

Bán Thế Anh Hùng

Contents

Bán Thế Anh Hùng	1
1. Hồi 1 Nhận Đăng Quỷ Bảo Anh Hùng Chủng	2
2. Hồi 2 Mười Năm Sau	18
3. Hồi 3 Thương Thân Vạn Khổ Thượng Chính Đồ	45
4. Hồi 4 Hung Đồ Bộ Bộ Đoạt Tiên Cơ	73
5. Hồi 5 Tự Đầu La Vồng Nan Thoát Thân	99
6. Hồi 6	136
7. Hồi 7 Cái Thế Thần Công Cướp Pháp Trường	153
8. Hồi 8 Hung Qua Yểm Tập Huyền Kiếm Phong	175
9. Hồi 9 Hoàng Dạ Hoang Sơn Hiện Quỷ Ảnh	195
10. Hồi 10 Mê Ly Mơ Hồ Nhân Nhược Quỷ	204
11. Hồi 11 Hùng Hùng Hỏa Hải Hiện Thù Tung	216
12. Hồi 12 Thiên Lý Truy Tầm Hoạch Thù Tung	238
13. Hồi 13 Như Nhập Bảo Sơn Không Thủ Hồi	261
14. Hồi 14 Nhân Tử Thù Tiêu Oan Vị Bạch	278
15. Hồi 15 Bộ Bộ Nghi Vấn Bộ Bộ Truy	316
16. Hồi 16 Huyết Chiến Huỳnh Sơn Tử Hoàn Sinh	333
17. Hồi 17 Nghi Vân Phủ Thiên Sương Mãn Thành	343
18. Hồi 18 Vi Cầu Ẩn Mật Thi Bạo Hình	372
19. Hồi 19 Liễu Âm Hoa Minh Hựu Nhất Ngôn	394
20. Hồi 20 Nhất Cổ Sinh Tử Thám Đàm Long	410
21. Hồi 21 Tảo Khai Mê Sương Kiến Thiên Ma	432
22. Hồi 22 Huyết Tẩy Ma Cốc Báo Huyết Thù	454

Bán Thế Anh Hùng

Giới thiệu

Thể loại: Kiếm hiệp Nguồn: Sưu tầm

1. Hồi 1 Nhặt Đăng Quỷ Bảo Anh Hùng Chúng

Thiên Khiếm, là một trong năm cảnh đẹp của xứ Tiên Hoa, nhưng người ta đến du ngoạn xứ Tiên Hoa lại rất ít khi đến được Thiên Khiếm. Vì muốn đến Thiên Khiếm cần phải vượt qua một vách đứng, muốn vượt qua vách đứng đó chỉ có một cách là leo bằng hai tay, rất khó khăn và nguy hiểm, nếu không cẩn thận ắt sẽ tan tành nát thịt, cho nên rất ít người lui tới nơi đó.

Nhưng nếu vượt qua được vách đứng thì sẽ gặp một thế giới khác biệt, đất rộng và bằng phẳng, có đình, có lầu, đình có danh là Vọng Khê, lầu có hiệu là Hám Thành, vì đứng ở những nơi đó có thể nhìn rõ Phổ Dương giang, còn có thể nhìn rõ Phổ Dương thành nên mới gọi là Vọng Khê đình và Hám Thành lầu.

Xung quanh Thiên Khiếm, rừng lá sum xuê, kỳ nham quái thạch như rồng như cạp, đôi lúc còn có vài con hạc trắng đứng kên kiệu, thật là một đảo viên tiên cảnh, làm cho con người không mãi may nghĩ đến thế giới phàm tục bên ngoài.

Phía trước đình Vọng Khê, có một thung lũng đi xuống khoảng năm trăm thước, lại hướng lên trên thì thấy một thạch động, bên phải thạch động có một tịnh xá. Tịnh xá này, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng bề ngoài tao nhã thoát phàm, như một ẩn sĩ danh sơn từng sống trên đỉnh đồi.

Lúc này, trên một tảng đá bằng phẳng nằm phía trước tịnh xá, đang có một cậu bé ngồi xếp chân chữ ngũ. Cậu bé này mi thanh mục tú, thần thái lại rất trang nghiêm, trông giống như một cao tăng đắc đạo. Hắn đang ngồi tập luyện thuật thổ nạp, bên cạnh để một thanh bảo kiếm, thoạt nhìn ai cũng biết đó là một đứa trẻ có luyện võ.

Đột nhiên, một bóng trắng thoát qua trước mắt. Thì ra là một người trung niên.

Người này mi kiếm mục phụng, sống mũi thẳng đứng, mặc một chiếc áo dài trắng như tuyết, phong độ tao nhã, ẩn hiện một khí phách siêu phàm.

Cậu bé này vừa trông thấy người trung niên, liền mỉm cười đứng dậy :

- Thưa cha, cha đã về.

Bạch y văn sĩ vỗ vai cậu bé, nhẹ nhàng :

- Hạc nhi, không nên gián đoạn, hãy tiếp tục luyện công.

Chú bé gật đầu, lại ngồi xuống trở lại, nét mặt nghiêm nghị tiếp tục luyện công.

Bạch y văn sĩ nhẹ nhàng bước vào tịnh xá, đi thẳng đến nhà bếp phía sau, bước đến phía sau một phụ nữ trẻ đẹp đang làm bếp, đột nhiên ôm lấy eo của nàng :

- “Á”...

Người phụ nữ trẻ đẹp la lên một tiếng, quay đầu nhìn thấy là chồng của mình, liền cười :

- Đáng chết, làm thiếp giật mình à!

Trung niên văn sĩ cười ha hả :

- Vâng, bất ngờ?

Người phụ nữ trẻ đáp :

- Chàng nói cuối tháng mới về, sao lại về sớm hơn nửa tháng?

Trung niên văn sĩ cúi xuống hôn nàng :

- Vì ta nhớ nàng quá!

Khuôn mặt người phụ nữ trẻ đẹp ửng đỏ, đẩy hắn ra cười hờn :

- Chàng lại không đứng đắn nữa rồi, để Hạc nhi trông thấy thật khó coi!

Trung niên văn sĩ mở nắp nhìn vào trong nồi, hỏi :

- Hôm nay có món gì ngon không?

Người phụ nữ trẻ đẹp nói :

- Hôm qua Hạc nhi săn được một con thỏ.

Nàng quay mình, thêm củ vào lò tiếp :

- Sự việc giải quyết xong chưa?

Trung niên văn sĩ :

- Xong rồi, ta chỉ cần viết một lá thư đưa tam thúc đem lên núi, đối phương liền trao trả tiêu ngân, mà còn xin lỗi liên hồi.

Người phụ nữ trẻ đẹp mỉm cười :

- Xem ra đương kim vô lâm, số người dám không nể mặt chàng cũng không nhiều.

Trung niên văn sĩ thần sắc phơi phới :

- Đương nhiên, bởi vì thiên hạ đâu có Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực!

Người phụ nữ trẻ đẹp liếc hắt một cái :

- Lại nữa, nên biết rằng trăng tròn rồi lại khuyết, sau này chàng nên khiêm tốn một chút, bớt lo chuyện bao đồng.

Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực cười ha hả :

- Xem nào, lần này ta vì việc của Tam thúc nàng, sao nàng lại trách ta?

Người phụ nữ trẻ đẹp bỗng nhiên u buồn :

- Không sai, lần này là vì việc của Tam thúc thiếp, nhưng từ trước đến giờ chàng hay bắt bẻ trước những việc trái tai gai mắt, đã đụng chạm đến rất nhiều người, thiếp thật lo lắng...

Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực cười :

- Không cần nữa, bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ không xuống núi nữa...

Người phụ nữ trẻ đẹp :

- Nhưng mà chắc chàng phải xuống núi một lần nữa!

Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực ngạc nhiên :

- Tại sao?

Người phụ nữ trẻ đẹp :

- Buổi trưa hôm trước Chuông môn của ngũ đại môn phái gồm Thiếu Lâm, Võ Đang, Huỳnh Sơn, Bạch Hạc, Thanh Liên có đến đây tìm chàng, thiếp bảo chàng đi vắng, họ đã để lại một vật...

Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực liền hỏi :

- Vật gì?

Người phụ nữ trẻ đẹp :

- Một lá thư dán kín, để trong ngăn tủ thứ ba ở trong phòng, chàng đến lấy mà xem.

Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực liền ra khỏi nhà bếp, đi vào trong phòng, lấy từ ngăn tủ thứ ba ra một lá thư, liền mở ra xem. Trong lá thư là một vuông lụa trắng.

Vuông lụa rộng năm tấc, dài một thước, trên góc có một hàng chữ ngang, được thêu bằng chữ đỏ “Ngũ Lão hội Lệnh tiên”, chính giữa là hai hàng chữ viết rồng bay phượng múa :

“Kiếm Quân Tử Nhạc đại hiệp đại giám :

Nay bốn hội có một việc quan trọng cần bàn với Nhạc đại hiệp, thượng thỉnh giá lâm Bắc Nộn Đãng sơn Quỷ bảo, vào lúc giờ ngọ Trùng cửu.

Thiếu Lâm Bách Thiện sư.

Võ Đang Vô Ưu tử.

Huỳnh Sơn Bạch Đầu Ông.

Bạch Hạc Tam Xích Phán Mâu.

Thanh Liên Cửu Hoa ni.

Đồng bái”.

Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực xem xong lá thư, liền nhú mày tự nhủ :

- “Hừ, với ta mà họ dám dùng Ngũ Lão lệnh!”

- Việc gì?

Người phụ nữ trẻ đẹp đã vào trong phòng.

Nhạc Nhất Thực đưa vuông lụa trắng cho nàng.

- Nàng xem đi!

Người phụ nữ cầm vuông lụa đọc xong, trên mặt lộ vẻ không hiểu :

- Họ mời chàng đến Bắc Nộn Đãng sơn Quỷ bảo để làm gì?

Nhạc Nhất Thực mỉm cười :

- Không biết, nhưng tại sao họ lại phải dùng đến Ngũ Lão lệnh?

Người phụ nữ lại nhìn vuông lụa trắng :

- Đây chính là Ngũ Lão lệnh mà chàng đã từng nói?

Nhạc Nhất Thực gật đầu :

- Không sai, Ngũ Lão lệnh đến nơi nào, thiên hạ đều phải phục tùng, vì Ngũ Lão lệnh là một tổ chức được đương kim võ lâm công nhận, tương đương với Võ lâm Minh chủ.

Người phụ nữ lại nhìn Ngũ Lão lệnh :

- Nhưng những lời nói trên đây không hề tỏ ra bất kính với chàng.

Nhạc Nhất Thực :

- Họ đã sử dụng Ngũ Lão hội lệnh tiên, tức là hàm ý mệnh lệnh.

Người phụ nữ :

- Chàng không vừa ý?

Nhạc Nhất Thực cười :

- Nàng có biết năm người bọn họ hiện giờ tuy là những nhân vật tột đỉnh của võ lâm nhưng ta đã từng so tài với từng người một và đều thắng họ, lúc họ sáng lập Ngũ Lão hội, đáng lẽ phải đánh tiếng nói với ta mới phải...

Người phụ nữ tiếp lời :

- Cuối cùng chẳng những không hề đánh tiếng, mà hôm nay còn dám hạ Ngũ Lão lệnh với chàng đúng không?

Nhạc Nhất Thực :

- Đúng!

Người phụ nữ trẻ đẹp cười :

- Chàng đâu có lão, chẳng lẽ muốn chém một chân?

Nhạc Nhất Thực :

- Ta lại không có ý đó, chỉ cảm thấy rằng họ không nên dùng Ngũ Lão lệnh với ta!

Người phụ nữ :

- Họ đã là những nhân vật lãnh đạo được vô lâm công nhận, thì chàng tôn kính họ một chút cũng không lỗ lã gì.

Nhạc Nhất Thực gật đầu, cầm lấy vương lụa trắng từ tay nàng, chỉ vào năm chữ Ngũ Lão hội lệnh tiên :

- Nàng thấy năm chữ này thế nào?

Người phụ nữ :

- Rất đẹp!

Nhạc Nhất Thực :

- Đây là thủ nghệ của đương kim Thiên hạ đệ nhất thích tú danh gia Mai lão phu nhân, nghe nói Lệnh tiên của Ngũ Lão hội đều là thủ bút của bà ta, người khác không thể nào giả mạo.

Người phụ nữ :

- À!

Lúc này ái tử Nhạc Hạc của họ đang nhảy tung tăng vào nhà, vừa đi vừa la :

- Mẹ ơi, mẹ ơi, con đói lắm rồi!

Người phụ nữ :

- Thôi được! để mẹ dọn cơm.

Nói xong, nàng đi vào nhà bếp để chuẩn bị bữa cơm.

Nhạc Nhất Thực đi với con vào phòng ăn, hỏi :

- Hạc nhi, gần đây có tiến bộ không?

Nhạc Hạc đáp :

- Có, thưa cha, con cảm thấy Nhâm Đốc hai huyết sắp được đả thông.

Nhạc Nhất Thực vui mừng :

- Tốt lắm, thành tựu mai sau của con nhất định phải hơn cha.

Nhạc Hạc :

- Thưa cha, mẹ có nói với cha việc năm vị Chương môn đến nhà ta không?

Nhạc Nhất Thực :

- Có!

Nhạc Hạc :

- Họ có để lại một vật.

Nhạc Nhất Thực đưa Ngũ Lão hội Lệnh Tiên cho con xem :

- Chính là vật này, họ mời cha đến Bắc Nhai Đãng sơn Quỷ bảo để thương lượng một việc.

Nhạc Hạc nhìn thấy hai chữ Quỷ bảo, tỏ vẻ thích thú :

- Quỷ bảo là nơi nào vậy?

Nhạc Nhất Thực :

- Cha cũng không rõ lắm, nghe nói đó là một cổ bảo, Bảo chủ là một vị vô lâm cao nhân, trong bảo có một a hoàn, không biết lý do gì lại thất cổ tự tử, sau đó thì trong bảo luôn có ma hiện về, không ai dám ở nữa, từ đó về sau người ta gọi nó là Quỷ bảo.

Người phụ nữ đã dọn cơm xong.

Nhạc Hạc không muốn ăn cơm nữa, hỏi tiếp :

- Họ mời cha đến Quỷ bảo không lẽ muốn cha đi bắt quỷ?

Nhạc Nhất Thực cười :

- Có thể như vậy.

Nhạc Hạc vui mừng :

- Cha cho hài nhi đi theo được không?

Nhạc Nhất Thực lắc đầu :

- Không được, võ công của con còn chưa luyện thành, không thể xuống núi hành đạo.

Nhạc Hạc :

- Nhưng hài nhi muốn biết hình hài con quỷ ra sao?

Nhạc Nhất Thực :

- Quỷ thì đâu có nhìn thấy được.

Nhạc Hạc :

- Nếu không nhìn thấy được, sao họ lại biết có quỷ?

Nhạc Nhất Thực lắc đầu :

- Nhưng... ta nghĩ rằng đôi lúc quỷ cũng hiện hình, hoặc là hóa thành một luồng âm phong, hoặc chỉ văn kỳ thanh, bất kiến kỳ hình...

Người phụ nữ lên tiếng :

- Thôi, ăn cơm đi, đừng lo nói chuyện ma quỷ nữa.

Nhạc Hạc vừa ăn cơm vừa hỏi :

- Cha, người ta chết đi sao lại biến thành quỷ được?

Nhạc Nhất Thực :

- Thông thường người ta chết oan mới có thể biến thành quỷ, vì hàm oan mà chết, cho nên âm hồn bất tán, biến thành quỷ để trả thù.

Nhạc Hạc gật đầu :

- Hài nhi hiểu rồi, nhưng quỷ đã vô hình làm sao mà bắt được?

Nhạc Nhất Thực cười :

- Đồ ngốc, cha chỉ nói đùa với con thôi, cha giỏi tới đâu đi nữa cũng không thể bắt quỷ được. Ngụ Lão hội mời cha đến Quỷ bảo, cũng tuyệt không phải vì chuyện bắt quỷ.

Nhạc Hạc ngạc nhiên :

- Vậy thì họ mời cha đến Quỷ bảo làm gì?

Nhạc Nhất Thực lắc đầu :

- Cũng chưa biết.

Nhạc Hạc :

- Vậy cha có đến không?

Nhạc Nhất Thực :

- Đến!

Người phụ nữ hỏi :

- Bao giờ thì chàng đi?

Nhạc Nhất Thực :

- Hôm nay đã là ngày mồng ba tháng chín, ngày mai phải khởi hành mới kịp.

Người phụ nữ than nhẹ :

- Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, chàng ở nhà được mấy ngày, sau chuyến đi này, chàng không được đi đâu nữa.

Nhạc Nhất Thực :

- Được, sau khi trở về ta sẽ bế môn tạ khách, không màng võ lâm thị phi nữa.

Hình như hần vừa nghĩ đến việc gì, buông đũa xuống, lấy Ngũ Lão hội Lệnh tiên đưa cho nàng :

- Nàng hãy cất vật này đi.

Người phụ nữ ngạc nhiên :

- Sao vậy?

Nhạc Nhất Thực :

- Thì nàng cứ cất giữ.

Người đàn bà không hỏi nữa, cầm lấy Ngũ Lão lệnh. Tiếp tục ngồi ăn lặng lẽ.

Hôm sau, Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực tạm biệt thê nhi, hạ sơn hướng về Bắc Nộn Đãng sơn Quỷ bảo.

Hần là kiếm thuật đại gia kiệt xuất của võ lâm, xuất đạo mười mấy năm nay, ngang dọc thiên hạ không địch thủ, trải qua bao lần sóng to gió lớn, nên lần này tuy Ngũ Lão hội mời hần đến gặp mặt tại Quỷ bảo thần bí, hần cảm thấy chỉ là một việc thông thường mà thôi.

Đã sáu ngày đường, đúng buổi sáng ngày trùng cửu, hần đã đến Bắc Nộn Đãng sơn Quỷ bảo.

Nộn Đãng sơn, chia làm Nam Nộn, Trung Nộn, Bắc Nộn đều thuộc dãy Sương Sơn xưa gọi là Đông Âu Tam Nộn, duy có Bắc Nộn phong cảnh đẹp nhất, nằm ở bờ bắc của Âu Giang, nhiều đỉnh núi cao ngút hơn ngàn thước, trên đỉnh có hồ, nước trong mà mát, xuân đến nộn về hay trú thân tại đây, nên mang danh Nộn Đãng, trên núi lại có thác nước cao hàng trăm trượng, nước từ trên đổ xuống thật là hùng vĩ, quả là thiên hạ kỳ cảnh.

Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực, nhà ở Tiên Hoa, cách Bắc Nộn Đãng Sơn chỉ vài trăm dặm, nhưng hôm nay lại là lần đầu tiên đến đây, nhìn cảnh đồi núi hùng vĩ, phong cảnh tuyệt vời cảm thấy khoan khoái trong lòng.

Hần biết rằng ngôi Quỷ bảo thần bí tọa lạc ở đây, nhưng chính xác ở nơi nào, còn phải cất công đi tìm.

Tìm ở đâu bây giờ?

- Mặc kệ, lên núi trước rồi tính.

Nói xong, hần đi theo một con đường lên núi.

Hắn mong gặp được một người nào đó, để hỏi thăm nơi tọa lạc của Quỷ bảo, ai ngờ đi hơn nửa ngày, đã sắp đến giờ ngọ, cũng không thấy một bóng người, trong lòng càng nôn nao.

Đi thêm một hai dặm nữa thấy có một ngọn đồi trọc, liền thi triển khinh công phóng mình lướt tới nhanh như hải vân, bay lên đỉnh đồi trên cao nhìn xuống lướt nhìn xung quanh.

Nhưng hắn chỉ thấy rừng núi trùng điệp không những không thấy bóng dáng của Quỷ bảo mà những ngôi đền, miếu mà người ta thường bắt gặp ở trong núi cũng không thấy.

- “Thật đáng chết, tại sao họ không nói rõ ràng địa điểm của Quỷ bảo, mà chỉ nhắc đến hai chữ Quỷ bảo mà thôi, hại ta tìm kiếm khắp nơi, hại là cổ tình trên chộc ta?”

Càng nghĩ càng bực, liền ngửa mặt hú dài một tiếng! Hắn tuy tuổi vừa trung niên nhưng công lực, nội công đã đạt đến mức thượng thừa, tiếng hú dài vừa rồi thanh như ngọc ngân, truyền xa nhiều dặm!

Bỗng thấy từ một cánh rừng ở dưới chân đồi, bước ra một nàng thiếu nữ áo xanh!

Hắn mừng quá, liền tung mình chỉ vài bước chân chớp nhoáng đã đến chân đồi, bước tới trước mặt nàng thiếu nữ áo xanh.

Thiếu nữ áo xanh khoảng mười sáu mười bảy tuổi, khuôn mặt rất tú lệ, nhưng y phục rất đơn giản, giống như là tỳ nữ của một gia đình nào đó.

Nàng bước đi uyển chuyển, sắc mặt tươi tắn, Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực đứng trước mặt mà nàng hình như không thấy.

Nhạc Nhất Thực chặn trước mặt nàng, chấp tay :

- Vị cô nương này, cho ta hỏi thăm...

Thiếu nữ áo xanh dừng chân, nhìn hắn với ánh mắt vô thần, mang một vẻ u uất.

Nhạc Nhất Thực :

- Ta đang tìm kiếm Quỷ bảo, cô nương có biết nó nằm ở đâu không?

Thiếu nữ áo xanh dùng tay chỉ một đỉnh núi cao ngất trong mây, nhưng không hề mở miệng nói một lời.

Nhạc Nhất Thực nhìn theo cánh tay của thiếu nữ :

- Ở trên đỉnh núi đó à?

Thiếu nữ áo xanh gật đầu.

Nhạc Nhất Thực chấp tay một lần nữa :

- Đa tạ chỉ điểm.

Thiếu nữ áo xanh vẫn im lặng, cúi đầu bước đi.

Nhạc Nhất Thực cũng bước tới phía trước, đi được vài bước, trong đầu bỗng thoát qua một nghi vấn :

- “Trong chốn thâm sơn, sao lại có một thiếu nữ như thế?”

Vừa nghĩ đến đây liền quay đầu nhìn lại. Vừa quay đầu nhìn lại, chỉ thấy toàn thân đều nổi da gà, chỉ trong chớp mắt thiếu nữ áo xanh kia đã hoàn toàn mất dạng.

Cho nên hắn liền nghĩ tới ma quỷ, nghĩ tới đũa a hoàn đã thất cổ trong cổ bảo đó, mà thiếu nữ hắn vừa gặp có cách ăn mặc giống như một a hoàn...

- “Trời ơi không lẽ nàng chính là tên nữ quỷ chuyên phá phách trong cổ bảo?”

Hắn thở một hơi dài, trong lòng bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Nhưng hắn không hề nghĩ đến việc quay về, hắn nghĩ là năm vị chưởng môn đang chờ hắn trong Quỷ bảo thì hắn không có lý do gì để quay về, nên suy nghĩ một lát lại nhanh chân bước tới.

Hắn võ nghệ cao cường, lại gan dạ, tuy đã cảm thấy không ổn nhưng không hề sợ hãi, ngược lại càng bước nhanh hơn nữa, hy vọng lập tức đến được Quỷ bảo, làm rõ câu chuyện con nữ quỷ kia.

Đỉnh núi cao tận mây xanh kia, lúc nhìn thì chỉ cách có vài dặm, nhưng hắn bước thật nhanh cũng phải mất hơn một giờ, cũng chỉ bước tới một đỉnh núi khác trước mặt đỉnh núi kia.

Quả là hắn không đi lạc đường, bây giờ đến đỉnh núi này liền thấy mấy cây cầu treo bắt từ đây sang đỉnh núi bên kia.

Cây cầu treo này dài khoảng ba mươi trượng, bắt ngang giữa hai đỉnh núi, dưới cầu là một vực sâu hơn hai trăm trượng, trên mặt cầu được lát ván, bề rộng chỉ vừa một người đi, trông thật kinh hoàng, đỉnh núi đối diện kia trông càng kinh hoàng hơn nữa, chiều cao không dưới ba trăm trượng, vách núi thẳng đứng như cắt trông giống một cây thạch trụ, trên núi mây trắng che phủ, nhìn hình dạng và độ cao của đỉnh núi, thì nếu không có cây cầu treo này, dù cho một người có khinh công cái thế cũng đừng mong trèo lên đỉnh núi được.

Nhạc Nhất Thực nhìn đỉnh núi, trong lòng ngạc nhiên vô cùng, nghĩ thầm :

- “Cây cầu treo này không biết dùng cách nào để bắt sang đấy được. Mà vị chủ nhân của cổ bảo này sao lại chọn đỉnh núi này để xây nhà, thật là quái lạ!”

Hắn đứng trước cầu treo một hồi, rồi bước lên cầu, hắn võ công cao cường đương nhiên không hề sợ hãi khi đi trên cầu, nhưng hắn nghĩ đến một vấn đề khác :

- “Nếu cây cầu treo này bị đứt đoạn thì những người trong Quỷ bảo phải ngồi chờ chết hay sao?”

Hắn nghĩ thật đúng, võ công của hắn tuy đã hơn hẳn bất kỳ một chương môn nào, nhưng hắn cũng tự biết không thể nào leo lên cái đỉnh núi cao hơn ba trăm trượng này, mà từ trên đỉnh núi đi xuống thì càng không có khả năng, cho nên hắn nghĩ rằng chỉ còn cách ngồi chờ chết, nếu có ai phá hoại cây cầu treo này.

Dù nghĩ như vậy, nhưng hắn vẫn tiếp tục bước tới, không bao lâu đã đi hết cây cầu, bước lên mặt đất của đỉnh núi.

Bây giờ hắn đang đứng trên eo núi có độ cao hơn hai trăm trượng, lơ lửng trên mây, hắn quay đầu nhìn cây cầu treo, không thấy có động tĩnh gì, liền tìm đường lên đỉnh núi.

Trước mặt cây cầu, có những bậc tam cấp nhân tạo nối dài lên đỉnh núi, nhưng bây giờ chỉ có thể nhìn thấy cảnh vật trong vòng ba trượng, xa hơn nữa chỉ thấy một màn trắng xóa, mây trắng lơ lửng.

Trên những bậc tam cấp phủ một lớp sương, những tảng đá hai bên đều đóng băng, người đi trên đó đều cảm thấy lạnh buốt như trong mùa đông giá rét.

Nhạc Nhất Thực bước hơn một trăm bậc tam cấp, đã đến đỉnh núi. Thoạt nhìn phía trước, rừng thông lá cây phủ tuyết, cảnh trí thật hùng vĩ, thuần khiết, bỗng hắn hú dài một tiếng và cảm thấy tục niệm đều tan, thậm chí nghĩ nơi đây thật đẹp nhưng tiếc rằng lại có ma.

Hắn bước vào trong rừng được vài chục bước, đã nhìn thấy Quỷ bảo.

Kiến trúc của Quỷ bảo, không giống như những ngôi bảo khác, nó hoàn toàn được xây bằng những tảng đá trắng, trông giống một tòa thành lâu, có lẽ đã nhiều năm không người cư ngụ, bề ngoài đã rất cũ kỹ, trông vừa âm u vừa đáng sợ.

Bây giờ bên ngoài cửa bảo trống trơn không một bóng người, Nhạc Nhất Thực sợ không muốn tin rằng mình đã bị lừa gạt, vì trước đây hắn đã từng thấy “Ngũ Lão hội Lệnh tiền” so với “Ngũ Lão hội Lệnh tiền” mà hắn thấy mấy hôm trước đây hoàn toàn giống nhau, chắc chắn không phải giả mạo, nên lòng hắn vững tin, đứng trước cửa bảo lớn tiếng :

- Thừa năm vị Chương môn, tại hạ Nhạc Nhất Thực đã thừa lệnh đến đây.

Vừa dứt lời đã nghe thấy trong bảo vang lên tiếng A Di Đà Phật và một vị lão hòa thượng tay cầm thiền trượng từ tốn bước ra.

Theo sau lão hòa thượng còn có một đạo, một ni, hai tục, người nào cũng tướng mạo bất phàm, phong độ thanh tao thoát tục.

Năm người này chính là năm người đứng đầu ngũ đại môn phái. Thiếu Lâm Bách Thiện thiền sư, Vô Đang Vô Ưu Tử, Huỳnh Sơn Bạch Đầu Ông Đồng Thiên Cầu, Bạch Hạc Tam Xích Phán Mâu, Thanh Liên Cửu Hoa thần ni.

Họ là những nhân vật xuất sắc nhất trong tất cả các môn phái trong đương kim võ lâm, cho nên được đề cử làm Vô lâm Minh chủ cùng năm Ngũ Lão hội, chuyên giải quyết những tranh chấp, duy trì an ninh trong võ lâm, thân phận và địa vị của họ rất được tôn sùng.

Nhạc Nhất Thực thấy họ bước ra, liền mỉm cười chấp tay :

- Nhạc Nhất Thực tham kiến năm vị Minh chủ.

Tuy năm người ở trước mặt đều là bại tướng dưới tay hắn, nhưng việc thủ lễ vừa rồi không một chút giả dối, thái độ rất thành khẩn.

Ngũ lão đồng loạt trả lễ, Thiếu Lâm Bách Thiện thiền sư lên tiếng :

- Không dám, Nhạc đại hiệp không cần thủ lễ!

Nhạc Nhất Thực :

- Tại hạ không biết Quý bảo nằm trên đỉnh núi này nên không đến đúng giờ, xin tạ lỗi.

Bách Thiện thiền sư mỉm cười :

- Không sao, bản tăng có thể mời được Nhạc đại hiệp từ xa đến đây, đã cảm thấy thật vinh hạnh.

Nói tới đây, thiền sư cúi mình né sang một bên :

- Mời Nhạc đại hiệp!

Nhạc Nhất Thực chấp tay :

- Không cần khách sáo, năm vị Chứng môn, xin mời.

Thấy họ không muốn bước vào trước, nên hắn nói một tiếng “Xin lỗi” rồi bước vào trong bảo.

Bước vào cửa bảo, là một phòng khách rộng lớn, đồ đạc trong phòng đã cũ kỹ, nhưng bây giờ đã được quét dọn sạch sẽ. Bốn vách của phòng khách trước đây được sơn trắng, nhưng do lâu ngày không được chăm sóc, nước mưa thấm vào, hiện lên từng đốm đen, trông giống như một đàn yêu ma quỷ quái.

Phía trong của phòng khách có một cánh cửa để đi vào bên trong, phía khác có một cầu thang để đi lên lầu, cửa trên lầu được đóng kín, từ ngoài nhìn vào, phòng khách này tạo cho người ta một cảm giác âm u thần bí và sâu thẳm. Chính giữa phòng khách có để một cái bàn, xung quanh có sáu cái ghế. Trên bàn có nhiều thức ăn và một bình rượu, hình như Ngũ lão chuẩn bị chiêu đãi Nhạc Nhất Thực tại phòng khách này.

Quả nhiên sau khi họ đi vào phòng khách, Thiếu Lâm Bách Thiện thiền sư liền chỉ chiếc ghế đầu :

- Nhạc đại hiệp mời ngồi!

Nhạc Nhất Thực từ chối :

- Không dám, tại hạ chỉ là một kẻ tầm thường, được năm vị chứng môn mời đến đã cảm thấy vinh hạnh, còn mời tại hạ ngồi chiếc ghế đầu, tại hạ thật không dám.

Vô Đang Vô Ưu Tử tiếp lời :

- Nhạc đại hiệp đừng quá khiêm tốn, tục ngữ có câu “học vô tiên hậu, đạt giả vi sư”. Nhạc đại hiệp tuy tuổi còn trẻ, nhưng sự luyện tập đã hơn hẳn bọn bản đạo, hôm nay bọn bản đạo mời đại hiệp đến, thì đại hiệp nên ngồi chiếc ghế đầu.

Nhạc Nhất Thực lắc đầu :

- Không, chư vị nếu kiên quyết như vậy thì tại hạ sẽ đi về.

Bạch Đầu Ông Đồng Thiên Cầu của phái Huỳnh Sơn cười ha hả :

- Nhạc đại hiệp đã khách sáo như vậy, chúng ta hãy ngồi tự nhiên đi!

Cuối cùng, sáu người liền ngồi xuống chung quanh chiếc bàn, thức ăn trên chiếc bàn đều là món chay, nhưng đều là món ăn thượng hạng của chốn thiền môn.

Nhạc Nhất Thực cười hỏi :

- Những thức ăn này do các vị mang đến à?

Bách Thiện thiền sư đáp :

- Đúng, bần tăng và Cửu Hoa thần ni đều ăn lạt, đành phải thất lễ với Nhạc đại hiệp.

Nhạc Nhất Thực :

- Đâu có, tại hạ cũng rất thích ăn lạt.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn của phái Bạch Hạc cầm bình rượu lên rót đầy sáu chung, rồi cầm một ly để trước mặt Nhạc Nhất Thực cười nói :

- Thức ăn tuy lạt, nhưng rượu lại nồng, đây là Thiên Niên bồ đào tửu từ Tửu Tuyền mang đến...

Nhạc Nhất Thực cúi mình cảm tạ. Đợi khi mỗi người đều có một chung rượu trước mặt, Bách Thiện thiền sư nâng chung lên :

- Xin mời, tất cả hãy cạn chung rồi nói tiếp.

Nhạc Nhất Thực không biết họ đang dự tính việc gì, nhưng có một điều hắn dám khẳng định là năm vị Chứng môn ngồi đây tuyệt nhiên không hãm hại hắn bằng cách hạ độc trong rượu và thức ăn, nên hắn yên tâm cầm chung rượu lên, cùng mọi người uống cạn.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn cười :

- Mùi vị thế nào?

Nhạc Nhất Thực gật đầu khen ngợi :

- Quả nhiên không sai. Tửu tuyền, tửu mỹ, tuyền hương, tuyết sơn tuyết bạch Sơn Sương, biết bao danh sĩ danh tướng, bao phen suy ngẫm, Bạch đầu tú sa trường!

Cửu Hoa thần ni mỉm cười :

- Hay quá!

Nhạc Nhất Thực :

- Từ lâu tại hạ đã muốn du ngoạn Tửu Tuyền một phen nhưng rất tiếc vì bận việc nên chưa thể thực hiện, thật là đáng tiếc.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Tửu Tuyền nổi danh vì rượu, ngoài ra không còn gì nữa, nào xin mời cạn chung.

Nói xong lại rót rượu cho hắn.

Nhạc Nhất Thực cười :

- Chư vị Chứng môn cho gọi tại hạ đến đây, thiết nghĩ không phải để uống rượu chứ?

Vô Ưu Tử cười :

- Đương nhiên không phải!

Nhạc Nhất Thực :

- Vậy thì xin cho biết việc gì?

Vô Ưu Tử :

- Không gấp, mời Nhạc đại hiệp cạn thêm một chung!

Nói xong nâng ly mời khách.

Nhạc Nhất Thực cạn chung cười nói :

- Mong chư vị nói rõ, tại hạ mới an tâm cạn chung!

Bạch Đầu Ông Đồng Thiên Cầu cười ha hả :

- Nhạc đại hiệp hãy đoán xem?

Nhạc Nhất Thực trầm ngâm giây lát :

- Chư vị mời tại hạ đến Quỷ bảo này, tức nhiên phải liên quan đến nó...

Bạch Đầu Ông gật đầu :

- Ủ! Đúng một chút!

Nhạc Nhất Thực :

- Nghe nói ở đây thường có ma quỷ quấy phá, chẳng lẽ chư vị mời tại hạ đến bắt quỷ?

Bạch Đầu Ông cười ha hả nói :

- Đại hiệp đâu phải là Chung Quỳ, đâu biết bắt quỷ, sai rồi, sai rồi!

Nhạc Nhất Thực :

- Sai rồi! Chẳng lẽ muốn tại hạ điều tra nguyên nhân thất cố tự vẫn của nữ quỷ kia?

Bạch Đầu Ông Đồng Thiên Cầu lắc đầu :

- Cũng không phải!

Nhạc Nhất Thực nhún vai :

- Thế thì, thật sự tại hạ nghĩ không ra.

Bỗng nhiên Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn nở một nụ cười bí hiểm :

- Năm rồi, lão phu nghe nói ở đây có ma, cho nên có lên đây xem xét sự thể, đêm đó lão phu có qua đêm tại đây...

Nhạc Nhất Thực cười hỏi :

- Thế có gặp nữ quỷ kia không?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Có, nhưng mà là gặp trong mơ, lão phu mơ thấy nữ quỷ máu me đầy người đứng ở trước mặt, than khóc nàng rất cô đơn, cần có một người chồng!

Nhạc Nhất Thực :

- Ồ!

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Lão phu liền hỏi nàng muốn ai làm chồng, nàng chỉ đích danh Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực!

Nhạc Nhất Thực cười to :

- Chưởng môn thật hay nói đùa!

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn cười :

- Nữ quỷ kia nhan sắc cũng khá, nếu Nhạc đại hiệp cùng nàng kết duyên phu phụ, quả là diễm phúc!

Trong lòng Nhạc Nhất Thực rất bức bối, nhưng vẫn giữ thái độ trầm tĩnh :

- Đa tạ hảo ý của Mâu chương môn, tại hạ đã có vợ con, không tiện bàn thêm nữa.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Nhưng nàng là quý ở âm giới, đã chằm người rồi, sợ rằng không ưng cũng không được.

Nhạc Nhất Thực không đếm xỉa gì đến, hấn quay qua Bách Thiện thiền sư :

- Chương môn đại sư cho gọi tại hạ đến đây, thật ra có việc gì chỉ giáo?

Bách Thiện thiền sư với vẻ mặt nghiêm nghị :

- Bồn hội vừa nhận được cáo trạng, có người tố giác người đã phạm phải ba tội đại nghịch bất đạo. Một là sát sư, hai là lấy oán trả ân, ba là hãm hiếp vợ con người khác!

Nhạc Nhất Thực biến sắc :

- A!

Bách Thiện thiền sư trầm giọng :

- Bồn hội không tiện tuyên bố danh tánh của kẻ tố giác, nhưng qua sự điều tra triệt để của bồn hội, đã chứng minh sự tố giác của kẻ đó là sự thật. Nhạc Nhất Thực, người là ngục quân tử lòng lang dạ sói.

Nhạc Nhất Thực lạnh lùng :

- Vậy à! Đại sư có thể nói tường tận xem tại hạ sát sư như thế nào? Lấy oán trả ơn như thế nào? Lại hãm hiếp vợ con của kẻ khác như thế nào?

Vô Ưu Tử :

- Về việc sát sư, sư phụ của người có phải là Thiên Dã tán Nhân Cư Lục An?

Nhạc Nhất Thực :

- Đúng!

Vô Ưu Tử :

- Hai mươi năm trước, lúc người mới mười tám tuổi, Thiên Dã Tán Nhân phát hiện căn cốt của người quá tốt, nên nhận người làm đồ đệ, căn cốt của người tuy tốt nhưng hạnh kiểm quá tệ. Thiên Dã Tán Nhân sau khi phát hiện điều đó, nên không chịu truyền thụ cho người những võ công cao hơn, nên người hoài hận ở trong lòng, một hôm người cả gan lên bỏ thuốc độc vào thức ăn của lệnh sư, sau khi giết chết lệnh sư, người đã lấy cắp một bộ võ công bí phổ...

- “Àm”!

Nhạc Nhất Thực vỗ mạnh lên bàn, đứng lên quát :

- Nói bậy, ai nhìn thấy những việc đó?

Vô Ưu Tử chậm rãi :

- Đương nhiên phải có người thấy, nếu không thiên hạ làm sao biết được tội ác của người?

Nhạc Nhất Thực giận dữ :

- Người nói ai đã nhìn thấy?

Vô Ưu Tử lắc đầu :

- Vì sự an toàn, bản đạo không thể nói ra danh tánh của kẻ mục kích những sự việc đó!

Nhạc Nhất Thực :

- Hừ, nói như vậy, các người đã quyết định không để cho tại hạ có cơ hội giải oan?

Vô Ưu Tử :

- Người có sát sự hay không, trong lòng người phải hiểu, hà tất phải giận dữ như vậy?

Nhạc Nhất Thực lạnh lùng :

- Các người muốn nhổ cái gai trong mắt này, có thể liên hiệp lại ra tay, đâu cần vu cáo cho ta như vậy!

Bạch Đầu Ông Đồng Thiên Cầu :

- Mời Nhạc đại hiệp ngồi xuống để bọn ta kể hết những tội ác của người xong, rồi người hãy biện bạch.

Nhạc Nhất Thực bắt đầu ngồi xuống :

- Được, để ta nghe xem lấy oán trả ơn như thế nào, hãm hiếp vợ con người ta thế nào?

Bạch Đầu Ông :

- Nói về lấy oán trả ơn, sau khi người lấy được cuốn võ công bí phổ, liền một mình chạy đến Ngọc Long Sơn để khổ luyện, nhưng vì người quá nôn nóng nên đến năm thứ ba thì bị tẩu hỏa nhập ma, làm cho hai chân bị tê liệt không thể ra khỏi sơn động đúng không?

Nhạc Nhất Thực lạnh lùng :

- Nói tiếp đi!

Bạch Đầu Ông :

- Nhưng số người còn lớn, đúng lúc người đã cạn kiệt lương thực, bỗng có Quỷ Thần nhị y vào núi hái thuốc, rồi vì trú mưa nên vào hang động và phát hiện ra người...

Hắn ngừng một lát rồi tiếp :

- Quỷ Thần nhị y là hai nhân vật rất nổi tiếng, họ không những y thuật cao minh mà còn mang trong mình một võ công tuyệt thế, họ biết được hai chân của người bị tê liệt và tẩu hỏa nhập ma, nên dùng nội công thâm hậu đã thông những huyết đạo bị bế tắc ở đôi chân người, họ tự nguyện đem công lực của họ chữa trị cho người, đối với người quả là một duyên kỳ ngộ, vì làm như vậy đôi chân của người không những được phục hồi mà còn trong một ngày đã tăng thêm công lực của một giáp tử, phàm người luyện võ cũng rất khó mong được như vậy, nào ngờ sau khi người được phục nguyên, không những không đem lòng cảm kích, mà còn thừa lúc nguyên khí của họ bị tổn thương hạ độc thủ giết chết họ!

Nhạc Nhất Thực phẫn nộ :

- Giết người cũng phải có lý do, họ đã cứu sống ta, tại sao ta lại giết họ?

Bạch Đầu Ông :

- Đó cũng chính là điều mà chúng ta muốn biết.

Nhạc Nhất Thực - Ta giết Quỷ Thần nhị y cũng có người trông thấy sao?

Bạch Đầu Ông :

- Sau khi người giết hại Quỷ Thần nhị y, liền rời khỏi sơn động, kỳ thực thần y không có chết liền, họ miễn cưỡng dùng sức lực cuối cùng khắc lên vách đá bằng dao ghi rõ nguyên nhân bị giết, sau đó có người vào sơn động mới phát hiện ra điều bí mật này.

Nhạc Nhất Thực cố gắng bình tĩnh lại, trầm tĩnh nói :

- Còn việc hãm hiếp vợ con người khác thì xảy ra như thế nào?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Có lẽ người ở trong sơn động quá lâu cho nên lúc xuống núi muốn tận tình hưởng lạc một phen. Có một hôm người đi ngang qua Bắc Điền, đêm khuya lỡ đường, người xin tá túc ở một hộ dân, hộ đó chỉ có ba người, chủ hộ, vợ và một đứa con gái, người thấy người phụ nữ kia cũng có chút nhan sắc, nên động thú tính, liền giết người chủ hộ, sau đó hãm hiếp người phụ nữ, nhưng chưa thỏa dục vọng, ngay cả đứa con gái mới mười hai tuổi, người cũng không buông tha.

Trên khuôn mặt Nhạc Nhất Thực đang co giật vì phần nộ, lớn tiếng quát :

- Ai đã thấy việc đó?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Lưới trời lồng lộng, nhưng không sót ai, người tưởng rằng đã thu xếp mọi việc rất chu đáo, kỳ thực lại có một người theo dõi rất rõ ràng những tội ác của người, nhưng vì người đó võ công kém cỏi, nên không dám ra tay ngăn cản người, hắn theo dõi cho đến khi người phóng hỏa đốt nhà mới lạng lẽ rời khỏi, vài năm sau, hắn đi lại trên giang hồ và gặp lại người, mới biết người là Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực!

Nói đến đây hắn thở dài tiếp :

- Nhạc Nhất Thực người có đúng là một quân tử không?

Nhạc Nhất Thực đứng bật dậy :

- Những tội ác mà các vị vừa kể, nếu không phải các vị cố ý vu khống thì là có người cố tình hãm hại ta. Bây giờ các vị có thể mời người đã tố giác ta đến cho ta gặp mặt được không?

Bách thiện thiên sư nghiêm nghị :

- Không cần, bốn hội đã điều tra rõ ràng, quả thật có những việc như vậy.

Đột nhiên Nhạc Nhất Thực ngửa mặt cười to :

- Ha ha ha, tại hạ luôn nghĩ rằng các vị lập nên “Ngũ Lão hội” để trừ gian diệt bạo, bảo vệ chính nghĩa ở chốn võ lâm, không ngờ các vị chỉ là một bọn người không rõ trắng đen ngu xuẩn vô năng.

Bạch Đầu Ông cười lạnh lùng :

- Nhạc Nhất Thực người gần chết đến nơi, còn dám ăn nói bậy bạ.

Nhạc Nhất Thực dứt tiếng cười, nói từng tiếng một :

- Các người nghĩ rằng hôm nay có thể lấy được mạng ta sao?

Bạch Đầu Ông :

- Đúng vậy! Người có cánh cũng bay không khỏi.

Nhạc Nhất Thực :

- Vậy thì xin lãnh giáo, lãnh giáo!

Bỗng nhiên Cửu Hoa thần ni thở dài nói :

- Nhạc thí chủ, sao không ăn chút thức ăn, làm con ma no còn hơn là làm ma đói!

Nhạc Nhất Thực lạnh lùng :

- Cám ơn, bây giờ ta rất muốn mưa ra hai chung rượu vừa rồi.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn cười :

- Ha ha! Nếu người mưa ra được thì người sẽ thoát chết!

Nhạc Nhất Thực biến sắc :

- Các người đã hạ độc trong rượu?

- Không sai, người đã dùng độc để sát sư, nên bọn ta cũng phải để người nếm thử mùi vị của rượu độc, người hãm hiếp vợ con người khác rồi phóng hỏa đốt nhà, thì lát nữa bọn ta cũng phóng hỏa để người được chết cháy.

Nhạc Nhất Thực trừng mắt, hét lên một tiếng sấm sét, dùng chân đạp đổ cái bàn.

Ngũ lão đã phòng bị từ trước, nhất tề thoái lui.

Nhạc Nhất Thực đưa tay chỉ vào Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn, mặt đầy sát khí :

- Lão thất phu, ngươi đường đường là Chương môn một phái sao lại dùng thủ đoạn hèn hạ, ta thề sống chết với ngươi.

Dứt lời, người đã phóng tới như chớp, phóng ra một chương.

Hắn có biệt hiệu Kiếm Quân Tử nhưng đã nhiều năm không đeo kiếm, vì kiếm thuật của hắn đã luyện tới cảnh giới tối cao, không cần sử dụng tới thanh kiếm hữu tình nữa.

Một chương của hắn vừa phóng ra còn mãnh liệt hơn thanh kiếm.

Tam Xích Phán Mâu hú dài một tiếng, đưa tay phải lên đón ngay chương lực của hắn dùng sức đẩy ra.

“Đùng” Song chương chạm nhau phát ra một tiếng nổ như hai ngọn sóng chạm nhau, tức thì cuồng phong nổi dậy, những người đứng chung quanh, quần áo đều bị gió hất tung lên.

Công lực của Tam Xích Phán Mâu kém hơn một bậc, hai chân đứng không vững liền bị đẩy lùi ba bước.

Nhạc Nhất Thực chỉ lui một bước. Nhưng đột nhiên trên trán hắn đổ mồ hôi to bằng hạt đậu, khuôn mặt cũng co rút vì đau đớn!

Bởi vì hắn đột nhiên cảm thấy ruột đau như cắt, hình như bị con dao đâm qua lại.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn nhìn thấy như vậy, biết rằng độc dược đã có tác dụng, tức thì cười lớn một tiếng, bước tới bồi thêm một chương và lớn tiếng quát :

- Nằm xuống!

Nhạc Nhất Thực đau đớn đến kiệt sức, không dám phóng chương chống đỡ, liền nghiêng mình né tránh.

Vừa lúc nghiêng mình né tránh, thân mình như cành liễu trước gió, đột nhiên lại đứng thẳng lên, tay phải dùng chỉ điểm tới.

Tam Xích Phán Mâu không thể nào ngờ được hắn có thân pháp kỳ diệu như vậy, muốn né tránh đã không kịp, trúng ngay một chỉ ngay ngực, sức mạnh của một chỉ này không kém gì một chương sấm sét lúc này, đau quá hắn la lên một tiếng và phun ra một ngụm máu.

Bách Thiện thiền sư hoảng sợ, liền lên tiếng :

- Mâu chương môn, lui ra!

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn cũng sợ Nhạc Nhất Thực thừa thắng xông lên, vội vàng lui ra sau, dựa vào vách tường thở hổn hển.

Kỳ thực, Nhạc Nhất Thực sau khi phóng ra một chỉ, toàn thân đã không còn một chút sức lực và cơn đau trong bụng đã đến lúc không thể nào chịu được nữa, hắn lảo đảo lui vào góc tường cúi xuống, ngay lúc hắn cúi xuống...

- Ai?

Đột nhiên Vô Ưu Tử quát lớn, phóng mình bay ra phòng khách.

Bách Thiện thiền sư biến sắc, cũng phóng mình bay theo ra đến phía ngoài, nhưng không thấy có điều gì khác biệt, vẻ mặt ngơ ngẩn hỏi :

- Vô Ưu đạo huynh nhìn thấy điều gì?

Vô Ưu Tử quay lại với vẻ mặt khó hiểu :

- Kỳ lạ bản đạo rõ ràng nhìn thấy một bóng người lướt qua, sao bây giờ lại không thấy?

Bách Thiện thiền sư kinh ngạc :

- Đạo huynh có nhìn lầm không?

Vô Ưu Tử :

- Không thể nào!

Bách Thiện thiền sư đưa mắt nhìn tứ phía, bỗng thấy một con chim ưng đậu trên cành của một cây tùng già ở phía ngoài cửa bảo, liền cười ha hả :

- Cái bóng ma mà đạo huynh nhìn thấy, có thể chính là nó đấy!

Vừa nói, lão vừa chỉ vào con chim ưng.

Vô Ưu Tử nhìn thấy đành gượng cười :

-Ồ! Là nó sao?

Bách Thiện thiền sư cười :

- Có thể là nó bay ngang trước cửa, đạo huynh nhìn thấy cái bóng của nó!

Vô Ưu Tử :

- Không sai, con súc sinh này làm bản đạo hoảng hồn.

Vừa nói, họ vừa bước trở vào phòng khách.

Bạch Đầu Ông hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Vô Ưu Tử cười :

- Một con chim ưng bay qua trước cửa, bản đạo tưởng lầm là người.

Bạch Đầu Ông cười ha hả :

- Ở Quỷ bảo thì chỉ có quỷ, sao lại có người.

Cửu Hoa thần ni mỉm cười :

- Tòa Quỷ bảo này quả thật có quỷ sao?

Bạch Đầu Ông :

- Nghe nói từ lâu thường hay xuất hiện một con nữ quỷ, là thật là giả, lão phu cũng chưa dám khẳng định.

Vô Ưu Tử liếc nhìn Nhạc Nhất Thực cười nói :

- Bắt đầu từ hôm nay, tòa Quỷ bảo này sẽ có thêm một con nam quỷ.

Nhạc Nhất Thực vẫn ngồi bất động, vì hắn đã hôn mê bất tỉnh.

Bách Thiện thiền sư đến gần Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Thương thế của Mâu chương môn ra sao rồi?

Tam Xích Phán Mâu nhỏ ra một miếng đờm dính máu, mỉm cười :

- Không sao, không ngờ tên tiểu tử này đã luyện thành môn võ “Chân Dương Xuyên Tâm Chỉ” đã thất truyền từ lâu rồi, may mắn thuốc độc đã có tác dụng, nếu không thật khó mà tưởng tượng.

Bách Thiện thiền sư :

- Mâu chương môn hãy ngồi tịnh dưỡng, còn hắn hãy để bọn bản đạo xử trí.

Nói xong, liền quay qua Nhạc Nhất Thực. Vô Ưu Tử :

- Hắn đã bị hôn mê.

Bách Thiện Thiền Sư :

- Vậy thì đạo huynh hãy đi đốt lửa, còn bản đạo ở đây cột hắn lại.

Vô Ưu Tử gạt đầu, vẫy tay gọi Bạch Đầu Ông rồi cùng bước ra ngoài.

Bách Thiện thiền sư đi vào cánh cửa phía trong của phòng khách, lấy ra một thanh gỗ to bằng miệng chén dài khoảng một trượng, mỉm cười nói với Cửu Hoa thần ni :

- Đến đây giúp ta cột hẩn lại.

Cửu Hoa thần ni lấy ra một cuộn dây, cùng với Bách Thiện thiền sư cột chặt Nhạc Nhất Thực vào thanh gỗ, sau đó hai người khiêng Nhạc Nhất Thực ra một khoảng đất trống ở phía ngoài bảo.

Lúc này Vô Ưu Tử và Bạch Đầu Ông đã nhặt được một đồng củi khô, Vô Ưu Tử rút thanh trường kiếm trên lưng, khoét một lỗ sâu dưới đất rồi bỏ củi khô vào. Bách Thiện thiền sư bỏ thanh gỗ được cột dính với người của Nhạc Nhất Thực vào hố đó, cuối cùng Nhạc Nhất Thực bị đứng thẳng trên đồng củi khô. Sau đó, Bạch Đầu Ông quay vào trong bảo xách ra một thùng dầu, tưới vào hố sâu cười nói :

- Xong rồi, có thể châm lửa được rồi!

Cửu Hoa thần ni cười lớn :

- Thật là tàn nhẫn.

Miệng thì cười tay thì móc túi, lấy từ trong áo ra hai thanh đá lửa, đánh ra tia lửa châm vào đồng củi khô.

Đồng củi khô đã được tưới dầu, vừa gặp lửa tức thì cháy lên hừng hực! Trong chớp mắt Nhạc Nhất Thực đã bị ngọn lửa nuốt chửng, trước tiên là quần áo của hẩn bị cháy và rớt ra từng mảnh, sau đó toàn thân từ trắng chuyển sang đỏ, rồi từ đỏ chuyển sang đen, phát ra mùi vị khó ngửi...

Khoảng nửa canh giờ, người của Nhạc Nhất Thực chỉ còn lại bộ xương!

- Quý, quý, quý!

Bỗng nhiên Tam Xích Phán Mâu thần sắc kinh hoàng, chạy từ phòng khách ra.

Bách Thiện thiền sư, Vô Ưu Tử, Bạch Đầu Ông và Cửu Hoa thần ni đều giật mình hoảng sợ, đồng thanh hỏi :

- Việc gì?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn mặt đầy vẻ hoảng sợ :

- Ta nhìn thấy cái đầu của con nữ quỷ kia, nó từ ngoài thò vào trong phòng khách.

Vừa nói, hẩn vừa chạy về phía tam cấp.

Bọn Bách Thiện thiền sư đều cảm thấy rợn người rùng mình, không đủ can đảm để xem hư thật ra sao, nên liền co chân chạy theo Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn về phía tam cấp thẳng ra cầu treo...

Xem tiếp hồi 2 Mười năm sau

2. Hồi 2 Mười Năm Sau

Cây cầu treo dẫn tới Quỷ bảo lại một lần nữa xuất hiện bóng người!

Hôm đó, cũng vào giờ ngọ của ngày trùng cửu.

Xuất hiện trước tiên là Chương môn của phái Bạch Hạc Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn cùng với một thanh niên anh tuấn.

Tóc tai của Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn đã bạc màu, khuôn mặt cũng đã thêm nhiều nét nhăn, trên tay còn phải chống một thủ trượng, nhưng đôi mắt của hẩn vẫn sáng quắc, tinh thần trông rất khỏe khoắn.

Người thanh niên cùng đi mày kiếm mắt sao, môi đỏ răng trắng, mặc chiếc áo dài xanh, tay rộng, chân mang đôi giày đen để trắng, thần thái anh võ, nhưng lại mang khí chất của thư sinh.

Họ đến trước cây cầu, rồi dừng bước quan sát.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn nhìn cây cầu giây lát, miệng thốt ra lời than tán :

- Quả là một cây cầu treo xảo đoạt thiên công!

Thanh niên áo xanh :

- Sư phụ chưa từng đến đây à?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn lắc đầu :

- Chưa hề, ba mươi năm trước sư phụ từng đến Bắc Nhai Đãng, nhưng chưa hề đến nơi này.

Thanh niên áo xanh chỉ ngọn núi cao tận mây xanh bên kia cây cầu :

- Quỷ bảo chắc ở trên ngọn núi kia?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn gật đầu :

- Chắc vậy!

Thanh niên áo xanh :

- Vị “Thiên Ngoại Quái Tẩu Lỗ Ba Công” kia cũng thật kỳ lạ, không biết tại sao mời sư phụ và tứ lão đến đây, tất phải có nguyên do. Đệ tử cảm thấy lão có chút gian xảo!

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn nghiêm mặt :

- Chính Hiên, người tuổi tác còn trẻ sao lại phê bình một vị võ lâm tiền bối như vậy?

Thanh niên áo xanh cúi đầu tiếp nhận lời mắng trách của sư phụ.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn tiếp :

- Lỗ Ba Công đã hơn trăm tuổi, thân phận còn cao hơn sư phụ, mà võ công đã đạt tới cảnh giới siêu phàm nhập thánh, lão có mời ngũ lão tới đây gặp mặt cũng đâu có gì không phải.

Thanh niên áo xanh cung kính :

- Dạ...

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Lão luyện một thần công rất là lợi hại, nếu lão muốn giết một người nào đó cũng không cần ra tay, chỉ cần hét lên một tiếng “sát” thì người đó liền chết ngay.

Thanh niên áo xanh kinh ngạc hỏi :

-Ồ! Đó là võ công gì mà lợi hại như vậy?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Đó là Thiên Ngưu Thần Công, cũng giống như Sư Tử Hồng nhưng lợi hại hơn nhiều, người thường chỉ cần nghe một tiếng sát của lão tức thì hai tai bị thủng, tim ngừng đập, cuối cùng ngạt ngạt mà chết!

Thanh niên áo xanh le lưỡi :

- Thật lợi hại!

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Cho nên chút nữa gặp lão, người không được phóng túng, nếu không lỡ mào phạm lão ta, ngay cả sư phụ cũng không thể nào giúp người được.

Thanh niên áo xanh :

- Tứ lão còn chưa đến đây.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Sao người biết?

Thanh niên áo xanh dùng tay chỉ lên mặt cầu :

- Sư phụ hãy xem, trên mặt cầu có một lớp cát bụi thật dày, mà trên lớp cát bụi đó không hề có một dấu chân, đủ biết họ vẫn chưa đến.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn mỉm cười gật đầu :

- Không sai, người phát hiện được điều này, chứng minh được trí tuệ của người rất cao.

Thanh niên áo xanh :

- Chúng ta qua cầu nhé!

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn lắc đầu :

- Không, đợi tứ lão đến đầy đủ, chúng ta qua một lượt.

Thanh niên áo xanh :

- Mình tới Quỷ bảo trước rồi ở đó chờ họ cũng thể thôi.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn ngồi xuống một tảng đá trước cây cầu, mỉm cười :

- Sư phụ cảm thấy đợi họ cùng đến rồi một lượt đi qua thì tốt hơn...

Thanh niên áo xanh :

- Đệ tử lại rất muốn vào ngay trong Quỷ bảo, để xem rõ trong bảo thật sự có một nữ quỷ hay không?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn cười :

- Người không tin?

Thanh niên áo xanh :

- Không tin lắm!

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Bọn trẻ các người lúc nào cũng nông nổi, cứng đầu về chuyện ma quỷ, thà tin là có còn hơn tin là không.

Thanh niên áo xanh cười :

- Thế sư phụ có sợ con quỷ đó không?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Trên đời có mấy ai dám nói mình không sợ quỷ.

Thanh niên áo xanh :

- Bình sinh không làm việc trái với lòng, nửa đêm có ai gõ cửa cũng không sợ, chúng ta không thù không oán với nó sao phải sợ?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Chính Hiên, thật ra sư phụ không phải vì sợ con quỷ đó mà không dám đi qua, mà sư phụ sợ nhất là con người chứ không phải quỷ.

Thanh niên áo xanh :

- Con người có gì mà đáng sợ?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Trên đời này chỉ có con người là đáng sợ nhất, người còn nham hiểm và tàn nhẫn hơn quỷ, ví dụ như bây giờ, sau khi sư đồ chúng ta đi qua cây cầu treo này, nếu có ai phá hoại cây cầu, sư đồ chúng ta sẽ bị giam hãm trên đỉnh núi.

Thanh niên áo xanh :

- Sư phụ nghĩ rằng sẽ có người phá hoại cây cầu này?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Không, sư phụ chỉ ví dụ mà thôi.

Thanh niên áo xanh hỏi tiếp :

- Vị “Thiên Ngoại Quái Tẩu Lỗ Ba Công” là người như thế nào?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Hắn là một quái nhân, làm việc chỉ dựa vào sở thích, không kể đúng sai nhưng cũng chưa phải là hạng người xấu.

Thanh niên áo xanh :

- Vậy hắn đâu có lý do gì để ám hại sư phụ và tứ lão kia?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn gật đầu :

- Đúng, sư phụ và hắn không hề có ân oán gì!

Nói xong, hắn quay đầu nhìn về con đường phía sau :

- Hình như họ đang đến kìa!

Quả nhiên, trên đường xuất hiện hai bóng người, chính là chưởng môn phái Huỳnh Sơn Bạch Đầu Ông Đồng Thiên Cầu và chưởng môn phái Thanh Liên Cửu Hoa thần ni.

Bạch Đầu Ông Đồng Thiên Cầu và Cửu Hoa thần ni bước nhanh đến trước cây cầu và dừng bước một lượt, đồng thanh :

- Xin lỗi, bọn ta đã đến trễ.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Cũng không trễ lắm, Bách Thiện thiên sư và Vô Ưu đạo trưởng vẫn chưa đến.

Rồi quay sang bảo thanh niên áo xanh :

- Chính Hiên, còn không mau bái kiến Đồng Chưởng môn và Cửu Hoa thần ni!

Thanh niên áo xanh liền bước tới cung kính :

- Vãn bối Châu Chính Hiên, bái kiến nhị vị Chưởng môn!

Bạch Đầu Ông đưa tay đỡ hắn dậy, mỉm cười :

- Miễn lễ. Mâu huynh, hắn có quan hệ gì với huynh?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn cười :

- Hắn là đồ đệ của ta.

Bạch Đầu Ông :

- Huynh nhận đồ đệ lúc nào?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Thấy được con thiên lý mã, không nỡ cho nó đi qua!

Bạch Đầu Ông chú ý quan sát Châu Chính Hiên một lượt, gật đầu khen ngợi :

- Nhân quan của Mâu huynh quả không sai, tiểu tử này cốt cách kỳ thanh đúng là một con thiên lý mã!

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn cười đắc ý :

- Hắn bái sư đã hơn một năm cũng khá thông minh, nói một hiểu mười, lần này ta dẫn hắn theo để học hỏi thêm trên giang hồ.

Cửu Hoa thần ni cũng rất tán thưởng Châu Chính Hiên, than thở :

- Bần ni cũng rất muốn nhận một đồ đệ, nhưng rất tiếc không kiếm được một lương tài như lệnh đồ.

Bạch Đầu Ông cười :

- Thần ni cũng muốn nhận một nam đồ đệ?

Cửu Hoa thần ni :

- Không, bần ni muốn nhận một nữ đồ đệ.

Bạch Đầu Ông :

- Thần ni muốn nhận một đồ đệ khá quả là không dễ dàng, dù cho kiếm được đi nữa, nàng có chịu xuất gia hay không còn là một dấu hỏi.

Cửu Hoa thần ni :

- Quả đúng như vậy.

Bạch Đầu Ông ngược mắt nhìn đỉnh núi cao ngất kia :

- Mâu huynh vẫn còn chưa lên đường à?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Chưa, ta muốn đợi đến đủ mặt rồi cùng lên một lượt.

Cửu Hoa thần ni :

- Đã quá giờ ngộ sao Bách Thiện thiền sư và Vô Ưu đạo trưởng còn chưa đến?

Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy một tiếng cười ha hả :

- Bọn ta đã đến!

Liền thấy hai bóng người bay đến, đúng là Thiếu Lâm Bách Thiện thiền sư và Vô Đang Vô Ưu Tử!

Lại một hồi hàn huyên khách sáo. Bách Thiện thiền sư hỏi :

- Ba vị còn chưa qua cầu à?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Chưa!

Bách Thiện thiền sư :

- Ba vị có biết mục đích buổi họp mặt này của “Thiên Ngoại Quái Tẩu” không?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Không biết, nhưng chắc có chuyện quan trọng cần bàn bạc với bọn ta.

Vô Ưu Tử :

- Hơn mười năm không gặp, bần đạo tưởng rằng lão đã quy tiên rồi chứ?

Bách Thiện thiền sư :

- Bần đạo nghĩ hoài không ra, tại sao lão lại mời chúng ta đến gặp mặt tại Quỷ bảo này, không lẽ mời chúng ta đến đây để bắt quỷ?

Bạch Đầu Ông cười ha hả :

- Nếu cần bắt quỷ nên mời Vô Ưu đạo trưởng, chỉ cần hắn sử dụng pháp thuật, tất cả yêu ma quỷ quái đều biến mất!

Vô Ưu Tử cười nói :

- Đồng huynh đừng nói đùa, bần đạo đâu phải đệ tử của Trương tiên sư, nên không biết bắt ma.

Bách Thiện thiên sư :

- Đừng nói chuyện phiếm nữa, mau qua cầu đi!

Năm người còn lại, từng bước theo sau đi qua cây cầu treo dài hơn ba mươi trượng một cách dễ dàng, bước lên đỉnh cao ngọn núi.

Bách Thiện thiên sư vẫn dẫn đầu, bước lên tam cấp đi xuyên qua rừng thông đến trước cửa Quỷ bảo.

Trên khu đất trước cửa Quỷ bảo đã không còn một chút dấu vết mà năm xưa Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực bị thiêu chết tại đây, chỉ có một lớp tuyết dày và trắng, trong sạch và thuần khiết.

Bách Thiện thiên sư đứng trước cửa bảo, nhìn xung quanh một lượt, quay đầu lại hỏi năm người kia :

- Chư vị ở đây có ai đã từng đến đây không?

Vô Ưu Tử lắc đầu :

- Bần đạo chưa từng đến đây.

Bạch Đầu Ông cũng lắc đầu :

- Lão phu cũng chưa từng đến.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Ba mươi năm trước lão phu từng đến Nhạn Đăng sơn, nhưng chưa hề đến đây.

Cửu Hoa thần ni mỉm cười :

- Bần ni có đến đây một lần, đó là chuyện hai mươi năm về trước, lúc đó Bảo chủ “Thần Quyền Đặng Thịnh Long” còn ở trong bảo, phu nhân của hắn là đồng hương của bần ni, nên có nhã ý mời bần ni đến chơi vài ngày.

Bạch Đầu Ông :

- Như vậy thì chỉ có thần ni đã từng đến đây mà thôi.

Bách Thiện thiên sư tăng hắng, rồi bỗng nhiên nói lớn :

- Lô thí chủ, bọn bần tăng đã đến hẹn, mời hiện thân tương kiến.

“Dùng”.

Đột nhiên phía cầu treo phát ra một tiếng nổ lớn, hình như có một hòn đá ngàn cân đập vào vách núi, làm rung động đỉnh núi mà họ đang đứng.

Ngũ lão đều biến sắc, Cửu Hoa thần ni thất thanh :

- Ủa! Đó là âm thanh gì vậy?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn trầm giọng :

- Có người phá hoại cầu treo!

Nói xong, phóng mình bay về phía cầu treo.

Bách Thiện thiên sư, Vô Ưu Tử, Bạch Đầu Ông, Cửu Hoa thần ni và Châu Chính Hiên đều phóng mình bay theo, nhanh chóng xuyên qua rừng thông đi hết bậc tam cấp.

Chớp mắt sáu người đã đến trước cây cầu treo, tức thì ai ai cũng mặt xám như tro.

Quả nhiên cây cầu treo đã bị gãy.

Những khoen sắt kết vào cây cổ thụ đã bị bẻ gãy, hai thanh sắt cắm dưới đất đã bị nhổ lên, cây cầu treo như một con rắn to, im lặng treo mình trên vách núi đối diện.

Tức là cây cầu treo bị đứt đoạn ở phía đỉnh núi.

Sáu người chưng hửng hồi lâu, mới đồng loạt đến gần chỗ gãy của cây cầu treo để quan sát, dễ dàng nhìn ra cây cầu treo bị phá hoại bởi sức người, Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn cười lạnh lùng :

- Xem ra “Thiên Ngoại Quái Tẩu” muốn giữ bọn ta ở đây!

Bạch Đầu Ông :

- Xem ra lão còn muốn so tài một trận với chúng ta nữa là khác!

Vô Ưu Tử :

- Không sai, cây cầu treo bị phá hoại từ phía bên này, lão nhất định còn ở trong phạm vi của núi này.

Bách Thiện thiền sư :

- Có thể lão đã chuẩn bị trước cách thức để rời khỏi núi này, chúng ta mau tìm kiếm xem!

Đứt lời phóng mình bay ngược lên đỉnh núi.

Năm người kia cũng nghĩ như vậy, “Thiên Ngoại Quái Tẩu” đã phá hoại cây cầu treo từ bên đỉnh núi này, như vậy thì có thể lão đã chuẩn bị một sợi dây dài, chờ khi cây cầu treo sập, liền đu theo sợi dây tuột xuống chân núi, cho nên việc cần thiết bây giờ là phải ngăn cản lão rời khỏi đây, nên năm người liền theo Bách Thiện thiền sư leo lên đỉnh núi, chia làm hai nhóm, ngược hướng nhau mà tìm.

Diện tích của đỉnh núi này khoảng nửa dặm, nhưng bốn bề đều là vách đứng cao hơn ba trăm trượng, ngoài cây cầu treo ra không còn con đường nào khác, nói như vậy tức là nếu không kịp thời tìm được “Thiên Ngoại Quái Tẩu” đoạt lấy sợi dây của lão thì tất cả đều bị nhốt trên đỉnh núi này.

Không bao lâu sau, hai nhóm đã gặp nhau ở phía sau núi, nhưng đều không tìm được “Thiên Ngoại Quái Tẩu” và sợi dây dài theo suy luận của họ. Vô Ưu Tử nhíu mày :

- Kỳ lạ, nếu lão đã rời khỏi đỉnh núi, thì cũng phải còn dấu vết của sợi dây chứ?

Cửu Hoa thần ni :

- Bần ni dám đánh cuộc với chư vị, lão không bao giờ rời khỏi đỉnh núi này bằng sợi dây!

Vô Ưu Tử ngạc nhiên :

- Lão không dùng sợi dây dài, vậy lão rời khỏi đỉnh núi bằng cách nào?

Cửu Hoa thần ni :

- Bần ni không biết, nhưng bần ni biết chắc không phải bằng sợi dây.

Vô Ưu Tử :

- Tại sao?

Cửu Hoa thần ni :

- Nếu lão dùng sợi dây, thì chắc chắn phải cột sợi dây vào một thân cây, hay một tảng đá nào đó đúng không?

Vô Ưu Tử :

- Đương nhiên!

Cửu Hoa thần ni :

- Như vậy lúc lão tuột xuống chân núi, thử hỏi lão làm cách nào để thu hồi sợi dây còn cột trên đỉnh núi?

Vô Ưu Tử :

- Lão có thể dùng sức kéo đứt sợi dây.

Cửu Hoa thần ni mỉm cười :

- Nói thì dễ, khi làm thì khó đấy, lão đứng ở chân núi dùng sức kéo, sợi dây không thể nào đứt ngay ở chỗ hần cột làm điểm tựa, nếu sợi dây đứt ở đoạn giữa thì ý nguyện nhốt chúng ta của lão đâu có thể đạt được.

Vô Ưu Tử bắt đầu đồng cảm với Cửu Hoa thần ni, gật đầu nói :

- Thần ni nói rất đúng, nếu sợi dây đứt ở đoạn giữa, thì phải còn hơn một trăm trượng dây từ đỉnh núi thông xuống, chúng ta cũng chỉ cần một sợi dây có chiều dài như vậy, cũng có thể an toàn xuống tới chân núi.

Cửu Hoa thần ni :

- Ngoài ra bản ni cũng không tin rằng lão có thể chuẩn bị một sợi dây có chiều dài hơn ba trăm trượng.

Bách Thiện thiên sư :

- Nhưng muốn rời khỏi đỉnh núi này, bản đạo nghĩ không ra còn cách nào khác ngoại trừ dùng sợi dây.

Bạch Đầu Ông :

- Trời đã xế chiều, bọn ta hãy vào trong Quỷ bảo, trước là để xem xét tình hình, sau là để kiểm chỗ trú thân đêm nay.

Bách Thiện thiên sư :

- Đồng Chưởng môn nói có lý, bọn ta hãy vào trong bảo đi.

Tất cả đều đồng ý, liền kéo nhau về hướng Quỷ bảo.

Đến trước Quỷ bảo, cánh cửa vẫn đóng kín. Bách Thiện thiên sư lớn tiếng thăm dò :

(mất đoạn cửa hai trang, bao lâu đã tới trước hai cánh cửa, Bạch Đầu Ông lại vận nội công tung ra một chưởng).

“Ầm” một tiếng, hai cánh cửa bung ra.

Tất cả đều nhìn vào, nhưng trong phòng tối đen như mực, không thấy gì cả.

Bách Thiện thiên sư nhíu mày :

- Tối quá!

Vô Ưu Tử :

- Đốt lửa lên đi!

Nói xong lấy ra một tờ giấy xoe thành một cái que, rồi châm lửa bằng que giấy đó.

Ánh lửa vừa sáng, cảnh vật trong phòng khách liền đập vào mắt của mọi người, chỉ thấy trong phòng khách rất rộng lớn, đồ đạc trong phòng vẫn còn, tuy đã rất cũ kỹ, nhưng vẫn có thể nhìn được cung cách xa hoa, sang trọng của năm xưa.

Nhưng cảnh vật gợi sự chú ý của tất cả là ở chính giữa phòng khách có một tấm rèm bằng vải đen, từ nóc nhà buông xuống mặt đất, che đầy một phần ba diện tích của phòng này.

Rèm vải còn rất mới, hình như mới được treo lên! Rõ ràng phía sau của nó chắc có nhiều bí ẩn.

Chỉ cần nhìn cái màn tối đen như mực của nó đã khiến mọi người ớn lạnh, nổi lên cảm giác dễ khiếp sợ.

Bách Thiện thiên sư biến sắc, ra dấu cho mọi người hãy cẩn thận, sau đó hướng về tấm rèm vải chấp tay :

- A Di Đà Phật, Lỗ thí chủ có ở đây không?

- Chư vị hãy vào!

Ầm thanh không to, phẳng phát như phát ra từ mười tám tầng địa ngục!

Bách Thiện thiên sư nghe có tiếng trả lời, liền mỉm cười hỏi tiếp :

- Thí chủ có phải là “Thiên Ngoại Quái Tẩu” Lỗ Ba Công không?

- Xin mời chư vị vào trong rồi hãy nói sau.

Âm thanh vẻ không to, nhưng tràn đầy vẻ huyền bí.

Bọn Bách Thiện thiền sư đều là Chương môn của một phái, mà còn là Minh chủ của Ngũ Lão hội, trong tình huống này không có lý nào rút lui, Bách Thiện thiền sư dẫn đầu bước tới trước rèm cửa.

Cửu Hoa thần ni, Vô Ưu Tử, Bạch Đầu Ông, Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn và Châu Chính Hiên đều bước vào.

Đúng lúc sáu người vừa bước tới rèm vải, que giấy trên tay Vô Ưu Tử đã cháy hết, cả phòng khách lại tối đen như mực, đưa tay trước mặt mà không thấy năm ngón.

Vô Ưu Tử liền lấy ra một tấm giấy khác, định xoe thành cây que...

“Ầm” một tiếng nổ lớn ngay ở cửa phòng khách!

Tiếng nổ này thật sự như một tảng đá ngàn cân rớt xuống đất, mặt đất cũng bị rung chuyển.

Đồng thời gió bụi bay mịt mù!

Tất cả sáu người đều hoảng sợ, bất giác đều cúi xuống. Bạch Đầu Ông Đồng Thiên Cầu lớn tiếng quát :

- Lỗ Ba Công, ngươi định làm gì?

- Ha ha ha...

Tiếng cười của “Thiên Ngoại Quái Tẩu” Lỗ Ba Công nổi lên xung quanh, âm thanh vẫn không lớn :

- Chư vị đừng sợ, lão phu chỉ đóng lại cánh cửa mà thôi!

Vô Ưu Tử liền đốt que giấy lên rọi sáng phía cánh cửa, quả nhiên hai cánh cửa đã được khép lại, liền quay đầu hỏi Cửu Hoa thần ni :

- Thần ni, trong phòng khách này có cửa ngõ nào khác không?

Cửu Hoa thần ni vừa định trả lời nhưng âm thanh của “Thiên Ngoại Quái Tẩu” đã vang lên :

- Có chứ, phía sau rèm phải còn một cánh cửa, nhưng nó đã bị đóng kín từ lâu.

Vô Ưu Tử nóng giận quát to :

- Họ Lỗ kia, mau ra đây!

Tiếng cười quái dị của “Thiên Ngoại Quái Tẩu” lại vang lên :

- Đừng vội, thế nào ngươi cũng gặp được ta, bây giờ hãy đốt đèn trước đã! Trên vách tường phía phải cánh cửa có treo một ngọn đèn dầu, ngươi hãy thấp sáng nó rồi mới nói tiếp.

Vô Ưu Tử theo lời chỉ dẫn đốt sáng ngọn đèn, sau đó vứt bỏ que giấy trầm giọng :

- Bây giờ ngươi có thể hiện thân được chưa?

Thiên Ngoại Quái Tẩu :

- Đạo trưởng nóng nảy quá, ta đã mời các ngươi đến đây, đâu có lý nào không để các ngươi thấy mặt, ở hai bên rìa của tấm rèm vải có năm cái ghế, xin mời năm vị hãy ngồi xuống.

Bách Thiện thiền sư nghĩ rằng đối phương chắc không có gài bẫy gì trên năm chiếc ghế, liền bước tới bình tĩnh ngồi xuống, bọn Vô Ưu Tử thấy Bách Thiện thiền sư đã an tọa, cũng bước tới ngồi xuống theo, Bạch Đầu Ông Đồng Thiên Cầu nét mặt lạnh lùng :

- Bây giờ bọn ta đã an tọa, ngươi còn trò gì hãy bày ra hết đi!

Thiên Ngoại Quái Tẩu :

- Vị tiểu ca kia là ai?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Chính là tiểu đồ Châu Chính Hiên!

Thiên Ngoại Quái Tẩu à một tiếng :

- Xin lỗi tiểu ca, ta không ngờ hôm nay lại có thêm một người khách, cho nên không có chuẩn bị ghế ngồi cho người, vậy cảm phiền người chịu khó đứng một chút.

Châu Chính Hiên :

- Không sao!

Thiên Ngoại Quái Tẩu cười :

- Tiểu ca, người có tin rằng con người sau khi chết sẽ biến thành quỷ không?

Châu Chính Hiên :

- Không tin!

Thiên Ngoại Quái Tẩu lại cười :

- Sự phụ người cũng tin, sao người lại không tin?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn vừa nghe đến đây, mặt liền biến sắc :

- Sao người lại biết lão phu tin như vậy?

Thiên Ngoại Quái Tẩu lại cười ha hả :

- Lúc này ở bên kia cầu, Mâu chương môn chẳng phải đã nói như thế sao? Người nói rằng chuyện ma quỷ thà tin là có còn hơn tin là không, cho nên ta biết người tin rằng trên thế gian này có ma có quỷ!

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn trong lòng hoảng sợ, nhưng cố giữ bình tĩnh và nở một nụ cười :

- Thì ra lúc đó người núp ở gần đó để nghe lén, vậy mà lão phu không phát giác, thật là đáng xấu hổ!

Thiên Ngoại Quái Tẩu :

- Không đúng, lúc đó ta đứng ở kế bên người, chứ không phải núp ở gần đó.

Tam Xích Phán Mâu gượng cười :

- Người muốn nói... người không phải là người, mà là ma quỷ?

Thiên Ngoại Quái Tẩu :

- Đúng vậy!

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn ngược đầu cười ha hả :

- Thôi được, những trò giả ma giả quỷ không thể qua mặt được ngũ lão ta đâu, người hãy mau ra đây gặp mặt bọn ta đi!

Tiếng cười quái dị lại nổi lên, rồi đột nhiên trầm xuống :

- Châu Chính Hiên!

Châu Chính Hiên giật mình :

- Việc gì?

Thiên Ngoại Quái Tẩu :

- Phiền người hãy kéo tấm rèm vải giùm ta. Bên tay phải có một sợi dây, người cầm lấy mà kéo xuống, rèm vải sẽ tự động mở ra.

Châu Chính Hiên gật đầu “ừ” một tiếng, bước tới bên phải tấm rèm vải, quả nhiên thấy có một sợi dây lơ lửng, liền cầm sợi dây kéo xuống. Rèm vải quả nhiên từ từ mở ra sang hai bên!

- À!

- Ừ!

- Ủa!

Bách Thiện thiền sư, Vô Ưu Tử, Bạch Đầu Ông, Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn và Cửu Hoa thần ni đều kinh ngạc la lên.

Thì ra sau tấm rèm vải chẳng có gì cả, chỉ có một bộ cô lâu! Một bộ cô lâu hoàn chỉnh, ngồi trên một chiếc ghế dựa!

Châu Chính Hiên nhìn thấy cũng hoảng sợ giật mình, tóc gáy dựng đứng, liền lui bước la lên :

- Trời ơi, một bộ cô lâu của người chết!

Cô lâu của người chết lại có thể mở miệng nói chuyện, quả là một chuyện lạ kinh hồn!

Ngũ lão đều là những lão giang hồ nhìn xa hiểu rộng, võ công cao cường, bây giờ cũng sợ đến mặt tái xanh, tim đập mạnh!

- Các người đừng sợ, ta tuy là quỷ, nhưng là một con quỷ biết đạo lý, không bao giờ vô cớ hại người.

Cô lâu lại lên tiếng!

Đương nhiên, miệng của hắc không cử động, âm thanh hình như cũng không phát ra từ đó, nhưng âm thanh lại vang lên ở chung quanh sáu người!

Bách Thiện thiền sư kinh ngạc vạn phần, thất thanh :

- Người... người là quỷ thật à?

Cô lâu :

- Đúng, ta hàm oan mà chết, đã hơn mười năm, cho nên mạo muội mời năm vị đến đây để minh oan giùm ta!

Vô Ưu Tử khắp mình nổi da gà, run rẩy nói :

- Người có phải là Thiên Ngoại Quái Tẩu Lỗ Ba Công không?

Cô lâu :

- Không, vì muốn mời chư vị đến đây, nên phải mạo dụng danh tánh của Thiên Ngoại Quái Tẩu, ta thành thật xin lỗi về điều này.

Bạch Đầu Ông :

- Vậy người là ai?

Cô lâu :

- Một người bạn cũ của chư vị.

Bạch Đầu Ông :

- Người bạn cũ?

Cô lâu :

- Đúng vậy!

Cửu Hoa thần ni :

- A Di Đà Phật, bản ni nghĩ không ra người là ai, phiền người hãy báo rõ danh tánh.

Cô lâu :

- Chư vị thật sự không nhớ ta sao?

Cửu Hoa thần ni :

- Thật sự không nhớ.

Bỗng nhiên cô lâu thở dài :

- Thật ra ngày này mười năm về trước, nếu chư vị không bỏ đi quá nhanh, thì có thể nhìn thấy hình dạng của ta bây giờ!

Cửu Hoa thần ni chứng hững :

- Người nói cái gì?

Cô lâu :

- Người còn chưa hiểu sao?

Cửu Hoa thần ni :

- Chưa hiểu!

Cô lâu :

- Bách Thiện thiền sư người cũng không hiểu sao?

Bách Thiện thiền sư :

- Đúng vậy! Bần tăng không biết người muốn nói gì, hãy nói rõ hơn!

Cô Lâu :

- Vô Ưu đạo trưởng người thì sao?

Vô Ưu Tử :

- Bần đạo cũng không hiểu người muốn nói gì?

Cô lâu :

- Đồng chuông môn, còn người?

Bạch Đầu Ông sắc mặt tái xanh :

- Đồng mõ cũng không hiểu.

Cô lâu :

- Mâu chuông môn, câu trả lời của người chắc cũng như vậy chứ?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn miễn cưỡng nở một nụ cười :

- Đúng vậy, lão phu nghĩ không ra vào ngày này mười năm về trước chúng ta đã gặp nhau ở đâu?

Cô lâu thở dài :

- Ngũ lão các người, với thân phận Minh chủ, chăm lo muôn ngàn công việc, làm sao mà nhớ nổi một người như ta!

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Có lẽ bọn ta đã từng gặp người, nhưng bây giờ người đã hóa thành một bộ cô lâu, đương nhiên bọn ta không nhận ra được.

Cô lâu :

- Hừ! Các người thật biết giả vờ!

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Người báo rõ danh tánh và nói rõ tại sao hàm oan mà chết, nếu quả thật bị Oan ức, bọn ta sẽ trả thù cho người.

Cô lâu :

- Thật vậy sao?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Đương nhiên!

Cô lâu :

- Được, các người đã không nhớ được ta, ta chỉ còn cách tự giới thiệu. Ta là Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực!

Ngũ lão lại kinh ngạc một phen, đồng thanh :

- Người nói sao, người là Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực?

Cô lâu :

- Nếu không, các người nghĩ ta là ai?

Ngũ lão nhìn nhau, ngạc nhiên một hồi lâu. Bách Thiện thiền sư mới thở dài một tiếng :

- Hơn mười năm không gặp Nhạc đại hiệp, bản đạo tưởng rằng Nhạc đại hiệp đã quy ẩn sơn lâm, không ngờ rằng Nhạc đại hiệp đã hóa thành người thiên cổ...

Cô lâu cười ha hả.

Bách Thiện thiền sư nghiêm giọng :

- Ai đã sát hại Nhạc đại hiệp?

Tiếng cười của cô lâu càng trở nên rùng rợn :

- Lão đầu trọc, người thật biết giả vờ!

Bách Thiện thiền sư ngạc nhiên :

- Sao Nhạc đại hiệp lại nói như vậy?

Cô lâu :

- Châu Chính Hiên!

Đến lượt Châu Chính Hiên giật mình hoảng sợ :

- Việc gì?

Cô lâu :

- Ta kể cho người nghe một câu chuyện...

Châu Chính Hiên :

- Ồ!

Cô lâu :

- Mười năm về trước vào ngày này, ta phụng mệnh đến đây để gặp ngũ lão, ta nói là “phụng mệnh” là vì cách mấy hôm trước ngày trùng cửu, ngũ lão có đến Tiên Hoa Thiên Khiêm để tìm ta, lúc đó ta đi vắng, và họ đã để lại Ngũ Lão lệnh tiên, hẹn ta đến gặp mặt tại Quỷ bảo vào giờ ngọ ngày trùng cửu, rằng có việc quan trọng cần thương lượng với ta...

Vô Ưu Tử nghe đến đây, bỗng nhiên nhẹ nhàng quay lưng tiến về ngọn đèn, lấy ngọn đèn xuống, dọc theo bức tường mà lục soát.

Bách Thiện thiền sư nhìn thấy cử động của Vô Ưu Tử tức thì như tỉnh giấc mơ, liền bước theo hắn cùng dò dẫm lục soát.

Cô lâu ngưng kể, mỉm cười :

- Nhị vị Chương môn tìm kiếm gì vậy?

Bách Thiện thiên sư trầm giọng :

- Tìm người!

Cô lâu cười ha hả :

- Đừng tìm nữa, trừ khi ta tự nguyện để các người nhìn thấy, nếu không mắt trần của các người không thể nhìn thấy ta đâu!

Bách Thiện thiên sư lạnh lùng :

- Hừ! Người nghĩ rằng bọn ta tin người là quý thật à?

Cô lâu :

- Nếu không các người tưởng ta là người sống à?

Bách Thiện thiên sư :

- Không sai, những trò khỉ này chỉ có thể lường gạt đứa trẻ ba tuổi, muốn gạt bọn ta thật là trò cười!

Cô lâu :

- Nói như vậy, các người hãy tiếp tục tìm kiếm đi, ta phải kể tiếp câu chuyện.

Hắn ho một tiếng :

- Châu Chính Hiền, người đang nghe đấy chứ?

Thần sắc của Châu Chính Hiền đã trở lại bình thường, lạnh lùng đáp :

- Người nói tiếp đi!

Cô lâu :

- Hôm đó ta về đến nhà và xem qua “Ngũ Lão lệnh tiễn”, nghĩ rằng Ngũ lão thực sự có việc cần muốn cùng ta thương lượng, sáng sớm hôm sau, ta liền khởi hành đến Quỷ bảo, quả nhiên Ngũ lão đều có mặt ở đó...

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn nhú mày :

- Người nói chuyện tầm phào, mười năm trước bọn ta chưa hề đến nơi này!

Cô lâu nói tiếp :

- Hôm đó họ còn mang theo rượu và thức ăn, chiêu đãi ta ở phòng khách phía trước, ta nghĩ rằng không có gì thù oán với họ, nên không hề cảnh giới, uống liền hai chung rượu do họ mời, sau đó họ đột nhiên thay đổi thái độ, nói có người tố cáo với Ngũ Lão hội rằng ta đã phạm ba điều trọng tội. Một là sát sư, hai là mang ơn trả oán, ba là cưỡng hiếp vợ con của kẻ khác...

Bạch Đầu Ông quát :

- Tầm phào! Tầm phào! Ngũ Lão hội chưa hề nhận được sự tố cáo của ai, cũng chưa hề dùng “Ngũ Lão lệnh tiễn” mời người đến đây, toàn chuyện bịa đặt!

Lúc này Vô Ưu Tử và Bách Thiện thiên sư đã lục soát khắp phòng khách, nhưng chẳng phát hiện được gì, đành quay về chỗ ngồi.

Cô lâu :

- Nhị vị chương môn có tìm được chỗ ẩn núp của ta chưa?

Vô Ưu Tử tức tối :

- Trước sau gì bọn ta cũng sẽ tìm ra người!

Cô lâu :

- Lỗ tai của người chắc không có bệnh tật gì, có thể nghe thấy tiếng nói của ta phát ra từ giữa phòng, có đúng không?

Vô Ưu Tử trầm ngâm không lên tiếng.

Đương nhiên hẳn cũng nghe được tiếng nói của đối phương quả là phát ra từ giữa phòng, nên trong lòng rất hoảng sợ, nhưng vì giữ gìn thân phận là Chưởng môn của một phái nên không thể để sự hoảng sợ đó hiện lên trên mặt.

Bách Thiện thiền sư lại cảm thấy thật quái lạ, gượng cười :

- Bần tăng không tin rằng quý có thể mở miệng nói chuyện, thật ra người ẩn núp ở đâu?

Cô lâu :

- Lúc nào ta cũng ở cạnh các người, các người đi đến đâu, ta sẽ theo đến đó!

Bách Thiện thiền sư :

- Người gạt bọn ta đến đây, thật ra muốn gì?

Cô lâu :

- Ta muốn các người trả lại cho ta sự công bằng!

Bách Thiện thiền sư :

- Sự công bằng gì?

Cô lâu :

- Tự các người phải hiểu!

Bách Thiện thiền sư :

- Bần tăng không hiểu chút nào, người hãy nói thẳng ra đi!

Cô lâu :

- Châu Chính Hiền, câu chuyện ta kể đến đâu rồi?

Châu Chính Hiền :

- Sau khi người uống hai chung rượu, Ngũ Lão hội đột nhiên thay đổi thái độ, nói rằng có người tố cáo người trước Ngũ Lão hội rằng người đã phạm ba điều trọng tội, một là sát sư, hai là mang oán trả ơn, ba là cưỡng hiếp vợ con của người khác.

Cô lâu :

- Đúng rồi, sát sư... rằng ta đã sử dụng độc dược để sát hại gia sư “Thiên Dã Tán Nhân”, cướp đoạt một bộ võ công bí phổ của gia sư, thật ra không hề có chuyện này, gia sư chết vì già yếu, lúc đó tỳ sư thúc “Thất Hải Ngư Phụ” Di Quán Thiên cũng có mặt để chứng giám, nhưng Ngũ lão lại không cho ta cơ hội để biện hộ, rằng đã điều tra rõ ràng, rằng chắc chắn ta đã phạm tội sát sư.

Hắn ngưng một lát, nói tiếp :

- Sau đó họ tuyên bố tội thứ hai của ta, lấy oán trả ơn... rằng sau khi đoạt cuốn võ công bí phổ liền đến một sơn động ở Ngọc Long Sơn để khổ luyện, rằng ta vì muốn nhanh chóng thành công, nên đến năm thứ ba thì bị tẩu hỏa nhập ma, hai chân bị bại liệt, sau đó có Quỷ Thần Nhị Y vì tránh mưa mà ghé vào hang động phát hiện ra ta, rồi dùng võ công của hai người giúp ta trị lành đôi chân tàn phế, rằng ta không những không mang ơn mà thừa lúc công lực ân nhân bị tiêu hao quá nhiều mà ra tay sát hại hai người. Nhưng việc này hoàn toàn hư cấu, ta chưa hề có cuốn võ công bí phổ nào, cũng chưa hề đến Ngọc Long Sơn để khổ luyện, sự tố cáo của họ hoàn toàn là bịa đặt.

Châu Chính Hiền :

- Những việc này tại hạ không rõ lắm, nhưng tại hạ tin rằng Ngũ lão không bao giờ bịa đặt, vu khống, đổ tội cho người!

Cô lâu :

- Người hãy nghe ta kể hết câu chuyện họ tố cáo ta phạm tội cưỡng hiếp vợ con người khác là như thế này, họ nói rằng sau khi hai chân ta được lành lặn, liền trở về Trung Nguyên, một hôm đi ngang qua Điền Bắc, bị lộ đường và xin tá túc nhà một hộ dân...

Sau khi hắn kể xong tình cảnh buổi gặp năm xưa với Ngũ lão, rồi hắn tiếp :

- Họ tố cáo ta phạm ba tội kể trên, theo lời họ đều có kẻ mục kích, nhưng họ lại không chịu đưa kẻ mục kích đến đối chất với ta. Cũng không chịu xét xử một cách công bằng hợp lý, thì đã sát hại ta bằng cách hạ độc trong rượu, sau đó họ thiêu đốt thi thể ta, hình dáng của ta trở thành như vậy chính là kiệt tác của Ngũ lão.

Vô Ưu Tử lớn tiếng quát :

- Toàn chuyện bịa đặt, hãy tiếp ta một chưởng!

Chưởng phong cuộn cuộn nhắm vào cô lâu, tức thì làm ngã cô lâu và cả chiếc ghế, chiếc ghế tan nát ra nhiều mảnh, còn cô lâu cũng bị tan rã thành nhiều khúc xương rời, tung tóe dưới đất.

Lạ thay, cô lâu tuy đã biến thành một đồng xương vụn, nhưng âm thanh của hắn vẫn vang lên trong phòng khách, tiếng cười rùng rợn thê lương của hắn lại nổi lên :

- Sao lại làm vậy, các người không thể nào làm hại ta nữa, dù cho đem những khúc xương của ta nghiền thành bột cũng không thể giết ta một lần nữa!

Vô Ưu Tử vừa sợ, vừa giận, lớn tiếng quát :

- Người ra đây, nếu người thật sự là hồn mà của Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực thì hãy hiện ra để bọn ta xem cho rõ.

Cô lâu cười ha hả :

- Không, nếu ta hiện ra, các người ắt sẽ sợ đến chết, ta còn chưa muốn các người chết, ta muốn các người nói rõ nguyên nhân hãm hại ta.

Bỗng nhiên Vô Ưu Tử nhảy đến cánh cửa sắt la lên :

- Bốn vị Chưởng môn, chúng ta hợp lực phá tan cánh cửa này.

Bách Thiện thiên sư, Cửu Hoa thần ni, Bạch Đầu Ông và Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn nghe vậy nên đồng loạt bước tới, năm người đồng loạt ra tay, vận hết công lực, mười cánh tay đồng thời hướng về cánh cửa!

“Ầm”.

Sau tiếng nổ lớn, cánh cửa sắt chỉ chấn động nhẹ.

Năm người bọn họ đều mang trong mình một công lực hùng hậu, bây giờ hợp lực ra tay, sức mạnh như sóng vỗ cuộn cuộn nhưng lại không phá tung nổi cánh cửa sắt.

Vô Ưu Tử quát :

- Thử một lần nữa!

“Ầm”.

Mười cánh tay một lần nữa hướng về cánh cửa sắt, nhưng tình hình vẫn không thay đổi, hình như đằng sau cánh cửa sắt có một ngọn núi chắn ngang.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Chính Hiên, người cũng đến đây!

Châu Chính Hiên dạ một tiếng, liền nhảy tới cùng với ngũ lão đồng loạt tung chưởng, mười hai cánh tay một lần nữa lại hướng về cánh cửa sắt.

Lại một tiếng “ầm” vang lên, cánh cửa sắt cũng chỉ lung lay nhẹ nhàng.

- Ha ha ha!

Tiếng cười rùng rợn của hồn ma lại nổi lên ở chung quanh họ :

- Đừng phí sức, dù các người có phá tung cánh cửa sắt cũng không có cách nào rời khỏi ngọn núi này!

Ngũ lão nghe vậy đều rợn tóc gáy, bất giác nhất tề nhảy ra, trước đây họ không hề tin đây là sự sắp xếp của ma quỷ, nhưng bắt đầu từ bây giờ họ đã ngờ ngợ.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn trầm giọng :

- Nhạc Nhất Thực, người đã làm, nếu quả thực người bị người ta hãm hại ở đây, việc đó ngũ lão bọn ta hoàn toàn không hề nhúng tay, người đã biến thành quỷ, chẳng lẽ không biết ai là hung thủ hại người sao?

Hồn ma lạnh lùng :

- Mâu Thiết Sơn, tên lão thất phu, trong ngũ lão người là người xảo trá nhất, năm xưa kẻ hạ độc trong rượu chính là người!

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn tái mặt run rẩy :

- Nói bậy, bình sanh lão phu chưa từng hạ độc ai, người đừng ngậm máu phun người!

Hồn ma :

- Đến tình cảnh này người còn không nhận?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn cảm thấy ngọt ngạt trong người. Hồn ma :

- Người không nói ra sự thật, ta sẽ giết đồ đệ của người trước.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn liền biến sắc mặt, vội lấy thân mình che chở cho Châu Chính Hiên, giận dữ quát :

- Nhạc Nhất Thực, người là con quỷ hồ đồ, người muốn giết thì giết ta đi, việc này không hề liên can đến tiểu đồ!

Hồn ma cười rùng rợn :

- Không! Ta phải giết đồ đệ của người trước, để người cũng nếm thử mùi vị của sự đau khổ!

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn nóng giận :

- Được, để lão phu nói thật, năm xưa lão phu đã hạ độc sát hại người, người muốn báo thù, hãy đến với lão phu này đi!

Hồn ma :

- Rất tốt, bây giờ nói cho ta nghe tại sao các người lại bịa đặt ra những tội danh để vu khống ta?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Bởi vì võ công của người đã vượt qua bọn ta, người không chết sẽ là một uy hiếp đối với bọn ta!

Hồn ma :

- Lão đầu trọc, có đúng như vậy không?

Sắc mặt của Bách Thiện thiền sư trở nên càng khó coi, động mạnh cây thiền trượng :

- Không, không hề có việc đó!

Hồn ma lạnh lùng :

- Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn cũng đã thừa nhận, sao người còn không thừa nhận?

Bách Thiện thiền sư nghiêm nghị :

- Bần tăng không bao giờ thừa nhận!

Hồn ma :

- Lao đạo sĩ kia, người cũng không thừa nhận?

Vô Ưu Tử :

- Nếu quả thật người là hồn ma của Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực, bần đạo muốn thỉnh giáo một điều!

Hồn ma :

- Nói!

Vô Ưu Tử :

- Người nói rằng mười năm trước có nhận được “Ngũ Lão lệnh tiễn” của bọn ra đúng không?

Hồn ma :

- Không sai!

Vô Ưu Tử :

- Được, vậy vương “Ngũ Lão lệnh tiễn” hiện giờ ở đâu?

Hồn ma :

- Người muốn xem?

Vô Ưu Tử :

- Đúng!

Hồn ma :

- Người nghĩ rằng vương “Ngũ Lão lệnh tiễn” đó là giả mạo?

Vô Ưu Tử :

- Không sai, “Ngũ Lão lệnh tiễn” của Ngũ Lão hội do chính tay Thích Tú Danh Gia Mai lão phu nhân làm ra, không có ai có thể giả mạo được, và bọn ta lúc nào cũng bảo quản “Ngũ Lão lệnh tiễn” rất kỹ càng, lúc nào phát ra “Ngũ Lão lệnh tiễn” đều có ghi chép tỉ mỉ, đến bây giờ bọn ta tổng cộng chỉ phát ra hai mươi bảy “Ngũ Lão lệnh tiễn”, mà năm xưa Mai lão phu nhân chỉ làm cho bọn ta tất cả là năm mươi vương “Ngũ Lão lệnh tiễn”, cũng có nghĩa là hiện giờ Ngũ Lão hội còn lại hai mươi ba vương “Ngũ Lão lệnh tiễn”, cho nên bần đạo dám quả quyết “Ngũ Lão lệnh tiễn” mà người nhận được là đồ giả mạo!

Hồn ma :

- Người có thể phân biệt thật giả?

Vô Ưu Tử :

- đương nhiên!

Hồn ma :

- Dưới góc tường bên phải có một cái hòm gỗ, người có nhìn thấy không?

Vô Ưu Tử quay lại nhìn, quả nhiên có một cái hòm gỗ.

- “Ngũ Lão lệnh tiễn” ở trong cái hòm đó?

Hồn ma :

- Đúng, người có thể mang ra để tất cả cùng xem!

Vô Ưu Tử liền bước tới góc tường, mở nắp hòm lên chỉ thấy trong hòm có một hộp sắt nhỏ, lại mở nắp hộp sắt ra, liền thấy vuông “Ngũ Lão lệnh tiễn”, hắt cầm vuông Ngũ Lão lệnh tiễn” bước tới dưới ánh đèn để xem cho rõ.

Bách Thiện thiền sư, Cửu Hoa thần ni, Bạch Đầu Ông, Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn và Châu Chính Hiên đều quay lại để xem. Tất cả đều biến sắc!

Hồn ma lạnh lùng :

- Có phải giả mạo không?

Vô Ưu Tử nhú mày nghiêm túc :

- Vuông “Ngũ Lão lệnh tiễn” này không giả, nhưng chữ ký ở dưới không phải là bút tích của bọn ta!

Hồn ma :

- Người muốn nói, đã có kẻ khác lấp cấp “Ngũ Lão lệnh tiễn” của các người, giả mạo danh tánh của các người đưa cho ta?

Vô Ưu Tử :

- Quả đúng như vậy!

Hồn ma cười ha hả :

- Nhưng lúc này người nói rằng, Mai lão phu nhân chỉ làm cho Ngũ Lão hội năm mươi vuông “Ngũ Lão lệnh tiễn”, các người đã dùng hết hai mươi bảy vuông, chỉ còn lại hai mươi ba vuông có đúng không?

Vô Ưu Tử không trả lời được.

Hồn ma hừ một tiếng :

- Vậy vuông “Ngũ Lão lệnh tiễn” này không phải đồ giả và các người còn bảo quản hai mươi ba vuông, thế thì tại sao lại dư ra một vuông “Ngũ Lão lệnh tiễn”?

Vô Ưu Tử đành im lặng.

Hồn ma :

- Người lên tiếng đi!

Bách Thiện thiền sư lộ vẻ không hiểu :

- Bọn ta cũng không biết tại sao lại xuất hiện vuông “Ngũ Lão lệnh tiễn” này, nhưng chữ ký dưới quả thật không phải của bọn ta.

Hồn ma lại cười :

- Để ta giải đáp giùm các người, các người không muốn thấy người khác có võ công cao hơn các người, cho nên quyết định cùng nhau để giết ta. Vì sợ ta không đến hẹn, nên phải sử dụng một vuông “Ngũ Lão lệnh tiễn” thật, nhưng lại sợ vuông “Ngũ Lão lệnh tiễn” này lọt vào tay của kẻ khác, rồi dùng nó làm vật chứng để tố cáo ngược các người, cho nên bọn người nhờ người khác ký tên lên đó, hòng chối tội về sau có đúng không?

Bạch Đầu Ông giận dữ :

- Nói bậy!

Hồn ma :

- Sao lại nói bậy, Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn cũng đã thừa nhận, các người còn muốn chối hay sao?

Bạch Đầu Ông giận dữ quay sang Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Mâu thuẫn môn, không lẽ người giả danh bốn người bọn ta, rồi nhờ người khác giả mạo bọn ta làm việc này?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn liền lắc đầu :

- Không có, không có, lúc này lão phu đành phải thừa nhận là vì hấn uy hiếp đòi sát hại tiểu đồ, cho nên... cho nên...

Bạch Đầu Ông lạnh lùng :

- Những việc hệ trọng như vậy cũng có thể thừa nhận đại hay sao?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn cúi đầu thở dài, lẩm bẩm :

- Lão phu chỉ muốn bảo vệ tính mạng tiểu đồ...

Hồn ma trầm giọng :

- Mâu Thiết Sơn, nói như vậy, ngươi vẫn không thừa nhận đã hại ta?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn hình như đã đến đường cùng, không còn nét sợ hãi nữa, hét to :

- Không sai, nếu ngươi nghĩ rằng lão phu là người đã giết ngươi, thì ngươi hãy ra tay đi, nhưng tiểu đồ không thù oán với ngươi, ngươi không được động đến hấn!

Hồn ma trầm ngâm hồi lâu, tiếp :

- Được, ta sẽ nhiếp hấn ra ngoài, chỉ giữ năm người các ngươi ở lại!

Vừa dứt lời, ngọn đèn dầu trên vách bỗng nhiên vụt tắt!

Cả phòng khách lại rơi vào một thế giới màu đen khủng khiếp.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn giật mình hoảng sợ, đưa tay sờ rầm sau lưng, phát giác Châu Chính Hiên đã biến mất, liền hét lớn :

- Chính Hiên! Chính Hiên!

Không hề nghe được tiếng trả lời, Châu Chính Hiên thật sự đã biến mất!

Cửu Hoa thần ni :

- Mau đốt đèn lên!

Vô Ưu Tử liền chạy đến đốt đèn lên, sau khi đèn sáng, quả nhiên Châu Chính Hiên đáng lẽ đứng sau lưng Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn... đã biến mất!

Một lần nữa, ngũ lão lại biến sắc, cảm thấy ớn lạnh.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn không tin đồ đệ mình dễ dàng biến mất khỏi phòng khách kín mít này, liền cầm lấy ngọn đèn dầu ở vách, lục soát chung quanh, vừa đi vừa gọi :

- Chính Hiên! Chính Hiên! Con ở đâu?

Nhưng lục soát cả phòng khách, đã chứng minh Châu Chính Hiên quả thật không có ở trong phòng! Bạch Đầu Ông kinh ngạc :

- Trời ơi, bọn ta quả thật đã gặp ma quỷ rồi!

Bách Thiện thiên sư thở dài :

- A Di Đà Phật! Bần tăng không tin rằng trên thế gian này có ma quỷ, nhưng xem ra tình hình hôm nay thì...

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn tiếp lời :

- Không sai, bọn ta đã gặp quỷ, lần này chắc khó thoát khỏi cái chết!

- Các ngươi không thể chết dễ dàng như vậy...

Giọng nói của hồn ma lại vang lên chậm chạp...

- Bây giờ ta để cho các người yên tĩnh suy nghĩ, đến khi các người thông suốt, bằng lòng thừa nhận, ta sẽ tiếp tục đối thoại với các người!

Nói xong, lại phát ra một tràng cười ghê tởm, sau đó từ từ biến mất, hình như đã biến khỏi phòng khách!

oo Châu Chính Hiên đi dọc theo hành lang đến phòng khách phía trước, ngồi xuống một chiếc ghế ở sát vách tường, mặt đầy vẻ ưu sầu, thở dài lẩm bẩm :

- Tại sao họ lại không chịu thừa nhận? Chẳng lẽ bọn họ thật sự không phải là những hung thủ đã sát hại cha mình năm xưa?

- Nhạc Hạc, người đang nói gì?

Một giọng nói của phụ nữ vang lên trước cửa phòng khách.

Theo sau giọng nói, trước cửa xuất hiện một bóng người. Một người phụ nữ!

Người phụ nữ khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, dung mạo diễm lệ, tóc phủ ngang vai, nước da trắng trẻo, nhưng trên khuôn mặt không chút tươi tắn, cũng có thể nói là không một chút sinh khí, khiến người ta có một cảm giác âm u, thần bí.

Châu Chính Hiên, bây giờ được gọi là Nhạc Hạc. Đối với người phụ nữ tự nhiên xuất hiện này, không một chút kinh ngạc, chỉ thở dài một tiếng :

- Bọn họ không chịu thừa nhận!

Người phụ nữ tóc dài đứng dựa cửa, thần nhiên :

- Tại sao người lại bắt buộc họ phải thừa nhận?

Nhạc Hạc bĩu môi :

- Ta phải chờ họ nhận tội xong và nói ra nguyên nhân sát hại gia phụ, mới ra tay xử tử bọn họ!

Người phụ nữ tóc dài :

- Nếu họ thà chết không chịu thừa nhận?

Nhạc Hạc :

- Ta đành phải thả bọn họ ra.

Người phụ nữ tóc dài ngạc nhiên :

- Thả bọn họ? Không lẽ người không muốn báo thù cho cha?

Nét mặt Nhạc Hạc co rút một cách đau đớn :

- Thù cha đương nhiên phải trả, nhưng ta có cảm giác trong việc này có nhiều điểm khả nghi...

Người phụ nữ tóc dài :

- Sao?

Nhạc Hạc :

- Căn cứ vào sự quan sát của tiểu đệ, họ hình như không phải là hung thủ đã giết hại gia phụ.

Người phụ nữ tóc dài :

- Người hoài nghi ta nói dối?

Nhạc Hạc lắc đầu :

- Không, tiểu đệ nghĩ rằng ngũ lão mà năm xưa tỷ tỷ nhìn thấy, có thể là do người khác giả mạo.

Người phụ nữ tóc dài cười lạnh lùng :

- Nhưng năm đó ta đã theo dõi bọn họ từ lúc xuống núi, cho đến khi họ chia tay ở Hàn Châu ta lại theo dõi Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn về đến Bạch Hạc Sơn Trang của phái Bạch Hạc, chính mắt ta nhìn thấy hắn đi vào Bạch Hạc Sơn Trang!

Nhạc Hạc :

- Lúc đó là nửa đêm...

Người phụ nữ tóc dài :

- Ban ngày và ban đêm cũng đâu có gì khác?

Nhạc Hạc nhú mày :

- Còn nữa, ta bái hấn làm sư phụ đã hơn một năm, hơn một năm âm thầm quan sát, ta cảm thấy con người hấn cũng khá ngay thẳng, không tìm ra dấu vết gì là đã giết hại gia phụ, mà hấn còn hơn một lần nói đến gia phụ với các môn hạ, khen ngợi võ công và phẩm chất của gia phụ.

Người phụ nữ tóc dài :

- Đó chính là điểm xảo quyệt của hấn!

Nhạc Hạc :

- Ngoài ra, hôm nay lúc năm người bọn họ gặp nhau trước ngay cây cầu treo cũng không biểu lộ là đã từng đến Quỷ bảo, nếu bọn họ là người đã giết hại gia phụ, bây giờ trở lại nơi này, chắc chắn phải có cảm xúc, có đúng không?

Người phụ nữ tóc dài :

- Sát hại lệnh tôn là một bí mật của bọn họ, có người ở bên cạnh, họ đâu dám tiết lộ!

Nhạc Hạc thở dài :

- Tỷ tỷ nói đúng, nhưng ta có cảm giác họ không phải là người giết hại gia phụ...

Người phụ nữ tóc dài cũng thở dài :

- Con người của người quá thẳng thắn, không biết được lòng người hiểm độc!

Nhạc Hạc ngược đầu nhìn nàng :

- Tỷ tỷ cho rằng tiểu đệ nên lập tức ra tay xử tử họ chăng?

Người phụ nữ tóc dài gật đầu :

- Đúng vậy!

Nhạc Hạc :

- Bây giờ họ có cánh cũng không bay khỏi, theo ý tiểu đệ, nhốt họ thêm mấy ngày nữa, có thể đến lúc họ chịu đựng không nổi sự dày xéo của khủng bố, sẽ tự động nói ra quá trình đã giết hại gia phụ.

Người phụ nữ tóc dài :

- Rồi sao nữa?

Nhạc Hạc xoa xoa hai tay :

- Đợi khi chúng nhận tội xong, tiểu đệ mới dám xử tử bọn họ, vì họ đều là danh phận Chuồng môn, còn là những Minh chủ được đương kim võ lâm công nhận...

Người phụ nữ tóc dài :

- Họ có phát hiện sơ hở nào của người không?

Nhạc Hạc :

- Không có, lúc đầu họ không tin là hồn ma của gia phụ hiển linh, sau đó từ từ tất cả đều tin.

Người phụ nữ tóc dài :

- Bao giờ người mới chịu dạy cho ta thuật phúc ngữ?

Nhạc Hạc :

- Sau khi giải quyết việc Ngũ lão được không?

Người phụ nữ tóc dài gật đầu :

- Đến khi ta học được thuật phúc ngữ, ta sẽ giống y một nữ quý.

Nhạc Hạc lại hỏi :

- Tỷ tỷ nghĩ rằng hắc nhất định sẽ trở lại?

Người phụ nữ tóc dài trên mặt lộ vẻ oán hận :

- Đúng vậy, sẽ có một người, hắc trở về nơi đây!

Nhạc Hạc :

- Tại sao không xuống núi tìm hắc?

Người phụ nữ tóc dài :

- Ta không biết hắc đã dọn đến đâu, biết người mệnh mệnh, biết đâu mà tìm?

Nhạc Hạc :

- Năm nay hắc khoảng bao nhiêu tuổi?

Người phụ nữ tóc dài :

- Đã hơn sáu mươi.

Nhạc Hạc :

- Tỷ tỷ nên xuống núi để tìm hắc, một người đã sáu mươi mấy tuổi, không sống được bao nhiêu năm nữa đâu, lỡ hắc đã chết, nguyện vọng của tỷ tỷ làm sao thực hiện được?

Người phụ nữ tóc dài cười lạnh lùng :

- Lá rụng về cội, ta tin rằng nhất định hắc sẽ trở về đây.

Nhạc Hạc đứng dậy đến trước cửa nhìn bầu trời bên ngoài nói :

- Trời sắp tối rồi.

Người phụ nữ tóc dài :

- Ủ!

Nhạc Hạc :

- Chúng ta đi nghe xem bọn họ đang nói gì?

Người phụ nữ tóc dài :

- Được!

Hai người liền quay vào trong, qua khỏi phòng khách, bước lên lầu, đi vào trong một căn phòng tối đen như mực, di chuyển một phiến đá nằm trên mặt đất.

Dưới phiến đá có một cái lỗ to bằng miệng chén.

Nhìn qua cái lỗ đó, có thể thấy được tình hình trong phòng khách phía sau.

Nhạc Hạc cúi xuống nhìn qua cái lỗ, chỉ thấy trong phòng tối đen như mực, chum hững một chút, nói nhỏ :

- Ngọn đèn dầu đã tắt rồi!

Người phụ nữ tóc dài cũng cúi xuống nhìn, cũng cảm thấy ngạc nhiên, nói nhỏ :

- Kỳ lạ, ngọn đèn đó còn rất nhiều dầu, tại sao lại tắt?

Hai người lắng tai nghe ngóng một hồi, không thấy tiếng động gì cả, Nhạc Hạc cảm thấy kỳ lạ hỏi nhỏ :

- Tại sao họ lại không nói chuyện?

Người phụ nữ tóc dài :

- Kỳ lạ!

Nhạc Hạc suy nghĩ một lúc rồi cười :

- Ta hiểu rồi!

Người phụ nữ tóc dài :

- Hiểu gì?

Nhạc Hạc :

- Có thể họ còn chưa tin việc hồn ma của gia phụ hiển linh, họ tin rằng có người giả vờ để hù dọa họ cho nên họ tắt đèn, chờ đến khi ta mở cánh cửa kín rồi thừa cơ xông ra ngoài.

Người phụ nữ tóc dài :

- Có thể như vậy?

Nhạc Hạc :

- Để ta hù dọa họ xem sao!

Người phụ nữ tóc dài :

- Được!

Nhạc Hạc hướng về lỗ tròn vận khí truyền thanh phát ra giọng nói nghe thật rùng rợn :

- Chư vị đã nghĩ kỹ chưa, có phải đã quyết định nhận tội rồi phải không?

Ngũ lão trong phòng khách hiển nhiên nghe được câu hỏi của “Kiếm Quân Tử”.

Nhạc Nhất Thực, nhưng không nghe thấy tiếng trả lời.

Nhạc Hạc cười ha hả :

- Các người thà chết không chịu nhận tội ư?

Vẫn không có tiếng trả lời, trong phòng khách im lặng như tờ!

Nhạc Hạc hừ một tiếng :

- Đại trượng phu dám làm dám chịu, năm xưa các ngươi đồng mưu sát hại ta, bây giờ lại không chịu nhận tội, chẳng lẽ các ngươi nghĩ rằng không nhận tội thì có thể thoát khỏi cái chết sao?

Ngũ lão vẫn không trả lời.

Nhạc Hạc cười lạnh lùng :

- Được, ta nhắc nhở cho các ngươi biết một việc, năm xưa lúc các ngươi sát hại ta, có một nữ quỷ ở trong bảo này đã mục kích tất cả... Mâu chương môn chính mắt ngươi đã nhìn thấy kia mà!

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn vẫn không trả lời. Nhạc Hạc :

- Nữ quỷ kia hiện nay vẫn còn ở trong bảo, ta đã mời đến đây để nói chuyện với các ngươi.

Nói đến đây hẳn ra hiệu cho người phụ nữ tóc dài, gọi nàng nói chuyện với Ngũ lão.

Người phụ nữ tóc dài hướng về cái lỗ tròn phát ra giọng nói rùng rợn :

- Năm vị chưởng môn, năm xưa các người giết hại Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực tại đây, nô gia nhìn rõ từ đầu chí cuối, giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền, hôm nay Nhạc đại hiệp đến đòi mạng các người đây, ha ha ha...

Tiếng cười của nàng còn thê lương rùng rợn hơn của Nhạc Hạc, cả Nhạc Hạc nghe thấy cũng rợn tóc gáy!

Nhưng trong phòng khách, ngũ lão vẫn không một chút phản ứng, vẫn im lặng như tờ!

Người phụ nữ tóc dài cười :

- Mâu chưởng môn, người có nghe được lời nói của ta không? Ha ha ha các người sắp chết rồi, sau này ở Quỷ bảo chắc đông vui lắm!

Nhạc Hạc không nghe thấy Ngũ lão trả lời, lòng cảm thấy kỳ lạ, lẩm bẩm :

- Quái lạ, tại sao họ không lên tiếng?

Người phụ nữ tóc dài lắc đầu, kéo hắn sang một bên, nói khẽ :

- Ta cảm thấy hơi kỳ lạ...

Nhạc Hạc :

- À?

Người phụ nữ tóc dài :

- Ta nghe không được tiếng thở của họ!

Nhạc Hạc :

- Phòng khách lớn như vậy, chắc họ trốn ở một góc nào đó, nên ta không nghe thấy.

Người phụ nữ tóc dài lắc đầu :

- Chỉ sợ không phải như vậy.

Nhạc Hạc :

- Nếu không, thì theo tỷ tỷ là nguyên nhân nào?

Người phụ nữ tóc dài :

- Ta không biết, nhưng... Người có dám mạo hiểm một lần không?

Nhạc Hạc lắc đầu :

- Không được, nếu để họ trốn khỏi phòng khách, muốn khống chế lại họ không phải là việc dễ dàng.

Người phụ nữ tóc dài :

- Thế thì chỉ còn một cách, chúng ta đốt một ngọn đèn dầu, dùng một sợi dây cột lại, thả xuống phòng khách, thì có thể nhìn rõ họ đang làm gì.

Nhạc Hạc :

- Nếu làm như vậy thì họ sẽ không tin rằng ta là ma nữa.

Người phụ nữ tóc dài :

- Người đã giả làm quỷ hơn nửa ngày, họ vẫn không chịu nhận tội, có thể sau khi người nói rõ thân phận, họ lại chịu nói ra tất cả sao?

Nhạc Hạc suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng gật đầu :

- Thôi được, để ta nói rõ thân phận với họ rồi bàn tiếp!

Người phụ nữ tóc dài :

- Người chờ một chút, ta đi kiếm một sợi dây.

Nói xong nàng bước ra ngoài.

Nhạc Hạc đã đến gần cái lỗ tròn, áp sát lỗ tai vào, cố gắng lắng nghe, nhưng một hồi lâu vẫn không thấy tiếng động nào hẩn lẩn bầm :

- Không lẽ họ đã phát sợ đến chết? Hay là đã trốn khỏi phòng khách? Không, không, phòng khách tường đồng vách sắt, họ không thể nào trốn được. Ta nghĩ chắc họ cố tình không lên tiếng, hòng dụ ta mở cửa phòng khách. Hừ! Các người đừng nằm mơ, vì muốn trả thù cho cha, ta đã chuẩn bị rất nhiều năm, đâu có thể để các người dễ dàng trốn thoát!

Suy nghĩ một lát, người phụ nữ tóc dài đã mang đến một sợi dây, hẩn liền đứng dậy, khẽ hỏi :

- Đèn dầu đâu?

Người phụ nữ tóc dài đưa tay lấy một ngọn đèn dầu được treo trên vách, đốt đèn lên rồi dùng dây cột lại. Cột xong, nàng thả ngọn đèn dầu vào trong lỗ tròn, từ từ thả xuống phòng khách.

Tầm nhìn của hai người, theo ánh sáng của ngọn đèn đã nhìn rõ ngũ lão trong phòng khách. Chỉ thấy ngũ lão, người nằm ngửa, người nằm nghiêng, xiêu vẹo ngã trên mặt đất, những cặp mắt mở trắng tráo, cả hai người đều chưng hửng.

Tại sao ngũ lão đột nhiên chết hết?

Nhạc Hạc mở to đôi mắt ngạc nhiên :

- Tại sao họ lại chết?

Người phụ nữ tóc dài cũng ngạc nhiên :

- Thật là kỳ lạ, tại sao họ chết vô cớ như vậy? Chẳng lẽ họ tự sát?

Nhạc Hạc :

- Tự sát? Tại sao họ lại tự sát?

Người phụ nữ tóc dài ngược mặt lắng nhìn hẩn :

- Nhạc Hạc, nếu người đã giết họ, chắc người không giấu diếm ta chứ?

Nhạc Hạc gật đầu :

- Đương nhiên!

Người phụ nữ tóc dài :

- Như vậy, ta đoán chắc họ giả chết!

Nhạc Hạc lại nhìn vào lỗ tròn :

- Hình như không phải, bọn họ đã chết thật sự rồi mà!

Người phụ nữ tóc dài rút ra một thanh đoản kiếm :

- Người để ta thử xem.

Nhạc Hạc biết nàng muốn phóng thanh đoản kiếm qua lỗ tròn nhắm vào một trong năm người để thử xem họ chết thiệt hay chết giả, liền né sang một bên :

- Đừng đánh vào chỗ yếu, đánh vào đùi cũng có thể biết được rồi.

Người phụ nữ tóc dài gật đầu, đưa thanh đoản kiếm lên nhắm ngay lỗ tròn, dùng sức phóng thanh đoản kiếm đi.

Một tiếng động nhẹ, thanh đoản kiếm trúng ngay vào mông của Bạch Đầu Ông Đồng Thiên Cầu! Hẩn không hề nhúc nhích, chỉ có người thật sự đã chết, mới không hề nhúc nhích khi bị đánh trúng một kiếm.

Người phụ nữ tóc dài kinh ngạc :

- Không sai, họ đã thực sự chết!

Nhạc Hạc nhảy lên :

- Mau đi xem!

Quay mình chạy ra khỏi phòng.

Người phụ nữ tóc dài kéo ngọn đèn lên, tháo sợi dây ra cầm ngọn đèn đi theo, xuống hết cầu thang, đến trước cửa phòng khách, chỉ thấy Nhạc Hạc đã nhấn nút cơ quan, cánh cửa sắt đang từ từ được kéo lên, nàng liền nói :

- Cẩn thận, đừng bước vào ngay Nhạc Hạc liền lui về vài bước. Cánh cửa sắt đang “đùng đùng” kéo lên tận nóc.

Người phụ nữ tóc dài cẩn thận bước đến trước cửa đưa đèn rọi vào, chỉ thấy tư thế nằm của ngũ lão không hề thay đổi, đã chết thật sự. Nàng liền nhẹ nhàng bước vào, đưa đèn rọi khắp xung quanh, không thấy có điều gì lạ mới quay sang Nhạc Hạc :

- Nhạc Hạc, người có thể bước vào.

Nhạc Hạc bước vào phòng khách, đến gần xác của ngũ lão lật qua lật lại từng xác một, thấy họ không có phản ứng gì.

- Xảy ra chuyện gì đây? Xảy ra chuyện gì đây?

Người phụ nữ tóc dài để ngọn đèn dưới đất, cũng đến gần xác của ngũ lão xem xét.

Nàng mở mi mắt của Cửu Hoa thần ni ra xem, biến sắc :

- Ủa, họ bị trúng độc.

Nhạc Hạc ngạc nhiên :

- Bị trúng độc?

Người phụ nữ tóc dài lại mở con mắt của bốn xác còn lại để xem xét, gật đầu :

- Cũng thế!

Nhạc Hạc kinh ngạc :

- Tại sao họ lại bị trúng độc?

Người phụ nữ tóc dài không trả lời, lại xem xét toàn thân của Cửu Hoa thần ni một cách tỉ mỉ, bỗng nhiên chỉ vào lưng Cửu Hoa thần ni :

- Người xem, chính vật này đã lấy mạng của họ!

Nhạc Hạc bước tới xem kỹ, chỉ thấy trên lưng của Cửu Hoa thần ni bị ghim một cây kim đen, ngạc nhiên la lên :

- À! Bị trúng ám khí!

Người phụ nữ tóc dài lấy ra một chiếc khăn rút cây kim đen ra, đến trước đèn soi kỹ :

- Thất bộ đao hồn châm!

Thần sắc của Nhạc Hạc nghiêm nghị hẳn lên, hai mắt tỏa sáng, quay nhìn tứ phía :

- Như vậy, nhất định có người thừa lúc tiểu đệ rời khỏi, lẻn vào phòng này!

Người phụ nữ tóc dài cười lạnh lùng :

- Không sai, xem ra những người đến Quỷ bảo ngày hôm nay ngoài ngũ lão và người ra, còn có một vị khách không mời mà đến!

Nàng nói đến đây, liền kéo Nhạc Hạc ra ngoài.

Xem tiếp hồi 3 Thương thân vạn khổ thương chinh đồ

3. Hồi 3 Thương Thân Vạn Khổ Thương Chinh Đồ

Nhạc Hạc ngạc nhiên :

- Làm gì vậy?

Người phụ nữ tóc dài kéo hắt chạy một mạch đến phòng khách phía trước mới lên tiếng :

- Đối phương có thể vào phòng khách ở phía sau để giết người, cũng có thể nhốt chúng ta ở trong đó, chúng ta không thể vào trong đó nữa.

Nhạc Hạc mới hiểu ra :

- Không sai, nhưng hắt là ai? Tại sao biết cách mở cánh cửa bí mật trong phòng đó?

Suy nghĩ một lát hắt lại nói tiếp :

- Chắc hắt đi vào cánh cửa đó?

Người phụ nữ tóc dài gật đầu :

- Đương nhiên, trong phòng chỉ có hai cửa ra vào, một là cửa chính, hai là cánh cửa bí mật, nếu đối phương vào bằng cửa chính, ngũ lão ắt sẽ xông ra, chỉ có thể vào bằng cánh cửa bí mật, ngũ lão mới không phát giác...

Đôi mắt nàng trở nên sắc bén, cười lạnh lùng :

- Đây cũng là chuyện lạ, ngoài người và ta ra, lại có người biết rõ các cơ quan của tòa Quỷ bảo này, không lẽ là hắt?

Nhạc Hạc :

- Ai?

Người phụ nữ tóc dài :

- Người mà ta chờ đợi đã lâu!

Nhạc Hạc :

- Thần Quyền Đặng Thịnh Long?

Người phụ nữ tóc dài cười ha hả :

- Không sai!

Nhạc Hạc :

- Nếu là hắt, hắt đâu có lý do gì để sát hại ngũ lão.

Người phụ nữ tóc dài :

- Nhất định phải có lý do mà mình không biết mà thôi.

Nhạc Hạc :

- Hắt cũng biết sử dụng thất bộ đoạn hồn châm?

Người phụ nữ tóc dài cười lạnh lùng :

- Loại người như hắt, loại ám khí nào mà không biết sử dụng.

Nhạc Hạc :

- Dù hắt có phải là Thần Quyền Đặng Thịnh Long hay không, ta nghĩ chắc chắn hắt đã đến đây trước ta, mai phục trong bảo

Người phụ nữ tóc dài :

- Không sai, sau khi sáu người bạn người đi qua cây cầu treo ta lập tức phá hủy cây cầu, do đó hẳn chỉ có thể đến đây trước các người.

Nhạc Hạc :

- Như vậy, hẳn nhất định còn ở đây, vì cây cầu treo đã đứt đoạn, hẳn không thể nào rời khỏi Quỷ bảo.

Người phụ nữ tóc dài lắc đầu :

- Chưa chắc đâu!

Nhạc Hạc :

- Tại sao?

Người phụ nữ tóc dài :

- Hẳn dám trở về Quỷ bảo này, chắc chắn có sự chuẩn bị kỹ càng, biết đâu hẳn cũng mang theo một sợi dây dài.

Nhạc Hạc :

- Hẳn làm sao biết được mình sẽ phá hoại cây cầu treo, thì tại sao lại chuẩn bị sẵn một sợi dây dài?

Người phụ nữ tóc dài chợt nhớ ra điều gì, bỗng nhiên la lên :

- Chết rồi, chúng ta mau đi xem xem!

Nói xong, liền phóng người bay đi. Nhạc Hạc cũng liền phóng theo hỏi :

- Việc gì vậy?

Người phụ nữ tóc dài chạy về hướng bắc của ngọn núi, vừa chạy vừa nói :

- Sợi dây dài mà chúng ta dẫu trên ngọn cây có thể đã bị hẳn phồng tay trên!

Nhạc Hạc giật mình :

- Thôi chết rồi.

Hai người chạy nhanh như sao sẹt, chớp nhoáng đã đến mặt Bắc của ngọn núi.

Người phụ nữ tóc dài phóng lên ngọn cây thông cao chọc trời, quả nhiên sợi dây dài mà họ dẫu ở đó đã biến mất, liền mở miệng mắng :

- Ác tặc, đúng là hẳn đã lấy rồi!

Nhạc Hạc giậm chân :

- Thật đáng chết!

Người phụ nữ tóc dài nhảy từ trên ngọn cây xuống, lạnh lùng :

- Bình tĩnh, nếu hẳn dùng sợi dây dài để rời khỏi đỉnh núi này, tất nhiên phải còn vết tích của sợi dây, chúng ta mau tìm xem!

Tức thì, hai người men theo sườn núi tìm kiếm, đến một cây thông già khác, Nhạc Hạc nhìn thấy thân cây có một sợi dây, liền vui mừng la lên :

- Ở đây nè! Ở đây nè!

Hắn bước tới cầm sợi dây kéo lên, phát giác sợi dây rất nhẹ, liền kéo lên coi thấy sợi dây chỉ còn hơn một trượng, liền biến sắc thất thanh :

- Trời đất, sợi dây đứt rồi!

Người phụ nữ tóc dài cũng cầm sợi dây lên xem, thấy chỗ đứt bằng phẳng, nhúu mày nói :

- Đây là vết tích do dao cắt, hắn đã xuống tới chân núi, làm thế nào để cắt được sợi dây ở trên đây?

Nàng vút bỏ sợi dây, đến gần mé núi thò đầu ra quan sát, liền nổi giận dùng dùi cán rặng :

- Lão tặc tử, cả gan dám dùng thủ đoạn như vậy!

Nhạc Hạc cũng đến gần để quan sát, chỉ thấy vách núi cách chân họ khoảng một trượng, có ghim một thanh đao, cạnh đó còn có mấy dòng chữ được viết bằng Kim Cang chỉ :

“Cảnh Huệ Khanh Cám ơn người đã chuẩn bị cho ta sợi dây dài, chúc cô được sống lâu trăm tuổi trên đỉnh núi này!”.

Nhìn thấy thanh đao ghim vào vách núi, y liền nghĩ ra điều gì, bất giác lửa giận nổi lên, la mắng :

- Đồ đáng chết, như vậy là hắn cố tình nhốt chúng ta trên đỉnh núi này!

Thanh đao kia được ghim vào vách núi lưỡi đao quay về hướng sợi dây, chính lưỡi đao đó đã cắt đứt sợi dây...

Vị khách không mời mà đến đó, đã dùng sợi dây tuột xuống chân núi, sau đó kéo sợi dây sát vào lưỡi đao và cắt đứt sợi dây!

Cảnh Huệ Khanh giận đến cắn răng quát :

- Đặng Thịnh Long, nếu ta rời khỏi được đỉnh núi này, ta sẽ lột da, ăn thịt ngươi!

Nhạc Hạc :

- Có đúng là Thần Quyền Đặng Thịnh Long hay không?

Cảnh Huệ Khanh nghiêng rặng :

- Ngoài hắn ra, rất ít người biết ta tên Cảnh Huệ Khanh!

Nhạc Hạc thở dài :

- Cây cầu treo đã gãy, sợi dây cũng mất, bây giờ làm thế nào để rời khỏi đây?

Cảnh Huệ Khanh nói :

- Từ từ ta nghĩ cách thôi!

Nhạc Hạc :

- Đỉnh núi này bốn phía đều là vách đứng, cách mặt đất hơn ba trăm trượng, dù ai có khinh công tuyệt đỉnh, cũng không thể tay không mà trượt xuống, ngoài cách dùng một sợi dây, đâu còn cách nào khác mà suy với nghĩ?

Cảnh Huệ Khanh im lặng không lên tiếng. Nhạc Hạc lại hỏi :

- Trong bảo còn sợi dây nào khác không?

Cảnh Huệ Khanh lắc đầu :

- Lúc trước có một sợi, nhưng bây giờ đã mục rồi.

Nhạc Hạc nhìn những sợi dây leo mọc theo vách núi :

- Những sợi dây leo này có giúp được chúng ta không?

Cảnh Huệ Khanh lại lắc đầu :

- Làm sao chúng ta có thể dùng nó mà kết thành sợi dây dài ba trăm trượng, như vậy thật là nguy hiểm.

Nhạc Hạc :

- Dù chỉ còn một tia hy vọng, chúng ta cũng phải mạo hiểm thử xem!

Cảnh Huệ Khanh bước về phía Quỷ bảo :

- Nhưng ta không muốn bị té chết, ta còn phải tìm Đặng Thịnh Long để trả thù!

Nhạc Hạc bước theo :

- Nếu không rời khỏi đỉnh núi này, thì làm sao tìm hắc để trả thù?

Cảnh Huệ Khanh :

- Người đừng nóng, việc gì cũng có cách giải quyết mà...

Hai người về đến phòng khách của Quỷ bảo, Cảnh Huệ Khanh ngồi xuống suy nghĩ giây lát, đột nhiên đứng dậy :

- Người đoán xem, Đặng Thịnh Long có gì chỉ giết ngũ lão mà không giết chúng ta?

Nhạc Hạc :

- Thì như tỷ tỷ đã nói, nhất định có nguyên nhân, chỉ tại chúng ta không biết mà thôi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta đang suy nghĩ, nếu quả thật năm xưa có kẻ khác mạo nhận ngũ lão sát hại lệnh tôn, thì bây giờ Đặng Thịnh Long sát hại ngũ lão, thì có một vài cách để giải thích.

Nhạc Hạc :

- Tỷ tỷ muốn nói rằng, Thần Quyền Đặng Thịnh Long có quan hệ với ngũ lão năm xưa đã giết hại gia phụ?

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Hắc rất có thể là một trong ngũ lão!

Nhạc Hạc :

- Nhưng tỷ tỷ nói năm xưa sau khi Ngũ lão đã sát hại gia phụ, tỷ tỷ đã theo dõi họ xuống núi, sau đó họ chia tay ở Hàng Châu, tỷ tỷ lại tiếp tục theo dõi Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn đến Bạch Hạc sơn trang và thấy hắc bước vào sơn trang.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng, cho nên ta đoán rằng bọn Ngũ lão đã giết hại lệnh tôn cách đây mười năm, chỉ có một người là thật, hắc chính là Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn, và bốn tên giả mạo còn lại, phải có một người là Thần Quyền Đặng Thịnh Long, nói cách khác là Đặng Thịnh Long và Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn hợp mưu để sát hại lệnh tôn.

Nhạc Hạc :

- Như vậy tại sao Đặng Thịnh Long lại giết cả Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn?

Cảnh Huệ Khanh :

- Hôm nay hắc giết Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn và bốn lão kia, quả là có hai mục đích, một là giết Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn để diệt khẩu, hai là giết Ngũ lão để giá họa cho chúng ta.

Nhạc Hạc ngạc nhiên :

- Sao gọi là giá họa?

Cảnh Huệ Khanh :

- Thiếu Lâm, Võ Đang, Bạch Hạc, Thanh Liên đều biết rằng Chưởng môn của họ được mời đến đây, môn nhân của họ lâu quá không thấy Chưởng môn trở về núi, ắt sẽ đến đây tìm kiếm, nếu họ phát giác cây cầu treo đã bị gãy, họ sẽ tìm mọi cách để lên đây, đến lúc đó, chúng ta sẽ bị tình nghi là hung thủ đã giết Ngũ lão.

Nhạc Hạc hoảng sợ :

- Thế thì nguy rồi!

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy, muốn tránh khỏi sự hiểu lầm này, chỉ còn tìm cách rời khỏi đây, tìm bắt được Thần Quyền Đặng Thịnh Long đem hắc giao cho ngũ đại môn phái xử trí.

Nhạc Hạc :

- Nhưng chúng ta làm thế nào để rời khỏi đây?

Cảnh Huệ Khanh lắc đầu. Nhạc Hạc thở dài :

- Nếu bây giờ lưng chúng ta mọc ra hai chiếc cánh thì tốt quá.

Cảnh Huệ Khanh im lặng giây lát, bỗng nhiên mỉm cười :

- Thật không ngờ...

Nhạc Hạc :

- Việc gì?

Cảnh Huệ Khanh :

- Thật không ngờ chúng ta có chung một kẻ thù.

Nhạc Hạc :

- Tỷ tỷ chắc chắn hắc là Thần Quyền Đặng Thịnh Long?

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Không sai.

Nhạc Hạc :

- Nguyên do nào hắc lại sát hại gia phụ?

Cảnh Huệ Khanh :

- Thần Quyền Đặng Thịnh Long là một người lòng lang dạ sói, chắc hắc có điều bí mật gì bị thân phụ của người biết được nên mới âm mưu đặt bẫy sát hại thân phụ của người.

Nhạc Hạc :

- Không đúng, tình hình mười năm trước khi gia phụ rời khỏi nhà, tiểu đệ còn nhớ, lúc đó nghe giọng nói của gia phụ hình như không quen biết Thần Quyền Đặng Thịnh Long, nếu gia phụ có ân oán gì với hắc, nhất định sẽ nói với mẹ ta.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ồ!

Nhạc Hạc :

- Tỷ tỷ!

Cảnh Huệ Khanh :

- Việc gì?

Nhạc Hạc :

- Tiểu đệ muốn trở vào phòng khách lấy lại “Ngũ Lão lệnh tiễn” được không?

Cảnh Huệ Khanh liền đứng dậy :

- Được, ta cùng đi với người.

Hai người quay về phòng khách, Nhạc Hạc lấy lại “Ngũ Lão lệnh tiễn” từ trong mình Vô Ưu Tử.

Vuông “Ngũ Lão lệnh tiễn” là vật chứng quan trọng để truy tìm hung thủ, phải giữ gìn thật kỹ.

Cảnh Huệ Khanh :

- Người sử dụng nó như thế nào để truy tìm hung thủ?

Nhạc Hạc :

- Ngũ lão đã thừa nhận vương “Ngũ Lão lệnh tiễn” này là thật, chỉ không thừa nhận chữ ký trên đó, họ còn cho biết Mai lão phu nhân chỉ làm cho Ngũ Lão hội có năm mươi vương “Ngũ Lão lệnh tiễn” giống hệt như vậy, đến giờ chỉ sử dụng có hai mươi bảy vương, Ngũ Lão hội còn giữ lại hai mươi ba vương, nên sau này chỉ cần điều tra cho rõ xuất xứ của vương “Ngũ Lão lệnh tiễn” này, có thể sẽ biết được hung thủ là ai.

Cảnh Huệ Khanh gật đầu, đôi mắt chăm chú nhìn hai tấm rèm vải được treo ở phòng khách.

Nhạc Hạc cất giữ vương “Ngũ Lão lệnh tiễn”, dùng tay chỉ vào thi thể của ngũ lão :

- Chúng ta xử trí thi thể của họ như thế nào?

Cảnh Huệ Khanh :

- Không cần chôn cất họ, cứ để họ nằm đây, biết đâu sau này có thể cần đến họ.

Miệng nàng đang nói chuyện nhưng đôi mắt vẫn chăm chú nhìn hai tấm rèm vải.

Nhạc Hạc :

- Còn di cốt của gia phụ?

Cảnh Huệ Khanh :

- Cũng không nên động đây.

Nhạc Hạc :

- Vậy thì chúng ta ra ngoài đi.

Cảnh Huệ Khanh không cử động, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn hai tấm rèm vải, hình như đang suy nghĩ một việc gì.

Nhạc Hạc cũng phát hiện ra thần sắc kỳ lạ của nàng, ngạc nhiên hỏi :

- Tỷ tỷ đang suy nghĩ việc gì?

Khuôn mặt Cảnh Huệ Khanh nở một nụ cười từ tốn :

- Nhạc Hạc, lúc này người nói nếu chúng ta mọc được đôi cánh thì có thể rời khỏi đây có phải không?

Nhạc Hạc cười :

- Đúng vậy, nhưng rất tiếc chúng ta không phải là loài chim, làm thế nào có thể mọc cánh được?

Cảnh Huệ Khanh :

- Tuy chúng ta không thể mọc cánh được, nhưng chúng ta có thể chế tạo nó.

Nhạc Hạc chưng hửng :

- Vậy là thế nào?

Cảnh Huệ Khanh :

- Người có thấy qua loài dơi chưa?

Nhạc Hạc gật đầu :

- Thấy rồi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Khi nó từ trên cao hạ xuống, hai cánh dang ra từ từ hạ xuống, tư thế đó thật mỹ miều.

Nhạc Hạc :

- Tỷ tỷ muốn nói chúng ta có thể chế tạo đôi cánh cột vào mình rồi bay xuống núi như loài dơi?

Cảnh Huệ Khanh :

- Không, không phải là đôi cánh mà là chiếc dù lớn, chúng ta có thể chế tạo hai chiếc dù lớn rồi cột vào mình, sau đó nhảy từ đỉnh núi xuống, lúc đó gió sẽ thổi căng chiếc dù lớn, tốc độ rơi của nó sẽ chậm lại.

Nhạc Hạc :

- Như vậy nguy hiểm quá, không khéo sẽ bị tan xương nát thịt!

Cảnh Huệ Khanh :

- Chúng ta có thể thí nghiệm trước, cho đến khi xác định chắc chắn là an toàn chúng ta mới nhảy xuống.

Nhạc Hạc :

- Thí nghiệm như thế nào?

Cảnh Huệ Khanh :

- Phía sau của bảo có một cây cổ thụ cao hơn hai chục trượng, chúng ta cột dù vào mình rồi trèo lên đó, nhảy xuống liền biết ngay.

Nhạc Hạc mừng quá :

- Nhưng dùng vật liệu gì để chế tạo hai chiếc dù lớn?

Cảnh Huệ Khanh chỉ hai tấm rèm vải :

- Dùng hai tấm rèm vải này, mỗi tấm rộng hơn hai trượng vuông, cũng đủ rồi.

Nhạc Hạc :

- Được, chúng ta bắt tay vào việc đi!

Dứt lời, liền bước tới kéo hai tấm rèm vải xuống.

Cảnh Huệ Khanh ngăn hấn lại :

- Đừng vội, bây giờ trời đã tối, sáng mai chúng ta hãy bắt tay vào việc.

oo Ngày mười một tháng chín...

Tức là hai hôm sau ngày trùng cửu, sau giờ Ngọ một chút, ở chân núi Quỷ bảo xuất hiện hai cha con tiều phu. Người cha khoảng năm mươi tuổi, đứa trẻ hơn hai mươi. Hai cha con đầu đội nón lá, vai mang đòn gánh, lưng lặn riu, đang hoảng sợ nhìn lên vách núi trên cao, rõ ràng họ mới đến nơi này, mới vừa phát hiện cây cầu treo bị gãy, lão tiều phu nói với vẻ mặt kinh ngạc :

- Vinh nhi!

Thiếu niên trả lời :

- Dạ!

Lão tiều phu :

- Cha nhớ ra rồi!

Thiếu niên :

- Việc gì?

Lão tiều phu :

- Hôm Trùng cửu, chúng ta nghe được một tiếng nổ lớn có đúng không?

Thiếu niên :

- Đúng vậy!

Lão tiều phu :

- Lúc đó cha tưởng là âm thanh của một tảng đá lớn rơi từ trên núi xuống, nhưng ta đã lầm, có thể đó là âm thanh phát ra do chiếc cầu treo bị gãy đập vào vách núi!

Thiếu niên :

- Chiếc cầu treo chắc chắn như vậy, khi không sao lại gãy?

Lão tiều phu bằng giọng nói cảm thán :

- Không chắc chắn đâu, đã hơn hai mươi năm không có dấu chân người, cha đã đoán trước sẽ có một ngày nó phải bị gãy!

Thiếu niên :

- Nếu như thế, sẽ không còn ai có thể bước vào tòa Quỷ bảo nữa.

Lão tiều phu ngược mặt nhìn lên đỉnh núi, chậm chạp :

- Đúng vậy, chuyện ma quỷ ở trong bảo cũng sẽ từ từ đi vào quên lãng...

Thiếu niên lại hỏi :

- Thưa cha, trong Quỷ bảo thật sự có quỷ không?

Lão tiều phu gật đầu :

- Có đấy, nếu không năm xưa cả gia đình Thần Quyền Đặng Thịnh Long sao lại dọn đi.

Thiếu niên :

- Trong bảo tại sao có quỷ?

Lão tiều phu trầm ngâm giây lát :

- Việc này... cha kể cho con nghe, người không được lan truyền ra ngoài.

Thiếu niên :

- Được!

Lão tiều phu ho nhẹ :

- Năm xưa, cha có quen một người đầy tớ của Thần Quyền Đặng Thịnh Long, hắn thường lén lút đến tìm cha để uống rượu, cho nên cha rất hiểu rõ gia đình của Thần Quyền Đặng Thịnh Long...

Thiếu niên :

- Thế nào?

Lão tiều phu :

- Lúc đó Thần Quyền Đặng Thịnh Long chỉ khoảng bốn mươi tuổi, nhưng nghe nói đã vang danh trên giang hồ, mọi người tôn hắn là Thiên hạ đệ nhất quyền.

Thiếu niên :

- Chắc võ công của hắn rất lợi hại?

Lão tiều phu :

- Đúng vậy! Người đầy tớ đó nói với cha Thần Quyền Đặng Thịnh Long tung ra một quyền có thể làm gãy cây cách hắn vài bước!

Thiếu niên le lưỡi :

- Lợi hại quá!

Lão tiều phu :

- Hẳn chẳng những võ công cao cường mà còn rất giàu có, hẳn có một vợ và hai thiếp, để được chín đứa con, nhưng các người vợ của hắn ăn ở với nhau không được hòa thuận, thường hay gây gổ.

Thiếu niên :

- Tại sao?

Lão tiều phu :

- Vì tranh đoạt gia tài, Đặng phu nhân chỉ có một đứa con gái, nhưng hai người thiếp mỗi người có bốn đứa con trai, nên Đặng phu nhân sợ sau này không được hưởng gia sản nên xem hai người thiếp và tám đứa con trai như gai trong mắt, luôn tìm cách đuổi họ ra khỏi nhà, nên lúc nào cũng gây gổ với nhau.

Thiếu niên :

- Thần Quyền Đặng Thịnh Long không dàn xếp được sao?

Lão tiều phu lắc đầu :

- Dàn xếp không nổi, mỗi khi họ gây gổ hắn đành phải lánh mặt, sau đó có một lần thấy họ lại gây gổ với nhau, hắn buồn rầu tự nhốt mình trong phòng ngồi uống rượu, sau khi uống say, hắn bước vào phòng của một a hoàn và cưỡng hiếp a hoàn đó.

Thiếu niên :

- Các bà vợ của hắn có biết không?

Lão tiều phu :

- Lúc đầu không biết, sau đó bụng của a hoàn ngày càng lớn, họ mới hay sự việc, lại gây gổ với nhau.

Thiếu niên :

- Rồi thế nào?

Lão tiều phu :

- Có một hôm, người ta phát hiện a hoàn đó đã thắt cổ mà chết!

Thiếu niên :

- Tự vẫn à?

Lão tiều phu lắc đầu :

- Không phải!

Thiếu niên ngạc nhiên :

- Không phải?

Lão tiều phu :

- Thông thường người treo cổ mà chết đều lè lưỡi ra ngoài, nhưng a hoàn đó lại không, người đẩy tó đó lên lút nói với cha, a hoàn bị người ta sát hại, hung thủ muốn che mắt mọi người, liền mang thi thể của nàng treo lên, làm ra vẻ nàng tự thắt cổ mà chết.

Thiếu niên :

- Đặng phu nhân là hung thủ?

Lão tiều phu lắc đầu :

- Không chắc như vậy, nghe nói bà ta đã thề độc rằng không hề giết ai.

Thiếu niên :

- Vậy là ai?

Lão tiều phu :

- Không biết được, mà a hoàn đó là do Thần Quyền Đặng Thịnh Long mua về, những gia đình giàu có chết đi một a hoàn thì có gì là quan trọng, vài hôm sau, coi như không có việc gì xảy ra.

Thiếu niên :

- Như vậy là một xác, hai mạng?

Lão tiều phu :

- Đúng vậy, a hoàn đó đã sắp đến ngày sanh nở, hung thủ thật quá tàn ác.

Thiếu niên :

- Con hiểu rồi! Sau khi a hoàn chết, âm hồn bất tán, nên biến thành ma quỷ quấy phá trong bảo!

Lão tiều phu gật đầu :

- Đúng vậy, chỉ lạ một điều, sau khi a hoàn chết ba năm trong bảo mới có quỷ xuất hiện, không biết tại sao?

Thiếu niên :

- Con biết!

Lão tiều phu cười :

- Người biết gì?

Thiếu niên :

- Sau khi a hoàn chết và biến thành quỷ cũng phải sanh con, quỷ hay người cũng vậy, đã sanh con thì phải chăm sóc, đó chính là nguyên nhân phải ba năm sau mới bắt đầu quấy phá, vì lúc đó đứa trẻ đã ba tuổi, có thể đi chơi một mình rồi.

Lão tiều phu nghe xong lời giải thích trẻ con của thiếu niên, không nhịn được ngửa mặt cười ha hả. Nhưng đột nhiên tiếng cười của hắn ngưng bật, nụ cười trên mặt cũng chuyển sang kinh ngạc, hai mắt nhìn thẳng lên trời, miệng ú ớ :

- Vinh... Vinh... nhi...! Người... xem... xem... kìa!

Thiếu niên liền ngước đầu nhìn lên cũng kinh ngạc không kém.

Thì ra, trên bầu trời ngay trên đầu họ khoảng trên trăm trượng xuất hiện hai đốm đen.

Ngoài loài chim ra, đâu còn vật gì khác có thể lơ lửng trên không, mà vật họ đang nhìn thấy chắc chắn không phải là chim, vì hai đốm đen đó mang hình tròn giống như hai cây nấm lớn! Mà lạ nữa, họ còn nhìn thấy dưới hai cây nấm hình như còn treo tòn ten hai con người!

Thiếu niên mở to mắt ngạc nhiên :

- Đó là vật gì vậy?

Lão tiều phu quá hoảng sợ, lấm bầm :

- Không biết, cha sống... sống đến từng tuổi... tuổi này, chưa... chưa bao giờ nhìn thấy vật như vậy!

Bây giờ, hai cây nấm đã thấp hơn, chỉ cách mặt đất khoảng bảy tám chục trượng!

Thiếu niên la lên :

- Cha, hình như có người thật đấy!

Lão tiều phu thất thanh :

- Ủ... hình như là một nam một nữ, có đúng không?

Thiếu niên :

- Đúng vậy. Một người phụ nữ tóc dài và một thiếu niên.

Lão tiều phu vội vã :

- Người xem cho kỹ, người phụ nữ tóc dài đó có phải ăn mặc như một nữ tỳ không?

Thiếu niên :

- Không sai!

Lão tiều phu rợn tóc gáy la lên :

- Chạy mau, nó chính là con nữ quỷ dắt theo đứa con!

Nói xong, nắm tay thiếu niên chạy lẹ. Hai cha con không dám quay đầu nhìn lại, vội vàng chạy thật mau.

Không bao lâu, hai cây nấm quái dị đã chạm mặt đất dưới chân núi.

Nếu hai cha con lão tiều phu còn có mặt ở đó họ có thể nhìn thấy rõ ràng đó là hai cái dù được chế tạo bằng cành cây và vải đen!

Hai người treo tòn ten dưới hai cái dù chính là Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh.

Lúc họ chạm đất, hai khuôn mặt đều ửng đỏ, đó là vì quá hưng phấn, họ đứng nhìn nhau giây lát, bỗng nhiên bước tới ôm chặt lấy nhau.

Hồi lâu, hai người mới bình tĩnh trở lại, cùng ngồi xuống tảng đá dưới chân. Cảnh Huệ Khanh vuốt lại mái tóc dài mỉm cười :

- Hai tiều phu lúc này đã hoảng sợ bỏ chạy khi thấy chúng ta.

Nhạc Hạc cười theo :

- Chắc chắn họ cho rằng chúng ta là quỷ!

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy, họ sẽ đi tung tin khắp nơi, rằng thấy hai con quỷ từ trên trời xuống.

Nhạc Hạc nhìn hai cái dù mỉm cười :

- Không có ai tin rằng bằng hai cái dù này, nhảy từ đỉnh núi cao hơn ba trăm trượng xuống đây mà vẫn bình an vô sự...

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta cũng không dám tin tưởng, ta nghĩ rằng chúng ta tám phần là chết.

Nhạc Hạc :

- Thật vậy, tiểu đệ cũng có cảm giác chết đi sống lại.

Cảnh Huệ Khanh :

- Bây giờ ta hy vọng lập tức tìm được Thần Quyền Đặng Thịnh Long để xử tội hần.

Nhạc Hạc :

- Tỷ tỷ nghĩ rằng ta sẽ tìm hần ở đâu?

Cảnh Huệ Khanh lắc đầu :

- Không biết, nhưng ta biết rằng thế nào cũng có một người ta sẽ tìm được hần.

Nhạc Hạc :

- Hần sát hại Ngũ lão, nếu là cố tình vu oan giá họa cho chúng ta, thì hần sẽ đến thông báo cho người của Ngũ đại phái biết.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ý người nói chúng ta sẽ tìm được hắc ở Ngũ Lão hội?

Nhạc Hạc :

- Rất có thể!

Cảnh Huệ Khanh đứng dậy.

- Như vậy chúng ta lập tức đến Ngũ Lão hội.

Nhạc Hạc kéo tay nàng lại :

- Đừng vội, Ngũ Lão hội ở tận Ngũ Lão phong, chúng ta hãy nghiên cứu vấn đề này trước đã...

Cảnh Huệ Khanh ngồi xuống :

- Vấn đề gì?

Nhạc Hạc :

- Đến bây giờ tiểu đệ vẫn chưa dám khẳng định ngũ lão có phải là hung thủ sát hại gia phụ hay không, nếu không phải là họ thì tiểu đệ sẽ gặp rắc rối đấy, vì tiểu đệ đã mạo danh gia sư mời Ngũ lão đến đây, tuy rằng một kẻ nào khác đã giết họ nhưng việc mạo danh sẽ liên lụy đến gia sư.

Cảnh Huệ Khanh hỏi :

- Người dự định về gặp lệnh sư trước?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy, sau đó sẽ tìm Mai lão phu nhân nhờ bà ta giám định giùm vương “Ngũ Lão lệnh tiễn” này, sau đó mới đến Ngũ Lão hội. Ý tỷ tỷ ra sao?

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Cũng được!

Nhạc Hạc :

- Nếu tỷ tỷ sợ đuổi không kịp tên Thần Quyền Đặng Thịnh Long, vậy tỷ tỷ có thể đi trước, tiểu đệ một mình đến gặp gia sư.

Cảnh Huệ Khanh :

- Không, ta cùng đi với người.

Nhạc Hạc :

- Được, tỷ tỷ cùng với tiểu đệ đi gặp gia sư, sau đó dù Thần Quyền Đặng Thịnh Long có phải là một trong những hung thủ năm xưa đã sát hại gia phụ hay không, tiểu đệ cũng giúp tỷ đi tìm hắc.

Cảnh Huệ Khanh :

- Lệnh sư cư ngụ ở đâu?

Nhạc Hạc :

- Tứ Minh Sơn.

Cảnh Huệ Khanh :

- Cách đây không xa lắm?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy, chỉ cách đây hơn ba trăm dặm.

Cảnh Huệ Khanh :

- Còn Mai lão phu nhân thì ở đâu?

Nhạc Hạc :

- Nghe nói ở trong thành Trường An, bà ta là Thích tú danh gia số một của cả nước, danh tiếng rất lớn, ta cứ đến thành Trường An hỏi thăm sẽ biết.

Cảnh Huệ Khanh đứng dậy :

- Được, đến Tứ Minh Sơn trước, sau đến Trường An rồi sau mới đến Ngũ Lão phong.

Thôi chúng ta lên đường.

Hai người cùng khởi hành.

Đến hoàng hôn hôm đó, hai người đã rời khỏi Bắc Nhạn Đãng sơn hơn mười mấy dặm, trời đã tối, họ tá túc nhờ một hộ nông gia, hôm sau lại tiếp tục lên đường.

Cảnh Huệ Khanh năm nay đã hai mươi tám tuổi, Nhạc Hạc chỉ mới hơn hai mươi, trên đường đi hai người xưng hô nhau là tỷ đệ, nên không gây sự chú ý của những người khác.

Hơn hai ngày rưỡi đường đi thì đến Tứ Minh Sơn tú lỵ.

Tứ Minh Sơn là một dãy núi gồm hai trăm tám chục ngọn, phân chia rõ ràng, địa thế hùng vĩ, phong cảnh tuyệt đẹp, được liệt vào một trong vô số thắng cảnh của Trung Nguyên...

Cảnh Huệ Khanh tuy là một phụ nữ mang nhiều ưu uất, nhưng nhìn thấy thắng cảnh ngoạn mục này, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái, khen ngợi :

- Nơi đây thật đẹp.

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy, tiểu đệ đã ở trong dãy núi này hơn bảy tám năm, nhưng đối với cảnh sắc trong núi vẫn xem qua không chán, nơi này so với chỗ ở của đệ ở Tiên Hoa Thiên Khiếm đẹp hơn trăm lần.

Cảnh Huệ Khanh :

- Tại sao từ trước đến giờ ngươi không chịu tiết lộ cho ta biết lệnh sư ẩn cư ở dãy núi này?

Nhạc Hạc có ý xin lỗi :

- Không phải tiểu đệ không muốn nói, là vì gia sư thích cảnh yên tĩnh, dặn tiểu đệ không được tiết lộ chỗ ẩn cư này với người ngoài.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ngươi bá được ông ta là sư phụ, thật là (sách mất hai trang lúc người còn đi lại trên giang hồ, cũng thường cỡi bò thay ngựa).

Cảnh Huệ Khanh lại cười :

- Lệnh sư có một môn võ công độc bá võ lâm là Thiên Ngưu Thần Công, chẳng lẽ cũng liên quan đến bò hay sao?

Nhạc Hạc - Có thể nói như vậy...

Hai người đã đến trước căn nhà lá.

Nhạc Hạc thấy cửa căn nhà lá đóng kín, quay đầu nhìn sang gian chuồng bò ở phía trái căn nhà :

- Thật không may...

Cảnh Huệ Khanh :

- Việc gì?

Nhạc Hạc :

- Gia sư đã ra ngoài.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đi đâu rồi?

Nhạc Hạc :

- Chắc đi chăn bò rồi, tỷ tỷ xem trong chuồng bò đã trống rỗng, gia sư hàng ngày đều dắt bò đi ăn cỏ.

Vừa nói, vừa đưa tay đẩy cánh cửa bước vào trong nhà.

Trong nhà, mang màu sắc của một người đàn ông độc thân... lộn xộn, dơ bẩn!

Đối với cảnh bừa bãi lộn xộn này, Nhạc Hạc đã thường gặp, nhưng hôm nay Nhạc Hạc vừa bước vào nhà liền cảm thấy lạ, lẩm bẩm trong miệng :

- Quái lạ!

Cảnh Huệ Khanh :

- Thế nào rồi?

Nhạc Hạc :

- Hình như gia sư đã hạ sơn rồi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Sao người biết?

Nhạc Hạc chỉ một chiếc bàn ở trong nhà :

- Tỷ tỷ xem trên mặt bàn đầy bụi bặm, gia sư tuy không quen chăm sóc nhà cửa, nhưng chiếc bàn này mỗi ngày người đều ăn cơm trên đó, không bao giờ để bảm đầy bụi bặm như vậy.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nói như vậy, chúng ta thật không may.

Nhạc Hạc :

- Gia sư đã nhiều năm không xuống núi, lần này rời khỏi Tứ Minh Sơn, không biết có việc gì hay không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Có thể đi tìm người?

Nhạc Hạc lắc đầu :

- Không thể nào, trước khi người nhận đệ làm đệ tử, người đã nói rõ ràng rằng người và Ngũ lão cũng có giao tình, nên về việc tiểu đệ trả thù cho cha, người không thể giúp đỡ, cho nên không bao giờ đến Quỷ bảo để tìm tiểu đệ.

Cảnh Huệ Khanh :

- Người có nói rằng sau khi trả thù cha sẽ về đây thăm lệnh sư hay không?

Nhạc Hạc :

- Không có, gia sư bảo tiểu đệ đừng đến tìm người nữa.

Cảnh Huệ Khanh :

- Như vậy, rất có thể lệnh sư không muốn gặp người nên dọn đi chỗ khác rồi.

Nhạc Hạc :

- Không, gia sư không có lý do gì để tránh mặt tiểu đệ.

Cảnh Huệ Khanh hỏi :

- Nhà bếp ở đâu?

Nhạc Hạc chỉ một cánh cửa bên phải :

- Ở trong đó.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta vào xem xem.

Nhạc Hạc liền dẫn nàng đi vào nhà bếp, nhà bếp bày trí cũng rất đơn giản, chỉ có một cái bếp và một chiếc bàn và một số vật dụng nhà bếp. Cảnh Huệ Khanh giở một cái nắp chảo lên xem, chỉ thấy trong chảo đã hen rỉ.

- Không sai, lệnh sư đã rời khỏi nơi đây.

Nhạc Hạc thở dài :

- Chẳng lẽ gia sư đã quyết định không gặp mặt tiểu đệ nữa hay sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Rất có thể như vậy, lệnh sư là một võ lâm cao nhân, vì có giao tình thâm hậu với lệnh tôn, nên không tiện từ chối lệnh đường mà nhận người làm đồ đệ, nhưng người và Ngũ lão cũng có giao tình, nên tình cảm của người thật là khó xử, cho nên sau khi truyền thụ võ công cho người, liền dọn đi nơi khác để không màng thị phi nữa.

Nhạc Hạc cảm thấy có lý, gật đầu thở dài :

- Bây giờ tiểu đệ cảm thấy rất hối hận, không nên mạo danh danh tánh của gia sư để hẹn gặp ngũ lão ở Quỷ bảo.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nhưng chỉ có cách mạo danh của lệnh sư, ngũ lão mới chịu đúng hẹn đến Quỷ bảo, ta nghĩ rằng lệnh sư cũng thông cảm và tha thứ cho người.

Nhạc Hạc :

- Khi đến Ngũ Lão hội, tiểu đệ dự định sẽ nói hết mọi việc với người của ngũ đại phái để khỏi liên lụy gia sư.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu như vậy họ sẽ không tha cho người đâu, vì dù họ có tin lời của người nói cũng nghĩ rằng ngũ lão cũng do người mà bị sát hại.

Nhạc Hạc :

- Chỉ cần không liên lụy đến gia sư, những việc khác tiểu đệ không cần đắn đo nữa.

Cảnh Huệ Khanh :

- Vuông “Ngũ Lão lệnh tiên” người phải giữ gìn cẩn thận, đó là vật chính để xác định lệnh tôn là bị ngũ lão sát hại, khi đến Ngũ Lão hội người có thể đem nó ra, giao cho người của ngũ đại phái kiểm nghiệm, công lý tự tại lòng người, người có “Ngũ Lão lệnh tiên” làm chứng, ta tin rằng họ cũng không dám vội vàng giết hại người.

Nhạc Hạc gật đầu.

Cảnh Huệ Khanh nhìn thấy một cái lu ở cạnh bếp, bèn chỉ vào đó mà hỏi :

- Cái đó có phải dùng để đựng nước hay không?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy, lúc tiểu đệ học võ ở đây, mỗi ngày đều phải hứng đây...

Vừa nói, vừa đến gần cái lu mở nắp cái lu lên.

Đột nhiên một tiếng động vang lên, từ trong lu nhảy ra một người áo đen.

Hai người nằm mơ cũng không ngờ trong lu lại có người, nhứt thời hoảng sợ đồng thanh la lên và lùi bước.

Người áo đen vừa nhảy ra khỏi lu, liền phi thân ra ngoài cửa, nhìn thân pháp của hắn rõ ràng là một cao thủ!

Nhạc Hạc sau một hồi hoảng sợ, liền quát lên một tiếng, phi thân ra ngoài. Cảnh Huệ Khanh cũng bay theo, la lớn :

- Chặn hắn lại, đừng để hắn trốn thoát.

Lúc Nhạc Hạc đuổi theo ra ngoài, người áo đen đã cách xa năm trượng, đang phóng xuống ngọn núi, hắn cười lạnh lùng tung mình lên thì triển khinh công thượng thừa... Nhạc Hạc linh không hư độ, cố gắng đuổi theo.

Tốc độ của người áo đen rất nhanh nhưng Nhạc Hạc còn nhanh hơn nữa, chỉ rượt theo hơn hai mươi trượng đã vượt qua hắn, nhảy xuống trước mặt hắn, chặn hắn lại :

- Muốn chết!

Người áo đen quát lên một tiếng, tay phải vươn lên, ba cây Hồ Điệp tiêu bay ra nhắm vào ba chỗ yếu của Nhạc Hạc phóng tới, Nhạc Hạc nghiêng mình né tránh, lấy đà phóng tới tung ra một chưởng.

Người áo đen cũng khá lanh lẹ, lập tức lùi vài bước, tay phải rút từ sau lưng ra một thanh trường kiếm, đánh liền ba chiêu.

Lúc này, Cảnh Huệ Khanh đã đến hiện trường, nhưng nàng không ra tay, đứng ngoài quan sát, hình như nàng nghĩ rằng phần thắng chắc chắn nghiêng về phía Nhạc Hạc.

Quả đúng như thế, vừa đấu được vài chiêu, Nhạc Hạc đã chiếm thế thượng phong, trên lưng hắn cũng đeo một thanh trường kiếm nhưng hắn không hề rút kiếm chỉ dùng đôi tay để nghênh địch, không tới mười chiêu, người áo đen đã cảm thấy lúng túng.

Nhạc Hạc tuy tuổi chỉ vừa hơn hai mươi nhưng võ công đã không dưới bất cứ một vị Chương môn nào. Vì lúc thiếu thời hắn đã được sự chân truyền của phụ thân, sau đó lại bái Thiên Ngoại Quái Tẩu Lỗ Ba Công làm sư phụ khổ luyện bảy tám năm. Rồi lại giả vờ bái chương môn Bạch Hạc phái Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn làm sư phụ cũng học được không ít võ nghệ, thân mang sở trường của ba phái, không phải có nhiều cao thủ được may mắn như vậy. Nếu không phải vì muốn bắt sống, trong vòng năm chiêu hắn có thể giết chết đối phương.

Đánh vài chiêu nữa, người áo đen coi như đã nằm trong tay hắn, đương nhiên hắn không có thời gian và tâm tình đùa giỡn với đối phương, liền tung ra một chiêu sát thủ, một tiếng “bùng” thanh kiếm của đối phương đã rớt xuống đất, hắn quát lớn :

- Ngừng tay!

Người áo đen đâu chịu để bắt sống dễ dàng liền tung mình nhảy lên, ý muốn tìm đường trốn chạy. Nhạc Hạc lại tung một chưởng quát :

- Xuống đây!

Thân hình của người áo đen đang bay cao, bỗng nhiên la lên một tiếng rơi thẳng xuống đất không dậy nổi nữa.

Nhạc Hạc nhắc thanh trường kiếm của đối phương lên, chỉ vào lưng của đối phương, lạnh lùng hỏi :

- Người là ai, tại sao lại ẩn núp trong lu nước?

Người áo đen không lên tiếng trả lời.

Tuổi tác của hắn trên dưới ba mươi, tướng mạo cũng khá đoan chính, nhưng trên mày có một vết sẹo, nên trông hắn không được đáng hoàng cho lắm.

Nhạc Hạc thấy hấn không lên tiếng trả lời, liền nhú mày tỏ vẻ giận dữ :

- Người điếc hay là câm?

Người áo đen vẫn không lên tiếng. Nhạc Hạc cười lạnh lùng :

- Hừ! Chẳng lẽ các hạ muốn chịu một chút đau khổ?

Cảnh Huệ Khanh lên tiếng :

- Đừng vội, giải hấn vào nhà trước đã rồi từ từ tra hỏi.

Nhạc Hạc vẫn dùng kiếm dí vào lưng của đối phương, quát :

- Đứng dậy!

Người áo đen từ từ đứng dậy, lúc đứng thẳng người, hai mày nhú lại hình như bị thương không nhẹ.

- Đi!

Người áo đen lặng lẽ bước đi.

Nhạc Hạc giải hấn vào trong nhà, ra lệnh hấn ngồi xuống, sau đó vuốt kiếm mỉm cười :

- Tốt nhất, người đừng nên nghĩ đến chuyện trốn khỏi đây, nếu ta không cho người đi, thì người có cánh cũng không bay khỏi.

Nói đến đây bỗng “rắc” một tiếng, thanh trường kiếm trên tay đã bị hấn dùng nội lực làm gãy. Nội lực của hấn, đã có tác dụng trấn áp, người áo đen biến sắc, cúi đầu xuống.

Nhạc Hạc vút thanh kiếm gãy rồi hỏi :

- Xin cho biết quý danh?

Người áo đen liền lên tiếng trả lời :

- Ta họ Đông Phương, tên Lượng...

Nhạc Hạc :

- Môn hạ của ai?

Đông Phương Lượng :

- Thổ Địa Công.

Nhạc Hạc hỏi :

- Cái gì?

Đông Phương Lượng :

- Thổ Địa Công Phòng Vũ, bằng hữu đi lại trên giang hồ phải biết đến tên tuổi này chứ.

Nhạc Hạc đương nhiên biết Thổ Địa Công Phòng Vũ là một võ lâm quái kiệt, tuy không nổi tiếng bằng sư phụ Thiên Ngoại Quái Tẩu nhưng cũng là một người rất được kính nể, liền hỏi tiếp :

- Các hạ đến đây để làm gì?

Đông Phương Lượng :

- Tại hạ nhận lời ủy thác của Thiên Ngoại Quái Tẩu Lỗ tiên bối, đến đây chờ đợi một người.

Nhạc Hạc :

- Ai?

Đông Phương Lượng :

- Nhạc Hạc!

Nhạc Hạc hỏi :

- Người gặp Thiên Ngoại Quái Tẩu ở đâu?

Đông Phương Lượng :

- Lỗ lão tiên bối đến Chung Nam Sơn tìm gia sư hàn huyền, dự định ở lại đó vài tháng, cho nên nhờ tại hạ đến đây để đợi đồ đệ của Lỗ lão tiên bối, thông báo cho đồ đệ của tiên bối một tiếng, tiên bối dự định đồ đệ này sẽ về đây thăm tiên bối.

Nhạc Hạc lại hỏi :

- Người đã từng gặp qua Nhạc Hạc chưa?

Đông Phương Lượng lắc đầu :

- Chưa hề.

Nhạc Hạc :

- Ta chính là Nhạc Hạc!

Đông Phương Lượng ngạc nhiên :

-Ồ! Người chính là Nhạc Hạc, sao không chịu nói sớm?

Nhạc Hạc mỉm cười :

- Trước khi ta động thủ với nhau, quả thật chưa hề thông báo danh tánh, nhưng tại sao Đông Phương huynh lại phải ẩn nấp trong lu nước?

Đông Phương Lượng :

- Tại hạ không biết người chính là Nhạc Hạc, lúc này nhìn thấy người và vị cô nương này đi vào trong nhà, nghĩ rằng các người đến đây với mục đích khác, nên mới tìm chỗ ẩn nấp để xem động tĩnh, lúc đó tại hạ đang ở trong nhà bếp thấy cái lu nước có thể ẩn nấp được nên mới trốn vào trong đó.

Nhạc Hạc cười :

- Sau đó ta gỡ nắp lu ra sao Đông Phương huynh lại chạy trốn?

Đông Phương Lượng :

- Tại hạ sợ người hạ độc thủ, nên muốn chạy ra ngoài rồi tính sau, sau đó thấy các người đuổi theo nên... Nói chung là nếu tại hạ biết được người là Nhạc Hạc thì không cần bỏ chạy.

Cảnh Huệ Khanh tiếp lời :

- Người đến đây để chờ Nhạc Hạc, thấy chúng ta đến đây cũng phải đoán được hẳn là Nhạc Hạc chứ, đâu cần trốn tránh làm gì?

Đông Phương Lượng quay đầu sang nhìn nàng, rồi quay trở lại hỏi Nhạc Hạc :

- Vị cô nương này là...

Nhạc Hạc :

- Nàng họ Cảnh, là chị họ của ta.

Đông Phương Lượng gật đầu chào nàng :

- Cảnh cô nương trách cũng phải, tại hạ thật quá hồ đồ.

Cảnh Huệ Khanh :

- Sau đó chúng ta vào nhà bếp, người có nghe được cuộc nói chuyện của chúng ta không?

Đông Phương Lượng :

- Tại hạ có nghe nhưng không rõ lắm.

Cảnh Huệ Khanh :

- Người đến đây bao lâu rồi?

Đông Phương Lượng :

- Sớm hơn hai vị khoảng một giờ.

Cảnh Huệ Khanh :

- Thiên Ngoại Quái Tẩu nhờ người đến đây đợi Nhạc Hạc, có nhắn gì không?

Đông Phương Lượng :

- Lão lão tiền bối nhờ tại hạ nhắn với Nhạc lão đệ rằng lão tiền bối ở núi Chung Nam, mong Nhạc lão đệ theo tại hạ đến đó hội ngộ, chỉ có thể thôi.

Cảnh Huệ Khanh trầm ngâm giây lát, rồi nháy mắt với Nhạc Hạc :

- Nhạc đệ lại đây, tỷ tỷ muốn hỏi đệ một việc.

Nói xong quay lưng đi ra ngoài. Nhạc Hạc liền theo sau, đến chỗ cách căn nhà vài trượng mới hỏi nhỏ :

- Tỷ tỷ hoài nghi hần nói láo?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy, ta thấy người này rất khả nghi, thứ nhất, lệnh sư nếu muốn gặp đệ, trước khi đến Chung Nam Sơn, ắt phải để lại thơ để nhắn đệ, có gì sau khi đến Chung Nam Sơn mới nhờ người từ xa xôi đến đây để chờ đệ? Thứ hai, nếu người này thật sự đến đây để chờ đệ, không bao giờ hành động lén lút như vậy, mà lúc hần ẩn nấp trong lu nước, không thể nào không nghe rõ lời đối thoại của chúng ta!

Nhạc Hạc gật đầu :

- Tiểu đệ cũng cảm thấy hần rất khả nghi, nhưng hần đã tự xưng là môn hạ của Thổ Địa Công Phòng Vũ, chúng ta không tiện tra xét thêm, vì lẽ hần thật sự là môn hạ của Thổ Địa Công Phòng Vũ thì...

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta hiểu, ta gọi đệ ra đây, chỉ muốn nhắc nhở đệ phải cẩn thận, đừng quá tin lời hần.

Nhạc Hạc :

- Muốn biết hần có phải là môn hạ của Thổ Địa Công Phòng Vũ hay không cũng rất dễ dàng.

Cảnh Huệ Khanh :

- Theo hần đến Chung Nam Sơn?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy, đến Chung Nam Sơn sẽ biết thực hư!

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta chỉ sợ đó là một cái bẫy.

Nhạc Hạc :

- Dù sao chúng ta cũng phải đến Trường An, mà Trường An ở gần Chung Nam Sơn, bây giờ hãy tạm tin lời hần, theo hần đến Chung Nam Sơn, trên đường đi nhớ cẩn thận.

Cảnh Huệ Khanh hỏi :

- Ngay bây giờ khởi hành?

Nhạc Hạc :

- Nếu tỷ tỷ đã mệt, thì chúng ta ở lại đây một đêm, ngày mai khởi hành cũng được.

Cảnh Huệ Khanh :

- Không, ta không mệt, muốn đi thì đi thôi.

Hai người trở vào căn nhà lá, Nhạc Hạc thấy Đông Phương Lượng vẫn ngoan ngoãn ngồi ở chỗ cũ, trong lòng cũng bớt chút hoài nghi, miệng cười hỏi :

- Lượng của Đông Phương huynh không sao chứ?

Đông Phương Lượng cười :

- Đỡ nhiều rồi, cũng may là Nhạc lão đệ nói tay, nếu không cái mạng tại hạ đã tiêu rồi!

Nhạc Hạc :

- Tánh tình tiểu đệ lỗ mãng, ngộ thương Đông Phương huynh, cầu mong Đông Phương huynh tha lỗi.

Đông Phương Lượng :

- Không sao, không sao!

Nhạc Hạc :

- Tiểu đệ quyết định theo Đông Phương huynh đến Chung Nam Sơn để gặp gia sư, nếu Đông Phương huynh còn khỏe, chúng ta khởi hành ngay được không?

Đông Phương Lượng :

- Được, còn Cảnh cô nương?

Nhạc Hạc :

- Chị họ ta cũng cùng đi!

Đông Phương Lượng :

- Vậy tốt quá, nhưng tại hạ chỉ có một con ngựa để ở thị trấn dưới núi, không biết hai vị có mang theo ngựa hay không?

Nhạc Hạc :

- Không có, nhưng chúng ta có thể mua ở thị trấn dưới núi.

Đông Phương Lượng đứng dậy :

- Vậy chúng ta lên đường!

oo Buổi trưa hôm sau, ba người đã đến thị trấn, Nhạc Hạc mua được hai con tuần mã, ba người ba ngựa đi về hướng Tây.

Ngày đi đêm nghỉ, đi khoảng nửa tháng đã đến Đồng Quan, thành Trường An không còn xa lắm, trên đường đi Đông Phương Lượng biểu hiện rất thành thật không hề có hành động mờ ám. Đối với các vấn đề do Nhạc Hạc đề ra, đều trả lời tường tận, không hề gian trá, điều này làm vơi đi lòng hoài nghi của Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh đối với hắn.

Lúc đến Đồng Quan, trời đã sụp tối, ba người bàn tính ở một đêm trong thành, Đông Phương Lượng tỏ ra rất quen thuộc vùng đất này, liền dẫn họ đến một tửu lầu để ăn cơm.

Đang ăn cơm, Đông Phương Lượng cười :

- Trong thành này có vài nơi rất đáng cho chúng ta đến du ngoạn, chút nữa chúng ta đến khách sạn đặt ba gian phòng, rồi thoải mái tắm rửa, sau đó tại hạ sẽ dẫn đường.

Nhạc Hạc :

- Tốt thôi!

Cảnh Huệ Khanh hỏi :

- Nơi đây cách Chung Nam Sơn bao xa?

Đông Phương Lượng :

- Hơn hai trăm dặm, nếu đi nhanh một chút, hoàng hôn ngày mai thì đến, nhưng hai vị không phải muốn đến thành Trường An để gặp Mai lão phu nhân hay sao?

Nhạc Hạc tiếp lời :

- Bây giờ tiểu đệ đã thay đổi ý kiến, quyết định đến gặp gia sư trước, có thể gia sư sẽ có lời chỉ bảo.

Đông Phương Lượng :

- Như vậy cũng tốt, có lẽ lệnh sư sẽ cùng người đến gặp Mai lão phu nhân.

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy!

(Sách mất hai trang - Rất tiếc, vì ít khi có phụ nữ đến trọ, nên tệ điểm chưa xây phòng tắm nữ.

Đông Phương Lượng :

- Như vậy, phiền người chuẩn bị hai thùng nước nóng mang vào gian phòng giữa.

Tiểu nhị :

- Có ngay, lập tức có ngay!

Đông Phương Lượng :

- Nhanh lên, chúng ta tắm rửa xong còn phải đi du ngoạn khắp thành.

Tiểu nhị vâng vâng dạ dạ vội vã bước đi.

Đông Phương Lượng quay sang Cảnh Huệ Khanh cười nói :

- Cảnh cô nương vào nghỉ ở gian giữa được không?

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Được!

Đông Phương Lượng lại quay qua Nhạc Hạc :

- Chúng ta đi tắm chứ?

Nói xong, hai người bước vào phòng bỏ khăn gói xuống, cầm theo quần áo cần thay cùng nhau bước vào phòng tắm.

Phòng tắm rất rộng lớn, có thể chứa mấy chục người, chính giữa có hai hồ nước lớn, một hồ nước nóng, một hồ nước lạnh, ở bìa hồ có nhiều thùng gỗ nhỏ, tắm rửa rất tiện lợi.

Nhạc Hạc cùng Đông Phương Lượng bước vào phòng tắm, thấy có năm sáu người khách đang tắm, hai người cùng cởi hết quần áo, treo lên trên kệ rồi mức nước tắm.

Đông Phương Lượng tắm rất lẹ, giây lát đã tắm xong, hẩn lau khô mình rồi nói với Nhạc Hạc :

- Lão đệ từ từ tắm tại hạ ra ngoài trước.

Nhạc Hạc :

- Được, Đông Phương huynh cứ ra trước.

Đông Phương Lượng đến chỗ để quần áo, lấy quần áo thay vào rồi cầm quần áo vừa mới thay ra, bước ra khỏi nhà tắm.

Nhạc Hạc nghĩ rằng Cảnh Huệ Khanh phải tắm lâu lắm nên hắn cũng chậm rãi mà tắm, hắn gội đầu trước rồi mới tắm rửa, một hồi lâu mới tắm xong, cũng lau khô mình rồi thay quần áo, thay xong định lấy các món đồ linh tình trong quần áo vừa thay ra, vừa dứt tay vào...

Đột nhiên sắc mặt hắn thay đổi. Vì hắn phát hiện ra mất một món đồ...

“Ngũ Lão lệnh tiễn”.

“Ngũ Lão lệnh tiễn” được hắn xếp ngay ngắn, bỏ vào một cái túi, bây giờ túi đó còn, nhưng “Ngũ Lão lệnh tiễn” đã mất.

“Ngũ Lão lệnh tiễn” không những là vật chứng để truy tìm hung thủ đã sát hại cha hắn mà còn liên can đến sự thanh bạch của hắn, vạn lần không thể mất được.

Lòng hắn lập tức rối ren, vội vàng lục lọi các quần áo vừa thay, rồi trên kệ, nhưng không có kết quả, “Ngũ Lão lệnh tiễn” đã thật sự biến mất.

- Không thể nào, lúc này ta cởi quần áo ra, rõ ràng còn sờ thấy nó mà...

Vừa lẩm bẩm hắn vừa gom lại quần áo, nhanh chân ra khỏi phòng tắm, trở vào căn phòng của hắn, lục soát lại hành lý của hắn.

Cũng không kết quả!

- Có thể đánh rơi nó trong phòng tắm?

Nghĩ đến đây, hắn lại trở vào phòng tắm để tìm kiếm, nhưng tìm khắp phòng vẫn không thấy tung tích của “Ngũ Lão lệnh tiễn”. Tim hắn đập bình bịch, lại ra khỏi phòng tắm, đi thẳng vào phòng của Đông Phương Lượng la lên :

- Đông Phương huynh, Đông Phương huynh!

Nhưng Đông Phương Lượng lại không ở trong phòng. Hắn ngơ ngẩn đứng sát vào tường, gõ lên tường vài tiếng :

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ tắm xong chưa?

Từ bên kia phòng, Cảnh Huệ Khanh trả lời :

- Chờ một chút, sắp xong rồi.

Nhạc Hạc lại ra khỏi phòng, la lớn :

- Đông Phương huynh, Đông Phương huynh!

Cảnh Huệ Khanh đang tắm trong phòng, nghe tiếng la hét đầy vẻ bàng hoàng lo sợ của hắn, liền vội mặc quần áo vào, mở cửa chạy ra hỏi :

- Hắn không phải cùng ngươi đi tắm sao?

Nhạc Hạc :

- Hắn tắm rất vội, đã xong trước tiểu đệ hơn một tiếng đồng hồ.

Cảnh Huệ Khanh “ồ” một tiếng, đưa mắt nhìn chung quanh :

- Như vậy hắn đi đâu rồi?

Nhạc Hạc thần sắc bàng hoàng :

- Tỷ tỷ vương “Ngũ Lão lệnh tiễn” của tiểu đệ đã không cánh mà bay.

Cảnh Huệ Khanh cũng hoảng sợ :

- Cái gì, người đánh rơi vương “Ngũ Lão lệnh tiễn” à?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy, sau khi tiểu đệ tắm xong lúc đang mặc áo thì phát giác nó đã biến mất.

Cảnh Huệ Khanh vội vàng hỏi :

- Có rót trong phòng tắm không?

Nhạc Hạc :

- Tiểu đệ đã tìm khắp phòng tắm nhưng không thấy!

Cảnh Huệ Khanh :

- Gói hành lý?

Nhạc Hạc lắc đầu :

- Cũng không có!

Cảnh Huệ Khanh :

- Có thể nào rơi trên đường đi không?

Nhạc Hạc lắc đầu :

- Không thể nào, tiểu đệ bỏ nó vào trong một cái túi nhỏ, không thể nào rơi được, mà trước khi tắm tiểu đệ rõ thấy nó vẫn còn.

Đột nhiên Cảnh Huệ Khanh nhíu mày :

- Đông Phương Lượng đâu rồi?

Nhạc Hạc :

- Không biết! Hành lý của hắn còn ở trong phòng.

Cảnh Huệ Khanh hỏi :

- Lúc các người tắm, quần áo cởi ra có để chung không?

Nhạc Hạc :

- Có!

Bỗng nhiên hắn giật mình :

- Hừ, chẳng lẽ hắn?

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng :

- Chắc chắn là hắn, người đã bị hắn gạt rồi.

Nhạc Hạc liền co chân chạy ra ngoài, đến quầy của khách sạn, nắm áo tên tiểu nhị hỏi :

- Tiểu nhị, người có thấy người thanh niên đi cùng ta không?

Tiểu nhị gật đầu :

- Có, hắn đã đi ra phố, nói mua một ít đồ sẽ trở lại ngay.

Nhạc Hạc :

- Còn ngựa của hắn?

Tiểu nhị :

- Còn ở trong chuồng ngựa.

Nhạc Hạc quay lại nói với Cảnh Huệ Khanh :

- Tỷ tỷ chờ đây giây lát, tiểu đệ ra ngoài tìm xem!

Nói xong, phi thân ra ngoài.

Cảnh Huệ Khanh quay lại sân sau, đi vào phòng của Đông Phương Lượng xem xét, thấy gói hành lý của hắn còn để ở trên đầu giường, liền mở ra lục soát. Trong gói hành lý chỉ có vài bộ đồ, ngoài ra chẳng còn gì khác!

Nàng lại lục soát khắp phòng, không phát hiện gì cả, nàng suy nghĩ :

- “Thật là đồ gian xảo, chỉ vì vương “Ngũ Lão lệnh tiễn” mà đành phải chịu cực đi cùng chúng ta mấy ngàn dặm đường!”

Nàng lại quay vào phòng của Nhạc Hạc xem xét, không thấy Đông Phương Lượng để lại vật gì, đành quay về phòng của nàng chờ đợi.

Hơn nửa tiếng sau, Nhạc Hạc trở về, vẻ mặt đầy thất vọng!

Nàng nhìn thấy liền biết hắn không tìm được Đông Phương Lượng, nhưng vẫn hỏi :

- Tìm được không?

Nhạc Hạc lắc đầu :

- Không thấy, tiểu đệ tìm khắp toàn thành, cả cái bóng cũng không thấy!

Cảnh Huệ Khanh :

- Hắn đánh cắp được vương “Ngũ Lão lệnh tiễn” chắc chắn sẽ cao bay xa chạy.

Nhạc Hạc cắn răng :

- Không ngờ hắn lại là một tên cướp, biết làm sao bây giờ? Mất đi “Ngũ Lão lệnh tiễn” thì không thể nào tìm được hung thủ sát hại tiên phụ và ngũ lão.

Cảnh Huệ Khanh gật đầu thở dài :

- Đúng vậy, không cũng không tìm được hung thủ, mà người sẽ trở thành đối tượng truy bắt của ngũ đại phái.

Nhạc Hạc lòng như lửa đốt, mặt lộ vẻ tuyệt vọng :

- Biết làm sao bây giờ? Biết làm sao bây giờ?

Cảnh Huệ Khanh suy nghĩ giây lát :

- Trước khi bắt được hung thủ, người không được lộ diện trước mặt môn hạ của ngũ đại phái!

Nhạc Hạc đau khổ :

- Tỷ tỷ muốn tiểu đệ trốn tránh?

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Đúng vậy!

Nhạc Hạc :

- Nhưng nếu như vậy, người của ngũ đại phái càng tin rằng tiểu đệ là hung thủ đã sát hại ngũ lão.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đó là chuyện không thể tránh được, nếu người bị người của ngũ đại phái bắt được thì người sẽ chết chắc, người không muốn bị hung thủ hãm hại lúc thù cha chưa trả chứ?

Nhạc Hạc thở dài một tiếng im lặng cúi đầu. Cảnh Huệ Khanh nói tiếp :

- Đành phải tạm thời hàm oan, chỉ cần chúng ta bắt được hung thủ, thì mới có thể giải oan cho người.

Nhạc Hạc gật đầu :

- Nhưng tỷ tỷ còn phải đến “Ngũ Lão hội” để tìm kiếm tông tích của Thần Quyền Đặng Thịnh Long?

Cảnh Huệ Khanh - Ta sẽ đi một mình.

Nhạc Hạc lại im lặng.

Cảnh Huệ Khanh cúi đầu suy nghĩ một lát, bỗng ra vẻ nghiêm nghị :

- Chúng ta mau rời khỏi nơi này, không thôi lại không kịp!

Nhạc Hạc :

- Tại sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Ở vùng Đông Quan này, rất có thể cũng có người của ngũ đại phái, nếu Đông Phương Lượng đến thông báo với họ rằng người ở đây, thì tình thế của người rất nguy hiểm.

Nhạc Hạc hoảng hốt :

- Ồ!

Cảnh Huệ Khanh vội vàng :

- Mau thu dọn hành lý, lập tức rời khỏi đây!

Nhạc Hạc cảm thấy những suy đoán của nàng rất có khả năng, liền trở về phòng thu dọn hành lý. Một lát sau, hai người cùng bước ra ngoài nói với tiểu nhị :

- Tính tiền, chúng ta phải đi ngay!

Tiểu nhị ngạc nhiên hỏi :

- Sao đi nhanh vậy?

Nhạc Hạc :

- Ta có chuyện gấp phải đi ngay.

Tiểu nhị :

- Còn vị khách quan kia có đi không?

Nhạc Hạc :

- Tiền phòng của hần tính luôn, nhưng con ngựa của hần tạm thời sẽ gửi lại đây.

Tiểu nhị liền dẫn họ đến quầy để tính tiền. Nhạc Hạc trả tiền xong, một tiểu nhị khác đã dắt ngựa của họ đến trước cửa, hai người liền phi thân lên ngựa, hướng về thành ngoại.

Hai người thừa lúc trời tối rời khỏi Đồng Quan, Nhạc Hạc quay đầu nhìn thành lâu đã mờ dần, mới lên tiếng :

- Chúng ta đi đâu đây?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đã đến đây rồi, bây giờ chúng ta sẽ đến Trường An và Chung Nam Sơn.

Nhạc Hạc :

- Còn đến Chung Nam Sơn để làm gì?

Cảnh Huệ Khanh :

- Tên Đông Phương Lượng không phải là môn hạ của Thổ Địa Công Phòng Vũ là đương nhiên, nhưng hần mạo nhận là môn hạ của Thổ Địa Công lại là một đầu mối để điều tra, không chừng Thổ Địa Công nhận được hần!

Nhạc Hạc :

- Thổ Địa Công chưa chắc đã ở Chung Nam Sơn, nhưng dù tìm được Thổ Địa Công ở Chung Nam Sơn, cái tên Đông Phương Lượng của hắn cũng chưa chắc là tên thật, Thổ Địa Công làm thế nào để nhận được hắn?

Cảnh Huệ Khanh :

- Trên mày hắn có một vết sẹo, đó chính là tên của hắn.

Nhạc Hạc :

- Tiểu đệ không tin rằng Thổ Địa Công ở Chung Nam Sơn, hắn chỉ bịa đặt mà thôi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đường đến đó cũng không xa lắm, chúng ta đến đó một chuyến cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Nhạc Hạc :

- Cũng được.

Hai người phóng nhanh đến Chung Nam Sơn ngay trong đêm.

Trưa ngày hôm sau, họ đã đến Chung Nam Sơn.

Hai người xuống ngựa đi bộ, tìm được một đạo quan, thấy một đạo sĩ đang ngồi trước cửa, Nhạc Hạc liền đến thi lễ :

- Xin làm phiền đạo trưởng.

Lão đạo sĩ đứng lên trả lễ :

- Tiểu thí chủ có điều chi dạy bảo?

Nhạc Hạc :

- Ta muốn tìm một người, đạo trưởng có biết trong núi này có một lão tiên bối có danh hiệu là Thổ Địa Công Phòng Vũ không?

Lão đạo sĩ :

- Biết, biết, hắn ở trong miếu thổ địa trên lưng núi.

Nhạc Hạc không ngờ rằng Thổ Địa Công quả thật ở Chung Nam Sơn, trong lòng vui mừng lại hỏi :

- Xin hỏi bằng cách nào để đến miếu thổ địa đó?

Lão đạo sĩ đưa tay chỉ một con đường mòn :

- Tiểu thí chủ đi theo con đường mòn này, đến lưng núi sẽ thấy một tòa Chung Nam thiền viện, miếu thổ địa cách thiền viện khoảng nửa dặm về phía phải, rất dễ tìm.

Nhạc Hạc :

- Đa tạ, ta có thể tạm thời gởi hai con ngựa ở quý quan không?

Lão đạo sĩ :

- Tệ quan không có chuồng ngựa, cứ cột trước cửa không mất đâu.

Nhạc Hạc lại đa tạ một tiếng, rồi đem hai con ngựa cột vào một cây thông già ở trước cửa đạo quan rồi tạm biệt lão đạo sĩ, hướng về con đường mòn.

Trên đường mòn, Cảnh Huệ Khanh cười :

- Thế nào, không uống công chứ?

Nhạc Hạc :

- Thật không ngờ, tiểu đệ cứ nghĩ rằng hắn bịa đặt.

Cảnh Huệ Khanh :

- Thổ Địa Công Phòng Vũ là một quái kiệt võ lâm, người biết được chỗ ở của lão tiên bối không nhiều đâu, hẳn đã biết Thổ Địa Công ở đây, thì Thổ Địa Công cũng đã biết hẳn.

Nhạc Hạc :

- Cũng mong như thế.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu lệnh sư cũng ở trên núi mới là lạ.

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy.

Hai người vừa đi vừa nói, khoảng nửa tiếng sau đã đến lưng núi, quả nhiên có một phật tự, đến gần xem đúng là Chung Nam thiền viện, rồi theo sự chỉ điểm của lão đạo sĩ đi về phía bên phải. Đi thêm một đoạn đường mòn quanh co một ngôi miếu thổ địa cũ kỹ xuất hiện trước mặt.

Ngôi miếu thổ địa này lớn hơn nhiều so với những miếu thổ địa thông thường, phía ngoài miếu có một cây thông lớn, bóng râm phủ cả ngôi miếu, dưới bóng cây có một bộ bàn đá ghế đá, một người là ông lão tóc bạc, còn người kia là một tiểu đồng!

Ông lão tóc bạc hiển nhiên là Thổ Địa Công Phòng Vũ, lão ăn mặc rất giống Thổ Địa Công, tay trái cầm một trương gỗ, lúc này đang chăm chú nhìn vào bàn cờ trên bàn đá, nhíu mày suy nghĩ, hình như tên tiểu đồng này đã đi một nước gây khó khăn cho lão, Nhạc Hạc không thấy sư phụ có mặt ở đó, trong lòng hơi thất vọng, liền cùng Cảnh Huệ Khanh lại gần chấp tay hỏi :

- Vị lão tiên bối này...

Ông lão tóc bạc đưa tay ra dấu cho hẳn dừng lên tiếng làm ồn, sau đó lại chăm chú nhìn vào bàn cờ suy nghĩ.

Còn tiểu đồng kia khoảng hơn mười tuổi, trên đầu còn cột tóc nhưng ngồi rất nghiêm túc ra vẻ một người lớn, bây giờ trên gương mặt nó đang lộ vẻ vui mừng không thể che giấu được, xem ra thì trên bàn cờ nó đang chiếm ưu thế.

Nhạc Hạc không dám lên tiếng làm ồn nữa, ngồi sang một bên để xem trận đấu, lúc hẳn còn nhỏ cũng đã từng theo phụ thân học đánh cờ, sau khi phụ thân gặp nạn, hẳn chưa hề đánh một ván cờ nào, nhưng hẳn đánh cờ rất giỏi, hẳn nhìn một lúc đã phát hiện phía bên ông lão bị thất thế, đôi mắt lộ vẻ tư lự, đối với người biết đánh cờ lúc này là lúc gây cản nhất, hẳn chăm chú xem lại một lượt, đã nhìn ra nếu ông lão lui ngược về một bước thì có thể xoay chuyển thế cờ, liền lẩm bẩm :

-Ồ lúc này mình quên mang con ngựa về.

Ông lão tóc bạc nghe được, liền lộ vẻ vui mừng, cười nói :

- Về ngựa!

Tiểu đồng cũng cười :

- Sư phụ bí rồi!

Ông lão tóc bạc :

- Ai nói, xem nè, chiếu tướng!

Tiểu đồng xem lại nước cờ của mình thì đã bị chiếu bí, nhớ lại câu lẩm bẩm của Nhạc Hạc lúc nãy, liền quay qua Nhạc Hạc :

- Nhiều chuyện!

Nhạc Hạc :

- Ta đâu có nói gì đâu mà người hờn trách ta?

Tiểu đồng nổi giận :

- Chính người đã nhắc tuồng, người còn dám chối?

Dứt lời hần liền đưa tay ra định nhắc bổng người của của Nhạc Hạc lên, đầu gối vừa định nhắc lên, mới phát hiện thân hình của Nhạc Hạc nặng như quả núi không hề nhúc nhích, nó giận đến đỏ mặt. Trẻ con thì rất háo thắng, thấy nhắc không nổi Nhạc Hạc, cảm thấy tức tối, liền tung một quả đấm vào mặt của Nhạc Hạc.

Nhạc Hạc né sang một bên, tay trái tung ra một chiêu “Thuận Thủy Thôi Châu”.

nhắm vào vai của nó, tiểu đồng tức thời không thể làm chủ thân mình được mà ngã sang một bên. Ngã về phía Cảnh Huệ Khanh. Cảnh Huệ Khanh né sang một bên, ra tay chớp nhoáng nắm tay nó lại để nó đừng ngã, rồi cười :

- Tiểu đệ đệ, thế nào rồi?

Ông lão tóc bạc vỗ tay cười lớn :

- Tiểu mao đầu, thường ngày người chẳng nề mặt ai, hôm nay gặp được cao thủ rồi!

Cảnh Huệ Khanh sợ tiểu đồng giận lấy liền nói :

- Vị tiểu đệ này thân thủ cũng khá, không bao lâu nữa sẽ thành một ngôi sao sáng trong võ lâm.

Tiểu đồng nghe nói nói vậy, trong lòng cảm thấy thoải mái, liền trừng mắt nói với Nhạc Hạc :

- Người nhớ lấy, đợi ta luyện thành tài sẽ so tài với người.

Nhạc Hạc chỉ cười. Ông lão tóc bạc nói :

- Tiểu mao đầu, không được vô lễ với khách, mau đi rót trà mời khách!

Tiểu đồng vội vàng đi vào trong miếu thổ địa.

Nhạc Hạc đứng dậy thì lễ lại :

- Xin hỏi có phải Thổ Địa Công Phòng tiền bối không?

Ông lão tóc bạc gật đầu :

- Không sai, xin hỏi danh tánh tiểu ca?

Nhạc Hạc :

- Văn bối Nhạc Hạc, Thiên Ngoại Quái Tẩu chính là gia sư.

Thổ Địa Công Phòng Vũ cười :

-Ồ! Thì ra là truyền nhân của Lão lão nhi, danh sư xuất cao đồ, đúng vậy.

Nhạc Hạc chỉ vào Cảnh Huệ Khanh :

- Cô này là chị họ của văn bối, tên Cảnh Huệ Khanh, là nữ đồ của Tuyết Sơn Thần Bà.

Thổ Địa Công Phòng Vũ lại “ồ” một tiếng, cười :

- Tuyết Sơn Thần Bà vang danh võ lâm đã mấy chục năm, năm xưa ta từng có duyên được gặp bà ta, tiếc rằng bà ta đã quá cố, mời Cảnh cô nương ngồi.

Cảnh Huệ Khanh tạ lễ, ngồi xuống một cái ghế đá.

Thổ Địa Công Phòng Vũ quay sang nói với Nhạc Hạc :

- Người còn trẻ, không những võ công cao cường, mà đánh cờ cũng giỏi, thật là hậu sinh khả úy.

Nhạc Hạc :

- Lão tiền bối quá khen.

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Người họ Nhạc, vậy có quan hệ gì với Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực?

Nhạc Hạc :

- Chính là phụ thân của văn bối.

Thổ Địa Công Phòng Vũ “ồ” một tiếng :

- Thì ra người là con trai của Nhạc Nhất Thực, đã nhiều năm không thấy lệnh tôn xuất hiện trên giang hồ, lúc này lệnh tôn có khỏe không?

Nhạc Hạc buồn bã :

- Gia phụ đã bị hại cách đây mười năm!

Thổ Địa Công ngạc nhiên :

- Sao? Lệnh tôn đã chết à? Bị ai hại vậy?

Nhạc Hạc thở dài một tiếng :

- Việc này kể ra dài dòng lắm, văn bối xin hỏi lão tiền bối một việc trước, gia sư có đến đây gặp lão tiền bối không?

Thổ Địa Công lắc đầu :

- Không có, ta không gặp lệnh sư đã hơn mười năm, lệnh sư bảo rằng muốn đến thăm ta sao?

Nhạc Hạc :

- Không, văn bối bị một thanh niên lừa gạt, hắn tên là Đông Phương Lượng, hắn bảo là môn đệ của tiền bối, bảo rằng gia sư đến đây đánh cờ với lão tiền bối và dự định sẽ ở lại vài tháng, nên phải hắn đến thông báo với văn bối, văn bối đến để gặp gia sư...

Thổ Địa Công ngạc nhiên :

- Gã thanh niên tên Đông Phương Lượng là ai, tại sao lại đặt điều lường gạt người?

Nhạc Hạc :

- Mục đích của hắn hình như là muốn đi chung với văn bối, sau đó thừa cơ lấp cắp một đồ vật của văn bối, bây giờ mục đích của hắn đã đạt được. Hôm đến Đồng Quan, hắn đã thừa lúc văn bối tắm mà lấy cắp đồ vật đó, rồi bỏ trốn, lúc đó văn bối mới biết rằng mình bị gạt. Cho nên văn bối mới đến đây để xem xem.

Xem tiếp hồi 4 Hung đồ bộ bộ đoạt tiên cơ

4. Hồi 4 Hung Đồ Bộ Bộ Đoạt Tiên Cơ

Thổ Địa Công Phòng Vũ hỏi :

- Hắn lấy cắp đồ vật gì của người?

Nhạc Hạc đáp :

- Một vuông “Ngũ Lão lĩnh tiền”

Thổ Địa Công lại hỏi :

- Sao người lại có “Ngũ Lão lĩnh tiền”?

Nhạc Hạc nói :

- Muốn giải thích việc này phải kể lại từ đầu, mười năm về trước, cách ngày Trùng cửu vài hôm. Ngũ lão của Ngũ Lão hội đột nhiên giá lâm tề xá...

Hắn bắt đầu kể lại sự việc cho đến khi hắn cùng Cảnh Huệ Khanh đến Tứ Minh Sơn, gặp được Đông Phương Lượng. Hơn nửa tiếng đồng hồ mới kể xong. Thổ Địa Công Phòng Vũ đương nhiên không tin rằng Ngũ lão lại giết hại Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực, sau khi nghe xong thì quay sang Cảnh Huệ Khanh nghiêm giọng hỏi :

- Quả thật năm xưa Cảnh cô nương đã chứng kiến tình cảnh bị sát hại của Nhạc đại hiệp ở Quỷ bảo?

Cảnh Huệ Khanh đáp :

- Đúng vậy.

Thổ Địa Công Phòng Vũ nhìn nàng với ánh mắt hoài nghi, lại hỏi :

- Lão từng nghe rằng tòa Quỷ bảo kia thường hay có quỷ, người là một cô gái cô thân đến đó để làm gì?

Cảnh Huệ Khanh nói :

- Con nữ quỷ trong truyền thuyết chính là văn bối.

Thổ Địa Công Phòng Vũ ngạc nhiên :

- Người?

- Không sai, văn bối có một người chị tên là Cảnh Huệ Từ, lúc đó nhà văn bối rất nghèo, mới đem tỷ tỷ bán cho Thần Quyền Đặng Thịnh Long làm nô tỳ, một năm sau lại muốn bán tuôn văn bối, rất may là Tuyết Sơn Thần Bà vừa lúc đi ngang làng của văn bối, nghe được tin này liền đưa cho cha của văn bối ba trăm lạng bạc, rồi đem văn bối về Tuyết Sơn để dạy võ. Tám năm sau, gia sư lệnh cho văn bối xuống núi về thăm nhà, nhưng lúc về đến nhà mới phát hiện song thân và hai vị ca ca không biết đã đi đâu, văn bối liền đến Bắc Nhai Đẳng Sơn, muốn tìm gặp tỷ tỷ để hỏi thăm tin tức, nào ngờ mới đến lưng núi, đang nghỉ chân ở nhà của một tên tiểu phu thì nghe được tin tỷ tỷ bị Thần Quyền Đặng Thịnh Long cưỡng hiếp, rồi sát hại....

Nàng nói đến đây, đôi mắt đã đầm lệ :

- Tỷ tỷ hơn văn bối năm tuổi lúc còn nhỏ rất thương văn bối, văn bối muốn gì tỷ tỷ cũng chiều, còn tốt hơn cả thân mẫu. Lúc nhỏ văn bối không cảm thấy điều đó, sau này lớn lên mới cảm thấy tỷ tỷ thật vĩ đại, vì thế trong lòng của văn bối lúc nào cũng dự định sau khi học thành võ công sẽ về chuộc lại tỷ tỷ để tỷ tỷ lấy một người chồng tốt, không cần đi làm tỳ thiếp của người ta, nào ngờ tỷ tỷ lại chết một cách thê thảm như vậy.

Thổ Địa Công Phòng Vũ cảm thương :

- Người chắc chắn cô ta là do Thần Quyền Đặng Thịnh Long sát hại à?

Cảnh Huệ Khanh nói :

- Không sai.

Thổ Địa Công Phòng hỏi tiếp :

- Tại sao Thần Quyền Đặng Thịnh Long lại sát hại cô ta?

Cảnh Huệ Khanh đáp :

- Vì Thần Quyền Đặng Thịnh Long không muốn tỷ tỷ có con, hắn đã có một vợ hai thiếp, vợ lớn chỉ có một đứa con gái, còn hai người thiếp có tám đứa con trai, họ luôn tranh giành với nhau về vấn đề phân chia tài sản sau này, đương nhiên Thần Quyền Đặng Thịnh Long không muốn tỷ tỷ đẻ con nữa, nên mới âm thầm giết chết tỷ tỷ, rồi mới giả vờ thông báo với mọi người rằng tỷ tỷ đã thất cổ tự vẫn.

Thổ Địa Công Phòng Vũ nhíu mày :

- Thần Quyền Đặng Thịnh Long là một trong những nhân vật danh tiếng ở chốn giang hồ, tại sao lại làm những việc mất hết nhân tính như vậy?

Cảnh Huệ Khanh lạnh lùng :

- Hắn nghĩ rằng tỷ tỷ là do hắn mua về, hắn là một người giàu có, có giết chết một nữ tỳ cũng chẳng hề gì, nhưng hắn không nghĩ rằng tỷ nữ cũng là người, nếu tỷ tỷ có làm trái việc gì, hắn có thể đánh đến chết, nhưng không được tiền dâm hậu sát!

Thổ Địa Công Phòng Vũ nói :

- Sau đó thì người xuất hiện, giả làm âm hồn của cô ta để trả thù?

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Đúng vậy, trước là văn bối không phải là đối thủ của Thần Quyền Đặng Thịnh Long, sau là văn bối muốn hắn ném mùi đau khổ vì sợ hãi, cho nên lên vào trong bảo xuất hiện dưới lớp quỷ để quấy phá, hắn tưởng rằng thật sự là hồn ma của tỷ tỷ xuất hiện, trong lòng rất sợ hãi, bỗng một ngày kia cả nhà vội vàng đi khỏi Quỷ bảo, đến lúc văn bối phát hiện, cả nhà họ đã không biết đi đâu.

Thổ Địa Công nói :

- Người đã mai phục trong bảo, sao lại không biết ho dọn nhà?

Cảnh Huệ Khanh đáp :

- Văn bối chỉ xuất hiện về đêm, ban ngày ẩn mình trong thân cây, vị họ dọn nhà vào lúc ban ngày nên văn bối không sao phát hiện.

Thổ Địa Công gật đầu :

- Như vậy các người nghĩ rằng lần này Ngũ lão bị hại ở Quỷ bảo, thủ phạm chính là Thần Quyền Đặng Thịnh Long?

Cảnh Huệ Khanh nói :

- Đúng vậy.

Thổ Địa Công lại hỏi :

- Nguyên do gì khiến hắn phải sát hại Ngũ lão?

Cảnh Huệ Khanh đáp :

- Ngũ lão mà mười năm trước văn bối đã gặp có thể do người khác giả mạo, mà một trong những người đó không chừng chính là Thần Quyền Đặng Thịnh Long, lần này hắn sát hại Ngũ lão chắc là sợ Ngũ lão truy cứu việc năm xưa Nhạc đại hiệp bị giết, nên thấy Ngũ lão đang bị nhốt trong phòng khách, liền thừa cơ sát hại họ.

Thổ Địa Công nói :

- Thần Quyền Đặng Thịnh Long cũng được nhiều người trên giang hồ kính nể, việc này cần có chứng cứ xác thực mới được.

Cảnh Huệ Khanh nói :

- Văn bối có chứng cứ để xác định hắn chính là hung thủ đã sát hại Ngũ lão, cánh cửa kín trong phòng khách đó người ngoài không thể biết được, dù cho biết được có cánh cửa kín cũng không thể nào nghiệm ra cách mở trong thời gian ngắn, cho nên ngoài hắn ra khó có ai làm được việc này.

Thổ Địa Công Phòng Vũ gật đầu, quay sang hỏi Nhạc Hạc :

- Người cho rằng sau khi hung thủ giết Ngũ lão, còn có ý muốn vu oan giá họa cho người?

Nhạc Hạc gật đầu :

- Đúng vậy, nếu không thì hắn không phải Đông Phương Lượng đến lấy cấp “Ngũ Lão lệnh tiễn”.

Thổ Địa Công nói :

- Ngũ lão là Minh chủ được đương kim võ lâm công nhận, lại là Chủ môn của Ngũ đại môn phái, nếu môn hạ của họ biết được việc này ắt sẽ điều tra triệt để, mà việc người mạo danh của lệnh sư mời Ngũ lão đến Quý bảo, môn hạ của họ đều biết, người cần phải tìm cách gặp được lệnh sư mới được.

Nhạc Hạc đáp :

- Đúng vậy, nhưng gia sư bây giờ không biết ở đâu.

Thổ Địa Công suy nghĩ giây lát rồi hỏi :

- Tên Đông Phương Lượng mà người vừa nói, hình dạng ra sao?

Nhạc Hạc đáp :

- Khoảng ba mươi tuổi, tướng mạo khá đàng hoàng nhưng có một vết sẹo ở chân mày.

Sắc mặt Thổ Địa Công bỗng thay đổi :

-Ồ! Có một vết sẹo ở chân mày? Người hãy tả tỉ mỉ vết sẹo đó dài khoảng bao nhiêu?

Nhạc Hạc nói :

- Khoảng ba tấc, giống như vàng trắng lồi lồi.

Thổ Địa Công giận dữ quát lớn :

- Súc sinh quả nhiên là hần.

Nhạc Hạc vui mừng :

- Tiền bối biết hần à?

Thổ Địa Công nói :

- Chẳng những biết, trên mình hần có mấy sợi lông ta cũng biết rõ!

Nhạc Hạc hỏi :

- Hần là ai?

Thổ Địa Công đáp :

- Đồ đệ.

Nhạc Hạc ngạc nhiên :

-Ồ! Hần đúng là đồ đệ của tiền bối sao?

Thổ Địa Công gật đầu :

- Nhưng năm năm về trước ta đã cắt đứt quan hệ sư đồ với hần vì hạnh kiểm của hần quá xấu, thường hay làm những việc không tốt. Hừ! Ta đã cảnh cáo hần không được xưng là đồ đệ của ta, hần cả gan trái lệnh, lần này ta sẽ không tha cho hần.

Nhạc Hạc nói :

- Tên thật của hần là gì?

Thổ Địa Công đáp :

- Kim Húc!

Nhạc Hạc hỏi :

- Chữ Húc trong Húc nhật đông chăng?

Thổ Địa Công đáp :

- Đúng!

Nhạc Hạc nói :

- ỨC GIẢ ĐÔNG PHƯƠNG LƯỢNG, NÊN HẮN TÊN GIẢ LÀ ĐÔNG PHƯƠNG LƯỢNG.

Nét mặt Thổ Địa Công giận dữ :

- VIỆC ĐÁNG TIẾC LỚN NHẤT TRONG CUỘC ĐỜI CỦA TA LÀ ĐÃ THU NHẬN TÊN ĐỒ ĐỆ HƯ ĐỐN NÀY, CÓ HỐI HẬN CŨNG KHÔNG KỊP NỮA RỒI.

Nhạc Hạc nói :

- LÃO TIỀN BỐI CÓ BIẾT HIỆN GIỜ HẮN Ở Đâu KHÔNG?

Thổ Địa Công lắc đầu :

- KHÔNG BIẾT, TỪ KHI TA ĐOẠN TUYỆT QUAN HỆ SƯ ĐỒ VỚI HẮN, MẤY NĂM GẦN ĐÂY TA KHÔNG BIẾT HẮN Ở Đâu, CŨNG KHÔNG BIẾT HẮN ĐÃ LÀM NHỮNG VIỆC GÌ?

Nhạc Hạc nói :

- THẾ TIỀN BỐI CÓ BIẾT CÓ THỂ TÌM HẮN Ở Đâu KHÔNG?

Thổ Địa Công đáp :

- BÂY GIỜ TA QUYẾT ĐỊNH HẠ SƠN ĐỂ TÌM HẮN, TÌM ĐƯỢC HẮN THÌ HẮN SẼ BIẾT TAY TA!

Nhạc Hạc nói :

- NẾU TIỀN BỐI TÌM ĐƯỢC HẮN, XIN ĐỪNG VỘI GIẾT HẮN, TRƯỚC HẾT HÃY ĐÒI LẠI VUÔNG “NGŨ LÃO LÍNH TIỀN” CHO VẤN BỐI, SAU ĐÓ GIAO HẮN CHO NGŨ ĐẠI PHÁI XỬ LÝ, HOẶC GIẢ CÓ THỂ TRUY TÌM ĐƯỢC HUNG THỦ ĐÃ GIẾT HẠI TIỀN PHỤ VÀ NGŨ LÃO.

Thổ Địa Công Phòng Vũ liền gật đầu rồi nói :

- ĐƯỢC NẾU TA TÌM ĐƯỢC HẮN, TA SẼ TÌM CÁCH BÁO CHO CÁC NGƯỜI BIẾT.

Cảnh Huệ Khanh xen vào :

- LÃO TIỀN BỐI CÓ BIẾT ĐƯỢC NHỮNG NGƯỜI THƯỜNG QUA LẠI VỚT HẮN KHÔNG?

Thổ Địa Công Phòng Vũ suy nghĩ một lát, lắc đầu :

- HẮN TOÀN GIAO DU VỚI NHỮNG NHÂN VẬT BÊN HẮC ĐẠO, TA CŨNG KHÔNG RÕ LẮM, CHỈ BIẾT MỘT TÊN ĐI LẠI KHÁ THÂN VỚI HẮN TÊN LÀ “HẮC DIỆN YÊU ĐỒNG”, NHƯNG TA CŨNG KHÔNG BIẾT “HẮC DIỆN YÊU ĐỒNG” Ở Đâu.

Nói đến đây đột nhiên hai mắt sáng lên ngược đầu quát lớn :

- AI? LÉN LÚT RÌNH NGHE CÂU CHUYỆN CỦA CHÚNG TA?

Nhạc Hạc giật mình quay lại nhìn cánh rừng phía trước miếu thổ địa.

Đột nhiên trong cánh rừng phóng ra năm người!

Năm người này là một tăng, một ni, một đạo, hai tục gia đều khoảng trên dưới năm mươi tuổi, năm người đều tướng mạo kỳ thanh, khí thái phi phàm.

Nhạc Hạc nhận ra một trong hai tục gia là cao thủ của phái Bạch Hạc thường trú ở Trường An “Cửu Hoàn Đoạt Mệnh” Hạ Quang Vũ liền giật mình, cảm thấy rắc rối đã đến.

Thổ Địa Công Phòng Vũ hình như đều nhận ra họ, vừa thấy năm người xuất hiện liền nở nụ cười :

- HA HA! THÌ RA LÀ NĂM VỊ KHÁCH HIẾM, KHÔNG BIẾT NGỌN GIÓ NÀO ĐÃ ĐƯA CÁC VỊ ĐẾN ĐÂY?

Năm người bước tới gốc cây trước cửa miếu, đồng loạt thi lễ với Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- MẠO MUỘI ĐẾN THĂM, LÀM PHIỀN ĐẾN TIỀN BỐI.

Thổ Địa Công Phòng Vũ cười :

- Đứng khách sáo nữa, chốn nghèo nàn này của ta được năm vị nhất tề giá lâm thật là hân hạnh.

Lão đứng dậy, quay sang nói với Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh :

- Hai người có nhận ra được năm vị này không?

Nhạc Hạc nói :

- Vãn bối chỉ nhận ra Hạ đại hiệp của Bạch Hạc phái còn bốn vị kia đều không biết.

Thổ Địa Công chỉ vào người hòa thượng :

- Đây là cao tăng của Thiếu Lâm thường trú ở Trường An pháp hiệu Giác Nhiên.

Nhạc Hạc gật đầu chào Giác Nhiên hòa thượng.

Thổ Địa Công lại chỉ người đạo sĩ :

- Đây là đạo trưởng của phái Võ Đang cũng thường trú ở Trường An đạo hiệu Xích Dương.

Nhạc Hạc cũng gật đầu chào.

Thổ Địa Công tiếp tục giới thiệu hai người còn lại “Bạch Ngọc Ni” của phái Thanh Liên, “Thiên Long Tiên Triển Nhạn” của phái Huỳnh Sơn.

Thì ra Chương môn của Ngũ đại phái cùng nhau nắm giữ Ngũ Lão hội, nên đều phái cao thủ của phái mình thường trú ở Trường An, để có thể kịp thời giải quyết mọi sự việc xảy ra ở kinh đô này.

Bây giờ họ đồng loạt kéo đến Chung Nam sơn, Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh đều biết họ đến vì việc gì.

Họ đang nhìn hai người chăm chú với ánh mắt sức lạnh.

Thổ Địa Công đương nhiên cũng hiểu mục đích đến đây của họ nhưng giả vờ không hiểu :

- Hôm nay năm vị giá lâm không biết có điều chi chỉ giáo?

Giác Nhiên hòa thượng chấp tay :

- A Di Đà Phật! Năm người bọn ta đến đây là để tìm hai vị thí chủ này.

Nhạc Hạc tiếp lời :

- Có người thông báo với năm vị rằng ta đã sát hại “Ngũ lão” tại Quỷ bảo có đúng không?

Giác Nhiên hòa thượng lạnh lùng từ tốn :

- Không sai, nhưng không chỉ một mình ngươi, mà còn lệnh sư Thiên Ngoại Quái Tẩu và vị Cảnh cô nương này.

Nhạc Hạc nói :

- Ô! Người đem tin tức thông báo với các vị là ai? Bây giờ hắn ở đâu?

Giác Nhiên hòa thượng nói :

- Người đó thông báo với bọn ta bằng thư nên không hề biết mặt, bọn bần tăng sau khi đọc thư, cảm thấy sự thể trọng đại nên đến đây để chứng thực, không ngờ quả nhiên có việc này.

Nhạc Hạc nói :

- Đại sư cho rằng quả nhiên có việc này hay sao?

Giác Nhiên hòa thượng :

- Trong thư người đó cho biết các người sẽ đến đây quả nhiên các người đã đến, cho nên bọn bần tăng phải hỏi cho ra lẽ.

Cửu Hoàn Đoạt Mệnh Hạ Quang Vũ tiếp lời :

- Nhạc Hạc ngươi hãy trả lời vài câu hỏi sau đây.

Nhạc Hạc nói :

- Xin hỏi.

Cửu Hoàn Đoạt Mệnh Hạ Quang Vũ hỏi :

- Người là con trai của Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực?

Nhạc Hạc đáp :

- Đúng vậy.

Cửu Hoàn Đoạt Mệnh Hạ Quang Vũ hỏi tiếp :

- Sau đó người bá Thiên Ngoại Quái Tẩu Lỗ Ba Công làm sư phụ?

Nhạc Hạc gật đầu :

- Đúng vậy.

Cửu Hoàn Đoạt Mệnh Hạ Quang Vũ lại hỏi :

- Năm kia người lấy tên là Châu Chính Hiên, lại bá Chưởng môn của bốn phái làm sư phụ?

Nhạc Hạc :

- Không sai!

Cửu Hoàn Đoạt Mệnh Hạ Quang Vũ trầm giọng :

- Nói như vậy, những điều được tố giác trong thư không sai chút nào, hai người quả thật đã sát hại Ngũ lão tại Quỷ bảo.

Nhạc Hạc lắc đầu :

- Không phải.

Cửu Hoàn Đoạt Mệnh Hạ Quang Vũ lạnh lùng :

- Người nói rằng không có việc đó à?

Nhạc Hạc :

- Ngũ lão quả thật đã bị sát hại tại Quỷ bảo, nhưng không phải do bọn ta làm.

Bọn Giác Nhiên hòa thượng đối với nguồn tin Ngũ lão đã bị sát hại còn bán tin bán nghi, bây giờ chính tai họ nghe được tin này tức thì tất cả đều biến sắc.

Xích Dương đạo nhân trừng to đôi mắt lớn tiếng quát :

- Nói mau, tại sao các người lại âm mưu sát hại Ngũ lão?

Nhạc Hạc bình tĩnh :

- Ta đã nói cái chết của Ngũ lão không phải do bọn ta làm.

Xích Dương đạo nhân cuồng nộ :

- Cách đây mấy tháng lệnh sư Thiên Ngoại Quái Tẩu đã gửi thư mời Ngũ lão đến Quỷ bảo đó là sự thật không thể chối cãi được, Ngũ lão không phải do bọn người giết còn ai khác nữa?

Nhạc Hạc :

- Xin đạo trưởng hãy bình tĩnh để ta có cơ hội giải thích.

Xích Dương đạo nhân quát to :

- Bây giờ không còn giải thích gì nữa, hai người phải đi theo bọn ta.

Nhạc Hạc :

- Đi đâu?

Xích Dương đạo nhân :

- Ngũ Lão hội!

Nhạc Hạc :

- Các người hãy nghe ta một lời, người gửi thư mời Ngũ lão đến Quỷ bảo chính là ta chứ không phải là gia sư, ta vì muốn mời được Ngũ lão, chỉ còn cách mạo danh của gia sư, việc này không quan hệ gì đến gia sư và cũng không quan hệ gì đến vị Cảnh cô nương này.

Thiên Long Tiên Triển Nhận :

- Được, người gửi thư dù là người hay là lệnh sư, bây giờ người đã thừa nhận vậy thì Ngũ lão chắc chắn là chết dưới tay người, người nên ngoan ngoãn đi theo bọn ta!

Nhạc Hạc lắc đầu :

- Xin lỗi, thù cha ta chưa trả không thể dễ dàng để Ngũ Lão hội tự xử như vậy, các người cho rằng ta là hung thủ đã giết hại Ngũ lão cũng được nhưng ta không thể theo các người về Ngũ Lão hội vì ta còn phải đi tìm nã tên hung thủ.

Thiên Long Tiên Triển Nhận cười lạnh lùng quay sang Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Còn lão tiền bối xin tiền bối tha cho cái tội mạo phạm, văn bối cần phải mang hai người này về Ngũ Lão hội để xét xử.

Thổ Địa Công Phòng Vũ vuốt râu :

- Biến cố xảy ra ở Quỷ bảo ta đã nghe vị tiểu huynh đệ này kể lại tỉ mỉ, ta cho rằng hẳn không phải là hung thủ, các người muốn đem hắn về xét xử hình như không phải lắm.

Thiên Long Tiên Triển Nhận :

- Hắn đã thừa nhận rằng chính hắn đã gửi thư cho Ngũ lão vậy còn không đủ để chứng minh hắn là hung thủ sao?

Thổ Địa Công :

- Tại sao các người không để hắn giải thích xem hắn đã mạo danh sư phụ của hắn để mời Ngũ lão đến Quỷ bảo là vì phụ thân của hắn đã bị Ngũ lão giết cách đây mười năm cho nên...

Giác Nhiên hòa thượng cất lời :

- Thiện tai, sao Phòng lão tiền bối lại nói như vậy. Ngũ lão chưa hề giết hại phụ thân hắn.

Thổ Địa Công Phòng Vũ chỉ Cảnh Huệ Khanh :

- Chính mắt vị Cảnh cô nương này nhìn thấy Ngũ lão đã giết hại Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực cách đây mười năm, tình hình chi tiết người có thể hỏi cô ta.

Giác Nhiên hòa thượng quay sang nhìn Cảnh Huệ Khanh :

- Xin hỏi nữ thí chủ năm nay bao nhiêu tuổi?

Cảnh Huệ Khanh :

- Hai mươi tám.

Giác Nhiên hòa thượng :

- Như vậy mười năm trước, nữ thí chủ mới mười tám tuổi, lúc đó một cô nương mười tám tuổi lên Quỷ bảo ở Bắc Nham Đẳng sơn để làm gì?

Cảnh Huệ Khanh hỏi lại :

- Các người đã từng nghe câu chuyện nữ quỷ gây rối ở Quỷ bảo không?

Giác Nhiên hòa thượng gật đầu :

- Có nghe qua!

Cảnh Huệ Khanh :

- Nữ quý đó chính là ta.

Giác Nhiên hòa thượng nhạc nhiên :

-Ồ! Con nữ quý trong truyền thuyết chính là người sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Không sai.

Giác Nhiên hòa thượng :

- Tại sao người lại giả làm quý để dọa người?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đó là chuyện riêng của ta, ta không muốn người khác biết.

Giác Nhiên hòa thượng :

- Người nói chính mắt người nhìn thấy Ngũ lão sát hại Nhạc đại hiệp thật là hồ đồ, mười năm trước bản tăng đã làm việc ở Ngũ Lão hội, nếu lúc đó Ngũ lão có đến Quý bảo thì bản tăng không thể nào quên được, sự thật là Ngũ lão chưa hề cùng nhau đến Quý bảo.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ngũ lão mà ta nhìn thấy lúc đó có thể là giả, nhưng có một người hình như không phải là giả vì sau đó ta theo dõi hẳn về đến Bạch Hạc sơn trang.

Cửu Hoàn Đoạt Mệnh Hạ Quang Vũ biến sắc, phần nộ quát :

- Người đang nói gì?

Cảnh Huệ Khanh từ tốn :

- Sau khi Ngũ lão giết hại Nhạc đại hiệp rồi đem thi thể của Nhạc đại hiệp thiêu đốt, rồi bị ta hù dọa bỏ chạy xuống núi, ta lén theo dõi họ đến Hàn Châu, ở Hàn Châu họ chia tay, ta không thể cùng lúc theo dõi năm người liền quyết định chọn Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn, sau đó nhìn thấy hẳn đi vào Bạch Hạc sơn trang.

Cửu Hoàn Đoạt Mệnh Hạ Quang Vũ nổi giận đùng đùng :

- Nói láo.

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng nói :

- Đó là sự thật, nhưng bọn ta cũng không vì thế mà xác định Ngũ lão là hung thủ đã giết hại Nhạc đại hiệp, bọn ta vẫn hoài nghi là có kẻ khác giả mạo, nhưng hôm nay các người chỉ bằng một lá thư tố giác của một người nặc danh lại đòi bắt bọn ta về Ngũ Lão hội để xét xử, hình như không được công bằng cho lắm.

Cửu Hoàn Đoạt Mệnh Hạ Quang Vũ :

- Đại sư, ta không cần nói nhiều với họ, ra tay đi.

Nói xong liền ra tay bắt người.

Giác Nhiên hòa thượng bình tĩnh hơn, nắm Cửu Hoàn Đoạt Mệnh Hạ Quang Vũ lại không để hắn động thủ, mắt nhìn Nhạc, Cảnh hai người :

- Nếu hai người tự mình cho không có sát hại Ngũ lão, thì sợ gì mà không theo ta về Ngũ Lão hội.

Nhạc Hạc :

- Chỉ sợ đi dễ khó về!

Giác Nhiên hòa thượng :

- Ngũ Lão hội đâu phải là không biết phân biệt trắng đen nếu quả thật hai vị vô tội, Ngũ Lão hội không bao giờ làm khó các người.

Nhạc Hạc :

- Nếu đại sư nói như vậy tại hạ xin thỉnh giáo một việc nếu bọn tại hạ đến Ngũ Lão hội ắt phải có chứng cứ xác thực, Ngũ Lão hội mới chịu tin rằng bọn ta vô tội, có đúng vậy không?

Giác Nhiên hòa thượng :

- Đúng vậy.

Nhạc Hạc :

- Nhưng thật đáng tiếc bây giờ bọn ta không thể đưa ra một chứng cứ xác thực nào để minh oan, vì chứng vật duy nhất của bọn ta đã bị người ta lấy mất.

Giác Nhiên hòa thượng :

- Nhị vị muốn nói là không chịu theo bọn ta về Ngũ Lão hội?

Nhạc Hạc gật đầu :

- Không sai, bọn ta phải để lại cái mạng này để truy tìm tên hung thủ thật sự.

Giác Nhiên hòa thượng thở nhẹ :

- Hạ thí chủ có thể ra tay được rồi.

Hắn ta biết là Nhạc Hạc từng là đệ tử chân truyền của Chưởng môn phái Bạch Hạc Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn, mà Cửu Hoàn Đoạt Mệnh Hạ Quang Vũ cũng là đệ tử của phái Bạch Hạc, nên muốn chính tay hắn bắt lấy Nhạc Hạc.

Đó là công việc thanh lý môn hộ.

Cửu Hoàn Đoạt Mệnh Hạ Quang Vũ đã nhìn từ lâu, vừa nghe xong lời của Giác Nhiên hòa thượng liền bước tới lạnh lùng quát :

- Nhạc Hạc, dù cho người bái Chưởng môn của bốn môn làm sư phụ, chỉ là một hành vi gian xảo nhưng đã bái sư thì đương nhiên là đệ tử của bốn phái, người có biết hậu quả của việc phản bội sư môn không?

Nhạc Hạc :

- Biết!

Cửu Hoàn Đoạt Mệnh Hạ Quang Vũ :

- Như vậy ta phải bắt người về núi để trị tội.

Dứt lời, liền phóng tới tung ra một chưởng nhắm vào huyệt Kiên Tĩnh của Nhạc Hạc.

Nhạc Hạc đợi khi tay hắn đến gần mới đưa tay lên gạt tay của hắn ra rồi dùng hai ngón tay nhắm vào đôi mắt của hắn.

Hắn sử dụng chiêu này rất trôi chảy, Cửu Hoàn Đoạt Mệnh Hạ Quang Vũ không ngờ hắn ra tay lanh lẹ như vậy liền nghiêng mình né tránh.

Nhạc Hạc công liền ba chiêu buộc hắn phải thoái lui vài bước rồi bỗng biên ngưng tay :

- Để không làm tổn thương hòa khí, chúng ta ngưng tay nhé.

Cửu Hoàn Đoạt Mệnh Hạ Quang Vũ có địa vị rất cao trong Bạch Hạc phái, trên giang hồ cũng là một người khá nổi tiếng, hôm nay động thủ với một tên tiểu bối, mới vừa giao đấu ba chiêu đã bị chiếm thượng phong,

cú xốc này thật to lớn tức thì hai mắt đỏ ngầu quát to một tiếng, tung mình bay tới, hai chưởng như cuồng phong bão tố, vừa nắm vừa chẽ, vừa vỗ, vừa chặt.

Nhưng Nhạc Hạc vẫn không lui bước, phá từng chiêu một, ung dung ứng phó.

Bây giờ Bạch Ngọc Ni của phái Thanh Liên này giờ vẫn im lặng bỗng nhiên bước về phía Cảnh Huệ Khanh :

- Vị nữ thí chủ này thật sự không chịu theo bọn ta về Ngũ Lão hội phải không?

Cảnh Huệ Khanh bĩu môi :

- Muốn ra tay thì hãy mau, đừng nói nhảm.

Bạch Ngọc Ni :

- Nếu như vậy, bản ni xin đắc tội.

Chấp hai tay lại xá một cái, sau đó song chưởng tung ra như hoa nở, trên công yết hầu, dưới công đan điền, nhanh như điện chớp.

Chỉ thấy Cảnh Huệ Khanh nhắc mình nhảy lên, hai chân tung cước song phi, nhắm ngay giữa song chưởng đá tới.

Bạch Ngọc Ni không ngờ nàng lại có cách đánh lạ lùng như vậy nhất thời không biết đối phó ra sao đành phải lui liền vài bước.

Cảnh Huệ Khanh nắm lấy cơ hội, xuất chiêu tới tấp liên miên bất tận.

Nàng là truyền nhân duy nhất của Tuyết Sơn Thần Bà, võ công đã được chân truyền của sư phụ, nếu không phải vì ẩn náu ở Quỷ bảo để chờ một kẻ thù, thì đã là một nữ hiệp vang danh thiên hạ.

Nhưng Bạch Ngọc Ni cũng không phải tay vừa, bị tấn công tới tấp vẫn bình tĩnh ứng chiến không hề nao núng.

Hai người giao chiến rất kịch liệt, nhưng nhìn vào phải biết rằng họ rất ngang tay ngang sức, trong thời gian ngắn ngủi khó phân thắng bại.

Còn Nhạc Hạc và Cửu Hoàn Đoạt Mệnh Hạ Quang Vũ thì thắng lợi đã rất rõ ràng, mỗi một chiêu của Cửu Hoàn Đoạt Mệnh Hạ Quang Vũ, Nhạc Hạc đều ứng phó dễ dàng, còn những chiêu thức của Nhạc Hạc, Cửu Hoàn Đoạt Mệnh Hạ Quang vũ lại cảm thấy rất khó chịu, cho nên sau vài chục chiêu Cửu Hoàn Đoạt Mệnh Hạ Quang Vũ chỉ còn thủ chứ không công nổi.

Nhưng Nhạc Hạc tuy chiếm thượng phong, nhưng lại không có ý đánh bại hắn, vì trong quan niệm của hắn, dù Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn là một trong những kẻ thù giết cha nhưng đã bị quả báo, hiện giờ kẻ thù trong thâm tâm Nhạc Hạc cũng không phải là người của ngũ phái, cho nên hắn không muốn đánh bại đối phương, thậm chí không muốn đánh bại danh tiếng của đối phương, hắn chỉ hy vọng đối phương tự động rút lui.

Giác Nhiên hòa thượng Xích Dương đạo nhân và Thiên Long Tiên Triển Nhạn ba người đứng nhìn trận đấu, thấy Cửu Hoàn Đoạt Mệnh Hạ Quang Vũ đánh không lại Nhạc Hạc đều cảm thấy lo lắng, bỗng nhiên Thiên Long Tiên Triển Nhạn nói với Giác Nhiên hòa thượng :

- Giác Nhiên đại sư, hôm nay chúng ta đến đây để bắt người, không giống như những trận đấu phân hơn thua thắng bại, phải không?

Giác Nhiên hòa thượng gật đầu :

- Đúng vậy!

Thiên Long Tiên Triển Nhạn :

- Như vậy tại hạ phải giúp Hạ huynh một tay bắt sống tên tiểu tử họ Nhạc này.

Dứt lời liền rút thanh Cửu tiết nhuyễn tiên ra nhảy vào vòng chiến sát cánh với Cửu Hoàn Đoạt Mệnh Hạ Quang Vũ.

Nhạc Hạc không hề nao núng, chỉ mỉm cười :

- Còn nhị vị kia, sao không cũng lên một lúc?

Thiên Long Tiên Triển Nhạn :

- Tiểu tử ngươi đừng khoác lác, lão phu không tin không đánh bại được ngươi.

Nhuyễn tiên xuất chiêu, thế như thần long bá vĩ, nhắm ngay đôi chân của Nhạc Hạc.

Nhạc Hạc nhảy lên né tránh một cách nhẹ nhàng đột nhiên tung ra một cước nhắm ngay thái dương của đối phương, thế công mạnh bạo.

Thiên Long Tiên Triển Nhạn cúi đầu né tránh, vươn nhuyễn tiên lên lại nhắm vào đôi chân của Nhạc Hạc.

Lúc này Cửu Hoàn Đoạt Mệnh Hạ Quang Vũ đã sử dụng vũ khí thành danh của hắn, hai chiếc đồng hoàn, dùng chiêu thức của nhất nguyệt song luân, xuất chiêu liên hồi.

Đồng hoàn của hắn là một loại vũ khí ngoại môn hiếm thấy, hình dáng như bánh xe răng to khoảng bàn tay, ngoài một phần nhỏ để nắm, phần còn lại đều có những răng nhọn như răng cưa, hình dáng rất dễ sợ.

Biệt hiệu của hắn là Cửu Hoàn Đoạt Mệnh, chính đó cũng biết rằng hắn đã bỏ nhiều công sức để tập luyện loại binh khí này, mà đồng hoàn có tới chín cái, còn có thể dùng lâm âm khí.

Nhạc Hạc cùng lúc đối chọi với hai loại binh khí vẫn không cần rút kiếm để nghinh chiến, chỉ sử dụng thân pháp và chiêu pháp kỳ diệu của mình mà còn ra vẻ rất ung dung tự tại.

Thổ Địa Công Phòng Vũ từ nãy giờ vẫn mỉm cười ngồi cạnh bàn cờ quan sát trận đấu, lão rất tán thưởng thân pháp và chiêu pháp của Nhạc Hạc, bỗng nhiên lão đưa tay vẫy gọi tên tiểu đồng :

- Tiểu mao đầu, ngươi qua đây.

Thổ Địa Công Phòng Vũ chỉ vào Nhạc Hạc cười :

- Ngươi xem công phu mà hắn đang thi triển, là Thần Viên chiêu pháp, rất ít khi thấy được trong võ lâm. Môn võ này là do Thiên Ngoại Quái Tẩu xem xét động tác của loài viên hầu, rồi nghiên cứu mấy chục năm mới hình thành môn tuyệt kỹ này, ngươi quan sát tỉ mỉ để học lén vài chiêu đi.

Tiểu đồng nói :

- Con không cần học võ của hắn, chỉ cần học võ của lão thôi!

Thổ Địa Công Phòng Vũ thở dài :

- Ô! Đồ ngốc, võ công của ta có gì hay đâu? Ta chẳng qua chỉ là Thổ Địa Công, có địa vị thấp nhất trong hàng ngũ thần tiên.

Tiểu đồng im lặng.

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Nếu ngươi muốn, hôm nào ta gặp được Thiên Ngoại Quái Tẩu, ta xin lão nhận ngươi làm đồ đệ, thế nào?

Tiểu đồng lắc đầu :

- Không! Không!

Thổ Địa Công Phòng Vũ cười.

- Ha, ha... Khẩu khí của ngươi cũng giống như tên Kim Húc, chỉ sợ mai này lớn lên cũng sẽ thay đổi như hắn.

Tiểu đồng nói :

- Con sẽ không thay đổi đâu, sư phụ.

Thổ Địa Công Phòng Vũ nói :

- Cũng mong như vậy....

Hai sư đồ đang đối thoại với nhau, bỗng nghe “đùng” một tiếng, chợt thấy Bạch Ngọc Ni lui liền mấy bước, sắc mặt trắng bệch.

Thì ra, Cảnh Huệ Khanh đã thi triển tuyệt kỹ của sư môn, tung một chưởng vào ngực của Bạch Ngọc Ni.

Nhưng Cảnh Huệ Khanh không tiếp tục hạ sát thủ, lên tiếng :

- Hạc đệ, đừng đùa với họ nữa, chúng ta đi thôi.

Nhạc Hạc :

- Được!

Vừa dứt lời hai tay liền tung ra hai chưởng, “đùng đùng”.

Cửu Hoàn Đoạt Mệnh Hạ Quang Vũ và Thiên Long Tiên Triển Nhạn chưa kịp nhìn rõ thế chưởng của hắn, đã bị trúng mỗi người một chưởng lao đảo thoát lui.

Nhưng vào lúc Nhạc Hạc định quay đầu bỏ đi đột nhiên cảm thấy nhói đau ở phía sau vai phải liền đưa tay sờ và sờ trúng một cái đồng hoàn.

Đồng hoàn ghim sâu hơn hai tấc!

Lần này thì hắn đã thật sự nổi giận, lúc này hắn tung ra hai chưởng chỉ sử dụng có ba thành công lực vì hắn không muốn đả thương chúng, không ngờ Cửu Hoàn Đoạt Mệnh Hạ Quang Vũ lại phóng ra một chiếc đồng hoàn không hề nương tay vì thế trong lòng nổi giận liền rút đồng hoàn ra, nhìn thẳng vào Cửu Hoàn Đoạt Mệnh Hạ Quang Vũ nói :

- Hạ Quang Vũ, đây là do ngươi tự chuốc lấy.

Tay phải vươn lên đồng hoàn phóng ra như điện chớp.

Cửu Hoàn Đoạt Mệnh Hạ Quang Vũ liền nghiêng mình né tránh, nhưng đã không kịp rồi, chân phải đã bị đồng hoàn đánh trúng, la lên một tiếng ngã lảo đảo xuống đất.

Cái đồng hoàn ghim sâu vào chân hắn hơn ba tấc.

Giác Nhiên hòa thượng vừa nhìn thấy Hạ Quang Vũ bị thương ngã xuống liền quát to :

- Tiểu tử cả gan!

Tung mình bay tới, tung ra một quyền!

Còn Xích Dương đạo nhân lại bay đến giao đấu với Cảnh Huệ Khanh.

Thiên Long Tiên Triển Nhạn trúng một chưởng của Nhạc Hạc nhưng không nghiêm trọng lắm, hắn lặng lẽ quan sát tình hình trước mặt cảm thấy nếu mình cùng hợp sức với Giác Nhiên hòa thượng đấu với Nhạc Hạc cũng không mong được phần thắng. Còn nếu chung sức với Xích Dương đạo nhân bắt sống được Cảnh Huệ Khanh thì còn có thể khống chế được Nhạc Hạc, chủ ý đã định, liền phóng mình đến phía sau của Cảnh Huệ Khanh, công vào phía dưới của nàng.

Thấy thế tiểu đồng giận dữ lớn tiếng quát :

- Ê! Nhị vị đại trượng phu sao lại có thể liên thủ ăn hiếp một cô nương được?

Thổ Địa Công Phòng Vũ cười ha hả :

- Tiểu mao đầu, không ngờ ngươi cũng có lòng chính nghĩa, nhưng chỉ kêu la thì đâu có tác dụng gì?

Tiểu đồng phóng mình nhảy lên như một làn khói nhẹ đến trước mặt Thiên Long Tiên Triển Nhạn, tung ra một quyền vừa đánh vừa quát :

- Lão tiểu tử, chúng ta chơi thử vài chiêu.

Thiên Long Tiên Triển Nhận cảm thấy khó xử vừa đánh vừa lui, vừa la lớn :

- Phòng lão tiên bối quần thúc lệnh đồ, đây không phải chuyện đùa đâu.

Thổ Địa Công Phòng Vũ cười :

- Tiểu đồ cũng đâu phải đùa đâu, hần nói khá nghiêm túc đấy.

Thiên Long Tiên Triển Nhận giận dữ :

- Lão tiên bối nói vậy là ý gì, không lẽ muốn đối đầu với Ngũ Lão hội?

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Triển đại hiệp quá lời, tiểu đồ nhìn không quen cảnh ý đông hiếp đáp nên ra tay giúp đỡ, đây cũng là tôn chỉ đánh kẻ mạnh giúp yếu của Ngũ Lão hội, sao lại nói là chống đối Ngũ Lão hội?

Thiên Long Tiên Triển Nhận nghe Thổ Địa Công Phòng Vũ nói vậy biết đối phương cố ý bênh vực Nhạc Hạc liền không khách sáo nữa, ra tay đánh với tên tiểu đồng.

Tiểu đồng tuy chỉ giao đấu bằng tay không nhưng không hề sợ sệt, xuất quyền như mưa, toàn những đường quyền kỳ hiểm ngoài sự tưởng tượng của mọi người.

Thiên Long Tiên Triển Nhận trong thời gian ngắn chỉ có thể giao đấu bất phân thắng bại với hần.

Sáu người, ba cặp giao đấu một hồi lâu, Nhạc Hạc lộ vẻ bại trận trước tiên, thì ra vết thương sau vai của hần không nhẹ, vẫn luôn chảy máu, bây giờ cả lưng hần đã nhuộm đầy máu, thể lực đã từ từ suy yếu, dưới sự tấn công lợi hại bằng võ công của Bách bộ thần quyền của Giác Nhiên hòa thượng hần chỉ còn cách chống đỡ mà không sao trả đòn được.

Cảnh Huệ Khanh và Xích Dương đạo nhân thì bất phân thắng bại không ai trội hơn ai, còn tiểu đồng với Thiên Long Tiên Triển Nhận, dù sao tiểu đồng tuổi nhỏ sức yếu, sau vài chục chiêu trán đã đầy mồ hôi.

Thổ Địa Công Phòng Vũ biết rõ đệ tử của mình không phải là đệ tử của Thiên Long Tiên Triển Nhận, nhưng lão không hề có ý ra tay giúp đỡ, chỉ lên tiếng :

- Tiểu mao đầu, Tứ Kim Cang đang vân.

Đột nhiên tiểu đồng lộn mình bay lên, hai tay hai chân nhất tề xuất chiêu.

Thiên Long Tiên Triển Nhận nhìn thấy chiêu thức quái lạ, nhất thót không biết cách chống đỡ, chỉ còn cách lui bước né tránh.

Tiểu đồng lại tung ra một quyền.

“Bịch” một tiếng trúng ngay bụng của Thiên Long Tiên Triển Nhận.

Thổ Địa Công Phòng Vũ cười :

- Được rồi, nhắc nhở người một chút, ít lắm cũng đủ để cho người chống đỡ thêm mười mấy chiêu nữa.

Nói xong như một luồng ánh sáng bay xuống cạnh Nhạc Hạc, cười nói nhỏ :

- Nghĩ tình người lúc này nhắc nhở cho ta một nước cờ, tên này để cho ta.

Miệng cười nói, cây mộc trượng trong tay đã xuất chiêu.

Lão đánh chiêu này thật tuyệt. Giác Nhiên hòa thượng không còn cách tránh né, trúng ngay một chưởng vào lưng.

Dù bị trúng rất nhẹ, Giác Nhiên hòa thượng như bị trúng một đòn rất đau, liền đứng không vững nữa, lão đảo lui bước.

Giác Nhiên hòa thượng vừa sợ vừa giận, trầm giọng :

- Phòng lão tiên bối, vậy là ý gì?

Thổ Địa Công Phòng Vũ cười :

- Các người đến thổ địa miếu mà không đốt nhang, còn muốn bắt khách của ta, thật là vô lễ.

Giác Nhiên hòa thượng :

- Tiền bối quyết định đối địch với Ngũ Lão hội?

Thổ Địa Công Phòng Vũ lai cười :

- Nếu làm như vậy là đối địch với Ngũ Lão hội thì ta cũng đành thừa nhận.

Giác Nhiên hòa thượng giận dữ :

- Được, hẹn sau này gặp lại!

Rồi quay qua nói với Xích Dương đạo nhân và Thiên Long Tiên Triển Nhạn :

- Nhị vị đừng đánh nữa, chúng ta về!

Xích Dương đạo nhân và Thiên Long Tiên Triển Nhạn thấy Thổ Địa Công Phòng Vũ ra tay đã biết không còn hy vọng buộc Nhạc, Cảnh hai người đi theo họ, nên đã đồng loạt lui ra đỡ Bạch Ngọc Ni và Cửu Hoàn Đoạt Mệnh dậy chuẩn bị đi về.

Giác Nhiên hòa thượng lại nhìn Nhạc Hạc trầm giọng :

- Nhạc Hạc, người phải hiểu rõ hậu quả của việc không theo bọn ta về Ngũ Lão hội, các người hãy chờ xem.

Nhạc Hạc :

- Trước sau gì ta cùng sẽ đến, lúc đó các người sẽ biết ai là hung thủ đã sát hại Ngũ lão.

Giác Nhiên hòa thượng “ừ” một tiếng, rồi quay sang Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Tiền bối đã có dũng khí giúp đỡ bọn họ, xin chớ rời khỏi núi này.

Thổ Địa Công Phòng Vũ lắc đầu cười :

- Không được, lão đã quyết định ngao du tứ hải tìm kiếm tên đồ đệ phản nghịch không thể ở đây để chờ các người, đành hẹn gặp lại sau.

Giác Nhiên hòa thượng :

- Được!

Dứt lời vẫy tay gọi bốn đồng bọn rồi cất bước xuống núi.

Sau khi nhìn bọn họ đi xa, Thổ Địa Công Phòng Vũ nói với tiểu đồng :

- Tiểu mao đầu, hãy mau đi lấy thuốc!

Tiểu đồng liền chạy vào trong miếu.

Thổ Địa Công Phòng Vũ ra hiệu cho Nhạc Hạc ngồi xuống rồi xem xét vết thương của hắn :

- Không nghiêm trọng lắm, vài ngày sau sẽ khỏi.

Cảnh Huệ Khanh nhìn thấy vết thương vẫn còn chảy máu nên nhíu mày hỏi :

- Sao vẫn còn chảy máu vậy?

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Không sao đâu, lão có thuốc cầm máu đây.

Lúc này tiểu đồng đã xách một thùng thuốc trở lại dưới gốc cây. Thổ Địa Công liền mở thùng thuốc, lấy ra một cái bình sứ nhỏ :

- Mau đi lấy một chén nước.

Tiểu đồng lại đi vào trong miếu.

Thổ Địa Công mở nắp bình sứ, đổ một chút bột trắng lên vết thương, đợi tiểu đồng mang nước đến lại đổ ra một chút để Nhạc Hạc uống với chén nước, quả nhiên không bao lâu đã cầm máu ở vết thương.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đây là loại linh dược gì mà công hiệu thần tốc như vậy?

Thổ Địa Công Phòng Vũ cười :

- Vân Nam Bạch dược.

Cảnh Huệ Khanh :

- Thì ra là Vân Nam Bạch dược, nghe nói loại thuốc này cầm máu rất nhanh, quả nhiên không sai.

Thổ Địa Công Phòng Vũ lại lệnh cho Nhạc Hạc cởi bỏ chiếc áo dính đầy máu, lau sạch những vết máu trên lưng hắn, sau đó lại súc một loại thuốc khác lên vết thương dùng một miếng vải trắng băng bó vết thương lại.

Nhạc Hạc cảm kích nói :

- Hôm nay, nếu không nhờ lão tiền bối ra tay cứu giúp, vẫn bối chỉ sợ không tránh nổi cái chết.

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Không, người ra tay còn khách sáo quá, nếu không họ đã bại dưới tay người lâu rồi.

Nhạc Hạc thở dài :

- Quả thật văn bối không muốn làm tổn thương họ, nhưng dù sao đi nữa qua sự việc hôm nay, Ngũ Lão hội càng nhận định văn bối là hung thủ giết người.

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Không sao, nếu tìm được hung thủ thật sự thì sẽ rửa sạch tội danh của người.

Nhạc Hạc lại thở dài :

- Bây giờ không còn chút manh mối, e rằng không dễ gì kiếm được hắn...

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Nếu tìm được tên nghịch đồ của lão thì sẽ có manh mối, hắn đã lấy cấp vương “Ngũ Lão lệnh tiền” của người, đã chứng tỏ rằng hắn có liên can với tên hung thủ.

Rồi quay sang nói với tên tiểu đồng :

- Tiểu mao đầu, mau đi nấu cơm đi.

Tiểu đồng vâng lệnh rồi đi vào trong miếu.

Nhạc Hạc :

- Vì đồ đệ này của lão tiền bối cũng khá lắm chứ.

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Hắn nguyên là một cô nhi chăn bò cho người ta ở chân núi, lão thấy hắn căn cốt cũng khá nên thu nhận làm đồ đệ, lão dạy hắn võ công, hắn nấu cơm cho lão, đôi bên cùng có lợi.

Nhạc Hạc nói :

- Hắn tên là gì?

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Hắn không danh không tánh, mọi người đều gọi hắn là Tiểu Tam Tử, lão đã đặt một cái tên cho hắn là Lỗ Tiểu Phúc.

Cảnh Huệ Khanh nói :

- Hắn rất thông minh, lại giàu lòng chính nghĩa, tương lai sẽ là một đại hiệp khách.

Thổ Địa Công Phòng Vũ cười :

- Tánh tình của hắn rất ương ngạnh, mai này xuống núi còn mong hai vị chỉ giáo, chỉ giáo để hắn dừng đi vào con đường xấu.

Nhạc Hạc cười :

- Hắn đánh cờ rất khá, những đứa trẻ thích đánh cờ, ít khi thành người xấu.

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Là lão dạy hắn đánh cờ đấy, ban đầu chấp hắn con xe, bây giờ chỉ còn chấp có hai nước.

Nhạc Hạc :

- Hình như hai nước cũng sắp không còn chấp được nữa.

Thổ Địa Công Phòng Vũ nói :

- Đúng vậy, tên tiểu tử đó càng đánh càng hay, bây giờ lão muốn thắng hắn cũng khó. Đúng rồi, lão đệ đánh cờ cũng khá, chúng ta thử đánh một ván xem sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Không được, hắn đã bị thương nên nghỉ ngơi một chút.

Nhạc Hạc :

- Không sao, chỉ bị thương ngoài da thôi, để tiểu đệ đánh với lão tiên bối một ván.

Một già một trẻ liền vào bàn sát phạt với nhau.

* * * * *

Nghỉ ở thổ địa miếu một đêm, sáng ngày hôm sau hai người liền từ biệt Thổ Địa Công Phòng Vũ để đến thành Trường An.

Đi hơn nửa ngày đã đến thành Trường An.

Trước tiên hai người ra phố để mua thêm vài bộ quần áo sau đó đến ở trọ một khách sạn, sau khi dùng cơm ở khách sạn, Nhạc Hạc gọi một tiểu nhị đến hỏi :

- Tiểu nhị ca, người có biết Thích tú danh gia Mai lão phu nhân ở đâu không?

Tiểu nhị :

- Bà ta ở hẻm Trường Hưng cửa An Phước, khách quan muốn tìm bà ta đến hẻm Trường Hưng hỏi sẽ biết ngay.

Nhạc Hạc :

- Cám ơn.

Tiểu nhị :

- Không cần khách sáo.

Hai người liền đi ra ngoài.

Cảnh Huệ Khanh :

- Thật sự người muốn tìm Mai lão phu nhân.

Nhạc Hạc gật đầu :

- Đương nhiên, tuy vương “Ngũ Lão lĩnh tiền” đã bị lấy cắp nhưng đã đến đây, thì nên đến hỏi xem sao vương “Ngũ Lão lĩnh tiền” đó đã được Ngũ lão xác định không phải là đồ giả mạo, thì chúng ta hỏi xem bà ta có từng làm thêm vương “Ngũ Lão lĩnh tiền”

nào khác không...

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu bà ta nói không có...

Nhạc Hạc :

- Vậy tức là “Ngũ Lão lĩnh tiền” do Ngũ Lão hội cất giữ đã bị người ta lén lấy đi một vương.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nhưng đã hơn mười năm, nếu những vương “Ngũ Lão lĩnh tiền” do Ngũ Lão hội cất giữ bị mất đi một vương, lẽ nào họ không phát hiện.

Nhạc Hạc :

- Có thể Ngũ lão sợ mất mặt nên không dám công khai việc vương “Ngũ Lão lĩnh tiền” bị mất cắp.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nhưng hôm đó Ngũ lão nói rằng họ đã đặt Mai lão phu nhân làm ra năm mươi vương “Ngũ Lão lĩnh tiền” và đã dùng hết hai mươi bảy vương, hiện giờ họ còn giữ lại hai mươi ba vương, việc này Ngũ Lão hội có ghi chép rõ ràng, đâu có thể che giấu được.

Nhạc Hạc im lặng vì hấn cùng nghĩ không ra câu trả lời.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu vương “Ngũ Lão lĩnh tiền” bị mất cắp không phải là vật giả mạo, mà Mai lão phu nhân lại không hề làm thêm một vương nào, Ngũ Lão hội cũng không hề bị mất cắp, thì vương “Ngũ Lão lĩnh tiền” bị mất cắp của người từ đâu mà ra?

Nhạc Hạc :

- Vương “Ngũ Lão lĩnh tiền” bị mất cắp đó tỷ tỷ cũng đã từng thấy, còn rất mới, không thể nào là của người khác nhận được của Ngũ Lão hội rồi tẩy đi những nét chữ trên đó rồi mạo danh viết những chữ khác lên.

Cảnh Huệ Khanh :

- Không sai những chữ đó viết bằng mực, dù có tẩy cách nào cũng không sạch được.

Nhạc Hạc :

- Như vậy, rất có thể trong hai mươi ba vương “Ngũ Lão lĩnh tiền” mà hiện nay Ngũ Lão hội đang cất giữ có một vương là vật giả mạo.

Cảnh Huệ Khanh :

- Người muốn nói, có người làm giả một vương “Ngũ Lão lĩnh tiền”, rồi đến Ngũ Lão hội đổi lấy một vương thật?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy.

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Có thể như vậy lắm, rất tiếc chúng ta không thể đem hai mươi ba vương “Ngũ Lão lĩnh tiền” còn lại đến nhờ Mai lão phu nhân giám định.

Nhạc Hạc đứng dậy :

- Thôi chúng ta đi!

Hai người đi về phía cửa An Phước.

Cảnh Huệ Khanh :

- Trong lá thư của Kim Húc thông báo với bọn Giác Nhiên hòa thượng đến Chung Nam sơn để bắt chúng ta, có thể cũng nhắc đến việc chúng ta sẽ đến tìm Mai lão phu nhân, người nghĩ họ có thể đợi chúng ta ở chỗ Mai lão phu nhân để phục kích không?

Nhạc Hạc nói :

- Chắc không đâu, hôm qua sau khi họ xuống núi chắc đã vội về Ngũ Lão hội để báo tin.

Cảnh Huệ Khanh :

- Chúng ta nên cẩn thận là hơn.

Nhạc Hạc gật đầu :

- Đương nhiên.

Hai người đều là lần đầu tiên đến Trường An nên bị hấp dẫn bởi cảnh tượng phồn hoa trên đường phố, vừa đi vừa thưởng thức bất giác đã đến cửa An Phước.

Nhạc Hạc hỏi một người qua đường địa điểm của hẻm Trường Hưng rồi đi thêm vài trăm bước đã đứng trong hẻm Trường Hưng.

Trong hẻm rất ồn ào thì ra có một người chết đang chuẩn bị đưa đám, cả con hẻm rất lộn xộn.

Nhạc Hạc hỏi một thiếu niên :

- Tiểu đệ, có phải Mai lão phu nhân ở trong con hẻm này?

Thiếu niên gật đầu :

- Không sai.

Nhạc Hạc :

- Xin hỏi bà ta ở căn nhà nào?

Thiếu niên hỏi lại :

- Người tìm ai?

Nhạc Hạc :

- Tìm Mai lão phu nhân.

Thiếu niên chỉ khẩu quan tài được phủ bằng lụa gấm :

- Bà ta ở trong đó đó.

Nhạc Hạc ngạc nhiên :

- Ủa bà ta chết rồi sao?

Thiếu niên :

- Đúng vậy.

Nhạc Hạc kinh ngạc hồi lâu, lại hỏi :

- Vì sao bà ta chết?

Thiếu niên :

- Già rồi thì phải chết, bà ta đã bảy mươi chín tuổi...

Nhạc Hạc quay đầu lại nhìn Cảnh Huệ Khanh, buồn bã :

- Sao lại đúng lúc như vậy? Sao lại đúng lúc như vậy?

Cảnh Huệ Khanh nhíu mày suy nghĩ giây lát lại hỏi thiếu niên :

- Có phải Mai lão phu nhân bị bệnh chết không?

Thiếu niên gật đầu :

- Đúng vậy, bà ta bị bệnh nhiều năm, mấy hôm trước nàng dâu của bà ta thấy trẻ quá mà bà ta chưa dậy, mới vào trong phòng xem xét và phát hiện bà ta đã chết.

Cảnh Huệ Khanh lại hỏi :

- Vậy cái nghề thích thú điều luyện của bà ta có truyền lại cho ai không?

Thiếu niên :

- Hình như không có, cả ba nàng dâu của bà ta đều không thích thú gì cái nghề đó.

Cảnh Huệ Khanh gật đầu cảm ơn thiếu niên xong kéo Nhạc Hạc sang một bên :

- Chúng ta đi thôi!

Nhạc Hạc :

- Sao chúng ta không hỏi thăm người nhà của bà ta?

Cảnh Huệ Khanh lắc đầu kéo hần đi ra khỏi hẻm, vừa đi vừa nói :

- Họ đang chuẩn bị đưa đám, ngay lúc này mà hỏi những việc đó thì không tiện cho lắm.

Nhạc Hạc :

- Mai lão phu nhân là người duy nhất có thể giải đáp những nghi vấn về “Ngũ Lão lĩnh tiền” của chúng ta, bây giờ đã chết rồi, biết làm sao bây giờ?

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta đang nghi có thể bà ta không phải chết vì bệnh.

Nhạc Hạc :

- Ý của a tỷ tỷ là...

Cảnh Huệ Khanh :

- Mười năm trước nếu những người giả mạo Ngũ lão có đến đây yêu cầu Mai lão phu nhân làm thêm một vuông “Ngũ Lão lĩnh tiền”, vậy thì cái chết của Mai lão phu nhân có thể là một hành động sát nhân diệt khẩu.

Nhạc Hạc :

- Có lý!

Cảnh Huệ Khanh :

- Nhưng việc này không thể xác định được, nếu Mai lão phu nhân bị tên hung thủ sát hại thì thủ pháp sát nhân của hần phải rất cao minh, ngay cả con của bà ta cũng không biết mẹ mình là do hần giết.

Nhạc Hạc :

- Chúng ta hỏi thử con của bà ta xem sao?

Cảnh Huệ Khanh lắc đầu :

- Vô dụng, dù con bà ta có biết được mẹ mình là do hần giết, họ cũng không bao giờ thừa nhận, vì điều này có liên quan đến danh tiếng của gia đình họ.

Nhạc Hạc :

- Muốn biết bà ta có phải chết dưới tay hung thủ hay không chỉ có một cách...

Cảnh Huệ Khanh :

- Khai quan nghiệm thi?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy!

Cảnh Huệ Khanh :

- Không thể được, đừng nói đến con của bà ta không chấp nhận việc này, chính người cùng không chịu làm việc này.

Nhạc Hạc than thở :

- Không sai, tiểu đệ không thể nào làm những việc như vậy, chắc chúng ta đành phải bỏ lỡ đầu mối truy xét vậy.

Cảnh Huệ Khanh :

- Bây giờ chúng ta chỉ còn cách truy xét từ phía Kim Húc hoặc Thần Quyền Đặng Thịnh Long, nếu tìm được họ thì chắc sẽ có manh mối.

Nhạc Hạc :

- Vấn đề ở chỗ chúng ta không biết họ ẩn núp ở đâu.

Cảnh Huệ Khanh :

- Chúng ta hãy đến Ngũ Lão hội lén lút điều tra một phen nếu không có manh mối gì, chỉ còn cách đi tìm kiếm khắp chân trời góc biển, sẽ có ngày chúng ta tìm được họ.

Nhạc Hạc :

- Chỉ còn cách giải quyết như vậy, bao giờ chúng ta khởi hành?

Cảnh Huệ Khanh :

- Trời đã sụp tối, chúng ta trọ ở lại khách sạn một đêm, sáng mai lên đường.

Nhạc Hạc :

- Từ đây đến Lư Sơn Ngũ Lão phong còn hơn mấy ngàn dặm, tiểu đệ muốn thuận đường về Lai Dương thăm lại mẫu thân được không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Tốt, người cũng nên kể lại những việc xảy ra ở Quỷ bảo cho lệnh đường được rõ.

Nhạc Hạc :

- Đã hơn ba, bốn năm ta không gặp mẫu thân không biết sức khỏe của mẫu thân ra sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Lệnh đường dọn đến Nhạc Dương đâu có cậu của người chăm sóc, chắc không sao đâu.

Hai người vừa đi vừa nói không bao lâu đã về đến khách sạn, do cái chết của Mai lão phu nhân nên hai người đều cảm thấy trong lòng buồn rười rượi. Tối hôm đó cả hai người đều không hề rời khỏi khách sạn và về phòng ngủ rất sớm.

Hôm sau tính tiền xong, ra phố mua một ít lương khô, hai người liền cưỡi ngựa xuất thành, đi về phía đông nam.

Trên đường đi hai người lần la hỏi thăm tin tức của Thần Quyền Đặng Thịnh Long và Kim Húc, nhưng không thu hoạch được gì cả.

Đi hơn mười ngày đã đến thành Nhạc Dương ở mé Động Đình hồ.

Mười năm trước, lúc Cảnh Huệ khanh đến Tiên Hoa Thiên Khiêm báo cho mẹ con của họ biết Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực đã bị hại, mẹ của Nhạc Hạc đã dũng cảm quyết định đến gặp Thiên Ngoại Quái Tẩu Lão Ba Công, hầu xin lão nhận Nhạc Hạc làm đồ đệ rồi dọn đến thành Nhạc Dương để ở với đứa em trai, giữa thời gian đó Nhạc Hạc có đến thăm mẹ một lần cách nay ba bốn năm.

Cảnh Huệ Khanh nói :

- Cậu của ngươi làm nghề gì?

Nhạc Hạc nói :

- Cậu ta là một người buôn vải, có mở một tiệm vải tên là Trương Ký ở thành Nhạc Dương này, buôn bán cũng khá lắm.

Cảnh Huệ Khanh nói :

- Lệnh đường ở nhờ nhà của cậu ngươi?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy!

Cảnh Huệ Khanh :

- Lệnh đường rất tội nghiệp, sau này phải cố gắng phụng dưỡng.

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy, sau này khi trả được thù cha, tiểu đệ sẽ đem mẫu thân trở về Tiên Hoa Thiên Khiêm và không bao giờ rời xa mẫu thân nữa.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đến lúc đó ngươi cũng nên lập gia thất, cưới một nàng dâu về để hầu hạ lệnh đường.

Nhạc Hạc đỏ mặt :

- Vậy sao?

Cảnh Huệ Khanh mỉm cười :

- Những năm gần đây, ngươi vì việc trả thù không ngó ngang gì đến việc khác, thật ra ở tuổi của ngươi, cũng nên tìm một đối tượng.

Nhạc Hạc :

- Nếu đệ cần phải tìm một đối tượng thì tỷ tỷ cùng nên như vậy.

Cảnh Huệ Khanh lắc đầu :

- Tỷ tỷ không muốn lấy chồng.

Nhạc Hạc :

- Tại sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta không biết.

Bỗng nhiên Nhạc Hạc đưa tay chỉ dãy phố trước mặt, vui mừng nói :

- Nhìn kia, chính là căn phố đó.

Vừa nói, vừa thúc ngựa chạy tới. Cảnh Huệ Khanh biết hắn đang nói tiệm vải Trương Ký, liền phóng ngựa chạy theo :

- Lệnh đường chắc không nhận ra ta nữa.

Nhạc Hạc ngạc nhiên :

- Tại sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Mười năm trước lúc ta đến nhà của người chỉ là một cô nương mới mười tám tuổi, còn bây giờ...

Nàng không nói nữa vì đã đến trước tiệm vải Tương Ký.

Nhạc Hạc xuống ngựa hướng về một thương nhân trung niên, vừa mừng la lớn :

- Cậu! Cậu!

Người trung niên kia hơi ngạc nhiên, đến lúc nhìn rõ, trên mặt mới lộ vẻ vui mừng :

- Người... người là Hạc nhi?

Nhạc Hạc cười :

- Chính con đây!

Người trung niên liền bước ra tiệm vải :

- Tốt quá! Tốt quá! Người đã về đây rồi, mấy hôm nay cậu trông con hết sức!

Nhạc Hạc nghe trong câu nói của cậu có niềm chảnh lạnh, liền hỏi :

- Việc gì vậy?

Người trung niên :

- Ta hỏi người ở bên ngoài người đã gây nên tai họa gì?

Nhạc Hạc giật mình ngạc nhiên hỏi :

- Ở nhà xảy ra việc gì?

Người trung niên liền lấy một xấp giấy từ túi áo đưa cho hắn :

- Người tự xem lấy đi!

Nhạc Hạc cầm lấy xấp giấy vội vàng mở ra xem, thì thấy sắc mặt trắng bệch, hai tay run rẩy.

Thì ra trên tấm giấy trắng có viết mấy dòng chữ như sau :

“Nhạc Hạc, Muốn gặp lệnh đường, xin mời đến Ngũ Lão hội”.

Trong chớp mắt Nhạc Hạc tưởng tượng như rớt xuống mặt băng cốc, mình mẩy lạnh ngắt như sắp bị hôn mê.

Hắn kinh ngạc, run run hỏi :

- Việc này xảy ra lúc nào?

Người trung niên :

- Họ đến vào lúc nửa đêm, cách nay ba ngày, cả nhà đều không biết, sáng sớm hôm đó mẹ của người thấy mẹ người không có ra ngoài, liền đến gõ cửa, gọi một hồi lâu không thấy động tĩnh gì liền mở cửa sổ để vào trong xem xét mới phát hiện mẹ người đã không ở trong phòng, bên giường để lại mảnh giấy này.

Nhạc Hạc xúc động :

- Không ai nhìn thấy họ à?

Người trung niên :

- Sự việc lan truyền ra, Đặng lão gia ở kế bên nói rằng đêm đó lúc lão dậy đi tiểu, có nhìn thấy mấy bóng đen lướt qua, có một người hình như là hòa thượng.

Nhạc Hạc liền quay sang Cảnh Huệ Khanh :

- Nhứt định là bọn Giác Nhiên hòa thượng.

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Không sai, nhưng lạ ở chỗ tại sao họ biết lệnh đường ở đây?

Nhạc Hạc :

- Đường nhiên là tên hung thủ báo cho họ biết!

Cảnh Huệ Khanh :

- Tại sao hung thủ lại biết lệnh đường ở đây?

Nhạc Hạc không thể trả lời câu hỏi này, lòng của hắn đang rối ren, đột nhiên hắn phóng lên ngựa, quay sang nói với Cảnh Huệ Khanh :

- Chúng ta mau đuổi theo!

Hai chân hắn đá vào bụng ngựa, con ngựa liền phóng nhanh. Người trung niên lớn tiếng gọi :

- Hạc nhi! Hạc nhi!

Nhạc Hạc như không hề nghe thấy, vẫn cưỡi ngựa phóng nhanh.

Cảnh Huệ Khanh liền lên ngựa đuổi theo, la lớn :

- Chậm một chút, coi chừng đụng phải người ta...

Nhạc Hạc như không màng tất cả, cưỡi ngựa phóng bạt mạng, khiến mọi người đi trên phố đều vội vàng né tránh, trong chốc lát đã ra khỏi cửa đông thành Nhạc Dương.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nhạc Hạc, gấp quá sẽ hư việc, người phóng ngựa như vậy chỉ đi hơn nửa ngày con ngựa sẽ chết.

Nhạc Hạc nghe nói như vậy, mới cố gắng khống chế sự xúc động, kéo ngựa đi chậm lại.

Cảnh Huệ Khanh lướt tới đi sánh vai với hắn :

- Họ bắt cóc lệnh đường đã hai ngày ba đêm, không tài nào đuổi kịp nữa, chúng ta đã biết họ mang lệnh đường đến Ngũ Lão hội, không cần quá vội vã.

Nhạc Hạc :

- Từ đây đến Lư Sơn Ngũ Lão phong, còn hơn năm sáu ngày đường nếu họ không đi bằng ngựa, chúng ta rất có thể đuổi kịp.

Cảnh Huệ Khanh cắt lời :

- Nếu họ không cưỡi ngựa thì cũng phải thuê xe, không lẽ mang theo lệnh đường mà họ lại đi bộ hay sao?

Nhạc Hạc nghiêng rằng :

- Năm tên này thật dễ tiện, gia mẫu đâu có thù oán gì với họ mà họ lại phải bắt cóc.

Cảnh Huệ Khanh :

- Họ bắt cóc lệnh đường là muốn buộc người phải đến Ngũ Lão hội để tự thú, chẳng lẽ người không hiểu sao?

Nhạc Hạc :

- Đường đường một Ngũ Lão hội lại sử dụng những thủ đoạn hạ lưu như vậy có khác gì bọn phỉ tặc đâu?

Cảnh Huệ Khanh an ủi :

- Người hãy bình tĩnh, ta tin rằng họ không dám làm gì lệnh đường đâu, người mà họ cần là người chứ đâu phải là lệnh đường.

Nhạc Hạc trầm tư giây lát, rồi thở dài nói :

- Họ dùng chiêu này thật quá ác độc.

Cảnh Huệ Khanh :

- Kẻ ác độc chính là hung thủ, chứ không phải họ.

Nhạc Hạc rơi nước mắt :

- Ta phải làm gì bây giờ?

Cảnh Huệ Khanh :

- Người chịu nghe lời của ta không?

Nhạc Hạc :

- Tỷ tỷ có kế hoạch gì?

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta hỏi người, người có biết sau khi người đến Ngũ Lão hội thì sẽ có kết quả gì?

Nhạc Hạc :

- Họ sẽ phóng thích gia mẫu và bắt giam ta.

Cảnh Huệ Khanh :

- Rồi sao nữa?

Nhạc Hạc :

- Đợi khi người của Ngũ đại phái đến đông đủ sẽ họp lại để thẩm vấn ta, nếu ta không đưa ra được những chứng cứ xác thực để chứng minh ta vô tội, thì họ sẽ tố cáo ta đã sát hại Ngũ lão và xử ta tội chết.

Cảnh Huệ Khanh :

- Mà hiện giờ người không hề có một chứng cứ xác thực nào đủ để chứng minh người không phải là hung thủ, có đúng không?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy!

Cảnh Huệ Khanh :

- Vậy nếu người bị họ giam cầm thì chỉ có một con đường chết, đúng không?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy!

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu người không lộ diện họ sẽ đối xử với lệnh đường như thế nào?

Nhạc Hạc :

- Ta không biết!

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta cho người biết, nếu người không lộ diện họ chỉ còn cách tiếp tục giam cầm lệnh đường, mà không dám sát hại.

Nhạc Hạc :

- Tại sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Ngũ Lão hội cũng giống như một võ lâm quan phủ, mấy chục năm qua tôn chỉ của họ là công chính nghiêm minh, giải quyết những thị phi trong võ lâm, nếu họ sát hại lệnh đường thì sẽ đi ngược lại tôn chỉ lập hội của họ và như vậy Ngũ Lão hội cũng chẳng khác gì những bang hội bình thường khác nên ta quả quyết họ không dám sát hại lệnh đường.

Nhạc Hạc :

- Ý của tỷ tỷ là...

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu người đến tự thú, thì người chết chắc, còn mong gì trả thù cho lệnh tôn.

Nhạc Hạc :

- Tỷ tỷ cho rằng tiểu đệ không nên đến Ngũ Lão hội?

Cảnh Huệ Khanh :

- Sau khi bắt được hung thủ rồi đến cũng không muộn.

Nhạc Hạc :

- Nhưng mà gia mẫu...

Cảnh Huệ Khanh cắt ngang :

- Lệnh đường sẽ không chết mà chỉ chịu sự dày dọ, không nguy hiểm đến tánh mạng.

Nhạc Hạc lắc đầu :

- Không! Tiểu đệ không thể nhìn gia mẫu chịu sự dày dọ trong ngục tù của Ngũ Lão hội, tiểu đệ phải đi cứu gia mẫu.

Cảnh Huệ Khanh :

- Cứu bằng cách nào?

Nhạc Hạc :

- Nếu sử dụng vũ lực họ sẽ càng quả quyết tiểu đệ là hung thủ đã sát hại Ngũ lão, cho nên...

Cảnh Huệ Khanh :

- Cho nên người dự định đến nộp mình để cứu lệnh đường?

Nhạc Hạc :

- Đúng ấy!

Cảnh Huệ Khanh nhíu mày :

- Nói như vậy người quyết định đầu hàng trước hung thủ?

Nhạc Hạc đau khổ :

- Dù sao chẳng nữa, tiểu đệ không thể nhìn gia mẫu bị dày dọ.

Cảnh Huệ Khanh nổi giận :

- Nhưng ta đã nói, họ chỉ giam cầm mà không dám sát hại lệnh đường.

Nhạc Hạc :

- Không hẳn đâu, người của Ngũ đại phái đâu hẳn là ai ai cũng chí công vô tư, vì muốn trả thù cho Ngũ lão, họ có thể làm bất cứ điều gì.

Cảnh Huệ Khanh lại to tiếng :

- Người của Ngũ đại phái đâu hẳn ai ai cũng là kẻ tiểu nhân vô thức, ta bảo đảm họ chắc chắn không dám sát hại lệnh đường.

Nhạc Hạc lại rơi nước mắt :

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ đừng ép ta nữa, ta thà chết cũng không để cho gia mẫu chịu tội!

Cảnh Huệ Khanh tức tối :

- Thật là ngốc nghếch, nếu người đến Ngũ Lão hội để nộp mình, lệnh đường chắc đau lòng lắm, mười mấy năm nay lệnh đường chịu khổ chịu cực chỉ hy vọng người có thể trả thù cho lệnh tôn, mà bây giờ người lại khuất phục dưới âm mưu của hung thủ, thật là điên rồ.

Nhạc Hạc không lên tiếng.

Cảnh Huệ Khanh với nét mặt giận dữ lại tiếp :

- Vì muốn không để cho lệnh đường chịu sự dày dọ người dám bỏ cả việc trả thù cho lệnh tôn và tình nguyện bỏ cả tính mạng của mình, người cho rằng người làm như vậy thì lệnh đường sẽ vui sướng sao, sẽ cho người là một đứa con hiếu thảo sao? Người nên suy nghĩ kỹ xem!

Nhạc Hạc vẫn không lên tiếng hình như đã quyết định điều gì.

Xem tiếp hồi 5 Tự đầu la vông nan thoát thân

5. Hồi 5 Tự Đầu La Vông Nan Thoát Thân

Trên đường đi, hai người cố gắng phóng nhanh, nhưng vẫn không đuổi kịp bọn Giác Nhiên hòa thượng, buổi trưa ngày thứ năm đã đến Cửu Giang, cách Lư Sơn không xa lắm.

Vào trong thành, hai người tìm đến một quán cơm, vì ý kiến hai người không thống nhất được nên đã vài ngày họ ít đối thoại với nhau, lúc này hai người ngồi đối diện nhau, vẫn không ai nói một lời.

Cuối cùng Cảnh Huệ Khanh nhịn không được, lên tiếng :

- Hãy nghe ta nói một lời!

Nhạc Hạc :

- Tỷ tỷ cứ nói.

Cảnh Huệ Khanh :

- Chúng ta cũng có thể cứu lệnh đường một cách lén lút.

Nhạc Hạc :

- Không dễ dàng đâu.

Cảnh Huệ Khanh :

- Thử một phen xem sao?

Nhạc Hạc :

- Ngũ Lão hội lúc nào cũng có cao thủ của Ngũ đại phái canh giữ, lần này họ bắt được gia mẫu, biết chắc tiểu đệ sẽ đến giải cứu cho nên họ sẽ canh phòng nghiêm ngặt hơn.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta hỏi người muốn thử một phen không?

Nhạc Hạc thở nhẹ :

- Cũng được, nhưng hành động như thế nào?

Cảnh Huệ Khanh :

- Chúng ta hãy thay đổi diện mạo đến Ngũ Lão phong rồi tùy cơ ứng biến.

Nhạc Hạc gật đầu.

Cảnh Huệ Khanh :

- Lát nữa chúng ta đi tìm một khách sạn để tá túc, gởi ngựa và hành lý trong khách sạn, sau đó thay đổi diện mạo lên đường khoảng trước khi trời tối, có thể đến được Cổ Lãnh, rồi từ Cổ Lãnh lên núi, hành động trong bóng tối khó bị phát hiện hơn.

Nhạc Hạc lại gật đầu.

Sau khi ăn cơm, hai người ra phố mua hai bộ đồ, sau đó vào trọ ở một khách sạn, Cảnh Huệ Khanh đã từng học thuật dịch dung, nàng cải trang diện mạo cho Nhạc Hạc, hóa trang hẳn thành một thanh niên quê mùa, còn nàng thì tự hóa trang thành một lão bà bà.

Thừa lúc tiểu nhị của khách sạn không để ý, hai người liền lên ra ngoài bằng cửa sau, ra khỏi thành và hướng về Cổ Lãnh.

Một người cải trang thành lão bà bà còn người kia là một thanh niên quê mùa nên trông họ như hai mẹ con.

Cảnh Huệ Khanh cười :

- Hãy nhớ, lúc có mặt người khác chúng ta phải xưng hô với nhau như hai mẹ con không được gọi ta là tỷ tỷ nữa.

Tuy trong lòng Nhạc Hạc đang ưu buồn nặng trĩu vẫn không nhịn được mà lên tiếng cười.

Bỗng nhiên Cảnh Huệ Khanh co lưng lại, bắt chước tướng đi của một lão bà bà rồi cười :

- Người xem ta có giống một lão bà bà không?

Nhạc Hạc cười :

- Giống quá!

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta chung sống với gia sư đã hơn mười năm, nên dễ dàng bắt chước điệu bộ của một lão bà bà.

Nhạc Hạc :

- Người ta sẽ cảm thấy kỳ lạ khi một lão bà bà đến Lư Sơn.

Cảnh Huệ Khanh :

- Không sao, chỉ cần đừng để người của Ngũ Lão hội nhận ra chúng ta.

Nhạc Hạc :

- Lúc đi lên núi nếu có người hỏi nên trả lời như thế nào?

Cảnh Huệ Khanh :

- Trên Lư Sơn chắc có không ít đèn miếu, ta cứ bảo là đến thăm một người dì đã xuất gia.

Hai người vừa đi vừa nói, khi thấy có người thì đi chậm lại, khi không có người thì đi nhanh hơn.

Xế chiều ngày hôm đó, họ đã đến Cổ Lãnh.

Cổ Lãnh đứng ra là Cổ Ngưu Lãnh, nằm về phía đông bắc của Cửu Kỳ Phong, trên lãnh có khoảng hơn ngàn hộ dân, có năm phố gồm phố chánh, phố tây, phố hạ, phố hậu và phố mới, nên hình thành như một thị trấn, là nơi lý tưởng để nghỉ hè.

Nơi đây chính là cửa ngõ của Lư Sơn, nếu muốn đến Lư Sơn phải đi ngang đây.

Hai người lại tìm đến một quán cơm để dùng cơm, chờ đến khi trời tối, mới khởi hành lên núi.

Tuy lên núi vào ban đêm nhưng cảnh sắc trên núi vẫn làm họ say mê, hai người đi theo một con đường mòn, dọc đường núi đá lởm chởm xen kẽ với những rừng cây thưa, đi qua Phật Thủ nhai, Thăng Tiên đài, Thiên Trì tháp, Ngũ Lão phong đã ẩn hiện trước mắt.

Lúc này trời đã thật tối...

Bỗng nhiên có một lão tăng đi ngược chiều với họ trên con đường mòn, tay cầm một thanh trúc trượng, thân vận tăng y màu xám, chân đi một đôi giày cỏ, xem tướng mạo là một khổ hạnh tăng, lúc hẩn nhìn thấy Cảnh, Nhạc hai người liền dừng bước mặt lộ vẻ ngạc nhiên và hỏi :

- Vị lão bà bà này đi đâu vậy?

Cảnh Huệ Khanh chỉ lên trên núi, cười nói :

- Đi lên núi để thăm một người thân...

Lão tăng “ồ” một tiếng :

- Quý thân thích ở đâu?

Cảnh Huệ Khanh vẫn chỉ lên trên núi cười nói :

- Ở trên đó, ở trên đó...

- Ở trên đó không hề có hộ dân nào.

Cảnh Huệ Khanh :

- Không phải hộ dân, thân thích của lão là một người xuất gia nên ở trong am ni cô.

Lão tăng :

- Có phải là Văn Chu Viện?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy! Đúng vậy!

Lão tăng :

- Trời đã tối rất dễ bị lạc đường, có cần bản tăng dẫn đường không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Không cần, không cần, lão đi đến mấy lần rồi không đi lầm đường đâu.

Lão tăng nghe như vậy liền cúi đầu thi lễ rồi cất bước đi.

Cảnh Huệ Khanh liền kéo Nhạc Hạc tiếp tục lên núi, đi được một đoạn quay đầu lại không thấy lão tăng nữa, mỉm cười nói :

- Vị lão hòa thượng này thật là tối bụng!

Nhạc Hạc :

- Có thể là hòa thượng của Thiếu Lâm không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Trên núi này rất nhiều Phật tự, không hẩn ai ai cũng là hòa thượng của Thiếu Lâm đâu.

Nhạc Hạc :

- Tại sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu hần là hòa thượng Thiếu Lâm đương nhiên đã biết được tin tức gặp nạn của Ngũ lão, Chưởng môn mình đã gặp nạn đâu còn tâm tình dẫn đường cho người khác.

Nhạc Hạc gật đầu :

- Không sai, sự quan sát của tỷ tỷ thật hoàn hảo, sâu sát, làm tiểu đệ thật bái phục.

Cảnh Huệ Khanh cười :

- Nếu người thật sự bái phục ta thì sau này phải nghe lời của ta.

Nhạc Hạc cũng cười :

- Được, nếu lần này cứu được gia mẫu, sau này tỷ tỷ nói một câu tiểu đệ nghe lời một câu, nói một trăm câu tiểu đệ nghe lời một trăm câu.

Đi hơn nửa tiếng nữa, Ngũ Lão phong đã hiện ra trước mắt.

Ngũ Lão phong gồm năm đỉnh núi, như năm anh em, mỗi đỉnh núi có hình dạng khác nhau, chính giữa gọi là Chánh Phong và Ngũ Lão hội được tọa lạc ở nơi này.

Giờ đây trên Chánh Phong đang tỏa sáng, hai người không vội đến gần, mà tìm một nơi hẻo lánh ẩn núp để quan sát.

Nhạc Hạc nhìn lên đỉnh núi nói khẽ :

- Tỷ tỷ nhìn trên đỉnh đèn sáng như ban ngày, chúng ta muốn vào trong mà không bị phát hiện quả là việc không dễ dàng.

Cảnh Huệ Khanh :

- Có lẽ lát nữa họ sẽ phải đi ngủ, và sẽ tắt đèn.

Nhạc Hạc :

- Họ đã phán đoán chúng ta sẽ đến, ắt phải canh phòng cẩn mật, e rằng chúng ta vừa tiếp cận đỉnh núi, thì sẽ bị phát hiện ngay.

Cảnh Huệ Khanh :

- ...

Nhạc Hạc :

- Hay là chúng ta đến đó một cách danh chính ngôn thuận.

Cảnh Huệ Khanh lườm hần :

- Sao lại thế chưa kịp hành động đã nản chí rồi!

Nhạc Hạc :

- Không phải tiểu đệ nản chí mà là cảm thấy không có hy vọng thành công, nên biết rằng...

Cảnh Huệ Khanh ngắt lời hần :

- Thôi! Đừng nói nữa, chúng ta hãy nghỉ một lát, đến canh ba sẽ hành động.

Nhạc Hạc :

- Tỷ tỷ cho rằng có thể thành công hay sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Thành sự tại nhân!

Nhạc Hạc :

- Lúc trước tiểu đệ có nghe gia sư nói, Ngũ Lão hội là một tòa nhà cao ba tầng, được xây bằng đá, bên trong tổng cộng có mấy chục gian phòng, dù chúng ta có thể lén vào trong cũng không dễ dàng tìm được chỗ giam giữ gia mẫu.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đầu óc của người đơn giản quá.

Nhạc Hạc chưng hửng :

- Là thế nào?

Cảnh Huệ Khanh :

- Chúng ta có thể nhanh chóng khống chế một người, buộc họ nói ra chỗ giam giữ lệnh đường, nếu tình thế cho phép, còn có thể buộc hắn dẫn đường...

Nhạc Hạc :

- Ồ...

Cảnh Huệ Khanh nhắm mắt lại :

- Đừng nói chuyện nữa, ta phải nghỉ một lát.

Nhạc Hạc không dám lên tiếng.

Trong lòng hắn hiểu rất rõ hành động đêm nay, cơ hội thành công không nhiều nhưng hắn không muốn tranh luận với nàng.

Nên hắn cũng nhắm mắt lại, ngồi im nghỉ ngơi.

Hơn một tiếng đồng hồ đã qua, hắn mở mắt ra quả nhiên ánh đèn trên đỉnh đã tắt, liền lên tiếng :

- Tỷ tỷ, họ đã tắt đèn rồi!

Cảnh Huệ Khanh đứng dậy :

- Đi thôi!

Nói xong liền cất bước đi về phía Chánh Phong, Nhạc Hạc liền bước theo.

Đi hơn trăm bước, đã đến chân Chánh Phong.

Chỉ thấy dưới chân Chánh Phong có một đường tam cấp, ngang bậc đầu của tam cấp có lập một bia đá, trên khắc hai dòng chữ :

Ngũ Lão hội chỉ

Hành nhân chỉ bộ.

Nhạc Hạc gật đầu :

- Được, chúng ta quay sang phía sau lưng xem xem.

Hai người liền rẽ phải, đi thêm nửa tiếng, đến sau lưng Chánh Phong, ngược đầu nhìn lên thấy vách Chánh Phong tuy hiểm trở nhưng cũng có thể trèo lên được, Cảnh Huệ Khanh dùng tay ra dấu rồi tung mình nhảy lên hơn ba trượng rồi dừng lại ở một tầng đá.

Nhạc Hạc cũng nhảy theo nói khẽ :

- Ở phía trên có thể có người canh giữ, chúng ta phải cẩn thận.

Cảnh Huệ Khanh gật đầu, lại tung mình nhảy lên.

Từ chân phong đến eo phong, núi đá lởm chởm, rất dễ phóng lên, nhưng từ eo phong trở lên, vách phong thẳng đứng, hai người không dám sử dụng khinh công nữa mà dùng bích hổ công trèo lên từ từ.

Nhạc Hạc không muốn để Cảnh Huệ Khanh mạo hiểm đi trước mình nên nhanh chân vượt qua nàng, vừa lúc vượt hơn mấy chục trượng...

- Ách... xì...!

Đột nhiên tiếng động phát ra từ phía trên đầu hai người.

Nhạc Hạc hoảng sợ, liền áp sát vào vách phong không dám cử động.

- Mẹ kiếp, chắc bị cảm rồi.

Sau tiếng “ách xì”, là một câu lẩm bẩm, từ trên vách núi khoảng năm sáu trượng vọng xuống.

Nhạc Hạc lén ngược đầu nhìn lên nhưng không thấy một bóng người, trong lòng càng kinh ngạc, thầm nghĩ :

- Lạ thật, sao nghe tiếng mà không thấy người?

Cảnh Huệ Khanh nhẹ nhàng đến cạnh hắc nói khẽ vào tai hắc :

- Người đó ẩn mình vào một khe hở của vách đứng.

Nhạc Hạc nói khẽ :

- Hèn chi không thấy bóng người... Không biết họ có phát hiện ra chúng ta không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Không có!

Nhạc Hạc :

- Hắc núp ở phía trên, nếu chúng ta tiếp tục trèo lên, ắt sẽ bị hắc phát hiện, làm thế nào bây giờ?

Cảnh Huệ Khanh ngược đầu xem xét hình dạng của vách đứng, cảm thấy muốn tránh né tầm nhìn của đối phương thật không dễ dàng, liền nhíu mày :

- Giết hắc đi!

Nhạc Hạc :

- Không được, không thể giết người của Ngũ Lão hội.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nhưng nếu không giết hắc, chúng ta không thể tiếp tục trèo lên, mà giờ đây chúng ta đã lơ lửng ở vách đứng này, vạn nhất bị phát hiện họ sẽ ra tay, chúng ta khó mà thoát chết.

Nhạc Hạc :

- Nơi hắc ẩn núp, có phải ở ngay phía trên đầu của chúng ta không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Hình như vậy!

Nhạc Hạc :

- Như vậy nếu chúng ta có thể lặng lẽ trèo lên chỗ hắc ẩn núp may ra có thể xuất kỳ bất ý không chế hắc.

Cảnh Huệ Khanh :

- Không dễ dàng đâu, ta có mang theo một thanh chủy thủ, chúng ta cố tình phát ra tiếng động dụ hắc thò đầu ra rồi cho hắc một nhát.

Nhạc Hạc lắc đầu :

- Không, Ngũ Lão hội khác với những bang phái bàng môn tả đạo, chúng ta không thể giết hại hân.

Cảnh Huệ Khanh :

- Tại sao ngươi chỉ nghĩ đến kẻ khác mà không nghĩ cho chính mình?

Nhạc Hạc lắc đầu không trả lời, quyết định hành động theo chủ ý của mình, liền vận công nhẹ nhàng trèo lên.

Lên được khoảng ba bốn trượng quả nhiên phía trên có một vách đứng mang hình dáng một cái bình phong, phía bên trong hình như có chỗ để ẩn nấp.

Không còn nghi vấn kẻ canh giữ chắc chắn ẩn núp trong đó.

Nhạc Hạc tự tin có thể trèo đến phía dưới của vách đứng đó mà không hề gây một tiếng động nào, sau đó xuất kỳ bất ý nhảy vào trong, ra tay không chế đối phương, nghĩ vậy liền cẩn thận từ từ trèo lên.

- Ách xì!

Đột nhiên lại có tiếng động phát ra từ phía trên, rồi nghe một tiếng thở dài, có người thò đầu ra nhỏ một ngụm đờm.

Vừa thò đầu ra hân liền thấy Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh đang bám vào vách đứng.

Hân hoảng sợ quát :

- Ai đó?

Nhạc Hạc không hề chậm chạp, hai chân nhún một cái, thân hình bay lên như điện chớp, hướng vào phía trong của vách đứng mang hình bình phong, tung ra một chưởng.

Kẻ canh giữ phía sau vách đứng là một đại hán trung niên, hân vừa thấy Nhạc Hạc phóng tới liền biến sắc mặt vội vàng tung chưởng muốn đẩy Nhạc Hạc rút xuống chân phong. “Bùm” một tiếng, song chưởng chạm nhau, đại hán trung niên bị đẩy lùi ba bước.

Thì ra, phía sau vách đứng có một vài hang động thiên nhiên, sau khi trung niên đại hán bị đẩy lùi ba bước, liền nhặt từ dưới đất lên thanh trường kiếm, chuẩn bị nghênh chiến.

Nhanh như gió, Nhạc Hạc xông lên đưa tay trái lên gạt thanh kiếm của hân ra, tay phải tung ra một cú đâm trúng ngay bụng của hân.

Trung niên đại hán la lên một tiếng “a” tức thì ôm bụng cúi xuống, đau đến nổi trán đổ đầy mồ hôi.

Nhạc Hạc sợ tiếng la của hân làm kinh động đến những người khác, liền tung ra một quyền nữa, trúng ngay vào não bộ của hân làm cho hân ngất xỉu ngã xuống.

Cũng lúc đó Cảnh Huệ Khanh cũng vào đến hang động, nàng thấy đại hán trung niên đã ngã nằm dưới đất hôn hờ nói :

- Ngươi đã giết hân à?

Nhạc Hạc :

- Không, tiểu đệ chỉ đánh hân ngất xỉu mà thôi.

Cảnh Huệ Khanh đưa mắt nhìn khắp nơi ngạc nhiên hỏi :

- Hình như đây là một hang động?

Nhạc Hạc :

- Không sai, rất có thể được nối với đỉnh phong.

Cảnh Huệ Khanh quay đi nhìn đại hán trung niên đang bất tỉnh nhân sự :

- Liệu bao lâu thì tên này tỉnh lại?

Nhạc Hạc :

- Trong vòng nửa tiếng hán không thể tỉnh dậy.

Cảnh Huệ Khanh :

- Tốt nhất là điểm vào hai huyệt “mê” và “câm” của hán, đề phòng sau khi hán tỉnh dậy không thể nào làm trở ngại hành động của chúng ta.

Nhạc Hạc nghe thấy có lý liền xuất hai chỉ điểm vào hai huyệt “mê” và “câm” của trung niên đại hán.

Cảnh Huệ Khanh vừa định bước vào trong, bỗng nghe trong hang động vọng ra tiếng chân bước lại, liền kéo Nhạc Hạc sang một bên núp vào phía sau một tảng đá.

Tiếng bước chân từ từ đến gần hình như chỉ có một người.

Nhạc Hạc vận công chờ đợi, chuẩn bị xuất kỳ bất ý không chế đối phương.

- Lão Cố, người có thể về nghỉ rồi.

Dứt lời, đã có người từ trong hang động bước ra.

Người này cũng là một đại hán trung niên, hán vừa thấy lão Cố nằm dưới mặt đất, mặt liền biếc sắc, thất thanh :

- Lão Cố, người bị sao vậy?

Vừa nói vừa cúi xuống bên cạnh lão Cố.

Đúng lúc đó, bỗng nhiên hán cảm thấy có điều gì lạ ở phía sau lưng, vừa định quay đầu xem xét, chỉ cảm thấy Kiên Tĩnh huyệt đã bị điểm, khắp thân mình đều cảm thấy tê dại uể oải, liền hoảng sợ la lớn :

- Ai, ai đó?

Nhạc Hạc lạnh lùng :

- Không được la, nếu không cho người một chưởng.

Đại hán trung niên run rẩy :

- Người là ai?

Nhạc Hạc :

- Đừng nói ta là ai, nếu người muốn sống phải thành thật trả lời những câu hỏi của ta.

Trung niên đại hán :

- Người muốn hỏi gì?

Nhạc Hạc :

- Bọn Giác Nhiên hòa thượng đã về đến Ngũ Lão hội chưa?

Trung niên đại hán :

- Họ đã về đến đây hôm qua.

- Còn người đàn bà mà họ bắt cóc?

Trung niên đại hán :

- Người muốn hỏi Từ Vân vợ quá của Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực?

Nhạc Hạc :

- Không sai...

Trung niên đại hán :

- Chẳng lẽ... chẳng lẽ người là Nhạc Hạc?

Nhạc Hạc :

- Mặc kệ ta là ai, người cứ trả lời đi!

Trung niên đại hán :

- Bà ta đang ở trong Ngũ Lão hội.

Nhạc Hạc :

- Ngũ Lão hội an trí bà ta ra sao?

Trung niên đại hán :

- Theo lời kể của Giác Nhiên hòa thượng, Nhạc Hạc đã giết hại Ngũ lão tại Quỷ bảo ở Bắc Nhạn Đăng sơn nên bọn Giác Nhiên hòa thượng liền bắt Từ Vân đem về Ngũ Lão hội để buộc Nhạc Hạc đến tự thú, bây giờ Từ Vân đang bị giam cầm trong mật thất được canh phòng cẩn mật Nhạc Hạc :

- Căn mật thất đó ở đâu?

Trung niên đại hán im lặng.

Nhạc Hạc trầm giọng :

- Nói mau!

Trung niên đại hán :

- Xin lỗi, ta là chấp hành võ sĩ của Ngũ Lão hội có những vấn đề liên quan đến trách nhiệm của ta nên không thể trả lời.

Nhạc Hạc cười lạnh lùng :

- Người không muốn sống?

Trung niên đại hán :

- Tín điều chấp hành của võ sĩ là không khuất phục vì bạo lực, không mềm lòng trước cám dỗ, trung thành với Ngũ Lão hội, người muốn ra tay xin cứ tự tiện.

Nhạc Hạc nghe những lời của hán nói trong lòng cảm thấy kính phục, lại hỏi :

- Người thuộc môn phái nào?

Trung niên đại hán :

- Phái Huỳnh Sơn!

Nhạc Hạc :

- Ngũ lão đã chết, hiện giờ Ngũ Lão hội do ai nắm giữ?

Trung niên đại hán :

- Ngoài việc cử Chuồng môn của Ngũ đại phái cùng nắm chức Hội chủ, Ngũ Lão hội còn mời năm vị võ lâm cao nhân đức cao vọng trọng cùng giữ chức Phó hội chủ, hiện giờ Ngũ Lão hội do năm vị Phó hội chủ tiếp chưởng.

Nhạc Hạc :

- Năm vị Phó hội chủ đó là ai?

Trung niên đại hán :

- Cửu Long lão nhân, Tam Bạch tiên sinh, Độc Nhân thần tăng, Thiên Hạc đạo trưởng và Lãnh Diện Quan Âm.

Nhạc Hạc lại hỏi :

- Họ có phải là người của Ngũ đại phái không?

Trung niên đại hán :

- Không phải!

Nhạc Hạc :

- Họ đã tin lời của bọn Giác Nhiên hòa thượng cho rằng Nhạc Hạc là hung thủ đã sát hại Ngũ lão?

Trung niên đại hán :

- Việc này ta không rõ lắm, theo ta biết Ngũ lão đến Bắc Nhai Đãng sơn là do nhận được thiệp mời của Thiên Ngoại Quái Tẩu Lão Ba Công, nghe nói năm vị Phó hội chủ đã phái người đi khắp nơi để tìm nã Thiên Ngoại Quái Tẩu...

Nhạc Hạc trầm ngâm giây lát, hỏi tiếp :

- Cái hang động này có phải ăn thông với đỉnh phong không?

Trung niên đại hán :

- Không sai, nhưng ta khuyên người không nên xâm phạm Ngũ Lão hội, từ ngày Ngũ Lão hội thành lập đến nay chưa có ai có thể ra vào tự do.

Nhạc Hạc cười :

- Hừ! Người thà chết cũng không tiết lộ nơi giam cầm Từ Vân có phải không?

Trung niên đại hán :

- Đúng vậy người của phái Huỳnh Sơn không thể làm mất mặt sư môn trước Ngũ Lão hội được.

Nhạc Hạc :

- Được, người can đảm lắm, ta tha chết cho người đấy!

Dứt lời liền tung ra một chưởng vỗ ngay vào sau óc của hắn!

Trung niên đại hán liền ngất xỉu ngã xuống.

Nhạc Hạc lại điểm vào hai huyệt “mê” và “câm” của hắn rồi quay sang nói với Cảnh Huệ Khanh :

- Tên này là võ sĩ vừa đến để thay ca bây giờ đánh họ ngất xỉu trong vòng một tiếng đồng hồ họ không thể tỉnh lại đâu.

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Sao người không buộc hắn khai ra chỗ giam cầm lệnh đường?

Nhạc Hạc :

- Tỷ tỷ không thấy hắn thà chết không khai sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Có nhiều người miệng nói rất cứng cỏi nhưng đến lúc thật sự muốn giết họ thì họ sẽ khai hết tất cả.

Nhạc Hạc :

- Người này ăn nói thật thà chắc không nằm trong hạng người đó đâu, hơn nữa...

Cảnh Huệ Khanh :

- Thôi đừng giảng giải đạo lý nữa, không còn bao nhiêu thời gian, chúng ta vào trong đi!

Trong hang động rất tối, đưa tay không thấy năm ngón, hai người rờ rẫm đi vào chỉ cảm thấy hành động từ từ hướng lên, đi được hơn trăm bước, đã thấy có ánh trắng mờ mờ, có lẽ đã đến ngõ ra.

Hai người biết rằng đã sắp đến đỉnh phong nên không dám sơ ý, cẩn thận bước từng bước nhẹ nhàng.

Đến miệng hang nhìn ra ngoài quả nhiên đã đến đỉnh phong, tòa nhà của Ngũ Lão hội chỉ cách miệng hang khoảng mười trượng.

Đó là một tòa nhà cao ba tầng, được xây bằng đá, bề ngoài trang nghiêm nguy nga, lúc này hai người chỉ nhìn thấy sau lưng của nó nhưng đã cảm nhận được một không khí trang nghiêm.

Bây giờ ngoài một số ánh đèn phát ra từ tòa nhà, mọi nơi đều yên lặng không thấy một bóng người.

Nhạc Hạc quan sát một lượt bỗng đôi mắt dừng ở một cây thông già nằm cạnh phía sau của tòa nhà nói khẽ :

- Nếu trên cây đó có người, chúng ta vừa bước ra thì sẽ bị phát hiện.

Cảnh Huệ Khanh cũng nói khẽ :

- Không sai, nhưng theo người thì trên cây có người hay không?

Nhạc Hạc :

- Họ đã đoán chúng ta sẽ đến đương nhiên phải bố trí người để canh chừng, tiểu đệ đoán chắc trên cây đó có người.

Cảnh Huệ Khanh :

- Vậy làm sao bây giờ?

Nhạc Hạc :

- Hành động tối nay, nếu để bại lộ thì không còn hy vọng thành công cho nên cần không chế từng tuyến canh phòng một của họ...

Cảnh Huệ Khanh :

- Người có kế sách gì?

Nhạc Hạc suy nghĩ một lát :

- Ta dụ hắn vào hang động này được không?

Cảnh Huệ Khanh mỉm cười :

- Dụ bằng cách nào?

Nhạc Hạc :

- Tiểu đệ có cách.

Dứt lời hắn để lộ hơn nửa thân hình ra, hướng về cây thông già vẫy tay, sau đó lại rút vào trong hang.

Cảnh Huệ Khanh cười hiểu ý liền núp theo hắn.

Thì ra trên cây thông già quả nhiên có một chốt canh phòng, là một Thiếu Lâm hòa thượng, hắn đang ở trên cây quan sát tình hình xung quanh, bỗng thấy ở miệng hang có người đang vẫy gọi hắn, tưởng là người của mình có việc gì cần hắn giúp đỡ, liền nhảy xuống cây chạy về phía miệng hang.

Tên Thiếu Lâm hòa thượng bước vào hang động không một chút nghi ngờ khẽ hỏi :

- Việc gì vậy?

“Bùm”

Phía sau ót của hắn bị một cú đâm mạnh, liền bất tỉnh ngã xuống.

Nhạc Hạc kéo hắn rời xa miệng hang, lại điếm vào hai huyệt “mê” và “câm” của hắn, rồi nói khẽ với Cảnh Huệ Khanh :

- Tỷ tỷ, tiểu đệ có một kế sách này còn hay hơn nữa.

Cảnh Huệ Khanh :

- Kế gì?

Nhạc Hạc :

- Tiểu đệ sẽ thay bộ quần áo của tên lão Cổ, mạo nhận hắn để vào trong.

Cảnh Huệ Khanh :

- Kế này xem ra cũng hay đấy nhưng còn ta?

Nhạc Hạc :

- Tỷ tỷ núp ở đây đừng ra ngoài, chuẩn bị tiếp ứng tiểu đệ là được rồi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Vậy...

Nhạc Hạc :

- Nếu chúng ta vào một lượt lỡ không may thất thủ bị bắt cũng giống như cỏ bị nhổ tận gốc, sẽ không còn con đường sống đúng không?

Cảnh Huệ Khanh cảm thấy có lý, gật đầu :

- Cũng được, ta sẽ chờ ở đây để tiếp ứng người, nhưng nếu người bị bắt ta phải làm thế nào để cứu người?

Nhạc Hạc :

- Tỷ tỷ hãy đến tìm gia sư của đệ để cầu cứu.

Cảnh Huệ Khanh :

- Lệnh sư hành tung không rõ, biết tìm ở nơi đâu?

Ngưng một lát lại nói tiếp :

- Mà lúc Ngũ Lão hội bắt được người có thể lập tức xử tử người, nước xa làm sao cứu được lửa gần?

Nhạc Hạc :

- Ngũ Lão hội sẽ không xử tử tiểu đệ ngay đâu, họ cũng phải thẩm vấn tiểu đệ một phen rồi sau đó mới phán tội, ít nhất cũng phải hơn nửa tháng.

Cảnh Huệ Khanh :

- Trong vòng nửa tháng cũng chưa chắc tìm được lệnh sư!

Nhạc Hạc mỉm cười :

- Sanh tử hữu mạng, phú quý do thiên, nếu tiểu đệ không đáng chết ắt sẽ gặp được cứu tinh, tỷ tỷ hãy yên tâm.

Cảnh Huệ Khanh :

- Được! Vậy thì người phải hứa với ta một việc.

Nhạc Hạc :

- Việc gì?

Cảnh Huệ Khanh :

- Sau khi người vào trong, nếu lỡ bị phát hiện phải mau tìm cách thoát ra, không được đưa tay chịu trói.

Nhạc Hạc :

- Được, nếu thoát được, tiểu đệ nhất định sẽ thoát.

Hắn tháo một cuộn dây được cột ở lưng đưa cho nàng :

- Tỷ tỷ hãy thả dây này xuống trước, để sau khi tiểu đệ cứu được gia mẫu có thể nhanh chóng thoát khỏi nơi đây.

Cảnh Huệ Khanh nhận lấy cuộn dây, căn dặn :

- Hành động phải cẩn thận một chút, nếu bị bao vây không thể thoát thân, hãy gọi ta một tiếng.

Nhạc Hạc gật đầu quay vào trong hang động.

Hắn trở về miệng hang nơi vách đứng, cởi quần áo của lão Cố ra rồi tự mặc lấy vào rồi trở về miệng hang ở đỉnh phong, đưa tay vẫy chào Cảnh Huệ Khanh, rồi bước khỏi hang động, ung dung bước về phía tòa nhà của Ngũ Lão hội.

Đến sát tòa nhà, hắn nhanh chóng núp vào một góc tối, quan sát tỉ mỉ tình hình của tòa nhà.

Phía sau tòa nhà có rất nhiều cửa sổ, có cái có ánh đèn, có cái tối như mực, hắn đến gần một cái cửa sổ không có ánh đèn, chăm chú quan sát, nghe được những tiếng ngáy phát ra từ bên trong biết có người đang ngủ trong phòng, liền quay sang một cửa sổ khác.

Hắn đi qua bốn cái cửa sổ mới tìm được một căn phòng không có người, hắn liền rút thanh chuỷ thủy ra nhẹ nhẹ dút vào khe cửa sổ cạy cái chốt cửa ở bên trong, rồi nhẹ nhàng mở cửa sổ ra nhẩy vào bên trong.

Vừa vào trong phòng, nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại.

Sau đó hắn định thần quan sát tình hình trong phòng. Căn phòng này không có ánh đèn nhưng ánh trăng rọi vào cũng đủ để nhìn rõ mọi vật, chỉ thấy ở bên phải sát vách tường có để một cái giường, trên giường quần áo lộn xộn nhưng không có ai ngủ trên đó.

Nhạc Hạc quan sát khắp phòng một lượt thăm nghĩ :

- Đây chắc là phòng ngủ của một tên chấp hành võ sĩ, có thể hắn đang có phiên trực nên không có mặt ở trong phòng...

Nghĩ đến đây bỗng thấy cửa phòng nhúc nhích!

Hắn hoảng sợ liền nhanh nhẹn núp xuống dưới giường.

Hắn vừa nằm xuống cửa phòng đã mở ra, có một người bước vào.

Người này khoảng tứ tuần, là một gã mập.

Hắn đưa tay đóng cửa lại rồi ngáp một hơi, vừa đi về phía giường vừa lẩm bẩm :

- Mẹ kiếp, mấy tên đầu trọc, nửa đêm nửa hôm còn đòi ăn chay ăn tịnh, lần sau còn mang rác rưởi đến cho lão, lão sẽ phun nước miếng vào thức ăn.

Ngồi xuống giường, cởi giày ra, liền ngã mình xuống ngủ.

Không bao lâu lão đã lăn ra ngáy khò khò.

Nhạc Hạc nghe được lời lẩm bẩm của hắn đã biết hắn là một tên đầu bếp mà chẳng phải võ sĩ gì, trong lòng liền có chủ ý, bây giờ thấy hắn đã ngủ say, hắn bò ra từ từ, tay trái bịt miệng lão mập, tay phải cầm chuỷ thủ kê vào cái bụng căng tròn của gã.

Gã mập giật mình tỉnh giấc.

Nhạc Hạc liền lạnh lùng hù dọa :

- Không được kêu la, nếu không đưa ngươi về châu trời...

Gã mập sợ đến hồn phi phách tán, toàn thân run rẩy.

Nhạc Hạc lạnh lùng :

- Ta hỏi ngươi một việc, ngươi phải trả lời đàng hoàng ta sẽ không giết ngươi biết chưa?

Gã mập gật đầu.

Nhạc Hạc :

- Nếu người kêu la, ta sẽ cho một dao là toi mạng!

Gã mập lại gật đầu.

Bây giờ Nhạc Hạc mới rút cái tay đang bịt miệng của hắn lại hỏi :

- Người đàn bà hôm qua bị bắt đến đây hiện đang nhốt ở đâu?

Hai hàm răng của lão mập rung cầm cập, nói không thành tiếng.

Nhạc Hạc quát :

- Nói mau!

Gã mập cà lăm :

- Ở... ở... trong... mật... thất...

Nhạc Hạc :

- Mật thất nằm ở đâu?

Gã mập :

- Ở... ở dưới... dưới hầm...

Nhạc Hạc :

- Đi bằng cách vào?

Gã mập :

- Ra khỏi... căn phòng này, đi về... về phía phòng họp của Ngũ Lão hội, rẽ sang... sang một đường hầm phía bên trái thì thấy... thấy... thấy một tên võ sĩ gác... gác cửa, người phải... phải ép hắn mở... mở cửa mới có thể vào... vào mật thất dưới hầm...

Nhạc Hạc :

- Trong mật thất có bao nhiêu người canh giữ!

Gã mập :

- Hai người.

Nhạc Hạc :

- Người không gạt ta chứ?

Gã mập :

- Không có, những điều ta nói đều là sự thật.

Nhạc Hạc :

- Tốt, người hãy ngủ một giấc đi.

Nói đến đây hắn liền điểm vào huyệt “ngủ” của gã mập.

Hai mắt gã mập liền như thất thần, từ từ nhắm lại ngủ yên.

Nhạc Hạc giấu chủy thủ vào trong tay áo, nhẹ nhàng bước đến cửa phòng, khẽ mở cửa ra, thò đầu ra ngoài quan sát, thấy phía ngoài có một hành lang dẫn đến một cánh cửa lớn của một đại sảnh, liền biết gian đại sảnh đó chắc là phòng họp của Ngũ Lão hội, hắn quan sát một lượt nữa, không hề thấy bóng người liền bước chân ra ngoài, đi về phía đại sảnh.

Hắn bước đi một cách tự nhiên vì chỉ có thể mới có thể qua được cặp mắt của những kẻ canh gác để họ tưởng lầm là người của mình.

Đương nhiên, tuy bề ngoài hắn rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại rất hồi hộp, vì hắn biết rằng nếu lỡ để lộ tung tích thì khó mà thoát thân, và có thể chết ở đây.

Nhưng dù hồi hộp hắn lại không hề sợ hãi, vì đêm nay hắn phải cứu thân mẫu của mình.

Đi theo hành lang đến trước cửa phòng họp của Ngũ Lão hội, quả nhiên thấy bên trái có một đường hầm, hai bên đường hầm có nhiều cửa phòng, lúc này trên đường hầm không có ai, hắn không hề do dự bước vào đường hầm, đi vài chục bước thấy nơi khúc quanh của đường hầm ánh lên một đốm sáng.

Hắn phán đoán nơi khúc quanh đó là ngõ vào cửa mật thất dưới hầm, nên người canh gác sẽ đứng ở đó nên hắn liền nhẹ nhàng bước tới.

Đến khúc quanh hắn lên thò đầu ra nhìn, quả nhiên thấy một cánh cửa và một võ sĩ đang canh gác ở đó.

Hắn suy tính kỹ càng, ngoài biện pháp cưỡng ép đối phương mở cửa ra, không còn cách khác nên liền ngang nhiên bước tới.

Tên võ sĩ gác cửa kia lúc đầu tưởng là người của họ, đến khi nhìn rõ khuôn mặt lạ, vừa định hét lên Nhạc Hạc đã kịp kê thanh chủy thủy vào bụng hắn lạnh lùng nói :

- Mở cửa nếu không sẽ mất mạng.

Tên võ sĩ gác cửa sắc mặt trắng bệch không dám phản kháng đành quay mặt về cánh cửa đưa tay rờ vào một cái miệng cộp bằng đồng ở trên cánh cửa.

Đó là một cánh cửa sắt, sau khi được tên võ sĩ canh cửa khởi động cánh cửa từ từ kéo lên lộ ra những bậc tam cấp đi xuống lòng đất.

Nhạc Hạc lo sợ lúc cánh cửa sắt được kéo lên sẽ gây tiếng động rất lớn, nhưng thật không ngờ lúc cánh cửa sắt được kéo lên, không hề có một tiếng động nào.

Hắn cảm thấy yên trí, khẽ ra lệnh :

- Đi vào!

Thanh chủy thủ sắt nhọn kê sát vào lưng của đối phương.

Nhạc Hạc theo sát đối phương đi hết bậc tam cấp, hắn liền tung ra một chưởng vào ót của đối phương làm đối phương bị hôn mê, rồi kéo sang một bên.

Đối diện với bậc tam cấp lại có một cánh cửa sắt được khép kín.

Hắn biết rằng lúc này phải hành động thật nhanh nếu không người của Ngũ Lão hội phát hiện cánh cửa sắt phía ngoài bị mở tung và tên võ sĩ canh cửa bị mất tích, họ chỉ cần đóng cửa sắt lại, hắn sẽ biến thành cá trong chậu, chim trong lồng. Nên sau khi bỏ tên võ sĩ canh cửa xuống, hắn liền đến cánh cửa thứ hai đưa tay gõ cửa.

Có thể những người đang canh giữ Từ Vân trong mật thất không ngờ rằng gõ cửa là kẻ lạ mặt nên liền có tiếng trả lời :

- Đến rồi.

Cánh cửa sắt được mở ra.

Người đến mở cửa là một trung niên hòa thượng, Nhạc Hạc liền tung ra một quyền, “bùm” một tiếng, đánh trúng cằm dưới của đối phương rồi phóng mình vào trong.

Quả nhiên thấy mẫu thân mình đang nằm nghiêng mình trên một chiếc giường tre.

Trong mật thất còn một đạo sĩ trung niên, tên đạo sĩ này vừa nhìn thấy Nhạc Hạc đánh ngã tên hòa thượng liền quát lớn một tiếng, phóng tới nghênh chiến.

Nhạc Hạc “hừ” một tiếng, xoay mình tung ra một cước, lại một tiếng “bùm”, trúng ngay lưng của đạo sĩ, làm đối phương ngã quỵ.

Tên hòa thượng và đạo sĩ đều trúng đòn rất nặng nên sau khi ngã xuống không còn đứng dậy được nữa.

Nhạc Hạc liền bước tới trước chiếc giường tre, đưa tay đỡ thân mẫu dậy, miệng kêu :

- Mẫu thân! Mẫu thân!

Đến tiếng mẫu thân thứ hai bỗng nhiên hấn khựng lại.

Và người nằm trên giường không phải là mẫu thân của hấn.

Đó chỉ là một người rơm, mặc quần áo mẫu thân của hấn.

Hấn biết rằng mình đã trúng kế, đang định quay lại thoát thân đã có năm người bước hàng dọc vào trong mật thất, che bít lối ra.

Năm người này gồm một độc nhân lão hòa thượng, một lão đạo sĩ tóc bạc, một lão ni thần sắc lạnh lùng, còn hai người kia là hai ông lão sắc mặt trang nghiêm.

Nhạc Hạc vừa nhìn thấy đã biết họ là năm vị Phó hội chủ của Ngũ Lão hội. Độc Nhân thần tăng, Thiên Hạc đạo trưởng, Lãnh Diện Quan Âm, Cửu Long lão nhân và Tam Bạch tiên sinh.

Con mắt độc nhất của Độc Nhân thần tăng phát ra một tia sáng rùng rợn, cười lạnh lùng :

- Nhạc Hạc, quả nhiên ngươi đã đến, mời ngồi.

* * * * *

Cảnh Huệ Khanh vẫn núp trong hang động nhìn ra ngoài theo dõi thấy Nhạc Hạc thuận lợi lên vào trong phòng mà không bị phát hiện, trong lòng cảm thấy vui mừng, thầm khẩn vái :

- Mong trời phù phù hộ hấn, để hấn thuận lợi cứu được mẫu thân.

Bây giờ đã hơn một tiếng đồng hồ vẫn không thấy bóng Nhạc Hạc, trong lòng bắt đầu lo âu.

Tại sao vẫn chưa trở ra.

Không lẽ hấn tìm không được mật thất.

Hay là đã bị họ phát hiện bắt giữ rồi.

Không, nếu bị bại lộ cũng phải có tiếng đánh đấm ồn ào, chắc là chưa tìm được mật thất.

Nàng đang suy nghĩ lung tung bỗng thấy xuất hiện hai bóng người đang đi nhanh về hướng hang động.

Hai bóng người trong chớp mắt đã đến gần, thì ra là Cửu Long lão nhân và Tam Bạch tiên sinh.

Tuy Cảnh Huệ Khanh không nhận ra nhị lão này nhưng cũng biết họ có địa vị rất cao trong Ngũ Lão hội và hình như họ đang đến tìm ai trong hang động, trong lòng hoảng sợ liền cúi đầu xuống nằm im bất động.

Ai ngờ hình như nhị lão đã biết nàng núp ở trong đó, vừa đến miệng hang, liền mỉm cười nói :

- Cảnh cô nương, Nhạc Hạc đã bị bắt xin mời cô hãy bước ra đi!

Cảnh Huệ Khanh nghe vậy liền giật mình nhưng vẫn tưởng rằng nhị lão chỉ hù dọa gạt mình, nên vẫn nín thở nằm im bất động.

Cửu Long lão nhân lại cười :

- Nếu Cảnh cô nương còn không chịu bước ra, lão phu đành phải sử dụng vũ lực.

Cảnh Huệ Khanh vẫn im lặng.

Tam Bạch tiên sinh tiếp lời :

- Cảnh cô nương rõ ràng đang ẩn núp trong hang động sao lại giả câm giả điếc?

Cửu Long lão nhân :

- Rất có thể cô ta bị câm điếc thật, để lão vào hang động bắt đem ra đây!

Dứt lời, liền bước vào hang động.

Cảnh Huệ Khanh biết rằng thật sự đã bị lộ liền nhặt một viên đá lên, quát lớn :

- Hãy đỡ!

Viên đá bay như sấm chớp, nhắm vào ngực của lão nhân.

Sau đó tung mình lui vào hang động tiện tay ôm lấy tên trung niên hòa thượng đang bị hôn mê bất tỉnh đi sâu vào trong hang động.

Cửu Long lão nhân là một trong những cao nhân của võ lâm đâu dễ dàng bị nàng đánh trúng, hấn chỉ gạt nhẹ tay trái thì đã đánh rớt viên đá, nhanh nhẹn đuổi theo vào :

- Hà hà, tiểu a đầu, ở dưới núi có người đang chờ người đấy, người thoát không nổi đâu.

Cảnh Huệ Khanh vội vàng chạy đến miệng hang nơi vách đứng, nhưng không muốn trốn xuống núi bằng sợi dây đã chuẩn bị từ trước, nàng bỏ trung niên hòa thượng nằm sát vách đứng, lại đem lão Cố và một trung niên đại hán khác bỏ cạnh đó, rồi nàng ngồi xuống cạnh chúng.

Sợi dây đã được chuẩn bị từ trước sao nàng lại không chịu thoát thân?

Có hai lý do. Nàng tin rằng Cửu Long lão nhân nói đúng, dưới Ngũ Lão phong chắc đã có đám võ sĩ chờ nàng, nàng tuột theo sợi dây xuống núi, cũng khó mà thoát khỏi sự vây bắt của đám võ sĩ đó, thứ đến... nàng muốn lợi dụng bọn lão Cố làm con tin, mặc cả với Ngũ Lão hội.

Nàng rút một thanh chủy thủ ra, kê vào ngay tim của trung niên hòa thượng.

Cùng lúc đó Cửu Long lão nhân và Tam Bạch tiên sinh đã đuổi theo đến nơi.

Họ vừa nhìn thấy nàng ngồi cạnh bọn lão Cố, tay nắm chủy thủ uy hiếp trung niên hòa thượng, quả nhiên không dám tiến tới nữa, đồng loạt dừng bước.

Cửu Long lão nhân nhíu mày :

- Tiểu a đầu, người muốn làm gì?

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng :

- Nếu các người tiến thêm một bước, ta sẽ đưa ba người này về âm phủ.

Cửu Long lão nhân :

- Nếu người giết ba người này thì người cũng không sống nổi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta không sợ chết.

Cửu Long lão nhân trầm giọng :

- Người muốn gì?

Cảnh Huệ Khanh không trả lời lại hỏi :

- Người là ai?

Cửu Long lão nhân :

- Ta là một trong ngũ Phó hội chủ của Ngũ Lão hội, Cửu Long lão nhân.

Cảnh Huệ Khanh nhìn về phía Tam Bạch tiên sinh :

- Như vậy chắc người là Tam Bạch tiên sinh?

Tam Bạch tiên sinh gật đầu :

- Không sai, lão phu nghe nói người là truyền nhân của Tuyết Sơn Thần Bà có thật như vậy không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy!

Tam Bạch tiên sinh cười :

- Như vậy, chắc người có nghe lệnh sư nhắc đến lão phu chứ?

Cảnh Huệ Khanh lạnh lùng :

- Xin lỗi tiên sư chưa hề nhắc qua.

Tam Bạch tiên sinh hơi gượng gạo, tay vuốt chòm râu :

- Nàng phải nhắc đến ta mới đúng, lúc bọn ta còn trẻ, đã từng trải qua một cuộc tình...

Cảnh Huệ Khanh :

- Hồ đồ...

Tam Bạch tiên sinh :

- Thật đấy, sau đó vì một lý do riêng bọn ta đã chia tay.

Nói đến đây, bỗng thở dài một tiếng :

- Đời người như một giấc mơ, mới đây mà đã hơn năm mươi năm, không ngờ nàng lại chết trước ta...

Cảnh Huệ Khanh im lặng, lạnh lùng lắng nghe.

Tam Bạch tiên sinh nhìn nàng giây lát :

- Tuổi tác của người hình như lớn hơn Nhạc Hạc vài tuổi sao lại cùng hần...

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta với Nhạc Hạc chỉ là có tình tỷ đệ.

Tam Bạch tiên sinh :

- Ta nghe Giác Nhiên hòa thượng nói người tự xưng là con nữ quỷ đã quấy phá trong Quỷ bảo?

Cảnh Huệ Khanh :

- Không sai.

Tam Bạch tiên sinh :

- Tại sao lại phải giả làm quỷ để dọa người?

Cảnh Huệ Khanh :

- Vì muốn trả thù.

Tam Bạch tiên sinh :

- Kẻ thù của người là ai?

Cảnh Huệ Khanh :

- Thần Quyền Đặng Thịnh Long.

Tam Bạch tiên sinh ngạc nhiên :

- Người còn quá trẻ, sao lại có thù oán với Thần Quyền Đặng Thịnh Long đã hơn sáu mươi tuổi?

Cảnh Huệ Khanh :

- Một người chị của ta đã bị hần hãm hiếp rồi giết chết!

Tam Bạch tiên sinh càng ngạc nhiên :

- Ồ! Người có chứng cứ không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Không cần chứng cứ, đó là sự thật.

Tam Bạch tiên sinh :

- Tại sao người không đến Ngũ Lão hội để đầu tố những việc như vậy. Ngũ Lão hội có thể giải quyết dùm người mà Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng :

- Ngũ Lão hội chỉ biết bắt những tên tiểu tốt, đâu dám bắt tội những đại nhân vật như Thần Quyền Đặng Thịnh Long.

Tam Bạch tiên sinh :

- Chỉ cần có chứng cứ Ngũ Lão hội sẽ làm việc công chính vô tư không lý nào lại nể hạng người này người kia. Cảnh cô nương hơi quá Cảnh Huệ Khanh cắt lời :

- Mười năm trước chính mắt ta nhìn thấy Ngũ lão đã sát hại Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực tại Quỷ bảo, làm sao ta còn tin tưởng Ngũ Lão hội được nữa.

Tam Bạch tiên sinh lắc đầu :

- Nếu những lời nói của người là thật, thì Ngũ lão mà người đã gặp chắc chắn không phải người thật, có người đã giả mạo họ.

Cửu Long lão nhân tiếp lời :

- Cũng chính vì Nhạc Hạc ngộ nhận Ngũ lão đã sát hại phụ thân của hắn, nên lần này hắn đã giết hại Ngũ lão tại Quỷ bảo?

Cảnh Huệ Khanh :

- Quả thật hắn có ý như vậy, nhưng sau đó phát hiện nghi vấn nên chưa ra tay.

Cửu Long lão nhân :

- Nhưng Ngũ lão đã chết tại Quỷ bảo.

Cảnh Huệ Khanh :

- Hung thủ không phải là hắn.

Cửu Long lão nhân :

- Vậy là ai?

Cảnh Huệ Khanh :

- Một nhân vật thần bí thừa lúc Ngũ lão bị nhốt trong phòng khách, lén mở cánh cửa bí mật, vào trong sát hại họ, ám khí của người đó là Thất bộ đoạn hồn châm, trong mình Nhạc Hạc còn giữ lại ám khí đó!

Cửu Long lão nhân.

- Loại ám khí đó không thể dùng làm chứng cứ, vì Nhạc Hạc và người cũng có thể sử dụng nó.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu các người có thể đến Quỷ bảo, thì có thể nhìn thấy những dòng chữ của hung thủ để lại trên vách đứng.

Cửu Long lão nhân :

- Hung thủ đã để chữ gì trên đó?

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta và Nhạc Hạc đã chuẩn bị một sợi dây dài hơn hai trăm trượng, để sau khi giết Ngũ lão sẽ dùng sợi dây để trượt xuống núi, nhưng lại bị tên hung thủ lấy đi. Trước khi hắn dùng nó để xuống núi, hắn đã để lại hơn hai chục chữ trên vách đứng.

“Cảnh Huệ Khanh, cảm ơn nàng đã chuẩn bị sợi dây cho ta, chúc ngươi sống lâu trăm tuổi trên đỉnh núi này”.

Cửu Long lão nhân :

- Hung thủ chỉ viết danh tánh của ngươi, mà không viết của Nhạc Hạc, hình như không mấy hợp lý.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nhưng sẽ rất hợp lý nếu hung thủ là Thần Quyền Đặng Thịnh Long.

Cửu Long lão nhân :

- Ngươi cho rằng hung thủ đã giết hại Ngũ lão chính là Thần Quyền Đặng Thịnh Long?

Cảnh Huệ Khanh :

- Không sai.

Cửu Long lão nhân quay sang nói với Tam Bạch tiên sinh :

- Thần Quyền Đặng Thịnh Long có lý do gì để giết hại Ngũ lão không?

Tam Bạch tiên sinh :

- Không thể nào.

Cảnh Huệ Khanh :

- Có đấy.

Tam Bạch tiên sinh :

- Ngươi cứ nói.

Cảnh Huệ Khanh :

- Như các ngươi đã nói lúc này Ngũ lão mà năm xưa ta gặp ở Quỷ bảo có thể do người khác giả mạo, thì một trong những người đó có thể là Thần Quyền Đặng Thịnh Long, vì hắn sợ Ngũ lão điều tra về việc mưu sát Nhạc đại hiệp, ngoài ra hắn còn muốn vu oan giá họa cho ta và Nhạc Hạc, nên lên vào phòng khách để sát hại Ngũ lão.

Dừng một lát, lại tiếp :

- Đây không phải là sự suy đoán vu vơ, cánh cửa kín để vào phòng khách ngoài Thần Quyền Đặng Thịnh Long ra không ai có thể mở được.

Cửu Long lão nhân hỏi :

- Còn ngươi?

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta mai phục ở Quỷ bảo đã nhiều năm, đương nhiên phải biết cách mở cửa nhưng nếu các ngươi nghĩ rằng Ngũ lão là do ta giết thì sai rồi, chính Nhạc Hạc muốn giết Ngũ lão để trả thù cho cha, ta không cần thiết phải làm việc đó.

Cửu Long lão nhân lại quay sang Tam Bạch tiên sinh :

- Chúng ta nên phái người đến Quỷ bảo xem xem, nếu như trên vách đứng quả thật có những dòng chữ...

Cảnh Huệ Khanh :

- Chính các ngươi đi cũng không xong, phái người đi càng không xong.

Cửu Long lão nhân ngạc nhiên :

- Tại sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Cây cầu treo nối với Quỷ bảo đã bị gãy, muốn bay lên đỉnh núi cao hơn ba trăm trượng không phải là việc dễ dàng.

Cửu Long lão nhân :

- Tại sao cây cầu lại gãy?

Cảnh Huệ Khanh :

- Bọn ta vì muốn nhốt Ngũ lão lại, thừa lúc họ vừa qua khỏi cây cầu liền phá hoại cây cầu treo.

Cửu Long lão nhân nhíu mày :

- Ngọn núi đó bốn bề đều là vách đứng, nếu không có cây cầu treo quả thật không thể nào...

Tam Bạch tiên sinh suy nghĩ giây lát, bỗng nhiên ngược mắt, lắng nhìn Cảnh Huệ Khanh :

- Cảnh cô nương, dù các người có phải là hung thủ đã giết hại Ngũ lão không, người cũng phải chịu tạm giam tại Ngũ Lão hội bởi vì...

Cảnh Huệ Khanh lạnh lùng cắt ngang :

- Không, ta còn chưa muốn chết, ta không thể chịu sự giam giữ của các người.

Tam Bạch tiên sinh trầm giọng :

- Nếu các người không có giết người thì người không cần sợ hãi, bốn hội sẽ điều tra triệt để vụ án này, chắc chắn không để người vô tội nào hàm oan.

Cảnh Huệ Khanh lắc đầu :

- Các người không thể nào hiểu được, cho dù các người có tin rằng bọn ta bị vu oan, thì người của Ngũ đại phái cũng không chịu tin, nếu ta chịu sự giam giữ thì không quá nửa tháng Nhạc Hạc và ta sẽ bị Ngũ Lão hội xử tử, ta còn mối thù chưa trả được, không muốn chết một cách oan uổng như vậy.

Tam Bạch tiên sinh :

- Việc này còn liên quan đến Thiên Ngoại Quái Tẩu, trước khi bốn hội mời được Thiên Ngoại Quái Tẩu, thì chưa phán tội các người, người cứ yên tâm.

Cảnh Huệ Khanh lại lắc đầu :

- Chương môn của Ngũ đại phái đều đã bị chết, sự nóng giận của họ khó lường được, ta không thể nghe lời của người được.

Cửu Long lão nhân phẫn nộ :

- Người muốn thế nào?

Cảnh Huệ Khanh :

- Lập tức phóng thích Nhạc Hạc và mẫu thân của hắn, sau đó ta sẽ trao trả ba con tin cho các người.

Cửu Long lão nhân :

- Người phải hiểu rõ đó là điều không thể làm được.

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng :

- Phụ thân của Nhạc Hạc bị giết, bây giờ lại bị hung thủ giả họa, các người không để hắn đi truy tìm hung thủ, lại dùng mẫu thân của hắn để buộc hắn nộp mình, các người thử hỏi lương tâm, làm như vậy có đúng hay không?

Cửu Long lão nhân :

- Người phát thiệp mời Ngũ lão đến Quỷ bảo là Thiên Ngoại Quái Tẩu, các người lại thừa nhận có ý đồ muốn giết hại Ngũ lão bây giờ Ngũ lão đã chết, các người đương nhiên trở thành kẻ bị tình nghi, nếu các người tự nhận là vô tội thì hãy chịu sự điều tra của bốn hội.

Cảnh Huệ Khanh :

- Vấn đề là ta biết rằng Ngũ Lão hội không thể nào tìm ra sự thật, các người chỉ có thể xử tử bọn ta một cách mù quáng dưới áp lực nặng nề của Ngũ đại phái.

Cửu Long lão nhân :

- Không, ta dám dùng danh dự cả đời ta để bảo đảm, nếu không có chứng cứ chắc chắn bốn hội sẽ không dễ dàng xử tội bất kỳ một ai.

Cảnh Huệ Khanh :

- Người có thể làm chủ?

Cửu Long lão nhân :

- Ngũ vị Phó hội chủ lúc nào cũng cùng ý kiến với nhau.

Cảnh Huệ Khanh :

- Các người có thể tự ra quyết định mà không màng đến áp lực của Ngũ đại phái hay sao?

Cửu Long lão nhân né tránh câu hỏi :

- Nếu Ngũ đại phái không tôn trọng bọn ta sao lại mời bọn ta làm Phó hội chủ?

Cảnh Huệ Khanh :

- Trong những trường hợp khác họ có thể rất tôn trọng ngũ vị Phó hội chủ nhưng trong việc này e rằng không được như vậy.

Nàng nói đến đây bỗng phát hiện sợi dây được thả lỏng để tuột xuống núi đang bị kéo căng, biết có người đang trèo lên liền giả vờ không biết nói tiếp :

- Cho nên việc đảm bảo bằng nhân cách của người đối với ta không thể tin được, ta vẫn mong rằng các người hãy phóng thích mẹ con Nhạc Hạc, để bọn ta xuống núi sẽ có một ngày bọn ta bắt được hung thủ giao cho Ngũ Lão hội.

Cửu Long lão nhân lắc đầu :

- Không thể nào, cái chết của Ngũ lão các người đang bị tình nghi, trước khi điều tra rõ ràng, không thể phóng thích các người được.

Cảnh Huệ Khanh :

- Vậy thì không cần bàn nữa.

Hình như Cửu Long lão nhân cũng phát hiện đang có người trèo lên núi bằng sợi dây, muốn tập kính Cảnh Huệ Khanh từ sau lưng, hẩn nhìn sợi dây đang bị kéo căng mỉm cười :

- Bọn ta không thả người, người cùng không thể thả ba con tin, có phải không?

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Đúng!

Cửu Long lão nhân :

- Kéo dài tình hình như vậy, làm sao giải quyết sự việc?

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta thà chết không lui!

Tam Bạch tiên sinh :

- Cảnh cô nương, người ngoan cố quá, chẳng lẽ người cho rằng bọn ta đã không còn cách để đối phó với người sao?

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng :

- Các người có thủ đoạn gì cứ mang ra hết đi!

Nói đến đây, thanh chủy thủ trên tay nàng đã từ từ di động đến sợi dây chuẩn bị cắt đứt sợi dây.

Tam Bạch tiên sinh tưởng rằng nàng không phát hiện được việc đó, bỗng thấy nàng muốn cắt đứt sợi dây liền hoảng sợ thất thanh :

- Ngừng tay.

Cảnh Huệ Khanh cười giòn :

- Không thể được!

Thanh chủy thủ trên tay nàng cắt ngang một cái, sợi dây đã đứt lìa.

- Ui da!

Dưới vách đứng, vọng lên một tiếng kêu thảm khốc, không còn nghi ngờ gì nữa, người muốn đánh lén nàng đã rớt xuống dưới núi.

Cửu Long lão nhân giận dữ :

- Tiện tỳ, người quá ác độc.

Cảnh Huệ Khanh lại cầm chủy thủ kê vào tim của trung niên hòa thượng, và dùng tay trái lau sạch những nét hóa trang giả dạng :

- Nếu để hắc trèo lên đây tập kích ta thì không ác độc à?

Cửu Long lão nhân giận quá, liền quay sang hỏi Tam Bạch tiên sinh :

- Tiện tỳ này thật ngoan cố, nên giải quyết thế nào đây?

Tam Bạch tiên sinh mỉm cười :

- Đừng vội, để ta khuyên ả một lần nữa.

Rồi tăng háng một tiếng, mỉm cười :

- Cảnh cô nương, ta hỏi người một câu. Người có hận Thần Quyền Đặng Thịnh Long không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Còn phải hỏi.

Tam Bạch tiên sinh :

- Tại sao lại hận hắc.

Cảnh Huệ Khanh :

- Vì hắc đã giết tỷ tỷ của ta.

Tam Bạch tiên sinh :

- Được chỉ vì hắc đã giết hại tỷ tỷ của người, cho nên người hận hắc, mong tìm được hắc để trả thù, ta nói cho người biết, ba con tin đang bị người khống chế cũng có cha mẹ, anh em và vợ con, nếu người giết họ, thử hỏi...

Cảnh Huệ Khanh cắt ngang :

- Ta không có ý định giết ba người này, trừ khi các người ép buộc ta!

Tam Bạch tiên sinh :

- Dù bọn ta có ép buộc người, người cũng không thể giết chết họ.

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng, nói :

- Vậy sao?

Tam Bạch tiên sinh nghiêm túc :

- Bọn họ chỉ là chấp hành vô sĩ của Ngũ Lão hội, tất cả hành động đều theo lệnh của Ngũ Lão hội, bản thân họ không thù không oán với người, người nữ lòng nào giết họ? Rồi nhìn cha mẹ, anh em, vợ con của họ đau lòng khóc lóc vì họ? Người là người từng ném mùi những sự đau khổ này, không lẽ người nhẫn tâm nhìn người khác chịu sự đau khổ như vậy sao?

Cảnh Huệ Khanh im lặng.

Những lời nói vừa rồi, quả thật khiến nàng cảm động, cái chết thê thảm của tỷ tỷ đã đem đến cho nàng sự đau khổ tột cùng, bây giờ nàng đâu có thể giết hại những người không thù không oán với mình, để cho người thân của họ cũng chịu sự đau khổ như vậy?

Tam Bạch tiên sinh thấy suy nghĩ của nàng đã bắt đầu lung lay, liền nói tiếp :

- Nếu bọn ta ép buộc người, thì người có thể giết bọn ta, đó là oán hữu đầu, trái hữu chủ.

Nói đến đây người đã phóng tới như tia chớp, từ trên không phóng ra một chưởng.

Lúc đó nếu Cảnh Huệ Khanh muốn giết trung niên hòa thượng vẫn còn kịp lúc, nhưng nàng không nỡ hạ thủ, thấy đối thủ phóng tới, chỉ còn cách né sang một bên, tay phải cầm thanh chủy thủ đâm tới nhắm vào mình đối phương.

Nhưng thanh chủy thủ vừa đụng đến áo của đối phương thì mạch môn đã bị nắm giữ.

Nàng liền cảm thấy toàn thân uể oải mất sức, thanh chủy thủ đã rút xuống dưới đất.

Tam Bạch tiên sinh cười :

- Xong rồi, bây giờ có thể đi theo ta được chứ?

Nói xong liền kéo nàng vào trong hang động, đi về Ngũ Lão hội.

Cảnh Huệ Khanh hoảng sợ giận dữ, mở miệng chửi bới :

- Lão thất phu không biết xấu hổ! Hèn gì sư phụ ta không thích người, thì ra người là một tên dê tiện gian xảo....

Mặc kệ lời la mắng của nàng, Tam Bạch tiên sinh vẫn kéo nàng đi hết hang động, tới tòa nhà Ngũ Lão hội, cuối cùng đã đến trước cửa mật thất.

Độc Nhân thần tăng, Thiên Hạc đạo nhân, Lãnh Diện Quan Âm nghe tiếng cùng chạy ra, họ thấy Tam Bạch tiên sinh đã bắt được Cảnh Huệ Khanh đều rất hân hoan.

Thiên Hạc đạo nhân cười hỏi :

- Vị cô nương này là Cảnh Huệ Khanh à?

Tam Bạch tiên sinh :

- Đúng vậy, ả rất xảo quyệt, cần dùng dây xích để xích ả lại.

Vừa nói vừa kéo nàng vào trong mật thất.

Nhạc Hạc đang ngồi trên mặt đất ở giữa mật thất.

Tay phải của hắn bị khóa bởi một chiếc vòng sắt, nối liền với một sợi dây xích dài khoảng bốn thước, đầu kia được nối vào thanh sắt chôn ở góc tường.

Những vũ khí mà hắn mang theo đã bị tịch thu, hắn đã trở thành tên tù tội.

Hắn thấy Cảnh Huệ Khanh cũng bị bắt, tinh thần kích động tột độ, đứng dậy :

- Tỷ tỷ, sao tỷ tỷ không trốn?

Cảnh Huệ Khanh không lên tiếng trả lời.

Tam Bạch tiên sinh kéo nàng vào một góc tường khác, cầm lên một sợi dây xích khác khoá tay phải của nàng lại, mới buông mạch môn của nàng ra, cười nói :

- Chút nữa ta sẽ cho hạ nhân mang đến các thứ mà bọn ngươi cần.

Cảnh Huệ Khanh hét lên :

- Ta chỉ cần cái mạng của ngươi.

Tam Bạch tiên sinh cười ha ha :

- Cô nương này quá hung dữ, sau này khó mà lấy chồng được.

Độc Nhân thần tăng, Thiên Hạc đạo nhân, Lãnh Diện Quan Âm bước theo vào mật thất.

Độc Nhân thần tăng hỏi :

- Á đã nhận tội chưa?

Tam Bạch tiên sinh lắc đầu :

- Vẫn chưa.

Độc Nhân thần tăng chỉ vào Nhạc Hạc :

- Tên tiểu tử này cũng thà chết chứ không nhận đã giết hại Ngũ lão!

Tam Bạch tiên sinh :

- Ngũ lão gặp nạn, tình tiết hình như rất phức tạp, chúng ta tạm thời giam giữ họ ở đây, đợi Thiên Ngoại Quái Tẩu đến mới họp lại để phán xét.

Thiên Hạc đạo nhân :

- Thiên Ngoại Quái Tẩu sẽ đến chứ?

Tam Bạch tiên sinh :

- Bắt được Nhạc Hạc đâu có lý nào mà lão không đến.

Độc Nhân thần tăng :

- Bần đạo đã phái người đến Ngũ đại phái, thông báo về việc Ngũ lão gặp nạn, khoảng không hơn một tháng họ sẽ cùng nhau kéo đến đây.

Tam Bạch tiên sinh gật đầu :

- Đây là một việc quan trọng, cuộc thẩm vấn phải có mặt đầy đủ người của Ngũ đại phái bây giờ bọn ta ra ngoài đây!

Dứt lời, cất bước định đi.

Nhạc Hạc quát :

- Chờ một chút!

Tam Bạch tiên sinh quay đầu lại :

- Ngươi còn muốn nói gì nữa?

Nhạc Hạc :

- Ta cần gấp mẫu thân của ta!

Tam Bạch tiên sinh :

- Lệnh đường đang ngủ, ngày mai ta sẽ để cho hai mẹ con gặp mặt với nhau.

Nói xong, cất bước đi ra ngoài.

Cảnh Huệ Khanh :

- Khoan đã!

Tam Bạch tiên sinh dừng bước :

- Việc gì nữa?

Cảnh Huệ Khanh :

- Người đã hứa sẽ phái người đến Quý bảo để kiểm chứng những dòng chữ của hung thủ để lại trên vách đứng, đừng quên nhé.

Tam Bạch tiên sinh trầm ngâm :

- Việc này.... cầu treo đã gãy, làm sao có thể lên Quý bảo được?

Cảnh Huệ Khanh :

- Sao? Lúc này còn bảo Ngũ Lão hội làm việc rất chu đáo, bây giờ lại không chịu đáp ứng lời yêu cầu của bọn ta. Đó là chứng cứ duy nhất để chứng minh bọn ta không phải là hung thủ giết người, các người phải tìm cách lên đó để kiểm chứng.

Tam Bạch tiên sinh :

- Đỉnh núi đó, bốn bề đều là vách đứng, cao hơn ba trăm trượng, dù có khinh công cái thế cũng không thể bay lên được, trừ phi bọn ta mọc thêm được hai cánh.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta có cách.

Tam Bạch tiên sinh :

- Cách gì?

Cảnh Huệ Khanh :

- Chuẩn bị vài trăm cây đinh lớn, vừa đóng đinh vào vách đứng vừa trèo lên, hơi cực nhọc và tốn nhiều thời gian, nhưng đó là cách duy nhất!

Tam Bạch tiên sinh mỉm cười, vuốt râu :

- Đây cũng là một cách.... thôi được, ngày mai ta sẽ phái người đến Bắc Nhai Đãng sơn, làm theo cách của người thử xem, còn việc gì nữa không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Tạm thời hết rồi.

Tam Bạch tiên sinh và Độc Nhân thân tăng cùng nhau rời khỏi mật thất, không bao lâu có hai người mang đến hai tấm chắn và một tấm bình phong có thể xếp lại được, họ để bình phong ngay giữa mật thất để cho Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh không cảm thấy bất tiện khi bị nhốt chung một phòng, mọi việc bố trí xong xuôi họ liền đóng cửa ra ngoài.

Đến giờ mật thất mới yên lặng trở lại.

Nhạc Hạc đến trước bình phong gọi khẽ :

- Tỷ tỷ!

Cảnh Huệ Khanh :

- Việc gì?

Nhạc Hạc :

- Tại sao tỷ tỷ không trốn?

Cảnh Huệ Khanh :

- Trốn không thoát.

Nhạc Hạc thở dài :

- Tiểu đệ đã bị trúng kế, thì ra họ đã biết chúng ta sẽ đến, cho nên đã làm một hình nộm để gạt tiểu đệ...

Cảnh Huệ Khanh :

- Hình nộm gì?

Nhạc Hạc liền đem tình hình kể lại một lượt, cuối cùng :

- Tiểu đệ vừa đánh ngã tên hòa thượng thì năm người bọn họ đã bước vào, tiểu đệ tự biết trong tình thế đó có chống cự cũng vô ích đành phải buông xuôi tay chịu trời.

Cảnh Huệ Khanh :

- Sau đó người nói với họ rằng ta ẩn nấp trong hang động?

Nhạc Hạc :

- Không có.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nói vậy tất cả hành động của chúng ta đều nằm trong tầm mắt của họ.

Rồi nàng cũng kể lại một lượt tình hình trong hang động lúc nãy.

Nhạc Hạc nghe xong thở dài :

- Tiểu đệ đã liên lụy tỷ tỷ, tiểu đệ thật có lỗi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đừng nói như vậy.

Nhạc Hạc :

- Chúng ta làm gì bây giờ?

Cảnh Huệ Khanh :

- Chờ đợi.

Nhạc Hạc :

- Chờ đợi cái gì?

Cảnh Huệ Khanh :

- Chờ đợi sự an bài của số mệnh, nếu số chúng ta không chết, thì sẽ có cứu tinh.

Nhạc Hạc :

- Theo tình hình này, dù cho gia sư đến đây cũng vô dụng.

Cảnh Huệ Khanh :

- Còn một người khác.

Nhạc Hạc :

- Ai?

Cảnh Huệ Khanh :

- Thổ Địa Công Phòng Vũ.

Nhạc Hạc :

- Phòng lão tiên bối có thể cứu chúng ta sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Rất có thể, tiên bối đã hứa với chúng ta sẽ đi tìm Kim Húc, chỉ cần tìm được Kim Húc thì sẽ cứu được chúng ta.

Nhạc Hạc gượng cười :

- Nhưng biết có tìm được không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Tri đồ Mạc nhược sư, Phòng tiên bối muốn tìm Kim Húc, thì dễ dàng hơn ta nhiều...

Thổ Địa Công Phòng Vũ quả thật đang tìm kiếm Kim Húc, lão và tiểu đồ đệ Lỗ Tiểu Phúc đang trên đường về hướng nam.

Ngày hôm sau, khi Nhạc, Cảnh hai người rời khỏi Chung Nam sơn, Thổ Địa Công Phòng Vũ liền phái Lỗ Tiểu Phúc đến Trường An một chuyến. Lúc trở về, Lỗ Tiểu Phúc vui mừng báo cáo với sư phụ đã hỏi thăm được tin tức của Hắc Diện Yêu Đồng. Thổ Địa Công Phòng Vũ cho rằng tìm được Yêu Đồng thì sẽ tìm được Kim Húc, hai sư đồ liền thu xếp xuống núi.

Đi khoảng tám chín ngày đã đến Hồ Nha sơn ở Hồ Bắc.

Hai sư đồ định lập tức lên núi nhưng thấy trời đã tối nên ở lại chân núi tá túc một hộ tiều gia.

Sau bữa cơm tối, hai sư đồ cùng lão tiều phu ngồi trò chuyện trong phòng khách.

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Nghe nói trên núi mới xây được một tòa Hồ gia miếu, đúng vậy không?

Lão tiều phu :

- Có, lão huynh từ xa đến sao lại biết việc này?

Thổ Địa Công Phòng Vũ cười :

- Nghe người khác kể lại mà.

Lão tiều phu :

- Không lẽ lão huynh định đến Hồ gia miếu để cầu bái Hồ gia?

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Đúng vậy, lão nghe nói Hồ gia rất linh thiêng...

Lão tiều phu :

- Không sai, không sai, linh thiêng lắm. Mấy hôm trước ta nhìn thấy Hồ gia trị lành cái chân què của một thanh niên, bây giờ tiếng tăm của Hồ gia rất vang dội, mỗi ngày có đến ba bốn trăm người lên núi để cúng bái.

Thổ Địa Công Phòng Vũ kinh ngạc hỏi :

- Ô! Hồ gia trị lành cái chân què bằng cách nào?

Lão tiều phu :

- Hổ gia chỉ phun một ngụm nước thánh vào cái chân què đó, cái chân liền trở nên lành lặn.

Thổ Địa Công Phòng Vũ chắc lưỡi :

- Không ngờ có việc như vậy, nghe nói Hổ gia còn chữa khỏi cho nhiều bệnh nhân đã hết thuốc chữa, có thật như vậy không?

Lão tiều phu :

- Không sai chút nào. Hổ gia còn có thể giải quyết nhiều nghi vấn, kẻ mất của được Hổ gia chỉ điểm liền tìm lại được của bị mất, người tìm thân nhân được Hổ gia chỉ điểm cũng tìm được thân nhân, thật là xin gì được vậy, linh thiêng lắm.

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Hổ gia thần chỉ điểm cho người ta bằng cách nào?

Lão tiều phu :

- Nói bằng phù cơ.

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Là thế nào?

Lão tiều phu :

- Hổ gia hiển linh, nhập vào người của một cơ đồng, mượn miệng của cơ đồng nói ra.

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Thì ra như thế.

Lão tiều phu kể tiếp :

- Bắt đầu như thế này, ở gần chỗ của lão, có một vị Lưu viên ngoại, ông ta có một đứa con trai độc nhất tên là Lưu Thế Hồng, có một đêm Lưu Thế Hồng nằm mơ, mơ thấy một con cọp đến trước mặt hắn, con cọp nói với hắn ngài là hổ gia thần, muốn lưu lại ở Hổ Nha sơn, mong Lưu gia ủng hộ xây một tòa Hổ gia miếu, sau khi Lưu Thế Hồng tỉnh dậy, liền đem câu chuyện thưa lại với cha. Lưu viên ngoại cho là hoang đường, không thèm đếm xỉa, nào ngờ hôm sau, Lưu Thế Hồng bỗng nhiên hôn mê bất tỉnh, miệng sùi bọt trắng, Lưu viên ngoại hoảng sợ liền mời đại phu đến chẩn trị, nhưng qua sự chẩn trị của nhiều đại phu đều không chẩn đoán ra Lưu Thế Hồng mắc bệnh gì, vài hôm sau Lưu viên ngoại mới nhớ đến câu chuyện mà con mình đã kể hôm nọ, liền thấp nhang van vái Hổ gia, hứa rằng nếu làm cho Lưu Thế Hồng khỏi bệnh thì sẽ khởi công xây dựng một tòa Hổ gia miếu ở Hổ gia sơn.

Thổ Địa Công Phòng Vũ gật đầu, hỏi :

- Rồi thế nào nữa?

Lão tiều phu :

- Lúc khánh thành tòa Hổ gia miếu, đột nhiên có một thanh niên ở xứ khác điên điên khùng khùng, chạy lên trên núi bảo rằng là hóa thân của Hổ gia thần, lúc đầu mọi người còn chưa tin hắn là cơ đồng mà Hổ gia thần sẽ nhập vào, có một người hỏi hắn :

- Nếu ngươi là Hổ gia thần, vậy có biết quả phụ họ Lữ hiện giờ ở đâu không?

Lão nói đến đây, ngừng một lát, nói tiếp :

- Câu chuyện quả phụ họ Lữ là như thế này, hai năm trước chồng nàng qua đời, vì nàng có một chút nhan sắc nên luôn có những người không được đảng hoàng đến tìm nàng, nhưng nàng cũng giữ được phụ đạo, không làm ra những việc bại hoại đạo đức, nhưng cách đây nửa năm, nàng bỗng nhiên mất tích, người thân của nàng tìm kiếm khắp nơi vẫn không có tin tức, mọi người đều tưởng rằng nàng chịu không nổi sự cô đơn, đã bỏ nhà theo trai.

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Kết quả không phải?

Lão tiều phu :

- Không sai, người đó vừa hỏi Hồ gia thần, người liền nói rằng quả phụ họ Lữ đã bị người ta mưu sát, thi thể được bỏ vào một cái giếng cổ cách nhà không xa lắm, mọi người liền chạy đến giếng cổ xem xét, quả nhiên vớt lên được một bộ hài cốt, sau việc đó, mọi người mới tin rằng tên cơ đồng đó quả đúng là hóa thân của Hồ gia thần, hiện giờ hắn ngày đêm ở trong Hồ gia miếu chuyên nói giùm những điều mà Hồ gia muốn nói.

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Hắn tên là gì?

Lão tiều phu :

- Hắn họ Cư, mọi người đều gọi hắn là Cư cơ đồng.

Thổ Địa Công Phòng Vũ cười :

- Nếu ta có việc cầu xin Hồ gia thần, hắn có thể lập tức phù cơ không?

Lão tiều phu :

- đương nhiên.

Thổ Địa Công Phòng Vũ mỉm cười :

- Vậy thì tốt quá. Hồ gia thần linh thiêng như vậy, lão đã có hy vọng tìm lại đứa con.

Lão tiều phu :

- Lão huynh có một đứa con bị mất tích à?

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Đúng vậy, lão có một thằng con bất hiếu đã bỏ nhà ra đi hơn mười năm rồi, sống chết không rõ, cần phải nghe người ta nói rằng trên Hồ Nha sơn có vị Hồ gia thần rất linh ứng, nên lão từ xa xôi đến đây định sáng mai sẽ lên núi cầu xin.

Lão tiều phu :

- Được! Hồ gia thần nhất định sẽ chỉ ra tung tích của lệnh lang!

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Cũng mong như thế.

Lão mỉm cười đứng dậy nói với Lỗ Tiểu Phúc :

- Tiểu mao đầu, bây giờ còn sớm chúng ta đi tản bộ một chút.

Nói xong hai sư đồ liền rời khỏi nhà tiều phu đi tản bộ ở dốc núi gần đó.

Lỗ Tiểu Phúc :

- Sư phụ, hắn có thật là hóa thân của Hồ gia thần hay không?

Thổ Địa Công Phòng Vũ lắc đầu :

- Không, đó chỉ là trò lừa bịp người!

Lỗ Tiểu Phúc :

- Nhưng hắn có thể chữa bệnh cho người khác lại có thể chỉ ra tung tích của quả phụ họ Lữ, những bản lĩnh đó từ đâu mà có?

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Bệnh nhân là đồng đảng của hần, quả phụ ho Lữ là do hần giết!

Lỗ Tiểu Phúc xoe tròn đôi mắt hiểu ra :

- Ô!...

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Hần là tên bịp bợm, mượn danh của Hồ gia thần lừa bịp bá tánh để đạt mục đích lừa gạt tiền tài!

Lỗ Tiểu Phúc :

- Đáng ghét!

Thổ Địa Công Phòng Vũ bỗng nhiên dừng bước, mỉm cười :

- Tiểu mao đầu, người bảo ta là ai?

Lỗ Tiểu Phúc ngạc nhiên :

- Là sư phụ!

Thổ Địa Công Phòng Vũ cười :

- Ta muốn hỏi, ngoại hiệu của ta là gì?

Lỗ Tiểu Phúc :

- Thổ Địa Công!

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Thổ Địa Công cưới con gì?

Lỗ Tiểu Phúc :

- Nghe nói Thổ Địa Công thật thì cưới con cọp.

Thổ Địa Công Phòng Vũ cười ha hả :

- Đúng vậy, lần này Hồ gia thần gặp Thổ Địa Công, hần sẽ mệt đấy!

Lỗ Tiểu Phúc :

- Sư phụ định xử trí hần ra sao?

Thổ Địa Công Phòng Vũ bỗng nói khê :

- Bây giờ, người hãy làm cho ta một việc!

Lỗ Tiểu Phúc :

- Việc gì?

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Bắt một con mèo!

Lỗ Tiểu Phúc ngạc nhiên :

- Bắt mèo để làm gì?

Thổ Địa Công Phòng Vũ nói khê vào tai hần vài câu, Lỗ Tiểu Phúc vừa nghe vừa gật đầu mỉm cười, rồi cất bước đi nhanh.

Hôm sau hai sư đồ tạm biệt lão tiều phu đi theo bọn người đến Hồ gia miếu cúng bái lên núi.

Đi khoảng hai, ba dặm đã đến Hồ gia miếu.

Hồ gia miếu được tọa lạc trên một vách núi được xây dựng khá tỉ mỉ, đại diện có thể chứa vài chục người và hiện giờ đang có mấy chục người đứng chật trong đại diện.

Thổ Địa Công thấy Hồ gia miếu được xây dựng đẹp đẽ như vậy, liền chửi thầm :

- Súc sinh, chẳng qua ngươi chỉ là vật cưỡi của ta, lại dám ở một tòa miếu đẹp đẽ như vậy.

Lỗ Tiểu Phúc cười :

- Đúng vậy, Thổ Địa Công là chủ nhân của Hồ gia thần nhưng bây giờ Hồ gia thần lại khí phách hơn chủ nhân của mình.

Hai sư đồ chen lại gần cửa miếu chỉ thấy trong miếu quả nhiên thờ phụng một con hổ, nhưng hương hoa khá nhiều, không thua gì những tòa miếu lớn.

Lúc này tên Cư cơ đồng miệng đang nhả bọt trắng đứng trước án thờ múa may loạn xạ, hình như Hồ gia thần đã nhập vào mình hắn.

Những người đứng nhìn xung quanh, ai nấy sắc mặt đều nghiêm túc, ra vẻ rất thành khẩn.

Thổ Địa Công quan sát một hồi liền hỏi một trung niên đại hán đứng cạnh :

- Xin hỏi Hồ gia thần đang nói gì?

Trung niên đại hán nói khẽ :

- Ngài đang đánh lộn với quỷ tốt!

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

-Ồ! Sao lại đánh lộn với quỷ tốt?

Trung niên đại hán chỉ một người phụ nữ đứng gần án thờ :

- Người chồng của phụ nữ này đang bị bệnh nặng, hôm nay đến cầu cứu Hồ gia, Hồ gia liền hạ giá đến nhà của bà ta, thì thấy có tên quỷ tốt đang dẫn chồng của bà ta về âm phủ, Hồ gia cho rằng hắn còn chưa đáng chết liền đánh vật với hai tên quỷ tốt, nhìn ngài đang múa máy không ngừng, chứng tỏ ngài đang vật lộn quyết liệt với bọn quỷ tốt.

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Thì ra là thế!

Nói đến đây bỗng thấy Cư cơ đồng hét lên một tiếng :

- Sát!

Tức thì chấm dứt sự múa máy kịch liệt, hai tay vịn vào án thờ, toàn thân run rẩy.

Một tên chấp sự đứng cạnh án thờ thấy vậy liền tươi cười :

- Tốt quá, chồng của bà gặp may rồi, Hồ gia đã giết được hai tên quỷ tốt.

Người phụ nữ mừng đến rớt nước mắt, liền quỳ xuống bái tạ Cư cơ đồng.

Tên chấp sự nói tiếp :

- Bây giờ hãy đứng dậy đi, đến xin Hồ gia một thang thuốc cho chồng bà uống.

Người phụ nữ liền đứng dậy.

Cư cơ đồng run rẩy một hồi bỗng nhiên nhú mày lại, vẻ mặt trắng bệch vươn tay la lớn :

- Đưa bảo kiếm đây, đưa hai tấm giấy vàng đây, bốn thần phải đến hậu sơn để lấy thuốc.

Tên chấp sự liền lấy thanh bảo kiếm được treo trên án thờ cùng hai tấm giấy vàng đưa cho hắn.

Sau khi nhận được bảo kiếm và giấy vàng, Cư cơ đồng liền xông ra khỏi Hồ gia miếu, múa máy thanh bảo kiếm chạy về phía hậu sơn.

Thổ Địa Công Phòng Vũ kéo áo Lỗ Tiểu Phúc nói khẽ :

- Tiểu mao đầu, đi theo hấn, xem hấn làm trò gì?

Lỗ Tiểu Phúc gật đầu, lên đi theo Cư cơ đồng.

Khoảng nửa tiếng sau chỉ thấy Cư cơ đồng tay cầm một gói gì được gói bằng giấy vàng múa máy thanh bảo kiếm chạy trở về.

Hấn trở vào trong miếu, quăng gói đồ lên án thờ, hai tay vịn vào án thờ, toàn thân lại bắt đầu run rẩy, trong miệng không ngừng kêu lên những tiếng quái dị.

Không bao lâu, Lỗ Tiểu Phúc cũng trở về, hấn kéo Thổ Địa Công Phòng Vũ sang một bên, nói khẽ :

- Sư phụ, con xui quá.

Thổ Địa Công Phòng Vũ, liền cười hỏi :

- Thế nào?

Lỗ Tiểu Phúc :

- Chắc hôm qua hấn ăn thức ăn có dầu mỡ nhiều quá nên hôm nay mới múa máy vài cái liền bị tiêu chảy.

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Cái gì?

Lỗ Tiểu Phúc :

- Hấn đến hậu sơn để đi tiêu đấy.

Thổ Địa Công Phòng Vũ cười :

- Hèn chi hấn phải cần đến hai tấm giấy vàng, thì ra một tấm để làm chuyện đó.

Lỗ Tiểu Phúc :

- Sau khi hấn đi tiêu liền hái một số cây cỏ gần đó, chắc là thang thuốc theo lời của hấn để cho người bệnh uống.

Thổ Địa Công Phòng Vũ gật đầu, bỗng nhiên la lên một tiếng :

- Thật là tức chết!

Dứt lời liền bật ngửa, nằm ngay dưới đất.

- Trời đất, vị lão ông này ra sao rồi?

Mọi người phát hiện có một ông lão bỗng nhiên ngất xỉu ngã xuống liền quay lại quan sát.

Lỗ Tiểu Phúc hoảng sợ quỳ xuống, ôm chầm lấy mình của Thổ Địa Công la lớn :

- Gia gia! Gia gia!

Thổ Địa Công hai mắt trợn tròn, toàn thân bắt đầu run rẩy.

Có người hoảng sợ la lên :

- Không xong rồi, vị lão ông này bị phong xù rồi.

Lỗ Tiểu Phúc quát :

- Nói bậy, gia gia của ta không hề bị phong xù!

Rồi lại ôm lấy Thổ Địa Công la lớn :

- Gia gia, gia gia bị sao rồi. Gia gia lúc nào cùng khỏe mạnh sao bỗng nhiên lại ngã bệnh?

Toàn thân Thổ Địa Công càng run rẩy mạnh hơn, đồng thời trong miệng không ngừng phát ra những tiếng kêu quái dị.

- Ô, chẳng lẽ thần thánh nào vân du đến đây nhập vào mình của lão ông này?
- Không sai, không sai, các người xem tình hình của lão cũng giống như Cự cơ đồng lúc trước.
- Mau mau thấp nhang đón tiếp vị thần linh này.

Trong chớp nhoáng nhiều người đến thấp nhang quỳ lạy Thổ Địa Công, và còn nhiều thiện nam tín nữ đang chen ở trong miếu cũng chạy ra xem bỏ lại Cự cơ đồng một mình ở lại trong miếu.

Nhưng Cự cơ đồng vẫn múa máy không ngừng.

Hắn không múa không được vì hiện giờ hắn đang là hóa thân của Hổ gia, hắn không thể theo mọi người ra ngoài miếu để xem việc gì xảy ra, nếu hắn ngưng múa mọi người sẽ biết hắn là cơ đồng giả.

Hắn vừa nhảy, vừa đập bàn quát lớn :

- Hồn láo! Hồn láo!

Một ông lão thấy Hổ gia nổi giận, vội vàng quỳ xuống lạy :

- Xin Hổ gia hãy nguôi cơn giận lôi đình, ở bên ngoài có một ông lão, ông ta... ông ta... không biết là hà phương thần thánh đã nhập vào mình ông ta, ông ta cũng đang múa máy!

Quả nhiên ở bên ngoài Thổ Địa Công đang múa máy, lão quơ tay quơ chân la lớn :

- Như ta đây chính thị Chung Nam Thổ Địa Thần!
- Ô, thì ra là Thổ địa gia gia hiển linh!

Mọi người vừa mừng vừa sợ, vội vàng cúi lạy.

Thổ Địa Công múa máy một hồi bỗng nhiên vươn tay chỉ thẳng vào Cự cơ đồng trong miếu nộ quát :

- Súc sinh, ngươi thừa lúc bốn thần rời nhà đến Nam Thiên môn, cả gan trốn xuống trần gian quậy phá, còn không mau ra đây.

Tên chấp sự nghe vậy liền biến sắc sợ hãi :

- Bẩm thổ địa gia gia, ngài nói gì? Thổ gia thần...

Thổ Địa Công vừa nhảy vừa la :

- Nó là vật cưỡi của bốn thần... vì bốn thần phụng chỉ đến Nam Thiên môn, nên hắn mới trốn xuống trần gian. Bây giờ bốn thần đã đến, nó cả gan không ra nghinh tiếp chủ nhân. Các người nói nó có đáng chết không?

Mọi người đều biết Thổ Địa Công thì cưỡi cọp nên vừa nghe Thổ Địa Công nói vậy mọi người đều tin lời của lão, đều nghĩ rằng Hổ gia thần quả thật quá ngạo mạn, chủ nhân đến rồi mà không ra nghinh tiếp.

Tên chấp sự quan sát thần sắc của mọi người liền chạy vào trong miếu, cúi lạy Cự cơ đồng :

- Hổ gia, chủ nhân của ngài đã đến, mời ngài mau ra đón tiếp.

Vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu.

Cự cơ đồng đành phải vừa múa vừa nhảy ra, cúi sát mặt đất lạy Thổ Địa Công ba lạy.

Thổ Địa Công chỉ hắn mắng chửi :

- Súc sinh, ngươi có biết tội chưa?

Cự cơ đồng cúi đầu im lặng.

Thổ Địa Công vẫn vừa nhảy vừa la :

- Nghĩ tình ngươi xuống trần gian chưa làm việc xấu, bốn thần tha cho ngươi một phen. Nhưng ngươi đã đến trần gian thì nên đuổi tà trừ hại cho cư dân tại đây, tại sao yêu quái ngươi không bắt, lại ở đây quậy phá?

Mọi người nghe vậy, đều hoảng sợ đồng thanh :

- Sao hả, ở đây xuất hiện yêu quái à?

Yêu quái ở đâu vậy Thổ Địa Công?

- Yêu quái ở hướng đông bắc của núi này, nó là con hồ ly ngàn năm đã sắp thành tinh, hôm nay, nếu không diệt trừ nó, sau bảy bảy bốn mươi chín ngày cư dân ở vùng này sẽ gặp nạn.

Mọi người càng hoảng sợ, liền hỏi :

- Vậy làm sao bây giờ?

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Mọi người đừng sợ, hôm nay bản thân đã đến đây thì trước sau cũng phải trừ khử con yêu quái này.

Trong Lòng Cư cơ đồng thật gian dữ, rất muốn phản kháng nhưng trước hết sợ bị mọi người biết mình là Hồ gia giả sau lại sợ Thổ Địa Công là thần tiên thật, nên cuối cùng không dám phản kháng, công Thổ Địa Công từng bước từng bước đi xuống núi.

Mọi người thấy Hồ gia thần được cư dân kính nể hôm nay lại trở thành vật cưỡi của thổ địa gia gia, đều cảm thấy áy náy, nhưng nghĩ đến “ngài” nguyên là vật cưỡi của thổ địa gia gia lại cho đó là chuyện đương nhiên. Tức thì hơn mấy chục người ào ạt kéo xuống núi theo Thổ Địa Công.

Đường núi quanh co, Cư cơ đồng chân trước ngắn hơn chân sau nên đi thật khó khăn, nhưng vì sợ mọi người lột mặt nạ đành phải nhịn nhục bước tới, đi được hơn trăm bước đã mỗi mệt đến đổ mồ hôi trán.

Thổ Địa Công Phòng Vũ ngồi trên lưng của hắc, lại rất ung dung tự tại làm như muốn ngắm hết phong cảnh của vùng núi này.

Đi thêm hơn trăm bước nữa Cư cơ đồng đã thở hổn hển như bò hình như không thể chịu đựng được nữa.

Thổ Địa Công Phòng Vũ cho hắc một bạt tai chửi mắng :

- Súc sinh, ngươi trốn xuống trần gian mới mấy hôm đã ăn đến mập thây, đi không nổi rồi phải không?

Trong lòng Cư cơ đồng hoảng sợ, chỉ còn cách cố hết sức liền cương bước nhanh hơn.

Lại đi được vài trăm bước, đã đến một triền núi, bỗng nhiên Thổ Địa Công Phòng Vũ nhảy xuống :

- Đến rồi, đến rồi!

Cư cơ đồng thở thật dài như trút được gánh nặng, nằm thở hổn hển dưới đất.

- Yêu quái ở đâu vậy?

Có người lớn tiếng hỏi.

Thổ Địa Công Phòng Vũ chỉ một vuông đất cát, vừa nhảy vừa la :

- Chính ở nơi đây, chính là ở chỗ sâu hơn ba thước của vuông đất này!

Một người khác hỏi :

- Làm thế nào để bắt được nó?

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Đào lên! Đào lên!

- Được, chúng ta đi lấy cuốc đi.

Nói xong vừa định cất bước.

Thổ Địa Công Phòng Vũ đưa tay ngăn lại :

- Không cần!

Người kia liền dừng bước :

- Không dùng cuốc làm sao mà đào?

Thổ Địa Công Phòng Vũ nhảy một vòng rồi chỉ vào Cự cơ đồng :

- Vật cưỡi của bốn thần có nanh vuốt sắc nhọn như dao, để nó đào được rồi.

Nanh vuốt của cạp thì đương nhiên phải bén nhọn, mọi người đều cảm thấy Thổ Địa Công có ý kiến thật hay nên đồng loạt nhìn về phía Hồ gia.

Cự cơ đồng than thầm trong bụng, nhưng tình hình diễn biến như vậy, không biết làm thế nào nữa đành phải phát ra một tiếng gầm lớn nhảy đến vuông đất cát kia, hai bàn tay xòe ra như tay cạp cố gắng đào cát lên.

Ai ngờ dưới đất cát đã được gài bẫy, được chôn rất nhiều mảnh sứ vụn, Cự cơ đồng không ngờ được như vậy, các ngón tay liền bị cắt đứt chảy máu.

Có người la lên :

- Trời ơi! Hồ gia đã thọ thương.

Thổ Địa Công vừa nhảy vừa la :

- Không sao! Không sao! Vết thương nhỏ này không sao cả.

Cự cơ đồng đành phải đào tiếp.

Đào sâu khoảng ba thước, yêu quái quả nhiên hiện hình.

Đó là một con mèo chết.

Mọi người thấy vừa sợ, vừa nghi, hỏi :

- Đây là yêu quái sao?

Thổ Địa Công :

- Đúng vậy! Đúng vậy!

Tên chấp sự lên tiếng :

- Hình như chỉ là một con mèo chết mà thôi!

Thổ Địa Công :

- Không phải đâu! Con yêu này là Hồ ly tinh ngàn năm, qua được bảy bảy bốn mươi chín ngày nữa sẽ thành tinh hại người!

Tên chấp sự không dám tranh luận với lão, hỏi :

- Bây giờ xử trí nó thế nào?

Có một lão ông tiếp lời :

- Đương nhiên phải bỏ nó vào chảo dầu, yêu quái thì phải vào chảo dầu mới chết được!

Thổ Địa Công :

- Không cần!

- Thổ địa gia gia có điều chi dạy bảo?

- Thổ Địa Công chỉ vào Cự cơ đồng :

- Con cạp này của bốn thần rất thích ăn thịt hồ ly, hãy để nó ăn đi.

Cự cơ đồng liền rùng mình.

Mọi người cũng cảm thấy ý kiến này của Thổ địa gia gia hình như không ổn, hiện giờ Cự cơ đồng tuy là hóa thân của Hồ gia, nhưng thân thể vẫn là của Cự cơ đồng, bây giờ bắt Cự cơ đồng nuốt con hồ ly tinh này vào bụng thì hẳn làm sao chịu đựng được?

Tên chấp sự nguyên là đồng đảng của Cự cơ đồng, hai người toa rập với nhau, lừa đảo mọi người, hẳn không nhẫn tâm nhìn Cự cơ đồng chịu sự dọa dẫm như vậy, liền bước tới cúi lạy :

- Thổ địa gia gia, Cự cơ đồng tuy là hóa thân của Hồ gia, nhưng hẳn cũng chỉ là người, xin ngài...

Thổ Địa Công vung tay áo lên quát :

- Tránh ra, không có việc của người.

Tên chấp sự như bị gió thổi bạt, tức thì ngã xuống giữa mặt lên trời.

Thổ Địa Công đến đá vào đít của Cự cơ đồng quát lớn :

- Súc sinh, người vẫn thích ăn thịt hồ ly mà, bây giờ món ngon ở trước mặt, người còn khách sáo làm gì, ăn mau!

Cự cơ đồng cúi đầu đứng im, toàn thân run rẩy.

Thổ Địa Công giận dữ :

- Ăn mau, ăn mau!

Cự cơ đồng nào dám ăn, cứ không ngừng run rẩy.

Thổ Địa Công nắm cổ hắn, lôi hắn đến trước con mèo chết.

- Ăn mau, nếu không ta đánh chết người!

Nói xong liền đè hắn xuống, muốn cưỡng ép hắn.

Cự cơ đồng hoảng sợ, cố rút đầu thoái lui, gượng nói run rẩy :

- Thổ địa gia gia, xin ngài tha mạng.

Thổ Địa Công cười lạnh lùng :

- Hay cho tên súc sinh, ta cho người ăn món mà người ưa thích, chứ đâu có lóc thịt của người mà người van xin làm gì?

Cự cơ đồng vẫn van xin :

- Thổ địa gia gia, không dám giấu giếm nữa, ta.... ta... ta là giả...

Thổ Địa Công :

- Cái gì?

Cự cơ đồng cà lăm :

- Ta ta là Hồ gia giả... giả, không phải là thật.

Thổ Địa Công :

- Lớn tiếng một chút, ta nghe không rõ lắm, người nói gì vậy?

Cự cơ đồng đỏ mặt, lớn tiếng :

- Ta là Hồ gia giả, không phải thật đâu.

Thổ Địa Công lắc đầu :

- Vẫn nghe chưa rõ, lớn tiếng một chút nữa.

Cự cơ đồng đành phải la thật lớn :

- Ta là Hồ gia giả, không phải Hồ gia thật.

Thổ Địa Công cười ha hả, quay nhìn mọi người :

- Tất cả nghe rõ chưa?

Lúc Cư cơ đồng van xin được tha, mọi người đã nhìn được hấn là Hổ gia giả, bây giờ ai ai cùng lộ vẻ phần nộ, mấy chục đôi mắt đều nhìn về hấn, muốn đánh hấn một trận.

Thổ Địa Công cười ha hả, cúi xuống hỏi hấn :

- Như vậy, tên họ của ngươi là gì?

Cư cơ đồng lẩm bẩm :

- Ta.... ta họ Cư, tên là Thuận An...

Thổ Địa Công mỉm cười, hỏi tiếp :

- Có ngoại hiệu gì?

Cư cơ đồng :

- Hắc Diện Yêu Đồng.

Thổ Địa Công cười :

- Kim Húc ở đâu?

Hắc Diện Yêu Đồng tức thì biến sắc, run rẩy :

- Ngài... ngài là ai?

Thổ Địa Công Phòng Vũ cười :

- Từ đầu ta đã nói với ngươi, bổn thần là Chung Nam Thổ Địa Công.

Khuôn mặt đen của Hắc Diện Yêu Đồng đã biến thành khuôn mặt trắng bệch, nói tiếp :

- Thì ra ngài... là sư phụ của Kim Húc...

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Hấn ở đâu?

Xem tiếp hồi 6

6. Hồi 6

(Thiếu một đoạn)

... người bạn mà hấn có đó là ai?

Thổ Địa Công :

- Hung thủ.

Lỗ Tiểu Phúc :

-Ồ!

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Hấn đã bị hung thủ mua chuộc làm thủ hạ, lần đó hấn cải danh thành Đô...

(Thiếu một đoạn)

...

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Cho nên chúng ta cần phải nhanh chóng tìm được Kim Húc, nếu không tính mạng của Nhạc Hạc khó mà bảo toàn.

Lỗ Tiểu Phúc :

- Chỉ cần hẩn không đến Ngũ Lão phong, tạm thời sẽ không.. Ừa! ở đây có đường trái đá.

Đường trái đá chỉ rộng ba thước, mọc nhiều cỏ dại, đi thẳng vào một cánh rừng.

Thổ Địa Công Phòng Vũ dừng bước nhìn con đường trái đá, gật đầu :

- Chắc là đây rồi!

Lỗ Tiểu Phúc nhìn theo con đường trái đá đến tận cánh rừng, khẽ hỏi :

- Ngôi sơn thần miếu đó chắc ở trong rừng?

Thổ Địa Công lại gật đầu, ra dấu im lặng, rồi nhẹ nhàng bước vào con đường trái đá.

Lỗ Tiểu Phúc đi theo sau.

Hai sư đồ trong chớp mắt đã vào cánh rừng, tuy lúc này trời đã âm u, nhưng vừa vào trong rừng đã thấy một ngôi miếu hoang.

Ngôi miếu hoang này được xây dựa vách núi do bị bỏ hoang nhiều năm, nghiêng sang một bên, chỉ cần một cơn gió mạnh cũng đủ quật ngã nó.

Thổ Địa Công Phòng Vũ dừng bước nói với Lỗ Tiểu Phúc :

- Người lên bục ra phía sau miếu, đề phòng hẩn thoát thân từ ngõ đó!

Lỗ Tiểu Phúc gật đầu nhẹ nhàng cất bước đi.

Thổ Địa Công Phòng Vũ chờ một lát đoán biết rằng Lỗ Tiểu Phúc đã đến phía sau miếu liền phóng mình hơn năm trượng đến trước cửa miếu.

Trong miếu rất yên lặng hình như chẳng có ai.

Thổ Địa Công Phòng Vũ lắng nghe giây lát không thấy động tĩnh gì, liền nhíu mày lẩm bẩm :

- Hừ, chẳng lẽ tên Hắc Diện Yêu Đồng dám gạt ta?

Thì ra công lực của lão rất thâm hậu, trong vòng ba trượng có thể nghe rất rõ ràng nhịp thở của con người, bây giờ lão nghe rõ được trong miếu chẳng có ai, nên lẩm bẩm chửi mắng, rồi bước vào trong miếu.

Trong miếu vừa dơ vừa lộn xộn, tượng sơn thần đã tan nát từ lâu.

Nhưng lạ một điều giữa miếu đường lại có một cỗ quan tài!

Cỗ quan tài đã bắt đầu mục nát, hình như được đào từ dưới đất lên được đặt ở giữa miếu đường, giống như một người chết đang nằm yên ở đó. Thổ Địa Công ngạc nhiên đến trước cỗ quan tài nghiêng mình lắng nghe một hồi lại đưa tay đẩy nhẹ, rồi lên tiếng gọi :

- Tiểu mao đầu người vào đây!

Lỗ Tiểu Phúc từ cửa sau bước vào, thần sắc cũng ngạc nhiên khi gặp cỗ quan tài, hỏi :

- Kim Húc không ở đây à?

Thổ Địa Công :

- Ừ!

Lỗ Tiểu Phúc nhìn cỗ quan tài :

- Sao lại có cỗ quan tài ở đây?

Thổ Địa Công :

- Ai mà biết!

Lỗ Tiểu Phúc :

- Ở ngôi sơn thần miếu này không thể có cỗ quan tài.

Thổ Địa Công :

- Đúng vậy?

Lỗ Tiểu Phúc :

- Có người chết nằm trong đó không?

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Sư phụ chưa mở ra xem.

Lỗ Tiểu Phúc :

- Hãy mở ra xem sao?

Thổ Địa Công :

- Được, người đến mở ra xem.

Dù sao tuổi của Lỗ Tiểu Phúc vẫn còn nhỏ, rất hoảng sợ khi đứng trước một người chết, nó sợ hãi lắc đầu :

- Thôi người chết có gì đâu mà xem!

Thổ Địa Công cười ha hả :

- Đồ vô dụng, cả người chết cũng không dám nhìn, sau này làm thế nào đi lại trên giang hồ.

Lỗ Tiểu Phúc :

- Không phải đệ tử không dám, mà là người chết rồi còn coi làm gì...

Thổ Địa Công cười :

- Biết đâu trong đó không có người chết.

Lỗ Tiểu Phúc nhún vai :

- Thì càng không cần coi.

Thổ Địa Công :

- Biết đâu trong đó có người còn sống.

Lỗ Tiểu Phúc ngạc nhiên :

- Người sống sao lại nằm trong quan tài?

Thổ Địa Công mỉm cười :

- Nằm ngủ trong quan tài thì thật là thoải mái, vừa êm ấm lại không sợ người khác đến quấy nhiễu.

Lỗ Tiểu Phúc phản chấn nói khê :

- Sư phụ nghĩ rằng hắn... đang nằm trong quan tài?

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Sư phụ không nghe thấy tiếng thở nhưng lúc này ta đẩy nhẹ một cái, thấy rất nặng.

Lỗ Tiểu Phúc :

- Vậy trong đó chắc chắn có một người đã chết.

Thổ Địa Công Phòng Vũ mỉm cười :

- Có thể nhưng cũng phải mở ra xem cho rõ ràng, người mở ra đi.

Lỗ Tiểu Phúc do dự một lát, cắn môi :

- Sư phụ nhất định buộc đệ tử mở ra sao?

Thổ Địa Công gật đầu :

- Không sai, đây là cơ hội tốt để tập luyện cho người gan dạ hơn.

Lỗ Tiểu Phúc :

- Người chết rồi thì rất hôi, sư phụ không sợ cái mùi hôi đó sao?

Thổ Địa Công :

- Không sợ!

Lỗ Tiểu Phúc không còn cách nào khước từ đành phải đến gần cỗ quan tài đưa tay đẩy cái nắp.

Mới xê dịch được vài tấc nhìn thấy một đôi chân trong cỗ quan tài liền hoảng sợ nhảy ra la lớn :

- Trời ơi, quả nhiên có người chết nằm trong đó.

Người đó mới chết không bao lâu, quần áo còn rất thơm mát, cũng không phát ra mùi hôi.

Thổ Địa Công cười :

- Thế nào rồi?

Trái tim của Lỗ Tiểu Phúc đập bình bịch vừa chỉ cái xác nằm trong quan tài vừa nói :

- Sư phụ hãy xem, hấn... hấn... hấn...

Thổ Địa Công :

- Hấn thế nào?

Lỗ Tiểu Phúc :

- Hấn là một người chết...

Thổ Địa Công mắng :

- Đồ vô dụng, làm gì phải sợ đến như vậy, lúc đánh cờ với ta lại hung hăng quá vậy?

Lỗ Tiểu Phúc rụt rè nhìn thêm một lần nữa :

- Hấn không phát ra mùi hôi, chỉ sợ là cương thi.

Thổ Địa Công Phòng Vũ cầm thanh trúc trượng đẩy nắp quan tài lên, hơi biến sắc ngạc nhiên :

- Không lẽ chết thật à?

Lỗ Tiểu Phúc không dám bước gần nữa, đứng ở ngoài xa mà hỏi :

- Sư phụ, hấn có phải là cương thi không?

Thổ Địa Công thận trọng :

- Không phải, người qua đây xem?

Lỗ Tiểu Phúc vừa nghe được không phải là cương thi, liền gan dạ bước gần để xem xét chỉ thấy người chết nằm trong quan tài khoảng ba mươi tuổi, tướng mạo đoan chính, tuy có một vết sẹo ở trên chân mày, giờ đây hai mắt lồi ra tướng mạo rất khó coi.

Lỗ Tiểu Phúc vừa thấy trên chân mày người chết có một vết sẹo, liền thất thanh :

- Sư phụ, hình như là sư huynh?

Thổ Địa Công Phòng Vũ gật đầu.

Lỗ Tiểu Phúc kinh ngạc :

- Tại sao sư huynh lại chết?

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Bị người ta giết chết!

Lỗ Tiểu Phúc càng kinh ngạc hơn :

- Chẳng lẽ lại là hung thủ?

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Không sai, hắn bị hung thủ dùng nội công chân lực chấn động tâm mạch...

Lỗ Tiểu Phúc :

- Sát nhân diệt khẩu?

Thổ Địa Công Phòng Vũ lắc đầu.

Lỗ Tiểu Phúc :

- Nhưng hung thủ làm thế nào mà biết chúng ta lại đến tìm sư huynh?

Thổ Địa Công Phòng Vũ lắc đầu.

Lỗ Tiểu Phúc :

- Cái chết của sư huynh hình như chưa quá hai ngày, vậy có thể chứng minh rằng hung thủ đã biết được chúng ta sẽ đến tìm sư huynh, nên đã đến trước chúng ta để hạ thủ.

Đột nhiên Thổ Địa Công lên tiếng :

- Hắc Diện Yêu Đồng?

Lỗ Tiểu Phúc :

- Thế nào?

Thổ Địa Công trầm giọng :

- Chắc chắn là Hắc Diện Yêu Đồng thông báo với hung thủ. Hừ, sao sư phụ không nghĩ ra hắn cũng là một trong những bộ hạ của hung thủ.

Lỗ Tiểu Phúc :

- Nếu vậy chúng ta lập tức trở lại Hồ Nha sơn, có lẽ còn kịp để bắt hắn.

Thổ Địa Công Phòng Vũ lắc đầu :

- Không kịp rồi.

Lỗ Tiểu Phúc giậm chân :

- Nếu biết như vậy chúng ta nên mang cả hắn đến đây để hắn không thể thông báo với hung thủ được.

Thổ Địa Công Phòng Vũ không trả lời, đưa tay lục soát mình của Kim Húc, nhưng chỉ lục được một ít bạc vụn, không thấy một vật gì có thể làm manh mối được, liền thở dài :

- Tên hung thủ này thật ranh ma!

Lỗ Tiểu Phúc :

- Sư phụ thường dạy đệ tử rằng những vật quý giá nên lặn vào trong lưng để đề phòng rơi rớt, sao không tìm trong lưng của hắn xem.

Nghe vậy Thổ Địa Công liền tháo sợi dây lưng của Kim Húc ra, quả nhiên phát hiện có một vật gì trong đó, liền xé sợi dây lưng ra lấy ra được một tờ giấy xếp ngay ngắn.

Mở tấm giấy ra, thì ra là một tấm ngân phiếu.

Một tấm ngân phiếu có thể lĩnh được năm ngàn lạng bạc tại Hưng Ký tiền trang ở thành Lạc Dương.

Thổ Địa Công Phòng Vũ nở một nụ cười :

- Hừ! Đây có thể là thù lao của hung thủ đưa cho hần, nhưng rất tiếc hần không còn cơ hội để đi lãnh nữa.

Lỗ Tiểu Phúc mừng rỡ :

- Chúng ta có thể lần ra danh tánh của hung thủ từ tấm ngân phiếu này!

Thổ Địa Công :

- Không đơn giản như thế đâu.

Lỗ Tiểu Phúc :

- Hung thủ chắc chắn có gửi tiền tại Hưng Ký tiền trang ở thành Lạc Dương, nếu không Hưng Ký tiền trang sẽ không chi trả cho hần tấm ngân phiếu này.

Thổ Địa Công :

- Không sai, nhưng hung thủ sẽ không dùng tên họ thật, nếu hần dùng tên giả thì chúng ta không điều tra được gì cả!

Thổ Địa Công Phòng Vũ cắt tấm ngân phiếu vào trong mình rồi xếp ngay ngắn thi thể của Kim Húc đây nắp quan lại, thở dài :

- Tiểu mao đầu người hãy nhớ!

Lỗ Tiểu Phúc :

- Việc gì?

Thổ Địa Công Phòng Vũ bằng một giọng nói nghiêm túc :

- Đây là kết quả của kẻ lầm đường lạc lối.

Lỗ Tiểu Phúc trang nghiêm :

- Sự phụ yên tâm, đệ tử sẽ không như vậy đâu.

Thổ Địa Công Phòng Vũ quay ra khỏi miếu :

- Đi chúng ta đến Ngũ Lão hội xem sao...

* * * * *

Ngày mười lăm tháng mười một.

Ngày hôm nay, đối với những người khác là một ngày rất bình thường, nhưng đối với Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh lại là một ngày rất quan trọng.

Vì ngày hôm nay sẽ quyết định họ được sống hay phải chết.

Họ bị Ngũ Lão hội giam giữ ở mật thất đã gần hai tháng, trong hai tháng đó Thiên Ngoại Quái Tẩu Lỗ Ba Công vẫn chưa xuất hiện, nhưng năm vị tân Chương môn của Ngũ đại phái vẫn có mặt đầy đủ ở Ngũ Lão hội, ngay cả năm vị chấp hành võ sĩ được phái đến Bắc Nhạn Đãng sơn cũng đã trở về cho nên năm vị Phó hội chủ và năm vị tân Chương môn đã nhất trí với nhau quyết định vào ngày mười lăm tháng mười một sẽ phán xử Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh.

Vì việc Ngũ lão bị giết hại là một việc chấn động thiên hạ, cho nên rất nhiều nhân vật của võ lâm đều muốn đến Ngũ Lão hội để chứng kiến cuộc phán xử, nhưng để bảo đảm an toàn, Ngũ Lão hội chỉ cho phép số ít cao nhân võ lâm vào dự, số còn lại đều bị khước từ dưới Ngũ Lão phong.

Trong số ít những cao nhân võ lâm được vào dự cuộc phán xét có Thổ Địa Công Phòng Vũ.

Thực ra lão đến Ngũ Lão hội đã hơn một tháng, đã gặp mặt Nhạc Hạc và kể cho hắn nghe việc Kim Húc đã chết. Nhạc Hạc van xin lão mang hộ mẫu thân rời khỏi Ngũ Lão hội, lão nhận lời và mang Từ thị trở về Nhạc Dương, mấy hôm trước trở lại Ngũ Lão hội.

Trong tất cả mọi người ở đây chỉ một mình lão tin rằng Nhạc Hạc không phải là hung thủ đã giết hại Ngũ lão, nhưng lão không đủ khả năng để giải cứu Nhạc, Cảnh hai người, chỉ có thể lo lắng nóng ruột.

Khoảng giờ Thìn Ngũ Lão hội gõ trống ba lượt, chính thức tuyên bố mở cuộc phân xử, Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh được giải vào Ngũ Lão hội sảnh.

Gian sảnh Ngũ Lão hội này lớn gấp ba lần so với những đại sảnh bình thường khác, được bày trí rất tráng lệ đài hoành.

Phía đầu sảnh có một chiếc bàn dài nguyên là chỗ ngồi của Ngũ lão, nhưng hôm nay ngồi trên đó là năm vị Phó hội chủ: Độc Nhân thần tăng, Thiên Hạc đạo nhân, Cửu Long lão nhân, Tam Bạch tiên sinh và Lãnh Diện Quan Âm.

Hai bên bàn dài đều có một dãy ghế ngồi dành riêng cho quan khách và những người đến dự. Lúc này có mặt Thiếu Lâm Chí Thiện thiền sư, Vô Đang Nhất Trần đạo trưởng, Huỳnh Sơn Cửu Tỷ Tẩu Liêu Bảo Tùng, Bạch Hạc Ma Thiên tướng quân Từ Phạm, Thanh Liên Lục Vô lão ni, năm vị Chưởng môn và một vài võ lâm cao nhân.

Xung quanh Ngũ Lão hội sảnh mười mấy tên chấp hành võ sĩ dàn hàng ngang, đều oai vệ chững chạc như ngự lâm quân trong hoàng thành, làm mọi người trông thấy khiếp sợ.

Bây giờ Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh đang đứng trước chiếc bàn dài chờ đợi sự phán xét của Ngũ Lão hội.

Thì ra lúc Ngũ Lão hội xử lý các vụ án đều do Ngũ lão luân lưu chủ trì, sau khi người chủ trì phán xử hoàn tất rồi mới đến Ngũ lão cũng nhau quyết định kẻ bị phán xử có tội hay không và xử bằng hình phạt gì, nếu trong Ngũ lão có ba người trở lên cho rằng kẻ bị phán xử vô tội, những người còn lại không được phản đối, đây là nguyên tắc được định ra lúc sáng lập Ngũ Lão hội với mục đích đảm bảo sự công bằng.

Người chủ trì cuộc phán xử hôm nay là Độc Nhân thần tăng. Trong năm vị Phó hội chủ lão là người kiên quyết nhất cho rằng Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh đã sát hại Ngũ lão.

Hắn chờ mọi người đều an tọa :

- Chư vị, bản tăng tuyên bố bắt đầu cuộc phán xét. Hôm nay bốn hội sẽ phán xử Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh, tội danh của chúng là sát hại Ngũ lão của bốn hội.

Giọng nói thấp trầm mà chậm chạp lộ vẻ uy nghiêm vô cùng. Lão ngưng một lát, nói tiếp :

- Bây giờ bản đạo xin kể lại sự việc một lượt, sau đó tiến hành phán xử. Việc này xảy ra vào ngày mười sáu tháng tám năm nay, hôm đó, Ngũ lão nhận được một bức thư mời được ký tên bởi Thiên Ngoại Quái Tẩu Lỗ Ba Công, trong thư lão bảo rằng có việc cần thương lượng với Ngũ lão mời Ngũ lão vào ngày trùng cửu giá lâm Quỷ bảo ở Bắc Nhạn Đãng sơn để gặp mặt. Bức thư mời đó, bốn hội còn đang giữ chính là bức thư này.

Nói đến đây cầm một bức thư lên :

- Trong chư vị nếu có ai hoài nghi, có thể lên đây để kiểm duyệt.

Vài vị võ lâm cao nhân vẫn ngồi yên bất động.

Độc Nhân thần tăng thấy không ai lên tiếng, lão để bức thư xuống nói tiếp :

- Chư vị chắc đều biết Thiên Ngoại Quái Tẩu là một vị võ học đại tôn sư cho nên Ngũ lão khi nhận được thư mời, liền gạt bỏ mọi việc cùng nhau kéo đến Quỷ bảo. Trong suy nghĩ của Ngũ lão, Thiên Ngoại Quái Tẩu chắc có việc quan trọng cần bàn bạc với họ nên nằm mơ cũng không thể ngờ rằng chuyến đi này lại đến Quỷ Môn quan.

Lão ngưng lại nhìn mọi người một lượt rồi tiếp :

- Ngày hai mươi ba tháng chín, năm cao thủ của bốn hội thường trú ở Trường An gồm Giác Nhiên hòa thượng, Xích Dương đạo nhân, Cửu Hoàn Đoạt Mệnh Hạ Quang Vũ, Thiên Long Tiên Triển Nhận và Bạch Ngọc Ni bỗng nhiên đem một phụ nữ về đây, vị phụ nữ đó họ Từ tên Vân là vợ của Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực, mẹ của Nhạc Hạc.

Thì ra họ đã nhân được mật báo rằng sư đồ của Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh đã sát hại Ngũ lão tại Quỷ bảo và Nhạc Hạc cùng Cảnh Huệ Khanh đang ở Chung Nam sơn chỗ của Thổ Địa Công Phòng lão thí chủ, vì kẻ đến mật báo kể rất rõ ràng nên bọn Giác Nhiên hòa thượng không dám không tin liền cùng đến Chung Nam sơn, vừa đến thổ địa miếu, quả nhiên thấy Nhạc, Cảnh hai người đang nói chuyện với Phòng lão thí chủ, việc họ đang nói chính là cái chết của Ngũ lão, nên bọn Giác Nhiên hòa thượng liền mời Nhạc, Cảnh hai người đến bốn hội để giải thích rõ ràng nhưng Nhạc, Cảnh hai người không những không chịu mà còn ngang nhiên chống cự, ra tay giao đấu với bọn Giác Nhiên hòa thượng.

Lão liếc nhìn Thổ Địa Công rồi lạnh lùng tiếp :

- Có thể Phòng lão thí chủ chưa rõ sự tình nên ra tay giúp đỡ Nhạc, Cảnh hai người, bọn Giác Nhiên hòa thượng không đủ sức chống cự đành phải quay về Nhạc Dương, mời Từ phu nhân đến bốn hội.

Tiếp theo lão kể lại việc Nhạc, Cảnh hai người đến Ngũ Lão phong cứu Từ phu nhân và bị bắt :

- Bây giờ bản tăng kể cho chư vị nghe nguyên nhân giết hại Ngũ lão của Nhạc Hạc, theo lời hẩn thì cách đây mười năm, trước ngày Trùng cử vài hôm, Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực nhận được vương “Ngũ Lão lĩnh tiền” của Ngũ lão hội.

Bỗng nhiên Nhạc Hạc lên tiếng :

- Sai rồi.

Hình như Độc Nhân thần tăng không thích người khác cắt ngang lời của hẩn nên nhíu mày tiếp :

- Nhạc Hạc, ngươi hãy chờ bản tăng kể xong, rồi mới biện hộ được không?

Nhạc Hạc :

- Ta không có ý cắt lời, nhưng thần tăng kể sót một việc quan trọng. Lúc đó chính Ngũ lão đã đến Tiên Hoa Thiên Khiêm, tiên phụ xuất hành chưa về, Ngũ lão liền giao vương “Ngũ Lão lĩnh tiền” cho gia mẫu, việc này ta còn nhớ rất rõ ràng, chứ không phải Ngũ lão phái người đem “Ngũ Lão lĩnh tiền” tới tậ xá.

Độc Nhân thần tăng lạnh lùng :

- Bản tăng có nói rằng Ngũ lão phái người đem “Ngũ Lão lĩnh tiền” đến hay sao?

Nhạc Hạc :

- Không, nhưng việc Ngũ lão đến tậ xá, không thể không nói đến.

Độc Nhân thần tăng ngưng một lát nói tiếp :

- Nghe nói vương “Ngũ Lão lĩnh tiền” đó có chữ ký của Ngũ lão. Nội dung rằng Ngũ lão mời Nhạc đại hiệp đến Quỷ bảo để bàn việc quan trọng, sau đó Nhạc đại hiệp đã đúng hẹn đến Quỷ bảo.

Cảnh Huệ Khanh lên tiếng :

- Chờ một chút, thần tăng lại kể sót một việc.

Độc nhân thần tăng không vui :

- Bản tăng kể sót điều gì?

Cảnh Huệ Khanh :

- Lúc Nhạc đại hiệp đến Bắc Nhận Đăng sơn vì không biết nơi tọa lạc của Quỷ bảo có hỏi thăm, ta sau khi được ta chỉ điểm Nhạc đại hiệp mới tìm được Quỷ bảo.

Độc Nhân thần tăng lạnh lùng :

- Việc này có quan trọng không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đương nhiên quan trọng vì ta là chứng nhân duy nhất mục kích Nhạc đại hiệp bị sát hại.

Độc Nhân thần tăng “hừ” một tiếng :

- Nghe nói sau khi Nhạc đại hiệp đến Quỷ bảo quả nhiên Ngũ lão có mặt ở đó, tại phòng khách của Quỷ bảo Ngũ lão đãi tiệc tiếp đón Nhạc đại hiệp sau đó Ngũ lão mới kể lại nguyên do mời Nhạc đại hiệp...

Lão kể rất rõ ràng việc gặp nạn của Nhạc Nhất Thực tại Quỷ bảo.

Những điều lão vừa kể lại là theo lời khai của Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh. Lúc kể đến thi thể của Nhạc Nhất Thực bị thiêu đốt, Ngũ lão hoảng sợ vì gặp phải nữ quỷ, liền chỉ vào Cảnh Huệ Khanh :

- Nữ quỷ đó, vị Cảnh cô nương này khai rằng là chính nàng giả dạng, tại sao nàng làm như vậy bản tăng cũng theo lời khai của nàng tường thuật lại với chư vị...

Lão quay câu chuyện sang gia thế và người chị của Cảnh Huệ Khanh, sau khi kể xong, lão tiếp :

- Đây là việc riêng của nàng vì nàng chưa đầu cáo với bốn hội nên bốn hội không tiện xử lý. Bây giờ bốn hội bắt đầu thẩm vấn về việc Nhạc đại hiệp bị sát hại.

Lão ngược nhìn Nhạc Hạc :

- Nhạc Hạc! Người khai rằng cách đây mười năm chính Ngũ lão đã đến Tiên Hoa Thiên Kiếm, vậy ngoài hai mẹ con người ra còn người thứ ba nhìn thấy không?

Nhạc Hạc :

- Không có!

Độc Nhân thần tăng :

- Người khai rằng cách đây mười năm chính Ngũ lão đã đến Tiên Hoa Thiên Kiếm, nhưng bốn hội có rất nhiều người có thể chứng minh Ngũ lão chưa hề cùng nhau rời khỏi Ngũ Lão hội, điểm này người giải thích thế nào?

Nhạc Hạc :

- Nếu sự thật như vậy thì Ngũ lão mà mẹ con ta đã gặp có thể do bọn hung đồ giả dạng hoặc trong đó có vài người do hung đồ giả dạng.

Độc Nhân thần tăng :

- Bốn hội có bút ký làm bằng, khoảng tháng tám tháng chín mười năm trước đây, trong Ngũ Lão hội có ba người trực nhật, ở bốn hội chỉ có Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn và Huỳnh Sơn Bạch Đầu Ông trở về bốn phái xử lý việc riêng.

Nhạc Hạc :

- Vậy trong Ngũ lão ít ra có hai vị khả nghi, tức là Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn và Bạch Đầu Ông không hẳn là trở về bốn phái để xử lý việc riêng.

Độc Nhân thần tăng :

- Người khai rằng lúc Ngũ lão đến Tiên Hoa Thiên Kiếm có giao cho lệnh đường một vương “Ngũ Lão lệnh tiền”. Vương “Ngũ Lão lệnh tiền” đó đâu rồi?

Nhạc Hạc :

- Ta đã khai rằng vương “Ngũ Lão lệnh tiền” đó bị một kẻ có tên là Đông Phương Lượng lấy cắp, và tên Đông Phương Lượng ta đã điều tra ra là đồ đệ lúc trước của Phòng lão tiền bối, tên thật là Kim Húc.

Độc Nhân thần tăng quay sang Thổ Địa Công Phòng Vũ hỏi :

- Xin hỏi Phòng lão thí chủ thí chủ có thừa nhận tên Đông Phương Lượng chính là lệnh đồ Kim Húc không?

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Vì hắc quá hư đồn, cách nay vài năm ta đã đoạn tuyệt tình nghĩa thầy trò với hắc rồi.

Độc Nhân thần tăng :

- Hiện giờ hắc ở đâu?

Thổ Địa Công Phòng Vũ mỉm cười :

- Lúc lão đến đây vào tháng trước, đã kể rõ với thần tăng về việc hắc bị giết, hôm nay lại phải kể lại một lần nữa hay sao?

Độc Nhân thần tăng gật đầu :

- Đúng vậy, hôm nay là cuộc thẩm vấn chính thức, phải kể lại mọi việc rõ ràng.

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Như vậy ta sẽ kể lại một lần nữa, lão biết hắc đang ẩn náu tại một ngôi sơn thần miếu ở Cửu Cung sơn từ miệng của Hắc Diện Yêu Đồng. Nhưng khi lão đến đó thì phát hiện hắc đã bị giết và thi thể được để trong một cỗ quan tài hình như là bị hung thủ giết để diệt khẩu.

Độc Nhân thần tăng :

- Có tìm được vương “Ngũ Lão lĩnh tiền” trong mình hắc không?

Thổ Địa Công Phòng Vũ lắc đầu :

- Không có, hung thủ vì sợ hắc khai ra mọi việc nên mới giết hắc, đâu dễ dàng để sót lại vương “Ngũ Lão lĩnh tiền” đó.

Độc Nhân thần tăng nhìn Nhạc Hạc chậm rãi nói :

- Nhạc Hạc, trước khi bốn hội thu thập đầy đủ chứng cứ để tìm ra hung thủ đã giết Kim Húc thì không thể dựa vào những lời suy đoán, để xác định hắc chết dưới thủ đoạn sát nhân diệt khẩu của hung thủ, bây giờ hắc đã chết lại không tìm được vương “Ngũ Lão lĩnh tiền” cho nên việc “Ngũ Lão lĩnh tiền” bị Kim Húc lấy cắp, bốn hội khó mà chấp nhận.

Nhạc Hạc :

- Vậy là sao?

Độc Nhân thần tăng :

- Có nghĩa là, việc người kể rằng mười năm trước đây lệnh đường đã nhận được vương “Ngũ Lão lĩnh tiền” từ chính tay của Ngũ lão bốn hội không thể tin được.

Nhạc Hạc lạnh lùng :

- Vậy sao?

Độc Nhân thần tăng :

- Còn nữa, lúc trước bốn hội có ủy thác Mai lão phu nhân làm ra năm mươi vương “Ngũ Lão lĩnh tiền”. Từ trước đến giờ tổng cộng đã sử dụng hết hai mươi bảy vương, bốn hội hiện giờ còn cất giữ hai mươi ba vương, việc này có sổ sách để làm bằng.

Nói đến đây lão lấy ra một chiếc hộp gỗ mở hộp ra :

- Hai mươi ba vương “Ngũ Lão lĩnh tiền” còn lại ở đây, người qua đây xem cho rõ.

Nhạc Hạc lắc đầu :

- Không cần, ta không phải Mai lão phu nhân, không thể phân biệt được thật hay giả.

Cảnh Huệ Khanh :

- Còn một điều cần nhắc ở đây, bọn ta có đến thành Trường An để tìm Mai lão phu nhân nhưng Mai lão phu nhân lại chết trước vài hôm, lúc bọn ta đến thành Trường An, một cái chết thật đúng lúc!

Độc Nhân thần tăng :

- Người nghĩ rằng Mai lão phu nhân cũng chết dưới tay hung thủ?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy!

Độc Nhân thần tăng :

- Bốn hội xử án không thể dựa vào sự suy đoán, phải có chứng cứ rõ ràng.

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng :

- Được, nếu thần tăng cho rằng tất cả đều phải có chứng cứ, ta muốn biết hôm nay Ngũ Lão hội dựa vào chứng cứ gì để phán xử và buộc bọn ta vào tội chết?

Độc Nhân thần tăng nghiêm nghị :

- Bây giờ đến lượt hai người khai rằng chính mắt người nhìn thấy Ngũ lão đã sát hại Nhạc đại hiệp tại Quỷ bảo đúng không?

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Không sai!

Độc Nhân thần tăng :

- Sau đó lại theo dõi bọn họ xuống núi, đúng không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Theo dõi tận đến Hàn Châu nhìn thấy họ chia tay ở đó, sau đó ta lại tiếp tục theo dõi Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn cho đến khi hấn về tới Bạch Hạc sơn trang, nhìn thấy hấn đi vào sơn trang mới thôi.

Độc Nhân thần tăng :

- Có kẻ khác nhìn thấy không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Thần tăng nói kẻ khác là muốn chỉ ai?

Độc Nhân thần tăng :

- Kẻ nào đó mà người quen biết.

Cảnh Huệ Khanh :

- Không có!

Độc Nhân thần tăng :

- Vậy thì bản tăng xin nói cho người biết một quy tắc thẩm án của bốn hội, bốn hội chỉ tiếp nhận sự chỉ chứng của nhân chứng, không chấp nhận sự chỉ chứng của kẻ bị tình nghi, có nghĩa là người là một trong hai kẻ bị tình nghi trong vụ án sát hại Ngũ lão, nên lời khai của người không được bốn hội xem là lời khai của nhân chứng, cũng có nghĩa là việc người khai rằng đã theo dõi Ngũ lão hạ sơn, bốn hội không thể tin được.

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng :

- Hừ! Như vậy thì người nên nhanh chóng phán xử tội trạng của bọn ta cho xong việc còn hỏi tới hỏi lui làm gì?

Độc Nhân thần tăng :

- Vì muốn để cho mọi người ở đây hiểu rõ sự thật, bản tăng không thể không hỏi rõ ràng các tình tiết trong vụ án.

Nhạc Hạc :

- Thần tăng có thể nghe ta nói một lời hay không?

Độc Nhân thần tăng :

- Cứ nói!

Nhạc Hạc :

- Ta vì muốn báo thù cho cha quả có ý định sát hại Ngũ lão nhưng tất cả đều là ý của ta, không liên quan gì đến vị Cảnh cô nương này, nàng không phải là kẻ đồng mưu.

Độc Nhân thần tăng :

- Nàng vẫn ở bên người suốt vụ án xảy ra tại Quỷ bảo, lại giúp người phá hoại cây cầu treo, như vậy mà không phải là kẻ đồng mưu à?

Nhạc Hạc :

- Nàng chỉ hứa giúp ta phá hoại cây cầu treo, ngoài ra không còn làm việc gì khác, ta nguyện gánh lấy tất cả trách nhiệm, không hề liên quan đến nàng.

Độc Nhân thần tăng :

- Liên quan hay không, hạ hồi phân giải, bây giờ bản tăng hỏi thêm người một việc, người có mạo danh của lệnh sư phát thiệp mời Ngũ lão đến Quỷ bảo hay không?

Nhạc Hạc :

- Có!

Độc Nhân thần tăng :

- Sau đó người dụ Ngũ lão vào trong phòng khách của Quỷ bảo rồi nhấn nút đóng cánh cửa khác nhất Ngũ lão lại có đúng không?

Nhạc Hạc :

- Đúng!

Độc Nhân thần tăng :

- Sau đó người lại dùng xương cốt của lệnh tôn và thuật phúc ngữ của người giả làm hồn ma của lệnh tôn xuất hiện cưỡng ép Ngũ lão nói rõ nguyên nhân sát hại lệnh tôn cách đây mười năm, đúng không?

Nhạc Hạc :

- Đúng!

Độc Nhân thần tăng :

- Ngũ lão có nhận tội hay không?

Nhạc Hạc :

- Không có!

Độc Nhân thần tăng :

- Rồi sau đó?

Nhạc Hạc :

- Sau đó ta giả vờ bị hồn ma của sư phụ nhiếp ra bằng cánh cửa kín đi ra khỏi phòng khách.

Độc Nhân thần tăng :

- Tại sao người lại ra ngoài?

Nhạc Hạc :

- Vì ta phát hiện rất nhiều nghi vấn, cảm thấy Ngũ lão hình như không phải là hung thủ đã sát hại tiên phụ, cho nên không dám lập tức hạ thủ, mà ra ngoài để nghiên cứu đối sách với Cảnh cô nương.

Độc Nhân thần tăng :

- Rồi sau đó?

Nhạc Hạc :

- Sau khi nghiên cứu với Cảnh cô nương, ta quyết định hãy nghe Ngũ lão đang bàn luận việc gì trong phòng khách trước đã, nên đi lên trên lầu, mở một tấm ván lên, dưới tấm ván có một lỗ tròn nhỏ, từ lỗ tròn nhỏ đó có thể quan sát tình hình trong phòng khách, nhưng lúc bọn ta nhìn vào đó lại phát hiện ngọn đèn dầu trong phòng khách đã tắt và không nghe thấy một âm thanh nào của Ngũ lão, ta cảm thấy khả nghi, liền thắp sáng một ngọn đèn khác, cột vào sợi dây từ lỗ tròn nhỏ thả xuống phòng khách mới phát hiện Ngũ lão đã chết tự bao giờ, ta liền trở vào phòng khách thì phát hiện loại ám khí này trong mình Ngũ lão...

Hắn lấy từ trong mình ra “Thất Bộ Đoạn Hồn châm” nói tiếp :

- Đây là Thất Bộ Đoạn Hồn châm đã được tẩm độc, Ngũ lão đã bị loại ám khí này giết chết.

Độc Nhân thần tăng :

- Loại ám khí này không có gì đặc biệt, mọi người đều có thể sử dụng.

Nhạc Hạc :

- Đúng, mọi người đều có thể sử dụng ám khí này, nhưng ta muốn thần tăng nên lưu ý một điều, Ngũ lão đã bị ta giam cầm trong phòng khách, gian phòng khách đó rất kiên cố, Ngũ lão không thể nào thoát ra trong tình hình đó, ta đâu cần sử dụng loại ám khí này để sát hại họ.

Độc Nhân thần tăng hỏi :

- Người định sát hại họ bằng thủ đoạn gì?

Nhạc Hạc :

- Ta dự định sau khi họ thừa nhận đã sát hại gia phụ sẽ phóng hỏa đốt chết họ!

Độc Nhân thần tăng lạnh lùng :

- Phóng hỏa bằng cách nào?

Nhạc Hạc :

- Ta dự định đổ dầu vào trong phòng khách, rồi phóng hỏa, lấy răng trả răng, lấy máu trả máu?

Độc Nhân thần tăng :

- Đây chỉ là lời biện hộ của người, bốn hội không thể nào dựa vào những lời khai của người và mũi Thất Bộ Đoạn Hồn châm đó thì tin rằng người không phải là hung thủ sát nhân.

Nhạc Hạc :

- Hừ, nếu thần tăng đã cho rằng ta chắc chắn là hung thủ sát nhân thì không cần hỏi nhiều nữa.

Độc Nhân thần tăng :

- Bần tăng còn phải hỏi người vài vấn đề nữa, người nói rằng sau khi phát hiện Ngũ lão bị sát hại liền tìm kiếm hung thủ khắp Quý bảo đúng không?

Nhạc Hạc :

- Đúng, nhưng tìm không thấy.

Độc Nhân thần tăng :

- Rồi sau đó?

Nhạc Hạc :

- Sau đó bọn ta nghĩ rằng hung thủ có thể đã lợi dụng sợi dây của bọn ta chuẩn bị để xuống núi, liền đến chỗ cất giấu sợi dây để xem xét quả nhiên hung thủ đã lấy mất sợi dây và trốn xuống núi.

Độc Nhân thần tăng :

- Nói tiếp!

Nhạc Hạc :

- Hung thủ vì muốn không cho bọn ta xuống núi nên cầm một thanh đao ở vách núi, sau khi hắn trượt xuống núi xong, chỉ cần kéo sợi dây vào sát miệng đao thì sợi dây sẽ đứt đoạn.

Độc Nhân thần tăng :

- Người khai rằng hắn có để chữ trên vách núi?

Nhạc Hạc :

- Đúng! Chữ hắn đề là :

“Cảnh Huệ Khanh cảm ơn nàng đã chuẩn bị sợi dây cho ta, chúc nàng sống lâu trăm tuổi trên đỉnh núi này”.

Độc Nhân thần tăng gật đầu, trầm giọng :

- Truyền Huệ Không hòa thượng và bốn người cùng đi vào phòng phán xử.

Một tên chấp hành võ sĩ đứng trước cửa phòng lặp lại :

- Truyền Huệ Không hòa thượng và bốn người cũng đi vào phòng phán xử.

Dứt lời, có năm người nối tiếp nhau vào phòng. Năm người này tuổi tác đều dưới bốn mươi, một người là Thiều Lâm hòa thượng, một người là Võ Đang đạo sĩ một người là Thanh Liên ni cô còn hai người kia là tục gia, chắc là môn nhân của Phái Huỳnh Sơn và phái Bạch Hạc.

Năm người nọ đến trước chiếc bàn dài đồng loạt thi lễ với năm vị Phó hội chủ rồi đứng im tại chỗ.

Độc Nhân thần tăng nở một nụ cười nhìn thẳng vào Nhạc Hạc :

- Nhạc Hạc! Người yêu cầu bốn hội phái người đến Quỷ bảo kiểm chứng việc hung thủ để chữ trên vách núi, đúng không?

Nhạc Hạc gật đầu :

- Đúng.

Độc Nhân thần tăng chỉ năm người đang đứng :

- Năm người này là chấp hành võ sĩ của bốn hội phụng mạng đến đó để kiểm chứng, họ mới trở về ngày hôm qua.

Nhạc Hạc :

- Kết quả ra sao?

Độc Nhân thần tăng quay sang Thiều Lâm hòa thượng :

- Huệ Không, người hãy kể lại tình hình kiểm chứng ở Quỷ bảo.

Huệ Không hòa thượng chấp tay :

- Bọn tiểu tăng năm người phụng mạng đến Bắc Nhai Đãng sơn, tôn theo chỉ thị mua vài trăm cây đinh sắt, ngày hôm sau bắt đầu trèo lên đỉnh núi, bọn tiểu tăng vừa leo trèo vừa đóng đinh sắt vào vách núi, phải hơn năm ngày mới lên tới đỉnh núi, sau khi nghỉ ngơi giây lát bọn tiểu tăng liền tìm kiếm chỗ để chữ của tên hung thủ nhưng tìm kiếm khắp nơi cũng không thấy, cũng không phát hiện thanh đao nào.

Nhạc Hạc biến sắc thất thanh :

- Tại sao lại như vậy?

Huệ Không hòa thượng :

- Tiểu tăng có tìm lại một lần nữa vẫn không phát hiện gì cả.

Nhạc Hạc xúc động :

- Không thể nào!

Huệ Không hòa thượng chấp tay :

- A Di Đà Phật, tiểu tăng có nói dối câu nào sẽ bị Phật tổ đánh vào thập bát tạng địa ngục.

Nhạc Hạc :

- Chắc chắn sau đó hung thủ lại lên đỉnh núi xóa đi chữ đề trên vách đứng và lấy đi thanh đao!

Huệ Không hòa thượng :

- Lúc đó tiểu tăng cũng nghĩ đến điều này nhưng sau đó lại nghĩ rằng không thể nào, vì đỉnh núi đó bốn bề đều là vách đứng và cao hơn ba trăm trượng, bất cứ ai có khinh công giỏi đến đâu chăng nữa cũng không thể lên đó được, muốn lên đó, chỉ còn cách như bọn tiểu tăng, đóng từng cây đinh một cho nên bọn tiểu tăng đã quan sát tỉ mỉ, không hề phát hiện có cây đinh sắt hay lỗ đinh nào trên vách đứng.

Nhạc Hạc :

- Như vậy, còn một khả năng cuối cùng, thanh đao cắm vào vách đứng đã bị gió thổi rớt, còn chữ trên vách đứng thì bị mưa xóa đi.

Huệ Không hòa thượng :

- Thanh đao ghim vào vách đứng đâu để gì bị gió thổi rớt.

Nhạc Hạc :

- Ta không thể hiểu được thanh đao và chữ đề trên vách đứng lại vô cớ biến mất.

Huệ Không hòa thượng :

- Giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền, Nhạc thí chủ dám làm sao không dám chịu.

Nhạc Hạc :

- Quả thật ta có ý định sát hại Ngũ lão, nhưng Ngũ lão không phải chết dưới tay ta, bây giờ muốn ta phải thừa nhận cái gì?

Huệ Không hòa thượng :

- Lúc này Nhạc thí chủ có khai rằng có dự định phóng hỏa thiêu chết Ngũ lão có phải không?

Nhạc Hạc gật đầu :

- Đúng.

Huệ Không hòa thượng :

- Như vậy Nhạc thí chủ đã làm được theo ý nguyện rồi.

Nhạc Hạc :

- Các người có vào trong phòng khách ở Quỷ bảo không?

Huệ Không hòa thượng :

- Đã vào rồi.

Nhạc Hạc :

- Như vậy các người phải biết được Ngũ lão đâu phải chết vì hỏa thiêu!

Huệ Không hòa thượng :

- Không, đúng là Ngũ lão chết vì hỏa thiêu.

Nhạc Hạc kinh ngạc :

- Người nói sao?

Huệ Không hòa thượng trầm giọng từ tốn :

- Lúc bọn tiểu tăng vào trong phòng khách chỉ thấy sáu cái xác bị cháy đen, trong đó có một cái xác bị tan rã, hình như không phải là xác của Ngũ lão!

Nhạc Hạc càng kinh ngạc hơn :

- Không lẽ xác của Ngũ lão bị người khác thiêu đốt?

Huệ Không hòa thượng liền gật đầu nói :

- Đúng, tiểu tăng đã đem hài cốt của Ngũ lão về đây. Nhạc thí chủ có cần xem qua hay không?

Nhạc Hạc lắc đầu thất thanh :

- Đó là âm mưu của hung thủ! Nhất định là âm mưu của hung thủ...

Độc Nhân thần tăng lạnh lùng :

- Nhưng hung thủ đi lên đỉnh núi bằng cách nào?

Nhạc Hạc :

- Hắn nhứt định có cách!

Độc Nhân thần tăng vẫy tay ra lệnh cho bọn Huệ Không hòa thượng :

- Các người có thể lui ra.

Năm người liền thi lễ rồi lui ra.

Độc Nhân thần tăng :

- Nhạc Hạc, người có thể đưa ra chứng cứ gì để chứng minh người không phải là hung thủ?

Nhạc Hạc :

- Những chứng cứ mà thần tăng đòi hỏi, ta không có.

Độc Nhân thần tăng :

- Việc này quan hệ đến sự sống còn của người, người nên suy nghĩ cho kỹ xem có chứng cứ gì có thể chứng minh người vô can.

Nhạc Hạc :

- Những chứng cứ mà ta đưa ra, thần tăng đều không chấp nhận còn đòi hỏi chứng cứ gì nữa?

Độc Nhân thần tăng :

- Như vậy cuộc phán xử kết thúc.

Dứt lời lão ngồi xuống.

Phán xử kết thúc, tiếp theo là xử tội, năm vị Phó hội chủ bắt đầu bàn bạc với nhau.

Lúc này Thổ Địa Công Phòng Vũ đứng dậy, nói với năm vị Phó hội chủ :

- Xin hỏi năm vị trước khi xử tội, lão có thể nói vài lời hay không?

Độc Nhân thần tăng :

- Phòng thí chủ hãy nói.

Thổ Địa Công Phòng Vũ đưa tay chỉ Nhạc Hạc :

- Lão với thân phụ và sư phụ lão đệ này đều không có giao tình thâm hậu, không cần xin tội cho hấn, nhưng theo sự quan sát của lão, vị Nhạc lão đệ này không thể nào là hung thủ đã giết hại Ngũ lão.

Độc Nhân thần tăng :

- Nhưng phải có chứng cứ mới được.

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Có nhiều khi suy luận theo tình lý cũng có thể xem như một chứng cứ.

Độc Nhân thần tăng :

- Nghĩa là sao?

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Kiểm Quân Tử Nhạc Nhất Thực cách đây mười năm bị năm kẻ gian mạo danh Ngũ lão sát hại, là một sự thật rõ ràng, vì Nhạc lão đệ này vì không hiểu sự thật nên định sát hại Ngũ lão để báo thù cha mà hấn đã thừa nhận mạo dụng danh tánh của sư phụ hấn để dụ Ngũ lão đến Quỷ bảo, theo thường tình, nếu hấn đã sát hại Ngũ lão thì không có lý do gì phủ nhận.

Độc Nhân thần tăng :

- Suy luận của Phòng lão thí chủ không phải là không có lý, nhưng bốn hội không thể vì sự suy luận đó mà tha cho hấn.

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Lão xin nói thêm một điều nữa, mong năm vị bình tĩnh suy xét, vị Nhạc lão đệ này bảo rằng hung thủ có đề chữ trên vách núi và để lại một thanh đao và yêu cầu quý hội phái người đến kiểm chứng. Nếu hấn nói như vậy để mong thoát tội thì trước đó hấn có thể tự đề chữ trên vách đứng và để lại một thanh đao, nhưng nên vách đứng lại không có đề chữ và không thấy thanh đao, nếu hấn biết rõ trên vách đứng không hề có đề chữ và cũng không có thanh đao thì đâu dám đặt ra yêu cầu đó, hành động đó có khác gì không đánh mà tự khai? Cho nên có thể quả quyết rằng lúc trước hung thủ thật sự đã đề chữ và để lại thanh đao trên vách đứng, và sau này nghĩ rằng những thứ đó có thể chứng minh cho Nhạc lão đệ là kẻ vô tội nên lại lên đó tẩy xóa những vết tích.

Độc Nhân thần tăng :

- Nhưng cầu treo đã đứt, trên vách đứng lại không phát hiện dấu vết gì hung thủ trở lại đỉnh núi bằng cách nào?

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Thần tăng đã từng đến Quỷ bảo chưa?

Độc Nhân thần tăng :

- Chưa!

Thổ Địa Công Phòng Vũ lại quay sang Thiên Hạc đạo nhân Lãnh Diện Quan Âm, Cửu Long lão nhân và Tam Bạch tiên sinh :

- Trong bốn vị, có vị nào từng đến Quỷ bảo?

Cửu Long lão nhân :

- Vào ngày khánh thành của Quỷ bảo, theo lời mời của Thần Quyền Đặng Thịnh Long lão có đến để chúc mừng, việc này đã cách nay lâu lắm rồi.

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Về hình dáng của cây cầu treo, các hạ vẫn còn nhớ chứ?

Cửu Long lão nhân :

- Phòng huynh muốn nói...

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Chiều dài của cây cầu?

Cửu Long lão nhân :

- Dài khoảng ba mươi trượng.

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Nếu bảo các hạ ném một vật nặng khoảng vài cân từ bên đây cầu sang đỉnh núi bên kia các hạ có làm được không?

Cửu Long lão nhân :

- Việc đó không khó.

Thổ Địa Công Phòng Vũ cười :

- Nếu như vậy thì muốn lên đỉnh núi đó cũng không khó, chỉ cần chuẩn bị một sợi dây dài hơn ba mươi trượng, một đầu cột vào một móc sắt thì đủ rồi.

Cửu Long lão nhân :

- ý của Phòng huynh là ném móc sắt sang đỉnh núi bên kia để nó móc vào một thân cây hoặc tảng đá nào đó, thì có thể đu theo sợi dây và leo lên đỉnh núi.

Thổ Địa Công Phòng Vũ gật đầu :

- Đúng vậy!

Cửu Long lão nhân gật đầu :

- Không sai, đó là cách nhanh gọn nhất để lên đỉnh núi.

Thổ Địa Công Phòng Vũ quay sang Độc Nhân thần tăng :

- Thần tăng nghĩ sao?

Độc Nhân thần tăng lạnh lùng :

- Đây cũng chỉ là một suy luận, mà không phải chứng cứ!

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Không sai, đây chỉ là một suy luận nhưng đâu phải hoàn toàn không có khả năng?

Xem tiếp hồi 7 Cái thế thần công cướp pháp trường

7. Hồi 7 Cái Thế Thần Công Cướp Pháp Trường

Độc Nhân thần tăng không lên tiếng.

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Nếu thần tăng nghĩ rằng có thể như vậy thì Nhạc Hạc cũng có thể không phải là hung thủ.

Độc Nhân thần tăng :

- Xin lỗi bốn hội không thể vì hai chữ có thể mà phán xử Nhạc Hạc vô tội?

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Đúng, nhưng quý hội cũng không thể phán xử hần tội chết, lão chỉ hy vọng trước khi sự thật được phơi bày quý hội có thể giam cầm hần chờ đến khi điều tra được sự thật rồi mới luận tội để tránh sự lầm lẫn.

Thổ Địa Công Phòng Vũ ngồi xuống.

Năm vị Phó hội chủ lại bắt đầu bàn bạc với nhau.

Khoảng nửa giờ sau hình như năm vị Phó hội chủ đã có quyết định, Độc Nhân thần tăng đứng dậy :

- Bốn hội sau khi thân trọng bàn bạc với nhau, quyết định...

Lão trầm giọng tiếp :

- Nhạc Hạc đã thừa nhận mạo danh sư phụ của hần để dụ Ngũ lão đến Quỷ bảo và dự định phóng hỏa thiêu chết Ngũ lão, sau khi bốn hội phái người đến kiểm chứng đã xác minh được Ngũ lão quả thật bị thiêu chết, sau khi Nhạc Hạc sát hại Ngũ lão đã có hành vi chống cự tại Chung Nam sơn, điều này cũng đủ chứng minh Ngũ lão quả thật chết dưới tay hần, tuy hần có đưa ra vài điều biện hộ, nhưng đều không thể xác minh, bốn hội không thể tin được nên bốn hội quyết định xử hần tội chết, lập tức hành hình.

Ngưng một lát rồi tiếp :

- Cảnh Huệ Khanh tiếp tay Nhạc Hạc giết người không thể thoát tội, nhưng vì nàng không phải là nguyên hung, nay xử tội giam giữ chung thân!

Vài vị võ lâm cao nhân nghe phán xử như vậy, đều cảm thấy ngạc nhiên liền bàn luận với nhau.

Nhạc Hạc đã sớm biết được họ sẽ xử mình tội chết, nên không hề ngạc nhiên nhưng khi nghe họ xử Cảnh Huệ Khanh giam cầm chung thân liền không cầm được phần nộ, lạnh lùng nói từng tiếng một :

- Lúc nãy ta nói rằng, Cảnh cô nương chỉ làm theo yêu cầu của ta, giúp ta phá hoại cây cầu treo mà thôi, tất cả đều do ta gánh chịu, tại sao các ngươi lại xử nàng giam cầm chung thân?

Cảnh Huệ Khanh giậm chân lớn tiếng :

- Hạc đệ, còn nói dài dòng với bọn lão hồ đồ này làm gì, chúng ta liều mạng một phen với họ đi!

Nhạc Hạc :

- Không, để mình tiểu đệ được rồi, tỷ tỷ đừng nên ra tay.

Dứt lời, người đã phóng tới, hướng về Độc Nhân thần tăng.

Thì ra trước khi hần và Cảnh Huệ Khanh được dẫn vào Ngũ Lão hội sảnh, hai cái thiết hoàn khóa tay đã được mở ra, chỉ còn hai cái khóa ở đôi chân cho nên hiện giờ hai tay của họ có thể cử động được, hai chân có thể nhảy mà không thể chạy, nhưng họ đâu có định chạy, chỉ muốn liều mạng.

Cảnh Huệ Khanh cũng rất thù ghét Độc Nhân thần tăng nên cùng nhắm vào hần mà phóng tới.

Rõ ràng Độc Nhân thần tăng không ngờ rằng họ dám động thủ, nhất thời chơi với, liền quát lớn :

- Người đâu, mau đến đây.

Chưa dứt lời đã lui xa vài bước.

“Bùm”

Nhạc Hạc tung ra một chưởng tuy chưa đánh trúng hần, nhưng đã làm tan nát chiếc ghế hần đang ngồi, mảnh vỡ của chiếc ghế bay tứ phía như bị nổ tung.

Thiên Hạc đạo nhân, Lãnh Diện Quan Âm, Cửu Long lão nhân và Tam Bạch tiên sinh đều đã nhậm chức Phó hội chủ mấy chục năm nay, lần đầu tiên nhìn thấy phạm nhân ra tay phản kháng, đây quả thật là một

hành động liều lĩnh hoang đường, vì việc xảy ra ngoài sức tưởng tượng, nên nhất thời bốn người cũng chới với chỉ biết há miệng nhìn, như vừa phát hiện một việc quá lạ nhất thế gian.

Nhạc Hạc ra tay chưa trúng đích, hai chân vừa chồm vào chiếc bàn dài lại nhún người lên, nhắm vào Độc Nhân thần tăng.

Hình như hắn đã hạ quyết tâm phải giết chết lão thần tăng có thái độ phán xử không công minh này.

Cảnh Huệ Khanh cũng rất ác cảm với Tam Bạch tiên sinh, nàng thấy Nhạc Hạc đang đấu với Độc Nhân thần tăng liền bay lên chiếc bàn dài, nhắm vào Tam Bạch tiên sinh tung ra một chưởng.

Tam Bạch tiên sinh hoàn hồn lớn tiếng quát :

- Phản rồi! Phản rồi!

Rồi ngửa mình ra sau, lật cả chiếc ghế, lộn nhào một cái bay xa vài trượng.

Năm vị tân Chuông môn đều rất phẫn nộ, đồng loạt đứng dậy quát :

- Mau bắt chúng nó lại!

Mười mấy tên chấp hành võ sĩ đứng quanh hội sảnh liền bao vây hai người lại, ai nấy đều rút vũ khí ra chuẩn bị vây bắt.

Cửu Long lão nhân lớn tiếng :

- Không được ra tay, đây là Ngũ Lão hội sảnh, không phải là chốn giết người, để thần tăng và Tam Bạch tiên sinh đối phó được rồi.

Bọn chấp hành võ sĩ nghe vậy nên không tham gia tấn công, chỉ bao vây tứ phía, đề phòng Nhạc, Cảnh hai người trốn thoát.

Thật ra Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh đều không có ý định bỏ trốn, vì chân của họ đã bị xích lại, tự biết không thể nào thoát khỏi Ngũ Lão phong, bây giờ họ chỉ muốn liều mạng cho hả lòng căm ghét.

Nhưng dù sao Độc Nhân thần tăng cũng là nhân vật nổi danh trong chốn võ lâm, tuy lúc đầu hắn cảm thấy bối rối nhưng sau vài chiêu đã từ từ ổn định bộ pháp, bắt đầu có công có thủ.

Lại thêm mấy chục chiêu nữa, Nhạc Hạc đã bắt đầu thất thế.

Vì so về công lực và kinh nghiệm hắn đều thua xa Độc Nhân thần tăng, hai chân lại bị xích, đi lại khó khăn, nên giao đấu một hồi đương nhiên bị thất thế.

Tình hình của Cảnh Huệ Khanh cũng vậy, sau một hồi tấn công vô hiệu đã bị Tam Bạch tiên sinh chiếm thế thượng phong.

Thổ Địa Công Phòng Vũ thấy vậy rất nóng lòng, lão muốn giúp đỡ Nhạc, Cảnh hai người, nhưng hiểu được nếu lão ra tay thì Cửu Long lão nhân, Lãnh Diện Quan Âm và năm vị tân Chuông môn không thể nào ngồi yên, sức của lão đâu thể cùng lúc địch lại tám người nên chỉ nóng lòng ngồi nhìn, không có cách nào giúp họ được, nhưng Lỗ Tiểu Phúc lại là nghề con không sợ cọp, hắn thấy Nhạc, Cảnh hai người đã bị dồn đến bước đường cùng, nên không nhịn được, vội vàng nhảy ra :

- Cảnh cô nương đừng sợ, có ta đến giúp một tay đây.

Dứt lời liền muốn phóng tới.

Thổ Địa Công Phòng Vũ liền nắm hắn lại, đẩy hắn về chỗ ngồi, quát lớn :

- Không được làm vậy, đây là chốn để người tự tung tự tác sao?

Lỗ Tiểu Phúc đỏ mặt phản kháng :

- Nhưng sư phụ xem kìa, nếu không ra tay thì họ sẽ bị thua.

Vừa dứt lời đã thấy Cảnh Huệ Khanh ngã xuống đất.

Thì ra Tam Bạch tiên sinh dùng chân móc vào xích sắt ở chân nàng khiến nàng té ngã rồi dùng chỉ điểm tới vào ngay huyết tê của nàng.

Lỗ Tiểu Phúc giậm chân :

- Xem kia! Xem kia!

Thổ Địa Công Phòng Vũ mắng :

- Xem cái gì đồ không biết sống chết, đây đâu phải là Chung Nam sơn, người ngoan ngoãn ngồi xuống cho ta, nếu còn động đây ta sẽ đập gãy chân người!

Sau khi điểm vào huyết tê của nàng, Tam Bạch tiên sinh liền vẩy tay ra hiệu cho bọn chấp hành võ sĩ :

- Giải đi!

Hai tên chấp hành võ sĩ liền bước tới, mỗi người nắm một tay, lôi Cảnh Huệ Khanh đi.

Nhạc Hạc la lớn :

- Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!

Hai chân nhún một cái định phóng về Cảnh Huệ Khanh.

Độc Nhân thần tăng lạnh lùng :

- Về đây!

Lão đưa tay ra vừa đứng nắm vào xích sắt ở giữa hai chân của Nhạc Hạc kéo mạnh một cái khiến Nhạc Hạc ngã xuống thật nặng nề.

Đầu của Nhạc Hạc đập mạnh xuống đất, liền hôn mê bất tỉnh.

Thổ Địa Công Phòng Vũ vỗ tay cười lớn :

- Hay quá! Thần tăng quả nhiên danh bất hư truyền.

Độc Nhân thần tăng đỏ mặt giận dữ :

- Phòng lão thí chủ, nếu thấy không vừa mắt xin hãy bước ra!

Thổ Địa Công Phòng Vũ lắc đầu :

- Lão không đại gì động thủ với người tại đây, không khéo bị ghép vào tội quấy nhiễu công đường, tội danh này lão gánh không nổi đâu.

Độc Nhân thần tăng cười lạnh lùng :

- Vậy thì câm miệng của người lại đi, đừng lộn xộn ở đây nữa!

Thổ Địa Công Phòng Vũ cười :

- Lão còn phải nói vài lời, Ngũ Lão hội nổi danh vì sự công chính liêm minh, hôm nay các người rõ ràng không đủ chứng cứ để buộc tội Nhạc Hạc nhưng lại xử hắn tội chết, làm mất đi lập trường công chính liêm minh, Ngũ lão dưới tuổi vàng biết được chắc cũng phải lắc đầu than thở!

Độc Nhân thần tăng mặc kệ lão nói gì, quay đầu nói với bọn chấp hành võ sĩ :

- Giải Nhạc Hạc đến pháp trường chuẩn bị hành hình.

Hai tên chấp hành võ sĩ liền bước tới đỡ Nhạc Hạc dậy, những tên còn lại hộ tống theo sau, bước khỏi Ngũ Lão hội sảnh đến thẳng pháp trường.

Nơi gọi là pháp trường là một khoảng đất trống khá rộng.

Lúc bọn chấp hành võ sĩ giải Nhạc Hạc đến giữa pháp trường, thì năm vị Phó hội chủ và năm vị tân Chủ môn cũng vừa đến.

Vài vị võ lâm cao nhân hình như không hài lòng lắm với cách phán xử lần này của Ngũ Lão hội, nên ngoài hai sư đồ của Thổ Địa Công Phòng Vũ ra, tất cả đều đã xuống núi, không ai ở lại xem hành hình.

Cửu Long lão nhân cảm thấy tình hình không ổn, liền nói nhỏ với năm vị tân Chứng môn :

- Tình hình hôm nay hình như không ổn, theo ý ta không nên xử tử Nhạc Hạc ngay bây giờ, để tránh xảy ra việc ngoài ý muốn.

Võ Đang chứng giáo Nhất Trần đạo nhân lạnh lùng :

- Năm vị đã đồng ý phán tội sao lại sửa đổi?

Cửu Long lão nhân :

- Lão và Lãnh Diện Quan Âm đều phản đối xử tử Nhạc Hạc ngay bây giờ, nhưng ba người còn lại...

Nhất Trần đạo nhân cắt ngang :

- Tội đã phán rồi không thể thay đổi được.

Cửu Long lão nhân thở dài :

- Cái chết của Ngũ lão tuy rất bất hạnh nhưng tôn chỉ của Ngũ Lão hội là trừ gian diệt ác, thà sót chứ không để oan, vạn nhất giết lầm người tốt làm sao ăn nói với thiên hạ?

Tân Chứng môn của phái Bạch Hạc Ma Thiên tướng quân :

- Không còn nghi ngờ gì nữa, Nhạc Hạc chính là hung thủ đã sát hại Ngũ lão, bốn hội không hề giết lầm người.

Cửu Long lão nhân thở dài :

- Lão vì danh dự của ngũ phái nên mới nghĩ vậy chứ không có ý bênh vực cho Nhạc Hạc...

Thiếu Lâm tân Chứng giáo Chí Thiện thiền sư thần sắc nghiêm nghị :

- Lão bảo rằng vì danh dự của Ngũ phái nghĩa là sao?

Cửu Long lão nhân :

- Nếu hôm nay bốn hội vội vã xử tử Nhạc Hạc hình như mang ý “báo thù” đúng không?

Chí Thiện thiền sư gật đầu :

- Ngũ lão bị hấn sát hai, chẳng lẽ không nên báo thù?

Cửu Long lão nhân :

- Nhưng nếu mang ý báo thù tức là thừa nhận năm xưa chính Ngũ lão là người đã sát hại thân phụ hấn.

Chí Thiện thiền sư :

- Năm xưa Ngũ lão chưa hề đến Bắc Nhai Đãng sơn, việc này chứng cứ rành rành.

Cửu Long lão nhân :

- Nhưng người ngoài chưa chắc đã tin.

Chí Thiện thiền sư :

- Bao lão không đồng ý, lúc này trong hội sảnh sao không lên tiếng?

Cửu Long lão nhân :

- Lúc này lão và Lãnh Diện Quan Âm đều phản đối xử tử Nhạc Hạc ngay bây giờ, nhưng theo quy định của bốn hội, nếu có ba người đồng ý thì hai người còn lại phải phục tùng đa số, cho nên...

Chí Thiện thiền sư cắt ngang lời của lão :

- Phán quyết đã định, nói nhiều lời cũng vô ích.

Cửu Long lão nhân :

- Không, nếu được sự đồng ý của năm vị Chương môn vẫn có thể sửa đổi, vì bốn hội là do Ngũ đại phái sáng lập nên các Chương môn có quyền sửa đổi phán quyết.

Chí Thiện thiền sư lắc đầu :

- Không, tuy rằng Ngũ đại phái có thể làm thay đổi quyết định của Ngũ Lão hội, nhưng vụ án này không giống như những vụ án bình thường khác nếu Ngũ đại phái can thiệp vào, ắt sẽ bị thiên hạ vô lâm dị nghị.

Ngưng một lát rồi tiếp :

- Đây cũng là nguyên nhân bọn ta không nói một lời trong cuộc phán xử lúc này, Ngũ đại phái đem vụ án của Ngũ lão giao cho Ngũ Lão hội toàn quyền xử lý Ngũ Lão hội xử hấn có tội thì hấn có tội, xử hấn vô tội Ngũ đại phái cũng không phản đối, bây giờ lão muốn Ngũ đại phái sửa đổi phán quyết không thể nào được.

Cửu Long lão nhân nghe nói như vậy, không dám lên tiếng nữa, chỉ thềm thở dài.

Lúc này mọi việc đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ Nhạc Hạc tỉnh dậy thì ra lệnh xử tử.

Độc Nhân thần tăng thấy Nhạc Hạc vẫn chưa tỉnh dậy, liền ra lệnh cho một tên chấp hành võ sĩ xách một thau nước đến tạt vào mặt của Nhạc Hạc.

Nhạc Hạc bắt đầu tỉnh dậy.

Độc Nhân thần tăng sợ hấn lại chống cự liền ra lệnh cho một tên chấp hành võ sĩ khác đến điểm vào huyệt tê của hấn, rồi bước đến hỏi :

- Nhạc Hạc, ngươi sắp bị xử tử, vậy có trăn trối gì không?

Nhạc Hạc im lặng.

Độc Nhân thần tăng :

- Ngươi không còn gì để nói phải không?

Bỗng nhiên Nhạc Hạc cười thật bi thảm :

- Có đấy, chỉ e rằng các ngươi không làm được...

Độc Nhân thần tăng :

- Ngươi cứ nói.

Nhạc Hạc :

- Các ngươi đã khẳng định ta là hung thủ giết hại Ngũ lão, ta không còn gì để nói nữa, nhưng ta có thể yêu cầu các ngươi điều tra giúp tên hung thủ đã sát hại gia phụ năm xưa?

Độc Nhân thần tăng :

- Được!

Nhạc Hạc :

- Vậy ta nhờ các ngươi điều tra vụ án đó, để trả thù cho gia phụ.

Độc Nhân thần tăng :

- Được!

Nhạc Hạc :

- Nếu bắt được hung thủ, các ngươi xử trí bằng cách nào?

Độc Nhân thần tăng :

- Chúng dám mạo danh Ngũ Lão hội để sát hại lệnh tôn, tội ác tày trời, đương nhiên xử tử.

Nhạc Hạc :

- Nếu họ cung khai rằng Ngũ lão cũng do họ giết thì sao?

Độc Nhân thần tăng :

- Không thể nào như vậy được.

Nhạc Hạc :

- Vạn nhất có thể thì sao?

Độc Nhân thần tăng :

- Nếu như vậy bốn hội sẽ thừa nhận phán xử đối với người là sai lầm, bản tăng sẽ từ chức Phó hội trưởng.

Nhạc Hạc :

- Chỉ thế thôi sao?

Độc Nhân thần tăng :

- Ý người muốn thế nào?

Nhạc Hạc :

- Ta muốn người phải chết.

Độc Nhân thần tăng cười lạnh lùng hỏi :

- Tại sao?

Nhạc Hạc :

- Người là Phó hội chủ của Ngũ Lão hội, nếu giết lầm người thì phải tự sát để tạ tội với thiên hạ.

Độc nhân thần tăng biến sắc không biết trả lời thế nào.

Nhạc Hạc :

- Người không đủ can đảm à?

Độc Nhân thần tăng nhất thời không biết trả lời ra sao, im lặng giây lát mới lạnh lùng :

- Những điều người nói toàn là những điều nói nhảm, bản tăng dám khẳng định việc phán xét hôm nay hoàn toàn chính xác!

Nhạc Hạc :

- Vạn nhất sai lầm thì sao?

Độc Nhân thần tăng :

- Không bao giờ?

Nhạc Hạc lạnh lùng :

- Người xuất gia lấy từ bi làm căn bản, người lại cảm thấy vui sướng khi ta bị xử tử, không lẽ có người nào đó đã hối lộ cho người.

Độc Nhân thần tăng :

- Hừ! Chết tới nơi mà còn dám ăn nói hồ đồ.

Đột nhiên Nhạc Hạc cười lớn :

- Ha ha, người gần kề cái chết, còn gì nữa mà phải sợ hãi, còn điều gì mà không dám nói? Ta nói cho người biết người xử tử ta một cách vội vã như vậy, người sáng mắt nhìn vào liền biết bên trong có điều gì mờ ám, chắc chắn người đã nhận hối lộ của một người nào đó.

Độc Nhân thần tăng giận đến nhảy lên quát lớn :

- Dao phủ thủ đầu?

- Có!

Một tên đại hán lực lưỡng bước ra giữa pháp trường, tên đao phủ này có thân hình thật khỏe mạnh, để trần nửa thân người, giữa ngực mọc đầy lông, dáng vẻ thật hung dữ.

Tay hắn cầm một thanh đao sáng quắc.

Độc Nhân thần tăng quát :

- Động hình!

Nói xong lui về vài bước.

Đao phủ đưa tay nắm Nhạc Hạc lên, để hắn quỳ xuống, mặt hướng về phía Tây rồi đưa thanh đao lên.

Lúc này Nhạc Hạc chỉ cảm thấy toàn thân lạnh ngắt, hình như máu huyết trong mình không còn lưu thông nữa.

Chết mọi người đều phải sợ, nhưng cảm giác của hắn bây giờ thật là uất ức và đau lòng, hắn uất ức vì chưa trả thù cho cha, và đau lòng vì những ngày còn lại của mẹ hắn.

Nghĩ đến đó lòng hắn đau như cắt, cái chết của phụ thân mười năm trước, đã là một đả kích nghiêm trọng của mẫu thân, bây giờ đứa con trai duy nhất lại phải rời bỏ mẫu thân mà ra đi, mẫu thân làm sao mà chịu đựng thêm một đả kích như vậy?

Nghĩ đến đây nước mắt hắn đã tuôn trào.

Cùng lúc đó, tên phủ đứng phía sau hắn đã đưa cao thanh đao...

“Sát”

Bỗng nhiên một tiếng hét vô cùng hùng tráng nổi lên như sấm sét giáng xuống Ngũ Lão phong.

Tiếng hét đó còn vang dội hơn tiếng sấm sét, gần như làm lung lay màng nhĩ của mọi người hiện diện.

Tiếng hét của tên đao phủ?

Không, tiếng hét phát ra từ phía trước, như một tảng đá lớn bay thật nhanh, đột nhiên đánh vào lỗ tai của tên đao phủ!

Tên đao phủ như bị một cú đấm thật mạnh, la lên một tiếng, rớt thanh đao xuống, nhảy cao vài thước, rồi rớt xuống đất, hai tay bịt lỗ tai lại, đau đớn nằm lăn lộn dưới đất.

Năm vị Phó hội chủ và năm vị tân Chứng môn cùng tất cả mọi người hiện diện đều bị sóng âm thanh làm nhức nhối màng nhĩ, tim đập mạnh khó thở, trên mặt trắng bệch không còn một chút máu.

Tất cả yên lặng một khắc, mới có một người la lên :

- Là Thiên Ngoại Quái Tẩu.

Mọi người như tỉnh cơn mơ!

Không sai chính là Thiên Ngoại Quái Tẩu.

Khắp thiên hạ chỉ có lão mới có thể phát ra những âm thanh khủng khiếp như vậy, đó chính là võ công độc bộ thiên hạ của lão...

Thiên Ngưu thần công!

Tiếng hét phát ra từ Thiên Ngưu thần công của lão không những có thể làm lung lay màng nhĩ của con người, mà còn có thể làm chết người.

Lần này đối tượng tấn công của lão là tên đao phủ, nhưng lão không có ý giết chết hắn cho nên hắn chỉ bị thủng màng nhĩ đau đớn nằm lăn lộn mà thôi.

Lão đang bước đi trên tam cấp.

Nghe tiếng hét của lão, rồi đến lúc nhìn thấy lão ắt sẽ cảm thấy ngạc nhiên, thân hình của lão không hùng tráng như âm thanh do lão phát ra, thân hình lão gầy ốm như một thanh tre.

Lão bước đến trước mặt Độc Nhân thần tăng :

- Độc Nhân thần tăng, đã lâu không gặp, không biết đệ tử của lão phạm tội gì mà Ngũ Lão hội xử tử hình hắn.

Độc Nhân thần tăng :

- Nhạc Hạc đã phạm tội sát hại Ngũ lão, tội đáng xử trảm.

Nhạc Hạc hét lên :

- Sư phụ, đệ tử vô tội, họ đã phán xử sai lầm.

Độc Nhân thần tăng :

- Cuộc phán xử hoàn toàn chính xác, dưới sự chứng kiến của mọi người.

Nhạc Hạc :

- Sư phụ! Đệ tử vô tội!

Thiên Ngoại Quái Tẩu :

- Các người có xử lầm hay không là chuyện của các người, hôm nay lão phải mang tiểu đồ rời khỏi nơi đây.

Nói xong bước đến đỡ Nhạc Hạc dậy.

Độc Nhân thần tăng nghiêm nghị :

- Lão thí chủ hãy dừng bước.

Thiên Ngoại Quái Tẩu cười :

- Người hãy ra tay đi.

Vừa nói vừa định đỡ Nhạc Hạc đi.

Thiên Hạc đạo nhân, Lãnh Diện Quan Âm, Cửu Long lão nhân, Tam Bạch tiên sinh và năm vị tân Chưởng môn thấy tình hình căng thẳng như vậy đoán biết không tránh khỏi một trận ác chiến đều đồng loạt đứng dậy, chuẩn bị nghinh chiến.

Chí Thiện thiền sư lên tiếng :

- Chẳng lẽ Lão thí chủ định làm càn?

Thiên Ngoại Quái Tẩu thấy họ đồng loạt đứng dậy, liền dừng bước cười :

- Kẻ làm càn chính là Ngũ Lão hội chứ không phải lão!

Rồi lạnh lùng quát :

- Tránh ra!

Năm vị Phó hội chủ và năm vị tân Chưởng môn dàn hàng ngang.

Mấy vị võ lâm cao nhân không biết tự lúc nào, đã trở lại Ngũ Lão phong đang đứng phía sau Thiên Ngoại Quái Tẩu!

Có mặt ở hiện trường còn có một con trâu, mà hễ Thiên Ngoại Quái Tẩu ở đâu thì nó cũng ở đó như hình với bóng.

Thổ Địa Công Phòng Vù nói khẽ với Lão Tiểu Phúc :

- Tiểu mao đầu, người đến canh chừng con trâu dùm Lão thí chủ, để sư phụ tham gia cuộc náo nhiệt này.

Dứt lời, cầm trượng bước tới.

Thiên Ngoại Quái Tẩu lạnh lùng :

- Lão nói một lần nữa. Hãy tránh ra!

Mười người của Độc Nhân thần tăng vẫn đứng im bất động.

Bổng nhiên Thiên Ngoại Quái Tẩu hét lên :

- Tránh ra!

Tiếng hét này càng khủng khiếp hơn so với tiếng sát lúc nãy, nó giống như một trận cuồng phong cần quét thẳng vào người của bọn Độc Nhân thần tăng.

Thì ra tiếng hét phát ra từ Thiên Ngưu thần công của lão lợi hại hơn nhiều so với võ công Sư Tử Hồng bình thường, mà sóng âm thanh như là chưởng phong muốn tấn công hướng nào thì sẽ nhắm vào hướng đó, những người đứng ở hướng khác sẽ không bị ảnh hưởng, thật kỳ diệu vô cùng.

Bọn Độc Nhân thần tăng tuy đã vận công phòng bị nhưng vẫn cảm thấy hai lỗ tai đau đớn như đang chịu đựng chấn động dữ dội, tức thì lão đảo thoái lui.

Thiên Ngoại Quái Tẩu cười dài, thân hình như mũi tên phóng lên vượt qua đầu của bọn họ, đưa tay nắm Nhạc Hạc lên, thân hình lại như mũi tên nắm lấy Nhạc Hạc trở về chỗ cũ.

Lão phóng lối phóng lui, chỉ hoàn thành trong chớp mắt.

Bọn Độc Nhân thần tăng quát lên một tiếng, đồng loạt tấn công vào lão!

Thổ Địa Công Phòng Vũ cùng các vị võ lâm cao nhân đồng loạt tiến lên, đôi bên cùng ra tay bắt đầu một trận kịch chiến...

Thiên Ngoại Quái Tẩu nắm Nhạc Hạc thoái lui vài bước, hai chân vừa chấm đất liền giải huyết cho Nhạc Hạc, rồi cúi xuống nắm lấy xích sắt ở đôi chân của Nhạc Hạc, giật mạnh một cái, xích sắt liền bị đứt đoạn, lão nói khẽ bên tai Nhạc Hạc vài câu rồi đẩy mạnh vào vai của hắn :

- Nhanh lên!

Nhạc Hạc liền như con chim sổ lồng vỗ cánh bay nhanh, chạy nhanh về phía chân núi.

Thiên Ngoại Quái Tẩu đưa mắt quan sát trận kịch chiến giữa bọn Độc Nhân thần tăng với bên Thổ Địa Công Phòng Vũ cùng vài vị võ lâm cao nhân cảm thấy bên Thổ Địa Công Phòng Vũ trong thời gian ngắn chưa thể bại trận, liền nhún chân một cái, thân hình phóng nhanh hơn năm, sáu trượng đến trước cửa Ngũ Lão hội, phóng chưởng đánh bật hai võ sĩ rồi bước thẳng vào trong.

Khoảng một khắc sau chỉ thấy lão nắm Cảnh Huệ Khanh từ trong Ngũ Lão hội bước ra chạy thẳng đến bậc tam cấp mới buông nạng ra :

- Nhanh lên!

Xích sắt ở đôi chân của Cảnh Huệ Khanh cùng đã đứt lìa, nàng vội vàng nhìn lão với ánh mắt biết ơn rồi phóng nhanh xuống núi đuổi theo Nhạc Hạc.

Thiên Ngoại Quái Tẩu cười ha hả rồi vỗ tay nói :

- Thôi, thôi! Đừng đánh nữa, lão có việc muốn nói đây!

Bên Thổ Địa Công thấy mục đích cứu người đã đạt, không thèm đánh nữa, đồng loạt thoái lui.

Bọn Độc Nhân thần tăng không chịu ngưng tay, cùng đuổi theo quát lớn :

- Đừng chạy, các ngươi không được hạ sơn.

Thiên Ngoại Quái Tẩu bước tới :

- Các ngươi muốn giữ người thì hãy giữ lão đi.

Độc nhân thần tăng cười lạnh lùng :

- Hừ! Lão nghĩ rằng bốn hội không đủ sức để giữ lão hay sao?

Thiên Ngoại Quái Tẩu cười :

- Các người không giữ lão, lão cùng tự động xin ở lại.

Độc Nhân thần tăng quát lớn :

- Được lão có gan giết sạch người của Ngũ Lão hội, mới là anh hùng bản sắc!

Thiên Ngoại Quái Tẩu lắc đầu cười :

- Người đã hiểu lầm ý của lão rồi, ý của lão là ở lại chịu sự xử phạt của Ngũ Lão hội, gánh hết tất cả trách nhiệm?

Độc Nhân thần tăng cười lạnh lùng :

- Thật vậy sao?

Thiên Ngoại Quái Tẩu :

- Từ trước đến giờ lão rất tôn trọng Ngũ Lão hội, rất tiếc lần này Ngũ Lão hội lại phán xử tiểu đồ một cách sai lầm, buộc lòng phải ra tay cứu người, để chứng tỏ sự tôn trọng của lão đối với quý hội, bây giờ lão dùng người để đổi người, các người cứ giam cầm lão đi.

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Lỡ lão, lão đùa gì thế?

Thiên Ngoại Quái Tẩu :

- Không! Lão đã quyết định như thế trước khi đến đây, vì không muốn để Ngũ Lão hội phạm sai lầm, lão đến cứu tiểu đồ và Cảnh cô nương, rồi lại vì tôn trọng Ngũ Lão hội nên lão ở lại chịu tội thay tiểu đồ và Cảnh cô nương!

Ngưng một lát, Thiên Ngoại Quái Tẩu mỉm cười nói tiếp :

- Nếu quý hội nghĩ rằng một mình lão không thể chịu tội thay hai người, thì cứ giữ luôn con trâu của ta đi.

Độc Nhân thần tăng :

- Không nói đùa chứ?

Thiên Ngoại Quái Tẩu gật đầu tiếp lời :

- Không đùa chút nào!

Độc Nhân thần tăng :

- Lão chịu chết thay lệnh đồ?

Bỗng nhiên Thổ Địa Công Phòng Vũ cười lớn :

- Ha ha! Người là Phó hội chủ của Ngũ Lão hội, lời người vừa nói, thật không rõ trắng đen.

Độc Nhân thần tăng quay sang hỏi :

- Lời nói của ta không rõ trắng đen chỗ nào?

Thổ Địa Công Phòng Vũ cười :

- Quý hội cho rằng kẻ có tội là Nhạc Hạc, kẻ đáng chết cũng là Nhạc Hạc, nếu quý hội có thể chấp nhận lời đề nghị chết thế, vậy không phải là không rõ trắng đen hay sao?

Độc Nhân thần tăng đỏ mặt :

- Bần tăng chỉ hỏi thôi, đâu có chấp nhận lời đề nghị chết thế.

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Những ý của Lão lão, rõ ràng ngươi vẫn chưa rõ, ý của lão là chịu sự giam cầm của quý hội, để cho Nhạc Hạc rảnh rỗi điều tra hung thủ đã sát hại Ngũ lão và trả thù cho cha, chứ đâu phải chết thể cho Nhạc Hạc.

Độc Nhân thần tăng nhìn Thiên Ngoại Quái Tẩu hỏi :

- Có đúng như vậy không?

Thiên Ngoại Quái Tẩu gật đầu cười :

- Đúng vậy, các ngươi có thể giam cầm lão lại cho đến khi nào tiểu đồ bắt được hung thủ.

Độc Nhân thần tăng cảm thấy biện pháp này cũng tốt nên quay lại hỏi bốn vị Phó hội chủ và năm vị tân Chương môn :

- Chư vị nghĩ sao?

Thiếu Lâm Chí Thiện thiền sư trầm ngâm :

- Điều này có thể thương lượng được...

Nói xong, quay người bước đi.

Bọn Độc Nhân thần tăng biết hẳn muốn tất cả họp bàn một phen, liền bước theo hẳn, mười người bước xa vài trượng, bắt đầu bàn bạc với nhau.

Thiên Ngoại Quái Tẩu cũng thừa lúc đó nói với Thổ Địa Công Phòng Vũ và vài vị võ lâm cao thủ nơi đến của Nhạc Hạc, cuối cùng :

- Hôm nay rất cảm tạ sự giúp đỡ tận tình của chư vị, mong rằng sẽ có ngày đền đáp.

Thổ Địa Công Phòng Vũ cười :

- Thôi! Đừng nói khách sáo quá.

Thiên Ngoại Quái Tẩu nhún vai :

- Còn một điều nữa, tiểu đồ còn trẻ, mai này còn mong chư vị chỉ bảo giùm.

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Điều này lão huynh có thể yên tâm nhưng nếu lệnh đồ được sự đỡ đầu của lão huynh, thì việc điều tra hung thủ sẽ dễ dàng hơn nhiều, lão huynh hà tất phải đem thân mình để làm con tin cho bọn người không biết đạo lý giang hồ này.

Thiên Ngoại Quái Tẩu :

- Vì lão tôn trọng Ngũ Lão hội, lão đã ngang dọc giang hồ mấy chục năm, tự hỏi chưa hề làm điều gì xấu không muốn mang tội danh ỷ mạnh đàn áp Ngũ Lão hội.

Thổ Địa Công Phòng Vũ nhìn bọn Độc Nhân thần tăng đang bàn bạc ở gần đó, nói khẽ :

- Lão có một cảm giác, hình như Ngũ Lão hội biến chất...

Thiên Ngoại Quái Tẩu :

- Ồ?

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Nhất là tên Độc Nhân thần tăng, thái độ phẫn xử của hắn đối với lệnh đồ thật không rõ ràng, lão cảm thấy hắn rất khả nghi.

Thiên Ngoại Quái Tẩu :

- Có thể vì cái chết của Ngũ lão, trong lòng hắn kích động và mất đi sự bình tĩnh, nếu xét quá khứ của hắn, thì hắn cũng là một vị Phật môn cao tăng, công minh liêm chính.

Thổ Địa Công Phòng Vũ đang tính nói tiếp thì thấy bon Độc Nhân thần tăng đã bàn bạc xong, đang bước đến gần, nên không lên tiếng nữa.

Bon Độc Nhân thần tăng bước đến trước mặt họ. Độc Nhân thần tăng lên tiếng :

- Bồn hội quyết định chấp nhận yêu cầu của Lão lão thí chủ, nhưng với thời hạn một năm, sau một năm, nếu lệnh đồ chưa bắt được hung thủ bồn hội sẽ duy trì nguyên án, bắt hẩn về đây hành hình.

Thổ Địa Công Phòng Vũ phản kháng :

- Thời gian một năm sao đủ. Nếu như hung thủ trốn ở quan ngoại, chỉ tính thời gian đi về cũng phải vài tháng, huống gì bây giờ còn chưa biết hung thủ là ai?

Độc Nhân thần tăng nói với giọng kiên định :

- Ngũ lão gặp nạn là một việc phi thường, vì danh dự và tiếng tăm của bồn hội, nên bồn hội chỉ có cho thời gian một năm, không thể gia hạn.

Thiên Ngoại Quái Tẩu gật đầu :

- Thôi được, một năm thì một năm, hôm nay là ngày mười lăm tháng mười một, đến ngày mười lăm tháng mười một năm sau, nếu như tiểu đồ chưa bắt được tên hung thủ, thì quý hội muốn xử trí thế nào cũng được, nhưng lão có ba yêu cầu, mong được quý hội chấp thuận.

Độc Nhân thần tăng :

- Cứ nói.

Thiên Ngoại Quái Tẩu :

- Trước hết, trong vòng một năm, quý hội không được quấy nhiễu tiểu đồ, phải để cho tiểu đồ được tự do hành động.

Độc Nhân thần tăng :

- Được.

Thiên Ngoại Quái Tẩu :

- Kế tiếp nếu tiểu đồ điều tra được hung thủ, mà hung thủ lại là một nhóm người, người đông thể mạnh tiểu đồ không đủ sức để bắt họ, thì quý hội phải phái người đến giúp đỡ.

Độc Nhân thần tăng :

- Cũng được.

Thiên Ngoại Quái Tẩu :

- Cuối cùng quý hội đối đãi với lão như thế nào lão cũng không màng, nhưng tuyệt đối không được bạc đãi con trâu của lão.

Độc nhân thần tăng mỉm cười :

- Súc sinh vô tri, bồn hội bạc đãi nó làm gì.

Thiên Ngoại Quái Tẩu :

- Không những không được bạc đãi mà còn phải chăm sóc kỹ càng, đến ngày lão được tự do lão phải cân lại nó, nếu ốm đi một cân lão sẽ hỏi tội quý hội.

Độc Nhân thần tăng :

- Vậy thì khó đấy, một con trâu nặng hơn ngàn cân, thiếu một cân hay hơn một cân là chuyện thường tình.

Thiên Ngoại Quái Tẩu :

- Hơn một cân thì không sao, thiếu một cân thì tuyệt đối không được.

Độc Nhân thần tăng nhìn con trâu đang nhai cỏ ở gần đó hỏi :

- Xin hỏi bây giờ nó nặng bao nhiêu cân?

Thiên Ngoại Quái Tẩu :

- Một ngàn ba trăm năm mươi sáu cân chín lượng!

Độc Nhân thần tăng cười :

- Lão thí chủ cân hồi nào?

Thiên Ngoại Quái Tẩu :

- Trước khi lên núi lão đã nhờ người khác cân giùm, đúng một ngàn ba trăm năm mươi sáu cân chín lượng.

Độc Nhân thần tăng :

- Bần tăng sẽ cho người chuyên săn sóc nó, lúc nào ăn thì cho ăn lúc nào uống thì cho uống thì được rồi!

Thiên Ngoại Quái Tẩu :

- Cứ ba ngày phải tắm rửa cho nó một lần.

Độc Nhân thần tăng nhú mày khó chịu :

- Còn gì nữa?

Thiên Ngoại Quái Tẩu cười :

- Hết rồi!

Rồi quay sang bọn Thổ Địa Công mỉm cười chấp tay :

- Chư vị có thể hạ sơn, thứ lỗi cho lão không thể tiễn đưa.

Bọn Thổ Địa Công quay sang chấp tay trả lễ :

- Lão bảo trọng!

Rồi lại chấp tay thi lễ với bọn Độc Nhân thần tăng, tỏ ý đáng tiếc về hành động lúc nãy rồi cùng nhau hạ sơn.

* * * * *

Sau khi Nhạc Hạc thoát khỏi Ngũ Lão phong, chạy liền một hơi, đến một trong những thắng cảnh ở gần đó là Phật thủ nham mới dừng bước núp sau một tảng đá.

Đây là chỗ ẩn núp của Lỗ Ba Công chỉ bảo, hẳn rất tin tưởng vào võ công của ân sư, biết rằng lão nhân gia chắc chắn sẽ cứu được Cảnh Huệ Khanh và cùng Cảnh Huệ Khanh đến hội ngộ tại đây.

Quả nhiên chờ khoảng một khắc giờ liền thấy Cảnh Huệ Khanh chạy từ trên núi xuống, hẳn thấy chung quanh không có ai liền kêu lên :

- Tỷ tỷ, tiểu đệ ở đây!

Cảnh Huệ Khanh vừa thấy hẳn, cũng rất vui mừng, hân hoan nói :

- Hạc đệ, tỷ tỷ tưởng rằng không thể gặp đệ được nữa.

Hai người vừa thoát được cái chết, bất giác ôm chặt lấy nhau!

Hai người yên lặng ôm nhau một hồi Cảnh Huệ Khanh mới thấy ngượng ngùng đỏ mặt, nhẹ nhàng đẩy Nhạc Hạc ra :

- Lệnh sư đến thật đúng lúc.

Nhạc Hạc :

- Chứ sao, nếu lão nhân gia đến trễ một bước, cái đầu của ta đã lìa khỏi cổ rồi!

Cảnh Huệ Khanh :

- Thiên Ngưu thần công của lệnh sư quả nhiên lợi hại, ta bị giải vào trong mật thất, mà vẫn nghe được hai tiếng hét kinh hồn.

Nhạc Hạc cười :

- Khi lão nhân gia hét lên tiếng “sát” đầu tiên là nhắm vào tên đao phủ, nên hắn liền bị thủng màng nhĩ, đau đớn nằm lăn lộn dưới đất, tiếng hét “tránh ra” sau đó là nhắm vào bọn Độc Nhân thần tăng đã làm cho họ chấn động đến thất điên bát đảo.

Cảnh Huệ Khanh :

- Tên đao phủ đó chắc sẽ bị điếc suốt đời?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy, màng nhĩ của hắn đã bị thủng, từ nay về sau hắn sẽ không còn nghe được gì cả.

Cảnh Huệ Khanh :

- Công lực của lệnh sư cũng thật đáng sợ, chỉ kéo mạnh một cái đã là đứt sợi xích sắt.

Nhạc Hạc cúi đầu nhìn sợi xích sắt tuy đã bị đứt lìa nhưng vẫn còn xích ở đôi chân :

- Chúng ta hãy tìm cách tháo bỏ sợi xích sắt này mới được...

Cảnh Huệ Khanh :

- Chờ chút nữa lệnh sư đến chắc sẽ có cách tháo bỏ nó.

Nhạc Hạc hỏi :

- Lúc tỷ tỷ chạy thoát xuống đây họ vẫn còn đang kịch chiến ư?

Cảnh Huệ Khanh :

- Vẫn còn, nhưng ta nghe lệnh sư nói rằng “đừng đánh nữa, lão có vài lời muốn nói”, không biết lệnh sư muốn nói gì với họ.

Nhạc Hạc cười :

- Gia sư võ công cái thế, một mình lão nhân gia có thể đấu với hai, ba Chương môn, nếu hai bên vẫn tiếp tục kịch chiến như vậy, bên ta chắc chắn sẽ giành phần thắng.

Cảnh Huệ Khanh :

- Mấy vị võ lâm cao nhân lúc này, người có quen biết không?

Nhạc Hạc lắc đầu :

- Không hề quen biết.

Cảnh Huệ Khanh :

- Dù sao trong võ lâm cũng không thiếu những người giàu lòng chính nghĩa, chút nữa họ đến, người phải nói vài lời cảm tạ với họ.

Nhạc Hạc :

- đương nhiên.

Hai người nói đến đây cùng nhau ngồi xuống phía sau tảng đá. Cảnh Huệ Khanh nói tiếp :

- Tên Độc Nhân thần tăng thật đáng ghét, hình như hắn có mối thù rất nặng đối với chúng ta, nhứt quyết cho rằng người là hung thủ đã sát hại Ngũ lão.

Nhạc Hạc :

- Có thể hẳn làm theo ý của năm vị tân Chưởng môn, cái chết của Ngũ lão là một đả kích rất nặng nề đối với uy danh của Ngũ đại phái, họ nghĩ rằng nên gấp rút xử tử tiểu đệ để có thể cứu vãn tiếng tăm của Ngũ đại phái.

Cảnh Huệ Khanh trầm tư giây lát rồi mỉm cười nói :

- Ta lại có một cách nghĩ khác...

Nhạc Hạc hỏi :

- Thế nào?

Cảnh Huệ Khanh :

- Trong năm vị Phó hội chủ, có thể có người muốn lên làm Chánh hội chủ để khống chế Ngũ Lão hội!

Nhạc Hạc :

- Hiếm có khả năng này, vì Ngũ Lão hội là do Thiếu Lâm, Võ Đang, Huỳnh Sơn, Bạch Hạc, Thanh Liên, Ngũ đại phái sáng lập, sau cái chết của Ngũ lão, chức Chánh hội chủ đương nhiên phải do năm vị tân Chưởng môn đảm nhận.

Cảnh Huệ Khanh :

- Chưa chắc như vậy, danh tiếng của năm vị tân Chưởng môn đâu bằng danh tiếng của năm vị Phó hội chủ, mà Chánh hội chủ chết đi và Phó hội chủ thăng nhiệm cũng là việc thường tình.

Nhạc Hạc :

- Như vậy tỷ tỷ cho rằng cái chết của Ngũ lão là do...

Cảnh Huệ Khanh :

- Cũng có thể lắm chứ.

Nhạc Hạc lắc đầu :

- Tiểu đệ nghĩ rằng không thể nào như vậy!

Cảnh Huệ Khanh :

- Ý kiến của người ra sao?

Nhạc Hạc :

- Nếu năm vị phó hội chủ có ý đồ đoạt vị thì mười năm trước họ có dịp ra tay, đâu cần đợi đến hôm nay.

Cảnh Huệ Khanh :

- Tại sao mười năm trước họ có dịp ra tay?

Nhạc Hạc :

- Vì nếu họ là hung thủ đã giết hại Ngũ lão thì cũng là hung thủ đã giết hại tiên phụ, mà cách đây mười năm họ ra tay giết hại tiên phụ và có ý giá họa cho Ngũ lão, nếu đúng như vậy thì họ đã gây nên sóng gió sau khi tiên phụ bị giết, để lật đổ địa vị của Ngũ Lão hội mới đúng chứ?

Cảnh Huệ Khanh :

- Khi họ sát hại lệnh tôn mục đích chưa hẳn là giá họa cho Ngũ lão.

Nhạc Hạc :

- Vậy thì vì mục đích gì?

Cảnh Huệ Khanh :

- Có thể nguyên nhân khác Nhạc Hạc :

- Sự giải thích khá hợp lý là thế này, kẻ giết hại tiên phụ là một kẻ khác cũng tức là cái chết của tiên phụ và cái chết của Ngũ lão là hai sự việc hoàn toàn khác nhau, sau đó họ nổi lên dã tâm đoạt vị, liền cấu kết với hung thủ để giết hại tiên phụ, yêu cầu tên hung thủ đó giết chết Ngũ lão để họ có thể thăng chức Chánh hội chủ, rồi sau đó họ sẽ giúp cho hung thủ một việc, là khép ta vào tội chết để trừ hậu hoạn cho tên hung thủ.

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Rất có khả năng như thế!

Nhạc Hạc :

- Bây giờ ta cứ chờ xem họ có lên làm Chánh hội chủ hay không, nếu họ lên làm Chánh hội chủ mà không phải với sự cam tâm tình nguyện của năm vị tân Chủồng môn thì họ rất khả nghi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Không sai... Ồ Người xem, họ đã đến rồi.

Nhạc Hạc ngược lên nhìn chỉ thấy sư đồ của Thổ Địa Công Phòng Vũ và mấy vị võ lâm cao nhân đã xuất hiện ở con đường mòn gần đó, nhưng không thấy bóng dáng của sư phụ liền lo lắng, lẩm bẩm :

- Ủa, sao không thấy sư phụ?

Vừa nói vừa đứng dậy ra đón mọi người.

Bọn Thổ Địa Công thấy hấn và Cảnh Huệ Khanh từ phía sau tảng đá bước ra cũng bước nhanh đến chỗ họ.

Sau khi chấp tay thi lễ với mọi người, Nhạc Hạc vội vàng hỏi :

- Phòng lão tiền bối, sao không thấy gia sư?

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Lệnh sư không đến được.

Nhạc Hạc càng lo lắng :

- Gia sư thế nào rồi?

Thổ Địa Công Phòng Vũ cười :

- Không sao, không sao. Người không cần lo lắng để lão từ từ kể cho người biết.

Lão chỉ về mấy vị võ lâm cao nhân lúc nãy ra tay giúp đỡ, rồi hỏi Nhạc Hạc :

- Mấy vị võ lâm tiền bối này người có quen biết không?

Nhạc Hạc cung kính :

- Xin lão tiền bối giới thiệu.

Thổ Địa Công Phòng Vũ liền giới thiệu từng người một với hấn, thì ra đều là những nhân vật nổi tiếng trên giang hồ, họ là Bang chủ Trình Lục An của Đông Hải bang, xưng hùng vùng Đông Hải.

Nam Hoang Du Hiệp Chung Hoàn.

Tây Tạng Hiệp Vương Cổ Ảnh.

Tam Cước La Hán Cát Vạn Lý nổi danh ở phương bắc.

Trung Nguyên Nhất Tuyệt Thiết Tẫn Khách Tư Mã Như Long.

Âm Dương song kiếm Tả Hưng và Hữu Hưng là hai anh em song sinh.

Bảy người này, Nhạc Hạc từng nghe sư phụ nhắc đến, họ đều là những nhân vật nổi tiếng trên võ lâm bạch đạo, nên liền cung kính thi lễ với từng người một rồi nói :

- Đa tạ các vị lão tiền bối ra tay giúp đỡ, vãn bối suốt đời không quên!

Đông Hải bang chủ Trình Lục An cười :

- Nhạc thể huynh đừng khách sáo, bọn ta biết được người là hậu nhân của Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực, liền dám khẳng định người chắc chắn không phải là hung thủ đã sát hại Ngũ lão, nên mới ra tay giúp đỡ cứu người.

Nhạc Hạc cảm kích :

- Các vị lão tiền bối chịu tin rằng văn bối vô can, văn bối thật lòng cảm kích.

Nam Hoang Du Hiệp Chung Hoành mỉm cười :

- Nếu như Ngũ lão quả thật đã chết dưới tay của người, lão phu cũng dám nói rằng Ngũ lão chắc cũng có sai phạm điều gì mới dẫn đến cái chết, vì tác phong của lệnh tôn thiên hạ đồng đạo đều biết rõ.

Nhạc Hạc :

- Văn bối dám thề giữa trời, thật sự không có sát hại Ngũ lão, việc đó là do kẻ khác làm.

Tây Tạng Hiệp Vương Cổ Ảnh :

- Tuy ta chưa hề gặp mặt lệnh tôn nhưng chỉ dựa vào việc Thiên Ngoại Quái Tẩu chịu nhận người làm đồ đệ cũng đủ biết rằng người không phải là một kẻ gian ác.

Tam Cước La Hán Cát Vạn Lý nói tiếp :

- Bọn ta sẽ giúp người truy tìm tên hung thủ, người có biết rằng những ai là kẻ đáng nghi nhất?

Nhạc Hạc :

- Bây giờ văn bối đang muốn tìm hai người, một là chủ nhân Quỷ bảo Thần Quyền Đặng Thịnh Long, hại là Hắc Diện Yêu Đồng Cư Thuận An, nếu tìm được hai người này thì có thể truy tìm được tên hung thủ.

Tam Cước La Hán Cát Vạn Lý :

- Được bọn ta sẽ giúp người tìm kiếm hai người này, nếu như tìm được thì xử trí thế nào?

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Thì mời họ đến Ngũ Lão hội.

Nhạc Hạc ngạc nhiên :

- Sao lại thế?

Thổ Địa Công Phòng Vũ mỉm cười :

- Không sao đâu, nếu bây giờ người có mặt ở Ngũ Lão hội, họ cũng sẽ không làm khó dễ người đâu.

Nhạc Hạc ngạc nhiên :

- Tại sao?

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Vì lệnh sư đã thỏa hiệp với Ngũ Lão hội, lão thay người chịu sự giam cầm của Ngũ Lão hội để người được tự do đi truy tìm hung thủ.

Nhạc Hạc :

- Ngũ Lão hội đã đồng ý?

Thổ Địa Công Phòng Vũ gật đầu :

- Đúng vậy.

Nhạc Hạc :

- Bây giờ gia sư ở đâu?

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Đã ở lại Ngũ Lão hội.

Nhạc Hạc nhảy hoảng lên :

- Không được, trên đời có lý nào để sư phụ chịu tội thay đệ tử.

Dứt lời cất bước định trở lại Ngũ Lão hội.

Thổ Địa Công Phòng Vũ liền nắm hấn lại :

- Dừng vội, hãy nghe lão nói đã!

Nhạc Hạc dùng sức định thoát khỏi tay lão, la lớn :

- Không, văn bối không thể liên lụy đến gia sư, không để lão nhân gia chịu tội, văn bối phải trở lại cứu gia sư mới được!

Thổ Địa Công Phòng Vũ nắm chặt lấy hấn trầm giọng :

- Người không thể nghe lão nói một lời hay sao?

Nhạc Hạc đành phải đứng yên đau đớn thở dài :

- Được, lão tiên bối cứ nói.

Thiên Hạc đạo nhân :

- Lệnh sư ở lại Ngũ Lão hội sẽ không chịu cực đâu, người của Ngũ Lão hội chắc chắn không dám làm tổn thương lão, lão thế người chịu sự giam cầm mục đích là để cho Ngũ Lão hội có một con tin để bảo đảm, để người được yên tâm đi truy tìm hung thủ, nếu người bắt được hung thủ đương nhiên Ngũ Lão hội sẽ lập tức phóng thích lão, cho nên người không cần lo lắng.

Nhạc Hạc :

- Vạn nhất tìm không được hung thủ?

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Ngũ Lão hội đã hứa cho người thời gian một năm, trong vòng một năm nếu người bắt được tên hung thủ thì sẽ giải quyết mọi việc, vạn nhất không tìm được thì người trở về đây để đối lệnh sư cũng được mà!

Nhạc Hạc :

- Một năm?

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Đúng vậy, thời gian một năm, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, chỉ cần người cố gắng đi tìm chắc chắn sẽ có kết quả.

Nhạc Hạc :

- Nhưng gia sư lại phải chịu cực một năm ở Ngũ Lão hội, văn bối làm sao yên lòng được?

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Lệnh sư là cái thể cao nhân của đương kim vô lâm, chắc chắn Ngũ Lão hội sẽ không dám bạc đãi lão, người hãy yên tâm.

Nhạc Hạc :

- Dù sao văn bối cũng phải đến gặp gia sư một lần, nếu không khó mà yên lòng được.

Dứt lời lại định cất bước đi.

Thổ Địa Công Phòng Vũ lại nắm chặt lấy hấn, lắc đầu :

- Không cần đâu, lệnh sư đã dặn dò rõ ràng, lão muốn người lập tức hạ sơn, nếu không cần thiết trong vòng một năm không được trở lại Ngũ Lão hội, bây giờ nếu người trở lại để gặp lão thì sẽ nhận được sự la mắng.

Thiết Tản Khách Tư Mã Như Long :

- Lệnh sư làm như vậy là rất đúng vì Ngũ Lão hội là võ lâm Minh chủ, được thiên hạ công nhận, mọi người đều phải tôn trọng và không nên dùng võ lực để phản kháng, nếu người muốn cứu lệnh sư, phương pháp chính đánh nhất là mau chóng tìm ra tên hung thủ, đồng thời cũng rửa sạch mối hoài nghi của mọi người đối với người.

Nhạc Hạc đã xiêu lòng, thở dài :

- Văn bối chỉ cảm thấy xấu hổ, chỉ vì việc cá nhân mà liên lụy đến gia sư.

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Nếu người muốn báo đáp lệnh sư thì hãy nhanh chóng tìm ra tên hung thủ để lệnh sư được mãn nguyện.

Nhạc Hạc gật đầu cương quyết :

- Được, trong vòng một năm văn bối chắc chắn sẽ tìm được tên hung thủ?

Đông Hải bang chủ Trình Lục An :

- Được, bảy người bọn ta ở bảy nơi khác nhau rất thuận tiện cho việc tìm kiếm giúp người, Thần Quyền Đặng Thịnh Long là nhân vật có tiếng tăm chắc tìm dễ dàng...

Mọi người bàn bạc một hồi rồi khởi hành hạ sơn.

Ngày hôm đó cả bọn mười một người đến Cổ Lãnh vào tửu lầu cùng ăn uống, mấy vị võ lâm cao nhân xin cáo từ, mỗi người một ngựa rời khỏi tửu lầu.

Nhạc Cảnh hai người và sư đồ của Thổ Địa Công Phòng Vũ dự định ở lại Cổ Lãnh một đêm, nên tiếp tục ở lại tửu lầu bàn bạc.

Thổ Địa Công Phòng Vũ hỏi :

- Người chuẩn bị truy tìm hung thủ bằng cách nào?

Nhạc Hạc thở dài :

- Chẳng có một manh mối nào văn bối không biết làm sao bây giờ.

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Lão sẽ cho người một manh mối, nhưng không dám bảo đảm sẽ có kết quả.

Nhạc Hạc :

- Manh mối gì?

Thổ Địa Công Phòng Vũ liền lấy ra tờ ngân phiếu tìm được trong thi thể của Kim Húc đưa cho hắn :

- Đây này năm ngàn lượng bạc!

Nhạc Hạc nhận lấy, xem xong ngạc nhiên hỏi :

- Phòng lão tiền bối, văn bối còn có chút tiền không cần đến.

Thổ Địa Công Phòng Vũ cười ha hả :

- Người lầm rồi, ta là một thổ địa nghèo tiền đâu mà cho người!

Nhạc Hạc không hiểu :

- Không lẽ tờ ngân phiếu này là giả à?

Thổ Địa Công Phòng Vũ cười :

- Thật hay giả phải đến Hưng Ký tiền trang ở lạc Dương mới biết được.

Nhạc Hạc :

- Vậy là sao?

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

Tấm ngân phiếu này do lão tìm thấy trên thi thể của Kim Húc, thấy khả nghi, không chừng là tiền thù lao của tên hung thủ trả cho hần.

Nhạc Hạc phấn khởi :

- Ý của lão là hần bị hung thủ mua chuộc, làm việc cho hung thủ rồi sau đó hung thủ trả cho hần năm ngàn lượng bạc?

Thổ Địa Công Phòng Vũ gật đầu :

- Đúng vậy, hần đưa “Ngũ Lão lệnh tiễn” cho tên hung thủ và hung thủ đưa tấm ngân phiếu này cho hần.

Nhạc Hạc :

- Nếu như vậy tại sao hung thủ lại giết hần?

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Tình hình đại khái như thế này, sau khi hung thủ đưa tấm ngân phiếu này cho hần rồi biết được lão đang đến Cửu Cung sơn để tìm hần, vì sợ hần khai ra mọi việc liên vội vàng đến Cửu Cung sơn để giết hần diệt khẩu.

Nhạc Hạc :

- Sau khi giết hần, tại sao tên hung thủ không thu hồi tấm ngân phiếu này?

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Tấm ngân phiếu này hần giấu kỹ trong mình, có thể hung thủ quên thu hồi, hoặc trong lúc vội vàng tìm không được, tưởng hần không có mang theo nên giết hần xong liền mang thi thể bỏ vào quan tài, lập tức rời khỏi.

Nhạc Hạc :

- Nếu sự suy đoán của lão là chính xác, thì việc điều tra được danh tánh của hung thủ không khó!

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Cũng không phải là dễ, nhưng cứ đến đó thử xem.

Nhạc Hạc cất tấm ngân phiếu :

- Được ngày mai văn bối sẽ đến Lạc Dương một chuyến, mong rằng sẽ điều tra được danh tánh và lai lịch của tên hung thủ.

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Tấm ngân phiếu này chỉ có thể lãnh tiền tại Hưng Ký tiền trang ở thành Lạc Dương, nếu đúng là của tên hung thủ thì hần chắc chắn ngụ ở Lạc Dương, các người đến đó phải hành động cẩn thận một chút, đừng để hần phát giác.

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy, vị nghĩa tử này của văn bối tinh thông dị dụng thuật, trước khi vào thành, văn bối sẽ thay đổi diện mạo.

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Nếu điều tra được danh tánh và địa chỉ của hung thủ không nên vội vàng hành động, tốt nhất nên thông báo cho người của Ngũ Lão hội phái người đến giúp sức. Ngũ Lão hội đã nhận lời yêu cầu của lệnh sư, lúc nào tìm được hung thủ thì sẽ giúp sức cho người bắt giữ hắn.

Nhạc Hạc :

- Không, văn bối phải tự tay bắt giữ tên hung thủ, không dựa vào Ngũ Lão hội.

Thổ Địa Công Phòng Vũ :

- Tại sao?

Nhạc Hạc :

- Văn bối thật không ưa gì Ngũ Lão hội.

Thổ Địa Công Phòng Vũ mỉm cười :

- Vì họ xử người tội chết?

Nhạc Hạc :

- Có thể nói như vậy, tiền hồi không cảm thấy họ phán xử văn bối không được công bằng hay sao?

Thổ Địa Công :

- Độc Nhân thần tăng quả thật không được công bằng nhưng cũng không nên trách hắn, vì người không thể đưa ra chứng cứ đủ để chứng minh rằng người vô tội.

Cảnh Huệ Khanh :

- Chỉ vì không thể đưa ra chứng cứ thì có thể xử người khác tội chết?

Thổ Địa Công :

- Cho nên lão nói hắn không được công bằng...

Cảnh Huệ Khanh :

- E rằng có nguyên nhân khác?

Thổ Địa Công ngạc nhiên :

- Nguyên nhân nào?

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu như thế lực của hung thủ đã thâm nhập vào Ngũ Lão hội, việc Độc Nhân thần tăng cố khếp tội chết cho Nhạc đệ cũng chẳng phải là điều lạ!

Thổ Địa Công biến sắc :

- Cảnh cô nương không được nói bậy, năm vị Phó hội chủ dù sao chẳng nữa cũng không đến nỗi bị hung thủ mua chuộc?

Cảnh Huệ Khanh mỉm cười :

- Ngũ Lão hội là một Minh chủ nên hội được thiên hạ võ lâm công nhận, địa vị của năm vị Chánh hội chủ, cũng trở thành ngôi vị mơ ước của những người luyện võ, lão không cho rằng năm vị Phó hội chủ cũng muốn lên ngôi Chánh hội chủ hay sao?

Thổ Địa Công lắc đầu :

- Đó là việc không thể nào, sự thành lập của Ngũ Lão hội với nền tảng là Thiếu Lâm, Võ Đang, Huỳnh Sơn, Bạch Hạc và Thanh Liên, lúc đầu mời Độc Nhân thần tăng và bốn vị khác làm Phó hội chủ, chính vì năm vị này không môn không phái, có thể thay thế Ngũ lão xử lý một số sự việc mà Ngũ đại phái không tiện xử lý, nếu luận về địa vị của họ chỉ cao hơn chấp hành võ sĩ một bậc mà thôi, họ hoàn toàn không có khả năng thăng nhiệm chức Chánh hội chủ Ngũ Lão hội.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nói thì như vậy nhưng lòng người ai mà không tham, có thể họ không vừa lòng với chức Phó hội chủ thì sao?

Thổ Địa Công :

- Nhưng dù họ có ý đoạt vị Ngũ đại phái cũng đâu có chấp nhận.

Nhạc Hạc :

- Phòng lão tiền bối, văn bối có một yêu cầu hơi quá đáng, không biết lão có nhận lời hay không?

Thổ Địa Công :

- Người cứ nói, xem nếu trong khả năng của lão, lão sẽ không để người thất vọng.

Nhạc Hạc :

- Văn bối có một cảm giác hình như trong Ngũ Lão hội có trà trộn bọn tay chân của hung thủ, bây giờ gia sư bị giam giữ trong đó, văn bối lo lắng cho sự an toàn của...

Thổ Địa Công :

- Người muốn lão ở lại Ngũ Lão hội để bảo vệ sự an toàn cho lệnh sư?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy, ta biết rằng yêu cầu này hơi quá đáng, nhưng nếu không ai ở lại trông coi gia sư, văn bối không yên lòng.

Thổ Địa Công suy nghĩ một lát, gật đầu :

- Được, ngày mai lão sẽ trở lại Ngũ Lão hội yêu cầu được ở chung với lệnh sư, để phòng bọn gian thừa cơ làm bậy, ta nghĩ rằng Ngũ Lão hội sẽ không từ chối yêu cầu này.

Nhạc Hạc chấp tay thi lễ :

- Làm phiền lão tiền bối, văn bối xin tạ tội trước.

Thổ Địa Công mỉm cười đỡ hấn dậy :

- Đừng khách sáo, việc xảy ra ngày hôm nay, lão cũng có một phần trách nhiệm, việc nhỏ như vậy, thôi nhắc làm gì!

Ngày hôm sau Thổ Địa Công dẫn tiểu đồ đệ Lỗ Tiểu Phúc trở lại Lư Sơn Ngũ Lão phong, còn Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh thì trở về Khách sạn, thu xếp hành lý để khởi hành đến Lạc Dương.

Đi hơn nửa tháng, hai người đã đến Đồng Quan.

Nơi đây, Nhạc Hạc đã bị mất cấp vương Ngũ Lão lệnh tiễn, nên hấn đối với Đồng Quan không có cảm tình lắm, vì lúc đến đây trời đã sụp tối nên hai người đành phải ở lại một đêm.

Sau khi tắm rửa ăn uống xong, hai người đều ngủ không được nên cùng nhau ra ngoài, đi dạo trên những đường phố náo nhiệt.

Xem tiếp hồi 8 Hung qua yểm tập Huyện Kiếm phong

8. Hồi 8 Hung Qua Yểm Tập Huyện Kiếm Phong

Đường phố trong thành Đồng Quan rất rộng, hai bên khá nhiều cửa tiệm, lúc chiều tối lên đèn, thật là náo nhiệt.

Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh sánh vai cùng bước, bất giác đến một ngôi miếu thấy rất náo nhiệt, nào hàng ăn uống, nào hàng quần áo, có người ca hát, có người kể chuyện, lại còn có sơn đông mã vĩ, đúng là có đủ mọi thứ.

Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh xem qua một lượt cuối cũng bước tới trước một đám đông, hình như là hai anh em đang múa võ bán thuốc, liền chen vào xem thử, vừa chen vào trông thấy được bảng hiệu đang treo của họ, hai người mới giật mình. Thì ra hai anh em mãi võ này, người anh khoảng ba mươi tuổi, thân hình rất tráng kiện, cô em khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, nhan sắc cũng khá, hai anh em đang bán một loại thuốc mang tên là “Thiết Đả Vạn Ứng đơn” còn tấm bảng hiệu đề là “Thần Quyền Đặng Thịnh Long đích truyền!”, như vậy hai anh em này ắt là đệ tử của Thần Quyền Đặng Thịnh Long.

Cảnh Huệ Khanh giống như vừa phát hiện kho tàng, sung sướng đến đỏ mặt, cả người run lên.

Mười mấy năm nay nàng hy sinh tuổi thanh xuân của mình mai phục trong Quỷ bảo chỉ vì muốn tìm Thần Quyền Đặng Thịnh Long để trả thù cho chị, nhưng tên Đặng Thịnh Long gian xảo lại dọn nhà rời khỏi Bắc Nhai Đãng sơn, biệt tăm biệt tích, hôm nay đúng là trời xui đất khiến, nên gặp được đệ tử của hắn ở đây.

Nhạc Hạc cảm thấy nàng quá xúc động liền đẩy nhẹ nàng một cái, nói khẽ :

- Tỷ tỷ đừng quá xúc động, đừng làm kinh động họ.

Cảnh Huệ Khanh hiểu ý miễn cưỡng kiềm mình lại :

- Mong rằng họ đúng là đệ tử của Đặng Thịnh Long!

Nhạc Hạc :

- Sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Có một số người hay mạo dụng danh hiệu của những nhân vật nổi tiếng để huênh hoang...

Nhạc Hạc khẽ hỏi :

- Tỷ tỷ có nhận được đường quyền của Đặng Thịnh Long hay không?

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Nhận được, lúc mai phục trong Quỷ bảo ta thường thấy hắn tập luyện, quyền pháp độc bộ của hắn gọi là “Phong Lô thập bát quyền”.

Nhạc Hạc :

- Như vậy một lát nữa nhìn anh em họ biểu diễn thì sẽ biết thực hư.

Cảnh Huệ Khanh gật đầu.

Lúc này hai anh em bán thuốc đang vừa hát vừa quảng cáo sự linh nghiệm của Thiết Đả Vạn Ứng đơn, nhưng mọi người xung quanh đều không cảm thấy thích thú, mọi người chỉ chực chờ xem họ biểu diễn võ nghệ.

Người anh thấy mọi người như vậy bỗng nhiên lớn tiếng :

- Này mọi người!

Cô em đáp :

- Có!

Người anh :

- Anh em chúng ta bán thuốc chữa bệnh đã đi qua rất nhiều nơi, nhưng có một ông lão nói rất đúng, lão nói rằng: Anh em người muốn mọi người mua Thiết Đả Vạn Ứng đơn thì cũng phải biểu diễn một hai chiêu võ nghệ để mọi người xem thử!

Cô em trả lời :

- Không sai!

Người anh cười :

- Đổ muối trong lòng ông lão đang nghĩ gì?

Cô em :

- Không biết.

Người anh :

- Lão muốn xem anh em ta có phải là đồ giả mạo hay không.

Cô em :

- Nghĩa là sao?

Người anh :

- Lão hoài nghi anh em ta không phải là đệ tử đích truyền của “Thần Quyền Đặng Thịnh Long”.

Cô em :

- Thế à?

Người anh :

- Cho nên anh em chúng ta, thuốc không bán không sao nhưng không thể không múa vài đường cho mọi người xem thử.

Cô em vỗ tay :

- Có lý.

Người anh :

- Nào, người múa vài đường trong “Phong Lô thập bát quyền” để các vị đại gia thưởng thức!

Cô em :

- Được.

Nàng buông dùi trống xuống, bước ra giữa sân chấp tay thi lễ :

- Chư vị, “Phong Lô thập bát quyền” của tệt sư môn rất khó tập luyện tiểu muội đã luyện tập sáu, bảy năm nay vẫn chưa thuần thuộc nên múa không được tốt, còn mong chư vị thứ lỗi thứ lỗi.

Nói xong, hai chân thủ tấn vận lực vào hai tay, hét lên một tiếng bắt đầu biểu diễn võ công độc môn “Phong Lô thập bát quyền”.

Nàng chăm chú biểu diễn không một chút qua loa!

Cảnh Huệ Khanh chú ý quan sát cho đến khi nàng biểu diễn xong rồi kéo nhẹ Nhạc Hạc :

- Chúng ta đi!

Hai người rời khói đám đông, Nhạc Hạc hỏi :

- Thế nào rồi?

Cảnh Huệ Khanh :

- Nàng múa không hay lắm, nhưng đúng là “Phong Lô thập bát quyền”.

Nhạc Hạc :

- Vậy thì anh em họ quả nhiên là môn hạ của “Thần Quyền Đặng Thịnh Long”.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nhưng chưa hẳn là đệ tử đích truyền, Đặng Thịnh Long không bao giờ để cho đệ tử đích truyền hành nghề sơn đông mãi võ.

Nhạc Hạc :

- À! Họ có thể là đồ đệ của đồ đệ Đặng Thịnh Long...

Cảnh Huệ Khanh :

- Nhưng dù thế nào cũng có thể dò hỏi được tung tích của Đặng Thịnh Long ở hai anh em họ.

Nhạc Hạc :

- Nếu họ không chịu nói thì sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta có kế này...

Nói đến đây liền nói nhỏ kế sách của mình.

Nhạc Hạc nghe xong gật đầu cười :

- Được, cứ như thế!

Hai người lại chen vào đám đông thừa cơ hành sự.

Lúc này hai anh em họ đang bán “Thiết Đả Vạn Ứng đơn”, lần này thì khá hơn, bán được mười mấy bình.

Cô em tay cầm hai bình thuốc, đi vòng quanh sân, miệng không ngừng la lớn :

- Sắp hết rồi, ai mua thì nhanh tay lên...

Nhạc Hạc đợi nàng đến bên cạnh đưa tay vẫy gọi :

- Cô nương, ta mua một bình.

Cô em liền đưa bình thuốc cho hắn lớn tiếng :

- Ở đây một bình.

Nhưng Nhạc Hạc lại không cầm thuốc mà nắm vào tay của nàng :

- Tay của cô nương thật mềm mại!

Nàng chưng hửng, mặt liền ửng đỏ, vừa vội vừa mắc cỡ :

- Mau buông tay ra, ngươi thật vô lễ!

Nhạc Hạc cười :

- Nếu ngươi là đệ tử đích quyền của Thần Quyền Đặng Thịnh Long thì đương nhiên có bản lĩnh rút tay lại.

Nàng ra sức vùng vẫy hét lớn :

- Buông tay!

Nàng dùng hết sức mạnh, cứ tưởng rằng có thể vùng khỏi tay của Nhạc Hạc, không ngờ Nhạc Hạc như mọc rễ dưới chân không hề nhúc nhích.

Mặt nàng càng đỏ hơn, vừa sợ vừa giận :

- Cuồng đồ, ngươi cố tình đến gây sự phải không?

Nhạc Hạc cười :

- Đúng vậy!

Người anh phát hiện cô em bị người ta chọc ghẹo, liền bỏ hai bình thuốc trên tay xuống, bước đến chấp tay :

- Vị bằng hữu này muốn gì cứ nói, sao lại nắm tay của lệnh muội?

Nhạc Hạc cười :

- Ta muốn thử xem khả năng của “Thần Quyền Đặng Thịnh Long đích quyền đệ tử” có chịu được sóng gió hay không?

Người anh cười lạnh lùng :

- Nếu như vậy sao không nhắm vào ta?

Nhạc Hạc :

- Cũng được!

Liên vận chân lực đẩy lùi cô gái, rồi bước vào trong sân.

Người anh biết rằng mình đã gặp được đối thủ, mặt hơi biến sắc, lại chấp tay một lần nữa :

- Xin hỏi danh tánh bằng hữu?

Nhạc Hạc ngao mạng :

- Người chưa đủ tư cách!

Người anh nóng giận :

- Tai hạ đi lại trên giang hồ đã nhiều năm, hôm nay lần đầu tiên mới gặp một thằng ngốc không biết sống chết là gì!

Vừa dứt lời, đột nhiên tung ra một quyền.

Nhạc Hạc né sang một bên, tay phải cũng tung ra một chưởng nhắm vào Chưởng môn huyết ở lưng của hắn.

Người anh phản ứng cũng rất nhanh, chân phải tung ra một cước nhắm vào cổ tay của Nhạc Hạc.

Nhạc Hạc hét lên :

- Khá lắm!

Hắn hơi nghiêng mình, chiêu thức bỗng nhiên thay đổi, đẩy lên hạ xuống, dùng chiêu “Tá Hoa Hiến Phật” đỡ lấy gót chân của hắn.

Người anh rút chân không kịp, liền ngã ngửa lộn nhào!

Nhạc Hạc :

- Ha... Ha...! Xem kìa, ta cứ tưởng đúng là đệ tử đích thực của “Thần Quyền Đặng Thịnh Long”, không ngờ là đồ giả mạo!

Người anh quá xấu hổ nhảy lên hét lớn một tiếng, điên cuồng phóng tới, như muốn liều mạng.

Nhạc Hạc vung tay lên, cười giòn :

- Cút ngay, ngươi không đủ tư cách động thủ với ta!

Người anh liền như điều gặp bão, lộn nhào trên không một vòng rồi té xuống đất.

Nhạc Hạc rờ rờ sống mũi định quay lưng bỏ đi.

- Chờ một chút.

Cảnh Huệ Khanh bước ra khỏi đám đông chặn ngang hắn lại, Nhạc Hạc giả vờ như một kẻ háo sắc vừa gặp được một giai nhân tuyệt sắc, hai mắt sáng lên, cười hỏi :

- Cô nương gọi ta à?

Cảnh Huệ Khanh lạnh lùng :

- Không sai!

Nhạc Hạc chấp tay mỉm cười :

- Cô nương có điều chỉ chỉ giáo?

Cảnh Huệ Khanh chỉ vào hai anh em bán thuốc :

- Họ có thù oán gì với người, sao lại gây sự với họ?

Nhạc Hạc lắc đầu cười :

- Không có thù hận gì cả, ta nghe nói “Thần Quyền Đặng Thịnh Long” võ công rất cao siêu, hôm nay gặp được đệ tử đích truyền của hần bồng có hứng chí nên mới thỉnh giáo vài chiêu, nhưng không ngờ đệ tử đích truyền của “Thần Quyền Đặng Thịnh Long” lại tệ như vậy.

Cảnh Huệ Khanh :

- Thùng rỗng kêu to, người tự cho mình giỏi lắm hay sao?

Nhạc Hạc cười :

- Không dám! Không dám!

Cảnh Huệ Khanh nghiêm nghị :

- Phàm người luyện võ, phải biết khiêm tốn, tự cao tự đại như người, cần cho người một bài học!

Nhạc Hạc nhú mày :

-Ồ! Cô nương muốn dạy ta một bài học à?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy!

Nhạc Hạc cười lớn :

- Được, từ nhỏ tới lớn ta chưa từng được người đàn bà nào chỉ giáo, chắc là mới lạ lắm. Xin mời! Xin mời.

Cảnh Huệ Khanh :

- Xem đây!

Vừa dứt lời Cảnh Huệ Khanh liền vung tay lên.

“Chát” tung ra một chưởng liền va trúng mặt của Nhạc Hạc.

Nhạc Hạc giả vờ chùng hứng, rồi nóng giận quát :

- Tiện tỳ, người dám vô lễ với ta, ta phải giết người!

Vừa quát vừa bước tới vung cả hai tay, nhắm vào người nàng.

Cảnh Huệ Khanh “Hừ” một tiếng, đưa tay nắm lấy cổ tay của hần, rồi dùng sức đẩy mạnh quát lớn :

- Cút ngay!

Nhạc Hạc :

- Ái da...

Tức thì văng ra ngã xuống không dậy nổi.

Mọi người xung quanh đều căm ghét hành động lúc nãy của Nhạc Hạc, thấy hần bị thua liền vỗ tay hả dạ.

Nhạc Hạc xấu hổ vô cùng, cố gắng bò dậy chỉ vào Cảnh Huệ Khanh mắng chửi :

- Tiện tỳ, người có gan thì báo lên danh tánh, bổn thiếu gia sẽ tìm người để phục thù!

Cảnh Huệ Khanh :

- Thật sao?

Nhạc Hạc quát to :

- Thù này không trả, thề không làm người.

Cảnh Huệ Khanh lạnh lùng :

- Được, ta đánh chết ngươi bây giờ xem ngươi làm thế nào để trả thù.

Nói xong, định bước tới. Hình như Nhạc Hạc đã sợ nàng, thấy nàng lại muốn động thủ, hoảng hồn co chân bỏ chạy.

Mọi người xung quanh đều cười ha hả.

Cảnh Huệ Khanh mỉm cười quay lại nói với người anh :

- Ngươi có bị thương không?

Người anh vội vàng chấp tay :

- Không có, cảm tạ cô nương ra tay cứu giúp huynh muội, tại hạ cảm kích bất tận!

Cảnh Huệ Khanh cười :

- Đừng khách sáo, việc nhỏ thôi mà!

Nói xong, quay lưng bước đi.

Người anh vội vàng gọi lại :

- Cô nương khoan đi!

Cảnh Huệ Khanh dừng bước quay lại :

- Có việc gì không?

Người anh mỉm cười :

- Tại hạ có thể thỉnh giáo phương danh quý tánh của cô nương không?

Cảnh Huệ Khanh mỉm cười :

- Nếu ngươi biết lễ phép thì không nên hỏi danh tánh của ta trước một đám đông.

Người anh đỏ mặt :

- Đúng vậy, xin thứ lỗi cho tại hạ lỗ mãng vô tri, vậy phiền cô nương đợi tại hạ một chút, để tại hạ thu xếp mọi thứ, sau đó chúng ta tìm chỗ để nói chuyện.

Cảnh Huệ Khanh nhìn cô em cười :

- Nếu như lời mời là của vị cô nương này, ta sẽ nhận lời.

Cô em e lệ cười :

- Tiểu muội mời tỷ tỷ dùng cơm, mong rằng tỷ tỷ sẽ nể mặt.

Cảnh Huệ Khanh cười :

- Cũng được, cách đây không xa là Hoa Sơn tửu lầu, ta sẽ đợi ở đó!

Dứt lời quay lưng bước đi.

Mọi người đã biết nàng là một cô nương thân hoài tuyệt kỹ, thấy nàng định đi, tất cả đều tránh ra Cảnh Huệ Khanh rời khỏi đám đông, đến thẳng Hoa Sơn tửu lầu, sau lời mời mọc của tiểu nhị bước lên trên lầu ngồi xuống một chiếc bàn.

Tiểu nhị đã tiếp xúc với nhiều người, thấy cử chỉ nàng hiên ngang phóng khoáng biết nàng không phải là người bình thường nên không dám chảnh máng, liền dâng lên trà khăn, sau đó tươi cười hỏi :

- Vị cô nương này, cô dùng chi?

Cảnh Huệ Khanh :

- Chờ một chút, còn hai người nữa.

Tiểu nhị :

- Vâng, vâng...

Vừa nói vừa lùi ra.

Một lát sau hai anh em bán thuốc cũng được tiểu nhị dẫn lên trên lầu, họ đến trước mặt nàng đồng loạt thi lễ :

- Xin lỗi để cô nương chờ lâu.

Cảnh Huệ Khanh cười :

- Đừng khách sáo, mời ngồi.

Hai anh em ngồi xuống, cầm lấy thực đơn xem qua, cười hỏi :

- Cô nương dùng chi?

Cảnh Huệ Khanh :

- Thật ra ta đây ăn cơm rồi, đến chơi cho vui thôi.

Người anh tươi cười hỏi :

- Cô nương có uống rượu không?

Cảnh Huệ Khanh :

- TỬu là xuyên trường độc, ta không biết uống.

Người anh chọn vài món ăn, dặn tiểu nhị làm nhanh lên, rồi quay sang Cảnh Huệ Khanh nở một nụ cười cảm kích :

- Lúc này nếu không nhờ cô nương ra tay giải nguy, anh em tại hạ không biết đã thế nào rồi.

Cảnh Huệ Khanh cười :

- Trên giang hồ sao lại quá nhiều cường đồ chuyên đi gây sự, thật là đáng ghét.

Cô em hỏi :

- Tỷ tỷ có quen với hắn không?

Cảnh Huệ Khanh lắc đầu :

- Không quen.

Cô em :

- Hắn tự xưng là “bồn thiếu gia”, chắc là con của một đại quan nào đó ở trong thành, biết một chút võ nghệ thì muốn diễu võ dương oai, đi ăn hiếp kẻ khác, lúc này tỷ tỷ nên trừng phạt hắn nặng hơn nữa.

Cảnh Huệ Khanh cười :

- Giữa đám đông như vậy không nên dễ thương người khác, nếu là ở thành ngoại, ta đã đánh gãy chân của hắn rồi.

Người anh cười :

- Cô nương, bây giờ tại hạ có thể biết được phương danh chứ?

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta gọi Giải, tiểu danh Ngữ Phụng.

Người anh :

- Thì ra là Giải cô nương, cô nương thân thủ phi phàm, chắc là xuất thân danh môn?

Cảnh Huệ Khanh :

- Không dám, ta là tục gia nữ đệ tử của phái Thanh Liên.

Người anh :

- Thanh Liên phái là một trong Ngũ đại phái của đương kim võ lâm, hèn chi võ công của cô nương cao minh như vậy, anh em tại hạ có duyên được kết giao với cô nương thật là điều vinh hạnh.

Cảnh Huệ Khanh mỉm cười :

- Đừng khách sáo nữa, xuất thân của hai anh em người cũng không kém, quyền pháp của Thần Quyền Đặng Thịnh Long, thiên hạ vô song, danh tiếng của lão còn trên cả tệt sư môn!

Người anh hơi ngượng :

- Đâu có, thú thật anh em tại hạ không phải là đệ tử đích truyền của Thần Quyền Đặng Thịnh Long.

Cảnh Huệ Khanh :

-Ồ! Vậy là...

Người anh :

- Gia sư mới là đệ tử đích truyền của Thần Quyền Đặng Thịnh Long còn anh em tại hạ, vì trí tuệ không cao, nên không thể tiếp tục luyện tập đành phải bỏ lỡ giữa chừng bán thuốc để mưu sinh.

Cảnh Huệ Khanh :

- Quý tánh đại danh?

Người anh :

- Tại hạ họ Ôn, tiện danh Cát Khanh, gia muội tiểu danh Nguyệt Dung.

Cảnh Huệ Khanh :

- Còn lệnh sư xưng hô như thế nào?

Ôn Cát Khanh :

- Gia sư Âu Dương Trường Phong, trên giang hồ có biệt hiệu là “Phích Lịch đại hiệp”.

Cảnh Huệ Khanh :

- Thì ra hai vị là môn hạ của “Phích Lịch đại hiệp”, đại danh của lệnh sư, đại giang nam bắc ai ai cũng biết, lúc ta mười mấy tuổi thì đã nghe người ta nhắc đến.

Ôn Nguyệt Dung :

- Anh em tiểu muội chỉ theo gia sư luyện tập được hai ba năm, vì tiến bộ chậm chạp, cuối cùng đành bỏ dở, lần này vì cuộc sống nên cả gan mạo dụng danh tánh của “Thần Quyền Đặng Thịnh Long” để bán thuốc mong tỹ tỹ được cười.

Cảnh Huệ Khanh :

- Có gì đâu, bán thuốc cứu người cũng là việc thiện, dù Thần Quyền Đặng Thịnh Long biết được chắc cũng không trách các người đâu.

Ôn Cát Khanh :

- Anh em tại hạ tuy không phải là đích truyền của Thần Quyền nhưng “Thiết Đả Vạn Ứng đơn” lại là thật đây là linh dược trị thương của tệt sư môn.

Cảnh Huệ Khanh hỏi :

- Hai vị có từng gặp qua lệnh sư tổ không?

Ôn Cát Khanh :

- Gặp qua một lần.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đặng lão tiên bối hiện ẩn cư ở đâu?

Ôn Cát Khanh :

- Việc này...

Cảnh Huệ Khanh cười :

- Sao rồi?

Ôn Cát Khanh lộ vẻ phân vân :

- Xin lỗi, gia sư nhiều lần căn dặn tại hạ không được tiết lộ nơi ẩn cư của sư tổ, cho nên...

Cảnh Huệ Khanh cắt ngang :

- Thế thì thôi, chúng ta vừa mới quen nhau, quả thật không nên nhắc đến chuyện này.

Ôn Cát Khanh cảm thấy khó xử khi nghe nàng nói như vậy, nhất thời ứ ớ không nói nên lời.

Vừa đúng lúc đó tiểu nhị đem thức ăn tới phá tan bầu không khí ngột ngạt, hân hoan tươi cười :

- Nào! Xin đừng khách sáo.

Cảnh Huệ Khanh lạnh nhạt :

- Ta đã dùng cơm rồi hai vị cứ tự nhiên.

Ôn Nguyệt Dung :

- Không dùng cơm, dùng chút thức ăn đi!

Cảnh Huệ Khanh :

- Thôi được, ta dùng chung cho vui.

Ba người cùng nhau cầm đũa lên.

Ôn Cát Khanh vừa ăn vừa hỏi :

- Hôm nay Giải cô nương đi ngang nơi này hay là đến đây vì công việc?

Cảnh Huệ Khanh vẫn với giọng nói lạnh nhạt :

- Đi ngang thôi.

Ôn Cát Khanh :

- Cô nương định đến đâu?

Cảnh Huệ Khanh :

- Lạc Dương.

Ôn Cát Khanh :

- Chỉ một mình?

Cảnh Huệ Khanh :

- Chỉ một mình.

Ôn Cát Khanh :

- Đến Lạc Dương để làm gì?

Cảnh Huệ Khanh :

- Thăm họ hàng.

Ôn Cát Khanh :

- Cô nương là người ở đâu?

Cảnh Huệ Khanh :

- Xin lỗi, không tiện nói ra.

Ôn Cát Khanh gượng cười :

- Ô! Tại hạ không biết cô nương cũng có việc khó nói...

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta không có việc gì khó nói.

Ôn Cát Khanh ngạc nhiên :

- Vậy...

Cảnh Huệ Khanh cười :

- Con người của người không thành thật, ta đâu cần phải trả lời câu hỏi của người.

Ôn Cát Khanh gượng đỏ mặt :

- Tại hạ có điều chi không thành thật?

Cảnh Huệ Khanh :

- Trong lòng người hãy tự hiểu!

Ôn Cát Khanh chưng hững giây lát rồi nở một nụ cười :

- Tại sao cô nương nhất định muốn biết được nơi ẩn cư của Thần Quyền Đặng Thịnh Long?

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta không nhất định phải biết, lúc này ta chỉ nhân tiện hỏi thăm thôi?

Ôn Cát Khanh cười :

- Nhưng tại hạ không chịu nói cô nương lại giận dữ!

Cảnh Huệ Khanh :

- Ai bảo ta giận dữ.

Ôn Cát Khanh :

- Tại hạ nhìn ra được mà.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta không hề giận dữ, ta chỉ có một chút cảm xúc rằng giữa người và người không dễ dàng cư xử với nhau, những loài vật khác chỉ cần là đồng loại, lúc gặp nhau thì rất nhanh chóng sẽ cư xử hòa bình với nhau nhưng loài người lại không làm được như vậy.

Lúc hai người lạ gặp nhau đôi bên vẫn đề phòng nhau, không dám cởi mở trò chuyện thật là thâm hiểm.

Ôn Cát Khanh cười :

- Cô nương nói như vậy làm cho tại hạ cảm thấy xấu hổ... thôi được, cô nương muốn biết nơi ở của Thần Quyền Đặng Thịnh Long tại hạ sẽ mách cho, chỉ cần cô nương hứa với tại hạ một điều.

Cảnh Huệ Khanh :

- Điều gì?

Ôn Cát Khanh :

- Tuyệt đối không để cho người thứ ba biết.

Cảnh Huệ Khanh mỉm cười :

- Người nghĩ rằng ta là một kẻ lắm mồm?

Ôn Cát Khanh :

- Sở dĩ Thần Quyền Đặng Thịnh Long ẩn cư bắt xuất không phải vì quá nhiều kẻ thù mà là kẻ muốn bá sự quá nhiều không đủ thời gian để tiếp kiến, cho nên mới tìm chỗ để ẩn cư.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta là môn hạ của phái Thanh Liên, có giết chết ta, cũng không đầu sang phái khác.

Ôn Cát Khanh cười :

- Cô nương võ công hơn người, đương nhiên không cần bá sự học nghệ nữa, tại hạ chỉ sợ lúc cô nương trò chuyện với kẻ khác vô ý tiết lộ mà thôi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu không tiện, thì đừng nói ra.

Ôn Cát Khanh :

- Không, tại hạ đã biết tính tình cô nương sáng khoái thẳng thắn cho nên... À. Không nói nhầm nữa tại hạ xin mách với cô nương chỗ ẩn cư của Thần Quyền Đặng Thịnh Long... trong Đại Hồng Sơn cách Hồ Bắc Táo Dương huyện một trăm dặm về phía nam, hóa danh Là Đình Ngọa Lân.

Cảnh Huệ Khanh mỉm cười :

- Làm người mà quá nổi danh, cũng không tốt, vì muốn tìm sự yên tĩnh lại phải mai danh ẩn tích.

Ôn Cát Khanh :

- Đúng vậy!

Cảnh Huệ Khanh :

- Nghe nói lệnh sư tổ lúc trước ở trong một tòa cổ bảo ở Bắc Nhạn Đãng sơn.

Ôn Cát Khanh :

- Đúng vậy, sau đó tòa cổ bảo đó lại có ma nên cả nhà mới dọn khỏi Bắc Nhạn Đãng sơn.

Cảnh Huệ Khanh cười :

- Thần Quyền Đặng Thịnh Long võ công cái thế không ngờ cũng sợ ma, thật làm cho người ta ngạc nhiên.

Ôn Cát Khanh cười :

- Ma thì ai cũng phải sợ chẳng lẽ cô nương không sợ à?

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta không sợ.

Ôn Nguyệt Dung hiếu kỳ hỏi :

- Tại sao Giải tỷ tỷ lại không sợ ma vậy?

Cảnh Huệ Khanh :

- Vì ma sẽ không đến tìm ta.

Ôn Nguyệt Dung :

- Tại sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Vì ta đi thẳng, đứng ngay không làm việc gì trái với lương tâm, thì ma sẽ không tìm đến ta.

Ôn Nguyệt Dung gật đầu hình như ngộ ra điều gì đó :

- Nói như vậy chẳng lẽ Thần Quyền Đặng Thịnh Long đã làm điều gì trái quấy, cho nên ma mới tìm đến đó?

Cảnh Huệ Khanh :

- Có thể.

Ôn Cát Khanh nghiêm nghị :

- Muội đừng nói bậy, bình sinh Thần Quyền Đặng Thịnh Long quang minh lỗi lạc, cứu khốn giải nguy không biết mỗi mội, không bao giờ phạm vào những tội lỗi thương thiên hại lý.

Ôn Nguyệt Dung :

- Nói như vậy, tại sao tòa cổ bảo lại có ma?

Ôn Cát Khanh :

- Ma, có tốt có xấu, có thể vì muốn trả thù, có thể muốn quấy phá.

Bỗng nhiên Cảnh Huệ Khanh nói sang chuyện khác :

- Hai anh em định ở lại Đồng Quan bao lâu?

Ôn Cát Khanh :

- Lúc này bị tên tiểu tử kia phá rối chẳng mua bán được gì, nên định ngày mai sẽ rời khỏi đây.

Cảnh Huệ Khanh :

- Định đi đâu?

Ôn Cát Khanh :

- Lạc Dương.

Ôn Nguyệt Dung ngạc nhiên :

- Hôm trước ca ca bảo rằng sẽ đến Trường An mà?

Ôn Cát Khanh cười :

- Trường An là kinh sư chi địa, việc mua bán tuy khá hơn nhưng cũng rất dễ gặp người của sư môn, cho nên suy đi tính lại cũng không nên đi đến đó, lỡ gặp người của sư môn thì cả việc mua bán cũng không thành.

Ôn Nguyệt Dung :

- Không đến Trường An cũng được, nhưng anh em ta mới đến Lạc Dương tháng trước, chẳng lẽ bây giờ trở lại?

Ôn Cát Khanh đỏ mặt ngượng ngùng :

- Ở đó... Ở đó bán được nhiều thuốc!

Ôn Nguyệt Dung nhìn vẻ ngượng ngùng của hắn, liền hiểu được việc gì, quay sang mỉm cười với Cảnh Huệ Khanh :

- Giải tử tử cũng định đến Lạc Dương phải không?

Cảnh Huệ Khanh cười :

- Cũng được.

Ôn Nguyệt Dung tưởng rằng Cảnh Huệ Khanh cũng có tình ý với anh mình, trong lòng rất vui mừng :

- Tỷ tỷ đừng gặt muối nhé.

Cảnh Huệ Khanh :

- Không đâu!

Ôn Nguyệt Dung vui mừng :

- Tốt quá, tỷ tỷ đang ở khách sạn nào?

Cảnh Huệ Khanh :

- Phúc Thiên khách sạn.

Ôn Cát Khanh :

- Anh em ta ở Vinh An khách sạn, vậy thì sáng sớm ngày mai anh em ta sẽ đến Phúc Thiên khách sạn để đón cô nương được không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Được!

Ôn Nguyệt Dung :

- Tỷ tỷ bảo rằng đến Lạc Dương để thăm họ hàng không biết là họ hàng gì?

Cảnh Huệ Khanh :

- Cô cô, nghe nói cô cô bị bệnh, mẹ ta bảo đến thăm.

Ôn Nguyệt Dung :

- Cô cô của tỷ tỷ có con trai không?

Cảnh Huệ Khanh cười thầm trong lòng gặt đầu :

- Có, cô cô của ta có ba người con trai.

Ôn Nguyệt Dung khẩn trương :

- Họ đã thành thân chưa?

Cảnh Huệ Khanh :

- Hai người đã thành gia thất, còn một người thì chưa, hẳn rất kén chọn, muốn tìm một người vừa đẹp lại vừa hiền nên mới kéo dài đến bây giờ là hai mươi lăm tuổi rồi, đúng rồi... Ôn cô nương năm nay bao nhiêu tuổi?

Ôn Nguyệt Dung liền đỏ mặt, mắc cỡ cúi đầu :

- Không nói cho tỷ tỷ biết!

Cảnh Huệ Khanh cười :

- Đến Lạc Dương, ta sẽ giới thiệu vị anh họ với Ôn cô nương, biết đâu chừng...

Ôn Nguyệt Dung vội vàng bịt hai tai lại :

- Tỷ tỷ đừng nói bậy, muối không nghe đâu.

Ôn Cát Khanh cười ha hả :

- Này muối, Giải cô nương nói không sai. Tuổi tác của muối đã không còn nhỏ, cũng nên tìm một quy tước, không thể cứ mãi theo ca ca xuất đầu lộ diện ở chốn đông người.

Ôn Nguyệt Dung lườm hắt :

- Ca ca cũng nói bậy, muội chỉ lo lắng cho ca ca thôi, không phải lo cho muội đâu.

Cảnh Huệ Khanh đứng dậy mỉm cười :

- Hai vị cứ tự nhiên, ta muốn về khách sạn nghỉ ngơi một chút, hẹn gặp lại sáng mai!

* * * * *

Lúc nàng về đến khách sạn, Nhạc Hạc chờ ở đó đã lâu, vừa thấy nàng về liền vội vàng hỏi :

- Tỷ tỷ thế nào rồi?

Cảnh Huệ Khanh mỉm cười :

- Hỏi ra rồi.

Nhạc Hạc :

- Ở đâu?

Cảnh Huệ Khanh :

- Trong Đại Hồng Sơn, hóa danh là Đinh Ngọa Lân.

Nhạc Hạc :

- Có tin được không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Có thể tin được, lúc đầu hắn không chịu nói, sau đó ta dùng lời lẽ nói khích hắn, hắn mới chịu nói ra.

Rồi nàng tường thuật lại cuộc gặp gỡ giữa nàng và anh em Ôn Cát Khanh.

Nhạc Hạc :

- Hắn bảo rằng từng là môn đệ của Phích Lịch đại hiệp Âu Dương Trường Phong, sau đó vì tiến bộ hạn chế mà rời khỏi sư môn, cũng khá hợp lý, nhưng tỷ tỷ không nghĩ rằng hắn bịa đặt hay sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Hắn gạt ta để làm gì?

Nhạc Hạc :

- Hắn sợ tỷ tỷ giận dữ nên nói đại một địa điểm nào đó.

Cảnh Huệ Khanh :

- Không thể nào đâu, từ trong mắt hắn ta nhìn được một điều...

Nhạc Hạc :

- Điều gì?

Cảnh Huệ Khanh :

- Hắn đã nhất kiếm sinh tình khi gặp ta.

Nhạc Hạc cười :

- Ồ!

Cảnh Huệ Khanh :

- Vì muốn gần gũi ta, đáng lẽ hắn định đến Trường An nhưng lại đổi ý muốn cùng ta đến Lạc Dương. Khi một người đàn ông thích một người đàn bà thì rất ít khi nói dối.

Nhạc Hạc mỉm cười :

- Vậy tỷ tỷ có ấn tượng gì đối với hắn?

Cảnh Huệ Khanh cũng mỉm cười :

- Không có ẩn tượng gì cả!

Nhạc Hạc :

- Thực ra tỷ tỷ cùng đến lúc phải tìm một đối tượng rồi, không thể vì việc báo thù mà để lỡ tuổi thanh xuân.

Cảnh Huệ Khanh :

- Người muốn ta lấy hấn à?

Nhạc Hạc :

- Hấn tuy là một đồ tôn bất thành tài của Thần Quyền Đặng Thịnh Long nhưng xem hấn cùng rất thành thật, để cho rằng sự thành thật quý hơn tất cả...

Cảnh Huệ Khanh lắc đầu :

- Thôi, đừng nói chuyện trên trời dưới đất nữa, chúng ta hãy bàn việc ngày mai đi.

Nhạc Hạc :

- Tỷ tỷ có dự định gì?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đêm nay chúng ta sẽ khởi hành!

Nhạc Hạc :

- Lạc Dương hay Đại Hồng sơn?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đại Hồng sơn.

Nhạc Hạc :

- Không đến Lạc Dương à?

Cảnh Huệ Khanh :

- Hiện giờ ta đã biết Thần Quyền Đặng Thịnh Long ẩn náu ở Đại Hồng sơn, còn đến Lạc Dương làm gì?

Nhạc Hạc :

- Nhưng Thần Quyền Đặng Thịnh Long đâu hấn là hung thủ đã giết hại Ngũ lão?

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu hấn không phải là chủ mưu thì cũng là đồng phạm.

Nhạc Hạc :

- Cũng được, từ đây đến Đại Hồng sơn hay Lạc Dương đường đi cũng chẳng khác bao nhiêu, chúng ta đến Đại Hồng sơn thăm dò trước, nếu không có kết quả thì sẽ đến Lạc Dương.

Cảnh Huệ Khanh :

- Người về phòng thu xếp hành lý, chúng ta lập tức khởi hành.

Nửa giờ sau hai người đã cỡi ngựa ra khỏi Đồng Quan, ngựa chạy suốt đêm, tiến nhanh về Hồ Bắc.

Buổi trưa ngày thứ năm, hai người đã đến triền Tây của Đại Đồng sơn.

Hai người xuống ngựa ngược thềm những đồi núi liên miên bất tận, Nhạc Hạc thở nhẹ :

- Đại Đồng Sơn thật bao la, không biết Thần Quyền Đặng Thịnh Long ở chốn nào trong núi?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng ra ta định hỏi tường tận một chút, nhưng lại sợ gã họ Ôn sinh nghi nên không tiện hỏi tiếp, nhưng dù sao đi nữa chỉ cần Thần Quyền Đặng Thịnh Long chính là ở trong núi này thì ta sẽ tìm được.

Nhạc Hạc :

- Chúng ta tìm người nào đó để hỏi thăm xem sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Được.

Hai người liền dẫn người đi dọc theo triền núi.

Đi hơn một dặm, gặp một trung niên tiểu phu gánh củi đi tới, Nhạc Hạc liền dừng bước chấp tay :

- Vị huynh đài này cho tại hạ được hỏi thăm một việc.

Trung niên tiểu phu dừng bước :

- Việc gì?

Nhạc Hạc :

- Tại hạ muốn hỏi thăm một người, huynh đài có biết một ông lão tên là Đinh Ngọa Lân không?

Trung niên tiểu phu gật đầu :

- À! Lão ở trong núi này, hai vị muốn tìm lão à?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy.

Trung niên tiểu phu bỏ gánh củi xuống, đưa tay chỉ về phía sau :

- Hai vị bước thẳng theo hướng này đi khoảng nửa dặm thì thấy một con đường mòn lên núi, đi theo con đường mòn đó, qua một đồi thông rậm rạp thì thấy Huyện Kiếm phong, đến Huyện Kiếm phong rồi rẽ phải, đi vài bước nữa thì đến Ngọa Lân sơn trang của Đinh Thiện Nhân.

Nhạc Hạc :

- Đinh Thiện Nhân?

Trung niên tiểu phu :

- Lão hay hành thiện bố thí, mọi người ở vùng này đều gọi lão như vậy.

Nhạc Hạc :

- Ngọa Lân sơn trang có rộng không?

Trung niên tiểu phu :

- Không rộng lắm, hơn hai mươi gian phòng nhưng rất sang trọng.

Nhạc Hạc :

- Người đông không?

Trung niên tiểu phu :

- Không đông, các con của lão đều đã thành gia thất, hiện giờ đông trang chỉ có Đinh Thiện Nhân và thê thiếp của lão, ngoài ra còn mấy tên nô tỳ, tổng cộng khoảng mười mấy người.

Nhạc Hạc chấp tay :

- Đa tạ huynh đài chỉ bảo.

Trung niên tiểu phu :

- Không có chi, hai vị tìm lão có việc gì?

Nhạc Hạc :

- Lão là họ hàng của tại hạ, tại hạ vâng lệnh gia phụ đến viếng thăm.

Trung niên tiểu phu :

- Thì ra là vậy, hai vị có cần ta dẫn đường không?

Nhạc Hạc :

- Cám ơn, không cần đâu.

Trung niên tiểu phu mỉm cười, gật đầu, rồi vác gánh củi lên vai tiếp tục bước đi.

Nhạc, Cảnh hai người lên ngựa đi tiếp, sau mấy chục bước quay đầu lại đã không thấy Trung niên tiểu phu nữa, Nhạc Hạc mới cười lên tiếng :

- Gả họ Ôn kia quả nhiên không có gạt tỷ tỷ.

Cảnh Huệ Khanh cười :

- Hắn sẽ rất kinh ngạc nếu biết rằng ta đến đây để báo thù.

Nhạc Hạc :

- Tỷ tỷ định ra tay thế nào?

Cảnh Huệ Khanh :

- Võ công của lão phi phàm, hai ta liên thủ cũng chưa phải là địch thủ, cần phải có mưu trí mới được.

Nhạc Hạc :

- Mưu trí thế nào?

Cảnh Huệ Khanh :

- Thê thiếp của hắn đều không biết võ công, chúng ta nhắm vào thê thiếp của hắn để ra tay được không?

Nhạc Hạc :

- Dùng thê thiếp của hắn làm con tin sau đó buộc hắn ra mặt phải không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy.

Nhạc Hạc :

- Vậy cũng được, nhưng tỷ tỷ đừng nên giết chết hắn vì hắn có thể liên quan đến cái chết của gia phụ và Ngũ lão, tốt nhất nên buộc hắn khai ra khẩu cung, rồi giao hắn cho Ngũ Lão hội xử trí.

Cảnh Huệ Khanh :

- Cũng được.

Nhạc Hạc thở dài :

- Hắn thật là tên xảo quyệt, đổi tên ẩn náu ở đây lại đánh đổi được tiếng thơm là Đình Thiện Nhân.

Cảnh Huệ Khanh lạnh lùng :

- Nếu hắn là thiện nhân thì thiên hạ không còn kẻ xấu nữa.

Nhạc Hạc :

- Có một việc này, đến giờ tiểu đệ vẫn nghĩ không ra.

Cảnh Huệ Khanh :

- Việc gì?

Nhạc Hạc :

- Lúc trước tỷ tỷ giả làm hồn ma của lệnh tỷ quấy phá trong bảo, hắc đầu có biết là hồn ma giả đúng không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy nếu không hắc đầu có dọn khỏi Quỷ bảo.

Nhạc Hạc :

- Nếu hắc nghĩ rằng là ma thật, thì lần trước đề chữ trên vách đứng, không thể nào là hắc vì lúc đó có ba chữ “Cảnh Huệ Khanh”.

Cảnh Huệ Khanh :

- Có thể sau này hắc điều tra được.

Nhạc Hạc :

- Nếu như vậy, với võ công của hắc muốn đánh bại tỷ tỷ là chuyện quá dễ dàng tại sao hắc không ra tay.

Cảnh Huệ Khanh trầm ngâm :

- Ta không biết.

Nhạc Hạc :

- Điều này cần nghiên cứu kỹ!

Cảnh Huệ Khanh :

- Có thể hắc tự biết mình đuối lý, nên không dám gặp mặt ta?

Nhạc Hạc cười :

- Hắc đã dám giết hại lệnh tỷ thì cũng dám giết hại tỷ tỷ có thể nào lại không dám gặp mặt tỷ tỷ?

Cảnh Huệ Khanh :

- Theo ngươi thì là nguyên có gì?

Nhạc Hạc :

- Theo đệ, có lẽ hắc không liên quan đến cái chết của gia phụ và Ngũ lão, sau khi hắc giết hại lệnh tỷ, rồi thấy hồn ma xuất hiện nên mới dọn nhà ra đi, cho đến bây giờ vẫn không biết hồn ma là do tỷ tỷ giả dạng.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nhưng từ lúc ta rời khỏi Thiên Sơn đến cổ bảo, giữa thời gian đó không hề quen với một người nào trong võ lâm, đâu có ai biết được tên ta là Cảnh Huệ Khanh.

Nhạc Hạc :

- Danh tiếng của lệnh sư rất lớn, đương nhiên quen biết rất nhiều người, mà tỷ tỷ đã theo lệnh sư nhiều năm, đương nhiên phải có người biết tên của tỷ tỷ.

Cảnh Huệ Khanh :

- Những năm ta học nghệ ở Thiên Sơn, không hề có một người nào đến tìm gia sư.

Nhạc Hạc :

- Ồ! Như vậy sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy, Thần Quyền Đặng Thịnh Long rất có thể từ miệng của tỷ tỷ biết được ta, cho nên ta cho rằng người đề chữ trên vách đứng không ai khác là Thần Quyền Đặng Thịnh Long.

Vừa đi vừa nói hai người đã đến trước một con đường mòn.

Nhạc Hạc nhìn con đường mòn :

- Chắc đây là con đường mòn theo lời chỉ của trung niên tiều phu?

Cảnh Huệ Khanh :

- Không sai chúng ta đi tiếp!

Nhạc Hạc giục ngựa chạy tới, bước vào con đường mòn.

Con đường quanh co khúc chiết, hai người đi nhanh một đoạn, không hề thấy một bóng người, dọc đường phong cảnh rất đẹp nhưng rất vắng vẻ.

Đi thêm một đoạn con đường mòn vòng qua một đồi thông rậm rạp, đi khỏi đồi thông, tầm nhìn trở nên rất rộng, liền thấy một tuyệt phong có hình thế kỳ vĩ.

Tuyệt phong thon mà thẳng, trông giống như một thanh kiếm được treo giữa trời, Cảnh Huệ Khanh :

- Đây chắc là Huyện Kiếm phong rồi.

Nhạc Hạc :

- Không sai.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nơi đây chắc đã đến gần Ngọa Lâm sơn trang, chúng ta hãy để ngựa ở đây.

Nhạc Hạc liền gặt đầu, hai người xuống ngựa, cột hai con ngựa vào một cây thông ở mé đồi.

Lúc này trời đã xế chiều, Cảnh Huệ Khanh quan sát một hồi :

- Chúng ta đến bên ngoài sơn trang xem xét tình hình trước, đợi đến trời tối mới bắt đầu hành động. Đi thôi!

Liền tung mình lên, phóng thẳng đến Huyện Kiếm phong.

Nhạc Hạc theo sau. Chớp nhoáng hai người đã đến dưới Huyện Kiếm phong, rồi rẽ phải theo lời chỉ dẫn của trung niên tiều phu đi vào một cánh rừng, khoảng được hai chục bước đã đến bìa rừng, quả nhiên liền thấy tòa Ngọa Lâm sơn trang.

Sơn trang được cất dựa trên triền núi, xung quanh trồng rất nhiều thông, hiện lên một vẻ đẹp thanh tịnh u uất, nhưng hình như rất cũ kỹ không được sang trọng như trung niên tiều phu đã tả.

Cảnh Huệ Khanh dừng bước quan sát sơn trang một hồi lạnh lùng nói :

- Tòa sơn trang này, nếu đem so với tòa cổ堡 ở Bắc Nhạn Đãng sơn thật có khoảng cách quá xa.

Nhạc Hạc :

- Nếu hẩn ngụ ở một nơi quá sang trọng, thì không gọi là ẩn cư rồi.

Cảnh Huệ Khanh lại xem xét hồi nữa bỗng nhiên hỏi :

- Kỳ lạ, bây giờ là lúc nấu cơm chiều rồi, sao chẳng thấy khói lửa vậy?

Nhạc Hạc :

- Mà cũng không hề có người đi lại trong trang, không lẽ trong trang không có người?

Cảnh Huệ Khanh nhíu mày :

- Không thể nào, cho rằng hẩn không ở trong trang, vậy thì thiếp của hẩn đâu?

Nhạc Hạc :

- Đến gần hơn để quan sát tỉ mỉ.

Cảnh Huệ Khanh :

- Được, nhưng phải cẩn thận, không được sơ ý, hiện nay chúng ta phải đối phó với một nhân vật rất xảo quyệt và đáng sợ.

Dứt lời nàng liền khom mình xuống rón rén hướng về Ngọa Lâm sơn trang.

Nhạc Hạc bước theo sau, hai người giống như vừa phát hiện được vật săn, tiến lên rất cẩn thận, như sợ làm kinh động con vật săn, đến bên ngoài bức tường thấp của Ngọa Lâm sơn trang, Cảnh Huệ Khanh ra hiệu cho Nhạc Hạc tung mình phóng lên một cây thông lớn. Nhạc Hạc liền phóng theo, hai người từ trên nhìn xuống hình như là một cái sân nhưng vẫn không nhìn thấy một bóng người, cả tòa Ngọa Lâm sơn trang như không có ai ở.

Nhạc Hạc nói khẽ :

- Quái lạ, sao không có bóng người?

Cảnh Huệ Khanh cũng nói khẽ :

- Có đấy!

Xem tiếp hồi 9 Hoàng dạ hoang sơn hiện quỷ ảnh

9. Hồi 9 Hoàng Dạ Hoang Sơn Hiện Quỷ Ảnh

Nhạc Hạc :

- Ở đâu?

Cảnh Huệ Khanh :

- Ở trong phòng.

Nhạc Hạc :

- Sao tỷ tỷ biết?

Cảnh Huệ Khanh :

- Người nhìn trong trang được quét dọn rất sạch sẽ, nếu không có người ở không thể sạch sẽ như vậy được.

Nhạc Hạc nhìn kỹ quả nhiên mọi nơi trong trang đều rất sạch sẽ, liền gật đầu :

- À! Hình như có người ở đấy, nhưng tại sao đều ở trong nhà mà không thấy ra ngoài?

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta cũng không biết.

Nhạc Hạc :

- Chẳng lẽ họ đã phát hiện hành tung của chúng ta?

Cảnh Huệ Khanh :

- Cũng có thể, lát nữa khi vào trong phải rất cẩn thận.

Nhạc Hạc ngược nhìn lên trời :

- Trời sắp tối rồi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Hãy chờ chút nữa, đợi trời tối hẳn.

Trời mùa đông, màn đêm buông rất sớm, chớp nhoáng trời đã tối như mực.

Hai người chờ đến khi trời tối nhưng thấy trong trang vẫn chưa lên đèn, Nhạc Hạc sinh nghi lại nói khẽ :

- Chắc trong trang không có người. Nếu có người ở sao vẫn chưa lên đèn?

Cảnh Huệ Khanh nghe vậy cũng không hiểu :

- Thật là quái lạ, không lẽ Thần Quyền Đặng Thịnh Long biết chúng ta sẽ đến đã nhanh chân bỏ chạy?

Nhạc Hạc :

- Chấn là như thế!

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta vào trong xem sao?

Nói xong, định vượt tường vào trong.

Bỗng nhiên Nhạc Hạc kéo nàng lại nói khẽ :

- Khoan đã.

Cảnh Huệ Khanh ngạc nhiên :

- Tại sao?

Nhạc Hạc chỉ vào sân sau của sơn trang :

- Tỷ tỷ nhìn xem!

Cảnh Huệ Khanh nhìn theo hướng chỉ, liền nở một nụ cười :

- Có lẽ chúng ta quá nóng nảy?

Thì ra ở sân sau của Ngọa Lâm sơn trang có một gian phòng đã được lên đèn, ánh đèn từ trong ấy phát ra!

Nhạc Hạc cũng mỉm cười :

- Quả thật chúng ta đã hơi nóng nảy.

Cảnh Huệ Khanh chăm chú nhìn gian phòng phát ra ánh đèn :

- Hình như đó là gian thư phòng?

Nhạc Hạc :

- À!

Cảnh Huệ Khanh :

- Trung niên tiều phu bảo rằng trong trang chỉ có Đình Thiện Nhân và thê thiếp của hắn, vậy bây giờ thì người ở trong thư phòng chắc chắn là Thần Quyền Đặng Thịnh Long.

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nhưng tại sao chỉ có gian thư phòng được lên đèn?

Nhạc Hạc :

- Chờ chút nữa xem sao, chắc họ sẽ lên đèn từ từ.

Sau nửa khắc giờ, trong Ngọa Lâm sơn trang ngoài gian thư phòng ra không hề có một ánh đèn thứ hai.

Nhạc Hạc ngạc nhiên :

- Không lẽ trong trang chỉ có một người?

Cảnh Huệ Khanh :

- Hay là hấn và thê thiếp đều ở trong gian thư phòng đó.

Nhạc Hạc :

- Thế còn kẻ hầu người hạ đâu?

Cảnh Huệ khanh :

- Quái lạ?

Nhạc Hạc :

- Còn một điều kỳ lạ nữa, chúng ta ở đây đã hơn một giờ sao chẳng thấy một bóng người.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy, chắc có vấn đề, có thể Thần Quyền Đặng Thịnh Long biết chúng ta sẽ đến, nên đã bố trí mai phục, chờ chúng ta vào bẫy.

Nhạc Hạc :

- Nhưng cả sơn trang chỉ thấp có một ngọn đèn, chẳng lẽ cái bẫy lại lộ liễu như vậy?

Cảnh Huệ Khanh :

- ...

Nhạc Hạc suy nghĩ giây lát :

- Bây giờ vậy nha. Để tiểu đệ vào trong xem xét trước, tỷ tỷ ở lại đây chuẩn bị tiếp ứng, nếu như không có gì xảy ra tỷ tỷ sẽ vào sau.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nên để ta vào trong trước, vì Thần Quyền Đặng Thịnh Long là kẻ thù của ta, không phải...

Nhạc Hạc không đợi nàng nói hết, đã rời khỏi ngọn cây, vượt khỏi bức tường vào trong.

Cảnh Huệ Khanh định kéo hấn lại nhưng đã không kịp, đành vội vàng nói :

- Người nhớ cẩn thận.

Nhạc Hạc vọt qua bức tường nhanh chóng phóng tới chân tường và cúi xuống quan sát tình hình chung quanh, không thấy điều gì khả nghi, mới chậm rãi đứng dậy, khom mình từ từ tiến vào trong.

Hấn men theo bóng tối từ từ tiến vào, đến trước gian phòng nào hấn đều dừng lại đứng nghe, khi xác định trong phòng không có ai rồi mới tiếp tục bước tới.

Hấn tiến rất cẩn thận, chậm chạp, phải mất hơn một khắc giờ mới đến phía ngoài cửa gian phòng có ánh đèn ở sâu sau.

Ngước mắt nhìn lên bỗng sững sờ chết đứng, vì gian phòng trước mắt hấn ánh sáng không hiểu đã tắt tự bao giờ.

Giống như một đám ma trời bỗng sáng rồi vụt tắt, hấn bắt đầu cảm thấy không ổn, liền im lặng múp vào bóng tối chờ xem tình hình biến hóa thế nào.

Đứng yên đã lâu nhưng không thấy có gì xảy ra.

Xung quanh yên lặng như tờ, xem tình hình, người trong thư phòng hình như đã tắt đèn đi ngủ.

Nhưng Nhạc Hạc biết rằng chủ nhà không thể nào tắt đèn đi ngủ khi trời vừa tối, hấn nghĩ rằng chắc chủ nhà đã phát hiện có người lên vào nên tắt đèn để chuẩn bị ứng phó, nếu đúng như vậy thì chứng tỏ rằng chủ nhà không hề gài bẫy mai phục trong trang, nếu thế thì dễ dàng đối phó hơn.

Bây giờ hấn đang suy tính nên hành động thế nào, người trong thư phòng mười phần chính là Thần Quyền Đặng Thịnh Long, nhưng hấn võ công cái thế, Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh đều đủ khả năng bắt sống hấn, nhưng nếu ra tay với thê thiếp của hấn như kế hoạch đã định thì biết tìm thê thiếp của hấn ở đâu?

Đang lúc phân vân, bỗng nghe từ phía sau lưng có tiếng xé gió, trong lòng kinh ngạc, liền quay lại phóng ra một chưởng.

“Suýt”

Là âm thanh của Cảnh Huệ Khanh.

Nhạc Hạc nhận ra Cảnh Huệ Khanh vội vàng dừng tay lại nhìn kỳ quả nhiên là Cảnh Huệ Khanh liền hỏi khẽ :

- Sao tỷ tỷ lại vào đây?

Cảnh Huệ Khanh bước sát bên hắc nói khẽ :

- Khi này lúc người vừa vượt qua bức tường, ánh đèn trong phòng liền vụt tắt, ta sợ người có nguy hiểm nên vào đây để giúp sức.

Nhạc Hạc nói khẽ :

- Xem tình hình, Thần Quyền Đặng Thịnh Long đã phát hiện chúng ta, bây giờ hành động ra sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Hình như hắc đang chờ ta tiến vào...

Nhạc Hạc :

- Chắc vậy.

Cảnh Huệ Khanh :

- Vậy thì chúng ta hãy vào trong.

Nhạc Hạc :

- Được không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đáng lẽ ta định ra tay uy hiếp thê thiếp của hắc nhưng bây giờ đã bị phát hiện, cơ hội thành công không lớn đành phải liều mạng với hắc.

Nhạc Hạc :

- Nhưng tỷ tỷ bảo rằng hắc có võ công cái thế, dù hai chúng ta liên thủ vẫn không phải là địch thủ của hắc.

Cảnh Huệ Khanh suy nghĩ giây lát rồi nói :

- Bây giờ thế này, người đến trước cửa phòng khiêu chiến với hắc, còn ta thì núp ở đây sau khi hắc ra khỏi phòng người giả vờ giao đấu với hắc vài chiêu, sau đó thua trận bỏ chạy đến chỗ ẩn núp của ta, đợi hắc rượt theo ngang qua đây ta xuất kỳ bất ý cho hắc một đao.

Nhạc Hạc :

- Tốt.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nhưng người phải cẩn thận với “Phong Lôi thập bát quyền” của hắc đã luyện đến xuất thần nhập hóa, có thể đánh chết đối thủ cách xa vài trượng.

Nhạc Hạc gật đầu, nhẹ nhàng rút thanh kiếm ra rồi nhún chân tung mình phóng đi.

Thân hình lướt hơn ba trượng vừa đứng đáp xuống trước cửa của gian thư phòng.

Vừa đáp xuống hắc đã lớn tiếng quát :

- Thần Quyền Đặng Thịnh Long, người mau ra đây?

Thông thường, những người trong võ lâm, khi nghe kẻ thù khiêu chiến đều hiện thân đối phó, nhưng tình hình hôm nay lại khác, tiếng quát của Nhạc Hạc vọng lên một hồi lâu vẫn không nghe được tiếng trả lời của Đặng Thịnh Long, cũng không thấy hắn ta mở cửa.

Nhạc Hạc lại quát :

- Đặng Thịnh Long, ta là Nhạc Hạc có việc cần giải quyết với ngươi hãy mau ra đây.

Nhưng trong thư phòng vẫn không một tiếng động, hình như Thần Quyền Đặng Thịnh Long không chịu hiện thân đối địch, mà muốn kẻ thù đấu với hắn một thứ khác...

kiên nhẫn!

Nhạc Hạc thấy đối phương không chịu trả lời liền lạnh lùng cười :

- Đặng Thịnh Long, ngươi là nhân vật nổi tiếng trong võ lâm, chẳng lẽ không dám ra đây gặp ta à?

Thần Quyền Đặng Thịnh Long vẫn không hiện thân trả lời.

Nhạc Hạc chọc tức :

- Lão Đặng, gan của ngươi đâu rồi, chẳng lẽ muốn ta vào trong mời ngươi à?

Trong thư phòng vẫn im lặng như tờ!

Nhạc Hạc :

- Được, ngươi không ra ta đành phải vào trong!

Hắn nhìn thấy trước nhà có bày mấy chậu hoa liền bước tới cầm lên một chậu dùng sức ném vào cánh cửa.

“Ầm”!

Sau tiếng động, chậu hoa tan nát, cửa phòng cũng bị mở tung!

Nhưng trong phòng vẫn không một chút phản ứng.

Nhạc Hạc “hừ” một tiếng, lại cầm lên một chậu hoa khác quát lớn :

- Thưởng cho ngươi một cái nữa!

Chậu hoa được ném ra vào ngay cửa sổ.

“Ầm”!

Cửa sổ bể tan, chậu hoa bay thẳng vào phòng!

Nhưng trong phòng vẫn không một chút phản ứng, hình như người trong phòng đã biến thành một làn khói đã nhẹ nhàng bay khỏi.

Nhạc Hạc cảm thấy kỳ lạ liền bước tới gần nhìn vào trong phòng, chỉ thấy trong phòng tối đen như mực, không thấy một bóng người, trong lòng kỳ lạ thăm thẳm :

- Lạ thật, các cánh cửa đều được đóng kín, người ở trong phòng sao lại không cánh mà bay.

Hắn chậm rãi đưa tay ra đẩy ngã cánh cửa phòng rồi phóng mình vào trong.

Quan sát sự bài trí trong phòng quả đúng là một gian thư phòng, sát vách tường có mặt chiếc giường, trên giường chăn gối chỉnh tề, hình như chưa ai ngủ trên đó.

Hắn cúi xuống lục soát dưới giường vẫn không có ai, rồi hắn bước đến một chiếc bàn đưa tay sờ vào ngọn đèn trên bàn, chỉ thấy bóng đèn nguội lạnh, không có hơi nóng lưu lại của ngọn đèn mới tắt, trong lòng càng kinh ngạc, lại nghĩ thầm :

- Kỳ lạ, ngọn đèn này mới tắt tại sao bóng đèn lại nguội lạnh như vậy?

Tự nhiên hắn thấy rợn tóc gáy!

Hắn hoảng sợ, liền quay lưng lại, đâm ra một kiếm.

- Ta đây!

Cùng lúc nghe được âm thanh đó, hắn đã nhìn thấy bóng người trước cửa là Cảnh Huệ Khanh, liền rút kiếm lại đứng dậy :

- Tỷ tỷ, trong phòng này chẳng có ai.

Đôi mắt Cảnh Huệ Khanh dừng lại ở một cánh cửa sổ trong gian thư phòng :

- Có thể hắn đã thoát từ cánh cửa sổ này.

Nhạc Hạc lắc đầu :

- Không, cánh cửa sổ đó được khóa ở bên trong, hắn không thể nào thoát thân từ cánh cửa sổ này.

Trên khuôn mặt của Cảnh Huệ Khanh lộ vẻ kinh ngạc :

- Nãy giờ cặp mắt của chúng ta chưa hề rời khỏi căn thư phòng này, nếu hắn ra đi từ cửa phòng, chắc chắn không thể thoát khỏi tầm nhìn của chúng ta...

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy?

Cảnh Huệ Khanh :

- Như vậy cách giải thích duy nhất là gian thư phòng này có con đường hầm và hắn đã thoát thân bằng con đường hầm đó.

Nhạc Hạc chỉ vào ngọn đèn trên bàn :

- Tỷ tỷ rời ngọn đèn này xem, đây là ngọn đèn duy nhất trong thư phòng này.

Cảnh Huệ Khanh bước tới rời vào ngọn đèn liền biến sắc :

- Ủa sao nguội lạnh thế này?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy, vừa tắt không bao lâu, trên bóng đèn không thể không còn chút hơi ấm.

Cảnh Huệ Khanh không hiểu :

- Vậy giải thích thế nào?

Nhạc Hạc lắc đầu.

Hắn không muốn nói ra điều hoài nghi trong lòng hắn vì hắn không tin rằng trên đời này thật sự có ma quỷ xuất hiện.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ủ! Xem tình hình...

“Crắc”

Chưa nói dứt lời, bỗng nghe phía ngoài gian thư phòng vọng lên một tiếng động như vậy, hình như có một tấm ván rơi xuống dưới đất.

Hai người đều giật mình, liền phóng ra khỏi phòng nhưng nhìn chung quanh lại không thấy có gì xảy ra.

- Kỳ lạ...

Cảnh Huệ Khanh lớn tiếng quát :

- Đặng Thịnh Long, người mau ra đây, giả ma giả quỷ không hù dọa ta được đâu!

Nhưng bốn bề vẫn im lặng, không một chút phản ứng.

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng :

- Lúc trước ta giả làm ma quỷ để dọa người, hôm nay người định trả đũa à? Ha ha, ta nói cho người biết dù cho người biến thành ma thật ta cũng không sợ đâu, dù cho người trốn trong mồ ta cũng phải đem người ra để phanh thây, người nên ra đây để giải quyết dứt khoát đó.

Bốn bề vẫn yên lặng!

Nhạc Hạc quan sát chung quanh, bỗng nhiên rùng mình nói khẽ :

- Tỷ tỷ nhìn bên kia kìa!

Vừa nói vừa đưa tay chỉ vào sân trước.

Cảnh Huệ Khanh đưa mắt nhìn theo, liền lạnh lùng cười :

- Ủ, quả nhiên đang giả ma giả quỷ!

Thì ra ánh đèn lại xuất hiện ở một gian phòng phía sân trước.

Nhạc Hạc nắm chặt thanh kiếm :

- Hình như hắc định đùa cợt với chúng ta một phen.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đừng sợ, chúng ta đến đó!

Đôi chân nhún nhẹ, liền phóng nhanh đến sân trước.

Nhạc Hạc lo lắng cho nàng liền đuổi theo, hai người vừa đến sân trước thấy nơi phát ra ánh đèn là một gian phòng ngủ, Cảnh Huệ Khanh không một chút do dự nhảy đến đập tung cửa phòng.

“Ầm”

Cửa phòng liền mở tung ra, đúng lúc cánh cửa phòng được mở ra, ánh đèn trong phòng cũng vụt tắt theo!

Nhạc Hạc vội vàng :

- Tỷ tỷ lùi mau!

Cảnh Huệ Khanh vừa thấy ánh đèn đột nhiên vụt tắt, cùng sợ bị mai phục liền tránh sang một bên.

Nhưng đợi một hồi, trong phòng vẫn không một chút động tĩnh.

Nhạc Hạc phóng sát đến cánh cửa, chăm chú lắng nghe vẫn không nghe được gì, rồi thò đầu vào nhìn, chỉ thấy trong phòng ngoài bốn bức tường ra không hề có một vật gì khác, khiến hắn vô cùng ngạc nhiên :

- Tỷ tỷ trong phòng này chẳng có gì cả.

Cảnh Huệ Khanh bước tới cửa phòng đưa mắt nhìn vào thấy quang cảnh trống rỗng trong phòng, cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Nhạc Hạc :

- Để tiểu đệ vào trong lục soát xem sao?

Dứt lời định bước vào trong.

Cảnh Huệ Khanh kéo hắn lại :

- Không, không nên vào trong!

Nhạc Hạc :

- Sợ cái gì?

Cảnh Huệ Khanh :

- Có thể có bẫy đấy!

Nhạc Hạc :

- Cũng phải xem xét kỹ càng, tiểu đệ không tin rằng đối phương hành động nhanh chóng như vậy...

Cảnh Huệ Khanh khum xuống, đưa tay nhấc cánh cửa lên ra sức ném vào trong phòng, không hề thấy một cơ quan vào khởi động, mới chậm rãi nói :

- Người canh giữ ở đây để ta vào trong xem xét.

Dứt lời, nhẹ nhàng cất bước vào trong.

Nàng xem xét các vách tường, đồng thời dùng tay gõ nhẹ vào vách, sau khi tra xét một lượt, liền tui ra :

- Trong phòng chắc chắn có cánh cửa kín, trong thời gian ngắn ta chưa tìm được mà thôi...

Nhạc Hạc :

- Có thấy ngọn đèn không?

Cảnh Huệ Khanh lắc đầu :

- Không có!

Nhạc Hạc :

- Thật lạ lùng, sau khi tỷ tỷ đá tung cánh cửa phòng, ngọn đèn mới vụt tắt sao lại không thấy ngọn đèn.

Cảnh Huệ Khanh :

- Chắc là lúc đối phương đi vào cánh cửa kín đã cầm luôn ngọn đèn vào trong.

Nhạc Hạc :

- Hẳn cầm ngọn đèn vào trong để làm gì?

Cảnh Huệ Khanh :

- Ai mà biết.

Nhạc Hạc :

- Tỷ tỷ...

Cảnh Huệ Khanh :

- Việc gì?

Nhạc Hạc nở một nụ cười không tự nhiên :

- Ánh sáng mà chúng ta thấy có thể là ma trời không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Không!

Nhạc Hạc :

- Nhưng...

Cảnh Huệ Khanh :

- Người đừng đa nghi, ta chắc chắn đây là những trò bịp do Thần Quyền Đặng Thịnh Long tạo ra?

Nhạc Hạc :

- Hẳn đâu cần làm thế?

Cảnh Huệ Khanh :

- Để hù dọa chúng ta thôi.

Nhạc Hạc :

- Nhưng tiểu đệ lại phát hiện có chút gì lạ, tòa sơn trang này tuy được quét dọn rất sạch sẽ nhưng lại rất cũ kỹ, không giống như là nơi có người ở.

Cảnh Huệ Khanh :

- Gian thư phòng ở sâu sau bàn ghế tử giường đều thơm tất, không đủ chứng minh có người ở hay sao?

Nhạc Hạc :

- Nhưng lúc tiểu đệ vừa vào trong, ngửi được một mùi meo mốc, vậy xem tình hình đã rất lâu không có người ở.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đừng suy luận vu vơ nữa, chúng ta tìm kiếm khắp nơi xem sao!

Vừa lúc nàng định bước đi bỗng thấy phía trước ánh đèn lại sáng lên, nhìn kỹ lại thì ra ở tiền sảnh lại có ánh đèn.

Nhạc Hạc la lên :

- Lại đến rồi!

Cảnh Huệ Khanh lạnh lùng :

- Đừng bị mê hoặc bởi những trò quỷ quyết của hắn.

Rồi tung mình lên phóng thẳng đến tiền sảnh.

Hai người vừa đến trước cửa tiền sảnh, chỉ thấy trong sảnh ánh đèn sáng chói rồi nhìn kỹ lại phát hiện có một người đang ngồi trong sảnh!

Lần này ánh đèn không vụt tắt nữa để họ có thể nhìn rõ ràng bàn ghế trong sảnh tuy rất cũ kỹ nhưng lại bố trí rất chỉnh tề, mà người ngồi trong sảnh yên lặng mặt hướng vào trong và lưng hướng ra ngoài, nên không thấy diện mạo của hắn.

Đầu tóc hơi bạc, mình mặc một chiếc áo đen cổ áo rất cao, che khuất cái cổ hình như là một ông lão.

Cảnh Huệ Khanh bước tới, đứng ngang cánh cửa, hai tay chống nạnh lạnh lùng :

- Thần Quyền Đặng Thịnh Long, những trò bịp của ngươi hết rồi à?

Ông lão trong sảnh chẳng hề cử động chỉ mở miệng đáp :

- Chưa đâu!

Giọng nói nhỏ nhẹ nhưng rất thâm trầm, khiến người nghe dựng tóc gáy!

Cảnh Huệ Khanh :

- Vậy thì còn trò gì nữa mau đem ra hết đi.

Ông lão cười ha hả :

- Chỉ cần ngươi dám bước vào thì có trò mới dành cho ngươi.

Cảnh Huệ Khanh lại cười lạnh lùng nói :

- Ngươi hãy quay lại cho ta xem rõ mặt mũi trước đã.

Ông lão trong sảnh vẫn ngồi yên bất động :

- Muốn xem sao không vào đây.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta muốn biết người có phải là Thần Quyền Đặng Thịnh Long hay không?

Ông lão trong sảnh :

- Muốn biết phải hay không vào đây nhìn xem thì sẽ rõ?

Cảnh Huệ Khanh :

- Hừ, mang tiếng là nhận vật nổi danh nhưng lại nhờ vào những cơ quan để dành phần thắng.

Ông lão trong sảnh :

- Đúng vậy trong đại sảnh này được lắp đặt rất nhiều cơ quan, chỉ cần người bước vào một bước tức thì phanh thây nát thịt, người có dám thử không?

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng :

- Thật không biết xấu hổ.

Dứt lời liền rút ra một thanh phi đao, cười giòn giã :

- Chắc người muốn chết trên chiếc ghế người đang ngồi?

Ông lão trong sảnh :

- Vậy thì phải xem lại khả năng của người.

Xem tiếp hồi 10 Mê ly mơ hồ nhân nhược quỷ

10. Hồi 10 Mê Ly Mơ Hồ Nhân Nhược Quỷ

Cảnh Huệ Khanh :

- Hãy xem sao.

Vừa nói đến tiếng “sao” tay phải vươn lên thanh phi đao đã như sao xẹt, phóng thẳng vào sau ót của đối phương.

“Tung” trúng ngay vào ót của đối phương.

Nhưng cái đầu của ông lão như được làm bằng sắt, tuy thanh phi đao đã trúng đích, nhưng không ghim được vào đầu của lão, vừa đụng vào đầu đã rớt xuống đất!

Ông lão trong sảnh cười ha hả :

- Người còn bao nhiêu thanh phi đao cứ phóng hết đi, cái đầu của ta dư sức chịu đựng đồng sắt vụng đó!

Cảnh Huệ Khanh biến sắc đành phải bó tay.

Nhạc Hạc không tin rằng đối phương đã luyện được thần công đao thương bất nhập, nên cũng rút một thanh trủy thủ ra :

- Để ta thử xem sao.

Dứt lời, vận đủ mười thành công lực vung tay phóng thanh trủy thủ ra, cũng nhắm vào sau ót của đối phương.

“Tung!” thanh trủy thủ cũng trúng ngay sau ót của ông lão nhưng cái đầu của ông lão chỉ nhích tới phía trước một chút, rồi lại trở về tư thế cũ.

Thanh trủy thủ cũng rớt xuống đất.

Nhạc Hạc thở một hơi dài :

- Lão tặc, người có thần công cái thế như vậy sao không dám ra đây đấu với bọn ta một phen?

Ông lão trong sảnh cười :

- Các người còn chưa đủ tư cách động thủ với lão phu.

Nhạc Hạc :

- Nếu bây giờ bọn ta rút lui, người cũng không đứng dậy?

Ông lão trong sảnh :

- Đúng vậy, nếu như các người bỏ ý định trả thù, lão phu cũng không dám làm khó dễ các người, để các người được sống sót trở về, nhưng mà này... Cảnh Huệ Khanh, người không phải luôn tìm lão phu để trả thù hay sao? Bây giờ đã tìm được lão phu chẳng lẽ đành bỏ về?

Cảnh Huệ Khanh quát :

- Không, hôm nay giữa người và ta phải có một người chết!

Ông lão trong sảnh :

- Tốt!

Cảnh Huệ Khanh :

- Nhưng trước tiên ta muốn hỏi người một việc?

Ông lão trong sảnh :

- Người cứ hỏi?

Cảnh Huệ Khanh :

- Mười năm trước Kiếm Quân Tử Nhạc đại hiệp bị năm kẻ gian giả danh Ngũ lão giết hại, người có phải là một trong năm kẻ đó không?

Ông lão trong sảnh :

- Không sai.

Nhạc Hạc nghe vậy, tức thì máu huyết sôi lên, trừng mắt quát lớn :

- Vì lẽ gì tại sao người sát hại phụ thân ta?

Ông lão trong sảnh chậm rãi :

- Vì hấn hay xen vào chuyện của kẻ khác, đã làm hư một việc mà lão đang tiến hành nên lão đành phải giết hấn!

Nhạc Hạc phẫn nộ :

- Phụ thân không hề quen biết với người, đâu thể nào làm hư việc của người?

Ông lão trong sảnh :

- Muốn giải thích việc này thì rất dài dòng, thôi không nói nữa!

Nhạc Hạc giận quát :

- Người phải nói!

Ông lão trong sảnh :

- Không! Lão phu không có hứng thú ngồi kể chuyện cho người nghe, nhưng nếu người có khả năng tóm được lão phu thì lão phu đành phải cung khai.

Nhạc Hạc cắn răng :

- Ta hỏi người một điều nữa, cái chết thê thảm của Ngũ lão trong đại sảnh của Quỷ bảo cũng là kiệt tác của người?

Ông lão trong sảnh lạnh nhạt :

- Chẳng qua lão phu trả thù dùm người mà thôi!

Nhạc Hạc không kìm chế nổi cơn lửa giận trong lòng, quát to một tiếng “Đồ khốn!” Rồi cầm kiếm định xông vào trong sảnh.

Cảnh Huệ Khanh liền kéo hắn lại, lúc đầu ra hiệu không được nóng nảy, sau đó kéo hắn xịch ra ngoài nói khẽ :

- Bây giờ hắn vẫn xử dụng kế khích tướng muốn dụ chúng ta vào trong đại sảnh, chẳng lẽ người không biết sao?

Nhạc Hạc tức giận :

- Nhưng hắn không chịu ra ngoài, chúng ta đành phải vào trong.

Cảnh Huệ Khanh gật đầu, bình tĩnh :

- Không sai, nhưng phải xác định trong sảnh không có cơ quan rồi mới vào trong.

Nhạc Hạc :

- Làm thế nào để xác định trong sảnh không có cơ quan?

Cảnh Huệ Khanh quan sát xung quanh thấy dưới chân tường có mấy hòn sỏi liền chỉ vào hòn sỏi to nhất :

- Có rồi.

Hai người liền bước tới chân tường, mỗi người nhặt lấy hai hòn sỏi lớn, rồi trở về trước cửa đại sảnh. Cảnh Huệ Khanh lớn tiếng :

- Đặng Thịnh Long, bọn ta vào đây!

Vừa nói, vừa ném những hòn sỏi vào trong đại sảnh.

Mỗi hòn sỏi đều nặng hơn mười cân, lúc vừa rớt xuống đất phát ra những tiếng động lớn.

Nhưng không hề khởi động một cơ quan nào.

Ông lão trong sảnh :

- Ha ha, tiểu a đầu, phương pháp của người không linh nghiệm rồi, hãy tự mình vào đây đi.

Nhạc Hạc cũng ném một hòn sỏi vào, hòn sỏi rớt xuống sau lưng đối phương.

Kết quả cũng vậy.

Ông lão trong sảnh cười :

- Nếu như các người không dám vào đây, thì mau rút khỏi sơn trang, đừng ném sỏi nữa.

Nhạc Hạc càng giận, dùng hết sức lực ném luôn hòn sỏi còn lại nhắm vào chiếc ghế của ông lão.

Bụp! một tiếng hòn sỏi trúng ngay vào chiếc ghế ông lão và chiếc ghế tức thì ngã tới phía trước!

Sau khi ông lão ngã xuống lại không hề đứng dậy, nằm bất động dưới đất. Nhạc Hạc lấy làm ngạc nhiên, quay lại nói khẽ với Cảnh Huệ Khanh :

- Thế là thế nào?

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng :

- Giả chết mà thôi!

Nhưng Nhạc Hạc lại không tin rằng ông lão giả chết, cũng không tin rằng ông lão chết thật, liền lớn tiếng quát :

- Lão tặc, nếu người còn muốn tiếp tục đi lại trên giang hồ thì đừng nên giở trò nữa, mau bước ra đây?

Ông lão không trả lời cũng không cử động.

Nhạc Hạc không kìm chế được nữa, liền nói với Cảnh Huệ Khanh :

- Tỷ tỷ hãy canh giữ ở đây để tiểu đệ vào trong.

Dứt lời người đã phóng vào trong sảnh.

Tuy hấn rất phần nộ nhưng hành động không chút lỗ mãng, lúc phóng vào trong sảnh hấn xử dụng khinh công thượng thừa, nên đôi chân vừa chạm đến mặt đất nhẹ nhàng như không có gì, dù đạp trúng bẫy gài, cũng không hề hấn gì.

Hấn không những đề phòng bẫy gài trên mặt đất mà còn đề phòng có ám khí, nên vừa chạm gót hấn liền cúi xuống, tay trái che ngực, tay phải nắm kiếm chuẩn bị ứng biến, cặp mắt nhanh chóng quan sát mọi nơi.

Nhưng không ngờ trong sảnh vẫn bình lặng, không hề xảy ra sự cố gì.

Hấn quan sát giây lát, không hề thấy động tĩnh gì, mới từ từ đứng dậy, vẫn dùng khinh công bộ pháp, hít một hơi dài, từ từ bước gần ông lão.

Còn cách ông lão vài trượng, hấn dừng bước, không tiến vào nữa, định thần quan sát, càng xem càng cảm thấy ông lão hơi kỳ lạ, ông lão nằm úp mặt xuống đất, nên không hề thấy diện mạo của lão, nhưng thân hình rất quái dị, cứng ngắt như người gỗ, tư thế nằm cũng rất thô kệch.

Nhạc Hạc quan sát kỹ, hấn cảm thấy đối phương hình như không phải là người thật, liền bước tới, mới bước đưa thanh bảo kiếm khêu nhẹ đầu của đối phương, chỉ nghe một tiếng “crắc” từ dưới mái tóc bạc phơ khêu ra một cái đầu lâu của người chết.

“Ồ!” trong lòng Nhạc Hạc kinh ngạc, chân khí liền bị phân tán bất giác ngã về một bước.

Đúng lúc đó hấn cảm giác được dưới chân mặt đất đang chìm xuống, liền dùng kiếm chống trên mặt đất, mượn sức phóng mình lên trên.

Bất cứ ai trong tình huống đó đều không thể thoát khỏi nguy hiểm nhưng vận may đã mỉm cười với hấn. Hấn liền chống thanh kiếm xuống đất một cách vội vàng lại cứu hấn thoát hiểm.

Sau khi phóng mình cao hơn hai trượng, tay trái liền nắm vào thanh đà ngang trên đại sảnh.

Cảnh Huệ Khanh thấy trong sảnh có gài bẫy hoảng sợ la lên :

- Hạc đệ mau tui.

Thật ra lúc nàng chưa kịp la lên tiếng thì Nhạc Hạc đã phóng lên thanh đà ngang.

Cảnh Huệ Khanh thấy hấn bình yên vô sự, cảm thấy yên lòng, vừa định lên tiếng bỗng nhiên một giọng nói âm u phát ra từ phía sau.

- Lui mau? Ha ha không kịp nữa đâu.

Hạc đệ của ngươi đã ở trong cái lồng sắt dưới mặt đất rồi!

Cảnh Huệ Khanh liền quay lưng lại, thì nhìn thấy người vừa lên tiếng.

Người đó là một lão gù!

Cao không hơn bốn thước, khoảng sáu mươi tuổi, có một khuôn mặt dài và đầy nét nhăn, cộng thêm cái lưng gù nhìn rất là xấu xí và quái dị.

Hấn xuất hiện ở manh đất trống phía ngoài cách cửa đại sảnh khoảng hai trượng, bây giờ trên khuôn mặt hấn nở rõ nụ cười... một nụ cười được kết hợp của thắng lợi và tàn ác.

Cảnh Huệ Khanh vừa nghe giọng nói của hấn, liền biết rằng kẻ đối thoại trong đại sảnh lúc nãy chính là hấn, nàng lại biết được đối phương còn chưa biết Nhạc Hạc không hề trúng bẫy, mừng thầm trong lòng, liền bĩu môi lạnh lùng hỏi :

- Ngươi là ai?

Lão Đà Tử tươi cười :

- Thần Quyền Đặng Thịnh Long!

Cảnh Huệ Khanh :

- Hừ! Xem dáng vẻ của người làm đầy tớ cho Đặng Thịnh Long còn chưa đủ tư cách mà cả gan dám mạo danh Đặng Thịnh Long.

Lão Đà Tử cười lớn :

- Ha ha! Người làm rồi, nếu Đặng Thịnh Long có một đầy tớ như lão phu thì hẳn mừng hết biết.

Cảnh Huệ Khanh lạnh lùng :

- Vậy người là ai?

Lão Đà Tử :

- Họ Bao tên Lạc, mọi người đều gọi ta là “Lão Đà Quỷ” chuyên nghề giết mướn.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đặng Thịnh Long hiện giờ ở đâu?

Lão Đà Quỷ Bao Lạc lắc đầu :

- Không biết?

Cảnh Huệ Khanh lạnh lùng :

- Người ở trong sơn trang của hần, sao lại không biết hần ở đâu?

Lão Đà Quỷ Bao Lạc cười :

- Người tưởng rằng tòa sơn trang này quả thật là Ngọa Lân sơn trang của Đặng Thịnh Long à?

Cảnh Huệ Khanh :

- Không sai, hần hóa danh là Đinh Ngọa Lân ẩn cư tại đây.

Lão Đà Quỷ Bao Lạc :

- Ha ha! Ai nói với người vậy?

Cảnh Huệ Khanh :

- Người không cần biết!

Lão Đà Quỷ Bao Lạc :

- Để lão phu đoán thử xem.

Cảnh Huệ Khanh :

- Hừ!

Lão Đà Quỷ :

- Có phải là hai anh em tự xưng là môn hạ của Thần Quyền... Ôn Cát Khánh và Ôn Nguyệt Dung?

Cảnh Huệ Khanh biến sắc :

- Sao người biết?

Lão cười không trả lời, rồi vỗ tay ba cái.

Từ gốc trái của đại sảnh một đôi thanh niên nam nữ bước ra, chính là Ôn Cát Khánh và Ôn Nguyệt Dung!

Họ mỉm cười bước tới chấp tay thi lễ với Cảnh Huệ Khanh, đồng thanh :

- Cảnh cô nương khỏe chứ?

Sắc mặt của Cảnh Huệ Khanh càng khó xem, hình như muốn lập tức ăn tươi nuốt sống họ, nhúu mày cười lạnh lùng :

- Thì ra là trò bịp của các người!

Lão Đà Quỷ :

- Họ là đồ đệ của lão phu!

Cảnh Huệ Khanh :

- Các người dụ bọn ta đến đây, có ý định gì?

Lão Đà Quỷ :

- Có người trả giá cao cái đầu của người và Nhạc Hạc, năm ngàn lượng một cái, một vạn một cặp.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ồ! Có phải Đặng Thịnh Long không?

Lão Đà Quỷ :

- Không phải.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ai?

Lão Đà Quỷ lắc đầu cười :

- Không thể nói được, làm nghề của ta cũng phải có chút đạo đức!

Cảnh Huệ Khanh lạnh lùng :

- Các người lợi dụng Đặng Thịnh Long làm mồi, nên suy ra người mướn các người phải là Đặng Thịnh Long!

Lão Đà Quỷ cười :

- Người muốn đoán sao cũng được, dù sao lão phu cũng không tiết lộ cho người biết!

Cảnh Huệ Khanh :

- Các người đã nhận tiền cọc rồi chứ?

Lão Đà Quỷ :

- Đúng vậy, đã nhận được hai ngàn năm trăm lượng.

Cảnh Huệ Khanh :

- Như vậy các người đã gặp rắc rối rồi!

Lão Đà Quỷ cười :

- Vậy là sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Vì các người chắc chắn sẽ thất bại!

Lão Đà Quỷ cười lớn :

- Ai nói bọn ta đã có năm ngàn lượng trong tay rồi, bây giờ chỉ còn lại người mà thôi, mà người cũng đã nằm trong tay của bọn ta, con vịt được nấu chín rồi thì không thể chạy được.

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng :

- Chỉ sợ không dễ dàng như các người tưởng!

Lão Đà Quỷ :

- Người nghĩ rằng có thể thoát được à?

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta không muốn thoát.

Lão Đà Quỷ cười :

- Tốt lắm, nếu người có thể đánh bại lão phu thì có thể trả thù cho Nhạc Hạc... người có biết Nhạc Hạc bây giờ ra sao không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Người nói xem!

Lão Đà Quỷ :

- Lúc trưa hôm nay các người có gặp một trung niên tiểu phu ở dưới chân núi phải không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Hắn cũng là đồ đệ của người?

Lão Đà Quỷ gật đầu :

- Không sai, hắn chính là đại đồ đệ của ta, bây giờ hắn đang ở dưới hầm, có thể đã chặt đầu Nhạc Hạc rồi?

Cảnh Huệ Khanh :

- Xin chúc mừng.

Lão Đà Quỷ :

- Người thông tin?

Cảnh Huệ Khanh :

- Tin chứ.

Lão Đà Quỷ :

- Lão phu không nói đùa đâu, bọn ta giết người lúc nào cũng rất nhanh gọn.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nhưng người phải hiểu rõ một điều!

Lão Đà Quỷ :

- Điều gì?

Cảnh Huệ Khanh :

- Nhạc Hạc chưa trả thù cha lại bị hàm oan, nếu hắn chết đi chắc chắn sẽ biến thành quỷ dữ đến đòi mạng của người.

Lão Đà quỷ cười lớn :

- Ha ha! Đừng nói chuyện ma quỷ trước mặt lão phu, nếu lão phu sợ ma thì đâu dám giết người!

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng :

- Mong rằng như vậy!

Lão Đà Quỷ :

- Ma quỷ gặp được lão phu, cũng phải tránh xa ba bước.

Cảnh Huệ Khanh lớn tiếng :

- Nhạc Hạc, nếu người linh thiêng mau đến đòi mạng Lão Đà Quỷ này!

Vừa dứt lời, liền có bóng người xuất hiện trước cửa đại sảnh, chỉ thấy Nhạc Hạc đang ôm một người bước vào đại sảnh.

Kể bị Nhạc Hạc ôm trên tay, chính là trung niên tiểu phu.

Hắn đã hôn mê bất tỉnh nhân sự.

Lão Đà Quỷ vừa thấy vậy mặt liền biến sắc kinh ngạc, thoái lui vài bước, thất thanh :

- Tên tiểu tử người...

Nhạc Hạc bước tới, mỉm cười :

- Lão Đà Quỷ, ta âm hồn bất tán, đến đòi mạng người đây!

Lão Đà Quỷ vừa sợ vừa giận, liền nháy mắt ra hiệu với anh em họ Ôn rồi rút ra thanh Bàn Long nhuyễn kiếm.

Anh em họ Ôn cũng rút ra, chuẩn bị động thủ.

Nhạc Hạc cười :

- Đừng vội, chúng ta bàn bạc chút đã, người không muốn đại đồ đệ này của người mất mạng chứ?

Lão Đà Quỷ quát lớn :

- Buông hắn ra, các người đi đi.

Nhạc Hạc lắc đầu :

- Đâu có dễ dàng như vậy.

Lão Đà Quỷ giận dữ :

- Người muốn gì?

Nhạc Hạc :

- Ta muốn biết ai đã mướn người? Và địa chỉ của hắn?

Lão Đà Quỷ dứt khoát :

- Không thể nào.

Nhạc Hạc :

- Vậy nghĩa là, vì một vạn lượng bạc người đành hy sinh tánh mạng của linh đồ?

Lão Đà Quỷ đặng đặng sát khí :

- Nếu người giết hắn thì người cũng đừng mong sống sót.

Nhạc Hạc :

- Phải suy nghĩ kỹ đi, chỉ cần trả lời câu hỏi của ta, thì cả bốn người có thể an toàn rời khỏi đi.

Lão Đà Quỷ cười lạnh lùng :

- Không cần suy nghĩ, hãy làm theo lời của lão phu, thả hắn ra!

Nhạc Hạc cười quay sang Ôn Cát Khánh :

- Nay nếu kể bị ta nắm trong tay là người mà linh sư thà lấy tiền chứ không cứu người, thì người có cảm tưởng gì?

Về mặt “Trung hậu” của Ôn Cát Khánh không còn nữa, hắn ngửa mặt cười to :

- Ta không nghĩ về vấn đề này.

Nhạc Hạc :

- Người đang nghĩ gì?

Ôn Cát Khánh cười :

- Ta đang nghĩ: Một vạn lượng bạc chia cho ba thì mỗi người sẽ được phần nhiều hơn khi chia cho bốn.

Nhạc Hạc thở dài :

- Khốn nạn.

Ôn Cát Khánh lại cười :

- Ha ha! Về điều này, tề sư huynh cũng không hề oán giận vì nếu là hần, hần cũng sẽ không ra tay cứu ta, tôn chỉ sống của sư đồ bọn ta là: tiền là trên hết, rồi mới đến tính mạng.

Nhạc Hạc :

- Vậy thì các người còn thua loại cầm thú.

Ôn Cát Khánh :

- Quả đúng như vậy.

Nhạc Hạc :

- Vậy thì ta không còn gì để nói nữa.

Nói đến đây tung ra một chưởng chặt mạnh vào cổ của trung niên tiểu phu.

Chưởng sắc như dao, cái đầu của trung niên tiểu phu liền rớt xuống đất, lăn tới trước mặt Lão Đà Quỷ.

Lão Đà Quỷ nhặt thủ cấp của đồ đệ mình lên, trong miệng phát ra tiếng cười quái dị tựa loài cầm thú :

- Vinh Quý! Niệm tình thầy trò giữa chúng ta, lát nữa sư phụ sẽ án táng người đằng hoàng, người an tâm đi đi!

Dứt lời vứt bỏ thủ cấp, cầm thanh Bàn Long nhuyển kiếm nhắm thẳng vào Nhạc Hạc phóng tới.

Nhạc Hạc ung dung vùng kiếm chống đỡ.

Hai người bắt đầu một trận ác đấu.

Cảnh Huệ Khanh nhẹ nhàng bước đến trước mặt anh em họ Ôn, mỉm cười :

- Hai người lên một lượt đi.

Ôn Cát Khánh :

- Được!

Thanh trường kiếm đâm thẳng tới.

Ôn Nguyệt Dung cũng ra tay cùng lúc, một chiêu “Phong Tảo Lạc Diệp” công vào đôi chân của Cảnh Huệ Khanh.

Cảnh Huệ Khanh tuy chỉ có bàn tay không nhưng không hề sợ hãi, lập tức thi triển sư môn tuyệt học giao đấu với chúng.

Võ công sư môn của nàng, sở trường là chưởng pháp, mà nàng đã học được toàn bộ chân truyền của “Tuyệt Sơn Thần Bà”, bây giờ tay không nghinh chiến với anh em họ Ôn không hề yếu thế, thấy chiêu phá chiêu, công vào kẻ hở, động tác rất uyển chuyển.

Võ công của anh em họ Ôn thi triển hôm nay không phải như lúc mãi võ ở Đông Quan, hai người ra tay vô cùng hiểm độc, đều nhắm vào điểm yếu của Cảnh Huệ Khanh, nhưng võ học của anh em họ lại thua xa Cảnh Huệ Khanh, những chiêu sát thủ của họ, đều bị Cảnh Huệ Khanh phá giải, nên sau vài chục chiêu Cảnh Huệ Khanh đã chiếm thế thượng phong.

Nhạc Hạc đấu với Lão Đà Quỷ lại ngang sức ngang tài, nhứt thời bất phân thắng bại. Thì ra Lão Đà Quỷ không phải là nhân vật vô danh, trong chốn võ lâm cũng khá nổi tiếng, tuy chiêu thức không cao minh bằng Nhạc Hạc, nhưng công lực lại hơn, nên hai người giao đấu đã gần trăm chiêu vẫn chưa phân thắng bại.

Cảnh Huệ Khanh để ý thấy Nhạc Hạc nhứt thời chưa thể thắng được Lão Đà Quỷ, liền quyết định hạ sát thủ, giết anh em họ Ôn trước, rồi đến hiệp sức với Nhạc Hạc bắt sống Lão Đà Quỷ, liền thay đổi chương pháp thi triển những chiêu thức tuyệt kỹ trấn sơn của sư môn.

Chỉ thấy song chưởng của nàng lệ làng vô cùng, lúc công bên trái lúc công bên phải, trong chớp mắt đã khiến kiếm pháp của anh em họ Ôn rối loạn.

“Trúng!”

Bỗng nhiên nằng hét lên một tiếng, tung ra một chưởng nhắm vào ngực của Ôn Cát Khánh.

Ôn Cát Khánh vội vàng nghiêng mình né tránh.

Không ngờ ngay lúc đó Cảnh Huệ Khanh đột nhiên quay mình lại nên chưởng phong rõ ràng nhắm vào Ôn Cát Khánh lại đột biến đánh mạnh vào huyệt thái dương của Ôn Nguyệt Dung.

Ôn Nguyệt Dung né tránh không kịp chỉ nghe bụp một tiếng, huyệt thái dương đã bị đánh nát, người đã ngã xuống mà không kêu được tiếng nào.

Ôn Cát Khánh hoảng sợ biến sắc, ra sức đâm ra vài chiêu buộc Cảnh Huệ Khanh lui bước, rồi bước nhanh đến cạnh Ôn Nguyệt Dung lớn tiếng :

- Nương tử! Nương tử!

Có thể Ôn Nguyệt Dung không phải là em gái mà là vợ của hần!

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng :

- Còn kêu la làm gì? Hai người chia đôi một vạn lượng bạc không phải nhiều hơn nếu chia cho ba sao?

Ôn Cát Khánh thấy vợ mình đã vong mạng tức thì nộ khí xông thiên quát lớn :

- Ta liều mạng với người!

Hần vùng kiếm chém tứ tung, không theo một chiêu pháp nào cả!

Cảnh Huệ Khanh bình tĩnh tránh né những đường kiếm điên cuồng của hần, sau đó nhắm vào sơ hở của hần, tung ra một chưởng, miệng quát :

- Người cũng lên đường đi!

Ôn Cát Khánh đột nhiên cảm thấy trước mặt mình chưởng phong như núi, đánh trùm vào đầu mình, trong lòng hoảng sợ vội vàng cất bước định lui.

Nhưng mũi chân vừa rời khỏi mặt đất chỉ thấy lồng ngực đau nhói, tức thì ngã xuống.

Hần bị Cảnh Huệ Khanh tung chưởng đánh vào lồng ngực chết liền tức thì.

Lão Đà Quỷ đang giao đấu bất phân thắng bại với Nhạc Hạc thấy hai đồ đệ của mình đều đã chết dưới tay Cảnh Huệ Khanh, ý chí bắt đầu lung lay, không dám đánh nữa, tung một hư chiêu đẩy lùi Nhạc Hạc rồi quay lưng bỏ chạy.

Nhạc Hạc quát :

- Chạy đi đâu?

Rồi vận chân khí, phóng mình đuổi theo, Cảnh Huệ Khanh cũng tìm cách chặn Lão Đà Quỷ lại, nàng phóng ra một thanh phi đao nhắm vào đôi chân của hần.

Lão Đà Quỷ múa may thanh Bàn Long nhuyễn kiếm. “Tùng!” đánh rớt thanh phi đao đồng thời nhún mình một cái, phóng lên một ngôi nhà.

Tuy hắn là người cổ tật, nhưng khinh công rất siêu phàm, vừa phóng lên nóc nhà, ngón chân vừa chạm mặt ngói, lại tung mình lên bay sang nóc nhà khác.

Nhạc Hạc đâu dễ dàng để hắn chạy thoát, liền phóng mình lên nóc nhà đuổi sát theo hắn.

Cảnh Huệ Khanh cũng đuổi theo :

- Nhanh lên không thể để hắn trốn thoát được!

Lúc hai người lướt qua nóc nhà thấy Lão Đà Quỷ đã phóng xuống sân, đang núp vào một nóc nhà.

Nhanh như chớp thân hình của Nhạc Hạc liền phóng xuống, khoảng cách của hắn và Lão Đà Quỷ chỉ còn vài trượng.

Hắn tin rằng có thể đuổi kịp Lão Đà Quỷ nhưng đúng lúc đuổi theo đến phía sau nóc nhà bỗng thấy Lão Đà Quỷ ở phía trước la lên một tiếng, té ngã dưới đất.

Nhạc Hạc hoảng sợ, liền dừng bước.

Định thần nhìn kỹ phát hiện vết hầu của lão Đà quỷ có ghim một mũi tiêu tam giác!

Mũi tiêu ghim rất sâu vào vết hầu cơ hồ xuyên qua cái cổ của hắn.

Không cần nói mũi tiêu này đã cướp đi sinh mạng của hắn trong giây lát.

Lúc Cảnh Huệ Khanh chân vừa chấm đất, Lão Đà Quỷ đã vong mạng, nàng tưởng rằng chính Nhạc Hạc đã giết hắn, ngạc nhiên hỏi :

- Sao ngươi lại giết hắn?

Nhạc Hạc lắc đầu :

- Không phải tiểu đệ giết đâu?

Hắn đưa mắt nhìn về phía đối diện, chỉ thấy một dãy phòng, nên tin rằng kẻ phóng tiêu tập kích chỉ có ẩn náu trên nóc nhà, liền nhanh chân bước tới, phóng mình lên nóc nhà.

Từ trên cao nhìn xuống nhưng không thấy tung tích của kẻ tập kích!

Cảnh Huệ Khanh bước tới hỏi :

- Ai vậy?

Nhạc Hạc thần sắc nghiêm nghị :

- Không biết, có thể là kẻ bỏ tiền mượn họ.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng, nhất định là hắn, chúng ta mau tìm kiếm hắn.

Dứt lời, liền cất bước đi tới, biết rất khó tìm được đối phương, tức tối dậm chân :

- Khốn nạn, nhất định là Đặng Thịnh Long.

Nhạc Hạc :

- Chưa chắc, nếu là hắn với võ công của hắn, đâu cần mượn người khác để giết chúng ta.

Hắn quay lưng lại :

- Chúng ta về thôi.

Hai người bước tới vài bước, đến bên mình của Lão Đà Quỷ, Nhạc Hạc rút mũi tiêu tam giác ra để quan sát.

- Không có khắc chữ, là một mũi tiêu tam giác bình thường.

Cảnh Huệ Khanh :

- Kẻ phóng tiêu giết hần, chắc là vì thấy hần đã không đủ sức để giết chúng ta cho nên giết hần để diệt khẩu.

Nhạc Hạc :

- Không sai!

Cảnh Huệ Khanh hồi hận :

- Vì ta muốn hiệp sức với người bắt sống hần nên mới ra tay giết chết hai tên kia, nếu biết tình hình như vậy ta phải bắt sống một tên...

Nhạc Hạc cúi xuống sờ tay vào người của Lão Đà Quỷ lục hết đồ vật trong mình lão ra xem xét, thấy không có vật gì có thể truy cứu tung tích của người mướn họ, liền đứng dậy :

- Chúng ta lục soát ba tên kia xem sao?

Hai người trở lại trước cửa đại sảnh lục soát người trung niên tiều phu và vợ chồng Ôn Cát Khánh, vẫn không có kết quả.

Cảnh Huệ Khanh thở dài :

- Không ngờ tình hình lại diễn biến xấu như vậy...

Nhạc Hạc :

- Rất tiếc người của Ngũ Lão hội không có ở đây, nếu người của Ngũ Lão hội đi chung với chúng ta thì chuyện xảy ra đêm nay cũng đủ để chứng minh kẻ sát hại Ngũ lão không phải là chúng ta.

Cảnh Huệ Khanh ngồi xuống bậc thềm :

- Theo người, kẻ mướn họ đến giết chúng ta thật ra là ai?

Nhạc Hạc :

- Thầy trò họ lơ lửng Thần Quyền Đặng Thịnh Long để lừa chúng ta đến đây, nhìn sơ qua thì chính Đặng Thịnh Long đã thuê mướn họ, nhưng tiểu đệ có cảm giác nếu Đặng Thịnh Long muốn giết chúng ta, không cần thiết phải mướn tay kẻ khác.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu không phải Đặng Thịnh Long, thì là ai?

Nhạc Hạc :

- Tiểu đệ cũng nghĩ không ra.

Cảnh Huệ Khanh :

- Chúng ta cùng nhau nghiên cứu xem, nếu chúng ta bị giết thì có lợi cho ai nhất?

Nhạc Hạc :

- Đương nhiên có lợi cho hung thủ nhất.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nhưng Ngũ Lão hội đã kết tội chúng ta chính là hung thủ đã giết hại Ngũ lão, nếu chúng ta bị giết, đối với tên hung thủ, thì hần đã không đánh mà khai?

Nhạc Hạc :

- Ừ!

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu ta là hung thủ, ta sẽ không lộ diện, sẽ im hơi lặng tiếng, sau một năm, Ngũ Lão hội càng tin rằng người là hung thủ, sẽ bắt người về Ngũ Lão hội để xử tử, kẻ mượn đao giết người này không phải là hoàn thiện lắm sao?

Nhạc Hạc gật đầu :

- Đúng.

Cảnh Huệ Khanh :

- Như vậy, nếu kẻ mượn người giết chúng ta lần này là tên hung thủ đã giết hại Ngũ lão, thì đương nhiên hần cũng nghĩ đến điều này, vậy hần còn làm thế để làm gì?

Nhạc Hạc trầm ngâm :

- Nếu như vậy, kẻ mượn người định giết chúng ta lần này không phải là tên hung thủ đã giết hại Ngũ lão!

Cảnh Huệ Khanh :

- Cho nên theo ta Đặng Thịnh Long đáng nghi nhất!

Nhạc Hạc :

- Nhưng tại sao hần lại phải mượn tay kẻ khác?

Cảnh Huệ Khanh :

- Hần mượn tay kẻ khác là vì sợ rằng lỡ hần ra tay thất bại thì sẽ trở thành đối tượng truy nã của Ngũ Lão hội.

Nhạc Hạc :

- Hần không sợ bọn Lão Đà Quỷ tiết lộ bí mật của hần sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Hần có thể đợi bọn Lão Đà Quỷ giết bọn ta xong rồi ra tay giết họ để diệt khẩu.

Nhạc Hạc :

- Ồ!

Cảnh Huệ Khanh đứng dậy :

- Chúng ta vào trong để xem sao!

Xem tiếp hồi 11 Hùng hùng hỏa hải hiện thù tung

11. Hồi 11 Hùng Hùng Hỏa Hải Hiện Thù Tung

Nhạc Hạc :

- Được.

Hai người lại đi vào trong sảnh, thấy cảnh vẫn như cũ, cái hình nộm vẫn nằm đó, nhưng một bức tường ở bên phải đại sảnh đã được quay ra, để lộ một cánh cửa kín dẫn vào tầng hầm.

Nhạc Hạc chỉ cánh cửa kín :

- Tên đại đồ đệ của Lão Đà Quỷ bước ra từ cửa này, hần thấy tiểu đệ không bị sụp bẫy nên lên đây để xem xét, tiểu đệ liền xuất kỳ, bất ý cho hần một chưởng.

Cảnh Huệ Khanh dừng bước :

- Cái bẫy vẫn còn tác dụng chứ?

Nhạc Hạc :

- Cũng không biết, để tiểu đệ thử xem.

Hắn nhặt một hòn sỏi lên, ném mạnh vào cái bẫy.

“Đùng!” một tiếng động phát ra, mặt đất chỉ hơi rung động, cái bẫy không còn hoạt động nữa.

Nhạc Hạc :

- Chúng ta có thể đi qua được rồi?

Cảnh Huệ Khanh bước đến cánh cửa kín, thò đầu xem xét, chỉ thấy bên trong có nhiều bậc tam cấp đi xuống, phía dưới tối đen như mực, nên nhìn không rõ được, liền nói :

- Người đem ngọn đèn đến đây.

Nhạc Hạc mang ngọn đèn đến, soi vào phía trong cánh cửa kín, thấy dưới những bậc tam cấp là một địa đạo khá rộng, được xây bằng những tảng đá, xem ra rất kiên cố, nhưng địa đạo dẫn đến đâu thì không biết được.

Nhạc Hạc :

- Chờ một chút, trước khi đi xuống, cần phải phá hoại cánh cửa kín này.

Cảnh Huệ Khanh :

- Tại sao?

Nhạc Hạc mỉm cười :

- Nếu như kẻ gian vẫn chưa rời khỏi sơn trang, thấy chúng ta đi xuống, thừa cơ đóng cánh cửa kín lại, chúng ta đâu còn đường để thoát thân.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng, vậy ta phá hoại cánh cửa này đi.

Nhạc Hạc đưa ngọn đèn cao cho Cảnh Huệ Khanh, rồi nhặt một hòn sỏi lớn, gõ mạnh vào thanh trục cửa.

Gõ một hồi lâu, trục cửa đã bị gõ cong, hắn đẩy nhẹ cánh cửa, thấy không hề nhúc nhích, mới vứt bỏ hòn sỏi :

- Xong rồi!

Rồi cầm lấy ngọn đèn từ tay Cảnh Huệ Khanh rút thanh kiếm ra, bước vào trong.

Cảnh Huệ Khanh bước theo sau :

- Cẩn thận, phía trong có thể có cơ quan đây!

Nhạc Hạc gật đầu nhẹ nhàng cất bước, cẩn thận bước xuống tam cấp, đưa ngọn đèn rọi sáng địa đạo phát hiện địa đạo chỉ dài có vài trượng, dẫn đến một cánh cửa sắt đóng kín, hắn quan sát địa đạo kỹ càng, rồi lại bước tới.

Từng bước một đến trước cánh cửa sắt, không có gì xảy ra.

Nhạc Hạc dùng thanh kiếm đẩy mạnh cánh cửa sắt, thấy không hề nhúc nhích, liền nhíu mày :

- Cánh cửa sắt này, chắc phải có cơ quan điều khiển...

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu có cơ quan điều khiển, thì chắc chắn phải nằm ở phía ngoài cánh cửa.

Nhạc Hạc :

-Ồ!

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu không sẽ bất tiện khi từ ngoài vào trong!

Nhạc Hạc cảm thấy có lý, liền đưa ngọn đèn soi sáng xung quanh cánh cửa.

Quả nhiên phát hiện ở góc dưới bên phải cánh cửa có một cần kéo nhỏ, hần liền xê dịch cần kéo một cái, liền có tiếng đùng đùng nổi lên, cánh cửa sắt được mở ra.

ánh đèn rọi vào bên trong, chỉ thấy bên trong là một gian phòng rất rộng, có nhiều sợi dây xích và các bánh xe lăn xếp chồng với nhau.

Nhạc Hạc :

- Đây chắc là gian phòng điều khiển các cơ quan.

Cảnh Huệ Khanh :

- Không sai!

Nhạc Hạc :

- Vào trong thử xem!

Dứt lời, định bước vào trong.

Cảnh Huệ Khanh kéo hần lại :

- Chờ một chút!

Nhạc Hạc :

- Tại sao?

Cảnh Huệ Khanh cười :

- Cánh cửa sắt này không cần phá hoại à?

Nhạc Hạc :

- Đúng, nhưng muốn phá hoại cánh cửa sắt này, phải tiến hành từ bên trong. Tỷ tỷ hãy canh giữ ở bên ngoài sau khi tiểu đệ vào trong, nếu cánh cửa sắt tự động đóng lại, thì tỷ tỷ xê dịch cần kéo kia vậy thì không sợ bị nhốt ở bên trong.

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Được cẩn thận chút nha!

Nhạc Hạc bước vào trong phòng, đến phía sau cánh cửa, thấy phía sau có một sợi dây xích, nối liền với một trục kéo, rồi quay lại trước cửa :

- Xong rồi tỷ tỷ hãy vào đi.

Cảnh Huệ Khanh cất bước vào theo, hai người xem xét trong phòng một lượt, phát hiện rất nhiều đồ vật đều đã rỉ sét, mạng nhện văng đầy, Cảnh Huệ Khanh :

- Chủ nhân của tòa sơn trang này, chắc là một vị nhân vật võ lâm, vì một nguyên nhân nào đó mà bỏ hoang tòa sơn trang này, lần này lại bị thầy trò của Lão Đà Quỷ lợi dụng.

Nhạc Hạc gật đầu :

- Đúng vậy!

Ngoài cánh cửa sắt mỗi bức tường của gian phòng này đều cũng có một cánh cửa, Cảnh Huệ Khanh :

- Ba cánh cửa này chắc nối với các nơi khác của tòa sơn trang, hèn gì Lão Đà Quỷ có thể giở những trò quỷ để hù dọa chúng ta.

Nhạc Hạc :

- Có muốn vào xem không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đương nhiên, đã xuống đây rồi, thì phải xem xét một phen chứ... Ủa! Đó là vật gì vậy?

Vừa nói, vừa bước đến một trục quay lớn, nhấc lên một gói hành lý.

Gói hành lý rất sạch sẽ, rõ ràng là của thầy trò Lão Đà Quỷ.

Nhạc Hạc vội vã :

- Mở ra xem xem!

Cảnh Huệ Khanh liền cúi xuống mở gói hành lý ra, chỉ thấy bên trong đó có vài bộ quần áo và mấy chục lượng bạc, nàng cầm một bộ quần áo lên xem.

Dựa vào kích cỡ của bộ quần áo này hình như là của trung niên tiểu phụ.

Nhạc Hạc :

- Hành lý của hần sao để ở đây?

Cảnh Huệ Khanh :

- Hần canh giữ ở đây, đương nhiên để hành lý ở đây, để có thể rời khỏi sơn trang bất cứ lúc nào...

Nàng vừa nói, vừa lục soát mấy bộ quần áo, phát hiện có một vật, liền lấy ra xem, là một tấm ngân phiếu, vội vàng mở ra xem, rồi vui mừng :

- Người xem, hoàn toàn giống nhau!

Ngân phiếu đó là của Hưng Ký tiền trang ở thành Lạc Dương, trị giá năm trăm lượng bạc, ngoài giá trị tấm ngân phiếu lục soát được của Kim Húc.

Phát hiện này làm họ rất vui mừng.

Nhạc Hạc lấy ra tấm ngân phiếu của Thổ Địa Công đưa cho hần, đem so với tấm ngân phiếu trong tay của Cảnh Huệ Khanh, phần khởi nói :

- Không khác chút nào, đều là ngân phiếu của Hưng Ký tiền trang!

Cảnh Huệ Khanh :

- Vậy rõ ràng kẻ sai khiến Kim Húc lấy cấp Ngũ Lão lệnh tiền của người, và kẻ muốn người giết bọn ta hôm nay là cùng một người.

Nhạc Hạc :

- Không sai!

Cảnh Huệ Khanh :

- Vậy thì ta càng không hiểu?

Nhạc Hạc :

- Tại sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Kẻ xúi giục Kim Húc lấy cấp Ngũ Lão lệnh tiền và kẻ muốn người hành hung là cùng một người, hần đã phải lấy cấp Ngũ Lão lệnh tiền để tẩy xóa chứng cứ thì không còn nghi ngờ gì nữa, hần chính là hung thủ đã giết hại Ngũ lão, nhưng theo suy luận của chúng ta lúc này, hần chỉ cần im hơi lặng tiếng trong một năm thì người sẽ bị Ngũ Lão hội xử tử, cũng có nghĩa là Ngũ Lão hội sẽ khử trừ cây gai này dùm hần, vậy thì tại sao hần lại phải vội vã muốn người để giết người?

Nhạc Hạc :

- Có lẽ hần sợ rằng chúng ta sẽ điều tra được thân phận của hần.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ngũ Lão lệnh tiền đã nằm trong tay của hần, hần đâu còn lo sợ gì nữa?

Nhạc Hạc :

- Cũng có thể hung thủ chính là Đặng Thịnh Long, vì hần biết chúng ta đang nghi ngờ hần, nên định giết hại chúng ta trước khi chúng ta tìm được chứng cứ để buộc tội hần, hầu tránh hậu hoạn.

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Trước mắt chỉ có cách suy luận này là hợp lý nhất.

Nàng đưa ngân phiếu cho Nhạc Hạc nói tiếp :

- Hãy giữ cẩn thận hai tấm ngân phiếu này, khi trời sáng chúng ta lập tức khởi hành đến Lạc Dương.

Nhạc Hạc nhìn hai tấm ngân phiếu nói :

- Có một điều tiểu đệ không hiểu tại sao Kim Húc và thầy trò Lão Đà Quỷ lại chịu nhận thù lao bằng ngân phiếu? Vạy nhất không lãnh được ngân lượng hóa ra làm không công sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu hai tấm ngân phiếu này đúng của Hưng Ký tiền trang thì chắc chắn sẽ lãnh được ngân lượng.

Nhạc Hạc :

- Vấn đề ở chỗ tại sao Kim Húc và Lão Đà Quỷ chịu tin rằng những tấm ngân phiếu này là thật?

Cảnh Huệ Khanh :

- Về vấn đề này chỉ có một cách giải thích.

Nhạc Hạc :

- Thế nào?

Cảnh Huệ Khanh :

- Chắc chắn họ có quen biết với hung thủ? Và biết đích xác hung thủ có gửi rất nhiều tiền tại Hưng Ký tiền trang!

Nhạc Hạc gật đầu :

- Và hung thủ ắt sẽ là một nhân vật rất nổi tiếng cho nên họ không sợ hần sử dụng ngân phiếu giả.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy.

Nhạc Hạc cẩn thận cất hai tấm ngân phiếu vào trong mình :

- Ta đến các nơi khác lục soát xem có phát hiện gì khác không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Không cần thiết nữa, các tấm ngân phiếu này đã đủ rồi, chúng ta hãy tìm một nơi để nghỉ ngơi đi!

Nhạc Hạc đồng ý, hai người liền rời khỏi phòng điều khiển cơ quan ra đến địa đạo, chỉ mới vài bước, bỗng nhiên hai người đều cảm thấy một luồng hơi nóng từ phía ngoài ập tới, cả hai đều biến sắc không hện mà cùng đều dừng bước.

Cảnh Huệ Khanh hoảng sợ :

- Việc gì vậy?

Nhạc Hạc :

- Để tiểu đệ đến xem sao!

Hắn liền nhanh chân bước tới, đến trước bậc tam cấp chỉ thấy phía ngoài cánh cửa kín đại sảnh đã thành một vùng biển lửa, ngọn lửa đã từ từ tiến sát cánh cửa kín, hoảng sợ vội vàng quay đầu trở lại địa đạo, lớn tiếng :

- Tỷ tỷ, nguy rồi, Hung thủ đã phóng hỏa trong đại sảnh bí kín lối ra rồi.

Cảnh Huệ Khanh nghe vậy càng hoảng sợ, thất thanh :

- Làm sao bây giờ?

Nhạc Hạc :

- Mau lui về phòng điều khiển, đóng cánh cửa sắt lại!

Hai người trở vào phòng điều khiển, đóng cánh cửa sắt lại để chống đỡ luồng hơi nóng đang cuộn cuộn ập tới từ địa đạo.

Cảnh Huệ Khanh :

- Chúng ta cần nhanh chóng tìm một lối ra khác, nếu không sẽ bị chết ngộp!

Nhạc Hạc :

- Chắc chắn phải có lối ra khác, chỉ sợ cũng đã bị hung thủ phá hoại hoặc phóng lửa bí kín.

Cảnh Huệ Khanh vội vã :

- Mau tìm xem!

Trong phòng điều khiển còn có ba cánh cửa khác, Nhạc Hạc chọn cánh cửa đối diện, chạy đến trước cửa thấy phía dưới cũng có một cần kéo, liền xô dịch cần kéo đó, cánh cửa sắt liền “đùng đùng” mở ra.

Một địa đạo khác lại hiện ra trước mắt.

Cảnh Huệ Khanh nhặt ngọn đèn lên, soi vào địa đạo thấy không có gì khả nghi, liền cất bước vào.

Địa đạo dài khoảng mười thước, phía cuối cũng có hai bậc tam cấp dẫn đến lối ra, một ở bên trái, một ở bên phải, nàng cầm ngọn đèn bước lên bậc tam cấp bên phải, lại đến trước một cánh cửa khác, nàng đưa tay vịn vào, liền la hoảng lên :

- Nóng quá, phía ngoài của lối ra này cũng đã bị phóng hỏa rồi?

Nhạc Hạc nghe vậy, liền quay sang bậc tam cấp bên trái cũng thấy một cánh cửa sắt, lúc đến gần cánh cửa đã cảm thấy hơi nóng hừng hực, biết rằng bên ngoài cũng đã bị phóng hỏa đành lui về địa đạo.

Cảnh Huệ Khanh nóng nảy :

- Sao rồi?

Nhạc Hạc :

- Bên ngoài cũng là biển lửa không ra được!

Cảnh Huệ Khanh thất sắc kinh hoảng :

- Làm sao bây giờ?

Nhạc Hạc :

- Còn hai địa đạo nữa, chúng ta đến xem sao?

Hai người liền nhanh chóng trở về phòng điều khiển, đóng cánh cửa sắt lại để hơi nóng không ùa vào phòng, sau đó đến trước cánh cửa sắt bên phải, xô dịch cần kéo mở cánh cửa ra.

Cảnh Huệ Khanh :

- Người đến mở cánh cửa sắt còn lại, chúng ta chia nhau đi tìm lối ra.

Nhạc Hạc liền quay sang cánh cửa sắt bên trái.

Hắn không có đèn, đành phải sờ soạng trong bóng tối, may là địa đạo này chẳng khác gì các địa đạo khác, đi hơn vài chục bước đã đến cuối địa đạo, và hai bên cũng có những bậc tam cấp.

Hắn đi về phía bên trái trước, chỉ đi được vài bước đã cảm thấy hơi nóng hừng hực, biết không thể tiến bước nữa đành phải lui về quay sang bậc tam cấp bên phải.

Kết quả, tình hình cũng vậy!

Hung thủ đã dùng lửa bịt kín tất cả các lối ra!

Lúc hắn trở về phòng điều khiển thấy Cảnh Huệ Khanh cũng từ địa đạo bước ra, nhìn thần sắc của nàng đã biết nàng cũng gặp tình cảnh giống nhau.

Cảnh Huệ Khanh để ngọn đèn xuống, thở dài :

- Lần này chúng ta đã tứ phía thọ địch, chết chắc rồi?

Nhạc Hạc cố bình tĩnh lại :

- Không, lửa không đến nổi cháy vào địa đạo, chúng ta không bị chết cháy đâu!

Cảnh Huệ Khanh :

- Tuy rằng lửa không thể cháy vào địa đạo nhưng hơi nóng phát ra từ cánh cửa sắt, cũng có thể làm chúng ta chết ngộp!

Nhạc Hạc :

- Chưa chắc, nếu chúng ta có thể chống đỡ vài giờ nhất định sẽ có cơ may.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nghĩa là sao?

Nhạc Hạc :

- Hung thủ phóng hỏa chỉ có thể đốt cháy phòng ốc ở phía trên, chỉ cần nửa ngày đã cháy rụi, chỉ cần chúng ta cầm cự đến lúc đó, thì có thể ra ngoài rồi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nhưng chúng ta có thể cầm cự đến lúc đó không?

Nhạc Hạc :

- Chắc được mà!

Cảnh Huệ Khanh lắc đầu :

- Hung thủ thấy phòng ốc bị cháy lụi, chắc chắn sẽ thêm vào chất dễ cháy, đừng quên rằng xung quanh tòa sơn trang này đều là rừng.

Nhạc Hạc đến trước cánh cửa sắt thông với đại sảnh đưa tay sờ vào cảm thấy phỏng tay, liền buồn bã nói :

- Tỷ tỷ nói đúng, chúng ta khó mà cầm cự lâu như vậy...

Cảnh Huệ Khanh khẩn trương :

- Cánh cửa sắt bắt đầu phát nóng rồi!

Nhạc Hạc gật đầu :

- Đúng vậy cánh cửa kín trên đại sảnh đang mở mà, cho nên hơi nóng luồng qua địa đạo ập thẳng vào cánh cửa này.

Cảnh Huệ Khanh cắn răng :

- Ta không cam tâm chết ở đây!

Nhạc Hạc yên lặng không nói nên lời.

Nỗi bi phần trong lòng hắn cũng không kém gì nàng, thù cha chưa trả lại hàm oan tội danh giết hại Ngũ lão. Nếu chết ở đây, không kể những điều vừa rồi hắn đã không nhắm mắt được, vì ân sư sẽ bị giam cầm suốt cuộc đời ở Ngũ Lão hội, vì mẫu thân sẽ chịu nỗi đau khổ tột cùng vì cái chết yếu của hắn.

Cảnh Huệ Khanh thấy hắn im lặng đã lâu, ngược mắt lên chăm chú nhìn hắn :

- Hạc đệ?

Nhạc Hạc :

- ...

Cảnh Huệ Khanh :

- Tại sao ngươi không lên tiếng?

Nhạc Hạc buồn rầu :

- Tiểu đệ cảm thấy xấu hổ bất an.

Cảnh Huệ Khanh :

- Xấu hổ?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy, tiểu đệ đã liên lụy tỷ tỷ và gia sư, tỷ tỷ không thể chết cùng tiểu đệ ở đây!

Cảnh Huệ Khanh :

- Không, chúng ta phải liên kết với nhau, vì ta cảm thấy Đặng Thịnh Long rất có thể là kẻ thù chung của chúng ta, nếu cho rằng liên lụy, thì phải nói rằng tỷ tỷ đã liên lụy đến người.

Nhạc Hạc lắc đầu :

- Không đúng, là tiểu đệ liên lụy đến tỷ tỷ, hung thủ sai người lấy cắp “Ngũ Lão lĩnh tiên” đã có thể chứng minh rằng hắn chính là hung thủ giết hại gia phụ và Ngũ lão, đây là việc riêng của tiểu đệ không liên quan đến tỷ tỷ.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu hung thủ là Đặng Thịnh Long thì có liên quan rồi.

Nhạc Hạc lại trầm ngâm rồi bỗng nhiên than thở :

- Tiểu đệ mong rằng gia mẫu sẽ không nhận được hung tin của đệ, nếu không chắc gia mẫu không thể...

Bỗng nhiên Cảnh Huệ Khanh giậm chân :

- Chúng ta không thể ngồi đây chết, phải trở lại địa đạo để xem xét tình hình.

Trong phòng điều khiển tổng cộng có bốn lối ra, lối thông với tiền sảnh đã không còn hy vọng, muốn tìm lối thoát chỉ còn lại ba lối mà lúc này họ đã đi qua.

Nàng cầm ngọn đèn lên, đến mở cánh cửa thứ nhất.

Đầu ngõ cánh cửa sắt vừa mở, một luồng hơi nóng đã tràn vào như nước thủy triều!

Nhạc Hạc vội vàng :

- Không xong, mau đóng cửa lại.

Cảnh Huệ Khanh vẫn bước nhanh vào.

Nhạc Hạc đành phải bước theo, vừa vào địa đạo thì như đến gần một cái lò lửa lớn, nóng đến khó chịu, liền lên tiếng :

- Không được đâu tỷ tỷ, không thể xông ra được đâu?

Cảnh Huệ Khanh cương quyết :

- Ta không muốn chết ở đây, ta thà bị lửa đốt cũng phải ra ngoài liều mạng với hắn một phen!

Nói đến đây đã chạy tới cuối địa đạo.

Đưa mắt nhìn lên, sự nóng nổi nhứt thời của nàng bỗng nhiên biến mất, chừng hừng chết đứng không nói nên lời. Thì ra cánh cửa sắt đã bị nung đến ứng đỏ, có thể biết được bên ngoài chắc chắn là một vùng biển lửa không thể nào mở cửa xông ra được.

Nhạc Hạc cố gắng kéo nàng lui lại, lớn tiếng :

- Mau lui lại.

Cảnh Huệ Khanh không phản kháng, theo hắn trở lại phòng điều khiển, nước mắt giàn giụa :

- Ta không sợ chết nhưng chưa giết được kẻ thù, bảo ta làm sao cam tâm chết được!

Nhạc Hạc an ủi :

- Bây giờ chúng ta chỉ có thể cố thủ ở đây, nếu trời cao có mắt có thể chúng ta sẽ thoát được tai kiếp này.

Cảnh Huệ Khanh lắc đầu chỉ biết rơi nước mắt.

Nhạc Hạc lẩm bẩm :

- Nếu trong phòng này có nước thì tốt biết mấy.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nước?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy, nếu có nước chúng ta có thể lấy nước tưới lên không ngừng các cánh cửa sắt để giảm bớt sức nóng trong phòng.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nhưng ở đây làm gì có nước?

Nhạc Hạc :

- Ta tìm thử xem!

Hai người đều cầm đèn lục soát khắp phòng.

Lúc bấy giờ, nếu họ có thể thoát ra ngoài thì họ có thể nhìn thấy cả tòa sơn trang đang chìm đắm trong biển lửa.

Cả sơn trang có tất cả bảy gian phòng đồng loạt phát hỏa, lửa càng cháy càng mạnh từ từ lan ra những gian phòng khác, ngọn lửa hừng hực, cao đến mấy trượng trên không khói đen mịt mù.

Cơn lửa này từ giữa khuya bắt đầu cháy, mãi đến sáng hôm sau khi cả sơn trang đã bị sang bằng bình địa, ngọn lửa mới dần dần yếu đi.

Đến trưa ngọn lửa mới hoàn toàn tắt liệm, nhưng trên những đồng tro tàn vẫn không ngừng bốc khói.

Rồi đến sáng ngày thứ ba ngọn lửa mới thật sự chấm dứt, đồng tro tàn đã từ từ nguội lặn.

Lúc đó bỗng xuất hiện một quái khách!

Tên quái khách này đầu trùm một cái khăn đen, chỉ chừa hai lỗ ở hai con mắt, mình vận một chiếc bào đen tay rộng, vóc dáng trông khá cường tráng.

Cử chỉ của hắn rất ung dung, sau khi xem xét hiện trường một lượt rồi như vừa quyết định điều gì, bắt đầu công việc đào bới.

Khơi đồng tro tàn ở phía dưới xuất hiện những bậc tam cấp.

Trên những bậc tam cấp cũng còn rất nhiều tro tàn, hấn cố gắng thu dọn xong, nhưng không vội đi xuống địa đạo, mà ở ngoài quan sát một hồi lâu thấy không có động tĩnh gì mới cẩn thận bước vào.

Trong địa đạo vì không khí không thể lưu thông vẫn tràn đầy hơi nóng khiến người ta cảm thấy ngột ngạt, hai bên vách đá của địa đạo, rờ vào vẫn còn nóng hổi.

Quái khách cẩn thận, bước đến trước cánh cửa sắt của địa đạo, tìm được cần kéo để mở cửa, xê dịch nó một cái nhưng cánh cửa không mở ra, hấn thử xê dịch cần kéo vài lần nữa, nhưng cánh cửa vẫn bất động liên lắm lắm :

- Chắc cơ quan đã bị hư rồi!

Hấn thử rờ vào cánh cửa sắt, cảm thấy còn rất nóng liền mở miệng cười :

- Chúng đã bị thiêu đốt hai ngày, nếu vẫn không chết thì chắc là có ma!

Dứt lời hấn dùng chân đạp mạnh vào cánh cửa!

“Đừng!” cánh cửa liền ngã xuống.

Một luồng hơi nóng từ trong ủa ra!

Quái khách liền lui lại, đứng chờ một lát, rồi mới bước vào trong.

Vì những phòng ốc trên mặt đất đã bị thiêu trụi nên ánh sáng có thể rọi thẳng vào địa đạo nên trong phòng điều khiển không tối lắm, miễn cưỡng có thể nhìn thấy bên trong.

Quái khách đến giữa phòng quan sát xung quanh một lượt không thấy thi thể của Nhạc, Cảnh hai người, liền nổi lòng nghi ngờ nhặt một thanh sắt lên chuẩn bị ứng phó.

Tay cầm thanh sắt, hấn đi từng bước một, cảnh giới lục soát đến trước một chiếc kệ sắt, trên đó có một ngọn đèn dầu liền đốt sáng ngọn đèn tiếp tục lục soát.

Không bao lâu đã lục soát cả phòng nhưng vẫn không tìm được thi thể của Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh.

Hấn thâm hoảng sợ, lắm lắm :

- Mẹ kiếp! Chắc lẽ họ đã thoát thân trước khi phóng hỏa.

Rồi lại lắc đầu :

- Không thể nào, sau khi họ đi vào phòng điều khiển ta đã bịt kín tất cả các lối ra, họ không thể nào thoát được!

Nói đến đây hấn đưa mắt nhìn ba cánh cửa sắt còn lại, liền nở nụ cười :

- Đúng rồi, chắc họ đã bị hơi nóng làm cho họ ngột ngạt không thể chịu đựng được, nên đành xông vào địa đạo mong tìm được lối ra, cuối cùng chết trong địa đạo.

Nghĩ vậy liền cầm ngọn đèn dầu lên bước vào đoạn địa đạo nối với tiền sảnh, đẩy cánh cửa sắt ra.

Cầm đèn rọi vào chỉ thấy trong địa đạo trống trơn không có vật gì, gần chỗ tam cấp đã bị tro tàn bít kín mà Nhạc, Cảnh hai người rõ ràng không thể nào bị chôn vùi trong đó, hấn liền quay sang một địa đạo khác, lại mở cánh cửa sắt.

Tình hình cũng vậy, không phát hiện gì cả.

Đến địa đạo cuối cùng cũng không phát hiện thi thể của hai người.

Không lẽ Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh không cánh mà bay!

Quái khách suy nghĩ không ra, lại lắm lắm :

- Lạ thật! Lạ thật! Làm thế nào chúng thoát ra được?

Lại lục soát xung quanh một lần nữa, xác định Nhạc, Cảnh hai người không có ở đó, liền tức giận ném thanh sắt xuống bước thẳng ra ngoài.

Sau khi hẩn rời khỏi phòng điều khiển khoảng nửa giờ, trong phòng bắt đầu có động tĩnh.

Trên mặt đất của phòng điều khiển được trải bằng những tấm sắt, mỗi tấm rộng ba thước vuông.

Một tấm sắt ở gần góc tường phía trái bắt đầu nổi lên.

Nó giống như một tấm ván từ từ nổi lên mặt nước.

Tấm sắt này đương nhiên không phải tự nó nổi lên, thật ra có một bàn tay đưa nó lên từ từ.

Sau khi tấm sắt được đỡ sang một bên, từ dưới đất chui lên một người, mình mẩy ướt nhem!

Chính là Nhạc Hạc. Hẩn ngâm mình trong nước đã hai ngày, nên toàn thân hơi bị thũng, lúc hẩn từ dưới đất chui lên hình như đã bị kiệt sức.

Nhưng sau khi hẩn lên được mặt đất, liền đưa tay xuống dưới kéo Cảnh Huệ Khanh lên.

Tình hình của Cảnh Huệ Khanh còn tệ hơn, toàn thân như đã bị liệt, không còn một chút sức lực nữa.

Sau khi nàng được kéo lên, tình cảnh dưới mặt đất liền hiện rõ trước mắt.

Thì ra là một mạch nước ngầm.

Mạch nước sâu ba thước, rộng cũng ba thước, vừa đủ để hai người núp trong đó.

Hai người sau khi lên khỏi mạch nước ngầm, mạch nước liền lưu thông trở lại, nước rất là trong.

Mạch nước ngầm này đương nhiên không phải do họ phát hiện đầu tiên mà là do chủ nhân tòa sơn trang này phát hiện khi xây cất phòng điều khiển này và sử dụng nó, không ngờ bây giờ mạch nước ngầm này đã cứu mạng Nhạc, Cảnh hai người, đã hai ngày hai đêm họ ngâm mình trong đó, tránh được sự tấn công của hơi nóng, cũng may là trong mạch nước có không khí lưu thông nên hai người được thoát chết.

Nửa giờ trước, họ nghe được âm thanh lục soát của quái khách trong phòng điều khiển, nhưng họ không dám chui lên, vì họ ngâm mình trong nước đã hai ngày hai đêm và đói rồi, toàn thân sức yếu, chui lên mặt đất tuy có thể nhìn thấy quái khách nhưng sẽ không thoát được cái chết, cho nên họ nằm im bất động.

Bây giờ sau khi kéo Cảnh Huệ Khanh lên Nhạc Hạc kiệt sức ngã xuống, không hề cử động, thật ra hẩn đã quá mệt mỏi.

Cảnh Huệ Khanh cũng nằm im bất động, chỉ mở miệng thốt ra âm thanh yếu ớt :

- Hạc đệ!

- ...

Cảnh Huệ Khanh :

- Cuối cùng chúng ta cũng thoát được tai kiếp.

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy.

Cảnh Huệ Khanh :

- Bây giờ ngươi cảm thấy thế nào?

Nhạc Hạc :

- Đỡ nhiều rồi, còn tỷ tỷ?

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta cảm thấy lạnh...

Nhạc Hạc cố gắng gượng dậy :

- Chúng ta nên cởi quần áo để vắt khô mới có thể làm cho thân thể ấm lại.

Cảnh Huệ Khanh hơi gượng :

- Vậy...

Nhạc Hạc vịn tường đứng dậy, chỉ vào địa đạo đối diện :

- Để tiểu đệ lách mặt vào trong địa đạo!

Nói xong lê lết đôi chân yếu đuối, bước vào địa đạo đối diện.

Trong địa đạo vẫn còn rất nóng, nhưng lại có lợi cho họ, có thể giảm bớt sự đau buốt vì lạnh. Hấn bước vào địa đạo, liền cởi bỏ tất cả quần áo để vắt khô, sau đó mặc lại quần trong, quần áo còn lại đem trải lên vách đá của địa đạo, vì vách đá còn rất nóng, nên chẳng bao lâu quần áo đã được phơi khô.

Hấn mặc quần áo tại, cảm thấy dễ chịu hơn nhiều liền quay bước trở lại lên tiếng hỏi :

- Tỷ tỷ xong chưa?

Cảnh Huệ Khanh :

- Sắp xong rồi!

Âm thanh phát ra từ địa đạo bên phải.

Nhạc Hạc :

- Vách đá của địa đạo còn rất nóng, tỷ tỷ có thể trải quần áo lên đó để phơi khô.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy, ta đang làm thế, người... người không được vào đây.

Nhạc Hạc :

- Tiểu đệ có thể vào phòng điều khiển không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Được, nhưng không thể đến gần bên này, ta... ta chưa mặc quần áo.

Nhạc Hạc rất kính nể nàng, chưa bao giờ nghĩ vu vơ, nên liền bước vào phòng điều khiển tìm một chỗ ngồi chờ.

Không bao lâu Cảnh Huệ Khanh đã bước ra, quần áo chỉnh tề Nhạc Hạc cười hỏi :

- Bây giờ dễ chịu hơn nhiều phải không?

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Đúng vậy!

Nhạc Hạc :

- Tên hung thủ chắc đã đi rồi, chúng ta ra ngoài xem sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đừng vội, hãy nghỉ thêm một lát nữa, thể lực của chúng ta còn chưa hồi phục, vạn nhất hấn chưa rời khỏi, chúng ta khó mà đối phó.

Nhạc Hạc cảm thấy có lý, thở một hơi dài :

- Thật vô lý, chúng ta vẫn mong tìm được hung thủ, nhưng khi hấn xuất hiện chúng ta lại không dám gặp mặt hấn.

Cảnh Huệ Khanh :

- Toàn thân chúng ta uể oải đuối sức, đánh không lại hắn, nếu lộ mặt ra chắc khó mà thoát chết dưới bàn tay hắn.

Nhạc Hạc :

- Nghe giọng nói của hắn hình như tuổi tác của hắn không nhỏ?

Cảnh Huệ Khanh :

- Không sai, ít nhất cũng trên sáu mươi.

Nhạc Hạc :

- Giọng nói của hắn có giống Thần Quyền Đặng Thịnh Long không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta không thể xác định, đã hơn mười năm không nghe được giọng nói của hắn, và lúc này chúng ta còn ở dưới nước...

Nhạc Hạc :

- Chắc là tên này vẫn theo dõi chúng ta, định lấy mạng chúng ta bất cứ lúc nào.

Cảnh Huệ Khanh :

- Bây giờ thì khỏe rồi, hắn tìm không được chúng ta tưởng rằng chúng ta đã thoát khỏi nơi này, từ đây về sau chúng ta chỉ cần thay đổi hình dạng thì không đến nỗi sa vào bẫy của hắn nữa.

Nhạc Hạc :

- Nhưng chúng ta cũng không dễ dàng tìm được hắn.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ít ra còn có thể truy tìm bằng những tấm ngân phiếu.

Nhạc Hạc :

- Đúng rồi, tỷ tỷ không nói chút nữa tiểu đệ quên mất.

Dứt lời, đến trước một cái kệ sắt, lấy ra hai tấm ngân phiếu và những vật tùy thân khác.

Hai hôm trước lúc họ phát hiện mạch nước ngầm và quyết định ẩn nấu trong đó liền đem ngân phiếu và những vật tùy thân khác giấu dưới kệ sắt này.

Cất xong các vật vào mình, nói tiếp :

- Đã hơn nửa giờ rồi, chắc hắn đã rời khỏi chúng ta ra ngoài trước?

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta đi thôi!

Hai người đi vào địa đạo đã được quái khách dọn quét sẵn, nhẹ nhàng bước đến những bậc tam cấp. Nhạc Hạc bước lên tam cấp trước, thò đầu quan sát một lượt không thấy dấu vết của quái khách, mới ra dấu cho Cảnh Huệ Khanh cùng nhau khum mình bước lên mặt đất.

Hai người không dám thẳng mình, khép nép đi vòng qua những đồng tro tàn rời khỏi sơn trang, bước vào cánh rừng thông ở trên đồi.

Hai người dừng chân nhìn lại cảnh đổ nát của sơn trang, Cảnh Huệ Khanh thở dài :

- Thủ đoạn của tên hung thủ thật hung ác, cả tòa sơn trang rộng lớn như vậy đã bị hắn phóng hỏa thiêu trụi.

Nhạc Hạc :

- Ta nghĩ chúng ta nên hỏi thăm xem chủ nhân của tòa sơn trang này là ai, ý của tỷ tỷ thế nào?

Cảnh Huệ Khanh :

- Để làm gì?

Nhạc Hạc :

- Hung thủ phóng hỏa phong tỏa lối ra của các địa đạo, chứng tỏ rằng hần rất quen thuộc với địa hình của tòa sơn trang này, cho nên nếu hần không phải là chủ nhân của sơn trang, thì chắc là bạn bè thân thiết của chủ nhân.

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- À! Chúng ta hãy đến hỏi thăm những người ở gần đây.

Nhạc Hạc :

- Hai con ngựa chúng ta để ở triền núi không biết thế nào rồi, mau đến đó xem sao.

Nói xong, liền kéo Cảnh Huệ Khanh đi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Dừng, đừng nên đến đó nữa!

Nhạc Hạc ngạc nhiên :

- Tại sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Rất có thể hung thủ đã theo dõi chúng ta ngay từ Ngũ Lão hội cho nên nhứt cử nhứt động của chúng ta đều nằm trong tầm quan sát của hần, hai con ngựa đó được cột ở triền núi, chắc chắn hần đã biết lúc này trong sơn trang hần tìm không được chúng ta, trước khi xuống núi có thể nhân tiện đến đó để xem hai con ngựa còn không, lúc hần phát hiện hai con ngựa vẫn còn, chắc chắn lại hoài nghi chúng ta vẫn chưa rời khỏi sơn trang nên rất có thể sẽ canh giữ ở đó, chờ chúng ta đến lấy ngựa.

Nhạc Hạc :

- Tỷ tỷ nói đúng!

Cảnh Huệ Khanh :

- Cho nên chúng ta đành bỏ hai con ngựa, đi vòng xuống núi là hơn.

Nhạc Hạc :

- Được, chúng ta vượt qua đỉnh đồi này rồi đi đường vòng xuống núi.

Hai người liền dọc theo dốc núi mà đi, vì đã nhịn đói mấy hôm, tay chân đuối sức nên bước đi rất khó nhọc, Cảnh Huệ Khanh thở dài :

- Không ngờ cơn đói lại hành hạ chúng ta thế này?

Nhạc Hạc :

- Nguyên nhân chủ yếu là vì chúng ta đã ngâm mình trong nước hai hôm, trong mạch nước ngầm đó lạnh như băng, người bình thường ngâm một ngày thôi chắc đã bị chết cứng.

Cảnh Huệ Khanh :

- Không biết trên núi này, có người ở không?

Nhạc Hạc :

- Ai mà biết, chắc không có đâu...

Hai người vịn vào cánh cây chậm rãi bước đi, mất hơn nửa ngày, mới vượt qua đỉnh đồi, đưa mắt quan sát, chỉ thấy đồi núi trùng điệp, rừng cây như biển, không hề có dấu vết của con người!

Cảnh Huệ Khanh :

- Chúng ta nên đi hướng nào bây giờ?

Nhạc Hạc nhìn xung quanh một lượt, thấy eo núi gần đó dễ đi, liền đưa tay chỉ :

- Chúng ta đi theo hướng này xem sao!

Hai người đi được vài trăm bước bỗng nhiên Nhạc Hạc dừng bước :

- Ủa! Tiểu đệ hình như nghe được tiếng tụng kinh!

Cảnh Huệ Khanh chăm chú, quả nhiên nghe được tiếng tụng kinh từ dưới núi vọng lên, tức thì phấn chấn tinh thần :

- Đúng vậy ở phía dưới chắc có am miếu?

Nhạc Hạc vui mừng :

- Tốt quá, chúng ta đến đó xin một bữa cơm chay, nhân tiện hỏi thăm lai lịch của chủ nhân sơn trang.

Hai người liền bước nhanh xuyên qua cánh rừng, đến một khe suối, lúc đó tiếng tụng kinh càng rõ hơn vọng ra từ cánh rừng ở bên kia khe suối.

Hai người đi qua con suối có nhiều đá lởm chởm, đi vào cánh rừng được vài trăm thước quả nhiên thấy một tòa cổ sát!

Tòa cổ sát đó nằm giữa bóng râm của những cây tùng, cây trúc là một tự viện không lớn không nhỏ nhưng lại rất thanh u tuyệt tục.

Bây giờ đang là giữa ngọ, tiếng tụng kinh đang lắng lắng phát ra từ tự viện.

Hai người đến gần để xem rõ thì ra không phải là tự viện của bọn hòa thượng mà là một ni cô am.

Trên cửa của chánh điện có treo một tấm biển, trên đó có ba chữ lớn “Vân Hoa am”.

Họ nhìn vào chánh điện thấy trên điện có thờ tượng của Phật bà Quan Âm, Thiện Tài đồng tử và Long Nữ đứng hầu hai bên, trước án thờ năm vị Bạch y lão ni đang quỳ, tay thì gõ mõ, miệng đang tụng kinh, trông rất thanh khiết và trang nghiêm. Nhưng cũng mang một chút không khí thô lương.

Nhạc Hạc :

- Thì ra là ni cô am.

Cảnh Huệ Khanh :

- Không sao, hãy để ta vào trong hỏi xem.

Nàng bước lên tam cấp, đứng trước cửa chánh điện chờ một hồi lâu. Năm vị Bạch y lão ni mới tụng kinh xong, một trong năm vị lão ni hình như đã phát hiện có người đến từ lâu rồi, nên quay ra một cách tự nhiên chấp tay nói với Cảnh Huệ Khanh :

- Xin mời cô nương vào trong ngồi.

Cảnh Huệ Khanh tạ lễ :

- Cám ơn! Xin hỏi pháp danh của sư thái.

Lão ni :

- Bần ni là chủ trì của Vân Hoa am, pháp hiệu là Vân Hoa, xin hỏi cô nương quý tánh đại danh?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đệ tử họ Cảnh tên là Huệ Khanh, còn người đứng sau là em trai của đệ tử...

Vân Hoa sư thái “ồ” một tiếng rồi chấp tay nói với Nhạc Hạc :

- Vị tiểu thí chủ này hãy cùng vào trong này!

Nhạc Hạc chấp tay tạ lễ, liền cùng Cảnh Huệ Khanh bước vào Phật điện, ngồi xuống một chiếc ghế dài.

Vân Hoa sư thái khoảng sáu mươi bảy, sáu mươi tám tuổi, vẻ mặt rất hiền từ, bà ta bảo một lão ni khác dâng trà sau đó ngồi đối diện với hai người lên tiếng hỏi :

- Hai vị thí chủ quan tâm tỳ am không biết có điều chi chỉ giáo?

Cảnh Huệ Khanh :

- Không giấu sư thái, đệ tử có việc phải đến tòa sơn trang ở phía bên kia, vì gặp phải kẻ gian mới chạy đến quý am.

Vân Hoa sư thái :

- Hôm trước bản ni phát hiện ở bên kia núi khói đen ngút trời, một vị lão ni của tỳ am liền đến xem xét mới biết sơn trang đang trong biển lửa, nhưng không biết vì nguyên do gì, không lẽ lúc đó hai vị thí chủ đang ở trong trang?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy, đệ tử bị kẻ gian lừa vào trong sơn trang rồi thừa lúc chị em đệ tử đã vào trong trang liền phóng hỏa thiêu đốt sơn trang, rất may là bọn đệ tử tìm được một chỗ để ẩn náu nên mới thoát chết.

Vân Hoa sư thái kinh ngạc :

- Bọn gian đó là ai? Tại sao lại phóng hỏa thiêu chết hai vị?

Cảnh Huệ Khanh :

- Việc này kể rất dài dòng, bọn đệ tử bị nhốt hai ngày, hôm nay mới thoát ra được, bây giờ cơn đói đang hoành hành, sư thái có thể cho xin một chút thức ăn để qua cơn đói không?

Vân Hoa sư thái liền gật đầu :

- Được, mời hai vị theo bản ni vào trong.

Dứt lời, đứng dậy dẫn đường đi vào trong am.

Trong am phòng xá không nhiều, chỉ có bảy tám gian nhưng rất sạch sẽ yên tĩnh.

Vân Hoa sư thái dẫn họ vào trong chay đường, bảo một lão ni dọn thức ăn đến, rồi chính bà ta ngồi ăn cùng với Nhạc, Cảnh hai người.

Nhạc, Cảnh hai người đang trong cơn đói, ăn liền ba chén cơm mới cảm thấy dễ chịu. Nhạc Hạc lớn tiếng :

- Đã quá, tiểu đệ chưa hề ăn một bữa cơm ngon như vậy.

Vân Hoa sư thái cười :

- Vì tiểu thí chủ đang đói nên mới cảm thấy ngon, hãy ăn thêm chút nữa đi.

Nhạc Hạc :

- Đa tạ sư thái, đã đủ rồi!

Vân Hoa sư thái :

- Hai vị là người ở đâu?

Cảnh Huệ Khanh :

- Hàn Châu.

Vân Hoa sư thái :

- Hai chị em hình như có luyện qua võ công?

Cảnh Huệ Khanh ngạc nhiên :

- Sao sư thái biết?

Vân Hoa sư thái chỉ vào thanh kiếm trong lưng Nhạc Hạc cười nói :

- Lệnh đệ đang đeo thanh kiếm.

Cảnh Huệ Khanh cười :

-Ồ! Đúng vậy, chị em đệ tử đều có võ công.

Vân Hoa sư thái :

- Mục đích của võ học là để cường thân hành hiệp phải tự mình kiếm chế, không được khoe khoang, nếu không thì khó tránh gây họa vào thân.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nghe lời của sư thái, chẳng lẽ sư thái cũng là người đồng đạo?

Vân Hoa sư thái gật đầu :

- Lúc bần ni còn trẻ cũng có luyện qua một ít quyền cước, nhưng đã bỏ bê nhiều năm.

Cảnh Huệ Khanh :

- Sư thái quá khiêm nhường, sư thái chắc là một thế ngoại cao nhân, mình đầy tuyệt kỹ.

Vân Hoa sư thái mỉm cười :

- Không, trên đời này không có thế ngoại cao nhân nào cả, tuy rằng có phân cao thấp nhưng cuối cùng cũng không thoát khỏi kiếp luân hồi, võ công dù cao đến mấy cũng không thoát được cái chết, cô nương nghĩ có đúng không?

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Sư thái nói phải!

Vân Hoa sư thái :

- Người có võ công cao cường có khi lại chết sớm hơn, cũng giống như ngôi sao xẹt lúc xuất hiện thì rất sáng chói nhưng lại tắt lịm trong giây lát, cho nên phàm người luyện võ đều phải khiêm tốn giữ mình, không được khoe khoang háo thắng.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy.

Vân Hoa sư thái :

- Bần ni xem tướng hai vị, biết hai vị đều là người chánh phái nhưng giữa hai chân mày sát nghiệp quá nặng nên mạo muội nói vài lời, mong hai vị đừng trách.

Cảnh Huệ Khanh cung kính :

- Không dám, sư thái nói rất đúng.

Vân Hoa sư thái :

- Xưa nay anh hùng hào kiệt tạo dựng công nghiệp hiển hách cũng không phải có mấy ai có thể tho chung chánh tắc? Nên mỗi khi bần ni gặp người luyện võ cũng mạo muội khuyên can vài lời, phải biết rằng trời cao có đức hiếu sanh, loài người có lòng giới sát, nếu sát nghiệp quá nặng thì khó thoát trời phạt.

Nhạc Hạc tiếp lời :

- Sư thái lấy “Vân Hoa” làm hiệu, không lẽ có liên quan đến đạo lý này?

Vân Hoa sư thái cười :

- Đúng vậy, bản ni đã chứng kiến rất nhiều sự việc nên biết được mọi việc trên đời này đều như Vân Hoa nhứt hiện, nên lấy pháp hiệu “Vân Hoa” để cảnh thức.

Nhạc Hạc :

- Tòa Vân Hoa am này là do sư thái tự xây dựng chứ?

Vân Hoa sư thái :

- Đúng vậy, được xây dựng cách đây mười mấy năm, lúc ban đầu chỉ có bản ni và một bà lão sau này mới có thêm ba người nữa.

Nhạc Hạc :

- Có nghĩa là sư thái ở Vân Hoa này đã mười mấy năm?

Vân Hoa sư thái :

- Đúng vậy!

Nhạc Hạc :

- Vậy đệ tử muốn hỏi thăm sư thái một người?

Vân Hoa sư thái :

- Chủ nhân của tòa sơn trang?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy, sư thái cố thể cho đệ tử biết lai lịch của chủ nhân sơn trang?

Vân Hoa sư thái :

- Được rồi, vị Trang chủ đó họ Đinh tên là Ngọa Lâm, là một lục lâm đại đạo, lúc bản ni mới đến đây cũng không biết lai lịch của hấn, sau đó mới biết hấn là thủ lãnh của bọn lục lâm, bản ni thấy không nên lâm lảng giềng của hấn, liền mới hấn lên đường.

Nhạc Hạc :

- Mời hấn lên đường là thế nào?

Vân Hoa sư thái cười :

- Là thế này, lúc đầu bản ni lựa lời khuyên bảo hấn cải tà quy chánh, nhưng chẳng những hấn không nghe mà còn có thái độ hung dữ, bản ni đành phải cùng hấn giải quyết bằng vũ lực, người nào thua thì phải dọn khỏi Đại Hồng sơn. Kết quả là bản ni may mắn dành được phần thắng cho nên hấn phải dọn khỏi đây.

Nhạc Hạc lộ vẻ thán phục :

- Đinh Ngọa Lâm là thủ lãnh của bọn lục lâm, võ công chắc cũng không thấp, sư thái có thể đánh bại hấn đủ thấy sư thái có một thân thủ bất phàm.

Vân Hoa sư thái mỉm cười :

- Tiểu thí chủ quá khen.

Nhạc Hạc :

- Sau khi Đinh Ngọa Lâm rời khỏi đây, sư thái có biết hấn đã đi đâu?

Vân Hoa sư thái lắc đầu :

- Không biết nữa, từ đó về sau bản ni không hề gặp lại hấn.

Nhạc Hạc :

- Sư thái có biết những người hay đi lại với hấn không?

Vân Hoa sư thái lại lắc đầu :

- Bần ni không biết!

Nhạc Hạc :

- Sau khi Đinh Ngọạ Lân rời khỏi sơn trang, sư thái có biết ai đã vào ở trong đó không?

Vân Hoa sư thái :

- Không có!

Nhạc Hạc :

- Sư thái có thể tả hình dáng của hấn cho đệ tử biết không?

Vân Hoa sư thái :

- Hấn là một trung niên rất cao to.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ở bên trái trên trán của hấn có một nốt ruồi?

Vân Hoa sư thái :

- Không có.

Cảnh Huệ Khanh :

- Võ công sở trường của hấn là gì?

Vân Hoa sư thái :

- Đạo pháp cũng khá, hay sử dụng một thanh Cửu Hoàn đại đao.

Nhạc Hạc :

- Nói như vậy, hấn đâu phải là Thần Quyền Đặng Thịnh Long?

Vân Hoa sư thái lớn tiếng cười :

- Nếu là “Thần Quyền Đặng Thịnh Long” thì lần đó kẻ chiến bại sẽ là bần ni chứ không phải là hấn.

Cảnh Huệ Khanh :

- Theo sư thái thì Đinh Ngọạ Lân hiện còn sống không và có thể tìm hấn ở đâu?

Vân Hoa sư thái :

- Tuổi tác của Đinh Ngọạ Lân năm nay cũng không hơn sáu mươi, chắc không dễ gì chết đâu, nếu cô nương muốn tìm hấn nên hỏi thăm trong giới hắc đạo, hấn là lục lâm đại đạo, trong giới hắc đạo ắt phải biết hấn.

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Xin cảm ơn sư thái?

Rồi quay sang Nhạc Hạc :

- Hạc đệ, chúng ta cáo từ trước?

Nhạc Hạc đứng dậy :

- Ta đi thôi.

Cảnh Huệ Khanh đứng dậy rồi chấp tay thi lễ với Vân Hoa sư thái :

- Đa tạ sự khoản đãi của sư thái, đệ tử xin cáo từ.

Vân Hoa sư thái đứng dậy :

- Nhị vị sao không ở lại tề am thêm vài ngày để tịnh dưỡng nghỉ ngơi, khi nào tinh thần sảng khoái rồi hãy lên đường.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đa tạ sư thái, đệ tử còn có việc quan trọng, không thể nán lại lâu được.

Nhạc Hạc cầm một nén bạc để trên bàn, cười nói :

- Chút tiền mọn này gọi là chút lòng thành của hai tỷ đệ ta đối với Phật tổ.

Vân Hoa sư thái không tiện từ chối, mỉm cười :

- Hai vị khách sáo quá, mong bồ tát phù hộ hai vị.

Dứt lời chấp tay tạ lễ.

Sau đó dẫn Nhạc, Cảnh hai người rời khỏi am.

Nhạc, Cảnh hai người rời khỏi Vân Hoa am, từ biệt Vân Hoa sư thái liền tìm đường xuống núi.

Đi được một đoạn bỗng nhiên Cảnh Huệ Khanh dừng bước, cúi đầu trầm tư, miệng lẩm bẩm :

- Kỳ lạ...

Nhạc Hạc ngạc nhiên :

- Việc gì vậy?

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta càng nhìn càng cảm thấy vị Vân Hoa sư thái này rất là quen mặt, hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải.

Nhạc Hạc :

- Chắc không phải đâu!

Cảnh Huệ Khanh cũng không dám khẳng định liền cất bước đi trước, vừa đi vừa nói :

- Dù sao lần này cũng có chút thu hoạch, xác định được quả thật có một người tên là Đinh Ngọa Lân.

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy, dù cho tìm được Đinh Ngọa Lân, đối với chúng ta cũng chẳng có ích lợi gì, vì hắn là lục lâm đại đạo, sẽ không thành khẩn.

Cảnh Huệ Khanh :

- Chúng ta có thể cưỡng bức hắn nói ra.

Nhạc Hạc :

- Nói những gì?

Cảnh Huệ Khanh :

- Hung thủ biết rõ những lối ra của các địa đạo trong sơn trang, chắc ắt phải là một người rất gần gũi với Đinh Ngọa Lân. Đinh Ngọa Lân không thể không biết hắn.

Nhạc Hạc :

- Hung thủ biết rõ lối ra của các địa đạo ở sơn trang, cũng có thể là do Lão Đà Quỷ nói với hắn.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy, chúng ta phải điều tra cho rõ.

Nhạc Hạc :

- Theo tiểu đệ thì chúng ta nên đến Lạc Dương điều tra về Hưng Ký tiền trang thì đúng hướng hơn.

Cảnh Huệ Khanh :

- Lạc Dương cách đây còn khá xa, chúng ta vừa đi vừa hỏi thăm dọc đường, nếu hỏi thăm được tung tích của Đinh Ngọa Lâm thì ta đến tìm hắn trước, thế nào?

Nhạc Hạc :

- Cũng được.

Bỗng nhiên Cảnh Huệ Khanh dừng bước, cặp mắt ánh lên ánh sáng kỳ lạ.

Nhạc Hạc ngạc nhiên :

- Thế nào rồi?

Cảnh Huệ Khanh :

- Là bà ta!

Nhạc Hạc càng ngạc nhiên :

- Ai?

Khuôn mặt của Cảnh Huệ Khanh ửng đỏ lên vì hưng phấn :

- Là bà ta, chắc chắn là bà ta.

Nhạc Hạc :

- Ai?

Cảnh Huệ Khanh :

- Chúc Bích Anh.

Nhạc Hạc :

- Chúc Bích Anh là ai?

Cảnh Huệ Khanh :

- Vợ của Đặng Thịnh Long.

Nhạc Hạc giật mình :

- Tỷ tỷ không nhìn lầm chứ?

Cảnh Huệ Khanh :

- Chắc chắn là bà ta. Vì bà ta xuống tóc xuất gia cho nên nhứt thời ta nhận không ra.

Nhạc Hạc vui mừng :

- Vậy mau trở về để tìm bà ta.

Dứt lời, hai người liền quay đầu trở lại Vân Hoa am.

Sau khi hai người đã dùng một bữa cơm ở trong am, thể lực đã được hồi phục, bây giờ lại nhận ra Vân Hoa sư thái chính là vợ của Đặng Thịnh Long, cũng như tìm thấy một tia sáng trong bóng tối, nỗi vui mừng trong lòng thật không thể nào tả được. Nên họ chạy với tốc độ thật nhanh, chớp mắt đã đến trước Vân Hoa am.

Một lão ni đang quét lá rụng trước sân am vừa thấy họ trở lại, hơi cảm thấy ngạc nhiên, liền bỏ cây chổi xuống chấp tay :

- Hai vị thí chủ trở lại đây không biết có việc gì?

Cảnh Huệ Khanh :

- Bọn ta muốn gặp Vân Hoa sư thái xin thỉnh một việc.

Vừa nói vừa bước vào trong am.

Lão ni nói :

- Chủ trì của tậ am đã đi khỏi rồi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đi khỏi?

Lão ni :

- Đúng vậy, chủ trì đã rời khỏi am đi vân du.

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh :

- Không phải đùa chớ? Lúc nãy còn ở trong am, sao chớp nhoáng đã đi khỏi ư?

- Đúng vậy, sau khi hai vị thí chủ cáo từ, chủ trì liền rời khỏi am.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đi về hướng nào?

Lão ni :

- Đi về hướng sau núi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Bà ta có nói đi đâu không?

Lão ni :

- Không có, chỉ nói là hạ sơn một chuyến.

Cảnh Huệ Khanh không tin như vậy cho rằng Vân Hoa sư thái chắc muốn né tránh, chia nhau lục soát tỉ mỉ mỗi gian phòng, vì động tác hơi “thô lỗ” nên làm cho ba vị lão ni khác sợ hãi đứng im, ngơ ngác không nói nên lời!

Cảnh Huệ Khanh :

- Hạc đệ, người vào trong tìm tiếp để ta ra ngoài xem xem!

Nói xong phi thân nhảy qua tường rào.

Nhạc Hạc y lời phóng lên nóc nhà quan sát xung quanh, đi khắp trên các nóc nhà của Vân Hoa am cũng không phát hiện tung tích của Vân Hoa sư thái nên đành phải nhảy xuống.

Cảnh Huệ Khanh cũng lục soát khắp nơi ở phía ngoài am, cũng không có phát hiện được gì, liền quay vào trong am, nắm áo một tên lão ni lớn tiếng quát :

- Nói mau? Vân Hoa sư thái đang ở đâu?

Lão ni sợ đến run rẩy khắp người, nói lắp :

- Vị... vị nữ thí chủ... có việc gì... cứ nói...

Cảnh Huệ Khanh muốn thử xem lão ni có võ công hay sao, liền buông lão ni ra, dùng lời lẽ êm dịu :

- Người nói xem chủ trì đã đi đâu rồi?

Lão ni thở dài xoa nhẹ vào ngực :

- Chủ trì của tậ am đã hạ sơn rồi, còn đi về đâu chủ trì không có nói, chỉ nói rằng phải hơn một tháng mới trở về đây.

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng :

- Ta không tin, rời khỏi hơn một tháng, có lý nào lại không nói đi đâu?

Lão ni :

- Đó là sự thật, người xuất gia không nói dối, nếu bản ni nói dối sẽ chịu trừng phạt của Phật tổ.

Cảnh Huệ Khanh :

- Các người không hỏi à?

Lão ni :

- Có, nhưng chủ trì không nói, nơi Vân Hoa am này là do bà ta bỏ tiền ra xây, bà ta lại là chủ trì, mọi việc đều do bà ta làm chủ, bọn ta không dám xen vào, bà ta không nói bọn ta cũng không có cách.

Cảnh Huệ Khanh :

- Vậy ta hỏi người, chồng bà ta hiện giờ ở đâu?

Lão ni ngạc nhiên :

- Chồng của bà ta? Bà ta đâu có chồng.

Cảnh Huệ Khanh :

- Tên họ tục gia của bà ta có phải là Chúc Bích Anh không?

Lão ni :

- Đúng vậy.

Cảnh Huệ Khanh :

- Vậy thì đúng rồi, chồng của bà ta chính là “Thần Quyền Đặng Thịnh Long” chẳng lẽ các người không hề nghe bà ta nhắc đến sao?

Lão ni lắc đầu :

- Không có, bà ta nói rằng bà ta xuất gia từ nhỏ.

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng :

- Bà ta đã là người xuất gia, tại sao còn nói dối gạt người, chắc là các người che giấu dùm bà ta chứ gì?

Lão ni vội vàng niệm Phật :

- A di đà Phật, bản ni là người xuất gia đâu thể nào nói dối, nếu cô nương vẫn không tin, bản ni có thể thề trước mặt bồ tát.

Cảnh Huệ Khanh thấy dáng vẻ của lão ni chắc không nói dối, liền vẫy tay ra hiệu với Nhạc Hạc :

- Đi, chúng ta đuổi theo xem sao!

Xem tiếp hồi 12 Thiên lý truy tầm hoạch thù tung

12. Hồi 12 Thiên Lý Truy Tầm Hoạch Thù Tung

Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh hạ sang từ phía sau am, dọc theo một con đường mòn, chạy nhanh khoảng ba bốn dặm đường đã đến một chân núi, đưa mắt nhìn lên chỉ thấy hoang dã trống trải, không một bóng người, cũng không có dấu vết của Vân Hoa sư thái.

Cảnh Huệ Khanh giậm chân :

- TỨC THẬT! Bà ta đã trốn mất rồi!

Nhạc Hạc :

- Tỷ tỷ nghĩ rằng bà ta đã trốn đi đâu?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đường nhiên là đến gặp Đặng Thịnh Long!

Nhạc Hạc :

- E rằng không phải vậy!

Cảnh Huệ Khanh?

- Tại sao?

Nhạc Hạc :

- Bà ta xuống tóc xuất gia đã hơn mười năm, quan hệ phu thê với Đặng Thịnh Long đoạn tuyệt đã lâu không thể nào lại đến tìm hấn nữa.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu không, bà ta rời khỏi Vân Hoa am để đi đâu?

Nhạc Hạc :

- Bà ta đi đâu thì không thể biết được, nhưng tiểu đệ nghĩ rằng, bà ta rời khỏi Vân Hoa am là vì sợ gặp lại tỷ tỷ.

Cảnh Huệ Khanh :

- Bà ấy sợ ta?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy, thử nghĩ tỷ tỷ đột nhiên xuất hiện trước mặt bà ta và nói rõ muốn tìm Đặng Thịnh Long để trả thù, bà ta nghe vậy chắc chắn sẽ tưởng lầm tỷ tỷ đã nhận ra bà ta là Chúc Bích Anh, vì sợ tỷ tỷ sẽ trả thù nên vội vã bỏ đi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đối tượng trả thù của ta là Đặng Thịnh Long, chứ đâu phải là bà ta...

Nhạc Hạc :

- Nhưng bà ta không nghĩ vậy.

Cảnh Huệ Khanh nhíu mày suy nghĩ :

- Năm xưa, sau khi Đặng Thịnh Long dọn khỏi Quỷ bảo, chắc chắn đã xảy ra một biến cố quan trọng, nếu không bà ta sẽ không xuống tóc xuất gia, lúc trước bà ta là người dữ tợn nhất trong gia đình!

Nhạc Hạc :

- Nguyên nhân của sự dữ tợn, là vì bà ta không có con, lo sợ sau này tài sản sẽ rơi vào tay của con cái vợ lẽ.

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Không sai, ngoài ra còn một nguyên nhân nữa là bà ta đã bị thất sủng, nghe nói sau khi Đặng lão tặc đã lấy vợ lẽ, luôn lạnh nhạt với bà ta, rất ít khi vào phòng của bà ta nữa.

Nhạc Hạc :

- Nói như vậy, quan hệ của bà ta với Đặng Thịnh Long không mấy tốt đẹp, càng không thể đến tìm hấn.

Cảnh Huệ Khanh :

- Bà ta xuống tóc xuất gia, thật ngoài tưởng tượng của ta, lúc y trước bà ta hung ác dữ tợn, gây găt ngang tàn đúng là một dạ xoa, ai nấy đều sợ.

Nhạc Hạc :

- Có thể đó không phải là bản tính của bà ta, chỉ vì bà ta không có con cái lại bị thất sủng cho nên mới trở thành như vậy, cuối cùng bà ta đã giác ngộ nên mới đến đây xuống tóc quy y, nhưng...

Hắn ngẫm nghĩ giây lát nói tiếp :

- Bây giờ tiểu đệ có chút nghi ngờ, không chừng chủ nhân của sơn trang Đình Ngọa Lâm chính là Đặng Thịnh Long?

Cảnh Huệ Khanh :

-Ồ!

Nhạc Hạc :

- Sau khi họ dọn khỏi Quỷ bảo có thể đã đến tòa sơn trang này, sau đó Đặng Thịnh Long chịu không nổi cảnh cãi vã náo loạn suốt ngày liền dẫn vợ lẽ và con cái đến một nơi khác, trong cảnh tuyệt vọng Chúc Bích Anh mới xuống tóc xuất gia.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đình Ngọa Lâm có phải là Đặng Thịnh Long hay không cùng dễ điều tra ra được.

Nhạc Hạc :

- Điều tra bằng cách nào?

Cảnh Huệ Khanh :

- Lúc này Chúc Bích Anh bảo rằng Đình Ngọa Lâm là một lục lâm đại đạo và trong giới Hắc đạo đều biết hắn phải không?

Nhạc Hạc :

- Đúng!

Cảnh Huệ Khanh :

- Vậy thì chúng ta thử hỏi thăm xem nếu có người quen biết Đình Ngọa Lâm và bảo rằng hắn quả là một lục lâm đại đạo thì Đình Ngọa Lâm không phải là Đặng Thịnh Long. Còn nếu không ai quen biết Đình Ngọa Lâm, thì có thể chứng minh rằng không có một người như vậy, Đình Ngọa Lâm chẳng qua là hóa danh của Đặng Thịnh Long mà thôi.

Nhạc Hạc :

- Có lý.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ở đây là phía bên nào của Đại Hồng sơn?

Nhạc Hạc :

- Hình như là triền Bắc.

Cảnh Huệ Khanh :

- Không biết quanh đây có thôn trấn nào không?

Nhạc Hạc :

- Chắc phải có chứ?

Cảnh Huệ Khanh :

- Chúng ta thử tìm xem nếu có thì chúng ta sẽ đến đó nghỉ ngơi một buổi, tối nay đến Vân Hoa am để thám thính.

Nhạc Hạc :

- Tỷ tỷ nghĩ rằng Vân Hoa sư thái còn ẩn náu ở quanh đây?

Cảnh Huệ Khanh :

- Chẳng lẽ không có khả năng đó sao?

Nhạc Hạc :

- Được, tối nay lên núi xem sao, nếu không thấy bà ta xuất hiện, ngày mai chúng ta sẽ đi Lạc Dương.

Hai người quyết định xong liền cất bước đi về hướng Bắc.

Đi khoảng mười mấy dặm mới tìm được một thôn trấn, hai người tìm mua một ít thức ăn để ăn tối, thấy trời bắt đầu tối, lại lên đường trở về Đại Hồng sơn.

Lúc trở lại Đại Hồng sơn trời đã vào canh một, hai người đi dọc theo đường mòn lúc này trở lên núi, đi khoảng nửa giờ đã thấy ánh đèn của Vân Hoa am.

Cảnh Huệ Khanh nói khẽ :

- Chúng ta hành động cẩn thận một chút, nếu không thấy Chúc Bích Anh, thì nghe lén bốn lão ni kia xem họ nói gì, có thể sẽ tìm một chút manh mối.

Nhạc Hạc gật đầu :

- Hai người lên đến phía sau am, trèo lên tường rào nhìn vào trong, chỉ thấy trong am vẫn bình thường, đôi khi nghe được các lão ni trong am trao đổi một vài câu nhưng không thể phán đoán Vân Hoa sư thái có mặt trong am hay không.

Cảnh Huệ Khanh nói khẽ :

- Chúng ta vào trong xem sao?

Nhạc Hạc gật đầu, lộn người vào trong, nhẹ nhàng chấm đất.

Cảnh Huệ Khanh liền lộn theo, nhẹ nhàng bước tới trước một gian phòng có ánh đèn phát ra, Nhạc Hạc cũng nhẹ nhàng bước đến một gian phòng khác, hai người đều núp ngoài cửa sổ lắng tai nghe ngóng.

Nghe ngóng một hồi nhưng không nghe được động tĩnh gì cả, Cảnh Huệ Khanh liền chỉ lên trên ra dấu bảo Nhạc Hạc, rồi nhẹ nhàng tung mình, phóng lên nóc nhà.

Nhạc Hạc cũng cảm thấy ở trên nóc nhà dễ quan sát hơn nên liền phóng theo, thi triển tuyệt đỉnh khinh công nhẹ nhàng đậu xuống nóc nhà, dùng hai chân treo ngược thân hình rồi dùng nước bọt thoa lên màng giấy cửa sổ, dùng tay đâm thủng một lỗ nhỏ đưa mắt nhìn vào.

Vừa nhìn vào liền cảm thấy vui mừng tột độ.

Thì ra trên chiếc giường trong phòng đang có một lão ni ngồi thiền, chính là Vân Hoa sư thái.

Quả nhiên bà ta chưa rời khỏi Đại Hồng sơn và bây giờ đang có mặt trong Vân Hoa am.

Nhạc Hạc liền trở lên nóc nhà vẫy tay gọi Cảnh Huệ Khanh.

Cảnh Huệ Khanh nhẹ nhàng phóng tới hỏi khẽ :

- Có phát hiện được gì không?

Nhạc Hạc nói khẽ vào tai nàng :

- Bà ta trở lại rồi, đang ngồi thiền trong phòng.

Cảnh Huệ Khanh lộ vẻ vui mừng liền chỉ cánh cửa phòng phía dưới nói khẽ vào tai hắn :

- Người hãy canh giữ cánh cửa kia, đề phòng...

Nàng vừa nói đến đây bỗng nghe giọng nói của sư thái từ trong phòng vọng ra :

- Mời hai vị thí chủ xuống đây, bản ni không trốn nữa!

Cảnh Huệ Khanh nghe vậy liền lạnh lùng cười :

- Chúc Bích Anh, dù cho ngươi trốn ở chân trời góc biển, ta cũng tìm được ngươi.

Vân Hoa sư thái :

- Bần ni không muốn trốn nữa, mời hai vị vào phòng để đàm đạo.

Cảnh Huệ Khanh :

- Người ra đây!

Vân Hoa sư thái :

- Cô nương sợ trong phòng có mai phục?

Cảnh Huệ Khanh :

- Không sai!

Vân Hoa sư thái :

- Cô nương thật quá đa nghi, để bần ni ra ngoài.

Cửa phòng được mở ra, bà ta chậm rãi bước ra ngoài, đến giữa sân thì đứng lại.

Thần sắc cử chỉ của bà ta, vẫn y như ban ngày, hiền từ hòa hải, không hề tỏ vẻ sợ hãi.

Nhạc, Cảnh hai người liền phóng xuống đất, kẻ trước người sau vây quanh bà ta.

Vân Hoa sư thái nở một nụ cười chua chát, chấp tay chậm rãi :

- Hai vị không cần làm thế, bần ni đã bảo không trốn rồi mà.

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng :

- Tại sao lúc ban ngày người lại bỏ trốn?

Vân Hoa sư thái :

- Đó là nhược điểm của con người lúc tai nạn ập đến, đều không có dũng khí để gánh chịu, nhưng sau đó bần ni đã nghĩ thông suốt, Phật tổ đã muốn bần ni gánh chịu tai kiếp này thì bần ni không được trốn tránh.

Cảnh Huệ Khanh lạnh lùng :

- Ta không muốn giết người, chỉ cần người thiết tình khai báo tung tích của Đặng Thịnh Long.

Vân Hoa sư thái thở dài :

- Bần ni đã mười mấy năm không gặp hần, thật sự không biết hần ở đâu?

Cảnh Huệ Khanh :

- Vợ mà không biết chồng ở đâu à?

Vân Hoa sư thái :

- Thiện tai, bần ni đã quy y cửa Phật, hần không là chồng của bần ni nữa.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ít ra người cũng phải biết hần ở đâu chứ?

Vân Hoa sư thái :

- Thật tình bần ni không biết?

Cảnh Huệ Khanh lạnh lùng :

- Hừ! Ta không tin!

Vân Hoa sư thái :

- Nếu cô nương không tin, bần ni có thể thề trước Phật tổ.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta không tin những trò đó?

Vân Hoa sư thái :

- Vậy thì không còn cách nào nữa, cô nương muốn xử trí bần ni thế nào cũng được, xin mời ra tay, bần ni sẽ không phản kháng.

Cảnh Huệ Khanh :

- Người ta cần tìm Đặng Thịnh Long, không phải người!

Vân Hoa sư thái :

- Người nghĩ rằng tỷ tỷ của người Cảnh Huệ Từ là do Đặng Thịnh Long giết à?

Cảnh Huệ Khanh :

- Chẳng lẽ không phải?

Vân Hoa sư thái :

- E rằng không phải!

Cảnh Huệ Khanh biến sắc :

- Nếu không phải hắn thì là ai?

Vân Hoa sư thái :

- Đặng Thịnh Long tuy vô tình vô nghĩa nhưng còn chưa đến nỗi ra tay vùi liễu dập hoa...

Cảnh Huệ Khanh :

- Là người?

Vân Hoa sư thái lắc đầu :

- Năm xưa tuy ta hung hăng dữ tợn nhưng nếu ta muốn giết người, đối tượng phải là hai người thiếp của hắn mà không phải là tỷ tỷ của người.

Cảnh Huệ Khanh :

- Chẳng lẽ là độc thủ của hai người thiếp?

Vân Hoa sư thái gật đầu :

- Đúng, chỉ có họ mới có khả năng muốn giết hại tỷ tỷ của người, nhưng bần ni không biết kẻ hạ độc thủ là đại thiếp Vu Bảo Thoa hay là nhị thiếp Phạm Quế Anh...

Cảnh Huệ Khanh :

- Nhưng ta lại nghĩ rằng không phải là họ.

Vân Hoa sư thái :

- Vì tánh tình của họ đều nhu mì, phải không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy, mỗi lần người lớn tiếng chưởi mắng, họ đều không dám trả lời, chỉ lặng lẽ chịu đựng sự chưởi mắng của người, đó là sự thật do chính mắt ta nhìn thấy.

Vân Hoa sư thái gật đầu gượng cười :

- Không sai, họ không bao giờ trả lời, nhưng đó chính là điểm lợi hại của họ...

Nói đến đây bỗng nhiên thần sắc thay đổi, ngạc nhiên nhìn Cảnh Huệ Khanh :

- Người nói sao? Chính mắt người nhìn thấy bọn ta gây gỗ với nhau à?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy.

Vân Hoa sư thái kinh ngạc :

- Không thể nào, trước khi tỷ tỷ của người chết người chưa hề có mặt ở Quỷ bảo, làm thế nào mà người thấy được cảnh gây gỗ?

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta đến đó sau khi tỷ tỷ của ta đã chết.

Vân Hoa sư thái :

- Lúc đó lại sao bản ni không hề thấy người?

Cảnh Huệ Khanh :

- Lúc đó ta giả làm hồn ma của tỷ tỷ!

Vân Hoa sư thái :

-Ồ! Thì ra bọn nữ quỷ thường xuất hiện để quấy phá chính là người?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy!

Vân Hoa sư thái chấp tay niệm Phật :

- A Di Đà Phật, thiện tai, thiện tai, không ngờ nữ quỷ đó là do cô nương giả dạng, nhưng tại sao người ở trong Bảo lâu như vậy mà không bị phát hiện.

Cảnh Huệ Khanh :

- Phía sau Bảo có một cây cổ tùng ngàn năm, dưới gốc cây có một huyết động, đúng không?

Vân Hoa sư thái :

- Người đã ẩn náu trong huyết động đó.

Cảnh Huệ Khanh :

- Không sai.

Vân Hoa sư thái thở một hơi dài, càng ngạc nhiên hơn :

- Lúc đó mọi người đều nghĩ rằng hồn ma của tỷ tỷ người xuất hiện, cả Bảo trên dưới đều kinh hoảng bất an, vì thế Đặng Thịnh Long mới quyết định dọn khỏi Quỷ bảo nhưng người đã đến đó tại sao không ra tay trả thù lập tức?

Cảnh Huệ Khanh cảm giận :

- Ta định để Đặng Thịnh Long nếm đả mùi hoảng sợ trước, sau đó mới ra tay, không ngờ hần đột nhiên dời nhà khỏi Quỷ bảo.

Vân Hoa sư thái :

- Lúc bọn ta dời Bảo người không hay biết?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy, các người dời Bảo lúc ban ngày, mà ban ngày thì ta ẩn mình trong huyết động.

Vân Hoa sư thái :

- Thì ra là thế...

Cảnh Huệ Khanh :

- Hôm các người dời Bảo bỏ trốn, người vẫn đi cùng Đặng Thịnh Long chứ?

Vân Hoa sư thái :

- Đúng!

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu như vậy, tại sao người không biết nơi đến của Đặng Thịnh Long?

Vân Hoa sư thái :

- Sau khi bọn ta rời khỏi Bắc Nạn Đăng sơn, Đặng Thịnh Long mới cho ta biết sẽ dọn đến cư ngụ ở Đại Hồng sơn, nhưng đến ngày thứ ba, tại địa giới của Đại Bàn sơn thì ta bị trúng độc.

Cảnh Huệ Khanh :

- Trúng độc!

Vân Hoa sư thái :

- Đúng vậy, hai thiếp của Đặng Thịnh Long đều xem ta như gai trong mắt, vì muốn có một cuộc sống êm đềm nên họ quyết định độc chết ta, lén hạ độc vào thức ăn của ta, ta sơ ý nên bị trúng độc, họ liền bỏ ta ở dưới chân núi, nhưng số ta không chết. Sau khi họ bỏ đi không bao lâu, ta được một lão hòa thượng phát hiện y thuật của vị lão hòa thượng đó rất là cao minh, liền tìm vài cây thuốc tại chỗ, giải độc cho ta, nhờ vậy ta được cứu sống. Sau đó lão hòa thượng biết được thân phận của ta liền giảng giải cho ta nghe rất nhiều đạo lý và khuyên ta không nên trả thù, ta tiếp nhận lời khuyên răn, hôm sau liền đến một ni cô am ở gần đó để xuống tóc xuất gia.

Cảnh Huệ Khanh :

- Rồi sau đó làm thế nào người đến Đại Hồng sơn?

Vân Hoa sư thái :

- Ta không định đến đây nhưng nhà của mẹ ta thì ở Ngạc Bắc, sau khi ta xuất gia được vài tháng ta có trở về nhà mẹ để thăm nhà, anh em của ta bảo rằng Đặng Thịnh Long đã dự định dọn đến cư ngụ ở Đại Hồng sơn, sao không đến đó để xem sao. Lúc đó đạo hạnh của ta chưa sâu, nợ trần chưa dứt liền đến Đại hồng sơn để tìm kiếm nhưng không có kết quả, rồi thấy phong cảnh của Đại hồng sơn khá đẹp, nên mới dừng lên tòa Vân Hoa am này và ở tại đây.

Cảnh Huệ Khanh :

- Từ đó về sau người không hề gặp Đặng Thịnh long?

Vân Hoa sư thái :

- Đúng vậy!

Cảnh Huệ Khanh :

- Chủ nhân của tòa sơn trang kia quả thật là Đinh Ngọa Lân? Không Phải là Đặng Thịnh Long?

Vân Hoa sư thái :

- Không phải, Trang chủ thật sự là Đinh Ngọa Lân, nếu hai vị không tin có thể đi hỏi thăm thì sẽ rõ?

Cảnh Huệ Khanh trầm tư giây lát :

- Người dám khẳng định tỷ tỷ của ta bị đại thiếp Vu Bảo Thoa hoặc nhị thiếp Phạm Quế Anh ra tay sát hại?

Vân Hoa sư thái :

- Đúng vậy, bề ngoài của họ ôn nhu hiền thực nhưng trong lòng hiểm độc vô cùng, trước mắt ta thì giả vờ khép nép nhưng sau lưng lại không ngừng đặt điều ám hại ta. Nhiều lần họ cố tình đả thương con cái của mình rồi đến khóc lóc với Đặng Thịnh Long bảo rằng ta ngược đãi con cái họ. Nguyên nhân bất hòa giữa ta với họ, người ngoài không biết cứ tưởng rằng ta ganh tỵ vì họ có con trai, sợ mai sau tài sản sẽ rơi vào tay họ, chứ không biết rằng ta là vợ chánh của Đặng Thịnh Long. Nếu Đặng Thịnh Long chết đi thì ai có quyền hơn ta trong việc chi phối số tài sản đó? Ta đâu cần lo lắng!

Cảnh Huệ Khanh :

- Chẳng lẽ Đặng Thịnh Long không nhìn thấy mặt trái của họ?

Vân Hoa sư thái :

- Đàn ông có một tánh xấu là rất dễ dàng tin lời của các cô gái trẻ đẹp, cộng thêm tính tình cộc cằn của ta đương nhiên Đặng Thịnh Long nghĩ rằng ta là kẻ có lỗi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Những lời người nói đều là sự thật ư?

Vân Hoa sư thái :

- Bần ni đã là người xuất gia không muốn tranh giành điều gì với người đời nữa, đâu cần nói dối!

Dừng một lát nói tiếp :

- Lúc ban ngày bần ni biết được người là em của Cảnh Huệ Từ nghĩ rằng các người đến tìm bần ni để trả thù, nhứt thời hoảng sợ định tránh đi chỗ khác, nhưng sau đó nghĩ lại cảm thấy không cần thiết phải trốn tránh, nên lại quay về đây. Bần ni đoán biết đêm nay các người sẽ đến nên quyết định đem tất cả sự thật nói với các người. Nếu các người không tin, thì cứ việc ra tay, bần ni tuyệt nhiên không phản kháng, thiên lý tuần hoàn, nếu như bần ni chết dưới tay của hai vị thì cũng là vì bần ni có nợ hai người kiếp trước, bần ni tuyệt không oán hận.

Cảnh Huệ Khanh trầm tư giây lát :

- Theo phán đoán của người thì Đặng Thịnh Long và hai người thiếp ẩn cư ở đâu?

Vân Hoa sư thái lắc đầu :

- Xin lỗi, quả thật bần ni không biết?

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Tạm thời ta tin lời của người, nhưng nếu có một ngày ta biết được người nói dối, lúc đó ta sẽ không khách sáo với người.

Vân Hoa sư thái :

- Nếu cô nương phát hiện bần ni nói dối cứ đến đây hỏi tội, những ngày còn lại của cuộc đời bần ni sẽ không bao giờ rời khỏi nơi đây nữa bước.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta còn có hai việc muốn hỏi người?

Vân Hoa sư thái :

- Xin cứ hỏi!

Cảnh Huệ Khanh :

- Đặng Thịnh Long rất giàu có phải không?

Vân Hoa sư thái :

- Không sai, hắn rất giàu có, nghe nói trước khi hắn cưới ta, có phát hiện một số châu báu ở sơn động của một bãi biển nào đó, chiết tính khoảng một ngàn lượng bạc.

Cảnh Huệ Khanh :

- Tiền của hấn cất ở đâu?

Vân Hoa sư thái :

- Điều này bần ni không rõ, năm xưa còn ở Quỷ bảo, muốn dùng bao nhiêu có bao nhiêu, không bao giờ thiếu, cho nên bần ni không hề hỏi hấn cất tiền ở đâu?

Cảnh Huệ Khanh :

- Hấn có buôn bán gì không?

Vân Hoa sư thái :

- Lúc trước không có, còn bây giờ thì không biết!

Cảnh Huệ Khanh :

- Lúc trước hấn có thường đến Lạc Dương không?

Vân Hoa sư thái :

- Không thường xuyên.

Cảnh Huệ Khanh :

- Chắc hấn cũng phải có vài người bạn thâm giao chứ?

Vân Hoa sư thái :

- Đương nhiên, lúc trước thường hay qua lại với hấn tất cả có ba người, một người là Bạch Hạc phái Chưởng môn “Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn”, một người là “Kim Cốc cư sĩ Từ Công Mỹ”, còn người thứ ba là “Túy La Hấn”, hấn rất thân với ba người này.

Cảnh Huệ Khanh :

- Kim Cốc cư sĩ Từ Công Mỹ là người thế nào?

Vân Hoa sư thái :

- Là một con người văn võ song toàn, ngoài tính tình hơi cô tịch ra, cũng có thể gọi là một người tốt.

Cảnh Huệ Khanh :

- Hấn cư ngụ ở đâu?

Vân Hoa sư thái :

- Kim cốc.

Cảnh Huệ Khanh :

- Kim cốc ở đâu?

Vân Hoa sư thái :

- Phía Tây bắc Lạc Dương huyện, tỉnh Hà Nam.

Cảnh Huệ Khanh nghe nhắc đến huyện Lạc Dương liền khẩn trương hỏi tiếp :

- Hấn bao nhiêu niên kỷ?

Vân Hoa sư thái :

- Năm nay khoảng năm mươi bảy, năm tám tuổi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Còn “Túy La Hấn”?

Vân Hoa sư thái :

- Hắn là hòa thượng, võ công rất cao, rất thích uống rượu, thường hay say mềm, không có chỗ ở nhất định, cô nương muốn tìm hắn e không dễ dàng đâu?

Cảnh Huệ Khanh :

- Xin hỏi một việc nữa, Đặng Thịnh Long và “Kiếm Quân Tử Nhạc Nhứt Thực” có thù oán gì không?

Vân Hoa sư thái suy nghĩ một lát rồi lắc đầu :

- Không có, bản ni chưa hề nghe hắn nhắc đến.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đặng Thịnh Long chưa bao giờ nhắc đến Kiếm Quân Tử Nhạc Nhứt Thực?

Vân Hoa sư thái :

- Cùng là người của võ lâm, chắc đôi khi cũng nhắc đến, nhưng thời gian đã qua lâu, bản ni không nhớ rõ.

Nhạc Hạc :

- Gian phòng khách trong Quỷ bảo, ngoài cánh cửa ra, còn một cánh cửa kín, sư thái có biết không?

Vân Hoa sư thái gật đầu :

- Đương nhiên biết.

Nhạc Hạc :

- Cánh cửa kín đó, ngoài gia đình của Đặng Thịnh Long ra còn có người ngoài nào biết không?

Vân Hoa sư thái :

- Đó ra thì người ngoài không thể biết được, tiểu thí chủ hỏi để làm gì?

Nhạc Hạc không trả lời, quay sang hỏi Cảnh Huệ Khanh :

- Tỷ tỷ còn điều chi cần hỏi nữa không? Nếu không chúng ta sẽ cáo từ.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta hỏi thêm một điều nữa, người cho rằng tỷ tỷ của ta bị giết chết dưới tay của hai người thiếp, nguyên cớ gì họ lại hạ độc thủ?

Vân Hoa sư thái :

- Có ba lý do: một là muốn giá họa cho ta để Đặng Thịnh Long càng thêm ghét bỏ ta, hai là sợ Đặng Thịnh Long si mê tỷ tỷ của người làm lung lay đến địa vị của họ, ba là sợ tỷ tỷ của người có con, sau này sẽ chia bớt tài sản của họ.

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Được, những lời nói của người có đúng sự thật hay không, ta sẽ điều tra rõ ràng...

xin cáo từ.

Giữa ngọ ngày thứ ba, Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh đã vượt qua Ngạc Bắc đi vào đất Dự, theo hướng Tây Bắc.

Trước khi vào đất Dự, họ đã thay đổi diện mạo vì Nhạc Hạc có đeo thanh bảo kiếm nên vẫn ăn mặc như một người võ lâm, còn Cảnh Huệ Khanh thì ăn mặc như một trung niên phụ nhân, hai người vẫn xưng hô với nhau là tỷ đệ.

Đi được hai ngày, cuối cùng cũng hỏi thăm được tin tức của Đình Ngọa Lân, không khác gì lời kể của Vân Hoa sư thái, Đình Ngọa Lân quả thật là một lục lâm đại đạo, vì năm nọ thua trong trận so tài với Vân Hoa sư thái đã dọn đến phương Nam.

Cho nên họ không đi tìm Đinh Ngọa Lân nữa, mà đến Kim cốc để tìm Kim Cốc tu sĩ Từ Công Mỹ, nếu không có kết quả sẽ tiến vào Lạc Dương.

Đi thêm bốn ngày đã đến gần huyện Lạc Dương.

Hai người hỏi thăm địa điểm của Kim cốc rồi thẳng tiến đến đó.

Đi được khoảng một giờ, đã đến Kim cốc.

Kim cốc nằm ở phía Tây bắc của huyện Lạc Dương, trong cốc có một khe suối chảy ngang, dưới bóng mát của những cây trúc, bách có vài gian nhà lá, hình như là nơi cư ngụ của những nho gia tao nhã.

Hai người bước dọc theo bờ suối thấy một ông lão đang ngồi câu trên bờ, Nhạc Hạc liền đến thi lễ :

- Xin chào lão trượng.

Ông lão tuổi khoảng lục tuần, đầu đội một chiếc nón lá rộng vành, mặt mũi thanh tao, lão ngược đầu nhìn Nhạc Hạc :

- Lão đệ có điều chi chỉ giáo?

Nhạc Hạc :

Nghe nói ở nơi đây có mặt vị “Kim Cốc tu sĩ Từ Công Mỹ”, lão trượng có biết ông ta ở gian nhà nào không?

Ông lão chăm chú :

- Lão đệ từ đâu đến, tìm Kim Cốc tu sĩ có điều gì?

Nhạc Hạc :

- Tỷ đệ tại hạ là truyền nhân của “Thần Quyền Đặng Thịnh Long”, có việc muốn viếng thăm Từ lão tiên bối.

Ông lão :

- Hai vị đến sớm nửa năm thì còn mong gặp được hần.

Nhạc Hạc ngạc nhiên :

- Ông ta không ở đây à?

Ông lão lạnh nhạt :

- Chết rồi!

Nhạc Hạc kinh ngạc :

- Tại sao lại chết?

Ông lão :

- Trúng gió.

Nhạc Hạc :

- Ồ!

Ông lão :

- Cách đây nửa năm hần đang uống rượu với “Tuý La Hán” tại nhà, đột nhiên gục xuống rồi lăn ra chết.

Nhạc Hạc càng kinh ngạc :

- Lại có chuyện như vậy à.

Ông lão thở nhẹ :

- Mọi người cũng không ngờ hần lại đi nhanh đến như vậy, xem sức khỏe của hần ít lắm hần cũng phải sống thêm mười mấy năm nữa.

Nhạc Hạc :

- Lão trưởng có quen với ông ta không?

Ông lão :

- Lão phu quen với hần đã mấy chục năm, cùng thả câu với hần ở đây cũng đã hơn ngàn lần.

Nhạc Hạc :

- Lão trưởng quý tánh?

Ông lão :

- Lão phu họ Mãn.

Nhạc Hạc :

- Lão trưởng cũng quen với “Túy La Hán” chứ?

Ông lão :

- Mỗi lần hần đến uống rượu với Từ Công Mỹ, lão phu cũng có mặt nên cũng quen biết.

Nhạc Hạc :

- Lão trưởng có biết Túy La Hán ở đâu không?

Ông lão lắc đầu :

- Không biết, hần tự xưng là một hòa thượng không miếu, quanh năm lang bạt tứ xứ.

Nhạc Hạc :

- Từ lão tiền bối ở gian nhà nào?

Ông lão chỉ lên lưng núi đối diện với con suối :

- Ở trên đó, nhưng đã bán cho người khác rồi.

Nhạc Hạc nhìn lên lưng núi :

- Còn thân nhân của ông ta đâu?

Ông lão :

- Hần không có thân nhân cũng như lão phu, cô quả một mình.

Nhạc Hạc :

- Không có thân nhân, vậy ai đứng ra bán gian nhà đó?

Ông lão :

- Cháu của hần!

Nhạc Hạc :

- Cháu của ông ta đâu?

Ông lão :

- Nghe nói ở trường An, còn địa chỉ rõ ràng thì lão phu không biết, sau khi Từ Công Mỹ chết một tháng hần mới đến đây sắp xếp đám tang xong, đem bán gian nhà đó với giá một trăm lượng rồi trở về với số tiền đó.

Nhạc Hạc ồ một tiếng, suy nghĩ giây lát rồi chấp tay :

- Xin lỗi đã làm phiền lão trưởng, xin đa tạ.

Ông lão :

- Không cần khách sáo.

Nhạc Hạc quay sang Cảnh Huệ Khanh :

- Có cần đến xem gian nhà đó không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Người cũng đã chết rồi còn xem làm gì nữa?

Nhạc Hạc :

- Có thể người chủ mới biết được địa chỉ của cháu ông ta?

Cảnh Huệ Khanh lắc đầu :

- Không cần đâu, chúng ta đi thôi!

Hai người liền đi ra khỏi cốc.

Nhạc Hạc vừa đi vừa nói :

- Sao lại trùng hợp như vậy, Từ Công Mỹ lại đột nhiên trúng gió và chết đi khi đang uống rượu với Túy La Hán.

Cảnh Huệ Khanh :

- Người cho rằng cái chết đáng nghi ngờ?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy, rất đáng nghi ngờ.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu quả thật ông ta bị giết thì hung thủ đương nhiên là Túy La Hán.

Nhạc Hạc :

- Đúng, nhưng tại sao Túy La Hán lại giết hắn?

Cảnh Huệ Khanh :

- Điều này thì không thể biết được rồi.

Nhạc Hạc :

- Có thể nào liên quan tới cái chết của Ngũ lão và gia phụ không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Rất khó nói!

Nhạc Hạc thở dài :

- Bây giờ chỉ còn lại manh mối ở Hưng Ký tiền trang, nếu điều tra không có kết quả thì thật là rắc rối.

Cảnh Huệ Khanh :

- Thật là...

Nhạc Hạc :

- Kỳ hạn một năm đã qua được một tháng mà cuộc điều tra của chúng ta không chút tiến triển, nếu kéo dài như thế thì làm sao cứu sư phụ?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đừng nản chí, Đặng Thịnh Long đâu phải là hạng vô danh, ta không tin không tìm được hắn.

Nhạc Hạc lặng im.

Hắn cảm thấy dù cho tìm được Đặng Thịnh Long, ngoài cái chết của Cảnh Huệ Từ là hắn không thể chối bỏ trách nhiệm, còn những việc khác như là cái chết của phụ thân và Ngũ lão đầu có chứng cứ gì, chứng tỏ hắn có liên can. Cho nên lúc này hắn chỉ hy vọng tìm được người này thì cuộc điều tra mới có hy vọng.

Hôm đó lúc xế chiều họ đã vào thành Lạc Dương.

Lạc Dương là cố đô của bao triều đại nên cảnh phồn vinh trong thành đâu kém gì Trường An, hai người đi trên những đường phố náo nhiệt, Cảnh Huệ Khanh đề nghị :

- Hạc đệ, trời đã sắp tối, chúng ta hãy tìm một khách thành để tá túc, cơm nước xong, mới đi tìm Hưng Ký tiền trang, người thấy thế nào?

Nhạc Hạc đã đi liền mấy ngày đường, ăn ngủ bất thường, bây giờ cũng cảm thấy mệt mỏi, liền gật đầu :

- Được, đằng trước là “Ngũ Phúc khách thành”, nhìn xem cũng khá, chúng ta đến đó tá túc đi.

Hai người vào Ngũ Phúc khách sạn, thuê hai gian phòng thượng hạng, hai người tự tắm giặt xong, liền xuống lầu ăn tối, ăn xong gọi tiểu nhị đến tính tiền, nhân tiện hỏi :

- Tiểu nhị ca, Hưng Ký tiền trang nằm ở con đường nào?

Tiểu nhị :

- Ở phố đông.

Nhạc Hạc :

- Cách đây bao xa?

Tiểu nhị :

- Không xa lắm, đi khoảng hai khắc thì đến.

Nhạc Hạc :

- Cảm ơn người.

Tiểu nhị :

- Không dám.

Liền thu dọn gọn ghẽ rồi lui ra.

Nhạc Hạc nói với Cảnh Huệ Khanh :

- Chúng ta đi thôi.

Hai người trở về phòng thu xếp hành lý và đóng cửa phòng lại, cùng nhau bước khỏi khách sạn.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu lãnh được ngân lượng coi như chúng ta được phát tài một ít.

Nhạc Hạc :

- Có lấy không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Lấy chứ, tiền bạc của chúng ta chẳng còn bao nhiêu, có năm ngàn năm trăm lượng, đủ cho chúng ta tiêu xài một năm.

Nhạc Hạc :

- Nếu như người của tiền trang không chịu tiết lộ danh tánh của kẻ gởi tiền thì ta làm thế nào?

Cảnh Huệ Khanh :

- Vậy thì ta sẽ đến đó một lần nữa vào đêm khuya.

Nhạc Hạc hiểu ý gật đầu, nhưng bỗng nhiên hỏi lại :

- Không được, chúng ta không được dùng ngân phiếu này để lãnh tiền được.

Cảnh Huệ Khanh :

- Tại sao?

Nhạc Hạc :

- Vì hai tấm ngân phiếu này là chứng cứ, sau này phải giao cho Ngũ Lão hội.

Cảnh Huệ Khanh cười :

-Ồ! Không sai, nhưng ta cầm ngân phiếu vào tiền trang lại không lãnh tiền họ sẽ sinh nghi, theo ta thì dùng tờ ngân phiếu năm trăm lượng để lãnh tiền để lại tờ năm ngàn lượng làm chứng!

Nhạc Hạc :

- Vậy thì được!

Bất giác họ đã đến phố đông.

Hai người vừa đi vừa nhìn, không bao lâu đã thấy Hưng Ký tiền trang, bước đến trước cửa nhìn vào chỉ thấy trong tiền trang ánh đèn sáng rực, bên trong có một cái quầy lớn, trước sau cái quầy đều có người đứng.

Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh bước thẳng vào trong.

- Mời hai vị khách qua ngồi.

Một ông lão bước ra đón họ thái độ rất niềm nở.

Nhạc Hạc lấy ra tấm ngân phiếu năm trăm lượng, đưa cho ông lão :

- Chúng tôi muốn lãnh chút tiền, đây là ngân phiếu của quý tiền trang chứ?

Ông lão nhận lấy tấm ngân phiếu, xem qua một lượt liền gật đầu :

- Không sai, hai vị hãy chờ lão một chút.

Nói xong, trở vào phía sau quầy lấy ra một cuốn sổ bắt đầu tra xét.

Nhạc Hạc liền bước đến trước quầy, nhìn vào cuốn sổ.

Ông lão lật qua mấy trang liền dừng lại, đối chiếu với ngân phiếu, lại gật đầu :

- Không sai, khách quan muốn lãnh toàn bộ chứ?

Nhạc Hạc thấy trong sổ không ghi tên họ của người gửi tiền, liền làm ra vẻ hài lòng, cười nói :

- Tốt lắm, tại hạ còn lo sợ không lãnh được chớ!

Ông lão :

- Yên chí, ngân phiếu của tệ trang, tuyệt đối đảm bảo an toàn.

Nhạc Hạc :

- Loại ngân phiếu này có thể lãnh tiền ở một nơi khác không?

Ông lão lắc đầu :

- Không được, ngân phiếu này của tệ trang là ngân phiếu tín dụng, viết trực tiếp cho số tiền gửi, chỉ có thể lãnh ở tệ trang.

Nhạc Hạc :

- Người gửi tiền vào bao nhiêu thì quý trang sẽ chiếu theo số tiền gửi mà viết ngân phiếu?

Ông lão gật đầu :

- Đúng vậy!

Nhạc Hạc :

- Tại hạ còn một tấm ngân phiếu giống như vậy nhưng có giá trị là năm ngàn lượng, lão tiên sinh có thể tra xem người gửi tiền còn bao nhiêu tiền gửi ở quý trang?

Ông lão lại xem xét cuốn sổ rồi đáp :

- Tổng cộng là bảy ngàn năm trăm lượng, được biết trên năm tấm ngân phiếu, một tấm năm ngàn lượng một tấm một ngàn lượng, ba tấm còn lại mỗi tấm năm trăm lượng.

Nhạc Hạc :

- Kẻ gửi tiền tên gì?

Ông lão lắc đầu :

- Không biết!

Nhạc Hạc :

- Một người đến quý tiền trang gửi bảy ngàn năm trăm lượng, quý tiền trang lại không biết tên họ của hắn, vậy có hợp lý không?

Ông lão mỉm cười :

- Rất hợp lý, vì kẻ gửi tiền đồng thời đã lấy đi của tệ trang những tấm ngân phiếu có tổng giá trị vừa đúng bảy ngàn năm trăm lượng, sau này tệ trang chỉ cần nhận diện ngân phiếu chứ không nhận diện người, nên kẻ gửi tiền không cần thiết phải để lại tên họ.

Nhạc Hạc :

- Nhưng dù không để lại danh tánh nhưng quý trang chắc còn nhớ hắn là ai chứ?

Ông lão xem lại ngày tháng được ghi trong sổ :

- Tiền gửi vào đây đã được mấy tháng rồi, không còn nhớ nữa?

Nhạc Hạc :

- Lão tiên sinh có thể xem tra, lúc kẻ gửi số tiền này lại đây, ai là kẻ nhận tiền?

Ông lão :

- Chính tay lão nhận tiền?

Nhạc Hạc :

- Sao lão tiên sinh lại nhớ rõ như vậy?

Ông lão cười :

- Đau cần nhớ, bút tích trong sổ sách là của lão phu mà.

Nhạc Hạc cười :

-Ồ! Thì ra là vậy, mong lão tiên sinh hãy nhớ lại xem, không chừng nhớ được thì sao?

Ông lão lắc đầu :

- Quả thật lão phu nghĩ không ra, mỗi ngày biết có bao nhiêu người ra vào tệ trang, nếu là việc cách đây mấy ngày lão phu có thể nhớ ra được.

Nhạc Hạc đành bó tay :

- Thôi, cho tại hạ lãnh tiền đi.

Ông lão liền vào trong lấy ra một túi bạc, đếm đúng năm trăm lượng rồi giao túi tiền cho hắn.

Nhạc Hạc nhận lấy túi bạc rồi nói khẽ vào tai lão :

- Lão tiên sinh có thể nghe ta nói một lời không?

Ông lão hơi ngạc nhiên, rồi lại gật đầu bước ra phía trước quây :

- Khách quan có điều chi chỉ giáo?

Nhạc Hạc kéo lão đến trước cửa, lại nói khẽ :

- Lão tiên sinh muốn có một trăm lượng bạc không?

Ông lão ngạc nhiên :

- Bằng cách nào?

Nhạc Hạc :

- Nếu lão nhớ được kẻ gởi tiền là ai lập tức sẽ được một trăm lượng bạc.

Ông lão cười gượng :

- Việc này...

Nhạc Hạc :

- Nếu thấy quá ít, ta thêm một trăm lượng vậy!

Ông lão thở hổn hển :

- Khách quan ở... ở đâu vậy?

Nhạc Hạc :

- Phòng số 9 Ngũ Phúc khách sạn.

Ông lão :

- Được rồi, nếu lão phụ nhớ được sẽ đến khách sạn để gặp người được không?

Nhạc Hạc cười :

- Được, tại hạ sẽ chờ lão ở khách sạn.

Nói xong gật đầu tạm biệt, liền cùng Cảnh Huệ Khanh rời khỏi tiền trang trở về Ngũ Phúc khách sạn.

Cảnh Huệ Khanh cười :

- Có tiền mua tiên cùng được, thật không sai chút nào!

Nhạc Hạc cũng cười :

- Chỉ cần lão nói ra được, đem năm trăm lượng này cho hết lão cũng không tiếc.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nhưng phải cẩn thận, coi chừng lão gạt đấy!

Nhạc Hạc :

- Trừ khi lão không còn muốn làm ở tiền trang nữa, nếu không lão không dám đâu.

Cảnh Huệ Khanh :

- Kẻ gởi tiền chắc đúng là hung thủ, hấn gởi tiền vào bảy ngàn năm trăm lượng đổi lấy năm tấm ngân phiếu, tấm năm ngàn lượng đưa cho Kim Húc, tấm một ngàn lượng đưa cho Lão Đà Quỷ, ba tấm năm trăm lượng đưa cho ba đồ đệ của Lão Đà Quỷ, vừa đúng bảy ngàn năm trăm lượng.

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy.

Cảnh Huệ Khanh :

- Hung thủ chịu bỏ ra bảy ngàn năm trăm lượng bạc chỉ để đối phó hai người chúng ta, chúng tỏ hung thủ rất giàu có.

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy nhưng có một điều tiểu đệ nghĩ mà không ra, hắn chỉ cần ẩn náu và không có hành động gì trong vòng một năm, tiểu đệ sẽ phải trở về Ngũ Lão hội để thọ hình, tại sao hắn không chọn cách này, mà lại vội vã phải giết tiểu đệ.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy, điều này ta cũng không hiểu được.

Nhạc Hạc mỉm cười :

- Giờ thì ổn rồi, chỉ cần ông lão chịu nhận ngân lượng của chúng ta thì hắn không thể tàn hình nữa!

Hai người bước đi chậm rãi, vừa nói chuyện vừa thưởng ngoạn dạ cảnh, hơn nửa tiếng sau mới về đến Ngũ Phúc khách sạn.

Thời gian hãy còn sớm, vả lại hai người cũng muốn đợi ông lão đến nên họ chưa đi ngủ, cùng ngồi trong phòng nói chuyện phiếm.

Cảnh Huệ Khanh :

- Người đoán xem lão sẽ đến hay không?

Nhạc Hạc :

- Lúc này lão nghe được sẽ có hai trăm lượng bạc, vẻ mặt rất hưng phấn cho nên trừ phi lão thật sự nhớ không ra, nếu không chắc chắn lão sẽ đến.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu lão không đến, chúng ta sẽ đến đó một lần nữa vào nửa đêm.

Nhạc Hạc :

- Lúc này tiểu đệ quên hỏi lão có ngụ trong tiền trang hay không, nếu ngụ ở ngoài thì tìm không được lão đâu?

Cảnh Huệ Khanh :

- Vậy thì đợi đến mai ta mới đến tìm lão, tiên lễ hậu binh, phải hỏi cho ra lẽ mới được.

Nhạc Hạc :

- Phải hơn nửa giờ nữa tiền trang mới đóng cửa, có thể lão phải đợi đóng cửa xong mới đến đây được.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta hơi lo lắng...

Nhạc Hạc :

- Lo lắng điều gì?

Cảnh Huệ Khanh :

- Tuy chúng ta đã dè dặt, nhưng nếu vẫn không thoát khỏi sự theo dõi của hung thủ thì e rằng...

Nhạc Hạc :

- Thế nào?

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu người là hung thủ, khi nhìn thấy ông lão đi đến khách sạn, người sẽ làm gì?

Nhạc Hạc biến sắc :

- Đúng rồi, hắn sẽ ra tay giết chết ông lão, ta phải đề phòng việc này?

Cảnh Huệ Khanh :

- Nhưng có lẽ chúng ta thoát khỏi sự theo dõi của hắn.

Nhạc Hạc đứng dậy :

- Không, tỷ tỷ lo lắng rất đúng, vậy tốt hơn hết chúng ta hãy đến tiền trang ngay bây giờ để bảo vệ an toàn cho ông lão.

Dứt lời định đến mở cửa.

Vừa đúng lúc đó có tiếng gõ cửa.

Nhạc Hạc chững lại lên tiếng hỏi :

- Ai đó?

Tiểu nhị lên tiếng trả lời :

- Khách quan, có một ông lão muốn gặp ngài.

Nhạc Hạc nghe vậy liền vội vàng mở cửa, quả nhiên nhìn thấy ông lão ở tiền trang đang đứng ở ngoài, sự lo lắng lúc này liền biến mất, chấp tay cười :

- Lão tiên sinh đã đến mời vào. Mời vào!

Ông lão chấp tay trả lễ, bước vào phòng.

Sau khi Nhạc Hạc mời lão ngồi xuống, rồi rót một ly trà cho lão, mỉm cười :

- Lão tiên sinh nhớ ra rồi à?

Ông lão nhận ly trà, cười nói :

- Đúng vậy, nhưng lão không rõ một điều, lão đệ đã nhận được ngân lượng của hắn, sao lại không biết hắn là ai?

Nhạc Hạc :

- Việc này có nguyên do của nó...

Nhất thời hắn nghĩ không ra nên làm ra vẻ khó nói :

- Nhưng... nhưng...

Cảnh Huệ Khanh tiếp lời :

- Phải đền ơn hắn.

Nhạc Hạc liền cười :

- Không sai, tại hạ sẽ đền ơn cho hắn.

Ông lão :

- Là thế nào?

Cảnh Huệ Khanh :

- Gia phụ mua bán thất bại, mất nợ mấy ngàn lượng bạc không thể trả được, buồn rầu đang định thắt cổ tự tử, bỗng nhiên có người đem tặng hai tấm ngân phiếu, một tấm năm ngàn lượng, một tấm năm trăm lượng. Người đó đem ngân phiếu đặt trước cửa nhà, liền quay đầu bỏ đi. Lúc đó tỷ đệ tại hạ vẫn nhà gia phụ lại

không quen biết với người đó cho nên gia phụ lệnh cho tỷ đệ chúng tôi đến đây xem xét để mai sau khi có khả năng sẽ đem tiền gửi trả cho hắn, và tìm cách đền ơn cứu giúp.

Ông lão nghe vậy liền cười :

- Thì ra là vậy, phải hai vị nói sớm, lão phu đã có thể nói liền lúc đó, vì lão phu không rõ dụng ý của hai vị, nên lúc này không dám nói ra.

Nhạc Hạc mỉm cười :

- Bây giờ lão tiên sinh có thể yên tâm rồi chứ?

Ông lão cười :

- Đúng vậy... đúng vậy...

Vừa trả lời vừa vuốt râu.

Nhạc Hạc hiểu ý cười nói :

- Gia phụ chỉ mắc nợ có bốn ngàn lượng, bây giờ tại hạ có đến năm ngàn năm trăm lượng, sau khi trả nợ vẫn còn dư, nếu lão tiên sinh chịu nói ra, những gì tại hạ hứa lúc này vẫn có giá trị.

Ông lão cười ha hả :

- Vậy hóa ra lão tham lam quá!

Nhạc Hạc :

- Đâu có, đâu có...

Nói đến đây liền lấy ra hai trăm lượng bạc, dùng một tấm vải gói gọn gàng, đưa đến trước mặt lão lời nói :

- Không có bao nhiêu, mong lão tiên sinh nhận cho!

Ông lão nhận gói bạc, cười đến không khép miệng lại được :

- Cảm ơn, cảm ơn, thật ngại quá...

Rồi tặng hăng, tiếp :

- Ân nhân mà hai vị muốn biết, may là lão cũng có quen biết, vì hắn thường hay qua lại tiền bạc với tệ trang, hai bên quen rất thân, nhưng hai vị đừng nên nói là do lão tiết lộ, nếu không hắn sẽ trách lão đấy.

Nhạc Hạc :

- đương nhiên, đương nhiên.

Ông lão :

- Nhắc đến người này quả thật là một nhân vật nổi tiếng, bất cứ ai đi lại trên giang hồ, không ai không biết hắn.

Nhạc Hạc :

- Ai vậy?

Ông lão :

- Hắn họ Đặng tên là Thịnh Long, có biệt hiệu là “Thần Quyền”, lúc trước ngụ ở Bắc Nham Đăng sơn.

Nhạc, Cảnh hai người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng hai người tràn đầy một niềm vui không thể nào diễn tả, vì sự việc tới đây đã rất rõ ràng, hung thủ sát hại Ngũ lão quả nhiên đúng là Thần Quyền Đặng Thịnh Long.

Cảnh Huệ Khanh vui mừng tột độ vội vàng hỏi :

- Hiện giờ hắn ở đâu?

Ông lão lại rơ râu, trầm ngâm :

- Việc này...

Nhạc Hạc lại lấy ra năm mươi lượng nhét vào tay lão :

- Bao nhiêu đó có đủ không?

Ông lão vội vàng giả vờ lên tiếng khước từ :

- Không được! Không được! Vậy coi sao được? Lão nhận hai trăm lượng đã quá nhiều rồi, đâu dám nhận thêm nữa!

Nhạc Hạc cười :

- Không cần khách sáo, hiện hấn ngụ ở đâu?

Ông lão :

- Long Môn trấn!

Nhạc Hạc :

- Long Môn hấn ở đâu?

Ông lão :

- Đi từ cửa Nam, khoảng hai mươi dặm thì tới, nhưng hấn không ở trong trấn, hấn ở trong một tòa trang viện ở phía Tây Long Môn trấn, tòa trang viện đó có tên là “Ngộ trang”.

Nhạc Hạc cũng rất vui mừng cười nói :

- Đa tạ sự chỉ điểm của lão tiên sinh, gần đây hấn có đến tiền trang không?

Ông lão :

- Không có, sau khi hấn gửi tiền vào tiền trang và đổi lấy ngân phiếu cách đây hai tháng thì không thấy hấn quay lại nữa.

Nhạc Hạc :

- Lão tiên sinh ngụ ở đâu?

Ông lão :

- Lão ở ngay trong tiền trang, ông chủ tiền trang là anh họ của lão!

Nhạc Hạc đứng dậy :

- Thôi được rồi, xin hẹn lại hôm khác tại hạ sẽ hầu rượu lão tiên sinh.

Ông lão cũng đứng dậy :

- Ha ha! Vậy thì lão không làm phiền hai vị nữa, xin cáo từ.

Nói xong cảm ơn hai người một lần nữa rồi mới ra về.

Nhạc Hạc tiễn lão ra khỏi khách sạn, sau khi nhìn hấn đã đi xa mới quay vào trong phòng vui mừng la lên :

- Tốt quá, chúng ta đã có đối tượng để phục thù và sự hàm oan sẽ được rửa sạch.

Cảnh Huệ Khanh cũng vui mừng :

- Từ lâu ta đã khẳng định hung thủ chắc chắn là Đặng Thịnh Long, còn người thì vẫn không tin, bây giờ có thể chứng minh sự phán đoán của ta không sai lầm chứ?

Nhạc Hạc cầm thanh kiếm lên :

- Đi, bây giờ chúng ta sẽ đến Long Môn trấn tìm hấn!

Cảnh Huệ Khanh :

- ĐỪNG vội, chúng ta bàn bạc kỳ trước đã.

Nhạc Hạc :

- Bàn bạc gì nữa?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đặng lão tặc võ công cái thế, e rằng hai ta sẽ không phải là địch thủ của hắn, cần phải bàn bạc một kế sách an toàn, nếu không lỡ để lão trốn thoát thì khó mà gặp lại hắn.

Nhạc Hạc cảm thấy có lý, liền hỏi :

- Tỷ tỷ cho rằng nên làm thế nào mới là kế sách an toàn?

Cảnh Huệ Khanh :

- Tuy Ngũ Lão hội có hứa, nếu ta tìm được hung thủ thì lập tức phái người đến chi viện, nhưng Ngũ Lão hội cách đây hơn ngàn dặm, nếu bây giờ ta thông báo cho họ rồi chờ họ phái người đến chi viện, chỉ sợ phải chờ trên một tháng, cho nên chỉ còn cách dựa vào chính chúng ta mà thôi.

Nhạc Hạc :

- Đúng!

Cảnh Huệ Khanh :

- Nhưng nếu chúng ta định bắt lấy hắn bằng võ công, đó là điều hoang tưởng, nên ta nghĩ rằng tốt nhất không nên động thủ trực tiếp với hắn.

Nhạc Hạc :

- Thế làm sao mới tốt hơn.

Cảnh Huệ Khanh :

- Chúng ta cải trang một lần nữa rồi đến “Ngộ trang” của hắn giả làm kẻ lỡ đường xin hắn cho ta tá túc một đêm.

Nhạc Hạc :

- Vậy thì phải cải trang thành những người bình thường nếu không hắn sẽ nghi ngờ.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đương nhiên, người không được đeo kiếm, chỉ được đem theo trủy thủ.

Nhạc Hạc :

- Rồi sau đó?

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu hắn đồng ý cho ta tá túc trong trang, thì sự việc rất thuận lợi, khi xưa trước khi hắn rời khỏi Quỷ bảo, đại thiếp của hắn có sanh một đứa con trai và đây tháng được vài hôm, đứa trẻ đó bây giờ độ mười hai tuổi, chúng ta sẽ nhắm vào đứa con trai của hắn, bắt cóc đứa trẻ, sau đó buộc hắn theo chúng ta đến Ngũ Lão hội để tị thú.

Nhạc Hạc gật đầu :

- Phương pháp này cũng được...

Cảnh Huệ Khanh :

- Võ công của người cao hơn ta, cho nên việc bắt cóc sẽ do ta phụ trách, người đợi đến khi ta ra tay xong.

Xem tiếp hồi 13 Như nhập bảo sơn không thủ hồi

13. Hồi 13 Như Nhập Bảo Sơn Không Thủ Hồi

Gian phòng được bày trí rất đẹp đẽ, thậm chí có thể nói là rất hào hoa, nhưng tất cả đồ đạc đều đã rất cũ kỹ, lại thêm lâu ngày không được lau chùi, nên trông rất dơ dáy, mất đi vẻ hào nhoáng của nó mà thôi.

Nhạc Hạc quan sát gian phòng một lượt, gật đầu :

- Rất tốt, tỷ đệ tại hạ là người cùng khổ, được tá túc ở một gian phòng hoa lệ như vậy, thật là quá may mắn.

Đặng Phúc :

- Nhưng nó hơi bẩn một chút, phải thu xếp gọn gàng mới được.

Nhạc Hạc :

- Được, tại hạ sẽ quét dọn thu xếp ngay bây giờ.

Hắn bỏ hành lý xuống, tìm được một cây chổi, liền bắt đầu công việc quét dọn.

Cảnh Huệ Khanh giả vờ như rất yếu đuối, đứng dựa tường rên rỉ :

- Lão trượng, lão trượng có thể cho tại hạ xin một ly nước nóng không?

Đặng Phúc :

- Được để lão đi lấy.

Nói xong định quay lưng đi ra ngoài.

Đúng lúc đó một ông lão xuất hiện trước cửa phòng.

Ông lão này khoảng sáu mươi mấy tuổi, thân hình rất cao lớn mặt vàng mình ốm, đôi mắt vô thần, đầu tóc rối bù dơ dáy, trên mình mặc bộ đồ chất liệu rất tốt, nhưng hình như mấy tháng rồi chưa thay, trông rất là bẩn thỉu.

Trong người của lão, tràn đầy một niềm chán nản tiêu cực!

Khi ánh mắt của Cảnh Huệ Khanh vừa nhìn vào người của ông lão, thì giống như bị điện giật, toàn thân run lên.

Trong lòng của Nhạc Hạc không muốn tin rằng ông lão ở trước mặt chính là Thần Quyền Đặng Thịnh Long từng nổi tiếng trong võ lâm, hắn nhìn ông lão với ánh mắt ngạc nhiên, rồi quay sang Đặng Phúc hỏi :

- Vị này...

Đặng Phúc :

- Đây là lão Trang chủ!

Trong lòng Nhạc Hạc càng kinh ngạc, liền chấp tay thi lễ với Thần Quyền Đặng Thịnh Long :

- Tại hạ Lý Lương bá kiến Trang chủ, tỷ đệ tại hạ bị lỡ đường, nên đến quý trang xin tá túc, may được Trang chủ chấp thuận, tại hạ rất lấy làm cảm kích.

Thần Quyền Đặng Thịnh Long nở một nụ cười không một chút sinh khí, chậm rãi :

- Không cần khách sáo, lão phu hoan nghinh tỷ đệ các người tá túc ở tệ trang đêm này...

Nhạc Hạc giả vờ cung kính :

- Tại hạ còn chưa thỉnh giáo quý tánh đại danh của Trang chủ?

Thần Quyền Đặng Thịnh Long :

- Lão phu họ Đặng, tên là Thịnh Long, mọi người gọi lão là Thần Quyền Đặng...

Lão nói đến đây, hai tay nắm lại, cười ngơ ngác :

- Quả đấm của lão phu từng đánh khắp thiên hạ không địch thủ, trên giang hồ mà nhắc đến năm chữ Thần Quyền Đặng Thịnh Long, có thể nói là không ai không biết, ta tin rằng các người cũng từng nghe qua, đúng không?

Lão nhìn vẻ mặt khó hiểu của Nhạc, Cảnh hai người bỗng nhiên nghiêm mặt :

- Các người không tin phải không? Được, để lão phu chứng tỏ cho các người xem, lão phu có thể dùng quả đấm đánh thủng nóc nhà...

Vừa nói vừa thủ thế, chuẩn bị xuất quyền.

Đặng Phúc nhú mày liền bước tới đẩy lão :

- Lão gia đã đến giờ đi ngủ rồi, đi thôi!

Thần Quyền Đặng Thịnh Long liền lui ba bước, quát lớn tiếng :

- Đừng đẩy ta! Đừng đẩy ta! Tên lão nô tài này. Người làm ta nổi giận, ta dùng quyền đánh chết người!

Lão ra sức đẩy Đặng Phúc ra, bước về phía Cảnh Huệ Khanh cười nói :

- Bảo Thoa! Bảo Thoa! Cuối cùng nàng đã trở về, ta biết nàng nhất định sẽ trở về!

Lại quay sang cười với Nhạc Hạc :

- Còn người nữa Kim Đình con ta! Người cũng đã trở về! Người có biết ta nhớ người lắm không? Người... người...

Rồi đột nhiên nụ cười vụt tắt, thay vào một vẻ mặt bi thương nghẹn ngào :

- Người... người là bất hiếu tử, chẳng lẽ người... người không biết ta thương người như thế nào à? Sao người lại ra đi mà không nói một lời?

Nói đến đây lại buông tiếng khóc gào.

Nhạc, Cảnh hai người đứng chững hững không biết việc gì đã xảy ra.

Đặng Phúc quát lớn :

- Đi thôi! Còn ăn nói hồ đồ nữa, lão nô sẽ bỏ mặc mặc lão gia.

Vừa nói vừa đẩy lão ra ngoài.

Thần Quyền Đặng Thịnh Long gào thét :

- Không! Không! Ta không đi! Ta mới nói chuyện với vợ của ta. Ta muốn nói chuyện với vợ của ta!

Đặng Phúc thở dài rồi đột nhiên dùng tay điểm vào huyệt ngủ của lão.

Thần Quyền Đặng Thịnh Long hừ một tiếng tức thì ngã xuống, hôn mê bất tỉnh.

Đặng Phúc lại thở dài ngượng ngùng nói :

- Xin lỗi, thần trí của Trang chủ không mấy bình thường, đôi lúc hay ăn nói hồ đồ như vậy...

Cảnh Huệ Khanh rất đổi ngạc nhiên :

- Sao... sao Trang chủ lại như vậy?

Đặng Phúc bùi ngùi :

- Khi xưa Trang chủ bị một cú sốc rất nặng, cho nên sinh bệnh như vậy, đây cũng là nguyên nhân khiến những người thân của Trang chủ bỏ đi từng người một, lão không nhẫn tâm nhìn chủ nhân cô đơn không nơi nương tựa đành ở lại để chăm sóc...

- Trang chủ bị cú sốc gì?

Đặng Phúc lắc đầu :

- Câu chuyện rất dài dòng, lão không muốn nhắc lại.

Nhạc Hạc :

- Ngày nào Trang chủ cũng bị như vậy à?

Đặng Phúc :

- Không, lúc tỉnh lúc mê, lúc tỉnh thì như người bình thường nhưng khi phát bệnh thì lúc khóc lúc cười, lão không còn cách khác, đành phải điểm vào huyệt ngủ để chủ nhân ngủ một giấc.

Cảnh Huệ Khanh :

- Trang chủ ở đây bao lâu rồi?

Đặng Phúc :

- Đã mười mấy năm.

Cảnh Huệ Khanh :

- Bị bệnh từ lúc nào?

Đặng Phúc :

- Đến đây không bao lâu, đại thiếp của chủ nhân là người đầu tiên phát hiện, tinh thần của chủ nhân khác thường liên dẫn theo bốn đức con trai và kim ngân châu báu bỏ đi. Sau đả kích này, bệnh tình của chủ nhân càng trầm trọng, đến lượt nhị thiếp cũng không chịu đựng nổi rồi cũng bỏ đi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Từ đó về sau ngày nào Trang chủ cũng bị như vậy à?

Đặng Phúc gật đầu :

- Đúng vậy!

Cảnh Huệ Khanh :

- Có khi nào Trang chủ đơn độc rời khỏi trang viện không?

Đặng Phúc :

- Có đôi lần như vậy, đều được lão tìm kiếm và dẫn về đây.

Cảnh Huệ Khanh :

- Trang chủ đã đến những đâu?

Đặng Phúc :

- Có một lần đến Long Môn trấn, lại có một lần đến tận Lạc Dương. Ôi!...

Hắn thở dài một tiếng, cúi xuống định ôm Thần Quyền Đặng Thịnh Long.

Nhạc Hạc :

- Chờ một chút!

Hắn bước gần Đặng Thịnh Long, dùng tay mở mi mắt của lão ra xem xét rồi vỗ vào huyệt ngủ của lão, giải huyệt cho lão.

Đặng Phúc ngạc nhiên :

- Ô! Thì ra lão đệ cũng biết võ công?

Nhạc Hạc mỉm cười :

- Chỉ biết chút ít thôi.

Đặng Phúc :

- Tại sao lão để lại giải huyết cho chủ nhân?

Nhạc Hạc :

- Tại hạ muốn xem tình trạng khi tỉnh dậy của Trang chủ như thế nào, nếu khi tỉnh dậy trở lại bình thường thì chứng tỏ bệnh tình của Trang chủ không nghiêm trọng lắm, còn có thể trị liệu được.

Chưa dứt câu, đã nghe Thần Quyền Đặng Thịnh Long lẩm bẩm :

- Đặng Phúc... Đặng Phúc...

Đặng Phúc :

- Lão gia, lão nô ở đây.

Thần Quyền Đặng Thịnh Long vẫn nhắm mắt :

- Bây giờ là lúc nào vậy?

Đặng Phúc :

- Lão gia mở mắt ra xem xem!

Thần Quyền Đặng Thịnh Long mở mắt ra, vừa thấy Cảnh, Nhạc hai người liền ngạc nhiên thất thanh :

-Ồ!... Các người không phải... đến đây xin tá túc sao?

Nhạc Hạc mỉm cười gật đầu :

- Đúng vậy!

Thần sắc của Thần Quyền Đặng Thịnh Long, vịn vào Đặng Phúc để đứng dậy :

- Xin lỗi, hai vị cứ nghỉ ngơi cho khỏe... Đặng Phúc, đưa lão phu về phòng.

Đặng Phúc liền dìu lão ra khỏi phòng.

Cảnh Huệ Khanh nháy mắt với Nhạc Hạc, Nhạc Hạc hiểu ý, liền bước theo sau :

- Lão trượng để tại hạ giúp một tay.

Đặng Phúc không phản đối, hai người dìu Đặng Thịnh Long về phòng của lão, để lão ngồi trên giường, cởi giày cho lão rồi đỡ lão nằm xuống :

- Lão gia, lão gia đừng suy nghĩ bậy bạ nữa, ngủ một giấc thật ngon được không?

Đặng Thịnh Long không trả lời, sau khi nằm xuống quay người vào trong, nằm yên bất động.

Đặng Phúc đắp mền cho lão rồi cùng Nhạc Hạc rời khỏi phòng nói khẽ :

- Lão đệ hãy về phòng nghỉ ngơi, để lão xuống nhà bếp lấy nước cho tỷ tỷ của người.

Nhạc Hạc cảm tạ rồi trở về phòng.

Cảnh Huệ Khanh thấy hần trở về vội vàng hỏi :

- Lão ở gian phòng nào?

Nhạc Hạc :

- Gian phòng ở chính giữa.

Cảnh Huệ Khanh :

- Bây giờ lão ra sao?

Nhạc Hạc :

- Đã lên giường ngủ rồi!

Cảnh Huệ Khanh căn môi :

- Hừ! Không biết lão điên thật hay điên giả?

Nhạc Hạc :

- Coi bộ thật đấy... lão quả thật là Thần Quyền Đặng Thịnh Long à?

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Không sai, nhưng đã già đi rất nhiều, dù lão có biến thành tro ta cũng nhận ra lão!

Nhạc Hạc nhú mày :

- Nếu quả thật lão là Đặng Thịnh Long thì tiểu đệ không thể nào hiểu được lão đã là một người điên khùng thì đâu có thể giết hại Ngũ lão.

Cảnh Huệ Khanh :

- Cho nên nghĩ rằng lão chỉ giả điên mà thôi?

Nhạc Hạc :

- Lão giả điên để làm gì?

Cảnh Huệ Khanh :

- Để lừa gạt chúng ta.

Nhạc Hạc lắc đầu :

- Không, lão đâu cần thiết phải giả điên để lừa gạt chúng ta? Đây không phải là biện pháp thông minh, lão biết chúng ta sẽ đến, có thể lách mặt...

Cảnh Huệ Khanh :

- Bấy ngàn năm trăm lượng là do lão gởi vào Hưng Ký tiền trang, có ông lão ở tiền trang làm chứng, đó là sự thật chứ?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy, nhưng... nhưng tiểu đệ có cảm giác lão không phải giả điên!

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng :

- Cho dù lão điên thật, nhưng Đặng Phúc bảo rằng hần khi mê khi tỉnh mà.

Nhạc Hạc gật đầu :

- Không sai, nhưng lão giết người khi tỉnh, hay là giết người khi điên?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đương nhiên là lúc tỉnh, kẻ điên cũng có thể giết người, nhưng đâu có thể có hành động với kế hoạch chu toàn như vậy?

Nhạc Hạc lại gật đầu, vừa định lên tiếng... Bỗng nghe phía ngoài có tiếng bước chân đến gần, liền cầm lấy cây chổi vừa quét vừa nói :

- Tỷ tỷ lên giường nằm nghỉ một chút đi!

Cảnh Huệ Khanh biết là Đặng Phúc đã đến, liền ngồi xuống cạnh giường, buồn rầu nói :

- Ôi! Không biết ngày mai có đi lại được không, tỷ tỷ thấy nhức đầu quá.

Nhạc Hạc :

- Ngày mai nếu vẫn không khỏe, tiểu đệ sẽ đến Long Môn trấn hốt cho tỷ tỷ một thang thuốc.

Dứt lời đã thấy Đặng Phúc bưng mâm trà bước vào.

Lão để mâm trà lên bàn, rót trà vào ly :

- Vị phu nhân này mắc bệnh gì?

Cảnh Huệ Khanh :

- Hình như là bị cảm.

Đặng Phúc đưa cho nàng một ly trà nóng :

- Uống chút trà nóng, có thể sẽ dễ chịu một chút.

Cảnh Huệ Khanh nhận ly và cảm tạ, vừa thổi vừa uống.

Đặng Phúc quay sang hỏi Nhạc Hạc :

- Tiểu đệ cũng dùng một ly chứ?

Nhạc Hạc :

- Đa tạ, để tại hạ tự rót được rồi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Quý Trang chủ đã ngủ chưa?

Đặng Phúc :

- Không biết, đau khổ lớn nhất của chủ nhân là thường xuyên ngủ không được, đôi lúc vài hôm liền không sao chớp mắt.

Cảnh Huệ Khanh tỏ vẻ đồng tình :

- Lão thật tội nghiệp!

Đặng Phúc :

- Lúc trước chủ nhân là một người rất khỏe mạnh...

Cảnh Huệ Khanh :

- Đã có mời lương y điều trị chưa?

Đặng Phúc :

- Có, danh y của Trung Nguyên đều đã được mời đến, nhưng vẫn không khỏi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Thê nhi của lão cũng quá nhẩn tâm, sao lại bỏ rơi mà không hầu hạ chăm sóc?

Đặng Phúc :

- Về điều này thì phải trách chính chủ nhân mới đúng.

Cảnh Huệ Khanh :

- Tại sao?

Đặng Phúc lắc đầu :

- Chuyện xấu trong nhà không nên loan truyền, lão không nói đâu.

Cảnh Huệ Khanh hỏi :

- Thê thiếp của lão đã bỏ đi đâu?

Đặng Phúc :

- Chánh thất đã chết, còn hai người thiếp thì không biết!

Cảnh Huệ Khanh :

- Chánh thất chết như thế nào?

Đặng Phúc lắc đầu không nói.

Cảnh Huệ Khanh :

- Bệnh của quý Trang chủ chắc có liên quan đến gia đình? Muốn khỏi bệnh, chỉ có cách bắt đầu từ việc gỡ rối những vấn đề thất gút, không chừng bệnh của lão có thể không thuốc mà khỏi.

Đặng Phúc thở dài :

- Không xong đâu, vấn đề đã bị thất gút chết, vĩnh viễn cũng không gỡ được!

Cảnh Huệ Khanh :

- Nói như vậy bệnh của quý Trang chủ có liên quan đến cái chết của chánh thất?

Đặng Phúc lắc đầu :

- Đêm đã khuya không nói nhiều nữa, hai vị hãy nghỉ ngơi đi.

Dứt lời quay lưng bước ra khỏi phòng.

Vừa bước ngang cửa phòng...

- A!

- Trời ơi!

Đột nhiên từ bên ngoài vọng lại những tiếng kêu khủng khiếp như có ai vừa gặp phải ma hay là ai đó đang bị ma bóp cổ.

Nhạc Hạc giật mình :

- Việc gì vậy?

Hình như Đặng Phúc đã rất quen với những tiếng la khủng khiếp đó nên chỉ lắc đầu thở dài :

- Lại tác động nữa rồi!

Dứt lời nhanh chân bỏ đi.

Nhạc, Cảnh hai người cũng ra khỏi phòng nhanh chân bước theo.

Ba người nhanh chân chạy tới sân giữa của trang viện, chỉ thấy Thần Quyền Đặng Thịnh Long đang rụt rè sợ hãi khép mình ở một góc sân, sắc mặt trắng bệch, người run cầm cập, đáng vẻ sợ hãi lắm lắm :

- Ta... ta lại thấy.... thấy nàng nữa! Ta lại nhìn thấy nàng rồi.

Nhạc Hạc liền phóng tới hỏi :

- Lão nhìn thấy ai?

Toàn thân Đặng Thịnh Long đang không ngừng run rẩy :

- Nàng... nàng... nàng...

Nhạc Hạc :

- Nàng là ai?

Trong đôi mắt của Đặng Thịnh Long tràn đầy vẻ sợ hãi :

- Nàng là... nàng là...

Đặng Phúc quát :

- Lão gia đừng ăn nói hồ đồ nữa, mau về phòng ngủ đi!

Vừa quát vừa định giơ tay đỡ lão dậy.

Nhạc Hạc đưa tay chặn lão lại :

- Đừng, lão hãy để Trang chủ nói hết những gì muốn nói, vậy sẽ dễ chịu hơn!

Rồi quay sang hỏi Đặng Thịnh Long :

- Đặng trang chủ vừa nhìn thấy ai vậy?

Thần Quyền Đặng Thịnh Long :

- Thê tử của ta! Thê tử của ta! Nàng... nàng mình đầy máu me, đang phóng thẳng vào... vào người của ta.

Nhạc Hạc :

- Thê tử của Trang chủ tên gì?

Thần Quyền Đặng Thịnh Long :

- Chúc Bích Anh! Nàng chết không nhắm mắt, vẫn không chịu buông tha cho ta, nàng đến lấy mạng của ta...

Nhạc Hạc :

- Tại sao nàng chết không nhắm mắt? Tại sao lại phải đòi mạng của lão.

Thần Quyền Đặng Thịnh Long :

- Tại vì...

Đặng Phúc trầm giọng :

- Lão gia, đừng nên nói nữa!

Thần Quyền Đặng Thịnh Long thét lên :

- Không! Ta phải nói! Ta phải nói, chính ta đã giết nàng! Chính ta đã hạ thuốc độc vào thức ăn của nàng.

Nhạc Hạc :

- Tại sao lão lại giết thê tử của mình?

Thần Quyền Đặng Thịnh Long thần sắc mê man :

- Đúng rồi, tại sao ta lại giết vợ của mình?Ồ! Đúng rồi, là Vu Bảo Thoa đã ép ta, nàng nói... nàng nói không phải nàng đi, thì ta đi, cho nên ta đã... đã hạ độc vào thức ăn của nàng.

Với đôi mắt vô thần lão nhìn Cảnh Huệ Khanh van xin :

- Bích Anh! Ta có lỗi, mong nàng hãy tha thứ cho ta, đừng đầy đoạ ta nữa được không?

Cảnh Huệ Khanh thấy lão vẫn còn mê man, liền hỏi :

- Lão còn giết ai nữa?

Thần Quyền Đặng Thịnh Long :

- Ta... ta... ta còn giết hại ai nữa?

Đột nhiên Đặng Phúc bước đến bên lão, phóng chỉ điểm vào huyệt ngủ của lão.

Thần Quyền Đặng Thịnh Long vẫn đang lảo đảo :

- Ta... lại giết... giết...

Chưa dứt lời, người đã ngã xuống.

Cảnh Huệ Khanh nhíu mày :

- Tại sao không để cho lão nói hết?

Đặng Phúc yên lặng cúi xuống đỡ Đặng Thịnh Long dậy, đi vào trong phòng.

Nhạc, Cảnh hai người đứng im bất động, bây giờ hai người đã có nhận xét giống nhau, Đặng Thịnh Long bị điên thật, chứ không phải giả vờ.

Vì một người bình thường không bao giờ dám tự khai là đã giết vợ mình.

Nhưng vẫn còn một điều nghi không ra, Đặng Thịnh Long đã điên khùng như vậy, làm sao có thể trong những lúc tỉnh chập chờn, kế hoạch sát hại Ngũ lão và muốn người giết Nhạc Hạc?

Hai người đều không thể giải đáp được.

Trong giây lát, Đặng Phúc đã đóng cửa lại, bước ra ngoài.

Lão thấy Nhạc, Cảnh hai người vẫn còn đứng im, thần sắc lộ vẻ không vui nói :

- Sao hai vị không về phòng nghỉ ngơi?

Cảnh Huệ Khanh :

- Tỷ đệ tại hạ muốn biết tại sao Trang chủ đã giết vợ mình, lão trượng có thể kể cho tỷ đệ tại hạ nghe không?

Đặng Phúc :

- Không có việc đó đâu, hai vị đừng tin!

Cảnh Huệ Khanh :

- Tại hạ tin là có...

Đặng Phúc ngắt lời :

- Không, người điên thì ăn nói hồ đồ... hãy về phòng nghỉ ngơi đi?

Nhạc Hạc không muốn làm lộ thân phận, liền kéo tay Cảnh Huệ Khanh :

- Tỷ tỷ, chúng ta về phòng nghỉ ngơi đi, đừng làm phiền lão trượng nữa!

Hai người trở về phòng, đóng cửa phòng lại, thổi tắt ngọn đèn, sánh vai ngồi xuống cạnh giường, Cảnh Huệ Khanh nói khẽ :

- Lão già này thật xảo quyệt, lúc này nếu không phải ra tay điểm huyệt của Đặng lão tặc, Đặng lão tặc đã khai ra tất cả.

- Đúng vậy!

Cảnh Huệ Khanh :

- Lát nữa ta sẽ đi xem xét xung quanh, nếu quả thật trong trang viện chỉ có hai chủ tớ họ thì chúng ta có thể ra tay.

Nhạc Hạc :

- Theo tiểu đệ thì ta đừng vội ra tay.

Cảnh Huệ Khanh :

- ...

Nhạc Hạc :

- Đặng Thịnh Long bị điên hình như võ công đã mất, bây giờ lão chỉ là một người vô cùng yếu đuối, cho nên...

Cảnh Huệ Khanh ngắt lời :

- Không đúng, võ công của lão tặc chưa chắc đã mất.

Nhạc Hạc :

- Nhưng tình hình lúc này, tỷ tỷ cũng thấy đó, Đặng Phúc dùng tay đẩy lão, lão liền bị lão đảo.

Cảnh Huệ Khanh :

- Lúc đó lão đang trong cơn điên, ta hỏi người, theo người thì lão có phải là hung thủ đã sát hại lệnh tôn và Ngũ lão?

Nhạc Hạc gật đầu :

- Đã chứng minh được lão là người mua chuộc Kim Húc và Lão Đà Quý, thì đương nhiên lão là một trong những hung thủ đã sát hại gia phụ và Ngũ lão.

Cảnh Huệ Khanh :

- Như vậy, tên quái khách xuất hiện ở Ngọa Lân sơn trang hôm nọ cũng là lão chứ?

Nhạc Hạc :

- Hừ...

Cảnh Huệ Khanh :

- Hôm đó lão có thể dùng chân đá ngã cánh cửa sắt, người nói võ công của lão có bị mất không?

Nhạc Hạc :

- Khi xưa tất cả có năm người giả mạo Ngũ lão để sát hại gia phụ, tên quái khách chưa chắc là Đặng Thịnh Long.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta lại cho rằng chắc chắn là hắn.

Nhạc Hạc :

- Nhưng xem tình hình của lão hôm nay...

Cảnh Huệ Khanh lại ngắt lời hắn :

- Lúc lão tỉnh thì còn võ công, lúc lão điên có thể công lực sẽ yếu đi.

Nhạc Hạc :

- Vậy thì chúng ta có thể thừa lúc lão phát điên liền ra tay bắt lão, chắc chắn sẽ thành công nên tiểu đệ cho rằng không nên vội vàng ra tay...

Cảnh Huệ Khanh :

- Người định hành động ra sao?

Nhạc Hạc :

- Sáng mai tỷ tỷ giả vờ bệnh nặng không đi lại được, tiểu đệ đến thỉnh cầu Đặng Phúc cho chúng ta tá túc thêm một ngày. Sau đó tiểu đệ giả vờ đến Long Môn trấn để hết thuốc nhưng thật sự là đến Lạc Dương để mua một chiếc xe ngựa, rồi mời ông lão ở tiền trang đến đây, nếu ông lão chỉ ra kẻ gởi tiền vào tiền trang chính là Đặng Thịnh Long thì chúng ta có thể ra tay bắt người, rồi giải họ về Ngũ Lão hội.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ông lão có chịu đến đây không?

Nhạc Hạc :

- Vì muốn chứng minh sự thật, nếu lão không chịu tiểu đệ đành phải dùng vũ lực.

Cảnh Huệ Khanh gật đầu, đứng dậy nói :

- Bây giờ tên Đặng Phúc chắc đã ngủ rồi, chúng ta ra ngoài xem sao...

Hai người liền lên ra khỏi phòng, bắt đầu lục soát khắp trang viện.

Kết quả đúng như lời của Đặng Phúc, cả trang viện ngoài hai chủ tớ của họ ra không có kẻ thứ ba.

Sáng sớm hôm sau Cảnh Huệ Khanh liền thi hành theo kế hoạch, giả vờ bệnh nặng, Nhạc Hạc ra khỏi phòng, vào tận nhà bếp mới tìm được Đặng Phúc, thấy lão đang nấu cơm liền chấp tay chào :

- Lão trượng dậy sớm quá!

Đặng Phúc :

- Tỏi qua ngủ ngon không?

Nhạc Hạc :

- Ngủ ngon nhưng bệnh cảm của tỷ tỷ tại hạ hình như càng nặng hơn...

Đặng Phúc :

- Vậy làm sao bây giờ?

Nhạc Hạc :

- Tỷ tỷ của tại hạ thật sự đi không nổi nữa cho nên tại hạ cả gan đến xin lão trượng...

Đặng Phúc đỡ lời :

- Các người có thể ở lại tề trang thêm một ngày nhưng lão có điều kiện!

Nhạc Hạc :

- Lão trượng cứ nói, nếu nằm trong khả năng của tại hạ, tại hạ không dám chối từ.

Đặng Phúc :

- Lão chỉ yêu cầu hai người hứa với lão một việc.

Nhạc Hạc :

- Việc gì?

Đặng Phúc :

- Không được đến gần chủ nhân của ta.

Nhạc Hạc ngạc nhiên :

- Tại sao?

Đặng Phúc :

- Chủ nhân của lão hề gặp người lạ thì sẽ phát bệnh.

Nhạc Hạc :

-Ồ! Thì ra vậy, được tỷ đệ tại hạ sẽ không đến thăm lão nữa.

Đặng Phúc :

- Nếu chủ nhân lại xuất hiện trước mặt hai vị, thì xin hai vị đừng nên hỏi bất cứ việc gì.

Nhạc Hạc :

- Được, được!

Đặng Phúc :

- Cơm sắp chín rồi, lão đệ hãy đến cái giếng phía sau để rửa mặt rồi vào dùng cơm!

Nhạc Hạc :

- Đa tạ, tại hạ không thấy đói, định đến Long Môn trấn mua một ít thuốc.

Đặng Phúc :

- Ở đó có một đại phu, lão đệ hãy dùng cơm trước đi rồi đến đó mời đại phu về khám bệnh cho tỷ tỷ của người.

Nhạc Hạc :

- Long Môn trấn cách đây bao xa?

Đặng Phúc :

- Khoảng một dặm.

Nhạc Hạc :

- Vậy thì tại hạ sẽ đi mời đại phu trước, khám bệnh cho tỷ tỷ xong rồi mới dùng cơm.

Dứt lời quay đầu bước đi. Nhưng vừa tới cửa nhà bếp, hắc quay lại hỏi :

- À! Vị đại phu đó tên gì vậy?

Đặng Phúc :

Nhạc Hạc :

- Hắc thường xuyên ở nhà chứ?

Đặng Phúc :

- Không, đôi lúc cũng đi ra ngoài để khám bệnh.

Nhạc Hạc :

- Bệnh của tỷ tỷ tại hạ không thể kéo dài được, nếu như không gặp được đại phu, tại hạ sẽ tự đi mua thuốc, trễ lắm sẽ về lúc giữa ngọ, nhờ lão trượng chăm sóc dùm tỷ tỷ của tại hạ.

Đặng Phúc :

- Được!

Nhạc Hạc quay về phòng đánh tiếng với Cảnh Huệ Khanh rồi rời khỏi trang viện, tiến về Long Môn trấn.

Sau khi hắc đi khỏi không bao lâu thì Đặng Phúc đem cơm sáng vào phòng, thấy Cảnh Huệ Khanh vẫn nằm trên giường liền bước tới hỏi :

- Lý cô nương có đỡ không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Tôi mệt lắm, cảm thấy chóng mặt...

Đặng Phúc :

- Có thấy sốt không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Không có, chỉ thấy chóng mặt muốn ngủ...

Đặng Phúc :

- Ngồi dậy dùng chút cơm đi, có thể sẽ dễ chịu một chút.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đa tạ lão trượng, bây giờ tôi ăn không nổi đâu, để chút nữa sẽ ăn sau.

Đặng Phúc :

- Tướng công của cô nương là...

Cảnh Huệ Khanh :

- Tiên phu đã qua đời cách đây vài năm, hiện giờ ta sống với đứa em trai lúc này.

Đặng Phúc :

- Võ công của lĩnh đệ cũng khá, hẳn là môn hạ của môn phái nào vậy?

Cảnh Huệ Khanh :

- Tôi cũng không rõ lắm, lúc nhỏ hẳn có theo một võ sư luyện võ, sau đó làm việc ở một tiêu cục, không biết lý do gì lại không làm nữa, lần này hẳn muốn dẫn tôi đến Lạc Dương để tìm một người dì.

Đặng Phúc :

- Ồ!

Cảnh Huệ Khanh hỏi :

- Quý Trang chủ thức dậy chưa?

Đặng Phúc :

- Chưa, chắc chủ nhân phải ngủ đến trưa mới dậy được, lúc này lĩnh đệ có nhắc nhở cô nương điều gì không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Việc gì?

Đặng Phúc :

- Mong hai vị đừng đến thăm chủ nhân nữa, nếu chủ nhân có đến phòng này cũng mong đừng hỏi bất cứ điều gì?

Cảnh Huệ Khanh :

- Được, tôi sẽ không hỏi nữa.

Đặng Phúc :

- Cô nương hãy nghỉ ngơi đi, lão còn nhiều việc phải làm.

Dứt lời định bước ra khỏi phòng.

Đột nhiên lão đứng lại.

Bởi vì có một người xuất hiện trước cửa!

Người này khoảng hơn bốn mươi tuổi, thân thể cường tráng, tướng mạo uy nghi, nhưng giữa đôi mày ẩn giấu một chút sát khí, mình vận thanh bào, lưng thắt dây đen, trông rất hùng dũng hào khí.

Đặng Phúc chưng hửng giây lát :

- Là người!

Người trung niên cười ha hả để lộ một hàm răng trắng đều :

- Đúng vậy, lão Đặng đã lâu không gặp.

Đặng Phúc hơi biến sắc :

- Người đến đây làm gì?

Người trung niên mỉm cười :

- Đi ngang qua đây, nhân tiện ghé vào.

Đặng Phúc nghe vậy cảm thấy không vui :

- Hừ! Thì ra chỉ là đi ngang qua đây!

Lão cố tình lặp lại bốn chữ “Đi ngang qua đây” như là lời chế nhạo phát ra từ một trái tim tràn đầy phần nộ.

Nhưng người trung niên không hề để ý, mỉm cười :

- Gần đây lão ra sao?

Đặng Phúc miễn cưỡng :

- Vẫn như xưa.

Người trung niên bước vào phòng thấy Cảnh Huệ Khanh nằm trên giường liền hỏi :

- Vị phu nhân này là ai?

Đặng Phúc :

- Đến xin tá túc một đêm.

Người trung niên thấy Cảnh Huệ Khanh chỉ là một phụ nhân có dung mạo bình thường nên chẳng hỏi tiếp nữa :

- Ta đến thăm lão một chút.

Dứt lời quay lưng bước thẳng ra khỏi phòng.

Đặng Phúc lẩm bẩm :

- Hừ! Đi ngang qua đây! Hừ! Chỉ là đi ngang qua đây thôi.

Cảnh Huệ Khanh hỏi :

- Hắn là ai?

Đặng Phúc :

- Đệ tử chân truyền của chủ nhân!

Cảnh Huệ Khanh :

- Hắn tên gì vậy?

Đặng Phúc :

- Âu Dương Trường Phong, có người gọi hắn là “Phích Lịch đại hiệp”, thật ra, hừ! Theo ta hắn còn thua một con chó!

Cảnh Huệ Khanh :

- Hắn không tốt?

Đặng Phúc :

- Vô tình vô nghĩa!

Cảnh Huệ Khanh :

- Đối với ai?

Đặng Phúc :

- Với bất cứ ai cũng vậy?

Cảnh Huệ Khanh :

- Tại sao lão trượng lại biết.

Đặng Phúc :

- Đối với ân sư của mình hần còn như vậy, người ngoài đối với người ngoài thì khỏi nói!

Cảnh Huệ Khanh :

- Hần đối xử với quý Trang chủ điều gì không tốt?

Đặng Phúc :

- Sau khi mãn nghệ rời khỏi sư môn, mấy năm liền không hề về thăm một lần, thậm chí đến đại thọ lục tuần của chủ nhân hần cũng không về. Sau khi chủ nhân bị bệnh, càng không thấy bóng dáng của hần, hình như quan hệ sư đồ đã bị cắt đứt từ lâu, hần đâu phải là con người!

Cảnh Huệ Khanh :

- Có thể quý Trang chủ đã làm gì khiến hần bất mãn?

Đặng Phúc :

- Không thể nào, chủ nhân đối xử với hần rất tốt.

Cảnh Huệ Khanh :

- Hần ở đâu vậy?

Đặng Phúc :

- Ai mà biết!

Bây giờ hần đi thăm quý Trang chủ, lão cũng nên đến đó xem sao để tránh xảy ra việc ngoài ý muốn.

Đặng Phúc gật đầu liền bước ra khỏi phòng.

Nhưng lão vừa ra khỏi phòng, liền nghe giọng nói của “Phích Lịch đại hiệp Âu Dương Trường Phong” vang lên :

- Lão Đặng, lão đang ngủ rất ngon, ta gọi hoài cũng không dậy, xảy ra việc gì vậy?

Đặng Phúc lạnh nhạt :

- Đêm qua bệnh của chủ nhân lại tái phát, ta đành phải điểu vào huyết ngủ của chủ nhân.

Âu Dương Trường Phong hỏi :

- Có tin tức gì của đại thiếp, nhị thiếp không?

Đặng Phúc :

- Không có.

Âu Dương Trường Phong :

- Thật đáng ghét. Họ chỉ cần tiền chứ đâu cần người.

Đặng Phúc :

- Trên đời này người đáng ghét còn rất nhiều.

Âu Dương Trường Phong :

- Nếu lão biết được họ ở đâu hãy nói với ta, ta sẽ đến tìm họ để thanh toán.

Đặng Phúc hừ nhẹ một tiếng :

- Không biết!

Âu Dương Trường Phong thở dài :

- Lão Đặng, mấy năm gần đây ta ít có về thăm ân sư vì quá bận việc, lão giận đối làm gì?

Đặng Phúc cười lạnh lùng :

- Âu Dương đại hiệp quá nặng lời, lão chẳng qua chỉ là một đầy tớ của lĩnh sư, đâu dám giận đối với Âu Dương đại hiệp.

Âu Dương Trường Phong :

- Lời nói xỏ xiên của lão ai nghe cũng hiểu mà?

Đặng Phúc :

- Nếu Âu Dương đại hiệp cảm thấy khó chịu, vậy thì xin mời.

Âu Dương Trường Phong :

- Lần này ta đến đây có việc cần bàn với lão.

Đặng Phúc không lên tiếng.

Âu Dương Trường Phong :

- Đạo này ta hơi túng, muốn mượn lão một ít tiền, sẽ trả dứt trong ba tháng, thế nào?

Đặng Phúc nghe vậy liền cười ha hả :

- Thì ra Âu Dương đại hiệp đến đây để mượn tiền, ha ha ha...

Âu Dương Trường Phong :

- Không nhiều lắm đâu, khoảng ba ngàn lượng, tiền lời ta sẽ trả đủ, thế nào?

Đặng Phúc dứt tiếng cười, với một giọng nói đầy vẻ mỉa mai, lạnh lùng :

- Đừng nói là lão không có ba ngàn lượng, dù là có lão thà ném xuống sông, cũng còn nghe được một tiếng “tùm”!

Âu Dương Trường Phong :

- Tiền mà ta hỏi mượn, là tiền của gia sư mà.

Đặng Phúc :

- Hừ! Nếu chủ nhân còn tiền thì đại thiếp, nhị thiếp đâu có bỏ đi?

Âu Dương Trường Phong :

- Đừng hòng gạt ta, không phải gia sư đã gửi mấy chục vạn lượng bạc ở một tiền trang trong thành Lạc Dương.

Đặng Phúc nóng giận :

- Người nói vậy!

Âu Dương Trường Phong :

- Thôi! Thôi! Thôi! Không cho mượn thì thôi sao lại nóng giận như vậy... ta đi đây!

Một hồi lâu, Đặng Phúc mới khẽ mỉm cười :

- Đồ vô liêm sỉ.

Lúc đó tiếng chân của Âu Dương Trường Phong đã đi xa.

Cảnh Huệ Khanh nằm trong phòng đã nghe rõ từng câu một lời nói của họ, trong lòng cũng cảm thấy căm ghét Âu Dương Trường Phong, thâm nghĩ :

- Sư phụ thế nào thì đệ tử thế đó, đây cũng là tội nghiệp của Đặng lão tặc!

Nàng bước xuống giường đi ra ngoài xem xét một lượt rồi trở về rửa mặt thấy cơm sáng để trên bàn cũng khá ngon, liền ngồi xuống ăn một ít sau đó trở lại nằm trên giường.

Một lát sau Đặng Phúc lại đến phòng nàng.

Lão thấy cơm sáng còn quá nhiều, liền nói :

- Sao không ăn nhiều một chút!

Cảnh Huệ Khanh :

- Ăn không nổi!

Đặng Phúc :

- Lệnh đệ chắc sắp về rồi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Chắc cũng sắp về quý Trang chủ vẫn chưa dậy à?

Đặng Phúc :

- Chưa, để chủ nhân ngủ thêm một chút nữa.

Cảnh Huệ Khanh :

- Âu Dương đại hiệp đi rồi à?

Đặng Phúc :

- Hừ! Hắn dám không đi!

Cảnh Huệ Khanh :

- Tôi đã nghe được câu chuyện lúc này, không ngờ hắn đến chỉ để mượn tiền.

Đặng Phúc vẫn chưa nguôi giận :

- Vậy mà hắn cũng dám lên tiếng thật vô liêm sỉ!

Cảnh Huệ Khanh :

- Sao hắn biết Trang chủ có tiền gửi ở tiền trang?

Đặng Phúc :

- Hắn đoán mò thôi, tài sản của chủ nhân đã bị đại thiếp, nhị thiếp lấy đi hết rồi, hiện giờ chủ tớ ta chỉ nhào vào cầm cố để sống qua ngày, sao lại có tiền gửi vào tiền trang?

Cảnh Huệ Khanh thở dài :

- Thật không may, nhưng đến lúc không còn gì để cầm lúc đó sẽ sống ra sao?

Đặng Phúc :

- Đến lúc đó sẽ tính sau. Mấy hôm trước, có người ưng ý tòa trang viện này, ra giá năm ngàn lượng. Vì lão thấy còn chưa đến bước đường cùng nên chưa đồng ý.

Cảnh Huệ Khanh :

- Lão trượng quả là một người trung thành, thật đáng kính nể.

Đặng Phúc gượng cười :

- Lão theo chủ nhân từ nhỏ, chủ nhân đối xử với lão cũng rất tốt, nên lão không nỡ bỏ đi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Tuy ta không hiểu rõ quá khứ của quý Trang chủ nhưng ta cũng hiểu ra một điều, chắc hẳn quý Trang chủ thất bại vì đàn bà.

Đặng Phúc :

- Đúng vậy, nhưng chủ nhân không phải là người háo sắc, chỉ vì chánh thất hiềm muộn, nên mới nạp thiếp...

Cảnh Huệ Khanh :

- Tuổi tác của họ nhỏ hơn quý Trang chủ nhiều chứ?

Đặng Phúc :

- Đúng, nhỏ hơn gần hai mươi tuổi, có thể đó cũng là một nguyên nhân khiến họ bỏ đi...

Cảnh Huệ Khanh :

- Ngoài chánh thất và hai người thiếp ra quý Trang chủ còn có người đàn bà nào khác không?

Đặng Phúc lắc đầu :

- Không có, không có!

Hình như lão không muốn nói thêm nữa, nên đứng dậy :

- Cô nương hãy nghỉ cho khỏe, lão phải đến chăm sóc cho chủ nhân.

Lão thu dọn những gì còn lại của buổi cơm sáng ở trên bàn, rồi bước ra khỏi phòng...

Xem tiếp hồi 14 Nhân tử thù tiêu oan vị bạch

14. Hồi 14 Nhân Tử Thù Tiêu Oan Vị Bạch

Gần trưa, Thần Quyền Đặng Thịnh Long đã tỉnh dậy.

Giấc ngủ vừa rồi, làm cho thần trí và nguyên khí của lão hồi phục rất nhiều, lão ăn được hai chén cơm với sự hầu hạ của Đặng Phúc, rồi ra khỏi phòng đi tản bộ trong sân.

Bỗng nhiên, hình như lão nhớ ra điều gì, dừng lại hỏi Đặng Phúc :

- Đặng Phúc, lão phu mơ hồ nhớ được đêm qua có người đến đây, phải không?

Đặng Phúc :

- Đúng vậy, là một trung niên phụ nhân và một thanh niên, họ là hai tỷ đệ, vì lỡ đường nên xin vào tá túc, vị phụ nhân đó lại bị mắc bệnh.

Thần Quyền Đặng Thịnh Long :

- Họ rời khỏi chưa?

Đặng Phúc :

- Chưa, vị phụ nhân đó bị cảm rất nặng nên rất yếu đuối và xin tá túc thêm một ngày nữa, sáng nay Lý lão đệ đã đến Long Môn trấn để mời đại phu.

Thần Quyền Đặng Thịnh Long “ồ” một tiếng :

- Để ta đến xem xem.

Đặng Phúc kéo lão lại :

- Lão gia không nên đến đó, đâu có gì đáng xem, nàng chỉ là một phụ nhân bình thường.

Thần Quyền Đặng Thịnh Long :

- Không, nên đến đó xem sao!

Dứt lời, gạt tay của Đặng Phúc ra cất bước đi tới.

Đặng Phúc van xin :

- Lão gia, lão gia đang mang bệnh đừng nên nhọc thân như vậy! Đã có lão nô săn sóc cho người bệnh, lão gia hãy về phòng nghỉ ngơi đi!

Thần Quyền Đặng Thịnh Long không chịu, tiếp tục đi tới :

- Lâu lắm rồi lão phu không gặp được người lạ, có cơ hội trò chuyện với người lạ chẳng phải tốt lắm sao?

Đặng Phúc :

- Nhưng...

Thần Quyền Đặng Thịnh Long không vui :

- Người còn lải nhải gì nữa, lão phu sẽ nổi giận đấy.

Đặng Phúc lo sợ khi lão nổi giận, bình lại tái phát đành phải im lặng, lặng lẽ đi theo lão.

Đến trước cửa phòng của Cảnh Huệ Khanh, Đặng Phúc vào phòng trước nói với Cảnh Huệ Khanh :

- Lý cô nương, chủ nhân đến đây để thăm cô nương.

Cảnh Huệ Khanh vội vàng ngồi dậy.

Thần Quyền Đặng Thịnh Long bước vào phòng mỉm cười hỏi :

- Lý cô nương đã thấy khỏe chưa?

Cảnh Huệ Khanh tỏ ý cảm tạ :

- Khỏe nhiều rồi, đa tạ sự lo lắng của Trang chủ, tôi rất là cảm kích.

Thần Quyền Đặng Thịnh Long ngồi xuống một chiếc ghế cười nói :

- Không cần khách sáo, bệnh tình của cô nương chưa khỏi hẳn, cứ ở lại tệt trang đợi khi khỏi hẳn rồi mới đi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đa tạ, chỉ sự làm phiền Trang chủ, tôi thấy làm áy náy.

Thần Quyền Đặng Thịnh Long :

- Tệt trang có hai chủ tớ của lão, cho nên rất hoan nghinh có khách đến chơi... Lịnh đệ vẫn chưa về à?

Cảnh Huệ Khanh làm ra vẻ bồn chồn nói :

- Đã đi hơn nửa ngày rồi, không biết làm gì mà đến giờ vẫn chưa về.

Thần Quyền Đặng Thịnh Long :

- Chắc là Bóc đại phu đi vắng nên đã đi hốt thuốc rồi.

Cảnh Huệ Khanh :

-Ồ!...

Thần Quyền Đặng Thịnh Long :

- Cô nương là người ở đâu vậy?

Cảnh Huệ Khanh :

- Phụng Dương.

Thần Quyền Đặng Thịnh Long :

- Phụng Dương cũng là một nơi náo nhiệt, ở đó có một vị võ lâm cao nhân tên là “Thiết Đầu Ông Lục Định Sơn” có giao tình khá thân với lão phu.

Cảnh Huệ Khanh :

-Ồ!...

Thần Quyền Đặng Thịnh Long cười nói :

- Tuy có biệt hiệu là Thiết Đầu Ông, nhưng lại rất sợ lão phu.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ồ!...

Thần Quyền Đặng Thịnh Long :

- Cách đây hai mươi năm, có một lần hấn đến cổ bảo của lão phu tự xưng Thiết Đầu của hấn là thiên hạ vô địch, ha ha ha, kết quả là hấn đã bị thua.

Cảnh Huệ Khanh tỏ vẻ rất hứng thú cười nói :

- Nói như vậy, đầu của Trang chủ còn cứng hơn đầu của hấn?

Đặng Thịnh Long cười lớn :

- Không sai! Lão phu tuy vang danh thiên hạ nhờ quyền pháp nhưng công phu trên đầu cũng không thua bất cứ ai, lão phu có thể dùng đầu đập bể miếng đá dày bốn tấc.

Cảnh Huệ Khanh le lưỡi :

- Thật lợi hại!

Thần trí của Thần Quyền Đặng Thịnh Long hình như lại bắt đầu mê man, múa tay múa chân, ăn nói lung tung :

- Lại có một lần lúc lão phu còn trẻ... để ta nhớ xem. Ồ! Đúng rồi lúc đó ta khoảng năm mươi tuổi, có một hôm ta đến nghỉ tại khách sạn, bỗng nhiên có một đám cô nương chạy đến, họ giống như một bầy cọp cái, ngang nhiên xông vào phòng của lão, muốn lão phu nhận họ làm đồ đệ, lão phu không sợ trời, không sợ đất nhưng sợ nhất là cọp cái. Ồ! Không phải là cọp cái mà là sư tử Hà Đông, cô nương biết không? Sư tử Hà Đông là thứ đáng sợ nhất...

Đặng Phúc biết lão lại lên cơn liền bước tới đỡ và cắt ngang lời lão :

- Lão gia không phải thích xem cá lắm sao. Trong ao có rất nhiều cá đang lặn lội, lão nô dẫn lão gia đi thưởng thức.

Thần Quyền Đặng Thịnh Long gạt tay lão ra bực bội nói :

- Đừng cắt ngang lời ta, bây giờ lão phu không muốn xem cá, lão phu muốn trò chuyện với Bảo Thoa, Bảo Thoa, ta nói đến đâu vậy?

Cảnh Huệ Khanh hơi ngượng nhưng vẫn mỉm cười :

- Trang chủ nói đến một bầy sư tử Hà Đông xông vào phòng của Trang chủ.

Thần Quyền Đặng Thịnh Long vỗ đùi :

- Đúng rồi, họ rất đáng sợ, ai nấy cũng đầu tóc rối bung, trên mặt đầy máu, ập đến đòi mạng của lão...

Lão nói đến đây, trên mặt lộ vẻ vô cùng sợ hãi run rẩy nói :

- Lão phu thấy tình thế bất lợi vội vàng dùng đầu đập vào vách tường!

Nói đến đây, đột nhiên nhảy lên, quả nhiên dùng đầu đập vào vách tường!

Đặng Phúc hoảng sợ thất thanh la lớn :

- Đừng! Lão gia! Đừng!

Rồi đưa tay ra định chụp, nhưng đã không kịp rồi, chỉ nghe vang lên một tiếng “Đùng” vách tường không bể mà đầu lão đã bể rồi.

Lập tức lão giống như quả banh xì hơi lão đảo ngã xuống.

Đặng Phúc vô cùng kinh ngạc bước tới đỡ lão dậy lớn tiếng :

- Lão gia! Lão gia!

Không thấy Đặng Thịnh Long trả lời, đầu của lão đã bị thương, máu chảy đầy mặt, nằm thở hổn hển.

Cảnh Huệ Khanh không ngờ sự việc lại xảy ra như vậy, nàng cũng kinh ngạc không kém Đặng Phúc, vì nếu không may Đặng Thịnh Long chết đi thì nỗi oan ức của Nhạc Hạc sẽ không bao giờ được sáng tỏ cho nên nàng vội vàng bước xuống giường, đến bên mình lão hỏi :

- Có sao không? Có sao không?

Đặng Phúc dùng tay sờ vào trán của Đặng Thịnh Long, vẻ mặt đầy bi thương nói :

- Xương trán đã bị vỡ.

Cảnh Huệ Khanh :

- Mau bế Trang chủ lên giường!

Đặng Phúc liền bế Đặng Thịnh Long lên đặt trên giường rồi chơi với không biết làm gì, hai bàn tay cứ xoa vào nhau, hoảng sợ nói :

- Thế nào bây giờ, thế nào bây giờ?

Cũng không thể trách hẳn được, vì khi con người ta bị thương ở trên đầu, ngoài việc nghe theo số trời thật không còn cách nào để cứu chữa.

Cảnh Huệ Khanh cũng bước tới, dùng tay sờ vào trán của Đặng Thịnh Long, phát hiện xương trán của lão quả nhiên đã bị vỡ, lòng cảm thấy lo âu thâm nghiêm :

- Hết rồi, không ngờ tên lão tặc này lại kết thúc cuộc đời của mình như thế này...

Bỗng nhiên Đặng Phúc phóng mình ra khỏi phòng rồi bưng vào một thau nước, nhúng một chiếc khăn vào rồi giặt khô, lau sạch vết máu trên mặt của Đặng Thịnh Long.

Cảnh Huệ Khanh than nhẹ :

- Chủ nhân của lão chắc khó qua nổi.

Đặng Phúc vừa lau mặt cho Đặng Thịnh Long vừa rơi nước mắt :

- Lão nhất định trả thù cho chủ nhân!

Cảnh Huệ Khanh :

- Tìm ai để trả thù?

Đặng Phúc cắn răng :

- Hai tiện nhân kia.

Cảnh Huệ Khanh :

- Họ phải chịu trách nhiệm về cơn bệnh của người chết?

Đặng Phúc :

- Đương nhiên! Nếu không phải họ đã ép buộc chủ nhân, chủ nhân cũng không đến nỗi giết vợ, tất cả đều do họ gây ra.

Cảnh Huệ Khanh :

- Lão không biết họ ở đâu thì làm sao tìm được họ để trả thù?

Đặng Phúc :

- Lưới trời lồng lộng thưa nhưng không sót, lão không tin rằng có thể thoát được sự trừng phạt của trời cao. Nếu trời cao có mắt sẽ chỉ đường cho lão tìm ra họ!

Đôi mắt của Cảnh Huệ Khanh vẫn chăm chú theo dõi Đặng Thịnh Long, bây giờ phát hiện sắc mặt của lão khác thường liền kêu lên :

- Chủ nhân của lão sắp tắt thở rồi!

Đặng Phúc đưa tay sờ vào ngực của Đặng Thịnh Long thấy tim đã ngừng đập liền òa khóc lên.

Cảnh Huệ Khanh cũng cảm thấy buồn bã, nàng buồn vì Nhạc Hạc đã mất đi một “nhân chứng”, đồng thời cũng buồn vì trong lòng nàng còn rất nhiều câu hỏi chưa được câu trả lời, như là một điều: Kẻ dùng tiền thuê người giết nàng và Nhạc Hạc, nếu là Đặng Thịnh Long thì hung thủ giết hại Nhạc Nhứt Thực và Ngũ lão cũng sẽ là lão, nhưng lão lại là một người điên! Người điên thì làm thế nào biết đi thuê người, làm thế nào để vượt ngàn dặm đến Quỷ bảo ở Bắc Nhai Đãng sơn để hành hung, rồi lại trở về bình yên mà không lạc đường?

Chẳng lẽ ông lão ở Hưng Ký tiền trang đã nói dối lão đã bị “hung thủ” mua chuộc, cố tình vu oan giá họa cho Đặng Thịnh Long.

Không sai, rất có khả năng như vậy!

Nàng đang chìm đắm trong sự suy tư.

Bỗng nghe bên ngoài vọng lại tiếng “Lóc cóc” của xe ngựa, tinh thần liền phấn chấn lên :

- Chắc là Hạc đệ về đến?

Không sai, đúng là Nhạc Hạc đã về đến!

Hắn cỡi một chiếc xe ngựa có mui từ từ đi vào trong trang rồi ngừng lại ở một khoảng đất trống.

Sau đó hắn nhảy xuống xe quay ra phía sau giở tấm màn lên :

- Mời lão tiên sinh hãy xuống xe.

Một ông lão từ trên xe bước xuống.

Chính là ông lão ở Hưng Ký tiền trang!

Sau khi lão xuống xe nhìn khắp xung quanh kinh ngạc hỏi :

- Đây đây là đâu?

Nhạc Hạc mỉm cười :

- Lão tiên sinh không biết trang viện này à?

Ông lão :

- Không biết!

Nhạc Hạc :

- Vậy thì lạ đấy, tại hạ tìm được trang viện này là do sự chỉ điểm của lão tiên sinh.

Ông lão ngạc nhiên :

-Ồ! Đây là Ngộ trang? Nơi ở của Thần Quyền Đặng Thịnh Long?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy.

Ông lão lại chăm chú quan sát xung quanh một lượt, rồi gật đầu nói :

- Không sai, quả đúng là Ngộ trang.

Lão đã nhiều năm không đến đây, chút nữa là nhận không ra.

Nhạc Hạc :

- Lúc trước đã từng đến đây?

Ông lão :

- Đúng vậy, cách đây khoảng bốn, năm năm, một lão bộc của Đặng Thịnh Long đến tệt trang để đổi tiền, lão đã đưa thiếu ba lượng bạc, Sau đó mới phát giác sự việc, chính lão đã đem ba lượng bạc đến đây để trả lại.

Nhạc Hạc gật đầu :

- Cách đây bốn, năm năm, hèn gì lão tiên sinh không nhớ nổi, mời lão tiên sinh hãy theo ta...

Dứt lời cất bước đi vào trong.

Ông lão đi theo sau cảm thấy do dự :

- Lão đệ dẫn lão đến đây thật ra có việc gì?

Nhạc Hạc :

- Để lão gặp một người.

Ông lão :

- Ai vậy?

Nhạc Hạc :

- Chút nữa sẽ biết.

Ông lão :

- Có phải Thần Quyền Đặng Thịnh Long không?

Nhạc Hạc lắc đầu :

- Không phải!

Nói đến đây hai người đã đến trước cửa phòng của Cảnh Huệ Khanh.

Cảnh Huệ Khanh nghe tiếng liền bước ra :

- Hạc đệ! Người đã về rồi.

Nhạc Hạc vội vàng hỏi :

- Lão trốn rồi!

Cảnh Huệ Khanh :

- Không! Chết rồi!

Nhạc Hạc nghe vậy hoảng sợ, bước nhanh vào phòng thấy Đặng Thịnh Long đang nằm trên giường mình đầy máu me, rồi thấy trán của lão bị lõm xuống, liền kinh ngạc hỏi :

- Bị chết như thế nào?

Trong lòng hắn nghĩ rằng Đặng Thịnh Long chính là hung thủ đã giết hại Ngũ lão, lần này bắt được hắn thì có thể rửa sạch nỗi oan của mình, bây giờ lão đã chết, đã mất một nhân chứng nên trong lòng vô cùng lo lắng.

Cảnh Huệ Khanh :

- Lão tự đập đầu vào tường, lúc này lão vào đây trò chuyện với ta, đang nói thì cơn bệnh tái phát...

Nàng kể lại tình hình lúc này với Nhạc Hạc.

Nhạc Hạc vịn phần kích động, giậm chân liên hồi :

- Hết rồi! Hết rồi! Lão đâu có thể chết. Lão không thể chết được.

Ông lão cũng cảm thấy kinh ngạc, lão bước gần bên giường nhìn thi hài của Đặng Thịnh Long :

- Chao ôi! Một người đang sống đang hoàng sao đột nhiên đập đầu vào tường rồi chết đi?

Nhạc Hạc ngược mắt lên, trầm giọng :

- Lão tiên sinh chăm chú nhìn xem, có gặp qua người này không?

Ông lão :

- Đương nhiên là gặp qua, lão chính là Thần Quyền Đặng Thịnh Long!

Nhạc Hạc :

- Kẻ đem tiền đến gửi ở Hưng Ký tiền trang chính là người này?

Ông lão gật đầu :

- Không sai!

Nhạc Hạc :

- Nhìn kỹ lại xem!

Ông lão :

- Không cần nhìn nữa, mắt lão chưa hoa, không bao giờ nhìn lầm người đâu.

Đột nhiên Nhạc Hạc bước tới nắm lấy áo của lão, thần sắc nghiêm nghị hỏi :

- Hắn đã cho lão bao nhiêu tiền?

Ông lão giật mình, đôi mắt trợn trắng nói lắp :

- Người... người nói... nói gì?

Nhạc Hạc quát lớn :

- Ta hỏi lão, hắn đã cho lão bao nhiêu tiền?

Ông lão run rẩy :

- Ai... ai đã... đã cho lão... lão tiền?

Nhạc Hạc nhíu mày nói từng chữ một :

- Có người dùng tiền để mua chuộc lão, muốn lão vu khống cho Đặng Thịnh Long đã đến Hưng Ký tiền trang để gửi bảy ngàn năm trăm lượng bạc, có đúng không?

Ông lão phủ nhận :

- Oan ức! Đâu có ai dùng tiền mua chuộc lão? Lão đệ không tin có thể hỏi vị lão quản gia này? Đặng trang chủ có đến tệ trang gửi tiền hay không chắc chắn quản gia phải biết?

Nhạc Hạc thấy lão không có vẻ nói láo, liền quay sang hỏi Đặng Phúc :

- Chủ nhân của lão có đến Hưng Ký tiền trang ở Lạc Dương để gửi vào bảy ngàn năm trăm lượng bạc cách đây chừng hai ba tháng không?

Đặng Phúc không trả lời ngay, lão nhìn Nhạc Hạc một hồi lâu rồi lên tiếng hỏi lại :

- Người là ai?

Lão đã biết Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh không phải là người tá túc đơn thuần qua câu chuyện giữa Nhạc Hạc và ông lão.

Nhạc Hạc đưa tay bôi đi lớp dị dung trên mặt :

- Ta là Nhạc Hạc, con trai của Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực!

Đặng Phúc không hề kinh ngạc, quay sang nhìn Cảnh Huệ Khanh :

- Còn người?

Cảnh Huệ Khanh cũng khôi phục lại bộ mặt thật của nàng, lạnh lùng cười :

- Ta là Cảnh Huệ Khanh em gái của Cảnh Huệ Từ!

Đặng Phúc biến sắc :

- Người... người là em gái của Cảnh Huệ Từ?

Cảnh Huệ Khanh :

- Cũng chính là “nữ quỷ” đã quấy phá ở Quỷ bảo cách đây mười năm.

Đặng Phúc rất ngạc nhiên :

- Người chính là nữ quỷ đã quấy phá ở Quỷ bảo mười năm trước đây!

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy.

Đặng Phúc :

- Người đến đây để trả thù?

Cảnh Huệ Khanh :

- Không sai.

Bỗng nhiên Đặng Phúc thở dài :

- Người lầm rồi, kẻ giết hại tỷ tỷ của người không phải là chủ nhân!

Cảnh Huệ Khanh :

- Vậy thì là ai?

Đặng Phúc :

- Lão không biết, chỉ biết rằng chắc chắn không phải là chủ nhân, đối với Cảnh Huệ Từ, chủ nhân rất lấy làm áy náy hối hận, đâu nhẫn tâm giết hại nàng!

Cảnh Huệ Khanh :

- Lão bị hai người thiếp ép buộc, cho nên giết hại tỷ tỷ của ta.

Đặng Phúc lắc đầu :

- Không, không bao giờ.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ngoài lão ra, đâu còn ai muốn giết hại tỷ tỷ của ta?

Đặng Phúc lại thở dài :

- Vu Bảo Thoa và Phạm Quế Anh bề ngoài ôn nhu, nhưng tâm độc như rắn, cái chết của tỷ tỷ người, có thể là do một trong hai người đó gây nên.

Cảnh Huệ Khanh :

- Còn Chúc Bích Anh?

Đặng Phúc lắc đầu :

- Cũng không thể là phu nhân, tánh tình của phu nhân lại tương phản với Vu, Phạm nhị thiếp, tình tính tuy nóng nảy nhưng tâm địa rất hiền từ.

Cảnh Huệ Khanh :

- Lão thật sự không biết Vu, Phạm nhị thiếp ở đâu à?

Đặng Phúc giận dữ :

- Nếu lão biết được họ ở đâu, đã đi tìm họ để thanh toán rồi!

Cảnh Huệ Khanh :

- Được, tạm gác lại việc này, lần này bọn ta đến đây, còn vì việc Đặng Thịnh Long đã sát hại Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực và Ngũ lão, ta hy vọng lão...

Đặng Phúc nhảy lên la lớn :

- Người nói gì? Chủ nhân của ta sát hại Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực hồi nào?

Cảnh Huệ Khanh lạnh lùng :

- Có chứng cứ!

Đặng Phúc vừa sợ vừa giận :

- Chứng cứ gì?

Cảnh Huệ Khanh :

- Trong việc sát hại Nhạc đại hiệp ngoài Đặng Thịnh Long ra còn có bốn đồng phạm, họ giả danh Ngũ lão, truyền Ngũ lão lệnh cho Nhạc đại hiệp, lệnh cho Nhạc đại hiệp đến hội ngộ tại Quỷ bảo.

Sau đó ra tay giết hại, rồi Đặng Thịnh Long sợ sự việc đổ bể, dùng năm ngàn lượng bạc mua chuộc Kim Húc đến lấy cấp vuông Ngũ Lão lệnh tiền giả trong mình của Nhạc Hạc, hầu hủy diệt chứng cứ, tuy Kim Húc đã hoàn thành nhiệm vụ nhưng cuối cùng bị Đặng Thịnh Long giết để bịt miệng, nhưng bọn ta lại tìm được ngân phiếu năm ngàn lượng trong thi thể của Kim Húc.

Nàng nói đến đây, quay sang Nhạc Hạc :

- Hạc đệ lấy tấm ngân phiếu cho lão xem.

Nhạc Hạc buông ông lão ra, lấy tấm ngân phiếu đưa cho Đặng Phúc xem rồi cười lạnh lùng :

- Xem kỹ đi, đây là ngân phiếu của Hưng Ký tiền trang ở Lạc Dương mà người đến gởi tiền để đổi lấy tấm ngân phiếu này chính là Đặng Thịnh Long!

Đặng Phúc không chú ý nhìn tấm ngân phiếu chỉ lắc đầu liên hồi :

- Nói bậy! Nói bậy! Không hề có việc này, chủ nhân của ta đã bị bệnh đúng mười hai năm. Sau khi định cư ở đây, xa nhất chỉ có đến Lạc Dương, chưa hề trở lại Bắc Nhạc sơn lần nào. Và từ khi Vu, Phạm nhị thiếp bỏ đi với toàn bộ tài sản, chủ tớ của ta có thể nói là phá sản, ở đâu ra bảy ngàn năm trăm lượng để gởi vào tiền trang?

Cảnh Huệ Khanh :

- Lúc này ta bảo là có chứng cứ, lão hãy nghe ta kể một câu chuyện khác... Sau khi bọn ta tìm được tấm ngân phiếu này, liền quyết định đến Hưng Ký tiền trang ở Lạc Dương để đa xét rõ ràng. Một hôm, khi đến Đồng Quan gặp hai anh em mãi võ bán thuốc...

Nàng kể lại tình hình của họ bị anh em Ôn Cát Khánh giả danh là đệ tử đích truyền của Thần Quyền Đặng Thịnh Long lừa gạt đến Ngọa Lâm sơn trang ở Đại Hồng sơn, cuối cùng nói :

- Sau đó bọn ta tìm được một gót hành lý trong phòng điều khiển cơ quan, trong đó cũng có một tấm ngân phiếu, trị giá năm trăm lượng, cũng là của Hưng Ký tiền trang, vì vậy nên ta suy ra người mua chuộc Kim Húc đến lấy cấp Ngũ Lão lệnh tiền và người thuê thầy trò Lão Đà Quỷ đến giết hai bọn ta chỉ là một, do đó bọn ta đã đến Lạc Dương.

Dừng một lát chỉ vào ông lão ở tiền trang nói tiếp :

- Hôm qua bọn ta đến Hưng Ký tiền trang, hỏi thăm ông lão này. Kết quả chứng thực Đặng Thịnh Long đã gửi vào Hưng Ký tiền trang bảy ngàn năm trăm lượng bạc cách đây khoảng hai ba tháng, để đổi lấy năm tờ ngân phiếu, lúc này ông lão này lại xác nhận đúng như vậy, bây giờ lão còn chối hay không?

Đặng Phúc nghe vậy liền nộ khí xung thiên, chỉ lão ông lão lớn tiếng chửi mắng :

- Lão già họ Mao kia, người ngậm máu phun người, chủ nhân của ta đến gửi tiền vào Hưng Ký tiền trang và đổi lấy ngân phiếu lúc nào? Chủ nhân của ta có điều gì đắc tội với người mà người phải đem lời vu khống như vậy?

Ông lão thấy đáng vẻ hung hãn như muốn ăn tươi nuốt sống lão của Đặng Phúc, vội vàng xua tay, hoảng sợ nói :

- Khoan đã, khoan đã, này lão quần gia, lão nói như vậy thì không đúng rồi. Ta và Đặng trang chủ không hề có thù oán gì, có lý nào lại đặt lời vu khống, ta chỉ nói sự thật.

Cách đây hơn hai tháng, quả thật Đặng trang chủ có đem đến tệ trang bảy ngàn năm trăm lượng để đổi lấy năm tấm ngân phiếu. Nếu lão không tin có thể đến hỏi những người làm ở tệ trang, họ đều nhìn thấy việc này.

Đặng Phúc quát lớn :

- Người nói vậy.

Liền tung mình lên định phóng tới.

Nhạc Hạc đưa tay ngăn lại quát :

- Không được động thủ, hãy nghe ta nói!

Đặng Phúc liền dừng lại, hừ một tiếng, cười lạnh lùng :

- Người có tin rằng một người nửa điên nửa tỉnh lại có thể đến Quỷ bảo để giết người? Lại biết dùng tiền mua chuộc kẻ khác? Hả?

Nhạc Hạc :

- Ta không tin.

Đặng Phúc :

- Chủ nhân của ta bây giờ đã chết, nếu không phải bị điên thì sẽ không chết một cách hồ đồ như vậy. Suốt một ngày ít nhất có hơn nửa ngày chủ nhân sống trong cảnh điên khùng như vậy, một người như vậy, có thể giả dạng Ngũ lão để sát hại lệnh tôn không?

Nhạc Hạc :

- Không thể.

Đặng Phúc nghe vậy mới nguôi cơn tức giận, lại chỉ vào ông lão :

- Lão ngậm máu phun người chắc là được điều lợi gì của tên hung thủ, các người muốn tìm tên hung thủ giết hại Ngũ lão thì cứ hỏi lão.

Nhạc Hạc gật đầu, rút ra một thanh trủy thủ kê vào yết hầu của ông lão lạnh lùng nói :

- Lão mau khai ra.

Vì Thần quyền Đặng Thịnh Long đã chết nên mối hoài nghi của hắn đối với Đặng Thịnh Long đã hoàn toàn biến mất cho nên hắn khẳng định những lời nói của ông lão không đúng với sự thật.

Ông lão sợ đến rung rẩy toàn thân, la lên :

- Oan ức! Oan ức! Lão xin thề giữa trời không hề nói sai sự thật, hôm đó đến tệ trang để đổi lấy ngân phiếu, quả đúng là vị Trang chủ này.

Nhạc Hạc nghiêm mặt :

- Hừ! chắc hung thủ đã cho lão rất nhiều tiền, nhưng ta cho lão biết, tính mạng quý hơn tất cả, ta chỉ cần nhân manh một cái, lão sẽ không còn gì cả, hãy suy nghĩ cho kỹ đi.

Ông lão sợ đến muốn khóc :

- Thật mà, lão không hề nói dối, không có ai dùng tiền để mua chuộc lão cả. Nếu có, lão sẽ bị sấm sét đánh chết.

Nhạc Hạc nhìn thần sắc của lão không giống giả vờ, niềm tin đang giao động, liền nói với Cảnh Huệ Khanh :

- Tỷ tỷ đến xem Đặng Thịnh long có phải thật sự đã chết không.

Cảnh Huệ Khanh bước đến trước giường, hai tay áp vào ngực của Đặng Thịnh Long, dùng nội gia âm lực đánh vào thi thể của Đặng Thịnh Long thấy không hề có phản ứng gì, liền nói :

- Không sai, chết thật rồi.

Nhạc Hạc nhíu mày :

- Tiểu đệ không tin một kẻ điên lại có hành động giết người chu toàn như vậy, cũng không tin Đặng Thịnh Long giả điên tự sát...

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy, cho nên bây giờ có thể khẳng định, kẻ đến tiền trang gửi tiền và đổi lấy ngân phiếu không phải là Đặng Thịnh Long.

Nhạc Hạc :

- Nhưng ông lão này thà chết không khai.

Cảnh Huệ Khanh :

- Hắn đã xem đồng tiền quan trọng hơn tính mạng thì người cứ lấy mạng của hắn đi.

Nhạc Hạc gật đầu, rồi cuốn tay áo lên, làm ra vẻ chuẩn bị ra tay “giết người”.

Ông lão sợ đến sắc mặt trắng bệch, liền co chân quỳ xuống van lạy liên hồi :

- Hảo hán tha mạng, lão thật sự không có nói dối. Hôm đó quả thật là Đặng trang chủ đích thân đến tiền trang gửi tiền và đổi ngân phiếu, nếu lão có nói sai nửa lời sau khi chết sẽ bị đầy xuống mười tám tầng địa ngục.

Nhạc Hạc nắm lấy cánh tay phải của lão, xách lão lên, chậm rãi dùng thanh trủy thủ kê sát vào quả tim của lão lạnh lùng nói từng tiếng một :

- Cho lão một cơ hội cuối cùng, mau khai thật đi!

Ông lão hoảng quá, tức thì hôn mê ngã xuống.

Đột nhiên Cảnh Huệ Khanh cười giòn :

- Đừng giết lão, lão thật sự không có nói dối.

Nhạc Hạc ngạc nhiên :

- Ồ!

Cảnh Huệ Khanh cười :

- Người mà lão thấy đúng là Thần Quyền Đặng Thịnh Long.

Nhạc Hạc liếc nhìn Đặng Thịnh Long trên giường càng ngạc nhiên hơn :

- Lúc này tỷ tỷ không phải đã xác định kẻ đến tiền trang không thể là lão hay sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy!

Nhạc Hạc không hiểu :

- Sao lại mâu thuẫn như vậy.

Cảnh Huệ Khanh :

- Không, Thần Quyền Đặng Thịnh Long mà ta vừa nói không phải là người nằm trước mặt ta.

Nhạc Hạc liền hiểu ra :

- Tỷ tỷ muốn nói có người giả dạng Thần Quyền Đặng Thịnh Long đến tiền trang gửi tiền?

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Đúng vậy.

Nhạc Hạc ngạc nhiên hỏi :

- Chắc là độc kế của hung thủ.

Cảnh Huệ Khanh :

- Không sai, hẳn biết chúng ta đang hoài nghi Thần Quyền Đặng Thịnh Long cho nên tương kế tựu kế dẫn dụ chúng ta đi lạc hướng, lần này chúng ta lại bị gạt nữa rồi!

Nhạc Hạc tức tức căm rắng :

- Khốn nạn.

Cảnh Huệ Khanh than thở :

- Chính ta phải gánh lấy sự sai lầm này, vì ta vẫn luôn hoài nghi Đặng Thịnh Long, nghĩ rằng hẳn không những là kẻ thù của ta, mà còn là hung thủ đã giết hại lệnh tôn và Ngũ lão.

Nhạc Hạc cũng cảm thấy có lỗi với Đặng Thịnh Long :

- Sự thật lão cũng là một kẻ bị hại...

Cảnh Huệ Khanh :

- Nhưng, lão đã cưỡng hiếp tỷ tỷ của ta làm cho tỷ tỷ của ta mang thai, đó là sự thật.

Đặng Phúc thở dài một tiếng, tiếp lời :

- Chủ nhân không phải cố ý cưỡng hiếp lệnh tỷ. Sự việc hôm đó lão còn nhớ rất rõ, hôm đó phu nhân lại gây gổ với Vu, Phạm nhị thiếp vì một chuyện vặt, họ gây gổ với nhau như cơm bữa. Chủ nhân sống trong một hoàn cảnh như thế, sự buồn bực trong lòng, chúng ta có thể suy tưởng được. Để giải thoát sự buồn bực, chủ nhân chỉ còn cách uống thật nhiều rượu, vì thế nên hôm đó chủ nhân đã uống say, có lẽ trong tâm trí của chủ nhân, lệnh tỷ Cảnh Huệ Từ là một người có tính tình ôn dịu nhất trong bảo, nên sau khi uống say, tiềm thức đã xúi giục chủ nhân đi vào phòng của lệnh tỷ...

Cảnh Huệ Khanh :

- Người đã nhìn thấy?

Đặng Phúc gật đầu.

Cảnh Huệ Khanh :

- Tại sao lão không ngăn cản?

Đặng Phúc gượng cười :

- Lão chỉ là một đầy tớ, đầy tớ có thể ngăn cản hành vi của chủ nhân sao?

Cảnh Huệ Khanh hỏi :

- Lúc đó tỷ tỷ ta có phản kháng không?

Đặng Phúc lắc đầu :

- Không biết, lão không nghe thấy tiếng của linh tỷ, nàng là một cô gái ôn nhu, bất cứ việc gì cũng có thể âm thầm chịu đựng được.

Thần sắc Cảnh Huệ Khanh ngơ ngác :

- Đúng vậy, tính tình của tỷ tỷ ta là như vậy, luôn hy sinh mình để vừa lòng kẻ khác...

Đặng Phúc :

- Sau đó chủ nhân đối với nàng rất tốt, nhưng giấy không bọc được lửa. Vài tháng sau bụng của nàng lớn ra, không bao lâu thì người ta phát hiện nàng đã treo cổ tự tử.

Đương nhiên ai cũng thấy được nàng không phải tự treo cổ, nhưng người giết hại nàng chắc chắn không phải là chủ nhân.

Cảnh Huệ Khanh thở nhẹ chậm rãi nói :

- Nếu như vậy ta phải đi tìm Vu, Phạm nhị thiếp, nhưng hiện giờ họ ở đâu?

Đặng Phúc :

- Lão có nghe được một tin đồn nhưng không biết thật hay giả...

Cảnh Huệ Khanh chăm chú :

- Lời đồn gì?

- Có người nói rằng hai người thiếp có lãng nhãng với Âu Dương Trường Phong, có thể họ đã bỏ đi theo lời dụ dỗ của Âu Dương Trường Phong.

Cảnh Huệ Khanh :

- Phích Lích đại hiệp Âu Dương Trường Phong vừa đến sáng nay?

Đặng Phúc :

- Đúng vậy.

Cảnh Huệ Khanh ngạc nhiên :

- Truyền nhân của Đặng Thịnh Long, một người đồ đệ mà dám dụ dỗ ái thiếp của sư phụ?

Đặng Phúc :

- Hừ! Trên đời này rất nhiều người còn thua loài cầm thú, nhưng điều này lão chưa xác thực được.

Cảnh Huệ Khanh :

- à! Sáng nay hắn có nhắc đến việc Đặng Thịnh long có mấy chục vạn lượng bạc gửi ở tiền trang chẳng lẽ...

Nói đến đây sắc mặt của nàng bỗng trắng lại.

Nhạc Hạc ngạc nhiên :

- Phích Lích đại hiệp Âu Dương Trường Phong sáng nay có đến đây à?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy, lúc vị lão quản gia đem cơm sáng vào phòng của ta, hắn đột nhiên xuất hiện trước cửa phòng.

Nàng liền thuật lại hành động và lời nói của Âu Dương Trường Phong lúc sáng.

Nhạc Hạc nhíu mày :

- Hắn nói rằng Đặng Thịnh Long có gửi mấy chục vạn lượng bạc ở tiền trang, với dụng ý gì?

Cảnh Huệ Khanh cười :

- Có lẽ hẳn cố tình nói cho ta nghe để ta càng khẳng định chính Đặng Thịnh Long là hung thủ!

Nhạc Hạc :

- Chắc chắn như vậy, mượn tiền chỉ là cái cớ mà thôi.

Cảnh Huệ Khanh quay sang hỏi Đặng Phúc :

- Lão nghe ai nói hẳn có lằng nhằng với Vu, Phạm nhị thiếp?

Đặng Phúc :

- Đặng An.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đặng An là ai?

Đặng Phúc :

- Năm xưa lúc người giả làm quý quỳ phá ở trong bảo, người có nhớ một lão bộc có tật ở tai phải không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Lão chính là Đặng An?

Đặng Phúc gật đầu :

- Đúng vậy, lão đến đây một năm sau thì chết vì bệnh.

Cảnh Huệ Khanh :

- Lão nói thế nào?

Đặng Phúc :

- Lão nói rằng trước khi dọn khỏi cổ bảo này vài tháng, có một đêm lão thức dậy tiểu tiện nhìn thấy một bóng đen từ trong phòng của Phạm Quế Anh đi ra, trông hình dạng rất giống Âu Dương Trường Phong.

Cảnh Huệ Khanh :

- Thần Quyền Đặng Thịnh Long có biết việc này hay không?

Đặng Phúc lắc đầu :

- Không biết, không có ai dám nói cho chủ nhân biết.

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng :

- Xem ra thì chủ nhân của người không những đã lấy hai người đàn bà lằng loàn mà còn nhận một đệ tử phản nghịch!

Đặng Phúc thở dài :

- Đúng vậy. Nếu không đâu có kết quả như ngày hôm nay...

Cảnh Huệ Khanh :

- Theo lão thì có thể tìm được hẳn ở đâu?

Đặng Phúc :

- Không biết, không có ai biết tung tích của hẳn cả.

Cảnh Huệ Khanh :

- Lão biết hẳn có hành vi lằng nhằng với Vu, Phạm nhị thiếp, sao lúc hẳn đến đây lão không giữ hẳn lại.

Đặng Phúc :

- Lão chưa xác định được sự thể ra sao mà thật ra võ công của hần đã nhận được sự chân truyền của chủ nhân, lão cũng không làm gì được hần.

Cảnh Huệ Khanh trầm tư giây lát rồi nói với Nhạc Hạc :

- Bây giờ ta dám khẳng định chắc hần có liên quan đến cái chết của lệnh tôn và Ngũ lão.

Nhạc Hạc :

- Vậy thì chúng ta sẽ lấy hần làm mục tiêu để truy xét!

Cảnh Huệ Khanh :

- Hần rời khỏi đây chưa được nửa ngày, nếu hần đến Lạc Dương, có lẽ chúng ta còn cơ hội tìm được hần.

Nhạc Hạc cũng nghĩ như vậy liền kéo ông lão tiền trang dậy, tuy lão đã tỉnh nhưng vẫn nằm vạ dưới đất :

- Dậy đi, ta không giết lão đâu!

Ông lão vì quá hoảng sợ nên lúc đứng dậy hai chân vẫn còn run rẩy :

- Đa tạ thiếu hiệp khai ân...

Nhạc Hạc :

- Đi, ta đưa lão về thành.

Ông lão liền lảo đảo bước ra khỏi phòng. Nhạc, Cảnh hai người cũng từ giả Đặng Phúc cùng nhau bước ra khỏi phòng.

Đến chỗ chiếc xe ngựa đậu ngoài sân, Nhạc Hạc bảo ông lão lên xe rồi nói với Cảnh Huệ Khanh :

- Tiểu đệ tốn hết tám chục lượng bạc để mua chiếc xe ngựa này, chuẩn bị để đưa Thần Quyền Đặng Thịnh Long về Ngũ Lão hội, bây giờ không cần nó nữa.

Cảnh Huệ Khanh :

- Vào đến trong thành thì mang bán nó đi.

Dứt lời vừa định lên xe.

Đúng lúc đó bỗng nhiên ở trước cửa trang vọng lại tiếng kêu hoảng sợ :

- Nhị bá! Nhị bá!

Theo sau tiếng la, chỉ thấy một trung niên hán tử hai tay ôm ngực, từ ngoài cửa trang chạy thẳng vào.

Ngực của hần nhuộm đầy máu đỏ.

Nhạc Hạc ngạc nhiên :

- Ủa hần là ai?

Khi trung niên hán tử chạy đến gần chỗ họ bỗng nhiên ngã xuống run rẩy gọi :

- Nhị bá! Nhị bá! Mau cứu con...

Nhạc Hạc nhìn thấy trước ngực hần có một cây phi tiêu liền nhanh chóng bước tới cúi xuống vội vàng hỏi :

- Ê người là ai vậy?

Trung niên hán tử lộ vẻ khó chịu rên rỉ :

- Mau... mau gọi Nhị bá của ta...

Phi tiêu ghim vào khá sâu, nhưng chưa ngay giữa tim, đây có thể chính là nguyên nhân khiến hần còn đủ sức chạy vào trong hang để cầu cứu.

Nhạc Hạc vội vàng hỏi :

- Nhị bá của ngươi là ai?

Trung niên hán tử :

- Đặng... Đặng...

Bây giờ Cảnh Huệ Khanh cũng đến bên cạnh, nàng hỏi :

- Có phải Thần Quyền Đặng Thịnh Long không?

Trung niên hán tử đau đớn :

- Không... không... là Đặng... Đặng Phúc.

Nhạc Hạc liền đứng dậy lớn tiếng gọi vào trong :

- Lão quản gia! Lão quản gia mau ra đây.

Đặng Phúc nghe được tiếng gọi vội vàng bước ra vừa đi vừa hỏi :

- Việc gì vậy?

Chưa dứt lời, người đã ra tới, vừa trông thấy trung niên hán tử nằm dưới đất mặt liền biến sắc, cúi xuống ôm trung niên hán tử vào lòng :

- Minh Tông! Minh Tông, ngươi bị sao vậy? Ai đã thương ngươi?

Trung niên hán tử nước mắt chảy dài, tiếng được tiếng không nói :

- Nhị bá... mau... mau... cứu... cứu...

Đặng Phúc vừa lo vừa sợ :

- Nói mau, ai đã thương ngươi?

Trung niên hán tử :

- Âu... Âu Dương...

Đặng Phúc :

- Âu Dương Trường Phong?

Trung niên hán tử :

- Đúng... đúng...

Đặng Phúc :

- Tại sao hắn đã thương ngươi?

Trung niên hán tử :

- Hắn... hắn...

Đột nhiên đầu hắn ngã sang một bên không cử động nữa.

Đặng Phúc hốt hoảng :

- Minh Tông! Minh Tông! Ngươi nói mau! Hắn đang ở đâu? Hắn đang ở đâu?

Vừa kêu vừa đẩy, nhưng trung niên hán tử đã tắt thở, không còn phản ứng nữa.

Đặng Phúc cũng đau buồn rơi lệ, nhẹ nhàng đặt thi thể của hắn nằm xuống, miệng lầm bầm :

- Việc gì xảy ra thế này? Tại sao Âu Dương Trường Phong lại giết hại cháu của lão?

Khi Nhạc, Cảnh hai người nghe được bốn chữ “Âu Dương Trường Phong” như vừa phát hiện một tia sáng trong bóng tối, nhưng không ngờ trung niên hán tử chưa nói rõ sự việc thì đã tắt thở, nên cả hai đều thất vọng.

Cảnh Huệ Khanh thở một hơi dài, hỏi :

- Người này là cháu của lão à?

Đặng Phúc gật đầu, nước mắt rơi từng giọt :

- Đúng vậy, hắn là con trai của tam đệ lão tên là Nghệ Minh Tông...

Cảnh Huệ Khanh :

- Anh em kết nghĩa?

Đặng Phúc :

- Không là em ruột. Thật ra lão họ Nghệ, vì vào làm nô bộc ở Đặng gia từ nhỏ nên theo họ của chủ nhân.

Cảnh Huệ Khanh :

- Thì ra là vậy tam đệ của lão ngụ ở đâu vậy?

Đặng Phúc :

- Lúc còn sống hắn ngụ ở Lạc Dương, đây là đứa con trai độc nhất của hắn, hắn hy vọng đứa con trai này có thể nối dõi tông đường, quang tông diệu tổ, ai ngờ hắn quá hư đốn, chỉ biết nhậu nhẹt cờ bạc.

Nhạc Hạc hỏi :

- Hắn cũng ở Lạc Dương?

Đặng Phúc :

- Đúng vậy, một năm gần đây hắn có sửa đổi đôi chút, vào làm tạp dịch ở Thiên Mã tiêu cục.

Lão đưa tay lau nước mắt, rồi tiếp :

- Lão thật nghĩ không ra tại sao Âu Dương Trường Phong lại giết hắn, hắn và Âu Dương Trường Phong đâu có gì qua lại...

Nhạc Hạc :

- Cháu của lão có thường hay đến tìm lão không?

Đặng Phúc :

- Đúng vậy, mỗi tháng ít nhất một lần, nhưng chưa bao giờ gặp mặt Âu Dương Trường Phong.

Cảnh Huệ Khanh :

- Sáng nay lúc Âu Dương Trường Phong đến đây, lão đối xử rất lạnh nhạt với hắn, có thể chính là nguyên nhân khiến hắn sát hại cháu của lão?

Đặng Phúc :

- Vô lý, hắn căm ghét lão đâu có thể sát hại cháu của lão để hả giận.

Nhạc Hạc :

- Ta nghi cháu của lão có quen biết với Âu Dương Trường Phong.

Đặng Phúc lắc đầu :

- Không thể nào, họ chưa hề gặp mặt nhau mà.

Nhạc Hạc :

- Nếu cháu của lão không quen với hắn thì tại sao lúc nãy có thể nói ra hai chữ Âu Dương?

Đặng Phúc cảm thấy có lý liền chững hờ nói :

- Ồ...

Nhạc Hạc :

- Âu Dương Trường Phong cũng là một nhân vật nổi danh trong chốn giang hồ, hắn sẽ không đơn thuần vì căm ghét lão mà giết hại cháu của lão, chắc chắn có nguyên nhân khác.

Đặng Phúc :

- Hắn là nhân vật nổi danh còn cháu của lão là hạng vô danh tiểu tốt, hai người làm sao quen biết nhau được?

Nhạc Hạc :

- Chúng ta có thể đến tiêu cục hỏi xem.

Đặng Phúc gật đầu :

- Đúng vậy, chờ lão thu xếp đám tang của chủ nhân và hắn xong, lão sẽ đến tiêu cục hỏi cho ra lẽ.

Cảnh Huệ Khanh :

- Thiên Mã tiêu cục có lớn không?

Đặng Phúc :

- Không nhỏ, ngoài một tổng tiêu cục ở Lạc Dương ra còn có nhiều tân tiêu cục ở những nơi khác.

Cảnh Huệ Khanh :

- Tổng tiêu đầu là ai vậy?

Đặng Phúc :

- Họ Chu tên Vân Phong, có hiệu là Bách Bộ Phi Bạc.

Cảnh Huệ Khanh :

- Tiêu cục nằm ở nơi nào trong thành?

Đặng Phúc :

- Ở đầu phố tây.

Cảnh Huệ Khanh :

- Cháu của lão làm tạp dịch ban đêm cũng ngủ trong tiêu cục chứ?

Đặng Phúc :

- Đúng vậy.

Cảnh Huệ Khanh :

- Lão bảo rằng mỗi tháng hắn đến đây ít nhất một lần, đến tìm lão để làm gì?

Đặng Phúc :

- Lúc trước đến để xin tiền, một năm gần đây không xin nữa chỉ đến để thăm lão thôi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Lão nói thật với ta, hạnh kiểm của hắn ra sao?

Đặng Phúc :

- Nói chung chẳng ra gì cả!

Cảnh Huệ Khanh hỏi tiếp :

- Hắn thường đi lại với những người nào?

Đặng Phúc :

- Điều này thì không rõ lắm, vì lão rất ít dịp vào thành.

Cảnh Huệ Khanh :

- Bọn ta đồng ý thay lão để điều tra nguyên nhân cái chết của cháu lão, lão đồng ý không?

Đặng Phúc gật đầu :

- đương nhiên đồng ý, hiện giờ ta còn bận thu xếp đám tang cho hai người chết, không có thời gian để điều tra, nếu hai vị tìm ra sự thật còn mong...

Cảnh Huệ Khanh tiếp lời :

- Được nếu bọn ta tìm được sự thật, nhất định sẽ đến đây nói với lão.

Rồi quay đầu nói với Nhạc Hạc :

- Hạc đệ, chúng ta đi thôi.

Hai người liền lên xe ngựa, từ từ rời khỏi Ngô trang đi theo quan đạo thẳng tiến về Lạc Dương.

Ông lão vẫn nằm co ro trong xe, không dám lên tiếng, hình như sợ Nhạc, Cảnh hai người nổi giận gây nên họa sát thân.

Cảnh Huệ Khanh cũng mặc kệ lão, quay sang nói với Nhạc Hạc :

- Hạc đệ, theo ngươi thì tại sao Âu Dương Trường Phong lại giết chết Nghệ Minh Tông?

Nhạc Hạc :

- Tiểu đệ vẫn nghĩ không ra.

Hắn ngừng giây lát nói tiếp :

- Nhưng có một điều đệ dám khẳng định, địa điểm hạ thủ của Âu Dương Trường Phong chắc chắn không ở trong thành Lạc Dương.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy, cây phi tiêu đó tuy chưa trúng ngay tim của hắn nhưng vết thương khá nặng, nếu việc xảy ra ở trong thành chắc chắn hắn không đủ sức để đến Ngô trang.

Nhạc Hạc :

- Lạc Dương cách đây hơn hai mươi dặm, theo lẽ thường tình, một người bị trúng phi tiêu như vậy, nhiều lắm chỉ có thể chạy khoảng bốn năm dặm đã đuối sức, cho nên địa điểm xảy ra sự việc chắc chắn chỉ cách Ngô trang bốn, năm dặm.

Cảnh Huệ Khanh :

- Vấn đề chính là ở đó, Nghệ Minh Tông là người làm tạp dịch ở Thiên Mã tiêu cục, tại sao lại đến đây.

Nhạc Hạc :

- Có thể hắn đến Ngô trang để thăm Đặng Phúc, trên đường đi mới gặp Âu Dương Trường Phong?

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu như thế thì ý đồ giết người của Âu Dương Trường Phong chỉ lộ lên khi gặp Nghệ Minh Tông ở giữa đường, người nghĩ rằng hắn có thể vì căm ghét Đặng Phúc mà giết chết cháu của lão không?

Nhạc Hạc :

- Không!

Cảnh Huệ Khanh :

- Cho nên Nghệ Minh Tông rời khỏi Lạc Dương lần này, chưa chắc là để thăm Đặng Phúc.

Nhạc Hạc :

- Chẳng lẽ hắn có hẹn với Âu Dương Trường Phong?

Cảnh Huệ Khanh :

- Có thể như vậy.

Nhạc Hạc :

- Nhưng tại sao lại phải giết hắn?

Cảnh Huệ Khanh :

- Diệt khẩu!

Nhạc Hạc :

- Ồ!

Cảnh Huệ Khanh :

- Theo lời của Đặng Phúc, Nghê Minh Tông là một người chẳng ra gì, lúc trước hắn thường đến Ngộ trang đề xin tiền Đặng Phúc, nhưng sau đó lại không xin nữa, khiến ta nghĩ đến một tình huống khác.

Nhạc Hạc :

- Nghê Minh Tông cầu kết với Âu Dương Trường Phong?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy, Âu Dương Trường Phong có thể muốn đạt được điều gì đó nơi sự phụ của hắn nên dùng tiền xúi giục Nghê Minh Tông không ngừng đến Ngộ trang để dò xét.

Đó chính là nguyên nhân khiến Nghê Minh Tông không cần xin tiền của Đặng Phúc nữa, và hôm nay hắn đã giết Nghê Minh Tông có thể vì Nghê Minh Tông đã hết giá trị lợi dụng và sợ Nghê Minh Tông tiết lộ bí mật nên dụ hắn ra đây để sát hại.

Nhạc Hạc gật đầu :

- Có lý.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu ta đoán không lầm, Âu Dương Trường Phong chắc chắn có dính líu đến cái chết của lệnh tôn và Ngũ lão, không chừng hung thủ chính là hắn!

Nhạc Hạc lại gật đầu, vừa định lên tiếng, bỗng nhìn thấy có vài vết máu trên đường liền ngừng xe lại :

- Tỷ tỷ, chúng ta xuống xem xem.

Dứt lời liền nhảy xuống xe, cúi xuống quan sát những vết máu dưới đất.

Máu không nhiều chỉ có bảy tám giọt và đã đông lại.

Cảnh Huệ Khanh cũng xuống xe bước tới quan sát :

- Chắc là máu của Nghê Minh Tông.

Nhạc Hạc đưa mắt quan sát chung quanh :

- Có thể hắn bị trúng tiêu ở gần đây, chúng ta chăm chú tìm xem!

Dứt lời liền bước tới phía trước.

Được vài chục bước quả nhiên lại phát hiện vết máu.

- Những vết máu này không giống những vết máu khác, tạo thành một đường thẳng từ cánh rừng ven đường kéo ra ngoài.

Hai người liền theo vết máu đi vào cánh rừng.

Đi vào trong rừng khoảng vài trượng, lại phát hiện thêm một vũng máu!

Máu rất nhiều, khoảng hơn một chén, đông đặc trên bãi cỏ, những cây cỏ chung quanh có dấu vết dè xuống.

Nhạc Hạc cúi xuống xem xét một hồi :

- Không sai, Nghệ Minh Tông đã bị trúng tiêu tại đây, sau khi trúng tiêu có thể hắn đã ngất xỉu một lúc, tỷ tỷ xem đám cỏ chung quanh đều bị dè xuống và Âu Dương Trường Phong tưởng rằng hắn đã chết nên đã bỏ đi, sau đó Nghệ Minh Tông tỉnh dậy.

Cảnh Huệ Khanh không chờ hắn nói xong, chỉ vào một vết máu khác :

- Người hãy quan sát kỹ vết máu này!

Nhạc Hạc chăm chú quan sát nhưng nhìn không ra vết máu đó có gì đặc biệt, liền hỏi :

- Thế nào?

Cảnh Huệ Khanh :

- Vết máu này hình như được viết bằng tay, phía trên hình như là một chữ “Thiên”.

Nhạc Hạc chăm chú quan sát một lần nữa, quả nhiên phát hiện vết máu có hai chữ rất mơ hồ, phía trên là một chữ “Thiên”, phía dưới là một chữ rất nhiều nét, nhìn không ra là chữ gì liền ngạc nhiên nói :

- Không sai, đúng là chữ phía trên là chữ “Thiên”, nhưng còn chữ phía dưới?

Cảnh Huệ Khanh chăm chú quan sát :

- Có phải chữ “Mã” không?

Nhạc Hạc :

- Không, không phải...

Cảnh Huệ Khanh nhíu mày trầm tư :

- Quái lạ, hắn viết ra hai chữ này thật ra mang ý gì?

Nhạc Hạc :

- Chắc chắn là muốn biểu đạt điều bí mật gì đó có liên quan đến hung thủ, sau đó hắn phát hiện ra mình còn sống, nên liền chạy nhanh tới Ngộ trang, nhưng vừa đến Ngộ trang...

Hắn thở dài một tiếng không nói tiếp nữa.

Cảnh Huệ Khanh :

- Chúng ta suy nghĩ kỹ một chút, sau chữ “Thiên” thông thường là những chữ gì?

Nhạc Hạc :

- Nhiều lắm những chữ nhiều nét thường là Thiên Nhai, Thiên Uyên, Thiên tư, Thiên tượng, Thiên cơ, Thiên thể...

Cảnh Huệ Khanh lắc đầu :

- Đều không phải!

Bỗng nhiên Nhạc Hạc nói :

- Có thể là chữ “Ma” không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Chữ gì?

Nhạc Hạc :

- Chữ “ma” trong ma quỷ.

Cảnh Huệ Khanh xem lại chữ viết trên đám cỏ, liền phẩn chấn :

- Đúng rồi, là chữ “ma”? Đúng là chữ “ma”.

Nhạc Hạc mở to đôi mắt :

- Thiên Ma, Thiên Ma. Hai chữ này có ý nghĩa gì?

Cảnh Huệ Khanh :

- Chắc là biệt hiệu của người nào đó.

Nhạc Hạc :

- Nhưng hắn bị Âu Dương Trường Phong giết chết mà biệt hiệu của Âu Dương Trường Phong là Phích Lịch đại hiệp chứ đâu phải là Thiên Ma.

Cảnh Huệ Khanh lại nhú mày :

- Không sai, thường một người gặp nạn bị thương sắp chết, nếu có để lại bút tích, thường là danh tánh của hung thủ.

Nhạc Hạc :

- Lúc này ở Ngộ Trang, Đặng Phúc hỏi hắn rằng ai đã giết hắn, hắn trả lời hai tiếng “Âu Dương”, rõ ràng hung thủ chính là Âu Dương Trường Phong.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy.

Nhạc Hạc :

- Cho nên hai chữ Thiên Ma này e rằng không phải biệt hiệu của một người mà là địa danh hoặc tên của bang hội nào đó.

Cảnh Huệ Khanh :

- Có địa danh hoặc bang hội nào có tên là Thiên Ma sao?

Nhạc Hạc :

- Có thể, chẳng qua chúng ta chưa biết mà thôi.

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Thiên Ma... Thiên Ma... hai chữ này nghe rất khủng khiếp...

Nhạc Hạc thấy không cần thiết phải nán lại trong rừng nữa :

- Đi thôi, chúng ta phải đến Thiên Mã tiêu cục điều tra rồi tính sau.

Hai người liền trở lại quan đạo, lên xe tiếp tục đi đến Lạc Dương.

Khoảng trưa, xe ngựa đã đến Lạc Dương, Nhạc Hạc đưa ông lão về Hưng Ký tiền trang rồi tiếp tục cho xe chạy đến phố tây.

Không bao lâu đã đến phố tây.

Họ rất dễ dàng tìm được Thiên Mã tiêu cục.

Thiên Mã tiêu cục có quy mô khá lớn, tường rào ở hai bên cánh cửa đều dài khoảng mười trượng, trên cửa có khắc bốn chữ “Thiên Mã tiêu cục” bằng đồng rất lớn, khí phách bất phàm.

Lúc đó người ra vào tiêu cục rất đông, trông có vẻ rất đắt khách.

Nhạc Hạc ngừng xe ở trước cửa, cột ngựa xong, liền cùng Cảnh Huệ Khanh đi vào tiêu cục.

Đi qua cổng chánh là một khoảng sân rộng, hai bên đậu mấy chục chiếc tiêu xa, trên mỗi tiêu xa đều có phù hiệu thiên mã, sắp hàng ngay ngắn trông rất đẹp mắt, phía trong là một đại khách sảnh, ở đó rất đông người, hình như đều đến đây để nhờ bảo tiêu.

Nhạc, Cảnh hai người tới trước cửa đại sảnh, liền có một người ra đón, chấp tay hỏi :

- Xin hỏi nhị vị quý tánh đại danh đến đây có việc gì?

Nhạc Hạc chấp tay trả lễ :

- Tại hạ Nhạc Hạc, có một việc muốn bái kiến quý cục Tổng tiêu đầu, cảm phiền thông báo một tiếng.

Người đó cười :

- Nếu tôn giá đây vì việc bảo tiêu xin mời vào trong ngồi, chấp sự của tề cục có thể bàn bạc với tôn giá những điều cần thiết.

Nhạc Hạc :

- Tại hạ đến đây không phải vì việc bảo tiêu, mà là có việc quan trọng muốn bàn bạc với Tổng tiêu đầu.

Người đó vẫn tươi cười :

- Tôn giá có thể nói rõ định bàn bạc với tề Tổng tiêu đầu việc gì hay không?

Nhạc Hạc :

- Chu tổng tiêu đầu có ở đây không?

Người đó :

- Có, nhưng...

Nhạc Hạc :

- Có thì được rồi, người cứ nói là có con trai của Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực cầu kiến!

Tên của người, bóng của cây, người đó vừa nghe được vị thanh niên trước mặt là con trai của Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực lòng danh thiên hạ vội nói :

- Ô! Mời Nhạc thiếu hiệp chờ giây lát, để tiểu nhân vào trong bẩm cáo.

Dứt lời liền quay lưng vào trong.

Không bao lâu, một người trung niên ăn mặc trông giống tiêu sư bước ra, khách sáo chấp tay với Nhạc Hạc :

- Tôn giá là hậu nhân của Kiếm Quân Tử... Nhạc thiếu hiệp?

Nhạc Hạc trả lễ :

- Đúng vậy, các hạ...

Người trung niên :

- Tề nhân họ Tế, là tiêu sư của tiêu cục, Tổng tiêu đầu ngủ trưa mới dậy đang thay áo, mời hai vị đến trà sảnh dùng trà. Hai vị, xin mời!

Dứt lời, quay mình đi trước dẫn đường.

Nhạc, Cảnh hai người đi qua phòng khách đến một cái sân nhỏ, đi hết sân nhỏ là một gian trà sảnh rất tinh xảo.

Tề tiêu sư mời họ vào trong trà sảnh, chính tay rót hai ly trà thơm, rồi ngồi sang một bên, mỉm cười nói :

- Việc lệnh tôn không may gặp nạn, tề cục mới biết vào tháng trước, những người trong tề cục đều cảm thấy đau buồn. Lệnh tôn là nhất kỳ đại hiệp, không ngờ lại bị kẻ gian giết hại, thật là không may.

Nhạc Hạc gượng cười, cúi đầu nhâm nhi ly trà.

Tể tiêu sư quay sang Cảnh Huệ Khanh hỏi :

- Vị cô nương này là...

Nhạc Hạc :

- Nàng là nghĩa tử của tại hạ, họ Cảnh, tên là Huệ Khanh, là truyền nhân của Tuyết Sơn Thần Bà.

Tể tiêu sư “ồ” một tiếng, liền chấp tay với Cảnh Huệ Khanh :

- Thì ra Cảnh nữ hiệp, hạnh ngộ, hanh ngộ.

Cảnh Huệ Khanh mỉm cười :

- Không dám, không dám!

Tể tiêu sư họ nhẹ một tiếng, quay sang Nhạc Hạc khách sáo hỏi :

- Hôm nay nhị vị giá lâm tệt cục, không biết có điều chi chỉ giáo?

Nhạc Hạc :

- Tại hạ đến đây vì Nghệ Minh Tông... một người làm tạp dịch ở quý cục...

Tể tiêu sư ngạc nhiên :

- Vì Nghệ Minh Tông, hấn đắc tội với hai vị à?

Nhạc Hạc :

- Không, hấn xảy ra chuyện, bị giết hại rồi.

Tể tiêu sư mở to đôi mắt càng ngạc nhiên hơn :

-Ồ! Hấn đã bị sát hại. Việc xảy ra như thế nào, sáng nay tại hạ còn thấy hấn mà?

Nhạc Hạc định trả lời thì thấy một ông lão bước vào trà sảnh, biết là Tổng tiêu đầu của Thiên Mã tiêu cục “Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong”, liền bỏ ly trà xuống, đứng dậy thi lễ.

Cảnh Huệ Khanh cũng chấp tay đứng dậy.

Ông lão tuổi khoảng sáu mươi, thân hình tráng kiện, đầu tóc đã sới, lông mày lại rất rậm, đôi mắt rất sáng, lại thêm bộ mặt đầy hào quang, trông thật uy nghi.

Tể tiêu sư đứng dậy giới thiệu :

- Đây là Chu tổng tiêu đầu của tệt cục.

Nhạc Hạc chấp tay :

- Tại hạ Nhạc Hạc, mạo muội đến thăm, thật là thất lễ.

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong nở một nụ cười, chấp tay trả lễ :

- Khéo nói, Chu mỗ không biết nhị vị đến đây, chưa kịp đón tiếp, mong nhị vị thứ lỗi, xin mời ngồi.

Nhạc Hạc giới thiệu Cảnh Huệ Khanh với lão rồi cũng nhau ngồi xuống.

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong ngồi đối diện với họ cùng với Tể tiêu sư nói một vài lời ca tụng phụ thân của Nhạc Hạc sau đó mới hỏi :

- Lúc nãy Chu mỗ nghe nói Nhạc thiếu hiệp nói có người bị giết hại, ai bị giết hại vậy?

Nhạc Hạc :

- Tại hạ đến đây cũng vì việc đó, Nghệ Minh Tông của quý cục đã bị kẻ khác giết hại, ở gần Long Môn trấn.

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Nghệ Minh Tông? Nghệ Minh Tông là ai? Người này ở tệt cục à?

Dứt lời, quay sang nhìn Tế tiêu sư với ánh mắt dò xét.

Tế tiêu sư đáp :

- Có, hần là một trong hai người làm tạp dịch ở bồn cục, tên thích mặc quần áo đẹp đó mà.

Bách Bộ Phi Bạt “ồ” một tiếng :

- Thì ra là hần, tại sao hần bị giết hại?

Tế tiêu sư :

- Sáng nay thuộc hạ còn nhìn thấy hần, sau đó thì không thấy nữa, cũng không biết hần đã rời khỏi tiêu cục lúc nào, để thuộc hạ tìm Thi tổng quản đến hỏi xem.

Bách Bộ Phi Bạt ngạc nhiên nhìn Nhạc Hạc :

- Chính mắt Nhạc thiếu hiệp nhìn thấy hần bị sát hại à?

Nhạc Hạc :

- Không có, lúc giờ Ngọ ngày hôm nay tại hạ và nghĩa tử đang ở Ngộ trang, bỗng thấy Nghê Minh Tông tho thướt chạy vào rồi ngã gục giữa sân, trên ngực bị trúng một cây phi tiêu...

Bách Bộ Phi Bạt :

- Chu mõ nhớ ra rồi, bá phụ của hần Đặng Phúc là quản gia của Thần Quyền Đặng Thịnh Long. Nghê Minh Tông đến Ngộ trang chắc là để thăm bá phụ của hần, nhưng tại sao lại bị trúng phi tiêu?

Nhạc Hạc không trả lời, lại hỏi :

- Tổng tiêu đầu có quen biết với Thần Quyền Đặng Thịnh Long hay không?

Bách Bộ Phi Bạt lắc đầu :

- Không quen biết, mấy năm trước đây lúc Chu mõ mới đến đây lập tiêu cục nghe nói lão ở ven Long Môn Trấn, liền đến đó để bái kiến, nhưng có lẽ Chu mõ là người không tên tuổi nên hần không tiếp kiến, Chu mõ đành phải quay về, mãi đến bây giờ vẫn chưa có dịp gặp mặt lão.

Nhạc Hạc :

- Việc Thần Quyền Đặng Thịnh Long hóa điên Tổng tiêu đầu có nghe nhắc đến chứ?

Bách Bộ Phi Bạt lại kinh ngạc hỏi :

- Không có, lão hóa điên từ lúc nào?

Nhạc Hạc :

- Thần trí của lão đã thất thường từ mười mấy năm nay, có lẽ đó chính là nguyên nhân khiến lão không tiếp kiến người ngoài, nhưng Nghê Minh Tông thường hay đến Ngộ trang, chắc hẳn phải biết được việc Thần Quyền Đặng Thịnh Long hóa điên.

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong :

- Đúng vậy, nhưng tại sao lại không nghe hần nói đến?

Nhạc Hạc :

- Chắc là Đặng Phúc nghiêm cấm hần không được tiết lộ với người ngoài, nên hần không hề nhắc đến.

Chưa dứt lời thì thấy Tế tiêu sư đã dẫn một ông lão đi vào trong sảnh.

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong giới thiệu mọi người với nhau, sau đó hỏi ông lão :

- Thi tổng quản, Nghê Minh Tông rời khỏi tiêu cục vào lúc nào?

Thi tổng quản trả lời :

- Sáng nay, hần bảo phải đến Ngô trang để thăm nhị bá của hần, sau khi xin phép thuộc hạ hần liền rời khỏi tiêu cục.

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong :

- Hần còn nói gì nữa không?

Thi tổng quản :

- Không có!

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong nhíu mày :

- Kỳ lạ, trước khi hần vào làm ở tệ cục, là một gã thất nghiệp ở Lạc Dương này, không thể nào kết hận thù thâm sâu với kẻ khác, tại sao lại bị kẻ khác giết hại?

Thi tổng quản :

- Thuộc hạ nghe nói hần có cờ bạc và nợ rất nhiều tiền, có thể là một trong những nguyên nhân khiến hần bị giết hại.

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong gật đầu :

- à! Có thể như thế...

Nhạc Hạc :

- Thi tổng quản có biết hần thường đi lại với ai?

Thi tổng quản :

- Người hần quen biết toàn là những tên vô lại, lão không biết bọn họ tên gì.

Nhạc Hạc :

- Có tên nào mang họ Âu Dương không?

Thi tổng quản lắc đầu :

- Không biết, từ khi vào làm ở tệ cục, lão đã cảnh cáo hần không được qua lại với bọn vô lại nữa, nhưng lão không biết hần có cắt đứt mối quan hệ này không. Hần không bao giờ dám dẫn những người bạn đó về tiêu cục, cũng ít khi có chuyện đến tìm hần.

Nhạc Hạc :

- Hần làm tạp dịch ở quý cục mỗi tháng được bao nhiêu lượng?

Thi tổng quản :

- Hần làm việc cũng khá siêng năng, mỗi tháng lãnh được năm lượng bạc.

Nhạc Hạc :

- Nghe nhị bá của hần nói hần đam mê cờ bạc rượu chè, mỗi tháng năm lượng bạc làm sao đủ tiêu xài?

Thi tổng quản :

- Gần đây hần sửa đổi rất nhiều, không còn lối sống hoang đàng như trước nữa.

Nhạc Hạc :

- Hôm nay tại hạ đến đây là nhận lời ủy thác của Đặng lão quản gia, yêu cầu tại hạ điều tra giùm nguyên nhân cái chết của Nghệ Minh Tông, Đặng lão quản gia vì bận thu xếp đám tang của hai người nên không thể đến đây được.

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong ngạc nhiên :

- Đám tang của hai người chết. Còn ai chết nữa.

Nhạc Hạc :

- Thần Quyền Đặng Thịnh Long.

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong kinh ngạc :

-Ồ! lão chết thế nào?

Nhạc Hạc :

- Đập đầu vào vách mà chết, sáng nay bệnh điên của lão lại tái phát, bảo rằng có hồn ma đến đòi mạng, lão định bỏ trốn, bị vấp ngã đập đầu vào tường cuối cùng bể trán và bỏ mạng.

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong càng nghe càng kinh ngạc :

- Lại có chuyện lạ như thế này à, tại sao lão lại mắc bệnh điên?

Nhạc Hạc :

- Có lẽ liên quan đến biến cố của gia đình lão.

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong lắc đầu cảm khái nói :

- Không ngờ một vị võ lâm cao nhân vang danh thiên hạ lại vì biến cố gia đình mà phải hứng chịu kết cục như vậy, thật quá bi thảm.

Nhạc Hạc :

- Thê thiếp, con cái của lão đều đã bỏ đi, còn có một vị truyền nhân Phích Lịch đạt hiệp Âu Dương Trường Phong cũng biệt tăm tích, Chu tổng tiêu đầu thường đi lại trên chốn giang hồ có biết tin tức của Âu Dương Trường Phong không?

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong lắc đầu :

- Không hề nghe nhắc đến, Chu mẫu và sư đồ của họ hình như không có duyên phận, vẫn chưa có dịp quen biết.

Nhạc Hạc “ồ” một tiếng :

- Về việc Nghệ Minh Tông bị sát hại hy vọng Tổng tiêu đầu giúp đỡ điều tra, giúp cho Đặng lão quan gia điều tra được sự thật hầu trả thù cho hắn.

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong gật đầu :

- Đương nhiên, Nghệ Minh Tông là người của tệ cục, hắn bị sát hại tệ cục không thể khoanh tay đứng nhìn, phải điều tra cho rõ sự thật mới được.

Nhạc Hạc đứng dậy chấp tay :

- Tổng tiêu đầu còn bận nhiều việc, tại hạ không dám làm phiền thêm nữa, vậy xin cáo từ.

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong cũng đứng dậy lộ vẻ ngạc nhiên :

- Nhạc thiếu hiệp sao không nán lại, Chu mẫu với lệnh tôn tuy chưa hề gặp mặt nhưng hành vi nghĩa hiệp của lệnh tôn, Chu mẫu ngưỡng mộ đã lâu. Hôm nay được quen biết với Nhạc thiếu hiệp, có thể nói là hân hạnh với Chu mẫu, sao không nán lại một hai hôm để Chu mẫu khoản đãi thân tình?

Nhạc Hạc lại chấp tay :

- Đa tạ Tổng tiêu đầu, tại hạ còn bận nhiều việc không tiện nán lại, sau này nếu rảnh rỗi sẽ đến đây bái kiến Tổng tiêu đầu.

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong :

- Về việc gặp nạn của lệnh tôn và Ngũ lão, Nhạc thiếu hiệp đã điều tra được manh mối chưa?

Nhạc Hạc :

- Vẫn chưa.

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong liền nói :

- Khi tìm được hung thủ là ai, nếu cần giúp đỡ, Nhạc thiếu hiệp có thể cho người đến tề cục để thông báo. Chu mỗ nguyện góp chút sức mọn vì chính nghĩa võ lâm.

Nhạc Hạc :

- Được, đa tạ sự hào hiệp của Tổng tiêu đầu, xin cáo từ.

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong tiễn họ ra khỏi sảnh, chấp tay nói :

- Hai vị ra về, xin thứ cho Chu mỗ không tiễn.

Nhạc Hạc :

- Không dám! Không dám!

Rồi Tể tiêu sư đã tiễn họ ra khỏi Thiên Mã tiêu cục, họ bước lên xe ngựa, rời khỏi phố tây.

Đi qua hai dãy phố nữa bỗng Nhạc Hạc quay đầu hỏi khê Cảnh Huệ Khanh :

- Có ai theo dõi chúng ta không?

Cảnh Huệ Khanh chăm chú nhìn ra sau :

- Hình như không có.

Nhạc Hạc :

- Chúng ta vào trọ ở khách sạn chứ?

Cảnh Huệ Khanh :

- Được.

Nhạc Hạc liền chạy đến một khách sạn và ngừng xe ở trước cửa.

Đó là Ngũ Phúc khách sạn, hôm trước họ đã đến đây một lần.

Hắn trở lại trọ ở Ngũ Phúc khách sạn mục đích là để lấy lại thanh bảo kiếm cất giấu ở phòng số chín, vì đó là di vật của phụ thân hắn nên hắn không nỡ bỏ đi.

Xe ngựa vừa dừng ở trước cửa khách sạn, liền có hai tiểu nhị ra đón vẻ mặt tươi cười :

- Khách quan đến tá túc lâu chứ?

Thì ra hôm đó Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh khi đến đây với bộ mặt đã dị dung, hôm nay cả hai đều đã khôi phục diện mạo của mình cho nên tiểu nhị không nhận ra.

Nhạc Hạc nhảy xuống xe :

- Đúng vậy, năm ngoái tại hạ có trọ ở quý khách sạn vài hôm, các người có nhớ không?

Thật ra tên tiểu nhị có nhớ gì đâu, nhưng vẫn gật đầu vui vẻ nói :

- Đúng rồi, đúng rồi, hèn chi quen mặt quá, thì ra là khách quen.

Nhạc Hạc :

- Lần trước ta trọ ở phòng số chín, không biết bây giờ phòng đó có khách trọ không?

Tiểu nhị :

- Không có, không có, gian phòng đó hôm trước có một vị khách, không ngờ nửa đêm lại bỏ đi rồi, khách quan muốn ở trọ phòng đó à?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy, và cho tỷ tỷ của ta một phòng nữa, tốt nhất là ở bên cạnh.

Gian phòng số tám và chín đều còn trống nên họ được vào trọ khá dễ dàng. Nhạc Hạc đợi tiểu nhị ra khỏi phòng, lập tức phóng lên, đưa tay rờ vào thanh đà ngang, thanh bảo kiếm cất giấu trên đó vẫn còn, hắn vui mừng lấy thanh bảo kiếm xuống định đến phòng bên cạnh nói với Cảnh Huệ Khanh, nhưng đã thấy Cảnh Huệ Khanh đẩy cửa bước vào, liền cầm thanh kiếm vui mừng nói :

- Tỷ tỷ xem này, rất may vẫn còn.

Cảnh Huệ Khanh cười :

- Ta đã bảo là không mất được mà.

Nàng ngồi xuống trong phòng, lên tiếng hỏi :

- Người nhận xét thế nào?

Nhạc Hạc biết nàng hỏi về việc xảy ra vừa rồi ở Thiên Mã tiêu cục,, liền trả lại :

- Có chút khả nghi nhưng còn phải chứng thực.

Cảnh Huệ Khanh :

- Điểm nào khả nghi.

Nhạc Hạc :

- Đối với cái chết của Nghệ Minh Tông, Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong tuy không kinh ngạc nhưng lại không truy hỏi căn cứ sự việc xảy ra như thế nào. Hình như không đúng với lẽ thường tình.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng và hình như họ không tích cực lắm trong việc truy tìm hung thủ, Nghệ Minh Tông đã làm ở tiêu cục của họ hơn một năm, thường ngày hắn đi lại với những người nào Thi tổng quản không thể không biết.

Nhạc Hạc trầm tư giây lát :

- Cho nên tiểu đệ cảm thấy khả nghi, nhưng nếu cho rằng Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong cố ý che giấu cho Âu Dương Trường Phong, vậy tức là hắn và Âu Dương Trường Phong là người chung đường sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- ...

Nhạc Hạc :

- Còn nữa, Lạc Dương và Ngộ trang có khoảng cách rất gần, Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong không thể không biết việc Thần Quyền Đặng Thịnh Long hóa điên, Đặng Phúc đối với hành động của Thần Quyền Đặng Thịnh Long quản lý không được chặt chẽ cho lắm, ở Long Môn trấn nhất định phải có người biết được Thần Quyền Đặng Thịnh Long là một người thần trí thất thường, người ở Long Môn Trấn biết thì tin tức nhất định sẽ truyền tới Lạc Dương và đương nhiên cũng sẽ truyền đến tai của Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong.

Cảnh Huệ Khanh :

- Không sai, nhưng tại sao hắn lại giả vờ không biết.

Nhạc Hạc :

- Chỉ có một lý do duy nhất là sợ chúng ta hoài nghi đến lão.

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng :

- Theo ta, tối nay chúng ta phải đến đó một chuyến để dò xét xem sao.

Nhạc Hạc :

- Đúng, nhưng tiểu đệ dự định vào thành để hỏi thăm vài người trước rồi sau đó mới hành động.

Cảnh Huệ Khanh :

- Hỏi ai?

Nhạc Hạc :

- Những tên côn đồ vô lại thường hay đi với Nghệ Minh Tông.

Cảnh Huệ Khanh :

- Thành Lạc Dương lớn như vậy, người lại không biết họ ở đâu, làm sao mà hỏi?

Nhạc Hạc mỉm cười :

- Thiện ác không chung đường, băng than không chung lò, chỉ cần tìm được những nơi đó thì nhất định sẽ tìm được những người đó.

Cảnh Huệ Khanh hiểu ý cười :

- Sao người lại biết những nơi đó ở đâu?

Nhạc Hạc :

- Đâu có gì khó, chỉ cần hỏi thăm vài câu thì sẽ biết.

Cảnh Huệ Khanh :

- Được, ta chờ người ở khách sạn, nếu không thu thập được gì phải về đây trước khi trời tối, đừng có ở lại lâu, mà lại say đắm ở đó.

Nhạc Hạc :

- Không bao giờ.

Rồi hắn cầm theo vài chục lượng bạc rời khỏi khách sạn, vừa ra khỏi cửa thì gặp tên tiểu nhị lúc nãy, liền kéo hắn lại :

- Tiểu nhị ca cho ta hỏi thăm một việc.

Nói xong liền nhét một ít bạc vụn vào tay của hắn.

Tiểu nhị thấy có lợi liền cười híp mắt :

- Được, được, khách quan muốn biết điều gì?

Nhạc Hạc làm ra vẻ bí mật khẽ hỏi :

- Ở thành Lạc Dương này có nơi nào vui không?

Tiểu nhị :

- Có, có, nhiều chỗ lắm, ở con hẻm đối diện kia kia có nhiều cô nương đẹp lắm.

Nhạc Hạc lắc đầu :

- Không được đâu, tỷ tỷ biết được sẽ đánh chết ta.

Tiểu nhị :

- Khách quan muốn vui chơi như thế nào?

Nhạc Hạc đưa mười ngón tay ra, cười nói :

- Cái trò mà hễ bỏ một ngày liền cảm thấy ngứa ngáy mười ngón tay.

Tiểu nhị cười :

- Cờ bạc?

Nhạc Hạc :

- Đúng rồi!

Tiểu nhị giống như vừa gặp được một người bạn tri kỷ, cười ha hả :

- Tốt quá, chúng ta thật giống nhau.

Nhạc Hạc :

- Cái gì?

Tiểu nhị lại cười ha hả :

- Ta cũng không thích mấy cô nương đó, nhưng cờ bạc thì không bỏ được, hôm nào không chơi thì không ngủ được.

Nhạc Hạc vỗ vai hắn, cười nói :

- Nói như vậy chúng ta thật là tâm đầu ý hợp...

Tiểu nhị :

- Nhưng rất tiếc phải đến nửa đêm ta mới rảnh, không thể dẫn khách quan đi ngay bây giờ.

Nhạc Hạc :

- Không sao chỉ cần cho ta biết địa điểm, ta sẽ đi một mình.

Tiểu nhị :

- Khách quan có biết miếu Thành Hoàng không?

Nhạc Hạc :

- Biết.

Tiểu nhị :

- Bên trái miếu có một con hẻm, căn nhà thứ sáu phía bên phải là một sông bạc của Kim quả phụ, ở đó trò gì cũng có.

Nhạc Hạc :

- Không quen có vào được không?

Tiểu nhị :

- Khách quan nói với tên gác cửa một tiếng, bảo là được Triệu Tứ mũi trâu ở Ngũ Phúc khách sạn giới thiệu đến thì hắn sẽ cho vào.

Nhạc Hạc :

- Tốt lắm, họ chơi có lớn không?

Tiểu nhị :

- Lớn nhỏ cũng có.

Nhạc Hạc :

- Ngoài sông bạc của Kim quả phụ còn có sông bạc nào khác không?

Tiểu nhị :

- Còn hai, ba sông nữa, nhưng không nơi nào thoải mái hơn chỗ của Kim quả phụ.

Nhạc Hạc :

- Ta muốn tìm một người bạn, không biết người có quen không?

Tiểu nhị :

- Ai vậy?

Nhạc Hạc :

- Nghệ Minh Tông.

Tiểu nhị :

- Gã Nghệ Minh Tông làm tạp dịch ở Thiên Mã tiêu cục?

Nhạc Hạc :

- Chính hần.

Tiểu nhị :

- Ta có quen với hần nhưng không thân lắm, hần cũng thường tới chỗ của Kim quả phụ, không chừng khách quan sẽ gặp hần ở đó.

Nhạc Hạc lại hỏi :

- Hần thường hay đi chung với ai?

Tiểu nhị :

- Hần chơi thân với lão hồ ly Bao Xương, hai người như hình với bóng.

Nhạc Hạc :

- Gần đây người có gặp được Nghệ Minh Tông ở chỗ của Kim quả phụ hay không?

Tiểu nhị :

- Có, hôm trước còn gặp hần ở đó.

Nhạc Hạc lại vỗ vai hần, cười nói :

- Đa tạ người, ta đến đó thử xem nếu may mắn thắng cuộc nhất định sẽ mời người uống rượu.

Nói xong, vẫy tay chào hần rồi bỏ đi.

Hần rời khỏi Ngũ Phúc khách sạn hỏi thăm địa điểm của miếu Thành Hoàng, không bao lâu đã đến trước cửa miếu, quả nhiên thấy bên trái có một con hẻm, liền đi vào đó.

Trong hẻm có hai dãy nhà thấp, hần nhìn phía bên phải bắt đầu đếm... một, hai, ba, bốn, năm, sáu... đến căn thứ sáu, chỉ thấy căn nhà đó cửa đóng kín nhưng lại có một tên hán tử ôm gậy ngồi trước cửa, biết chính là tên gác cửa, hần không thềm chào đối phương bước tới định đẩy cửa vào.

Tên hán tử gậy ôm ngược lên hỏi :

- Ê! Người đến đây làm gì?

Nhạc Hạc :

- Đến chơi.

Hán tử gậy ôm :

- Chơi cái gì?

Nhạc Hạc nhú mày làm ra vẻ khó chịu :

- Triệu Tứ mũi trâu ở Ngũ Phúc khách sạn giới thiệu ta đến đây, thế nào? Không vào được à?

Hán tử gậy ôm nghe nói là do Triệu Tứ mũi trâu giới thiệu đến đây, vẻ mặt cảnh giới mới biến mất, vẫy tay nói :

- Vào đi.

Nhạc Hạc lại hỏi :

- Lão hồ ly có đây không?

Hán tử gây ồm ồm :

- Hình như có.

Nhạc Hạc liền đẩy cửa bước vào, đưa mắt quan sát bên trong chỉ thấy phía sau cánh cửa là một khoảng sân nhỏ, đi hết khoảng sân thì đến một khách sảnh, nhưng trong sảnh vắng vẻ không có ai.

Hắn đi hết khoảng sân nhỏ, bước vào khách sảnh mới nghe trong đó có tiếng người rất ồn ào, biết sòng bạc chính là ở đó liền bước thẳng vào trong.

Đi qua một hành lang, một sòng bạc rộng lớn liền xuất hiện trước mắt.

Sòng bạc này trang trí không sang lắm, nhưng rất rộng lớn, có thể chứa năm sáu chục người và có đầy đủ các trò cờ bạc, hiện giờ có hai ba chục người đang chìm đắm trong các trò đỏ đen.

Nhạc Hạc vừa bước vào trong, liền có một trung niên phụ nhân mặt mày diêm dúa mỉm cười bước tới, thân thiết chào hỏi :

- Vị quý khách này hình như chưa gặp qua, xin cho biết đại danh.

Nhạc Hạc :

- Nhạc!

Trung niên phụ nhân cười :

- Thì ra là Nhạc đại quan nhân, xin mời ngồi.

Nhạc Hạc mỉm cười :

- Nàng chính là Kim quả phụ?

Trung niên phụ nhân :

- Đúng vậy, còn mong Nhạc quan nhân chỉ giáo.

Nhạc Hạc :

- Ta được Triệu Tứ mũi trâu ở Ngũ Phúc khách sạn giới thiệu đến đây, hắn nói ở đây vui lắm, nên ta muốn đến cho biết.

Trung niên phụ nhân cười :

- Nói như vậy chúng ta đều là người nhà cả, mong Nhạc đại quan nhân đừng khách sáo.

Nhạc Hạc gật đầu mỉm cười rồi bước tới nhìn những người khách đang chơi, thật ra hắn không biết cờ bạc, nhìn xem chẳng hiểu gì cả, nhìn tới nhìn lui chỉ thấy thật vô vị nhưng để chứng tỏ mình cùng có máu đỏ đen liền chen vào một chiếc bàn gần đó giả vờ lấy tiền ra chuẩn bị nhập cuộc.

Trên bàn có một cái tô lớn và mấy hột xí ngầu, mọi người luân phiên nhau thả xí ngầu vào trong tô, miệng thì không ngừng phát ra những tiếng la quái dị.

Nhạc Hạc quan sát một hồi thấy Kim quả phụ đã bỏ đi liền dừng tay đụng nhẹ một gã đứng cạnh cười hỏi :

- Thắng bao nhiêu rồi?

Người đứng cạnh chửi mắng :

- Thắng cái khỉ khô, mẹ kiếp, vừa đến đây đã thua liền năm ván, căn nhà lầu của cha ta bị lung lay rồi.

Nhạc Hạc cười :

- Đừng nản chí.

Người đứng cạnh quay lại nhìn hắn ngạc nhiên hỏi :

- Hình như ta chưa hề gặp người, từ đâu đến đây?

Nhạc Hạc :

- Ta là khách trọ của Ngũ Phúc khách sạn, Triệu Tứ mũi trâu nói ở đây vui lắm, nên ta đến xem xem, nhân tiện tìm một người bạn.

Người đứng cạnh :

- Ai vậy?

Nhạc Hạc :

- Lão hồ ly Bao Xương.

Người đứng cạnh càng ngạc nhiên hơn, chăm chú nhìn hắn một lượt nói :

- Người tìm ta có việc chi?

Nhạc Hạc không ngờ hắn chính là lão hồ ly Bao Xương, liền “ồ” một tiếng, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường nhún vai :

- Bạn của người đã xảy ra chuyện, là vì hắn mà đến đây.

Lão hồ ly Bao Xương kinh ngạc :

- Ai xảy ra chuyện?

Nhạc Hạc :

- Nghệ Minh Tông.

Lão hồ ly Bao Xương kinh ngạc biến sắc :

- Hắn thế nào rồi?

Nhạc Hạc :

- Ở đây không phải là chỗ nói chuyện, chúng ta tìm một chỗ khác nói tiếp.

Lão hồ ly Bao Xương kinh ngạc suy nghĩ một lát rồi thu dọn ngân lượng trước mặt quay lưng bước ra, vừa đi vừa hỏi :

- Quý tánh?

Nhạc Hạc bước theo, đi sánh vai với hắn :

- Họ Nhạc đơn danh một chữ Hạc.

Lão hồ ly Bao Xương kinh ngạc :

- Sao không hề nghe lão Nghệ nhắc đến người?

Nhạc Hạc :

- Tại hạ cũng mới quen với hắn vào sáng nay thôi.

Lão hồ ly Bao Xương kinh ngạc :

- Hắn đã xảy ra việc gì?

Nhạc Hạc :

- Ở phía trước miếu có một trà lâu, chúng ta hãy đến đó nói chuyện.

Hai người rời khỏi sông bạc đi hết con hẻm, đến một trà lâu ở phía trước miếu, tìm một chiếc bàn rồi ngồi đối diện với nhau.

Tiểu nhị đem cho họ hai tách trà nóng, một đĩa đậu phộng. Nhạc Hạc trả tiền xong rồi chậm rãi nói với Bao Xương :

- Đây là một tin xấu, Bao huynh nghe rồi, đừng có hoảng sợ.

Bao Xương giật mình hỏi :

- Đã xảy ra việc gì?

Nhạc Hạc :

- Hắn chết rồi.

Bao Xương hoảng sợ nhảy lên, thất thanh :

- Chết như thế nào?

Nhạc Hạc dùng tay chỉ vào ngực :

- Một cây phi tiêu ghim vào đây.

Bao Xương :

- Ai hạ độc thủ vậy?

Nhạc Hạc lắc đầu :

- Không biết, đêm qua tại hạ tá túc ở Ngộ trang, sáng nay đang lúc rời khỏi, bỗng thấy hắn chạy vào trong trang, rồi ngã gục trong sân, nhị bá của hắn là Đặng Phúc nghe tiếng kêu liền chạy ra, hắn chỉ kịp nói vài tiếng thì tắt thở.

Bao Xương xúc động :

- Hắn nói gì?

Nhạc Hạc :

- Hắn nói rằng kẻ giết hắn là Âu Dương thì tắt thở.

Bao Xương lẩm bẩm :

- Âu Dương... Âu Dương...

Nhạc Hạc :

- Nhị bá của hắn biết người thân với hắn nhưt, nên nhờ tại hạ đến hỏi thăm người xem người có biết hung thủ là ai không?

Bao Xương kinh ngạc :

- Không biết, ta quen với hắn đã mấy năm chưa hề nghe hắn nhắc đến ai mang họ Âu Dương!

Nhạc Hạc :

- Suy nghĩ thử xem.

Bao Xương suy nghĩ một lát :

- Không có, không có.

Nhạc Hạc :

- Vậy thì lạ thật, nhưt định hắn có quen biết với hung thủ nếu không thì làm sao nói ra được họ của hung thủ.

Bao Xương :

- Hắn làm việc ở Thiên Mã tiêu cục, người hãy đến đó hỏi thăm xem sao?

Nhạc Hạc :

- Hỏi qua rồi, họ cũng không biết hung thủ là ai.

Bao Xương nhú mày :

- Lạ thật, lạ thật, tuy hắn có nợ người ta một số tiền, nhưng những người đó chắc chắn không giết chết hắn vì số nợ đó, ta dám khẳng định điều này!

Nhạc Hạc :

- Hắn thân với người như thế à?

Bao Xương gật đầu :

- Không sai, bọn ta thường chơi chung với nhau, nhưng vài tháng gần đây, ta ít có dịp gặp hắn.

Nhạc Hạc :

- Tại sao?

Bao Xương :

- Gần đây hắn kiếm rất nhiều tiền, có lẽ nghĩ rằng chơi thân với tên nghèo mạc như ta sẽ bị thiệt, nên từ từ xa lánh ta.

Nhạc Hạc :

- Hắn kiếm rất nhiều tiền?

Bao Xương :

- Đúng vậy, đúng vậy, hắn bảo Thiên Mã tiêu cục đã tăng lương cho hắn, hiện giờ mỗi tháng hắn lãnh được hai chục lượng bạc.

Nhạc Hạc :

- Nhưng Thi tổng quản ở Thiên Mã tiêu cục bảo rằng mỗi tháng chỉ phát cho hắn có năm lượng bạc.

Bao Xương lắc đầu :

- Không sai, lúc trước hắn chỉ lãnh có năm lượng, còn bây giờ là hai chục lượng.

Nhạc Hạc :

- Người khẳng định mỗi tháng hắn lãnh hai chục lượng?

Bao Xương :

- Đúng vậy, vì gần đây mỗi tháng hắn tiêu xài gấp mấy lần năm lượng.

Nhạc Hạc :

- Mỗi tháng tiêu xài hơn năm lượng, không thể xác định rằng Thiên Mã tiêu cục đã tăng lương cho hắn, có lẽ hắn còn cách khác để kiếm tiền.

Bao Xương :

- Hắn cũng như ta lúc nào cũng cháy túi, còn cách nào để kiếm tiền?

Nhạc Hạc :

- Thí dụ hắn còn làm việc cho kẻ khác nữa.

Bao Xương :

- Nếu hắn có làm việc cho kẻ khác, hắn sẽ không giấu ta đâu!

Nhạc Hạc :

- Hàng tháng hắn đều đến Ngộ trang để thăm nhị bá của hắn, người biết việc này chứ?

Bao Xương gật đầu :

- Biết.

Nhạc Hạc :

- Nghe nói hần rất có hiếu với nhị bá của hần.

Bao Xương cười :

- Giả vờ thôi, mục đích chỉ muốn xin tiền để tiêu.

Nhạc Hạc :

- Nhị bá của hần nói, lâu lắm rồi hần không còn xin tiền nữa.

Bao Xương :

- Ồ!

Nhạc Hạc :

- Không xin tiền mà vẫn đến Ngộ trang, vậy không phải là có hiếu sao?

Bao Xương :

- Nhưng mấy hôm trước, hần còn nói trước mặt ta, bảo rằng chỉ cần đến Ngộ trang một lần, thì sẽ có tiền bỏ vào túi.

Nhạc Hạc “ồ” một tiếng, nói sang việc khác :

- Người có biết chủ nhân của nhị bá hần là ai không?

Bao Xương :

- Đương nhiên biết, là Thần Quyền Đặng Thịnh Long nổi danh khắp thiên hạ.

Nhạc Hạc :

- Người từng gặp Thần Quyền Đặng Thịnh Long chưa?

Bao Xương :

- Chưa, có vài lần ta muốn theo hần đến Ngộ trang xem xem, nhưng hần không đồng ý, bảo rằng Thần Quyền Đặng Thịnh Long cấm người ngoài vào trang.

Nhạc Hạc :

- Về con người của Thần Quyền Đặng Thịnh Long người biết được bao nhiêu?

Bao Xương :

- Nghe nói vợ con của lão đều bỏ đi, mười năm nay chỉ sống với Đặng Phúc ở trong trang.

Nhạc Hạc :

- Còn gì nữa.

Bao Xương :

- Còn một điều ta không dám nói.

Nhạc Hạc :

- Sợ cái gì?

Bao Xương cười :

- Một người như ta đâu dám đắc tội với Thần Quyền Đặng Thịnh Long, chỉ cần lão đưa một ngón tay ra, thì mạng của ta đã tiêu rồi.

Nhạc Hạc :

- Quả đúng như vậy, nhưng bây giờ người không cần phải sợ nữa, Thần Quyền Đặng Thịnh Long đã qua đời rồi.

Bao Xương ngạc nhiên :

-Ồ! Thần Quyền Đặng Thịnh Long chết rồi à?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy!

Bao Xương bán tin bán nghi :

- Người không gạt ta chứ?

Nhạc Hạc :

- Không.

Bao Xương :

- Lão chết như thế nào?

Nhạc Hạc :

- Già rồi thì phải chết thôi.

Bao Xương :

- Nhưng võ công của lão cao cường như vậy, nghe tuổi tác của lão cũng không già lắm, chỉ có sáu mươi thôi.

Nhạc Hạc mỉm cười :

- Quan tài chỉ chứa người chết chứ không chứa người già.

Bao Xương không ngừng lắc đầu :

- Không ngờ, không ngờ lão lại chết như vậy, không lẽ lời đồn có thật.

Nhạc Hạc :

- Người nghe được lời gì đồn về Thần Quyền Đặng Thịnh Long.

Bao Xương :

- Điều mà lúc này ta không dám nói, ta nghe nói thần trí của lão hơi khác thường, không biết thật hay giả?

Nhạc Hạc :

- Nghe Nghệ Minh Tông nói à?

Bao Xương :

- Không, người ở Long Môn Trấn nói như vậy, ta có hỏi lão Nghệ, nhưng hắn lại bảo không có chuyện này.

Nhạc Hạc gật đầu trầm tư không nói.

Bao Xương hỏi :

- Xác của lão Nghệ bây giờ để đâu?

Nhạc Hạc :

- Ngộ trang.

Bao Xương thở dài :

- Thật sự ta không nghĩ ra ai đã giết hắn, hắn cũng không hề đắc tội với những người trong giang hồ.

Nhạc Hạc :

- Sau khi hấn bị thương, đã dùng máu viết hai chữ “Thiên Ma” trên mặt cỏ, người có từng nghe hấn nhắc đến hai chữ này không?

Bao Xương mở to đôi mắt :

- Thiên Ma?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy!

Bao Xương hoảng sợ :

- Không có, hấn viết ra hai chữ “Thiên Ma” là ý nghĩa gì?

Nhạc Hạc :

- Không biết, nhưng chắc chắn hai chữ này có liên quan đến hung thủ, người từng nghe có người nào có biệt hiệu là “Thiên Ma” không, hay là có bang hội nào lấy tên là Thiên Ma không?

Bao Xương lắc đầu :

- Không có, không có, chưa hề nghe ai nói qua.

Nhạc Hạc :

- Người với hấn tuy là bạn thân, nhưng người chưa hiểu được hấn bao nhiêu đâu.

Bao Xương gượng cười :

- Ta nghĩ, ta phải đem biệt hiệu “Lão Hồ Ly” tặng cho hấn mới đúng.

Nhạc Hạc :

- Hiện ta ở Ngũ Phúc khách sạn phòng số chín, nếu người nghĩ ra được điều gì cần nói với ta, có thể đến đó để gặp ta.

Bao Xương :

- Được, ta định đến Ngộ trang để xem sao, là bạn bè với nhau, ta phải đến thăm hấn một chút.

Nhạc Hạc :

- Xin hẹn gặp lại sau.

Dứt lời đứng dậy quay về.

Xem tiếp hồi 15 Bộ bộ nghi vấn bộ bộ truy

15. Hồi 15 Bộ Bộ Nghi Vấn Bộ Bộ Truy

Bao Xương cũng đứng dậy đuổi theo, cười nói :

- Ta có thể hỏi các hạ một vấn đề không?

Nhạc Hạc :

- Được xin cứ hỏi.

Bao Xương :

- Các hạ bảo là đến Ngộ trang để tá túc, có thật như vậy không?

Nhạc Hạc mỉm cười :

- Thật hay giả, điều đó không quan trọng, nếu như người muốn biết ta là ai, ta có thể nói với người như thế này... ta là con trai của Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực.

Khi về đến Ngũ Phúc khách sạn, phố đã lên đèn, Nhạc Hạc kể cho Cảnh Huệ Khanh nghe tình hình lúc gặp lão hồ ly Bao Xương, cuối cùng nói :

- Nhìn chung, lời kể của Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong và của Bao Xương có hai điểm khác nhau, Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong bảo rằng mỗi tháng Nghệ Minh Tông chỉ lãnh được năm lượng bạc, nhưng Bao Xương lại nói rằng mỗi tháng hắn lãnh được hai chục lượng, kế tiếp Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong không biết Thần Quyền Đặng Thịnh Long hóa điên, nhưng Bao Xương lại biết.

Cảnh Huệ Khanh trầm tư giây lát :

- Ta nghĩ Thiên Mã tiêu cục mỗi tháng trả cho Nghệ Minh Tông năm lượng bạc là sự thật, nhưng Bao Xương nói rằng mỗi tháng hắn lãnh được hai chục lượng bạc cũng không phải là giả.

Nhạc Hạc :

- Nói như vậy có người dùng tiền mua chuộc hắn?

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Đúng vậy, có người mỗi tháng cho hắn mười lăm lượng bạc bảo hắn đến Ngộ trang để dò xét tình hình của Thần Quyền Đặng Thịnh Long.

Nhạc Hạc :

- Nếu đúng như vậy, người đó rất có thể là Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong.

Cảnh Huệ Khanh :

- Không sai, việc Thần Quyền Đặng Thịnh Long, người ở Long Môn Trấn đều biết, nhưng hắn lại bảo rằng không biết, rõ ràng là nói dối.

Nhạc Hạc :

- Ngoài ra Nghệ Minh Tông là người có hạnh kiểm không tốt, loại người này ít ai dám mướn, nhất là các tiêu cục càng không thể mướn, nhưng Thiên Mã tiêu cục lại dám mướn loại người như hắn, rõ ràng là trái với thường tình.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đêm nay chúng ta phải đến Thiên Mã tiêu cục một chuyến mới được.

Nhạc Hạc :

- Tiểu đệ có ý kiến này hay hơn nhiều.

Cảnh Huệ Khanh :

- Thế nào?

Nhạc Hạc đến sát bên tai nàng, khẽ nói kế hoạch của mình.

Đêm đó vừa qua canh hai, trên nóc nhà ở sân sau của Thiên Mã tiêu cục, đột nhiên xuất hiện một bóng đen.

Người này, mặt che một miếng khăn đen, mình mặc một chiếc áo bào xanh, lưng thắt dây đen, lúc xuất hiện ở trên nóc nhà sân sau, hành động không chút lén lút, hình như về đến nhà của mình, chậm rãi từ tốn.

Hắn thi triển khinh công tuần tra trên những nóc nhà hình như đang tìm kiếm một vật gì.

Bỗng nhiên trong ba gian phòng ngủ đối diện với hắn, cánh cửa của gian giữa bật mở, có một người phóng ra, thần sắc nghiêm nghị :

- Bằng hữu giá lâm tệ cục chắc có việc quan trọng, sao không xuống đây gặp mặt?

Vừa nói, vừa bước ra sân.

Chính là Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong.

Người che mặt vẫn đứng im trên nóc nhà không hề lên tiếng.

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong cười lạnh lùng :

- Chẳng lẽ bằng hữu điếc sao?

Người che mặt chậm rãi đưa tay kéo chiếc khăn đen xuống để lộ bộ mặt thật sự của hắn.

Thì ra chính là Phích Lịch đại hiệp Âu Dương Trường Phong.

Vừa thấy Âu Dương Trường Phong, thần sắc của Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong lộ vẻ ngạc nhiên :

- Người...

Phích Lịch đại hiệp Âu Dương Trường Phong mỉm cười rồi đưa tay lấy trong mình một bọc nhỏ ném cho Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong và trầm giọng nói :

- Lập tức đưa đến chỗ Thiên Ma!

Dứt lời nhún mình một cái, phóng lên trên cao chớp nhoáng đã mất dạng!

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong đón lấy cái bọc, bên trong hình như là một chiếc hộp gỗ, hơi nhíu mày rồi bước vào trong phòng.

Hắn bắt ngọn đèn lên, ngồi xuống một chiếc bàn mở cái hộp ra xem, quả nhiên bên trong là một chiếc hộp gỗ xinh xắn, giống như một cái hộp đựng châu báu, bên ngoài có thêm một chiếc khóa đồng, có thể bên trong hộp là một vật rất quý giá, hắn lại nhíu mày, khê lăm bầm :

- Hừ! Trò gì đây?

Hắn cầm chiếc hộp gỗ xem qua xem lại, rồi lắc lắc bên tai, hình như bên trong đựng một vật rất nhẹ, không phải là loại châu báu.

Hắn để hộp xuống, trầm tư giây lát, rồi đứng dậy ra khỏi phòng đến trước cửa phòng bên cạnh, đưa tay gõ cửa :

- Lão Kha, mau thức dậy!

Gọi liền mấy lượt, lão Kha ở trong phòng mới thức dậy, thì ra hắn là đây tớ chuyên chăm sóc cho Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong, hắn nghe chủ nhân đang gọi, vội vàng nhảy xuống giường mặc áo, mở cửa phòng ra :

- Lão gia vẫn chưa ngủ à?

Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong :

- Người mau đi mời Tể, Chuyết, Lao ba vị tiêu sư và Thi tổng quản đến phòng ta ngay.

Lão Kha tuân lệnh, nhanh chân bước đi.

Không bao lâu Thi tổng quản và ba vị tiêu sư đồng loạt đến sân sau, bước vào phòng Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong...

Khoảng một giờ sau, Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong từ trong phòng bước ra, bây giờ hắn đã thay quần áo để ra ngoài, trên lưng có đeo một cái bọc, hắn vẫy tay với Thi tổng quản và ba vị tiêu sư cũng vừa bước ra khỏi phòng, rồi nhún chân nhảy lên nóc nhà, phóng mình bay đi.

Chẳng bao lâu, người hắn đã ở ngoài thành Lạc Dương, tránh xa quan đạo, phóng như mũi tên về phía nam...

Sáng ngày hôm sau hắn đã đến Lâm Nhữ, bước vào một tiêu cục.

Tiêu cục này cũng có tên Thiên Mã, rõ ràng là phân tiêu cục của Thiên Mã tiêu cục ở Lạc Dương.

Sau khi hắn vào tiêu cục, thì không thấy ra nữa, mãi đến lúc hoàng hôn, mới thấy hắn cười một con tuấn mã rời khỏi tiêu cục, ra khỏi thành bằng cửa Đông theo quan đạo phóng nhanh về hướng Đông.

Sau đó hần đều ngày ngủ đêm đi, ban ngày trọ ở khách sạn hoặc tá túc ở chùa miếu, tối đến lại lên đường vì ban đêm đường vắng vắng người, nên tốc độ rất nhanh, đến khuya ngày thứ tư đã từ Lộc áp đi vào An Huy.

Tổng cộng hần đã đi khoảng tám trăm dặm đường, nhưng hần vẫn tiếp tục đi về hướng đông, hình như còn một đoạn đường rất xa cần phải vượt qua Lại đi thêm hai đêm nữa, đến Mông thành và ở lại đó một ngày, đến tối lại lên đường, nhưng lần này không đi về hướng đông nữa, mà quay sang hướng nam Sau sáu ngày đã đến Bạch Hạc phong Bạch Hạc phong này cách Đồng Thành một trăm hai chục dặm về phía đông nam, đối với người trong võ lâm, Bạch Hạc Phong này là một địa điểm rất quen thuộc, vì đây là nơi tọa lạc Tổng đàn của phái Bạch Hạc một trong Ngũ đại danh phái đang nắm giữ Ngũ Lão hội Tổng đàn phái Bạch Hạc có tên gọi là Bạch Hạc sơn trang, tọa lạc bên trái Bạch Hạc phong, trong trang còn có hơn một trăm gian phòng, ở giữa có một hoa viên rất lớn, trong hoa viên lâu đài đình các, núi giả ao sen tất cả đều có, xây dựng rất là khí phách.

Nhạc Hạc từng ở Bạch Hạc sơn trang này hơn một năm, là để điều tra nguyên nhân cái chết của phụ thân, vì lúc đó hần cho rằng Bạch Hạc Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn là một trong những hung thủ đã giết phụ thân hần.

Hần cải danh là Châu Chính Hiên và bá Mâu Thiết Sơn làm sư phụ, sau đó vì điều tra không được chút manh mối nào, mới quyết định mạo danh ân sư là Thiên Ngoại Quái Tẩu mời Ngũ lão đến Quỷ bảo để gặp mặt.

Bây giờ, Bách Bộ Phi Bạt lại đến Bạch Hạc Phong, đi vào Bạch Hạc sơn trang.

Sau khi hần phóng ngựa vào trong, một nam một nữ cũng vừa đến phía ngoài của Bạch Hạc sơn trang.

Một nam một nữ này không phải là ai khác, chính là Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh.

Họ cũng đến đây bằng ngựa, nhưng không dám đến gần sơn trang, sau khi nhìn thấy Bách Bộ Phi Bạt đi vào sơn trang liền dừng chân cách sơn trang khoảng trăm trượng, lánh vào một cánh rừng.

Họ đã đi theo Bách Bộ Phi Bạt từ Lạc Dương đến đây.

Đêm qua từ khi Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong rời khỏi Đồng Thành phóng nhanh theo hướng đông nam, Nhạc Hạc đã bắt đầu kinh ngạc, hần không tin nơi đến của Bách Bộ Phi Bạt sẽ là Bạch Hạc sơn trang, nhưng bây giờ, thấy Bách Bộ Phi Bạt đi vào Bạch Hạc sơn trang, hần có cảm giác như đang ở trong mơ, trên khuôn mặt hần luôn bao trùm vẻ kinh ngạc.

Hần cột ngựa xong, rồi ngồi xuống bên cạnh, cúi đầu suy nghĩ.

Cảnh Huệ Khanh ngồi xuống bên hần, mỉm cười khẽ nói :

- Ngạc nhiên lắm phải không?

Nhạc Hạc gật đầu.

Cảnh Huệ Khanh ngược đầu nhìn lên trời :

- Trời đã sáng rồi, nếu không chúng ta sẽ theo vào trong trang xem tình hình ra sao?

Nhạc Hạc thở dài :

- Thật là lạ, không ngờ Bạch Hạc phái lại có liên quan đến Thiên Ma.

Cảnh Huệ Khanh :

- Vấn đề bây giờ là hai chữ Thiên Ma, thật ra là biệt hiệu của một người nào đó hay là danh xưng của một vật gì?

Nhạc Hạc lắc đầu :

- Ai mà biết.

Cảnh Huệ Khanh :

- Mâu Thiết Sơn đã chết, nếu không chúng ta có thể tạm thời gán hai chữ Thiên Ma cho hần.

Nhạc Hạc :

- Tiểu đệ đã ở trong trang hơn một năm, những người ở trong trang đệ đều biết, không hề có một người nào có biệt hiệu là Thiên Ma cả.

Cảnh Huệ Khanh :

- Người cho rằng đã hiểu rõ rất cận kề về phái Bạch Hạc?

Nhạc Hạc gật đầu :

- Đúng vậy.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nhưng sự thật rõ ràng trước mắt, người giả dạng Âu Dương Trường Phong ném cái hộp gỗ đó cho Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong bảo hắn lập tức giao cho Thiên Ma, hắn lại giao cái hộp đó đến Bạch Hạc sơn trang này.

Nhạc Hạc nhíu mày :

- Nhưng nếu nói rằng tất cả âm mưu đều do phái Bạch Hạc tạo ra, mà Mâu Thiết Sơn đã chết rồi, vậy thì giải thích thế nào?

Cảnh Huệ Khanh :

- Cách giải thích duy nhất là kẻ chủ mưu không phải Mâu Thiết Sơn mà là một nhân vật nào đó trong phái Bạch Hạc.

Bỗng nhiên Nhạc Hạc đứng dậy nói :

- Để tiểu đệ vào trang hỏi cho ra lẽ mới được.

Cảnh Huệ Khanh ngạc nhiên :

- Vào trang?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy!

Cảnh Huệ Khanh :

- Không được.

Nhạc Hạc :

- Tại sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Bây giờ còn chưa phải lúc để chúng ta công khai gặp họ, nếu người vào trong chắn chắn không thể thoát ra được.

- Ngũ Lão hội đã hứa cho ta thời gian một năm, thời hạn một năm chưa đến họ đâu dám làm gì ta.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu người vào trong trang tức là gỡ mặt nạ của họ xuống người mà sống sót trở ra mới là lạ!

Nhạc Hạc cười :

- Hừ! Giết ta rồi họ giải thích thế nào với Ngũ Lão hội?

Cảnh Huệ Khanh :

- Họ sẽ không để Ngũ Lão hội biết được việc đó.

Nhạc Hạc :

- Không, chỉ cần tỷ tỷ không theo tiểu đệ vào trong thì họ không dám sát hại tiểu đệ, bởi vì họ biết rằng tỷ tỷ sẽ đến báo với Ngũ Lão hội.

Cảnh Huệ Khanh nghĩ cũng phải, trầm ngâm :

- Nhưng... ta vẫn cảm thấy rất nguy hiểm...

Nhạc Hạc :

- Không nhất thiết tiểu đệ phải quyết đấu sinh tử với họ, chỉ cần lột mặt nạ của họ là đủ rồi. Việc quan trọng trước mắt là phải để Ngũ Lão hội hiểu rõ hung thủ là ai, rồi sau đó truy bắt hắn cũng không muộn.

Cảnh Huệ Khanh suy nghĩ giây lát gật đầu :

- Thôi được, người vào đó kể rõ âm mưu của họ, sau đó liền lui ra, không được nóng nảy động thủ với họ.

Nhạc Hạc :

- Vạn nhất tiểu đệ không thoát ra được, tỷ tỷ phải lập tức đến Ngũ Lão hội, nói rõ tất cả sự việc với Ngũ Lão hội.

Cảnh Huệ Khanh :

- Được!

Nhạc Hạc liền phóng mình hướng về Bạch Hạc sơn trang.

Đến bên ngoài Bạch Hạc sơn trang vừa định vào, bỗng thấy có người ở trong trang bước ra, liền phóng vào một đám cỏ dại, cúi xuống ẩn núp.

Hắn định xem rõ kẻ bước ra là ai rồi mới quyết định hành động, hắn núp dưới đám cỏ đưa mắt nhìn sang chỉ thấy kẻ bước ra là Bạch Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong và một vị cao thủ của phái Bạch Hạc... Nhất Hạc Xung Thiên.

Bách Bộ Phi Bạt tay nắm ngựa, sánh vai với Nhất Hạc Xung Thiên đi ra cổng trang, hai người vừa đi vừa nói chuyện, ra vẻ rất thân mật.

Chỉ nghe Nhất Hạc Xung Thiên nói :

- Từ đây đến Huỳnh Sơn còn hơn mấy trăm dặm đường, sao ca ca không ở lại nghỉ ngơi một ngày rồi mới lên đường?

Bách Bộ Phi Bạt :

- Không được, công việc ở tiêu cục rất bận, ngu huynh không thể nán lại, sau này rảnh rỗi sẽ đến thăm đệ.

Nhất Hạc Xung Thiên :

- Đã mấy năm rồi không gặp ca ca, hôm nay có việc đến đây, lại vội vã bỏ đi, ít ra cũng dùng bữa cơm chứ...

Bách Bộ Phi Bạt :

- Lần này ngu huynh nhận bảo ám tiêu, chủ hàng hạn định đã giao hàng đúng giờ nợ hôm sau nên quả thật không thể nán lại.

Nhất Hạc Xung Thiên :

- Vậy thì sau khi giao hàng đến đây chơi mấy ngày có được không.

Bách Bộ Phi Bạt :

- Để xem sao, nếu đến được ta sẽ đến, gần đây tiêu cục làm ăn khá khả, có một số việc phải do chính ngu huynh giải quyết mới xong.

Nhất Hạc Xung Thiên :

- Lần bảo tiêu này là loại hàng gì mà ca ca phải thân chinh?

Bách Bộ Phi Bạt :

- Chỉ là một chiếc hộp nhỏ, trong hộp chứa đựng vật gì ngu huynh cũng không được biết, nhưng chủ hàng trả giá rất cao nên ngu huynh mới nhận.

Hắn nói đến đây rồi nhảy lên lưng ngựa nói tiếp :

- Ngu huynh đi rồi, lúc nào rảnh rồi, hãy đến Lạc Dương chơi vài hôm.

Nhất Hạc Xung Thiên :

- Được, có lẽ phải sang năm, đã mấy năm rồi chưa có dịp đến thăm tẩu tẩu, phải đi một chuyến mới được.

Bách Bộ Phi Bạt mỉm cười vẫy tay, rồi phóng ngựa chạy nhanh.

Nhất Hạc Xung Thiên đưa mắt nhìn Bách Bộ Phi Bạt đi xa, mới chậm rãi quay lưng đi vào trong trang.

Nhạc Hạc nghe đến đây liền trầm nghĩ :

- Thì ra nơi đến của Bách Bộ Phi Bạt không phải là Bạch Hạc sơn trang, hắn chỉ đi ngang qua và nhân tiện ghé thăm em trai của hắn...

Liền vội vàng trở lại cánh rừng.

Cảnh Huệ Khanh thấy hắn trở lại, vội vàng hỏi :

- Thế nào rồi? Sao Bách Bộ Phi Bạt lại rời khỏi?

Nhạc Hạc :

- Chúng ta đã lầm rồi, nơi đến của hắn không phải là Bạch Hạc sơn trang, hắn chỉ đi ngang qua đây, nhân tiện vào trong trang thăm em trai của hắn Nhất Hạc Xung Thiên Chu Trung Hòa.

Cảnh Huệ Khanh kinh ngạc :

- Nhất Hạc Xung Thiên Chu Trung Hòa là em trai của hắn à?

Nhạc Hạc :

- Hình như là vậy, tiểu đệ định vào trang thì thấy họ đang bước ra...

Hắn thuật lại tình hình lúc nãy với Cảnh Huệ Khanh cuối cùng nói :

- Nhìn dáng vẻ của họ, dù không phải là anh em ruột, chắc cũng là anh em chú bác.

Cảnh Huệ Khanh :

- Lúc người còn ở trong trang không biết Nhất Hạc Xung Thiên Chu Trung Hòa có một người anh là Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong sao?

Nhạc Hạc :

- Không, nhưng Nhất Hạc Xung Thiên Chu Trung Hòa cũng mang họ Chu.

Cảnh Huệ Khanh :

- Hắn bảo với y phải đến Huỳnh Sơn ư?

Nhạc Hạc :

- Là do Nhất Hạc Xung Thiên nói ra, chắc là Bách Bộ Phi Bạt nói với hắn địa điểm giao hàng là ở Huỳnh Sơn, lời nói này có thể không thật, vì rõ ràng Bách Bộ Phi Bạt phải giao chiếc hộp đó đến chỗ của Thiên Ma, nhưng hắn lại nói là bảo ám tiêu thôi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Được, chúng ta hãy giả định phái Bạch Hạc không liên can đến Thiên Ma, bây giờ tiếp tục theo dõi đi.

Hai người liền lên ngựa ra khỏi cánh rừng bước theo dấu chân ngựa của Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong để lại.

Hành trình Bách Bộ Phi Bạt vẫn không thay đổi, vẫn đi theo hướng đông nam nhưng lại là ngày đi đêm nghỉ.

Ba ngày sau lúc xế chiều đã đến Huỳnh Sơn.

Nơi đến của hãn quả nhiên là Huỳnh Sơn.

Huỳnh Sơn cùng chính là nơi toa lạc Tổng đàn của phái Huỳnh Sơn.

Thiên Ma không lẽ lại liên quan đến phái Huỳnh Sơn?

Nhạc, Cảnh hai người theo dõi Bách Bộ Phi Bạt đến triền tây của Huỳnh Sơn thì trong lòng họ liền nổi lên nghi vấn này.

Chương môn của phái Huỳnh Sơn Bạch Đầu Ông Đồng Thiên Cầu cũng là một trong Ngũ lão đã gặp nạn tại Quỷ bảo. Cái chết của hãn không thể nào nghi ngờ vì nó quá rõ ràng không thể chối cãi được, nếu bảo rằng Thiên Ma từ Huỳnh Sơn mà ra, quả là chuyện động trời.

Nhìn Bách Bộ Phi Bạt cưỡi ngựa đi theo đường núi, từ từ biến mất vào cánh rừng, Cảnh Huệ Khanh liền vui mừng ra mặt :

- Lần này không phải tiện đường ghé thăm họ hàng nữa chứ?

Nhạc Hạc :

- Đương nhiên không phải, Huỳnh Sơn không giống như Bạch Hạc Phong, nó rộng đến vài trăm dặm, người bận công việc sẽ không lên núi để thăm họ hàng đâu.

Cảnh Huệ Khanh :

- Lúc trước ngươi từng đến đây chưa?

Nhạc Hạc :

- Chưa hề.

Cảnh Huệ Khanh :

- Có biết Tổng đàn của phái Huỳnh Sơn ở đâu không?

Nhạc Hạc :

- Nghe nói ở trên Thạch Cổ Phong.

Cảnh Huệ Khanh :

- Thạch Cổ Phong ở đâu?

Nhạc Hạc :

- Không biết.

Nói đến đây Cảnh Huệ Khanh xuống ngựa :

- Chúng ta để ngựa ở đây, đi bộ theo dõi sẽ thuận tiện hơn.

Nhạc Hạc gật đầu, hai người liền dẫn ngựa vào rừng cột lại, sau đó theo con đường núi, ven theo bìa rừng tiếp tục theo dõi.

Hai người nhắm chừng Bách Bộ Phi Bạt đã vào sâu trong núi, liền nhanh chân đuổi theo, đường núi quanh co khúc chiết từ từ lên cao làm hai người có cảm giác như sa vào mê hồn trận.

Nhưng trên núi dấu chân ngựa rất rõ, hai người đi theo những dấu chân đó không hề gặp một khó khăn gì.

Theo dõi khoảng độ một tiếng đồng hồ, sương mù đã dày, trời đã bắt đầu tối.

Nhạc Hạc e rằng sau khi trời tối, sẽ không nhìn rõ dấu chân ngựa nữa :

- Chúng ta nên đi nhanh hơn, theo sát sau lưng hắc nếu không thì trời tối rất khó khăn theo dõi dấu vết.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy.

Hai người liền đi nhanh hơn đuổi theo Bách Bộ Phi Bạt.

Đuổi theo một hồi vẫn chưa theo kịp Bách Bộ Phi Bạt. Bây giờ trời đã tối hẳn, không thể nhìn thấy dấu chân ngựa trên đường nữa.

Nhạc Hạc đành phải dừng lại để chăm chú tìm kiếm những dấu vết đó, nhưng tìm mãi không thấy gì cả liền sanh nghi :

- Không lẽ chúng ta đã lạc đường.

Cảnh Huệ Khanh :

- Từ ngoài vào đây đường núi không có ngã rẽ, sao lại lầm đường được.

Nhạc Hạc :

- Nhưng không thấy dấu chân ngựa nữa.

Cảnh Huệ Khanh :

- Có lẽ đoạn đường này hơi cứng nên không để lại dấu vết, hoặc là...

Nhạc Hạc :

- Là gì?

Cảnh Huệ Khanh :

- Hoặc là hắc đã phát hiện chúng ta đang theo dõi hắc nên đã lẫn vào trong rừng.

Nhạc Hạc :

- Tỷ tỷ cho rằng điều nào có khả năng hơn?

Cảnh Huệ Khanh :

- Chúng ta bắt đầu theo dõi từ Lạc Dương, dọc đường đều rất cẩn thận, không bị hắc phát hiện được ta nghĩ rằng chắc tại đường núi hơi cứng.

Nhạc Hạc :

- Vậy chúng ta tiếp tục đuổi theo một đoạn xem sao?

Hai người lại đi thêm một hai dặm nữa, quả nhiên lại phát hiện dấu chân ngựa, chứng minh Cảnh Huệ Khanh phán đoán không lầm, nên không còn nghi vấn nữa, tiến nhanh theo con đường núi.

Đi thêm khoảng mười mấy dặm nữa, vẫn không đuổi kịp Bách Bộ Phi Bạt, bỗng nhiên Cảnh Huệ Khanh dừng lại :

- Chúng ta từ ngoài vào đây chắc đi khoảng năm sáu dặm rồi chứ?

Nhạc Hạc cùng dừng lại :

- Không sai.

Cảnh Huệ Khanh :

- Vậy chúng ta đã ở sâu trong núi, ta nghĩ nếu nơi đến của Bách Bộ Phi Bạt là phái Huỳnh Sơn thì hắc đã đến nơi rồi.

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy.

Cảnh Huệ Khanh quan sát chung quanh rồi nói :

- Nơi đây địa thế rất cao, người trèo lên cây quan sát xem sao!

Nhạc Hạc thấy gần đó có một cây cổ thụ chọc trời, liền bước qua đó phóng lên trên cây quan sát chung quanh, liền phát hiện ở trên đồi trọc đối diện cách khoảng nửa dặm có một vài chấm sáng, nghĩ rằng nơi đó chắc có nhà cửa, liền nhảy xuống cây cổ thụ, đưa tay chỉ về hướng có chấm sáng phát ra :

- Cách đây khoảng nửa dặm có vài chấm sáng, không chừng đó chính là Tổng đàn của phái Huỳnh sơn.

Cảnh Huệ Khanh chỉ xuống dưới đất :

- Ở đây cũng có dấu chân ngựa, đúng là Bách Bộ Phi Bạt đã đến đó bằng con đường này, đi thôi!

Hai người lại nhanh chân bước tới, chớp mắt đã đến dưới một đỉnh núi hùng vĩ, con đường núi đến đây là cuối đường.

Bước tới nữa là những bậc tam cấp đi vòng theo đỉnh núi.

Hai người liền dừng chân lại cúi xuống quan sát một hồi, không thấy dấu vết của Bách Bộ Phi Bạt, Nhạc Hạc khẽ nói :

- Chắc hẳn đã lên đỉnh núi rồi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nhưng con ngựa của hắn đâu?

Nhạc Hạc :

- Những bậc tam cấp không được dốc lắm, có thể cưỡi ngựa lên được.

Cảnh Huệ Khanh :

- Theo ta thì hẳn phải để ngựa ở dưới đỉnh, núi, rồi bộ hành lên núi mới đúng.

Nhạc Hạc :

- Có lẽ hẳn đã đem ngựa dấu vào cánh rừng, chúng ta thử tìm xem.

Cảnh Huệ Khanh :

- Được, ta tìm bên trái, người tìm bên phải, khi tìm được ngựa của hắn, huyết sáo làm hiệu.

Nhạc Hạc gật đầu, liền phóng mình vào cánh rừng bên phải.

Cảnh Huệ Khanh cũng phóng mình vào cánh rừng bên trái cùng lúc, tìm kiếm một hồi vẫn không thấy vết tích của con ngựa, vừa định lui ra, bỗng nghe tiếng huyết sáo vang lên, biết Nhạc Hạc đã tìm được con ngựa của Bách Bộ Phi Bạt, liền phóng mình bay đến chỗ của Nhạc Hạc.

Vào đến cánh rừng bên phải, liền nghe tiếng nói của Nhạc Hạc ở cách trước mặt vài trượng :

- Tỷ tỷ ở đây này.

Cảnh Huệ Khanh bước tới mười mấy bước nữa thì thấy Nhạc Hạc đang đứng cạnh một con ngựa được cột vào một thân cây, đúng là con ngựa của Bách Bộ Phi Bạt.

Nàng bước tới xem kỹ, sau đó nói :

- Không sai, hẳn đã lên đỉnh núi rồi, chúng ta mau đuổi theo đi.

Nhạc Hạc :

- Nếu đi lên bằng tam cấp, e rằng sẽ bị phát hiện.

Cảnh Huệ Khanh :

- Vậy chúng ta đi lên bằng ngõ khác.

Nhạc Hạc chỉ vào cánh rừng :

- Đi theo hướng này xem sao!

Dứt lời đi sâu vào trong rừng, đến một nơi cửa chân núi đưa mắt nhìn lên, chỉ thấy núi đá lởm chởm, cây cối trùng điệp, leo trèo không khó lắm, hai người liền nắm vào những cành cây, bắt đầu trèo lên.

Lên cao khoảng hai chục trượng, đi ngang qua một đoạn tam cấp, rồi tiếp tục trèo lên, vách núi càng ngày càng đứng, nhưng may là cây cối rất nhiều nên việc leo trèo không khó khăn lắm.

Không bao lâu đã trèo cao hơn trăm trượng, đã đến đỉnh núi và nhìn thấy những chấm sáng lúc này.

Đó là những ánh đèn phát ra từ khu rừng rậm đối diện, khoảng cách chỉ hơn chục trượng.

Cảnh Huệ Khanh nhìn chung quanh một lượt, khẽ nói vào tai của Nhạc Hạc :

- Ta dám đánh cuộc với người, chắc chắn đây Là Thạch Cổ Phong!

Nhạc Hạc :

- Sao lại nhận xét như vậy?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đỉnh núi này rất bằng phẳng giống như mặt trống.

Nhạc Hạc cười :

- Cái tên thật cổ, có thể có một nguồn gốc khác chưa hẳn vì mang hình dạng cái trống mà gọi như vậy.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta cảm giác được chắc chắn đây là Thạch Cổ Phong!

Nhạc Hạc :

- Đệ lại hy vọng tỷ tỷ đã đoán lầm, nếu như Thiên Ma xuất phát từ phái Huỳnh Sơn thì thật khiến người ta đau lòng, phái Huỳnh Sơn là một trong những danh môn chánh phái, trung tâm của võ lâm.

Cảnh Huệ Khanh :

- Rất nhiều người trông bề ngoài là một chánh nhân quân tử, nhưng bên trong làm trăm chuyện mờ ám.

Nhạc Hạc :

- Nhưng Bạch Đầu Ông Đồng Thiên Cầu cũng là một trong kẻ bị hại, điều này giải thích thế nào?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đã giải thích như vậy!

- Nếu hai chữ Thiên Ma đúng là để chỉ người, chắc là một cao thủ nào đó trong phái Huỳnh Sơn.

Rồi hai người khum xuống bò tới, đến gần khu rừng rậm liền thấy một tòa trang viện lớn.

Tòa trang viện lớn này quy mô không thua gì Bạch Hạc sơn trang của phái Bạch Hạc, trong trang cũng có hơn trăm nóc gia, chỉ khác là tường rào chung quanh không cao lắm và cũng không có vẻ trang nghiêm lắm.

Bây giờ Nhạc Hạc cũng đã tin rằng quả thật tòa trang viện lớn này là của phái Huỳnh Sơn vì ngoài phái Huỳnh Sơn ra không ai lại xây một tòa trang viện lớn như vậy trên một đỉnh núi, hẳn phóng mình lên một cây tùng già, quan sát toàn trang một phen rồi nhảy xuống nói khẽ :

- Tỷ tỷ, tỷ vẫn canh giữ bên ngoài, để tiểu đệ một mình vào trong được rồi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Hành động cẩn thận một chút, trước hết hãy nghe lén lời trò chuyện của họ rồi nắm lấy thời cơ, xuất hiện vạch rõ âm mưu của họ.

Nhạc Hạc gật đầu :

- Tiểu đệ hiểu rõ, nhưng vạn nhất tiểu đệ gặp nạn không thể thoát ra được thì tỷ tỷ vẫn theo kế hoạch đã định, nhanh chóng về báo cáo với Ngũ Lão hội.

Cảnh Huệ Khanh :

- ...

Nhạc Hạc thấy nàng chưa dứt khoát trả lời liền nói tiếp :

- Bây giờ việc tiểu đệ hy vọng nhất là điều tra được hung thủ đã giết hại Ngũ lão là ai, để rửa sạch nỗi oan. Chỉ cần để Ngũ Lão hội biết được tiểu đệ vô can, dù tiểu đệ vì thế mà chết đi cũng không có gì hối tiếc, nếu tỷ tỷ thấy tiểu đệ gặp nạn cũng đừng bao giờ vào trang cứu giúp, mà nên nhanh chóng đến Ngũ Lão hội.

Cảnh Huệ Khanh :

- Được!

Nhạc Hạc liền bước tới chân tường, dùng hai tay đu mình lên thò đầu quan sát tình hình trong trang thấy gần đó không một bóng người, liền tung mình nhảy vào trong trang.

Cúi xuống quan sát lần nữa thấy mọi nơi trong trang đều có người đi lại muốn lên vào trang viện chỉ còn cách leo lên nóc nhà nên hắn liền nhắm ngay một gian nhà gần đó, hai chân nhún một cái phóng mình bay lên.

Khinh công của hắn đã luyện đến cảnh giới đạp tuyết vô tích nên hai chân chạm vào nóc nhà mà không gây một chút tiếng động.

Hắn lại cúi xuống quan sát một hồi, rồi khum mình chậm rãi tiến vào trong trang.

Vượt qua vài nóc nhà cuối cùng lặng lẽ đến trước nóc nhà của một đại sảnh.

Tòa đại sảnh này là kiến trúc cao nhất toàn trang xung quanh đều khắc tranh vẽ trông giống như một điện các, rõ ràng là một khách sảnh để chiêu đãi tân khách.

Bây giờ trong sảnh ánh đèn sáng chói, nhưng yên lặng không một tiếng động.

Nhạc Hạc thầm nghĩ Bách Bộ Phi Bạt đi vào trong trang chưa hơn nửa giờ, phán xét theo lẽ thường tình bây giờ hắn và Trang chủ phải ngồi trò chuyện trong khách sảnh mới đúng, nhưng hắn nằm trên nóc nhà lắng nghe một hồi vẫn không nghe được một ít âm thanh, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, liền lên bờ đến mái hiên, thò đầu xuống quan sát tình hình ở khách sảnh.

Tầm mắt của hắn đi qua một cánh cửa sổ, chỉ thấy trong sảnh bày trí rất bóng loáng, nhưng không một bóng người.

Kỳ lạ sao họ không ở trong khách sảnh.

Hắn ngược đầu nhìn xung quanh, phát hiện ở sân sau có một tòa lầu đèn đuốc cũng rất sáng, nghĩ rằng Bách Bộ Phi Bạt có thể ở đó, liền quyết định qua đó xem thử.

Nào ngờ vừa định đứng lên bỗng nghe phía sau có tiếng nói lạnh lùng :

- Bằng hữu, tề phái hoan nghinh bất cứ vị bằng hữu giang hồ nào đến thăm, nhưng không thích những nhân vật lén lút như thế này.

Giọng nói mang vẻ rất uy nghiêm.

Nhạc Hạc rung mình nhanh chóng lộn người nhảy lên, định thần nhìn kỹ thì phát hiện một vị lão nhân áo xanh đứng sững trên nóc nhà.

Ông lão tuổi khoảng trên sáu mươi, mày ngay mắt sáng, dưới cằm có để một chùm râu, thần thái thanh dật, khiến người ta kính nể.

Nhạc Hạc nhìn kỳ liền biết ông lão này có địa vị rất cao trong phái Huỳnh Sơn, bèn chấp tay thi lễ :

- Tại hạ Nhạc Hạc, bắt đắc dĩ lên vào quý phái, nhân đây tạ lễ!

Giọng nói rất khách sáo, nhưng thái độ rất kiên cường.

Ông lão nghe hẳn báo danh là Nhạc Hạc mặt liền biếc sắc :

- Ồ... người là Nhạc Hạc!

Nhạc Hạc đáp :

- Đúng vậy!

Đôi mắt của ông lão liền lộ dịch ý, chăm chú nhìn hẳn hồi lâu rồi nói :

- Được lắm, mời người xuống đây!

Dứt lời thân hình nhún lên, nhẹ nhàng đáp xuống phòng khách.

Nhạc Hạc thấy tung tích đã bại lộ, liền quyết định công khai đối diện với đối phương nên cũng nhẹ nhàng đáp xuống khách sảnh.

Ông lão hình như biết hẳn sẽ không trốn chạy liền bước vào giữa khách sảnh :

- Đi theo ta.

Nhạc Hạc liền đi theo lão.

Trong sảnh bày trí rất hào hoa tinh xảo, không chút bụi bặm, đứng ở giữa sảnh khiến con người rất thoải mái.

Ông lão áo xanh :

- Mời ngồi!

Nhạc Hạc không chút khách sáo, chậm rãi ngồi xuống.

Ông lão áo xanh :

- Dâng trà.

Dứt lời liền có một hán tử ăn mặc theo lối trắng đình bưng mâm trà đi vào trong sảnh, hai ly trà trên mâm vẫn còn bốc khói, rõ ràng vừa được pha xong.

Nhạc Hạc trầm nghĩ :

- Thật là xấu hổ, thì ra ta vừa vào trong trang đã bị họ phát hiện, người của phái Huỳnh Sơn quả nhiên không phải tầm thường.

Tên trắng đình bưng mâm trà đến trước mặt, hẳn rất lễ phép :

- Mời dùng trà.

Nhạc Hạc đa tạ rồi cầm một tách trà lên, để sang trước bàn bên cạnh.

Trắng đình cầm tách trà nóng còn lại, mời ông lão áo xanh rồi lui ra.

Sau khi trắng đình lui ra, Nhạc Hạc liền chấp tay :

- Xin hỏi tiền bối tôn tánh đại danh?

Ông lão áo xanh thần sắc nghiêm nghị :

- Lão phu họ là Tư Mâu, tiện danh Thanh Nguyên là Phó chủ môn của tộc phái.

Nhạc Hạc vừa nghe lão là Phó chủ môn của phái Huỳnh Sơn, vội vàng đứng dậy thi lễ :

- Thì ra là Phó chủ môn, tại hạ không biết, thất kính, thất kính.

Tư Mã Thanh Nguyên cười lạnh lùng :

- Không cần đa lễ, đúng ra tề phái không có chức Phó chủ môn nhưng vì việc Chủ môn tiền nhiệm gặp nạn vừa rồi nên tề phái mới cử thêm một chức vị như vậy.

Nhạc Hạc ngồi xuống :

- Liều chủ môn của quý phái đã trở về chưa?

Tư Mã Thanh Nguyên gật đầu :

- Về rồi.

Nhạc Hạc :

- Về việc Ngũ Lão hội cho tại hạ thời hạn một năm, chắc Phó chủ môn cũng đã biết.

Tư Mã Thanh Nguyên lại khẽ gật đầu :

- Biết, bây giờ thời hạn một năm đã quá hết ba tháng, không biết việc truy tìm hung thủ có tiến triển gì không?

Nhạc Hạc :

Tư Mã Thanh Nguyên chăm chú :

- Hung thủ là ai?

Nhạc Hạc :

- Phó chủ môn muốn biết hung thủ là ai có thể mời Chu tổng tiêu đầu ra đây hỏi han thì biết.

Tư Mã Thanh Nguyên ngạc nhiên :

- Chu tổng tiêu đầu là ai?

Nhạc Hạc cười lạnh lùng :

- Chu tổng tiêu đầu của Thiên Mã tiêu cục ở Lạc Dương, Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong cũng là người đi vào quý phái.

Đôi mắt Tư Mã Thanh Nguyên mở to, vẻ mặt đầy ngạc nhiên :

- Người nói sao?

Nhạc Hạc cười lạnh lùng chậm rãi :

- Tại hạ và Cảnh cô nương theo dõi Chu tổng tiêu đầu từ Lạc Dương đến đây, ngựa của hắn hiện đang được cột trong cánh rừng phía dưới, Phó chủ môn đừng giấu diếm chi nữa!

Tư Mã Thanh Nguyên kinh ngạc đứng dậy thất thanh :

- Người bảo rằng Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong vừa vào tề phái.

Nhạc Hạc gật đầu :

- Đúng vậy!

Tư Mã Thanh Nguyên chưng hửng giây lát, rồi đột nhiên lớn tiếng cười :

- Nhạc Hạc, lão phu không rõ người nói những lời này với dụng ý gì, nhưng lão phu có thể bảo đảm với người nếu quả thật có một vị Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong đi vào tề phái, chắc chắn không qua được tai mắt của tề phái.

Nhạc Hạc :

- Hắn không phải lên mò vào đầu, mà là đem một vật giao cho quý phái.

Tư Mã Thanh Nguyên lại kinh ngạc :

-Ồ!

Rồi liền vỗ tay ba cái, lớn tiếng :

- Người đâu!

Lập tức có một tráng đinh đi vào khum lưng chờ sai khiến.

Tư Mã Thanh Nguyên :

- Lúc này có vị nào tên là Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong đi vào bốn phái hay không?

Vị tráng đinh cung kính :

- Thưa Phó chủ môn, không có ai đi vào bốn phái cả.

Tư Mã Thanh Nguyên :

- Mời Vạn quản sự đến đây.

Tráng đinh vừa nghe vậy, liền vâng dạ rồi đi ra ngoài.

Yên lặng giây lát, Tư Mã Thanh Nguyên lớn tiếng hỏi :

- Người bảo Chu Văn Phong đem một vật đến giao cho bốn phái, đó là vật gì?

Nhạc Hạc :

- Một cái hộp nhỏ.

Tư Mã Thanh Nguyên :

- Một cái hộp nhỏ?

Nhạc Hạc :

- Không sai!

Nói đến đây thì có một trung niên bước vào.

Người trung niên vừa bước vào khách sảnh liền chấp tay lễ với Tư Mã Thanh Nguyên.

Tư Mã Thanh Nguyên giới thiệu với Nhạc Hạc :

- Đây là Vạn quản sự của tệ phái, Vạn quản sự, lúc này có ai tên là Chu Văn Phong đi vào bốn phái hay không?

Vạn quản sự đáp :

- Không có, hôm nay ngoài vị Nhạc bằng hữu này ra, không có ai đến bốn phái cả.

Tư Mã Thanh Nguyên :

- Quả thật không có?

Vạn quản sự :

- Đúng vậy!

Tư Mã Thanh Nguyên quay nhìn Nhạc Hạc cười lạnh lùng :

- Có nghe rõ không?

Nhạc Hạc cũng cười lạnh lùng :

- Phó chủ môn không thừa nhận Chu tổng tiêu đầu có đến đây à?

Tư Mã Thanh Nguyên :

- Quả thật như vậy?

Nhạc Hạc :

- Lúc này tại hạ đã nói tại nà và Cảnh cô nương đã theo dõi Chu Văn Phong từ Lạc Dương đến đây và con ngựa của hắn đang được cột ở cánh rừng phía dưới.

Tư Mã Thanh Nguyên lộ vẻ nghi hoặc :

- Chính mắt các người nhìn thấy hắn lên đây à?

Nhạc Hạc :

- Không, nhưng có người biết hắn sẽ đến quý phái.

Tư Mã Thanh Nguyên :

- Ai?

Nhạc Hạc :

- Nhất Hạc Xung Thiên Chu Trung Hòa của phái Bạch Hạc!

Tư Mã Thanh Nguyên :

- Tại sao hắn lại biết Chu tổng tiêu đầu sẽ đến tệ phái?

Nhạc Hạc :

- Chính miệng Chu tổng tiêu đầu đã nói với hắn, tại hạ nghe rất rõ ràng.

Tư Mã Thanh Nguyên nhíu mày :

- Nhưng rõ ràng không có Chu tổng tiêu đầu nào đến tệ phái cả!

Nhạc Hạc chỉ cười lạnh lùng.

Tư Mã Thanh Nguyên :

- Người bảo hắn mang chiếc hộp nhỏ đến đây, vậy trong hộp đựng vật gì? Ai bảo hắn mang đến?

Nhạc Hạc chậm rãi :

- Trong hộp có một tờ giấy, trong đó có bảy chữ “mau đến Ngũ Lão hội đầu thú”, chính tại hạ sai hắn mang đến.

Tư Mã Thanh Nguyên biến sắc trầm giọng :

- Vậy là ý gì?

Nhạc Hạc cười lạnh lùng :

- Tại hạ giả danh Phích Lịch đại hiệp Âu Dương Trường Phong đến Thiên Mã tiêu cục ném chiếc hộp đó cho hắn, lệnh cho hắn lập tức mang đến chỗ Thiên Ma. Và hắn đã mang chiếc hộp đến quý phái.

Tư Mã Thanh Nguyên :

- Lập tức mang đến chỗ Thiên Ma lại là ý gì?

Nhạc Hạc :

- Trong lòng Phó chủ môn chắc đã hiểu, đâu cần tại hạ nói nhiều.

Tư Mã Thanh Nguyên không nhịn được nữa, dùng tay đập xuống chiếc bàn, những tách trà văng cả xuống đất, giận dữ nói :

- Tiểu tử, thật ra ngươi muốn giở trò gì?

Nhạc Hạc cười lạnh lùng :

- Phó chủ môn đã nói ngược rồi, kẻ giở trò là quý phái chứ.

Tư Mã Thanh Nguyên chỉ vào người hắc nói từng tiếng một :

- Tốt hơn ngươi hãy nói cho rõ ràng, nếu không lão phu mặc kệ quyết định của Ngũ Lão hội!

Ý nói là Ngũ Lão hội cho hắc thời hạn là một năm, nhưng nếu hắc không giải thích rõ ràng, Tư Mã Thanh Nguyên sẽ không bỏ qua cho hắc.

Nhạc Hạc không chút sợ hãi :

- Hừ! Phó chương môn không cần hù dọa, tại hạ đã dám đến đây thì không hề sợ chết. Chỉ cần để Ngũ Lão hội hiểu rõ ai là hung thủ thật sự đã giết hại Ngũ lão thì tại hạ có chết cũng yên lòng.

Tư Mã Thanh Nguyên quát lớn :

- Nói mau, tại sao ngươi lại giả dạng Âu Dương Trường Phong? Tại sao lại sai Chu tổng tiêu đầu mang chiếc hộp đến tề phái? “Mau đến Ngũ Lão hội đầu thú”, và “lập tức mang đến chỗ Thiên Ma” lại mang ý nghĩa gì?

Nhạc Hạc bình tĩnh :

- Phó chương môn buộc tại hạ nói thì tại hạ phải nói câu chuyện như thế này.

Trước đây tại hạ nghĩ rằng Thần Quyền Đặng Thịnh Long là hung thủ đã sát hại gia phụ và Ngũ lão, nhưng cách đây mấy hôm, khi tại hạ tìm được Thần Quyền Đặng Thịnh Long, mới biết lão không phải là hung thủ.

Thần trí của hắc đã thất thường hơn mười năm nay do biến cố gia đình, và đã tự đập đầu vào tường mà chết đi trong cơn điên loạn cách đây mấy hôm. Tại hạ đã điều tra ra được hắc dùng tiền để mua chuộc kẻ xấu, sau đó lại phát hiện có người giả danh lão gọi tiền vào Hưng Ký tiền trang ở Lạc Dương.

Tổng hợp các manh mối trên, tại hạ khẳng định kẻ mạo danh lão chính là đồ đệ của lão Âu Dương Trường Phong, có nghĩa là hắc có quan hệ mật thiết với việc gặp nạn của gia phụ và Ngũ lão...

Nói đến đây, dừng một lát nói tiếp :

- Trước khi Thần Quyền Đặng Thịnh Long tự đập đầu mà chết, Âu Dương Trường Phong đã đến Ngộ trang, và ngay hôm đó hắc đã giết chết cháu của Đặng Phúc là Nghê Minh Tông ở một nơi cách Ngộ trang không xa. Trước khi chết Nghê Minh Tông đã tiết lộ kẻ giết hắc là Âu Dương Trường Phong, lại dùng máu viết ra hai chữ Thiên Ma tại địa điểm gặp nạn, đó chính là nguyên nhân khiến tại hạ khẳng định Âu Dương Trường Phong có liên quan đến cái chết của Ngũ lão.

Tư Mã Thanh Nguyên cắt ngang :

- Đặng Phúc là ai?

Nhạc Hạc :

- Lão bộc của Thần Quyền Đặng Thịnh Long.

Tư Mã Thanh Nguyên :

- Tại sao Âu Dương Trường Phong lại giết Nghê Minh Tông?

Nhạc Hạc :

- Theo sự phán đoán của tại hạ, hắc sai khiến Nghê Minh Tông liên tục đến Ngộ trang để dò xét tình hình của Thần Quyền Đặng Thịnh Long. Hôm đó vì thấy tại hạ và Cảnh cô nương đã tìm được Thần Quyền Đặng Thịnh Long, hắc sợ Nghê Minh Tông tiết lộ bí mật của hắc nên giết để diệt khẩu.

Tư Mã Thanh Nguyên :

- Âu Dương Trường Phong là truyền nhân của Thần Quyền Đặng Thịnh Long, sao hắc lại đối xử với sư phụ của mình như vậy?

Nhạc Hạc :

- Trên đời này cũng có rất nhiều cha mẹ sanh ra được những đứa con bất hiếu, rất nhiều sư phụ cũng nhận được phẩn đồ, có gì là lạ?

Tư Mã Thanh Nguyên :

- Cũng phải có nguyên nhân chứ!

Nhạc Hạc :

- Trước kia thầy tớ của Thần Quyền Đặng Thịnh Long từng phát hiện Âu Dương Trường Phong và nhị thiếp của Thần Quyền Đặng Thịnh Long có quan hệ lẳng nhăng, đây có thể là một trong nhiều nguyên nhân.

Tư Mã Thanh Nguyên :

- Người cho rằng Âu Dương Trường Phong là hung thủ đã sát hại Ngũ lão?

Nhạc Hạc :

- Không! Tại hạ chỉ bảo rằng hắn có liên quan đến cái chết của Ngũ lão, còn hung thủ phải là Thiên Ma.

Tư Mã Thanh Nguyên :

- Thiên Ma là ai?

Nhạc Hạc :

- Không biết, tại hạ vì muốn điều tra cho rõ hai chữ Thiên Ma nên mới giả dạng Âu Dương Trường Phong đến Thiên Mã tiêu cục ném một chiếc hộp cho hắn, dặn hắn lập tức đưa đến chỗ Thiên Ma, sau đó lén theo dõi hắn.

Tư Mã Thanh Nguyên :

- Nếu vậy Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong làm thế nào biết được Thiên Ma là ai?

Nhạc Hạc :

- Vì Nghệ Minh Tông là tạp dịch của Thiên Mã tiêu cục, lúc tại hạ đến Thiên Ma tiêu cục để dò hỏi thì phát hiện hai điểm khả nghi :

Một là Thiên Mã tiêu cục bảo rằng mỗi tháng chỉ trả cho Nghệ Minh Tông có năm lương bạc, nhưng một người bạn của Nghệ Minh Tông lại khẳng định rằng mỗi tháng hắn lãnh được hai chục lương bạc từ Thiên Mã tiêu cục.

Hai là những người ở gần Ngộ trang đều biết việc Thần Quyền Đặng Thịnh Long hóa điên nhưng lại bảo là không biết, hắn ngu ở Lạc Dương chỉ cách Ngộ trang có hơn hai mươi dặm và hắn lại là Tổng tiêu đầu của một tiêu cục, đối với các loại tin tức phải rất nhạy bén, có lẽ nào lại không biết rằng Thần Quyền Đặng Thịnh Long hóa điên?

Chính hai điểm đó khiến tại hạ hoài nghi hắn có cấu kết với Âu Dương Trường Phong, cho nên tại hạ mới quyết định giả danh Âu Dương Trường Phong để dò xét. Kết quả chứng minh hắn biết được xuất xứ của hai chữ “Thiên Ma”.

Đêm hôm đó, hắn gạt bỏ mọi việc đích thân mang chiếc hộp rời khỏi Lạc Dương, tại hạ và Cảnh Huệ Khanh liền theo dõi, ba ngày trước hắn đến Bạch Hạc sơn trang, vào Bạch Hạc sơn trang để thăm em trai là Nhất Hạc Xung Thiên Chu Trung Hòa, trước khi rời trang tại hạ nghe được nơi đến của hắn là Huỳnh Sơn qua câu chuyện bàn bạc của họ, sau đó tại hạ tiếp tục theo dõi và cuối cùng đến đây.

Xem tiếp hồi 16 Huyết chiến Huỳnh sơn tử hoàn sinh

16. Hồi 16 Huyết Chiến Huỳnh Sơn Tử Hoàn Sinh

Sắc mặt của Tư Mã Thanh Nguyên rất khó xem, với giọng nói lạnh lùng :

- Vậy có nghĩa là hai chữ Thiên Ma xuất phát từ tệ phái?

Nhạc Hạc :

- Không sai!

Tư Mã Thanh Nguyên cười lạnh lùng :

- Nhưng lão phu đã nói với người, trước người không có ai đi vào tệt phải cả.

Nhạc Hạc :

- E rằng không phải là không có, mà quý phái không thừa nhận mà thôi.

Tư Mã Thanh Nguyên lại vỗ mạnh lên bàn, giận quát :

- Tiểu tử nói bậy nếu người muốn ghép tội danh sát hại Ngũ lão cho tệt phải, lão phu không thể tha người được.

Nhạc Hạc cười lạnh lùng :

- Tại hạ nói bậy hay là quý phái xảo biện, trong lòng Phó chủ môn phải rõ chứ?

Tư Mã Thanh Nguyên đứng bật dậy, đôi mắt phát ra vẻ giận dữ nhìn thẳng vào hắc không nói một lời, hình như định động thủ.

Nhạc Hạc vẫn cười lạnh lùng, ngồi im bất động.

Tư Mã Thanh Nguyên giận dữ, nhìn hắc một hồi lâu rồi mở miệng nói từng tiếng một :

- Tiểu tử, người sát hại tân Chủ môn của bốn phái, hôm nay lại muốn vu khống Huỳnh Sơn phái của ta, chẳng lẽ người nghĩ rằng phái Huỳnh Sơn dễ ăn hiếp lắm sao?

Nhạc Hạc :

- Nếu Phó chủ môn nghĩ rằng tại hạ vu khống quý phái, hãy cùng tại hạ đến Bạch Hạc sơn trang một chuyến, gặp Nhất Hạc Xung Thiên Chu Trung Hòa để hỏi rõ trắng đen.

Tư Mã Thanh Nguyên :

- Tên tiểu tử kia, phái Bạch Hạc đã cho người lợi ích gì?

Nhạc Hạc :

- Phó chủ môn nói như vậy là ý gì?

Tư Mã Thanh Nguyên :

- Chắc chắn phái Bạch Hạc đã cho người nhiều điều lợi cho nên người mới chịu thông đồng với họ để vu khống phái Huỳnh Sơn, có đúng không?

Nhạc Hạc đứng dậy :

- Chúng ta không cần bàn thêm nữa, phải đến gặp nhau ở Ngũ Lão hội thôi.

Dứt lời cất bước định đi.

- Khoan đã!

Một bóng người xuất hiện trước cửa.

Người này chính là người kế vị Bạch Đầu Ông Đồng Thiên Cầu, nhậm chức Chủ môn phái Huỳnh Sơn, Cửu Tỷ Tẩu Liêu Bảo Tùng.

Hắn đứng sững trước cửa thần sắc rất nghiêm nghị.

Nhạc Hạc dừng bước, cười lạnh lùng :

- Liêu chủ môn muốn giữ tại hạ lại à?

Cửu Tỷ Tẩu Liêu Bảo Tùng lạnh lùng :

- Những gì người nói lúc này lão phu đã nghe rất rõ ràng, lão phu phải người xuống chân núi để tìm con ngựa đó, người hãy ngồi đợi một lát đi.

Nhạc Hạc :

- Con ngựa đó còn hay không, đã không cần thiết nữa.

Cửu Tỷ Tẩu Liêu Bảo Tùng trầm giọng :

- Không, điều đó rất cần thiết nếu như quả thật có một con ngựa ở đó thì chứng tỏ rằng những lời người nói là sự thật cũng có nghĩa là người không hề thông đồng với phái Bạch Hạc, mà chỉ là đã trúng kế của người khác mà thôi, nhưng nếu không thấy con ngựa đó thì chứng tỏ người đã đặt điều vu khống.

Nhạc Hạc :

- Chương môn đã nói sai rồi, nếu như ai hạ cố ý vu khống quý phái, tại hạ có thể bố trí sẵn một con ngựa ở đó mà.

Ngưng một lát rồi lạnh lùng nói tiếp :

- Ta biết một lát nữa môn hạ của quý phái về đây báo cáo chắc chắn bảo rằng không thấy con ngựa!

Cửu Tỷ Tẩu Liêu Bảo Tùng :

- Cách nhìn của lão phu lại khác. Nếu Chu tổng tiêu đầu kia cố ý giả họa cho bốn phái, chắc hẳn sẽ giữ con ngựa lại để người nghĩ rằng người của hắn vẫn còn trong sơn trang của bốn phái.

Nhạc Hạc :

- Có người sẽ dắt con ngựa đi.

Cửu Tỷ Tẩu Liêu Bảo Tùng :

- Ai?

Nhạc Hạc :

- Môn hạ của quý phái.

Cửu Tỷ Tẩu Liêu Bảo Tùng nói với giọng giận dữ, làm người nghe khiếp sợ :

- Tiểu tử, nếu lão phu không nghĩ tình người thù cha chưa trả, sẽ lập tức giết người.

Nhạc Hạc cười :

- Hừ! Tại hạ đã xem thường việc sống chết, nếu Chương môn tin rằng có thể thu xếp với Ngũ Lão hội, thì cứ ra tay đi.

Cửu Tỷ Tẩu Liêu Bảo Tùng cười ha hả :

- Lát nữa nếu môn đồ của bốn phái về báo cáo rằng dưới chân núi không có ngựa, thì người muốn xuống núi cũng không dễ.

Nhạc Hạc không tranh cãi nữa, ngồi xuống chỗ cũ.

Cửu Tỷ Tẩu Liêu Bảo Tùng cũng ngồi vào trong sảnh với giọng lạnh lùng tiếp :

- Cho người biết thêm một điều, vị Cảnh cô nương đi cùng với người đã được lão phu mời vào trong trang rồi.

Nhạc Hạc nghe được, liền lo lắng đứng dậy :

- Nàng không liên quan đến việc Ngũ lão gặp nạn và Ngũ Lão hội đã ra lệnh phóng thích nàng. Liêu chương môn lại bắt nàng để làm gì?

Cửu Tỷ Tẩu Liêu Bảo Tùng chậm rãi :

- Lão phu không sát hại nàng đâu, người cứ yên chí.

Nhạc Hạc giận dữ :

- Lão không có lý do gì để bắt nàng.

Cửu Tỷ Tẩu Liêu Bảo Tùng :

- Vì muốn hiểu rõ sự thật, tạm thời đành phải để nàng chịu cực một chút, chỉ cần ngươi không trốn, lão phu bảo đảm rằng nàng sẽ không bị tổn thương.

Nhạc Hạc cắn răng :

- Liêu chương môn, xem ra lão cũng khá ngang ngược.

Cửu Tỷ Tẩu Liêu Bảo Tùng cười lạnh lùng :

- Đúng vậy, khi lão phu nổi nóng thì có thể làm bất cứ việc gì.

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy vì muốn lên ngôi Chương môn, cả Ngũ lão cùng dám giết hại, còn việc gì mà lão không dám làm.

Liêu Bảo Tùng trừng mắt quát lớn :

- Được, dù có đắc tội với Ngũ Lão hội, hôm nay lão phu cũng không thể tha mạng ngươi?

Tiếng quát chưa dứt đã phóng mình định ra tay.

Tư Mã Thanh Nguyên kéo lão lại :

- Chương môn hãy khoan ra tay, họ đã trở về rồi.

Tiếng “họ” mà hắn nói là chỉ năm người thanh niên, năm thanh niên này giữa lúc Liêu Bảo Tùng định ra tay đã đến trước cửa đại sảnh.

Liêu Bảo Tùng đành nén cơn giận, tức tối ngồi xuống :

- Vào đây!

Năm thanh niên liền đồng loạt bước vào đại sảnh.

Liêu Bảo Tùng :

- Có tìm được không?

Một thanh niên bước tới cung kính :

- Không có, đệ tử đã tìm khắp cánh rừng ở chân núi, không hề phát hiện con ma nào cả.

Liêu Bảo Tùng :

- Đã lục soát kỹ chưa?

Người thanh niên :

- Đã tìm kiếm rất kỹ.

Liêu Bảo Tùng quay đầu nhìn Nhạc Hạc :

- Hừ! Quả nhiên ngươi đã đặt điều.

Nhạc Hạc :

- Nếu Chương môn chịu xuống núi xem xét, tại hạ có thể chỉ cho Chương môn xem những dấu chân ngựa.

Liêu Bảo Tùng :

- Không cần, hôm nay ngươi đến đây rõ ràng đã thông đồng với người khác, có ý vu khống bốn phái, bây giờ ngươi mau thành thật khai ra nếu không khó mà toàn mạng.

Nhạc Hạc :

- Liêu chương môn không thừa nhận Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong đã đến quý phái?

Liêu Bảo Tùng :

- Đúng vậy!

Nhạc Hạc :

- Nhất Hạc Xung Thiên Chu Trung Hòa của phái Bạch Hạc là một nhân chứng. Liêu chương môn có dám cùng tại hạ đến tìm Chu Trung Hòa để đối chứng không?

Liêu Bảo Tùng cười lạnh lùng :

- Ha ha! Đối chứng? Người tưởng lão phu không biết sao? Người đã thông đồng với phái Bạch Hạc!

Nhạc Hạc cùng cười lạnh lùng :

- Ta đã đoán trước lão sẽ nói như vậy, cho lão biết hôm nay trừ phi lão giết chết bọn ta, nếu không thì đừng hòng che giấu những tội ác.

Liêu Bảo Tùng quay lưng bước ra ngoài sảnh :

- Người ra đây!

Nhạc Hạc không hề sợ hãi cất bước ra theo.

Tư Mã Thanh Nguyên và năm người thanh niên cùng bước theo sau, tám người đồng loạt ra khỏi đại sảnh, đến một khoảng sân luyện võ.

Liêu Bảo Tùng bước đến giữa sân rồi dừng lại, quay lại đối mặt với Nhạc Hạc lạnh lùng :

- Người suy nghĩ cho kỹ, nếu không thì nơi đây là nơi người bỏ mạng.

Nhạc Hạc bình tĩnh :

- Ta biết rằng một khi lộ bỏ mặt nạ của một người nào đó sẽ dẫn đến sát thân chi họa, nếu Liêu chương môn muốn lấy mạng của ta, xin mời ra tay.

Liêu Bảo Tùng cười :

- Người quả thật muốn chết?

Nhạc Hạc :

- Hôm nay ai sẽ bỏ mạng tại đây cũng khó mà đoán trước.

Liêu Bảo Tùng cỡi trường bào ra chuẩn bị ra tay.

Tư Mã Thanh Nguyên hình như không tán thành Chương môn của bốn phái giao đấu với một võ lâm văn bối, liền nháy mắt ra hiệu với năm người thanh niên đứng cạnh, bảo họ thay thế Chương môn giao đấu với Nhạc Hạc.

Một thanh niên liền bước ra đến trước mặt Liêu Bảo Tùng :

- Thưa Chương môn, giết gà đầu cần đến dao mổ bò, tên tiểu tử này để đệ tử ra tay thì được rồi.

Liêu Bảo Tùng cũng biết rằng lão đường đường là Chương môn của một phái, không tiện giao đấu với Nhạc Hạc liền gạt đầu :

- Được, hãy thay ta lấy thủ cấp của hắn.

Người thanh niên vâng một tiếng, liền quay lưng đứng đối mặt với Nhạc Hạc rồi rút thanh trường kiếm ra bằng một động tác rất điệu nghệ, bước tới vài bước :

- Tiểu tử hãy rút kiếm của người ra đi?

Nhạc Hạc không thèm nhìn hắn, mỉm cười nói với Liêu Bảo Tùng :

- Liêu chương môn, quý phái tự cho là danh môn chính phái tại sao hành động lại tàn bạo như vậy?

Liêu Bảo Tùng cười hiểm ác :

- Người muốn Thiên Ma không tàn bạo, không thấy quá đáng sao?

Nhạc Hạc :

- Hãy thả Cảnh cô nương sau đó chúng ta tử chiến với nhau.

Liêu Bảo Tùng :

- Không, muốn cứu Cảnh Huệ Khanh cần phải dựa vào thanh kiếm của người.

Nhạc Hạc :

- Vậy hãy nói cho rõ ràng, nếu ta có đả thương môn hạ của lão, lão chỉ được tìm ta mà thanh toán không được đụng đến nàng, lão dám hứa với ta điều này không?

Liêu Bảo Tùng :

- Được!

Nhạc Hạc :

- Nếu như lão làm trái với lời hứa thì lão là con lừa.

Vẻ mặt của Liêu Bảo Tùng giận dữ quá lớn :

- Tiểu tử ngươi nói hết chưa?

Nhạc Hạc cười :

- Hết rồi.

Tầm nhìn của hắn quay sang khuôn mặt của người thanh niên, vẫn mỉm cười :

- Người có thể ra tay rồi.

Người thanh niên thần sắc nghiêm nghị nói :

- Ta đang chờ ngươi rút kiếm.

Nhạc Hạc :

- Vẫn chưa phải lúc.

Người thanh niên nhíu mày :

- Nghĩa là sao?

Nhạc Hạc :

- Ngươi chưa đủ tư cách so kiếm với ta.

Người thanh niên giận dữ tra kiếm vào vỏ ném xuống dưới đất :

- Kiếm của ta cũng không giết người ta không, vậy chúng ta hãy giao đấu bằng tay không đi!

Vừa dứt lời người đã nhảy lên, phóng tới vài thước, tay trái vươn ra, nhắm ngay đôi mắt của Nhạc Hạc chỉ với hai ngón tay.

Thủ pháp nhanh nhẹn phi thường, không hổ danh là đệ tử của danh môn chánh phái.

Nhưng Nhạc Hạc biết được chiêu thức này của hắn chỉ là hư chiêu để đánh lạc sự chú ý của đối phương nên đứng yên bất động, không tránh né cũng không trả đòn.

Người thanh niên điểm ra hai ngón tay quả thật là để làm rối loạn thần trí của đối phương. Hắn định chờ lúc Nhạc Hạc né tránh hay trả đòn rồi thừa cơ tung ra đòn thật hầu giáng cho Nhạc Hạc một đòn trí mạng, nhưng thấy Nhạc Hạc đứng yên bất động nên ngược lại biến đi chủ ý, liền quyết định biến hư thành thật, chân lực dồn vào hai ngón tay, nhắm thẳng vào đôi mắt của Nhạc Hạc.

Nhạc Hạc đợi đến khi hai ngón tay của hắn đến thật gần, đột nhiên giơ tay phải lên, nắm cổ tay của hắn lại rồi dùng sức quay một cái, buộc hắn phải quay lưng lại giở chân phải lên, quát :

- Cút!

Người thanh niên bị đập một cái, cả thân hình liền bay khỏi mặt đất, rớt ra ngoài ba trượng.

Nhạc Hạc không dám dả thương hắn vì nghĩ rằng Cảnh Huệ Khanh đang nắm trong tay đối phương nếu như hắn ra tay quá nặng, trong cơn nóng giận đối phương có thể làm hại đến Cảnh Huệ Khanh để hả giận.

Nhưng hắn vừa ra tay đã đánh bại người thanh niên làm cho Liêu Bảo Tùng và Tư Mã Thanh Nguyên cảm thấy xấu hổ, Tư Mã Thanh Nguyên nhũn mày liền bước ra :

- Tiểu tử này quả nhiên không đơn giản để lão phu tiếp ngươi vài chiêu xem sao...

Một thanh niên khác liền nhanh chân bước ra, chấp tay nói với Tư Mã Thanh Nguyên :

- Bẩm Phó chủ môn có thể để đệ tử lãnh giáo hắn vài chiêu không?

Tư Mã Thanh Nguyên hơi ngập ngừng, cuối cùng gật đầu :

- Cũng được, nhưng chớ nên khinh địch.

Người thanh niên này liền rút kiếm ra hướng về phía Nhạc Hạc bước tới ba thước, bình tĩnh nói :

- Tiểu tử, quả thật ngươi không rút kiếm?

Nhạc Hạc thấy thái độ của hắn bình tĩnh, không nóng giận, liền mỉm cười :

- Xem ra các hạ kiên cường hơn vị huynh đài lúc nãy, nhưng muốn ta rút kiếm vẫn chưa đủ tư cách.

Người thanh niên này rất tỉnh táo, nghe được những lời ngạo mạn như vậy, vẫn không hề nóng giận, bình tĩnh cười :

- Nếu như vậy tại hạ xin thất lễ.

“Vụt” một tiếng, thanh trường kiếm vung ra, chém ngang lưng Nhạc Hạc.

Chiêu kiếm này rất bình thường nhưng lại là một chiêu thức mà bất cứ vị cao thủ nào cũng không dám xem thường.

Nhạc Hạc biết rằng “Huỳnh Sơn tam thập lục kiếm” của phái Huỳnh Sơn là kiếm pháp thượng thừa nhất của đương kim võ lâm, nên cũng không dám khinh địch, liền xoay chuyển thân hình phóng về phía bên trái, sau đó tay phải đột nhiên xuất kích nhắm vào cổ tay của đối phương.

Lúc tay phải đến gần cổ của đối phương, cùng chính là lúc chiêu thức của đối phương vận dụng đến chỗ già nhất.

Người thanh niên khá ngạc nhiên khi thấy thân pháp né tránh của hắn và càng ngạc nhiên hơn khi thấy sự nhanh nhẹn trong chiêu thức của hắn liền vội vàng lui người lại để tránh, nhưng không ngờ tuy tránh được đòn nhưng không biết tại sao lưng lại trúng một cước, tức thời cả thân hình bay khỏi mặt đất văng ra xa.

Nhạc Hạc không ra tay tiếp, lui lại vài bước cười giòn giã :

- Liêu Bảo Tùng, lão muốn giữ ta lại, nên phái những kẻ giỏi hơn!

Thì ra sau khi Liêu Bảo Tùng dẫn hắn đến sân luyện võ, người của phái Huỳnh Sơn đã xuất hiện rất đông vây chung quanh để xem trận chiến có đến hơn hai trăm người, vây kín cả sân luyện võ.

Nhạc Hạc thốt ra những lời ngạo mạn như vậy là muốn chọc giận để vài cao thủ của phái Huỳnh Sơn không nhịn được mà bước ra, để hắn ra tay không chế thị uy hầu giải cứu Cảnh Huệ Khanh.

Quả nhiên hắn vừa dứt lời liền có một người quát lớn một tiếng phóng mình vào giữa sân :

- Tiểu tử kia đừng đắc ý, ta đến đây để lãnh giáo ngươi đây!

Người này tuổi khoảng ngũ tuần, mặt mũi thô kệch, thân khỏe như trâu, nhìn mà phát sợ.

Nhưng Nhạc Hạc không hề sợ hãi, bình tĩnh cười :

- Rất tốt, xin cho biết quý tánh đại danh?

Người vừa đến phát ra một giọng nói như sấm sét :

- Huỳnh Sơn Nhất Hổ Trương Mạnh!

Nhạc Hạc từng mai phục ở phái Bạch Hạc hơn một năm, nên có biết sơ qua về một số cao thủ của bốn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Huỳnh Sơn và Thanh Liên bây giờ nghe đối phương báo lên danh hiệu, trong lòng mừng rỡ thầm nghĩ :

- Gã này quả thật là một trong những cao thủ của phái Huỳnh Sơn, để ta đánh bại hắn trước đã.

Nghĩ xong liền chấp tay thi lễ :

- Thì ra là Huỳnh Sơn Nhất Hổ nổi danh trong chốn võ lâm. Ngưỡng mộ! Ngưỡng mộ!

Huỳnh Sơn Nhất Hổ Trương Mạnh trừng trừng đôi mắt quát lớn :

- Đừng nói lảm nhảm, xuất chiêu đi?

Nhạc Hạc mỉm cười :

- Tiếp chiêu!

Dứt lời người đã bay tới, chân trái bước tới, tay phải nhắm vào ngực đối phương.

Huỳnh Sơn Nhất Hổ hét lên :

- Khá lắm!

Cánh tay trái lông lá của hắn liền đưa lên gạt đỡ một chiêu của Nhạc Hạc, tay phải đồng thời nhanh chóng ra đòn nhắm thẳng vào yết hầu của Nhạc Hạc.

Chiêu thức vững vàng mạnh mẽ quả thật không phải tầm thường!

Nhạc Hạc lắc đầu sang một bên, thân hình lượn thế quay nửa vòng, chân trái đá ngang một cước tỏ ra không hề kém thế.

Bề ngoài của Huỳnh Sơn Nhất Hổ tuy thô lỗ, nhưng phản ứng không hề chậm chạp, liền co chân trái lên gạt chân trái của hắn ra, rồi lấy răng trả răng, dựa thế duỗi thẳng chân trái nhắm thẳng vào Đơn Điền của Nhạc Hạc.

Nhạc Hạc cười ha hả, tay trái hạ xuống gạt chân trái của hắn rồi thừa cơ tiến tới một bước, dùng chỉ điểm vào Khí Hải huyệt của hắn.

Tuyệt học gia quyền của hắn tuy xưng hùng võ lâm bằng kiếm pháp, nhưng những võ công khác cũng rất cao minh, lại thêm võ công của Thiên Ngoại Quái Tẩu Lỗ Bá Công truyền dạy trong mấy năm nên võ nghệ của hắn vừa rộng vừa tinh, những võ lâm cao thủ thông thường không thể nào so sánh được.

Một chỉ của hắn vừa điểm ra, cả thời cơ và bộ vị đều rất chính xác khiến Huỳnh Sơn Nhất Hổ nhất thời lúng túng tay chân, vừa định thoái lui thì Khí Hải huyệt đã bị điểm trúng, liền la lên một tiếng, ngửa mặt ngã xuống.

Khí Hải huyệt nằm ở dưới rún một tấc rưỡi của thân người, là nguồn sinh tinh của đàn ông, nếu bị đánh trúng bằng thủ pháp mạnh sẽ chết trong vòng ba ngày, nên sau khi Huỳnh Sơn Nhất Hổ ngã xuống liền, hôn mê bất tỉnh.

Liêu Bảo Tùng Tư Mã Thanh Nguyên và những người xung quanh cứ tưởng rằng có Huỳnh Sơn Nhất Hổ ra tay cũng đã dư sức khống chế Nhạc Hạc, nào ngờ giao đấu chỉ vài ba chiêu Huỳnh Sơn Nhất Hổ đã bại trận, nên tất cả đều biến sắc mặt.

Tư Mã Thanh Nguyên hừ một tiếng, quyết định ra tay, liền bước tới vài bước, cười lạnh lùng :

- Nhạc Hạc, quả nhiên ngươi cũng có chút bản lĩnh nhưng...

Nhạc Hạc không chờ hấn nói hết dùng chân đạp lên ngực của Huỳnh Sơn Nhất Hổ, sắc mặt đang hài hòa vui vẻ bỗng trở nên nghiêm túc :

- Đủ rồi, hôm nay đến đây chấm dứt.

Tư Mã Thanh Nguyên biến sắc :

- Người muốn gì?

Nhạc Hạc lạnh lùng :

- Bây giờ đã đến lúc phải trở về Ngũ Lão hội để nói rõ tất cả sự thật!

Khuôn mặt của Tư Mã Thanh Nguyên liền lộ sát khí :

- Người muốn báo cáo với Ngũ Lão hội rằng Huỳnh Sơn phái đã giết hại Ngũ lão ư?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy.

Tư Mã Thanh Nguyên cười :

- Cho dù bọn ta đã sát hại Ngũ lão, nhưng người nghĩ rằng có thể thoát thân à?

Nhạc Hạc chỉ vào Huỳnh Sơn Nhất Hổ đang nằm dưới chân :

- Vị cao thủ này của quý phái sẽ dẫn ta xuống chân núi.

Tư Mã Thanh Nguyên đương nhiên hiểu rõ tiếng “dẫn” trong câu nói của hấn liền cười ha hả :

- Ý kiến hay, nhưng còn phải hỏi mọi người ở đây có đồng ý hay không?

Nhạc Hạc :

- Ý của Phó chủ môn là đành hy sinh tánh mạng vị cao thủ này của quý phái?

Đột nhiên Tư Mã Thanh Nguyên cười lớn hơn nữa :

- Nếu hấn chết thì Cảnh cô nương cũng khó mà sống.

Nhạc Hạc mỉm cười :

- Cũng có lý, vậy thì tại sao chúng ta không bàn bạc với nhau để trao đổi...

Tiếng cười của Tư Mã Thanh Nguyên đột nhiên ngưng lại, trầm giọng :

- Không có gì để bàn cả.

Nhạc Hạc :

- Một đổi một, đôi bên đều không thiệt thòi, người nghĩ kỹ xem!

Tư Mã Thanh Nguyên :

- Người đang nằm mơ.

Dứt lời tiếp tục bước tới.

Đột nhiên Liêu Bảo Tùng lên tiếng :

- Phó chủ môn khoan đã?

Tư Mã Thanh Nguyên liền ngừng bước quay đầu lại :

- Bẩm Chủ môn, không thể thả tên tiểu tử này được.

Lúc này Liêu Bảo Tùng lại tỏ ra rất bình tĩnh, lắc tay :

- Không, người trở lại đây.

Tư Mã Thanh Nguyên không tiện cãi lại đành phải lui về.

Liêu Bảo Tùng quay sang Nhạc Hạc :

- Tiểu tử, ý của ngươi là dùng Trương Mãnh để hoán đổi Cảnh Huệ Khanh?

Nhạc Hạc gật đầu :

- Đúng vậy!

Liêu Bảo Tùng :

- Được, lão phu bằng lòng. Nhưng lão phu muốn khuyên ngươi một câu trước khi ngươi báo cáo với Ngũ Lão hội tốt nhất nên suy nghĩ kỹ càng.

Nhạc Hạc :

- Nếu Chuởng môn không thừa nhận quý phái có liên can đến cái chết của Ngũ lão, sao không mời Chu tổng tiêu đầu ra đây giải thích xem sao?

Liêu Bảo Tùng không trả lời, quay lại nói với những môn hạ đang đứng quanh sân :

- Dẫn Cảnh Huệ Khanh ra đây!

Liền có người quay lưng bước đi.

Không bao lâu Cảnh Huệ Khanh đã được dẫn đến, toàn thân nàng đã bị cột chặt, chỉ chừa lại đôi chân để đi.

Liêu Bảo Tùng thấy người đã được dẫn đến, liền quay lại hỏi Nhạc Hạc :

- Đổi bằng cách nào?

Nhạc Hạc :

- Để bọn ta xuống núi, sau đó sẽ phóng thích hấn.

Nói xong cúi xuống ôm Huỳnh Sơn Nhất Hổ dậy.

Liêu Bảo Tùng nổi nóng :

- Vậy công bằng sao?

Nhạc Hạc :

- Nếu trao đổi ở đây e rằng bọn ta sẽ không thể xuống núi.

Liêu Bảo Tùng hừ một tiếng quay sang nói với Tư Mã Thanh Nguyên :

- Phó chủ môn, người dẫn Cảnh cô nương theo hấn xuống núi.

Hình như Tư Mã Thanh Nguyên cảm thấy không ổn :

- Bẩm Chuởng môn...

Liêu Bảo Tùng khoát tay :

- Đừng nói nhiều nữa, cứ làm theo lời của lão phu!

Tư Mã Thanh Nguyên đành phải chấp tay thi lễ ra về tuân lệnh, sau đó bước đến cạnh Cảnh Huệ Khanh :

- Đi!

Nhạc Hạc ôm lấy Trương Mãnh đi phía trước, Tư Mã Thanh Nguyên áp giải Cảnh Huệ Khanh theo sau đồng loạt rời khỏi sơn trang.

Nhạc Hạc sợ gặp phải phục kích, tay trái ôm lấy Trương Mãnh, tay phải cầm kiếm gác trên cổ hấn, làm ra vẻ chuẩn bị giết người bất cứ lúc nào.

Xem tiếp hồi 17 Nghi vân phủ thiên sương mãn thành

17. Hồi 17 Nghi Vân Phủ Thiên Sương Mãn Thành

Ra khỏi cổng trang, đi xuống núi theo những bậc tam cấp.

Trên đường đi, không hề xảy ra sự cố, đi hết những bậc tam cấp đã đến dưới chân Thạch Cổ Phong.

Nhạc Hạc dừng bước, dùng kiếm chỉ vào cánh rừng bên trái :

- Con ngựa của Chu tổng tiêu đầu được cột trong cánh rừng đó, Phó chương môn có muốn vào trong xem thử không?

Tư Mã Thanh Nguyên cười lạnh lùng :

- Lúc này môn hạ của bốn phái đã tìm qua rồi, người cho rằng con ngựa đó vẫn còn ở trong rừng?

Nhạc Hạc :

- Đương nhiên không còn nữa, nhưng ta có thể chỉ cho Phó chương môn thấy những dấu chân của nó.

Nói xong liền đi vào cánh rừng.

Tư Mã Thanh Nguyên đẩy Cảnh Huệ Khanh vào theo, đi vào cánh rừng mà lúc này Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong cột ngựa ở đó, Nhạc Hạc quan sát chung quanh quả nhiên không thấy con ngựa đâu cả, rồi cúi đầu quan sát mặt đất cũng không tìm được một dấu chân ngựa nào, liền cười lạnh lùng :

- Hừ! Đã xóa thật sạch sẽ!

Tư Mã Thanh Nguyên cười mai mỉa :

- Phải nói rằng lời nói dối của người mới thật cao minh.

Nhạc Hạc ra khỏi cánh rừng :

- Đi lên đường núi xem sao, đoạn đường đó có rất nhiều dấu chân ngựa.

Ra khỏi cánh rừng, đi vào con đường núi, Nhạc Hạc vừa đi vừa cúi đầu quan sát phát hiện những dấu chân ngựa lúc này đã biến mất, nên lại cười lạnh lùng :

- Mất cả dấu vết, nhưng quý phái cho rằng ta thông đồng với Bạch Hạc để vu khống quý phái thì ta sẽ không tẩy xóa dấu vết đâu.

Tư Mã Thanh Nguyên :

- Đừng nói nhiều, mau thả người đi.

Nhạc Hạc :

- Đừng vội đi thêm một đoạn nữa mới trao đổi cũng không muộn.

Dứt lời ôm lấy Huỳnh Sơn Nhất Hổ nhanh chân cất bước.

Đi khoảng một canh giờ đã tới triền tây của Huỳnh Sơn cũng chính là địa điểm mà lúc này Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh chuẩn bị lên núi.

Nhạc Hạc thăm nghĩ đã đến nơi an toàn, liền dừng lại bỏ Huỳnh Sơn Nhất Hổ xuống đất.

- Phó chương môn có thể cưỡi trời cho Cảnh Huệ Khanh được rồi.

Tư Mã Thanh Nguyên lạnh lùng :

- Tiểu tử nếu người muốn giở trò gì ta sẽ giết người!

Tư Mã Thanh Nguyên liền cưỡi trời cho Cảnh Huệ Khanh quát lớn :

- Cút mau!

Nhạc Hạc vẫn đứng kế bên Huỳnh Sơn Nhất Hổ :

- Tỷ tỷ mau vào rừng dắt ngựa ra!

Cảnh Huệ Khanh vươn tay cho thoải mái tay chân, rồi vào rừng dắt hai con ngựa ra.

Nàng dẫn một con ngựa tới trước mặt Nhạc Hạc rồi leo lên lưng con ngựa còn lại, chuẩn bị cùng Nhạc Hạc khởi hành.

Nhạc Hạc cũng lên ngựa tươi cười nhìn Tư Mã Thanh Nguyên :

- Phó chưởng môn, hẹn gặp nhau ở Ngũ Lão hội.

Dứt lời kéo mạnh dây cương cùng Cảnh Huệ Khanh phóng nhanh về hướng Tây.

Nhưng vừa được vài trượng, hai người cùng lúc cảm thấy không ổn, phát giác con ngựa của mình hành động rất chậm rãi, không thể chạy nhanh.

Nhạc Hạc hét liên mấy tiếng nhưng con ngựa vẫn chạy không nổi, cúi đầu nhìn xuống mới phát hiện bốn chân của con ngựa đều đang rỉ máu, nhìn sang con ngựa của Cảnh Huệ Khanh, tình hình cũng như vậy, chân ngựa đã bị kẻ nào đó chặt bằng dao, hấn vội vàng xuống ngựa :

- Tỷ tỷ! Chạy mau!

- Ha ha ha ha!

Đột nhiên từ cánh rừng cạnh sườn núi, vọng lên những tràng cười vắt vẻo.

Theo sau tiếng cười có một người từ trong rừng bước ra.

Chính là Liêu Bảo Tùng!

Sau khi hấn lộ dạng, xung quanh cũng lộ nhố nhều bóng người.

Có lẽ Liêu Bảo Tùng đã dẫn dắt các cao thủ của phái Huỳnh Sơn đi bằng con đường tắt mai phục chờ đợi ở đây.

Họ vừa xuất hiện liền bao vây Nhạc, Cảnh hai người, mỗi người đều có một thanh kiếm trên tay, chuẩn bị vây đánh hai người.

Nhạc Hạc vừa lo vừa giận, rút kiếm chuẩn bị nghênh chiến, nhìn Liêu Bảo Tùng cười lạnh lùng :

- Liêu Bảo Tùng, lúc này Phó chưởng môn của quý phái còn lo ngại ta sẽ giở trò gì, bây giờ hấn đã biết ai là kẻ giở trò.

Liêu Bảo Tùng không hề xấu hổ, lạnh lùng :

- Bình sinh lão phu hành sự chỉ biết trắng đen đúng sai, bất kể tiểu tiết, tối nay lão phu muốn giữ các người lại, chỉ có một mục đích là không để các người nổi sóng nổi gió, bóp méo sự thật.

Nhạc Hạc cười lớn :

- Nói hay lắm, sao không nói thẳng là giết người bịt miệng.

Liêu Bảo Tùng nghiêm sắc mặt lại :

- Cứ cho là giết người bịt miệng cũng không sai, bịt miệng của các người để các người không thể ăn nói hồ đồ nữa!

Nhạc Hạc :

- Nếu hành động đêm nay thất bại, sau này quý phái làm thế nào để chen chân trong võ lâm nữa?

Liêu Bảo Tùng :

- Không bao giờ thất bại!

Nhạc Hạc :

- Phải thử xem mới biết.

Liêu Bảo Tùng :

- Lập tức người sẽ thấy rõ!

Dứt lời, liền phát tay la hiệu cho mười mấy tên cao thủ đang vây xung quanh.

Lập tức mười mấy tên cao thủ cầm kiếm xông lên siết chặt vòng vây.

Nhạc Hạc đầu lưng với Cảnh Huệ Khanh khẽ nói :

- Nếu có cơ hội, tỷ tỷ hãy chạy mau, không cần lo cho tiểu đệ.

Cảnh Huệ Khanh gật đầu rồi cũng khẽ nói :

- Nếu ta chạy không thoát thì người phải chạy, hai người chúng ta chỉ cần có một người chạy thoát thì được rồi.

Nhạc Hạc :

- Được!

Hắn biết rằng chiến lược tốt nhất để đối phó khi bị bao vây là ra tay công kích trước để kẻ địch không kịp trở tay, nên vừa dứt tiếng “được” liền đột nhiên xoay mình, nhanh như gió nhắm vào bốn tên cao thủ Huỳnh Sơn đứng đối diện với Cảnh Huệ Khanh, chém ngang chém dọc đánh liền một hơi bốn chiêu.

Theo suy nghĩ của hắn là muốn mở một con đường máu cho Cảnh Huệ Khanh, nên ra tay rất lợi hại, quả nhiên vừa ra tay đã khiến cho bốn tên cao thủ Huỳnh Sơn bối rối không kịp trở tay, hắn liền quát lớn :

- Tỷ tỷ chạy mau!

Vì Cảnh Huệ Khanh không mang theo binh khí dài, biết rằng không thể liên thủ với Nhạc Hạc để đối phó với kẻ địch, đồng thời nghĩ rằng chỉ cần mình thoát thân được, phái Huỳnh Sơn sẽ không dám ra tay sát hại Nhạc Hạc nên quyết định làm theo ý của Nhạc Hạc, vừa thấy bốn tên cao thủ Huỳnh Sơn bị Nhạc Hạc đánh bật ra liền phóng mình chạy nhanh ra ngoài.

Nàng là y bát truyền nhân của Tuyết Sơn Thần Bà mà, võ công vang tiếng võ lâm của Tuyết Sơn Thần Bà là chưởng pháp và khinh công cho nên khinh công của nàng rất là điêu luyện, thân hình vừa nhóm, nhanh như chim ưng, chớp nhoáng vượt qua khỏi vòng vây của địch.

Nhưng khi đôi chân vừa chất đất, bỗng cảm thấy một luồng kinh phong như cơn sóng đang giận dữ ập tới, đồng thời nghe có tiếng cười lớn :

- Trở về chỗ cũ!

Kể xuất chiêu lên tiếng, chính là Cửu Tỷ Khẩu Liêu Bảo Tùng.

Cảnh Huệ Khanh định tránh né, nhưng đã không kịp, bị kinh phong đánh bật, cả thân hình như chiếc lá khô trong gió bay trở lại trong vòng vây của mười mấy tên cao thủ phái Huỳnh Sơn.

Nhưng cũng hơi lạ, hình như Liêu Bảo Tùng không cố ý đả thương nàng, ngoài việc nàng bị đưa về trong vòng vây, toàn thân đều không hề cảm thấy đau nhức.

Nhưng bọn cao thủ Huỳnh Sơn lại không hề nương tay, vừa thấy nàng bay trở lại, một tên trong bọn liền đâm ra một kiếm nhắm vào eo của nàng.

Nếu là kẻ khác, trong tình huống đó chắc là khó né được chiêu kiếm này, nhưng phản ứng của Cảnh Huệ Khanh rất là nhanh gọn, chỉ thấy thân hình của nàng lộn một vòng trên không, vừa đủ để né được chiêu kiếm của đối phương, đồng thời hạ cánh tay xuống vỗ vào đầu của đối phương.

Tên cao thủ Huỳnh Sơn này cứ ngỡ rằng chiêu kiếm vừa đâm ra không thể nào huyệt được, đến lúc bị nàng né được với thân pháp tuyệt đẹp, lại bị nàng tung chưởng trả đòn liền cảm thấy hoảng sợ, bất giác lui lại một bước.

Bước lui này khiến Cảnh Huệ Khanh thoát khỏi cảnh hiểm nghèo, nàng biết không còn hy vọng thoát thân nữa liền hạ quyết tâm liều mạng giao đấu với bọn cao thủ Huỳnh Sơn.

Cùng lúc đó Nhạc Hạc đã cùng ba tên cao thủ Huỳnh Sơn kịch chiến với nhau, tuy họ đều là tinh anh của phái Huỳnh Sơn, võ công kinh nghiệm đều rất điêu luyện nhưng kiếm pháp gia truyền của hắn lại là võ học cái thể, biến hóa thần diệu, đứng đầu kiếm pháp của các phái trong chốn võ lâm, nên dù là một chọi ba, nhưng không hề thua kém.

Thì ra bọn cao thủ tham gia mai phục lần này gồm mười hai tên nhưng họ không cùng lúc ra tay, vì dùng mười hai tên để vây đánh hai người sẽ khiến họ có cảm giác vướng bận tay chân, nên họ chỉ dùng sáu tên để vây đánh, ba tên vây đánh Nhạc Hạc, ba tên vây đánh Cảnh Huệ Khanh. Sáu người còn lại vẫn bao vây xung quanh phòng bị Nhạc, Cảnh hai người bỏ chạy.

Sau khi kịch chiến một hồi lâu, Nhạc Hạc hơi chiếm thượng phong, còn Cảnh Huệ Khanh vì trong tay không có một tác sát, đã bị ba tên cao thủ công đến nỗi lúng túng tay chân, tình thế rất là nguy kịch.

Nhạc Hạc thấy rõ sự việc nên rất lo lắng, đột nhiên quát một tiếng, thân hình nhảy lên quay một vòng, thanh bảo kiếm trên tay cũng quay ngang một vòng.

Chiêu thức này dưới ánh mắt của các cao thủ thì không cao minh chút nào, vì lúc đang lơ lửng trên không sẽ biến thành mục tiêu công kích của kẻ địch.

Nhưng cũng có ưu điểm là làm cho địch thủ ngạc nhiên giống như hai người có sức cờ tương đương, một người trong họ bỗng nhiên đi một nước cờ thấp, nhưng đối thủ lại không dám lập tức phán đoán đó là nước cờ thấp mà sẽ cho rằng có quỷ kế gì trong đó, nên không dám trả đòn ngay lúc đó.

Ba tên cao thủ của phái Huỳnh Sơn hiện đang có cảm giác sai lầm như vậy, họ đều biết rằng kiếm pháp gia truyền của Nhạc Hạc là kiếm pháp cái thể vô địch.

Mỗi một chiêu đều thần kỳ nan giải, bây giờ thấy hắn lơ lửng trên không mà xuất chiêu đều cảm thấy ngạc nhiên, cứ ngỡ là chiêu thức du địch để che giấu chiêu thức sát thủ tiếp theo nên không dám thừa cơ tấn công mà lại nhanh chóng rút lui.

Nhạc Hạc liền dùng cơ hội chớp nhoáng đó, thân hình như mũi tên phóng ra nhảy vào vòng chiến của Cảnh Huệ Khanh, xuất chiêu liên hồi hóa giải tình huống nguy hiểm của Cảnh Huệ Khanh, nhưng không được bao lâu ba tên cao thủ liền trở lại vòng chiến.

Thì ra ba tên cao thủ vây đánh Nhạc Hạc đã bám theo hắn như hình với bóng, sáu tên nhanh chóng vây quanh hai người, xuất chiêu liên hồi vây hãm chặt chẽ!

Nhạc Hạc dừng cảm nghênh chiến, thanh bảo kiếm trên tay tung hoành múa may, vừa chống đỡ, vừa trợ lực cho Cảnh Huệ Khanh, chỉ thấy hắn xuất kiếm như chớp, hào quang tung tóe.

Kịch chiến khoảng một canh giờ, dù sao cũng quả không địch chúng, Nhạc Hạc tuy còn cầm cự được nhưng Cảnh Huệ Khanh lại từ từ thất thế, lại lâm vào cảnh nguy kịch, hình như Cảnh Huệ Khanh biết mình không còn hy vọng trốn thoát đột nhiên quát lớn :

- Hạc đệ, mặc kệ ta, ngươi mau bỏ chạy!

Nhạc Hạc đầu gối nài nỉ lại mà tự mình trốn chạy nên không lên tiếng, tung kiếm tiếp tục chiến đấu.

Cảnh Huệ Khanh thấy hắn không nghe lời mình nên rất lo lắng, lại quát :

- Chạy mau, chẳng lẽ ngươi muốn hai ta cùng chết ở đây sao?

Vụt!

Ngay lúc nàng đang phân tâm vì nói chuyện, cánh tay trái đã bị trúng một kiếm, thịt da liền toét ra, máu chảy khá nhiều.

Vết thương rất nặng khiến nàng mất khả năng chống chọi, liền bị quật ngã xuống đất.

Một cao thủ Huỳnh Sơn liền thừa cơ tung ra một kiếm nhắm vào ngực của nàng đâm tới.

Nhạc Hạc tức thì nộ khí xung thiên, dùng hết thần lực quát lên một tiếng, đột nhiên quay mũi kiếm lại đâm ra phía sau.

Tên cao thủ Huỳnh Sơn đang định đâm Cảnh Huệ Khanh không ngờ như vậy tức thì bị trúng một kiếm ngay bắp đùi, la lên một tiếng té lăn ra ngoài.

Nhạc Hạc xuất chiêu thành công, nhưng vẫn không dám lơ là, vẫn vung kiếm chém tới bảo vệ Cảnh Huệ Khanh đang ngã dưới đất, không để nàng bị hại nữa.

Cảnh Huệ Khanh gượng cười :

- Hạc đệ, hãy nghe lời của tỷ tỷ, người chưa trả được thù cha, chưa giải nổi oan, mau chạy đi.

Nhạc Hạc im lặng, vẫn hết sức lực xuất liền sáu bảy chiêu đánh bật năm người đang vây quanh, cúi xuống dùng tay trái ôm lấy eo nàng nhảy bật lên cao.

Bọn cao thủ Huỳnh Sơn đang đứng xung quanh tưởng hắn muốn tìm đường tẩu thoát liền nhất tề quát lớn, nhảy lên ngăn chặn.

Nhạc Hạc vung bảo kiếm lên đánh bật trường kiếm của họ, đột nhiên thân hình bay ngược lại, bay đến một chỗ cạnh chân núi.

Nơi đó mặt đất hơi mềm, từng bị sạt lở nên hình thành một vách đứng, Nhạc Hạc nhảy đến chỗ vách đứng này là muốn giải thể tứ diện thọ địch, hắn để Cảnh Huệ Khanh xuống rồi bắt đầu đánh trả bọn cao thủ Huỳnh Sơn đuổi sát theo sau hắn.

Với võ công của hắn, một mặt bảo vệ Cảnh Huệ Khanh, một mặt chỉ thủ không công nên nhất thời bọn cao thủ Huỳnh Sơn cũng không làm gì được hắn.

Cảnh Huệ Khanh lại cảm thấy tiếp tục kéo dài như vậy cũng không phải là biện pháp, nàng dùng tay ôm lấy vết thương, van nài :

- Hạc đệ, người mau chạy đi. Còn non còn núi thì đâu sợ hết củi, nếu người không chạy thì chỉ còn con đường chết...

Nhạc Hạc đâu còn để ý tới những lời nàng nói vì năm tên cao thủ Huỳnh Sơn ở trước mặt đang tấn công rất kịch liệt, thanh kiếm của hắn phải chống chọi với năm thanh kiếm đâm, đỡ, chém nên không nghe được những gì nàng nói.

Liêu Bảo Tùng thấy hắn ngoan cường bất khuất liền lạnh lùng cười :

- Tiểu tử, cho người một cơ hội cuối cùng, chỉ cần người nói ra kẻ thông đồng cấu kết với các người là ai, bốn Chương môn sẽ tha chết cho các người.

Nhạc Hạc không nói không rằng chỉ cố gắng chống trả.

Liêu Bảo Tùng cười :

- Hừ! Dừng cảm lắm nhưng bốn Chương môn xem người có thể cầm cự đến bao giờ.

Tư Mã Thanh Nguyên bước tới mỉm cười tiếp lời :

- Bốn Chương môn, tiểu tử này không chết thì rất phiền phức, để ta thu thập hắn.

Dứt lời, đưa tay lấy ra một chiếc Hồ Điệp tiêu.

Chiếc Hồ Điệp tiêu đó chỉ lớn bằng một đoá bông hồng nhưng rất bóng loáng và bén nhọn.

Hắn dùng ba ngón tay nắm chặt Hồ Điệp tiêu, từ từ đưa tay lên chuẩn bị phóng ra.

Đột nhiên Liêu Bảo Tùng lắc đầu :

- Khoan đã!

Tư Mã Thanh Nguyên ngạc nhiên :

- Tại sao?

Liêu Bảo Tùng :

- Sẽ khó ăn nói với Ngũ Lão hội.

Tư Mã Thanh Nguyên :

- Ở đây không có người ngoài, Ngũ Lão hội không thể biết được.

Liêu Bảo Tùng :

- Tuy không có người ngoài nhưng lại có người của ta.

Tư Mã Thanh Nguyên như sức tỉnh :

-Ồ! Chưởng môn nói chí phải...

Nhưng hấn không bỏ Hồ Điệp tiêu xuống, vẫn dùng ngón tay nắm chặt nó.

Liêu Bảo Tùng nói với vẻ thán phục :

- Kiểm pháp của tên tiểu tử này không hề tầm thường, một thời gian sau chắc chắn sẽ xưng hùng thiên hạ.

Tư Mã Thanh Nguyên gật đầu :

- Đúng vậy, nên phải trừ khử ngay, nếu hấn tồn tại kiểm pháp của bốn phái khó mà ngăn đầu lên trong chốn võ lâm.

Liêu Bảo Tùng mỉm cười :

- Đừng lo, đêm nay dù cho hấn có mọc cánh cũng khó mà thoát được, người xem thể lực của hấn đã yếu dần, không quá nửa giờ khó mà thoát được cái chết.

Lời của hấn không sai, sau nhiều giờ giao đấu thể lực đã tiêu hao quá nhiều, Nhạc Hạc có cảm giác lực bất tòng tâm.

Cảnh Huệ Khanh cũng nhìn thấy được sự thất thế của Nhạc Hạc, trong lòng rất là lo lắng, đột nhiên nàng rút một thanh trủy thủ ra kê vào ngực của chính mình, lớn tiếng :

- Hạc đệ nếu ngươi còn không bỏ chạy tỷ tỷ sẽ tự tuyệt tại đây!

Nhạc Hạc hoảng hốt vội lên tiếng :

- Không, tỷ tỷ hãy nghe đệ nói, tiểu đệ còn có thể cầm cự.

Chưa dứt lời đã bị trúng một kiếm ngay chân!

Hấn hét lên một tiếng, chân trái co lên, chỉ nghe bụp một tiếng, tên cao thủ đâm trúng chân trái của hấn liền bị trúng một cước vào cổ tay phải, vì Nhạc Hạc dùng quá sức nên đã đá gãy tay của tên cao thủ, hấn hét lên một tiếng đau đớn lão đảo thoái lui.

Vết thương trên chân của Nhạc Hạc cũng khá nặng, máu chảy rất nhiều, đã nhuộm đỏ cả ống quần, nhưng hấn không hề cảm thấy đau đớn mà còn ra tay nhanh hơn, chuẩn hơn như điên như dại.

Tên cao thủ vừa bị gãy tay lui lại vài bước, một cao thủ khác liền phóng tới thế chỗ của hấn, cho nên Nhạc Hạc đã dùng hết sức cầm cự vẫn không xoay chuyển được tình thế, chiến bại rồi chết chỉ còn là vấn đề thời gian.

Cảnh Huệ Khanh thấy Nhạc Hạc thà chết không chịu bỏ chạy, tức đến khóc lên :

- Hạc đệ, ngươi khờ quá, chỉ cần ngươi giữ được tánh mạng thì có thể cứu được cả ta, chẳng lẽ ngươi không hiểu được lý lẽ đó hay sao?

Lý lẽ đó được Nhạc Hạc hiểu rất rõ, nhưng hấn biết rằng không thể thoát thân được, vì vết thương ở chân đã khiến hấn không thể bay nhảy linh hoạt được. Trong tình huống đó dù hấn có thoát được vòng vây, cũng thoát không khỏi sự truy kích của đám đông đối phương cho nên trước mắt hấn chỉ còn cách chọn con đường chiến đấu đến cùng.

Hấn vừa vùng kiếm chống đỡ thế công của đối phương vừa trả lời :

- Tỷ tỷ, tiểu đệ không thể thoát được, chúng ta đành phải tuân theo ý trời!

Bỗng nhiên Cảnh Huệ Khanh nhảy lên, lớn tiếng :

- Được, cứ giết một tên thì đủ vốn, giết thêm một tên thì có lời.

Thanh truy thủ trong tay nàng vung lên, không màng cái chết nhắm ngay vào một tên cao thủ, quyết tâm giết một tên để lấy vốn.

Tên cao thủ Huỳnh Sơn cười lạnh lùng, thanh trường kiếm tung ra một chiêu “Ngọc Trụ Cự Môn” gạt truy thủ của nàng ra rồi phóng tiếp một cước.

Cảnh Huệ Khanh hét :

- Khá lắm.

Người nàng né sang một bên co chân trái lại vừa đón ngay gót chân của đối phương, khiến chân của đối phương đá cao hơn nữa.

Chiêu thức này của nàng thật tuyệt diệu vô cùng, khiến cho đối phương khá bất ngờ không kịp nghĩ cách hóa giải, tên cao thủ đã bị văng lên cao!

Cảnh Huệ Khanh lại hét lên, dùng hết sức lực phóng thanh truy thủ ra.

“Bụp” một tiếng, thanh truy thủ trúng ngay vào bộ hạ của tên cao thủ!

Tên cao thủ thét lên một tiếng thê thảm, hai tay ôm lấy hạ bộ hét điên cuồng.

Cũng chính lúc đó, vì né tránh thế công của một cao thủ khác, buộc nàng nhảy sang một bên và một tên cao thủ khác cũng vừa phóng tới, công liền vài chiêu, ép buộc Cảnh Huệ Khanh rời xa vách núi khiến nàng lại rơi vào vòng bao vây một lần nữa.

Nhạc Hạc sợ nàng nguy hiểm, liền tung ra một kiếm gạt thanh kiếm của ba đối thủ, rồi quay lại phóng đến bên cạnh Cảnh Huệ Khanh.

Hắn định sánh vai cùng Cảnh Huệ Khanh chiến đấu, nào ngờ vừa nhảy đến bên cạnh Cảnh Huệ Khanh bỗng cảm thấy tay phải bị đau nhói, quay đầu nhìn lại phát hiện trên vai đã trúng một mũi Hồ Điệp tiêu.

Hồ Điệp tiêu này là do Phó chủ môn Tư Mã Thanh Nguyên phóng ra, cuối cùng thì hắn cũng không nhận được, ra tay giúp sức cho cao thủ của phái mình.

Sau khi Nhạc Hạc trúng tiêu, liền biết tình huống rất là nguy kịch.

Quả nhiên như vậy, khi hắn định chịu đựng đau đớn để tiếp tục giao đấu thì thanh bảo kiếm trong tay đã bị một cao thủ đánh rơi, lại bị trúng thêm một cước tức thì ngã lăn xuống đất.

Một tên cao thủ khác thừa lúc hắn bị ngã xuống, dùng kiếm định đâm thẳng vào ngực của hắn!

Nhanh như chớp, khi thanh kiếm của tên cao thủ Huỳnh Sơn đã đến sát ngực của hắn.

Đột nhiên vang lên một tiếng “teng”, có một ám khí đánh trúng ngay vào thân kiếm của tên cao thủ đó, đánh bật thanh trường kiếm sang một bên đâm xuống mặt đất cạnh người của Nhạc Hạc.

Nhạc Hạc không kịp đoán xem ai đã ra tay cứu mình, thừa lúc thanh kiếm của đối phương đâm lệch, song cước tung lên đá trúng vào mặt của đối phương, như vừa giáng cho đối phương hai bạt tai.

- Mọi người dừng tay!

Liêu Bảo Tùng vừa phát hiện có người lên ra tay giải cứu Nhạc Hạc, liền ra lệnh cho mọi người dừng tay.

Bọn cao thủ Huỳnh Sơn đang vây đánh Cảnh Huệ Khanh nghe lệnh lập tức rút kiếm lui ra, họ không biết đã có người lên ra tay cứu Nhạc Hạc nên trên khuôn mặt họ đều lộ vẻ ngạc nhiên.

Liêu Bảo Tùng nghiêm mặt lại đưa mắt nhìn vào cánh rừng cạnh triền núi, trong mắt phát ra sát khí rợn người trầm giọng :

- Không biết vị cao nhân nào đã giả lâm tặc phái, sao không hiện thân tương kiến?

Vừa nói dứt lời từ cánh rừng vọng lại một tràng cười :

- Hai tiếng cao nhân thì không dám, hai anh em lão phu chỉ là khách qua đường.

Theo sau lời nói có hai ông lão từ trong rừng bay ra.

Hai ông lão này tuổi khoảng thất tuần, một người tướng mạo gầy ốm, ăn mặc theo kiểu nho gia, trên tay cầm một cây dù đen, còn người kia râu mọc đầy mặt, mặc một cái áo đen, đi chân không, dáng vẻ như một lão nông.

Liêu Bảo Tùng vừa thấy hai ông lão này mặt hơi biến sắc, nhưng rất nhanh chóng nở một nụ cười :

- Ta tưởng là ai, thì ra là hai vị.

Còn Nhạc, Cảnh hai người vừa thấy mặt hai ông lão, liền thở ra một hơi dài biết đã gặp được cứu tinh. Thì ra họ đã gặp qua hai ông lão này, chính là hai vị võ lâm cao nhân có mặt trong buổi xử án của Nhạc Hạc ở Ngũ Lão hội, sau đó lại bảo rằng sẽ giúp đỡ Nhạc Hạc truy tìm hung thủ... Thiết Tản Khách Tư Mã Như Long và Tam Cước La Hán Cát Vạn Lý.

Họ là võ lâm cao nhân không thuộc môn phái nào cả, danh tướng tuy không vang dội như Thiên Ngoại Quái Tẩu. Nhưng vì hành vi của họ rất thẳng thắn nên cũng rất được trọng vọng trong giới võ lâm, cho dù là Chưởng môn của các phái cũng phải nể mặt họ phần nào.

Bây giờ Thiết Tản Khách Tư Mã Như Long đang nở một nụ cười thân thiện :

- Liêu chương môn, trước hết lão phu xin tạ lỗi với người, viên đạn lúc nãy là do lão phu phát ra đấy.

Liêu Bảo Tùng cười :

- Không cần khách sáo, Lưu Tinh Thiết Đạn của lão huynh vang tiếng võ lâm, Liêu mỗ có dịp nhìn tận mắt thật là có điểm phúc.

Thiết Tản Khách Tư Mã Như Long cười :

- Liêu chương môn nói như vậy khiến lão phu thấy xấu hổ, chỉ vì lão phu nhìn thấy kẻ đối địch với quý phái là Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh. Họ đã được Ngũ Lão hội cho kỳ hạn một năm để truy tìm hung thủ, trong một năm đó không một môn phái nào được làm khó họ. Quý phái là một trong năm thành viên của Ngũ Lão hội, lẽ ra phải tuân theo quyết định của Ngũ Lão hội, mà hình như lúc nãy quý phái lại định giết chết họ nên lão phu mạo muội muốn hỏi cho rõ ràng.

Liêu Bảo Tùng nghiêm mặt :

- Tư Mã huynh trách rất phải, nhưng nếu ngược lại e rằng Tư Mã huynh cũng không nhận được.

Tư Mã Như Long hỏi :

- Liêu chương môn nói vậy là có ý gì?

Liêu Bảo Tùng đưa tay chỉ vào Nhạc Hạc, nói với giọng nghiêm nghị :

- Tên tiểu tử này cả gan thông đồng với phái Bạch Hạc để vu khống tệ phái, bảo tệ phái là hung thủ đã sát hại Ngũ lão.

Tư Mã Như Long “ồ” một tiếng, trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên, quay sang hỏi Nhạc Hạc :

- Nhạc Hạc, việc xảy ra thế nào?

Nhạc Hạc thừa lúc họ nói chuyện, lấy khăn ra băng bó vết thương trên chân lại, vừa định sang giúp Cảnh Huệ Khanh băng lại vết thương, nghe hỏi liền lạnh lùng trả lời :

- Không phải vu khống mà là sự thật?

Tư Mã Như Long :

- Có chứng cứ không?

Nhạc Hạc :

- Chu tổng tiêu đầu của Thiên Mã tiêu cục ở Lạc Dương Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong chính là chứng cứ.

Tư Mã Như Long :

- Nghĩa là sao?

Nhạc Hạc liền kể lại quá trình và những phát hiện trong cuộc truy tìm hung thủ hơn tháng nay và hẳn đã giả dạng Âu Dương Trường Phong giao một chiếc hộp cho Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong rồi lên theo dõi hẳn đến Huỳnh Sơn như thế nào tường tận kể rõ.

Khi Tư Mã Như Long nghe xong liền quay sang nói với Liêu Bảo Tùng :

- Liêu chương môn, theo ý của lão phu, muốn làm rõ việc này rất dễ chỉ cần quý phái mời Chu Văn Phong ra đây giải thích, mọi thị phi phải trái sẽ được sáng tỏ.

Liêu Bảo Tùng cười lạnh lùng :

- Vấn đề là ở chỗ không hề có Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong nào đến tệt phái cả!

Tư Mã Như Long ngạc nhiên :

- Không có?

Liêu Bảo Tùng :

- Không có!

Tư Mã Như Long cảm thấy khó hiểu, lại quay sang hỏi Nhạc Hạc :

- Nhạc Hạc, quả thật người đã theo dõi Chu Văn Phong đến tận Thạch Cổ Phong à?

Nhạc Hạc :

- Không sai!

Tư Mã Như Long :

- Nhưng Liêu chương môn lại không thừa nhận Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong có đến phái Huỳnh Sơn, người có chính mắt nhìn thấy Chu Văn Phong lên Thạch Cổ Phong không?

Nhạc Hạc :

- Không những bọn tại hạ quả thật đã theo dõi dấu vết của con ngựa hẳn đến tận Thạch Cổ Phong và đã thấy con ngựa của hẳn ở trong cánh rừng cạnh đó, xung quanh Thạch Cổ Phong không hề có cư dân nào, hẳn không lên Thạch Cổ Phong thì đi đâu bây giờ?

Tư Mã Như Long :

- Có thể hẳn đã phát hiện các người theo dõi hẳn nên cố tình đến dưới Thạch Cổ Phong sau đó bỏ ngựa đi sang ngõ khác để giả họa cho phái Huỳnh Sơn.

Nhạc Hạc :

- Tại hạ cũng đã nghĩ qua điều này, nhưng trước mắt lúc bọn tại hạ theo dõi hẳn dọc đường đều rất cẩn thận, tin rằng không hề bị phát giác. Kế tiếp, chính miệng hẳn đã nói với Nhất Hạc Xung Thiên Chu Trung Hòa của phái Bạch Hạc rằng định đến phái Huỳnh Sơn đủ chứng minh nơi đến của hẳn là phái Huỳnh Sơn.

Tư Mã Như Long :

- Con ngựa đó hiện giờ ở đâu?

Nhạc Hạc :

- Biến mất rồi, cả vết chân ngựa dọc đường cũng được lau chùi sạch sẽ, cho nên họ mới dám quả quyết phủ nhận Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong không đến đây mà đổ tội ngược lại bảo tại hạ thông đồng với phái Bạch Hạc.

Tư Mã Như Long nhíu mày vuốt râu :

- Việc này quả thật kỳ lạ, theo lời của người, người có nhân chứng có thể chứng minh Chu Văn Phong có đến Thạch Cổ Phong, nhưng Liêu chương môn cũng có chứng cứ để phủ nhận.

Nhạc Hạc cười lạnh lùng :

- Hắn có chứng cứ gì?

Tư Mã Như Long :

- Có đấy, con ngựa mà người nói đến chính là chứng cứ.

Nhạc Hạc :

- Lão tiên bối, tại hạ xin kể thêm một việc để lão tiên bối xem xét.

Tư Mã Như Long :

- Cứ nói.

Nhạc Hạc :

- Dù cho những lời tại hạ đều giả dối nhưng tại hạ đã nhắc đến một nhân chứng đáng lý phải Huỳnh Sơn nên cùng tại hạ đến Bạch Hạc để gặp Nhất Hạc Xung Thiên Chu Trung Hòa để đối chất chứ, đúng không?

Tư Mã Như Long gật đầu :

- Đúng vậy!

Nhạc Hạc :

- Nhưng chẳng những họ không làm như vậy mà còn dắt theo mười mấy tên cao thủ mai phục ở đây định giết hại bọn tại hạ, vậy giải thích thế nào?

Tư Mã Như Long lại vuốt râu, trầm ngâm :

- Ủ! Việc này... việc này...

Tam Cước La Hán Cát Vạn Lý cắt ngang :

- Lão phu hiểu rồi!

Tư Mã Như Long vội vàng :

- Cát huynh đoán vậy!

Nhưng Tam Cước La Hán Cát Vạn Lý lại là người thẳng như ruột ngựa :

- Ha ha! Đó là giết người bịt miệng che giấu tội trạng.

Liêu Bảo Tùng nghiêm sắc mặt, lạnh lùng :

- Họ Cát kia, người cho rằng tề phái đang giết người bịt miệng, che giấu tội trạng sao?

Tam Cước La Hán Cát Vạn Lý cười :

- Nếu không, Liêu chương môn sao không cùng hắn đến tìm Nhất Hạc Xung Thiên Chu Trung Hòa để đối chứng mà lại định giết chết họ?

Liêu Bảo Tùng quát lớn :

- Liêu mỗ định giết hắn vì không thể nhìn được nữa, vì hắn cứ khẳng khẳng bảo rằng tề phái là hung thủ đã giết hại Ngũ lão, nếu không giết hắn thì hắn phao tin đồn khắp nơi, tề phái đâu còn chỗ đứng trên giang hồ nữa.

Tam Cước La Hán quay sang hỏi Nhạc Hạc :

- Nhạc Hạc, trước ngày hôm nay người có nói với ai rằng phái Huỳnh Sơn chính là hung thủ trong vụ án gặp nạn của Ngũ lão không?

Nhạc Hạc im lặng không trả lời ngay câu hỏi của Tam Cước La Hán.

Lão Tam Cước La Hán tức giận, thấy thái độ của Nhạc Hạc không ừ hử gì cả, lão giận dữ bước tới trước hai bước.

Hai tay lão vung lên toan đập thẳng vào Nhạc Hạc.

Tư Mã Như Long nhìn thấy vội cất tiếng quát lớn :

- Ngừng tay, Cát huynh sao lại hồ đồ đến thế?

Tam Cước La Hán tức tối hét :

- Không còn gì đến lão.

- Tại sao hấn không trả lời có hay không?

Tình thế rất là khẩn trương.

Nhạc Hạc trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan thầmm nhủ :

- Có nên khẳng định có hay là không?

Đầu óc chàng rối bời nghĩ.

Liêu Bảo Tùng cố ý giết chàng còn Tam Cước La Hán muốn chàng nói ra. Nhạc Hạc phân vân chưa biết tính thế nào.

Hiện trường giờ chỉ còn có Tư Mã Như Long. Chàng hy vọng lão sẽ có cách giúp chàng vượt qua tình thế nan giải như thế này.

Lập tức Nhạc Hạc khẽ đưa mắt hướng về phía Tư Mã Như Long.

Tư Mã Như Long như hiểu ý lão, chậm rãi đưa tay vuốt chòm râu.

Riêng Liêu Bảo Tùng thì người nóng lên tức giận nghĩ :

- Dầu sao thân phận ta trong Ngũ lão cũng cao, chớ hồ đồ thiên hạ cười cho.

Lão chần chừ do dự đưa mắt nhìn Tư Mã Như Long nói :

- Theo tôi thì ý Mã huynh như thế nào?

Tư Mã Như Long cười :

- Chẳng lẽ lại có?

Liêu Bảo Tùng :

- Có!

Tư Mã Như Long :

- Cả hai phái đều là thành viên của Ngũ Lão hội, đáng lẽ phải cư xử hòa bình với nhau làm gương cho võ lâm.

Liêu Bảo Tùng :

- Đúng ra phải như vậy, nhưng vấn đề ở chỗ khoảng cách của tể phái với Bạch Hạc quá gần, giống như răng và lưỡi vậy, khó tránh khỏi việc cắn lằm.

Tư Mã Như Long :

- Dù có bất hòa cũng không phải thù oán sâu thẳm gì, phái Bạch Hạc đâu thể vì vậy mà cố tình vu khống quý phái, còn phụ thân của Nhạc Hạc gặp nạn là có thật, hấn càng không có lý do gì để thông đồng với phái Bạch Hạc.

Liêu Bảo Tùng cười lạnh lùng :

- Tư Mã huynh đừng quên rằng hần từng là môn hạ của phái Bạch Hạc, từng bái Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn làm sư phụ, tuy hần có bảo rằng làm thế là để điều tra nguyên nhân cái chết của cha hần, nhưng ai mà biết được lời nói của hần là thật hay giả.

Hình như Tư Mã Như Long có thói quen hề gặp vấn đề khó khăn không thể giải quyết được lại đưa tay vuốt râu, bây giờ nghe Liêu Bảo Tùng nói như vậy hần lại vuốt râu, miệng lẩm bẩm trầm ngâm một hồi lâu mới lên tiếng :

- Việc này quả là phức tạp, lão phu là người ngoài cuộc không dám suy xét hồ đồ, nhưng nếu Liêu chương môn đồng ý, lão phu sẽ cùng đôi bên đến phái Bạch Hạc để tra xét một phen, không chừng có thể tìm ra sự thật, không biết ý của Liêu chương môn thế nào?

Liêu Bảo Tùng không trả lời ngay, lão trầm tư giây lát :

- Nhưng Liêu mỗ có thể đoán trước câu trả lời của Nhất Hạc Xung Thiên Chu Trung Hòa nhất định bất lợi cho tệ phái, nhưng nếu Liêu mỗ không nhận lời thì nỗi oan ức này có rửa bằng nước sông Hoàng Hà cũng không sạch.

Tư Mã Như Long :

- Không sao chúng ta còn có thể đến hỏi Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong, hần là Tổng tiêu đầu của Thiên Mã tiêu cục, không sợ không tìm được hần.

Liêu Bảo Tùng :

- Vậy thì mong hai vị chờ cho giây lát để Liêu mỗ vào trang sắp xếp một chút rồi sẽ cùng đi với hai vị.

Dứt lời, dùng tay ra hiệu với bọn cao thủ cùng đi, rồi cùng Tư Mã Thanh Nguyên cất bước đi về trang trước.

Bọn cao thủ cùng đi liền đỡ những tên đồng bọn bị thương dậy cất bước theo sau.

Nhạc Hạc liền chỉnh tề quần áo, chấp tay thi lễ với hai ông lão :

- Đa tạ nhị vị lão liên bối cứu mạng, nếu không có hai vị tiên bối ra tay cứu giúp giờ này tại hạ đã bỏ mạng tại đây.

Tư Mã Như Long :

- Trước đây lão phu đã bảo rằng sẽ giúp người truy tìm hung thủ, nhưng đến nay quả là may mắn, gặp được hai người ở đây.

Tam Cước La Hán :

- Bọn lão phu thích đi đường vào ban đêm lúc này đi ngang đây nghe tiếng gươm đao chạm nhau, thì ra là các người.

Tư Mã Như Long :

- Các người bị thương có nặng không?

Nhạc Hạc :

- Tại hạ không có sao.

Hần quay sang hỏi Cảnh Huệ Khanh :

- Tỷ tỷ có sao không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta cũng không sao...

Tư Mã Như Long thấy sắc mặt của họ đều trắng bệch, liền nói :

- Đừng nên cứng đầu, để lão phu xem nào.

Lão ra lệnh cho Nhạc, Cảnh hai người ngồi xuống để lão xem xét vết thương, rồi lấy ra một bình thuốc :

- Đây là thuốc do lão phu tự chế, có thể cầm máu, liền da, mỗi ngày thoa hai lần, bảo đảm các vết thương sẽ lành trong năm ngày.

Dứt lời liền thoa thuốc và băng bó cho họ.

Tam Cước La Hán đợi họ băng xong, mới nghiêm nghị hỏi :

- Nhạc Hạc, hành vi bình sinh của lệnh tôn rất thẳng thắn thành thật, lão phu y vọng người cũng như vậy, bây giờ người mau khai thật với lão phu, các người quả thật đã theo dõi Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong đến tận Thạch Cổ Phong?

Nhạc Hạc :

- Tại hạ dám thề giữa trời, nếu có nửa lời giả dối sẽ bị trời phạt.

Tam Cước La Hán gật đầu rồi quay sang Tư Mã Như Long :

- Lão Thiết, người thấy thế nào?

Tư Mã Như Long lắc đầu :

- Mơ hồ kỳ quái, thật là khó hiểu.

Tam Cước La Hán :

- Lão phu lại cảm thấy Liêu Bảo Tùng rất khả nghi. Nếu hắn cho rằng không liên can đến cái chết của Ngũ lão thì tại sao lại giết người?

Tư Mã Như Long :

- Nhưng hắn cũng có lý của hắn.

Tam Cước La Hán cười lạnh lùng :

- Giết chết hai người này thì có thể rửa sạch nỗi oan?

Tư Mã Như Long :

- Lúc con người nóng giận, nhiều khi mất hết lý trí, tánh tình của họ Liêu kia hình như rất nóng nảy...

Tam Cước La Hán lắc đầu :

- Không! Nếu tính tình của hắn nóng nảy đến không phân biệt lợi hại như vậy thì người của phái Huỳnh Sơn không bao giờ cử hắn tiếp nhận chức Chương môn.

Tư Mã Như Long :

- Lão phu cũng cảm thấy khả nghi, nhưng quả thật nếu cái chết của Ngũ lão là do phái Huỳnh Sơn gây ra thì quả là tin động trời.

Tam Cước La Hán :

- Người đời vì tranh giành quyền lợi, việc gì mà không dám làm.

Tư Mã Như Long :

- Hai chữ Thiên Ma, lại giải thích thế nào?

Tam Cước La Hán :

- Có thể là một ám hiệu.

Tư Mã Như Long quay sang Nhạc Hạc :

- Nhạc Hạc, theo ý lão phu, trước mắt người cũng không thể khẳng định bảo rằng phái Huỳnh Sơn là hung thủ đã giết hại Ngũ lão, nhưng cần phải tìm được chứng cứ xác thực hơn. Dù sao phái Huỳnh Sơn cũng là một trong Ngũ đại phái của đương kim võ lâm, họ không thể trốn tránh được khi có đủ chứng cứ chứng minh họ là hung thủ đã giết hại Ngũ lão.

Nhạc Hạc gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Tư Mã Như Long :

- Khi đến Bạch Hạc sơn trang, nếu Nhất Hạc Xung Thiên Chu Trung Hòa xác nhận Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong từng bảo rằng định đến phái Huỳnh Sơn, người cũng đừng nên quá vội vàng nóng nảy, lão phu nghĩ rằng kẻ thật sự có liên quan đến Thiên Ma là Âu Dương Trường Phong và Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong, nếu người có thể tìm được họ, mới thật sự có lợi cho việc điều tra.

Nhạc Hạc lại gật đầu.

Tư Mã Như Long hỏi :

- Kỳ hạn một năm của người hình như đã qua hết ba tháng?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy!

Tư Mã Như Long :

- Người nên nhớ, vội vàng cũng không nên việc, người phải cẩn thận sử dụng thời gian còn lại...

Nói đến đây đã thấy Liêu Bảo Tùng cùng với hai cao thủ của phái Huỳnh Sơn dắt theo bốn con ngựa phóng tới.

Liêu Bảo Tùng :

- Chắc các vị chờ đã lâu, Liêu mỗ có dắt theo bốn con ngựa, chúng ta có thể lên đường rồi chứ?

Tư Mã Như Long :

- Đa tạ Liêu chưởng môn, tất cả đã sẵn sàng.

* * * * *

Vì Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh đều bị thương, không thể phóng nhanh được nên phải mất bốn ngày mới đến Tổng đàn của phái Bạch Hạc.

Lúc đó, sau giờ Ngọ một chút, khi bảy người vừa đến cổng chính của Bạch Hạc sơn trang đã kinh động người của phái Bạch Hạc, liền có một người ra cổng nghinh đón, hắn không hề nhận ra Chương môn của phái Huỳnh Sơn, nhưng thấy bảy người vừa đến đều có tướng mạo phi phàm, nên không dám vô lễ, khách sáo chấp tay hỏi :

- Xin lỗi, chư vị là...

Tư Mã Như Long cất lời :

- Mau vào thông báo rằng Liêu chưởng môn của phái Huỳnh Sơn đến thăm.

Người đó vừa nghe Chương môn của phái Huỳnh Sơn càng không dám chậm trễ, vội vàng quay vào trong trang.

Không bao lâu, Chương môn của phái Bạch Hạc Ma Thiên tướng quân Từ Phạm dưới sự hộ tống của vài vị cao thủ bốn phái bước nhanh ra cổng chính của sơn trang.

Hắn đương nhiên nhận ra Tư Mã Như Long, Tam Cước La Hán và Nhạc, Cảnh hai người, vừa thấy những người có thân phận khác nhau cùng đến thăm, tỏ vẻ rất ngạc nhiên, chấp tay :

- Từ mỗ không biết Liêu chưởng môn và chư vị đại giá tề phái không kịp nghinh đón, mong chư vị tha cho.

Liêu Bảo Tùng chấp tay trả lễ :

- Từ chương môn quá lời, bọn Liêu mỗ mạo muội đến thăm, còn mong Chương môn đừng trách.

Ma Thiên tướng quân Từ Phạm cười :

- Đâu có, chư vị chịu giá lâm tệtrang, thật là vinh dự cho tệtrang. Xin mời, xin mời!

Nói xong, liền chấp tay mời khách, bảy người đã xuống ngựa từ trước, liền theo lời mời của Từ Phạm đồng loạt bước vào Bạch Hạc sơn trang.

Qua khỏi cổng chính là một sân luyện võ rộng lớn, trên sân có đầy đủ các thiết bị luyện võ, nhưng lúc này không một bóng người, rõ ràng vì biết có quý khách giá lâm nên đều tránh mặt.

Đối diện với sân luyện võ là một đại khách sảnh có kiến trúc đường hoàng, ngói đỏ mái cong, khí phách phi phàm.

Ma Thiên tướng quân Từ Phạm dẫn bảy người đi qua sân luyện võ vào trong khách sảnh ngồi xuống theo thứ tự chủ khách.

Sau khi mời trà, Ma Thiên tướng quân Từ Phạm tươi cười nói với khách đến :

- Hôm nay chư vị giá lâm tệtrang vì việc gì, Từ mỗ đã đoán ra chút ít...

Liêu Bảo Tùng mỉm cười :

- Ồ!

Ma Thiên tướng quân Từ Phạm :

- Ngũ Lão hội từng hứa với Nhạc Hạc, nếu điều tra được hung thủ, các phái phải hiệp sức với hấn để tằm nã...

Nói đến đây, quay sang hỏi Nhạc Hạc :

- Nhạc Hạc, người đã điều tra được hung thủ là ai, đúng không?

Nhạc Hạc :

- Vẫn chưa!

Từ Phạm cảm thấy ngạc nhiên, “ồ” một tiếng thật dài rồi nhìn mọi người :

- Vậy thì hôm nay chư vị giá lâm tệtrang, xin hỏi có việc gì?

Liêu Bảo Tùng :

- Muốn gặp một người của quý phái.

Từ Phạm ngạc nhiên :

- Ai?

Liêu Bảo Tùng :

- Nhất Hạc Xung Thiên Chu Trung Hòa, Chu đại hiệp của quý phái.

Từ Phạm càng ngạc nhiên hơn :

- Hấn đắc tội với chư vị à?

Liêu Bảo Tùng :

- Không, bọn ta chỉ muốn hỏi hấn vài câu, Từ chương môn có thể mời hấn ra đây gặp mặt không?

Từ Phạm lộ vẻ nghi hoặc, suy nghĩ giây lát, quay sang nói với một cao thủ :

- Vào trong mời Chu sư đệ ra đây một lát.

Tên cao thủ lên tiếng vang dạ rồi quay vào trong.

Từ Phạm lại quay qua Liêu Bảo Tùng hỏi :

- Liêu chương môn có thể nói với Từ mẫu biết trước thật ra là việc gì?

Liêu Bảo Tùng :

- Xin lỗi, trước hết Liêu mẫu mong Từ chương môn hãy trả lời hai câu hỏi.

Từ Phạm có biệt hiệu là Ma Thiên tướng quân quả thật có phong độ của một đại tướng quân, hấn bình tĩnh gặt đầu :

- Liêu chương môn đừng khách sáo, xin cứ hỏi.

Liêu Bảo Tùng :

- Mấy tháng trước có phải có một vị Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong từng đến quý phái không?

Từ Phạm :

- Có, nhưng Từ mẫu không hề gặp hấn, nghe nói hấn đến đây chỉ nói vài câu với Chu Trung Hòa liền rời khỏi, có việc gì không?

Liêu Bảo Tùng :

- Hấn có quan hệ gì với Chu đại hiệp?

Từ Phạm :

- Họ là anh em chú bác.

Sắc mặt của Liêu Bảo Tùng rất khó coi :

- Quả thật có một vị Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong từng đến quý phái.

Từ Phạm lấy làm ngạc nhiên :

- Chẳng lẽ Liêu chương môn không tin lời của Từ mẫu?

Liêu Bảo Tùng im lặng.

Từ Phạm ngạc nhiên quay nhìn Tư Mã Như Long :

- Thật ra đã xảy ra việc gì?

Tư Mã Như Long than nhẹ :

- Lát nữa gặp Chu Trung Hòa đại hiệp của quý phái sẽ rõ!

Vừa dứt lời liền thấy hai người bước vào đại sảnh, chính là tên cao thủ lúc nãy và Nhất Hạc Xung Thiên Chu Trung Hòa.

Từ Phạm giới thiệu hấn với các vị khách, rồi nói :

- Trung Hòa, Liêu chương môn muốn hỏi người vài câu, người phải thành thật trả lời!

Chu Trung Hòa cung kính gặt đầu rồi chấp tay nói với Liêu Bảo Tùng :

- Không biết Liêu chương môn có điều chi chỉ giáo?

Liêu Bảo Tùng không trả lời ngay mà quay sang hỏi Nhạc Hạc :

- Nhạc Hạc, người mà hôm đó người gặp chính là vị này chứ?

Nhạc Hạc gặt đầu :

- Không sai!

Liêu Bảo Tùng mới quay sang hỏi Chu Trung Hòa :

- Chu đại hiệp, nghe nói người có một người anh họ chủ trì Thiên Mã tiêu cục ở Lạc Dương?

Chu Trung Hòa :

- Đúng vậy, Liêu chương môn có quen với hấn à?

Liêu Bảo Tùng nhú mày không trả lời mà lại hỏi :

- Hấn tên là gì?

Chu Trung Hòa không hiểu :

- Hấn tên là Chu Văn Phong, có biệt hiệu là Bách Bộ Phi Bạt, mười hôm trước...

Liêu Bảo Tùng ngắt lời :

- Đã từng đến đây?

Chu Trung Hòa :

- Đúng vậy, tại hạ đã nhiều năm không gặp mặt hấn, lần này có người nhờ hấn bảo ám tiêu đến giao một chiếc hộp nhỏ cho Liêu chương môn, hôm đó hấn đi ngang qua đây nên ghé vào trang để gặp mặt tại hạ, nhưng nán lại không bao lâu thì đã rời khỏi, Liêu chương môn chưa gặp hấn à?

ánh mắt của Liêu Bảo Tùng nhìn chăm chăm vào hấn trầm giọng :

- Những điều người nói đều là sự thật chứ?

Chu Trung Hòa ngạc nhiên :

- Liêu chương môn hoài nghi điều gì?

Liêu Bảo Tùng lạnh lùng :

- Liêu mỗ đang hoài nghi, thật sự có một vị Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong đã từng đến quý phái.

Chu Trung Hòa mở to đôi mắt, rất đỗi ngạc nhiên :

- Liêu chương môn nói như vậy là ý gì?

Liêu Bảo Tùng “hừ” một tiếng :

- Hấn nói với người, phải giao một chiếc hộp cho tề phái à?

Chu Trung Hòa :

- Đúng vậy, nếu Liêu chương môn vẫn chưa gặp được hấn, chắc là hấn đã xảy ra chuyện.

Khuôn mặt Chu Trung Hòa liền lộ vẻ lo lắng, mọi người đều cảm thấy hấn không giả vờ.

Liêu Bảo Tùng lạnh lùng :

- Hấn bảo rằng phải giao chiếc hộp đó cho Liêu mỗ à?

Chu Trung Hòa rầu rĩ :

- Đúng vậy, tại hạ định cùng hấn đến quý phái nhưng hấn không đồng ý...

Liêu Bảo Tùng :

- Hấn có nói ai đã nhờ hấn làm việc đó không?

Chu Trung Hòa :

- Tại hạ có hỏi nhưng hấn mỉm cười không nói, những người làm bảo tiêu như họ có trách nhiệm bảo vệ bí mật cho khách hàng nên tại hạ không tiện hỏi tiếp, chẳng lẽ Chương môn không biết chủ nhân của chiếc hộp à?

Liêu Bảo Tùng cười lạnh lùng :

- Hừ! Xem tình hình, nước sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được nỗi oan của Liêu mỗ này.

Từ Phạm đã đoán được sự việc này có ẩn khuất, lại thấy khuôn mặt Liêu Bảo Tùng tràn đầy địch ý, trong lòng cảm thấy không yên liền lớn tiếng hỏi :

- Liêu chương môn, thật ra đã xảy ra việc gì, có thể nói rõ hơn không?

Liêu Bảo Tùng chỉ vào Nhạc Hạc :

- Từ chương môn cứ hỏi hần thì rõ.

Từ Phạm không bằng lòng với thái độ như vậy, nhưng vẫn giữ gìn phong độ của một chủ gia không hề lộ vẻ khó chịu, quay sang hỏi Nhạc Hạc :

- Nhạc Hạc thật ra đã xảy ra việc gì?

Đối với Nhạc Hạc hần cũng chẳng có tình cảm gì, vì dưới mắt hần, Nhạc Hạc vẫn là kẻ bị tình nghi đã giết hại Ngũ lão và Nhạc Hạc đã từng cải danh là Châu Chính Hiên để gia nhập phái Bạch Hạc mai phục hơn một năm, chẳng khác nào giáng một bạt tai cho phái Bạch Hạc.

Nhạc Hạc liền kể lại cuộc truy tìm hung thủ trải qua như thế nào, phát hiện những gì đầu đuôi kể lại hết.

Khi nghe nói đến việc Thần Quyền Đặng Thịnh Long nổi cơn điên đập đầu mà chết và những sự việc mà Nhạc, Cảnh hai người gặp phải, Từ Phạm rất lấy làm ngạc nhiên nhưng vẫn không lên tiếng cắt ngang câu chuyện. Đợi đến khi Nhạc Hạc kể xong mới thở dài một tiếng :

- Thì ra là thế, thì ra Liêu chương môn có ý nghi ngờ tề phái vu khống quý phái!

Rồi bỗng nhiên hần ngửa mặt cười ha hả :

- Nhưng sự hoài nghi của Liêu chương môn thật quá dư thừa, muốn biết Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong có từng đến tề phái hay không, chỉ cần tìm được Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong thì sẽ rõ.

Liêu Bảo Tùng cười lạnh lùng :

- E rằng không thể tìm được hần nữa!

Từ Phạm :

- Tìm được hay không cũng không liên can đến tề phái, vì hần không phải là người của tề phái.

Liêu Bảo Tùng :

- Liêu mỗ chỉ muốn xác minh một điều là Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong có từng đến quý phái hay không?

Từ Phạm nhìn thẳng vào hần :

- Liêu chương môn muốn Từ mỗ chứng minh bằng cách nào mới chịu tin?

Liêu Bảo Tùng không trả lời, quay sang nhìn Chu Trung Hòa lạnh lùng :

- Chu Văn Phong là anh họ của Chu đại hiệp, Chu đại hiệp chắc biết rõ về hần chứ...

Nhất Hạc Xung Thiên Chu Trung Hòa nhíu mày :

- Lúc này tại hạ đã nói rõ, tại hạ và hần đã nhiều năm không gặp, những năm gần đây hần ra sao tại hạ không hề được biết.

Liêu Bảo Tùng tỏ vẻ không tin :

- Anh em họ thì phải gần gũi nhau chứ? Chu đại hiệp lại không biết tình trạng gần đây của hần thì thật là lạ.

Nhất Hạc Xung Thiên Chu Trung Hòa nổi giận đùng đùng :

- Liêu chương môn muốn gì cứ nói thẳng, không cần quanh co.

Liêu Bảo Tùng :

- Hừ! Liêu mỗ rất lấy làm tiếc, hai phái Bạch Hạc và Huỳnh Sơn đều là thành viên của Ngũ Lão hội, lẽ ra cư xử hòa bình với nhau, không nên như vậy, đặt kẻ hại người!

Từ Phạm biến sắc mặt, đột nhiên đứng dậy quát :

- Liêu chương môn nói như vậy nghĩa là sao?

Liêu Bảo Tùng cũng đứng dậy cười lạnh lùng :

- Liêu mỗ không hề nói bậy, thử nghĩ xem Chu Văn Phong và tề phái không hề có xích mích gì, tại sao hắn lại cố tình vu khống tề phái. Nếu hắn chỉ muốn giá họa cho người khác, thì tại sao quý phái ở gần mà hắn lại không giao chiếc hộp lại phải đi xa thêm mấy ngày đường để đến tề phái?

Vẻ mặt Từ Phạm giận dữ :

- Chỉ có một lý do duy nhất.

Liêu Bảo Tùng :

- Liêu mỗ lắng nghe cao kiến!

Từ Phạm :

- Hắn biết rằng Thiên Ma đang ở quý phái đương nhiên phải giao chiếc hộp đến chỗ quý phái!

Liêu Bảo Tùng lửa giận xông lên lớn tiếng quát :

- Họ Từ kia, người tưởng rằng Huỳnh Sơn phái dễ ăn hiếp lắm sao?

Từ Phạm cười lạnh lùng :

- Tề phái không bao giờ chủ động hà hiếp kẻ khác, nhưng nếu gặp phải người không nói lý lẽ thì Từ mỗ cũng sẽ có cách đối phó.

Liêu Bảo Tùng cười nham nhở :

- Liêu mỗ chỉ bái phục những kẻ võ công cao cường, ai có khả năng tiêu diệt tề phái bằng tài nghệ thật sự thì Liêu mỗ không có gì để nói, nhưng nếu dành phần thắng bằng quỷ kế xảo quyệt, thì đó là hành vi của kẻ tiểu nhân.

Từ Phạm buông tiếng cười lớn :

- Cũng đơn giản thôi, Liêu chương môn muốn so tài cao thấp, vậy xin mời ra sân.

Dứt lời, liền định cất bước đi ra sân luyện võ.

Tư Mã Như Long thấy họ đang căng thẳng với nhau liền đứng dậy can ngăn :

- Hai vị Chương môn đừng quá nóng tay, hãy nghe lão phu nói một lời...

Lão đầy Từ Phạm ngồi xuống, rồi quay sang nói với Liêu Bảo Tùng :

- Liêu chương môn cũng nên bình tĩnh lại...

Đầu gối Liêu Bảo Tùng không thềm nghe, vẫy tay ra hiệu với hai tên cao thủ Huỳnh Sơn bước nhanh ra khỏi phòng khách.

Từ Phạm quát lớn :

- Họ Liêu kia, nói cho rõ ràng rồi hãy đi.

Liêu Bảo Tùng đã bước đến cửa, nghe vậy liền dừng bước quay đầu lại lạnh lùng nói :

- Liêu mỗ chưa đi khỏi đây đâu, lát nữa sẽ gặp lại.

Dứt lời liền cùng hai tên cao thủ ra khỏi phòng khách, hình như Từ Phạm biết đối phương sẽ không cam lòng trở về như vậy, liền nháy mắt với các cao thủ đang ngồi trong phòng khách, ra hiệu bảo họ ra ngoài theo dõi xem sao.

Những cao thủ phái Bạch Hạc liền hiểu ý, đồng loạt rời khỏi phòng khách.

Tư Mã Như Long với vẻ mặt nghiêm nghị :

- Lần này hiểu lầm quá lớn, Từ chương môn nên chuẩn bị trước, e rằng sắp có sự cố xảy ra.

Từ Phạm :

- Đâu cần sợ hấn.

Tam Cước La Hán :

- Họ Liêu kia cũng thật xằng bậy, ăn nói tầm phào, theo ta hấn nhất định có liên can đến cái chết của Ngũ lão, để che giấu tội trạng nên cố ý đặt chuyện như vậy hòng vu khống quý phái.

Từ Phạm cười lạnh lùng :

- Chắc hấn đã cùng đường rồi.

Tư Mã Như Long thở dài :

- Đáng lẽ việc này rất dễ giải quyết, chỉ cần tìm được Chu Văn Phong thì mọi việc sẽ ổn thỏa, không ngờ hấn lại nóng nảy như vậy...

Từ Phạm lạnh lùng :

- Có tịch rục rịch, đó là lẽ đương nhiên.

Tam Cước La Hán :

- Hấn bảo rằng lát nữa gặp lại, không biết có ý gì?

Từ Phạm :

- Dù hấn có giở thủ đoạn gì tệ phái cũng không sợ hấn, việc xảy ra ngày hôm nay hai vị đã chứng kiến tận mắt, sau này có thể làm nhân chứng cho tệ phái.

Tam Cước La Hán gật đầu :

- Không sai, lão phu có thể làm nhân chứng cho quý phái.

Từ Phạm quay sang hỏi Nhất Hạc Xung Thiên Chu Trung Hòa :

- Chu Trung Hòa, hôm đó Chu Văn Phong gặp người tại đây, quả thật bảo rằng sẽ đến phái Huỳnh Sơn?

Chu Trung Hòa :

- Đúng vậy.

Tam Cước La Hán tiếp lời :

- Việc này không cần hỏi nữa, vì quả thật Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh đã theo dõi hấn đến Huỳnh Sơn Thạch Cổ Phong.

Từ Phạm lại hỏi :

- Cái Thiên Mã tiêu cực có phải do Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong làm chủ, hay là của một người khác?

Chu Trung Hòa :

- Hấn nói do hấn làm chủ.

Từ Phạm :

- Con người của hấn thế nào?

Chu Trung Hòa do dự một lát :

- Người cũng tốt, nhưng rất nhiều mưu kế, vui buồn không lộ ra mặt, hay dùng kế để đối phó với kẻ khác.

Từ Phạm :

- Nhạc Hạc cải trang thành Âu Dương Trường Phong giao cho hấn chiếc hộp bảo hấn lập tức giao cho Thiên Ma, và hấn quả nhiên mang theo chiếc hộp đến Lạc Dương, đã chứng minh hấn và Âu Dương Trường Phong

là người cùng hội cùng thuyền, đều là thuộc hạ của Thiên Ma, bây giờ người suy nghĩ kỹ xem hấn thường qua lại với những ai?

Chu Trung Hòa :

- Hấn là chủ tiêu cực, kết giao rất rộng, không thể nói hết được...

Bỗng nhiên Từ Phạm nghiêm mặt quay sang nói :

- Chu Trung Hòa, Chu Văn Phong là anh họ của người, người lại là người của bốn phái, nếu sau này chúng mình được Chu Văn Phong có liên can đến cái chết của Ngũ lão, thái độ của người như thế nào?

Chu Trung Hòa :

- Đương nhiên tiểu đệ không dám bênh vực cho hấn và điều này mong Chương môn hãy yên tâm.

Từ Phạm :

- Rất tốt. Ta hỏi thêm người một điều, sư phụ của hấn là ai?

Chu Trung Hòa :

- Kim Cốc cư sĩ Từ Công Mỹ.

Nhạc Hạc buột miệng :

-Ồ, sư phụ của Chu Văn Phong là Kim Cốc cư sĩ Từ Công Mỹ à?

Chu Trung Hòa gật đầu :

- Đúng vậy.

Từ Phạm chăm chú :

- Kim Cốc cư sĩ Từ Công Mỹ trước đây thường đến tệ phái, hấn có giao tình rất tốt với Chương môn tiền nhiệm của tệ phái...

Nhạc Hạc :

- Hấn và Cổ Mậu Chương môn cùng Túy La Hán đều là bạn thân với Thần Quyền Đặng Thịnh Long.

Từ Phạm :

- Không sai, trước đây bốn người thường đi lại với nhau.

- Từ chương môn có biết Kim Cốc cư sĩ Từ Công Mỹ hiện giờ ở đâu không?

Từ Phạm :

- Xưa nay hấn vẫn ở Kim cốc.

Nhạc Hạc :

- Tại hạ từng đến Kim cốc, những người ở đó bảo rằng cách đây nửa năm hấn đã chết vì trúng gió.

Từ Phạm kinh ngạc :

-Ồ! Chết vì trúng gió à?

Nhạc Hạc :

- Vì lúc đó tại hạ chưa hoài nghi hấn có liên can đến cái chết của Ngũ lão, nên nghe hấn đã chết cũng không điều tra thêm nữa, cho nên...

Từ Phạm cắt ngang :

- Hèn gì đã lâu không thấy hấn đến đây, thì ra hấn đã bất hạnh qua đời, hấn là một võ lâm tiền bối rất hiền từ!

Nhạc Hạc nghe nói vậy, liền tiếp lời :

- Vậy thì xuất thân của Chu Văn Phong không có vấn đề gì, nhưng hắn phát lên như thế nào?

Từ Phạm :

- Đúng vậy, Chu Trung Hòa người nói thử xem, Chu Văn Phong phát lên như thế nào?

Chu Trung Hòa :

- Chương môn hỏi “phát lên” là muốn chỉ điều gì?

Từ Phạm :

- Thí dụ như tại sao hắn lại có tiền để mở tiêu cục? Nên biết rằng muốn mở tiêu cục cần có một số vốn rất lớn, sao hắn có nhiều tiền như vậy?

Chu Trung Hòa :

- Tiền của hắn là do tổ phụ của hắn để lại, khi xưa khi chia gia tài phụ thân của hắn được chia không ít ruộng đất và mấy vạn lượng bạc, chắc hắn đã dùng số tiền đó để mở tiêu cục.

Nhạc Hạc :

- Tiêu cục làm ăn ra sao?

Chu Trung Hòa :

- Nghe nói rất khá, ít khi xảy ra sự cố.

Nhạc Hạc :

- Tổng cộng có bao nhiêu phân tiêu cục?

Chu Trung Hòa :

- Ta cũng không rõ lắm, hình như tám hay chín gì đó.

Tư Mã Như Long :

- Có nhiều phân tiêu cục như thế, tức thời muốn đóng cửa tất cả cũng không phải là việc đơn giản.

Chu Trung Hòa ngạc nhiên :

- Đóng cửa?

Tư Mã Như Long mỉm cười :

- Thân phận của hắn đã bại lộ, đành phải đóng cửa thôi.

Từ Phạm :

- Không sai, chắc hắn phải đóng cửa tất cả, nếu muốn tìm hắn phải nhanh chân mới được.

Tư Mã Như Long quay sang hỏi Nhạc Hạc :

- Nhạc Hạc, ý của người thế nào?

Nhạc Hạc :

- Tại hạ định lập tức đến Lạc Dương để tìm hắn.

Vừa dứt lời bỗng thấy tên cao thủ phái Bạch Hạc lúc nãy theo dõi Liêu Bảo Tùng hoảng hốt chạy nhanh vào trong đại sảnh la lớn :

- Bẩm Chương môn họ đã trở lại!

Từ Phạm :

- Người bảo ba người bọn họ trở lại à?

Tên cao thủ phái Bạch Hạc :

- Không phải có ba người bọn họ mà có hơn trăm người!

Từ Phạm liền biến sắc đứng bật dậy :

- Hừ! Thì ra là hần đã chuẩn bị từ trước, cho người bao vây ta.

Tam Cước La Hán chửi mắng :

- Me kiếp, vậy thì chứng tỏ hần đã quyết tâm làm càn, chứng tỏ phái Huỳnh Sơn của họ đúng là hung thủ đã giết hại Ngũ lão.

Từ Phạm thật không hổ danh với biệt hiệu tướng quân, vừa biến sắc mặt lại nhanh chóng trở lại bình thường bình tĩnh hỏi :

- Họ đã đến chưa?

Tên cao thủ Bạch Hạc :

- Sắp đến rồi.

Từ Phạm :

- Tốt! Truyền lệnh nghinh chiến!

Tên cao thủ Bạch Hạc vâng lệnh, rồi rời khỏi đại sảnh.

Liền sau đó, trên một tháp canh của sơn trang vang lên những tiếng trống đồng vội vã!

Cùng lúc lại có một tên đệ tử Bạch Hạc vào sảnh bẩm cáo :

- Bẩm Chưởng môn, Liêu chưởng môn của phái Huỳnh Sơn dẫn theo hơn trăm tên môn hạ đang khiêu chiến ở ngoài trang.

Từ Phạm vẫy tay lệnh cho hần lui ra, quay sang nói với Tư Mã Như Long và Cát Vạn Lý :

- Hai vị, Từ mỗ có một yêu cầu...

Tam Cước La Hán tiếp lời :

- Chưởng môn không cần khách sáo, lão phu và Tư Mã huynh sẽ giúp sức quý phái!

Từ Phạm cười :

- Không, chỉ cần một trong hai vị ở lại để làm chứng cho tệt phái thì được rồi, ý của Từ mỗ là mong một trong hai vị hộ tống Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh rời khỏi sơn trang bằng ngõ sau, vết thương của họ chưa lành, không tiện ở lại.

Tư Mã Như Long :

- Chưởng môn tự tin rằng có thể chống cự với họ?

Từ Phạm :

- Tuyệt đối tự tin.

Tư Mã Như Long :

- Nếu như vậy để lão phu hộ tống Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh rời khỏi đây được rồi.

Nhạc Hạc :

- Nhưng tại hạ lại muốn ở lại.

Từ Phạm lắc đầu :

- Không, tên họ Liêu kia phen này đã cùng đường, có thể hần dự định giết chết các người, vết thương các người chưa lành không tiện động thủ, hãy mau chóng rời khỏi nơi đây đi.

Rồi quay sang nói với Nhất Hạc Xung Thiên Chu Trung Hòa :

- Người mau dẫn Tư Mã tiền bối và Nhạc, Cảnh hai vị rời khỏi trang bằng con đường mòn phía sau.

Chu Trung Hòa vâng lệnh, rồi cúi mình nói với Tư Mã Như Long và Nhạc, Cảnh hai người :

- Mời ba vị theo tại hạ!

Dứt lời liền bước chân ra khỏi đại sảnh trước.

Tam Cước La Hán kéo Tư Mã Như Long lại hỏi :

- Người dự định cùng họ đến Lạc Dương à?

Tư Mã Như Long :

- Đúng vậy.

Tam Cước La Hán :

- Vậy thì đợi sau khi lão phu giúp Từ chương môn đánh đuổi kẻ địch sẽ đuổi theo các người, cùng các người đến Lạc Dương.

Tư Mã Như Long gật đầu rồi hối thúc Nhạc, Cảnh hai người nhanh chân rời khỏi đại sảnh đi theo Chu Trung Hòa.

Lúc này người của phái Bạch Hạc đã sẵn sàng ứng chiến xung quanh sơn trang đều bố trí các xạ thủ, ngoài ra còn có hơn một trăm môn hạ của phái Bạch Hạc tập hợp chỉnh tề trong sân luyện võ, chuẩn bị mở cửa nghênh chiến.

Nhạc Hạc thật không muốn rời khỏi ngay lúc này, liền nói với Tư Mã Như Long :

- Lão tiền bối, việc xảy ra ngày hôm nay có thể nói là do tại hạ gây nên, tại hạ không thể bỏ đi ngay lúc này...

Tư Mã Như Long trầm giọng :

- Việc xảy ra như thế này, người lo lắng như vậy, Liêu Bảo Tùng lén lút dẫn theo nhiều môn hạ đến Bạch Hạc sơn trang, chứng tỏ hắn đã quyết tâm làm càn, người nghĩ rằng người ở lại đây thì có thể hóa giải trận ác chiến này sao?

Nhạc Hạc :

- Nhưng...

Tư Mã Như Long :

- Đừng nói nữa, việc quan trọng nhất bây giờ là bảo toàn tánh mạng!

Nhạc Hạc nghe vậy liền bỏ ý định ở lại trợ chiến, cất bước đi theo Chu Trung Hòa.

Bốn người đến trước bức tường rào ở phía sau sơn trang, Chu Trung Hòa vào chuồng ngựa dắt ra ba con tuần mã, giao cho ba người rồi mở một cánh cửa ra.

Ba vị ra khỏi cửa này đi vòng qua Bạch Hạc Phong rồi đi thêm ba dặm về hướng đông thì sẽ gặp đường cái.

Tư Mã Như Long và Nhạc, Cảnh hai người cùng lên ngựa, ra khỏi cánh cửa đi theo một con đường mòn, hướng lên trên núi. Lúc này, trong trang đã vang lên những âm thanh chém giết rõ ràng người của phái Huỳnh Sơn đã xông vào trong sơn trang.

Tư Mã Như Long dẫn đầu ba người, miệng không ngừng la :

- Nhanh lên! Nhanh lên!

Nhạc Hạc có cảm giác mình như một tên lính lâm trận thoái lui, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Con đường mòn quanh co khúc chiết ở lưng núi, hai bên là rừng cây rậm rạp nên không dễ phát hiện.

Ba người chạy nhanh một đoạn, vòng qua Bạch Hạc Phong, đến triền đông, con đường mòn đã thối nát. Phía trước là những đồi trọc cao thấp gập ghềnh. Tư Mã Như Long vẫn dẫn đầu, phóng nhanh về hướng đông.

Quả nhiên đi khoảng ba dặm đã ra khỏi khu đồi núi, đến một khu đất bằng phẳng.

Ba người liền giục ngựa phóng nhanh, tiến thẳng về thành Lạc Dương.

Ngày đi đêm nghỉ, mất hơn nửa tháng mới đến thành Lạc Dương.

Lúc vào trong thành, đã là hoàng hôn.

Tư Mã Như Long hỏi :

- Thiên Mã tiêu cục làm ở phố nào?

Nhạc Hạc :

- Ở phố tây.

Dứt lời, đi trước dẫn đường.

Cảnh Huệ Khanh :

- Cát lão tiên bối bảo rằng sẽ đuổi theo chúng ta, nay đã đến Lạc Dương sao vẫn không thấy Cát lão tiên bối?

Tư Mã Như Long :

- Ai mà biết.

Cảnh Huệ Khanh :

- Không lẽ Cát lão tiên bối đã xảy ra việc gì ở Bạch Hạc sơn trang?

Tư Mã Như Long lắc đầu :

- Không thể nào, võ công của hần đã đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, với tam cước của hần, cũng có thể vượt qua vòng vây thiên quân vạn mã.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu vậy thì...

Tư Mã Như Long tiếp lời :

- Chắc là chậm trễ vì việc khác, Cảnh cô nương không cần lo lắng cho hần, hần không thể chết được đâu.

Đột nhiên Nhạc Hạc quay đầu lại hỏi :

- Lão tiên bối, sắp đến Thiên Mã tiêu cục rồi, chúng ta phải hành động ra sao?

Tư Mã Như Long :

- Cứ gõ cửa vào hỏi thẳng hần.

Nhạc Hạc :

- E rằng hần không ở đó.

Tư Mã Như Long :

- Ta sẽ ở đó chờ hần, trừ khi hần đã kịp đóng cửa các tiêu cục nếu không chắc chắn hần phải lộ diện.

Vừa đi vừa nói, ba người đã đến phố tây, đi thêm vào trăm bước, Nhạc Hạc đưa mắt nhìn lên, chỉ thấy bảng hiệu của tiêu cục vẫn treo ở chỗ cũ, tất cả vẫn bình thường, chẳng có gì thay đổi, trong lòng mừng thầm :

- Xem kia, tiêu cục vẫn còn hoạt động.

Ba người xuống ngựa trước cửa tiêu cục, vừa nhìn vào trong tất cả đều chưng hửng.

Thì ra, trong tiêu cục không một bóng người, ở bãi đậu một hàng tiêu xa có vài đứa trẻ nhảy lên nhảy xuống rượt đuổi vui đùa, thể hiện một tình cảnh hoang phế.

Nhạc Hạc lấy làm thất vọng cười lạnh lùng :

- Hừ! Quả nhiên đoán không sai, chúng đã đóng cửa bỏ chạy.

Tư Mã Như Long :

- Ta vào trong xem sao.

Ba người cột ngựa lại, cất bước vào trong.

Đi ngang khoảng sân đậu mấy chục chiếc tiêu xa, bước vào tiền sảnh, chỉ thấy bàn ghế trong sảnh rất lộn xộn, lặng yên không một chút âm thanh.

Nhạc Hạc lớn tiếng :

- Có ai ở đây không?

Kêu liên mấy tiếng, mới nghe được tiếng trả lời từ phía trong :

- Ai đó?

Liên thấy một lão bộc từ trong bước ra.

Lão vừa thấy ba người hơi cảm thấy ngạc nhiên, chấp tay hỏi :

- Xin hỏi, ba vị là...

Tư Mã Như Long :

- Bọn ta muốn gặp Chu tổng tiêu đầu.

Lão bộc :

- Ô! Xin lỗi, Thiên Mã tiêu cục đã đóng cửa rồi.

Tư Mã Như Long :

- Việc này lão phu đã biết, lão phu chỉ muốn gặp Chu tổng tiêu đầu.

Lão bộc lắc đầu :

- Hắn không có ở đây.

Tư Mã Như Long :

- Hắn đi đâu rồi?

Lão bộc lại lắc đầu :

- Không biết, mọi người đều đã bỏ đi.

Tư Mã Như Long :

- Chỉ còn lại môi mình lão à?

Lão bộc :

- Không, lão được mướn đến đây để giữ nhà, lão mới đến có hai hôm thôi.

Tư Mã Như Long :

- Lão không phải là người của Thiên Mã tiêu cục à?

Lão bộc :

- Không phải, lão vốn là ông từ ở miếu Thành Hoàng, hôm trước Tế tiêu sư bảo lão đến đây, thuê lão giữ nhà cho họ, lão không tiện từ chối đành phải nhận lời tới đây.

Tư Mã Như Long :

- Vậy thì họ bỏ đi được hai hôm?

Lão bộc :

- Đúng vậy!

Tư Mã Như Long :

- Lúc lão đến đây có thấy Chu tổng tiêu đầu không?

Lão bộc lắc đầu :

- Không thấy.

Tư Mã Như Long :

- Họ có nói với lão lý do đóng cửa không?

Lão bộc :

- Họ bảo rằng ở đây làm ăn ế ẩm định dọn đến nơi khác, còn dọn đến đâu, hỏi mãi họ vẫn không nói.

Tư Mã Như Long :

- Bọn ta có thể vào trong xem xét không?

Lão bộc :

- Xem xét việc gì?

Tư Mã Như Long :

- Xem có phải họ thật sự bỏ đi.

Lão bộc :

- Được, mời ba vị đi theo lão.

Dứt lời, cất bước vào trong.

Ba người bước theo lão bộc, mở từng gian phòng để xem xét, quả nhiên cả tiêu cục không một bóng người, tuy đồ đạc vẫn còn, nhưng những thứ đáng giá đã được mang theo.

Đến sân sau của tiêu cục, Tư Mã Như Long lại hỏi :

- Có phải họ bỏ đi vào ban đêm không?

Lão bộc :

- Đúng vậy, vào lúc nửa đêm.

Tư Mã Như Long :

- Tại sao lão lại nhận giữ nhà cho họ?

Lão bộc cười :

- Tể tiêu sư chịu trả cho lão mười lạng bạc một tháng mà còn trả trước nửa năm, cho nên... ha ha, lão liền nhận lời.

Bỗng nhiên Tư Mã Như Long quay sang nói với Nhạc Hạc :

- Nhạc Hạc, lời nói của ông lão này có thể không đúng với sự thật, đến lượt người hỏi ông ta đi.

Nhạc Hạc hiểu ý của Tư Mã Như Long, liền bước tới nắm lấy ngực áo lão bộc, cố ý làm ra vẻ hung tợn :

- Tòa nhà này rất lớn, nếu lão chết ở đây thì e rằng mấy hôm mới được phát hiện.

Sắc mặt của lão bộc liền trở nên trắng bệch, run rẩy hỏi :

- Người... vị tiểu ca này... muốn gì?

Nhạc Hạc rút thanh kiếm ra kê sát vào cổ lão, cười lạnh lùng :

- Ý của ta là nếu lão không nói ra sự thật thì hôm nay lão sẽ chết ở đây.

Lão bộc kinh hoàng, lớn tiếng van xin :

- Lời của lão đều là sự thật.

Nhạc Hạc lạnh lùng :

- Quả thật lão không muốn sống? Được, ta sẽ cho lão được toại nguyện.

Lão bộc run rẩy :

- Lão... quả thật không biết họ đã đi đâu, nếu tiểu ca không tin lão có thể... có thể thề độc!

Nhạc Hạc :

- Thật đáng tiếc.

Lão bộc ngạc nhiên :

- Lão không còn cơ hội để tiêu xài sáu chục lạng bạc đó rồi.

Dứt lời liền làm ra vẻ định chém vào cổ lão. Lão bộc liền la lên một tiếng “cứu mạng” rồi thân hình mềm nhũn ngất xỉu ngã xuống.

Tư Mã Như Long cười :

- Xem ra thì hắc thực không biết, tha cho hắc đi.

Nhạc Hạc :

- Có một phân tiêu cục ở Lâm Nhữ, chúng ta đến đó xem sao?

Tư Mã Như Long lắc đầu :

- Vô dụng, chắc chắn cũng đã bỏ đi hết rồi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Lạ thật, chẳng lẽ Thiên Mã tiêu cục từ Chu tổng tiêu đầu đến tiêu xa, đây tó là người của thiên Ma?

Tư Mã Như Long :

- Rất có thể.

Nhạc Hạc :

- Nếu đúng như vậy thì Thiên Mã tiêu cục chính là đại bản doanh của Thiên Ma.

Tư Mã Như Long :

- Không sai!

Nhạc Hạc :

- Bây giờ chúng đã bỏ đi hết rồi lại không biết tung tích Âu Dương Trường Phong, sau này không biết tiến hành điều tra như thế nào?

Tư Mã Như Long suy nghĩ giây lát, đột nhiên quay lại nói :

- Chúng ta rời khỏi đây thôi.

Nhạc Hạc :

- Còn ông lão thế nào?

Tư Mã Như Long :

- Lát nữa lão sẽ tỉnh dậy.

Ba người rời khỏi tiêu cục, lên ngựa đi được vài bước, Tư Mã Như Long đưa mắt nhìn xung quanh :

- Không biết gần đây có khách sạn nào không?

Nhạc Hạc :

- Hình như có một khách sạn ở phía trước.

Tư Mã Như Long :

- Chúng ta đến đó ở trọ, gởi ngựa lại rồi hành động tiếp.

Nhạc Hạc :

- Hành động như thế nào?

Tư Mã Như Long :

- Lát nữa ta sẽ nói với các người.

Họ phát hiện phía trước có một khách sạn có bảng hiệu là Lạc Dương khách sạn, liền phóng nhanh đến đó.

Đến trước cửa Lạc Dương khách sạn liền thấy có một tiểu nhị ra chào mời.

Tư Mã Như Long liền xuống ngựa hỏi :

- Còn phòng trọ thanh tịnh nào không?

Tiểu nhị vội vàng :

- Có, có, Lạc Dương khách sạn có nhiều phòng trọ thanh tịnh nhất toàn thành, mời ba vị mau vào trong.

Tư Mã Như Long :

- Giữ cho bọn ta ba gian phòng, còn ba con ngựa này dắt chúng đi ăn cỏ đi, lát nữa chúng ta sẽ trở lại.

Tiểu nhị :

- Nếu ba vị dùng cơm, chúng tôi cũng có nhiều món ăn thượng hạng, mời ba vị dùng cơm ở đây.

Tư Mã Như Long :

- Bọn ta có việc phải làm, không đi dùng cơm đâu. Đây, ta cho người một lượng bạc, nếu bọn ta không trở lại thì cứ coi như là tiền phòng.

Vừa nói vừa đưa một lượng bạc cho tiểu nhị.

Tiểu nhị lên tiếng cảm tạ rồi dắt ba con ngựa đi.

Tư Mã Như Long đưa tay ra hiệu với Nhạc, Cảnh hai người rồi cất bước đi tới, đi được vài chục bước mới nhìn lại :

- Theo ý lão phu có thể Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong còn ở trong thành để canh chừng, tối nay bọn ta sẽ đến mai phục ở quanh tiêu cục, không chừng sẽ có phát hiện.

Nhạc Hạc gật đầu :

- Được!

Tư Mã Như Long :

- Hai người canh giữ cửa trước, lão phu canh giữ cửa sau, nếu phát hiện có người vào tiêu cục, đừng ra tay ngay, đợi đối phương ra về rồi lên theo dõi.

Nhạc Hạc :

- Được.

Tư Mã Như Long :

- Chúng ta canh giữ một đêm xem sao, nếu không phát hiện được gì ngày mai sẽ tính sau.

Nhạc Hạc lại nói :

- Được.

Tư Mã Như Long liền cất bước đi tới, đến một giao lộ, rẽ vào phía sau con đường Thiên Mã tiêu cục.

Còn Nhạc, Cảnh hai người đi thẳng, đến gần cửa trước của Thiên Mã tiêu cục rẽ vào một ngõ hẻm đối diện, đứng khuất vào bóng tối xem xét.

Giờ này phố xá đã lên đèn, người ngựa xe cộ rất là nhộn nhịp.

Hai người đứng trong bóng tối chăm chú quan sát Thiên Mã tiêu cục, trong lòng hy vọng sẽ có người đi vào tiêu cục.

Cảnh Huệ Khanh khẽ nói :

- Không biết hành động lần này có kết quả không?

Nhạc Hạc :

- Có thể.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nhưng đứng suốt đêm ở đây thật không dễ chịu chút nào.

Xem tiếp hồi 18 Vi cầu ẩn mặt thi bạo hình

18. Hồi 18 Vi Cầu Ẩn Mặt Thi Bạo Hình

Nhạc Hạc :

- Đúng, vài hôm thì cũng không sao, chỉ cần có thu hoạch.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta thấy đói rồi, người đi kiếm chút thức ăn về đi.

Nhạc Hạc gật đầu rồi rời khỏi ngõ hẻm, đến một tiệm cơm mua vài cái bánh bao rồi trở về con hẻm, thấy thần sắc của Cảnh Huệ Khanh vừa khấn trương vừa hưng phấn, ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào rồi?

Cảnh Huệ Khanh vui mừng :

- Đã có người vào trong.

Nhạc Hạc :

- Thật à?

Cảnh Huệ Khanh :

- Thật đấy, lúc người vừa rời khỏi đây thì có một người trung niên đến trước cửa Thiên Mã tiêu cục, hẳn đứng đó quan sát một hồi, rồi bước vào tiêu cục.

Nhạc Hạc cùng cảm thấy vui mừng hỏi tiếp :

- Nhìn cách ăn mặc của hắn, hắn là loại người như thế nào?

Cảnh Huệ Khanh :

- Ăn mặc như người bình thường, nhưng theo ta thì hắn không bình thường chút nào.

Nhạc Hạc đưa cho nàng một cái bánh bao :

- Bánh bao đây, mau ăn nóng đi!

Cảnh Huệ Khanh cầm lấy vừa ăn vừa nói :

- Có cần thông báo cho Tư Mã tiền bối hay không?

Nhạc Hạc :

- Tạm thời không cần, chờ tên kia ra đây cái đã... xem kìa hắn đang bước ra.

Không sai một người trung niên đang từ tiêu cục bước ra.

Người trung niên này mặt mũi bình thường, ăn mặc tùy tiện, nhưng đôi mắt rất có thần, hành động rất nhanh nhẹn, vừa đến cửa tiêu cục liền nhanh chân rời khỏi.

Nhạc Hạc đợi đến khi đối phương đi được vài chục bước mới khẽ nói :

- Để tiểu đệ theo dõi hắn, tỷ tỷ mau báo với Tư Mã tiền bối.

Vừa dứt lời, liền định bước ra.

Cảnh Huệ Khanh kéo hắn lại, nhét cái bánh bao vào tay hắn, cười nói :

- Người có thể vừa ăn vừa theo dõi, nhưng đừng quên một điều, hãy để lại dấu hiệu, để bọn ta đuổi theo.

Nhạc Hạc rất cảm phục đầu óc thông minh linh hoạt của nàng, suy nghĩ chu đáo.

- Tốt lắm, tiểu đệ sẽ dùng vỏ bánh bao để xuống đất làm hiệu, để tỷ tỷ có thể đuổi theo.

Dứt lời, liền rời khỏi con hẻm theo dõi đối phương.

Lúc này người trung niên đã đi xa hơn trăm bước, hình như hắn cũng sợ bị theo dõi, thỉnh thoảng quay đầu lại quan sát.

Nhạc Hạc theo dõi từ xa, không dám đến quá gần.

Chớp mắt chỉ thấy người trung niên đã đi đến giao lộ, rẽ vào phố đông.

Nhạc Hạc nhanh chân theo đến giao lộ, bẻ một miếng bánh bao thả xuống đất làm dấu, rồi đưa mắt nhìn tới, phát hiện người trung niên đã bước xa mấy chục bước liền phóng mình đuổi theo.

Hắn cố gắng đi vào những chỗ tối, đi được một đoạn, lại thấy xuống một miếng bánh làm dấu.

Đi một hồi lâu đã đến cửa đông cửa thành.

Người trung niên quay lại quan sát một lượt rồi bước nhanh ra khỏi thành.

Nhạc Hạc đi theo đến cửa thành lại bỏ một miếng bánh xuống, rồi núp sau một chiếc xe ngựa, ra khỏi cửa đông thành.

Vì ánh đèn trên thành rất sáng, nên có thể nhìn rõ những người đi lại quanh cửa thành, Nhạc Hạc núp sau chiếc xe ngựa đưa mắt nhìn về phía trước, thấy người trung niên vẫn đi ở phía trước liền tiếp tục theo dõi.

Rời khỏi thành càng xa, người đi càng ít, Nhạc Hạc càng không dám đến gần, vẫn giữ khoảng cách khoảng một trăm bước.

Đi thêm một dặm nữa, trên đường đi đã không có bóng người, lúc đó bỗng nhiên người trung niên co chân chạy hết tốc độ.

Hắn chạy rất nhanh, chớp mắt đã mất tông tích!

Nhạc Hạc thấy vậy, liền quyết định thà để cho đối phương phát hiện, cũng không để cho đối phương trốn thoát nên cũng co chân chạy nhanh, cố gắng đuổi theo.

Quyết định kịp thời của hắn khiến người trung niên cuối cùng phải lộ diện, đuổi theo vài chục trượng thì đã bắt kịp đối phương, có lẽ người trung niên chưa hề phát giác việc theo dõi của Nhạc Hạc, hắn chỉ muốn đi nhanh hơn, nên vẫn chạy rất nhanh thẳng tiến trên quan đạo.

Hơn một giờ, phía trước đã xuất hiện ánh đèn, sắp tới Long môn trấn rồi.

Nhạc Hạc cảm thấy kỳ lạ, nghĩ thầm :

- Hừ, gã này tiến thẳng về Long môn trấn chẳng lẽ định đến Ngộ trang của Thần Quyền Đặng Thịnh Long?

Hắn cảm thấy nếu thật sự nơi đến của đối phương là Ngộ trang, thì quả là một việc kỳ lạ không thể tưởng tượng được.

Bởi vì, tất cả chứng cứ đều đã chứng minh rằng Thần Quyền Đặng Thịnh Long vô can trong việc gặp nạn của Ngũ lão, mà Thần Quyền Đặng Thịnh Long đã chết. Nếu bây giờ Ngộ trang vẫn còn người ở thì chỉ có một mình Đặng Phúc, mà Đặng Phúc rất trung thành với Thần Quyền Đặng Thịnh Long, theo lẽ thì không thể nào có quan hệ với Thiên Ma được.

Vừa đuổi theo vừa suy nghĩ, Long môn trấn đã ở trước mặt và người trung niên đã đi vào Long môn trấn.

Nhạc Hạc để mắt tông tích của hắn, nên theo sát vào trong trấn.

Vào trong trấn, chỉ thấy người trung niên đi chậm lại, bây giờ Nhạc Hạc mới thấy yên tâm tiếp tục theo dõi.

Hình như người trung niên không hề có ý định ở lại trong trấn, không bao lâu đã ra khỏi Long môn trấn, vừa ra khỏi trấn lập tức lại co chân phóng nhanh.

Hướng đi của hắn, chính là đường đến Ngộ trang.

Ngộ trang và Long môn trấn khoảng cách chỉ hơn một dặm, nên trong chớp mắt Ngộ trang đã xuất hiện ở trước mắt.

Lúc người trung niên đến phía ngoài của Ngộ trang, nhưng hắn lại không vào bằng cửa chánh mà lén lút vượt qua tường rào.

Nhạc Hạc theo dõi đến ngoài trang thì dừng bước, hắn quyết định chờ Cảnh Huệ Khanh và Tư Mã Như Long đến họp mặt, rồi cùng họ vào trong hành động, vì hắn cho rằng sẽ có rất nhiều tay chân của Thiên Ma ở trong trang, hắn cô thân độc mã, vào trong, chỉ có khả năng làm kinh động họ mà thôi.

Cho nên hắn tìm một nơi ở gần đó để ẩn náu.

Đợi hơn nửa giờ, mới thấy một bóng đen từ phía Long môn trấn phóng tới.

Nhạc Hạc nhận ra đó chính là Cảnh Huệ Khanh nhưng không thấy Thiết Tẫn Khách Tư Mã Như Long đi cùng, trong lòng rất lấy làm lạ liền hiện thân ra đón nàng.

Người đến quả đúng là Cảnh Huệ Khanh, nàng vừa thấy Nhạc Hạc hiện thân ra đón lập tức hỏi :

- Gã đã đi vào Ngộ trang rồi à?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy.

Cảnh Huệ Khanh cũng cảm thấy khó hiểu :

- Kỳ lạ, tại sao gã lại đến Ngộ trang?

Nhạc Hạc không trả lời hỏi ngược lại :

- Sao Tư Mã tiên bối không có đi cùng?

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta tìm không được lão.

Nhạc Hạc ngạc nhiên :

- Xảy ra việc gì?

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta tìm khắp xung quanh Thiên Mã tiêu cục, vẫn không thấy tông tích của lão, đành phải tự mình đến đây trước.

Nhạc Hạc :

- Lão tiền bối bảo rằng sẽ canh giữ ở cửa sau của tiêu cục tại sao lại mất tông tích?

Cảnh Huệ Khanh :

- Chắc là lão đã phát hiện nhân vật khả nghi, không kịp báo với bọn ta, tự mình theo dõi đối phương rồi.

Nhạc Hạc nhíu mày :

- Ồ!

Cảnh Huệ Khanh :

- Mặc kệ lão, dù sao ta đã đặt phòng ở Lạc Dương cổ thành, trước sau gì cũng sẽ gặp mặt, bây giờ bọn ta hãy vào trang xem sao.

Nhạc Hạc suy nghĩ giây lát :

- Gã đó đi vào Ngộ trang chắc phải có nguyên do, ta nghĩ có thể Bách Bộ Phi Bạt đang ở trong đó. Khi chúng ta vào trong, hành động phải rất là cẩn thận chỉ được thành công không được thất bại.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu không có những cao thủ khác, hai ta chỉ cần đối phó một mình hắn, thì có khả năng bắt sống được hắn.

Nhạc Hạc gật đầu rồi khom mình tiến về Ngộ trang.

Hai người đến một nơi chân tường, trèo qua bức tường nhìn vào trong, chỉ thấy trong trang leo lét một vài ngọn đèn, không thấy bóng người đi lại, liền vượt qua tường rào, vào sâu trong trang.

Đến gần tiền sảnh lại cúi xuống quan sát một lượt, vẫn không thấy động tĩnh gì, liền tiến sâu hơn nữa.

Đến trước chân sảnh mới thấy một gian phòng có phát ra ánh sáng và ở trong phòng có tiếng đùa cợt của đôi nam nữ!

Định thần lắng nghe có một giọng nữ cười giòn ha ha :

- Đồ mặt dày, ai mà ăn nói đê tiện như vậy.

Giọng nam cười ha ha :

- Vì nàng, ta có thể làm bất cứ việc gì, bây giờ chính là lúc chúng ta tận tình hưởng lạc.

Giọng nữ cười :

- E rằng chỉ còn là lời giả dối!

Giọng nam :

- Giả dối?

Giọng nữ :

- Người tưởng ta khờ lắm à?

Giọng nam :

- Nàng muốn nói gì?

Giọng nữ :

- Ta biết rằng bây giờ ta đã có thể công khai lộ diện rồi, nhưng người thử nghĩ xem, năm nay ta đã ba mươi tám tuổi rồi, một người đàn bà ba mươi tám tuổi thì đã già lắm rồi, nhưng người lại cõ vào tuổi hồi xuân, rồi người sẽ chán chường không thích ta nữa.

Giọng nam :

- Đừng nói nữa, dù cho sông cạn núi mòn, tình cảm của ta đối với nàng cũng không hề thay đổi!

Giọng nữ :

- Nếu người nói trái với lòng ta cũng có biện pháp đối phó.

Giọng nam :

- Biện pháp gì?

Giọng nữ :

- Bây giờ ta không nói.

Giọng nam :

- Nàng yên tâm, ta không bỏ rơi nàng đâu, chúng ta tuy chưa có danh phận, nhưng cũng có thể gọi là lão phu, lão thê rồi, sau này khi gặp Thiên Ma ta sẽ mời Thiên Ma làm chủ hôn cho chúng ta.

Giọng nữ :

- Thật à?

Giọng nam :

- Thật chứ?

Giọng nữ :

- Tốt... ủa, hết rượu rồi để ta gọi lão Đặng mang rượu và thức ăn đến.

Nói đến đây liền thấy cửa phòng hé mở, có một trung niên phụ nhân vẻ mặt diêm dúa thò đầu ra, lớn tiếng :

- Lão Đặng! Lão Đặng! Người chết đi đâu rồi? Mau đem rượu đến đây!

- Đến rồi.

Sau tiếng trả lời lạnh nhạt chỉ thấy Đặng Phúc mang một bình rượu từ sân sau bước ra.

Sắc mặt Đặng Phúc rất lạnh lùng, hình như trong lòng đang dồn nén một cơn lửa giận nhưng không dám lộ ra ngoài.

Trung niên phụ nhân diêm dúa lên tiếng chửi mắng :

- Lão già chết tiệt kia, nhìn vẻ mặt của người chắc người lại muốn bị đòn rồi.

Đặng Phúc không lên tiếng, đến trước cửa phòng rồi ngừng lại.

Phụ nhân diêm dúa giục lấy bình rượu, rồi hét lên :

- Cút mau! Nhìn vẻ mặt của người ta đã buồn nôn rồi!

Đặng Phúc lặng lẽ quay lưng rời khỏi.

- Chờ một chút!

Lần này là một giọng nam.

Đặng Phúc dừng chân nhưng vẫn yên lặng.

Giọng nam trong phòng :

- Người vào đây!

Đặng Phúc quay lại đi vào trong phòng. Khi Nhạc Hạc nhìn đến đây bỗng cảm thấy người của Cảnh Huệ Khanh đứng cạnh đang run rẩy, quay lại nhìn thấy sắc mặt nàng trắng bệch, cảm thấy ngạc nhiên bèn khẽ hỏi :

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ sao rồi?

Hình như thần sắc của Cảnh Huệ Khanh rất là kích động :

- Nàng, là nàng, chính là nàng.

Nhạc Hạc ngạc nhiên :

- Tỷ tỷ quen với nàng à?

Đôi mắt của Cảnh Huệ Khanh tràn đầy sát khí :

- Ta đương nhiên phải quen với nàng rồi.

Nhạc Hạc hỏi :

- Nàng là ai?

Cảnh Huệ Khanh :

- Phạm Quế Anh.

Nhạc Hạc ngạc nhiên :

- Ái thiếp thứ hai của Thần Quyền Đặng Thịnh Long?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy!

Nhạc Hạc chưng hửng giây lát rồi nói tiếp :

- Nếu như vậy gã ở trong phòng chắc chắn là Âu Dương Trường Phong!

Cảnh Huệ Khanh :

- Không sai.

Hai người bàn đến đây, thì nghe trong phòng phát ra tiếng cười ha hả, giọng nam nói :

- Ta mời người ly rượu này, mau uống đi.

Rồi nghe tiếng Đặng Phúc lạnh lùng nói :

- Người sợ trong rượu có độc à?

Giọng nam cười :

- Không, hôm qua ta đã cho người một trận, hôm nay cảm thấy áy náy, nên mới mời người một ly!

Đặng Phúc :

- Cám ơn, lão không uống rượu!

Giọng nữ cười :

- Không uống rượu, năm xưa lúc còn ở trong bảo người cùng Đặng An là một cặp sâu rượu, tại sao bây giờ lại không uống?

Đặng Phúc :

- Lão đang để tang cho chủ nhân!

Giọng nữ cười lạnh lùng :

- Xem ra người cũng rất trung thành với Đặng lão tặc, nhưng hôm nay người không thể từ chối ly rượu này.

Đặng Phúc :

- Nếu các người sợ trong rượu có độc thì đưa đây lão uống cho.

Giọng nữ :

- Vậy mau uống đi!

Bụp

- Ấy da!

Đột nhiên trong phòng vang lên một tiếng đập lỵ và tiếng kêu la của giọng nữ, rồi thấy Đặng Phúc từ trong phòng chạy nhanh ra.

- Lão già chết tiệt.

Trong tiếng chửi mắng có một bóng người phóng ra đuổi theo, tung ra một chưởng nhắm vào lưng của Đặng Phúc.

Một chưởng này vừa nhanh vừa mạnh, Đặng Phúc tránh né không kịp, “bùm” một tiếng, đánh trúng ngay lưng của Đặng Phúc, khiến lão chao đảo thân hình, rồi ngã xuống đất. Tức thì máu như dòng suối từ trong miệng phun ra.

Sự việc xảy ra quá đột ngột khiến Nhạc, Cảnh hai người không kịp ra tay cứu giúp, chỉ chết điếng nhìn Đặng Phúc ngã xuống, máu tuôn như suối.

Nhưng khiến họ kinh ngạc nhất không phải là điều này mà là người đàn ông vừa tung chưởng. Hắn không Phải là Âu Dương Trường Phong, mà là Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong.

Tổng tiêu đầu của Thiên Mã tiêu cục.

Nhạc, Cảnh hai người vừa gặp hắn, liền có cảm giác rơi vào trong đám sương mù họ không dám tin vào đôi mắt của mình nữa, họ vẫn tưởng rằng hai người thiếp của Thần Quyền Đặng Thịnh Long, Vu Bảo Thoa và Phạm Quế Anh đều do Âu Dương Trường Phong dụ dỗ rồi bỏ đi theo hắn, tại sao “gian phũ” của Phạm Quế Anh lại là Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong?

Tại sao Chu Văn Phong lại gian dứ với Phạm Quế Anh.

Trong lúc hai người đang cảm thấy khó hiểu lại thấy Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong dùng chân đá vào mình của Đặng Phúc khiến lão lăn lộn ba bốn vòng, đồng thời lên tiếng chửi mắng :

- Đồ chết tiệt, chỉ tại ngươi tìm cái chết.

Đặng Phúc sau khi lăn lộn mấy vòng không còn phản ứng gì nữa, hình như đã bị trọng thương và hôn mê bất tỉnh.

Lúc đó Phạm Quế Anh tay ôm đầu lão đảo bước ra, miệng la lớn :

- Đánh chết hắn, đánh chết hắn đi!

Bàn tay ôm đầu của nàng có vài vết máu rỉ ra từ kẽ ngón tay, hình như ly rượu của Đặng Phúc đã đập trúng vào đầu của nàng.

Chu Văn Phong thấy nàng bước chân lảo đảo vội vàng bước tới đỡ nàng, hỏi :

- Quế Anh, nàng không sao chứ?

Phạm Quế Anh nũng nịu :

- Ai bảo không sao, suýt nữa thì bể đầu rồi.

Chu Văn Phong cười :

- Suýt nữa tức là chưa bể, vậy không sao rồi.

Phạm Quế Anh liếc hắn một cái :

- Hừ! Người mong rằng ta bị hấn đánh chết, để người đi tìm niềm vui mới phải không?

Chu Văn Phong :

- Ai nói vậy, nàng không thấy hấn đã bị ta đánh đến bất tỉnh sao?

Phạm Quế Anh :

- Đá cho hấn vài cước nữa đi!

Chu Văn Phong :

- Được, được!

Rồi hấn bước tới bên mình Đặng Phúc, đưa chân định đá thêm vài cước.

Lúc đó Nhạc Hạc không nhịn được nữa, hét lên một tiếng phóng người bay ra.

Cái phóng mình của hấn quả thật nhanh như tia chớp, Chu Văn Phong vừa co chân lên, thì hấn đã đến, kịp chân của Chu Văn Phong vừa co lên, thì hấn đã đến thật đúng lúc, đồng thời tung ra một chưởng!

Chu Văn Phong không ngờ Nhạc Hạc đã đến Ngộ trang liền kinh ngạc biến sắc, vội vàng thoái lui.

Nhạc Hạc đã hạ quyết tâm không để hấn thoát thân. Nhạc Hạc vừa thấy hấn thoái lui liền đuổi theo như hình với bóng, quát lớn :

- Họ Chu kia, hôm nay người đừng hòng trốn thoát.

Dứt lời liền rút kiếm ra, nhanh như chớp đâm thẳng vào đầu gối bên trái của đối phương!

Lâu lắm rồi, hấn đã không sử dụng thanh kiếm.

Nhưng Chu Văn Phong cũng không hề thua kém, hấn vừa thấy vai của Nhạc Hạc cử động liền biết hấn định rút kiếm, không cần suy nghĩ lập tức né sang bên trái, nhào lộn một cái ra xa vài trượng.

Cảnh Huệ Khanh vừa kịp phóng tới, tung chưởng nhắm vào cổ của hấn.

Hình như sau lưng của Chu Văn Phong cũng có mắt, hấn liền khum xuống quay lại tung ra một chưởng.

Cảnh Huệ Khanh nhảy lên tránh né rồi tung ra liên hoàn cước.

Thân hình của Chu Văn Phong quay lại, nhảy ra vài trượng, chân chưa kịp chạm đất, tay phải đã lấy từ trong người ra một chiếc đồng bặt, vẩy tay phóng ra.

Chiếc đồng bặt đó to bằng miệng trán, chu vi rất bén, lúc được phóng ra, liền phát ra một âm thanh chói tai.

Chiếc đồng bặt nhắm thẳng vào ngực của Cảnh Huệ Khanh bay tới.

Nhạc Hạc la lớn :

- Tỷ tỷ mau tránh ra!

Hấn tung mình nhảy lên, tiếp tục tung ra một chiêu.

Cảnh Huệ Khanh thấy chiếc đồng bặt bay rất nhanh, không dám khinh thường, vội vàng cúi xuống né tránh chiếc đồng bặt bay sát bên vai phải của nàng.

Nhưng chiếc đồng bặt như là một vật có linh tính, sau khi nó bay sát trên vai của Cảnh Huệ Khanh, bỗng nhiên từ giữa trời nó quay lại, nhắm thẳng vào lưng của Cảnh Huệ Khanh!

Bấy giờ Cảnh Huệ Khanh mới cảm nhận được sự lợi hại của Bách Bộ Phi Bặt, nàng vội vàng cúi xuống dưới đất, lăn vào một góc tường.

Chiếc đồng bặt như là một con chim ưng hung dữ, sau khi lướt qua mình nàng, đã sắp rơi xuống đất bỗng nhiên lại vòng trở lên, nhắm thẳng vào người của Nhạc Hạc.

Nhạc Hạc đang dốc sức truy kích Chu Văn Phong, nhưng cũng nghe được âm thanh xé gió của chiếc đồng bạt đến gần, hắn lập tức xoay mình tránh ra một bước, thanh kiếm trong tay vươn lên gạt đỡ chiếc đồng bạt.

“Teng” một tiếng, chiếc đồng bạt như con chạm bị trúng đạn rơi thẳng xuống đất.

Chính trong lúc bị chi phối như vậy, Chu Văn Phong đã chạy xa hơn vài trượng, vì hắn không có binh khí trong tay, biết rằng không thể chống đỡ thế công của Nhạc Hạc nên sau khi chạy xa vài trượng liền tung mình nhảy lên trên một nóc nhà.

Đứng trên nóc nhà, hắn liền lấy ra một chiếc đồng bạt nữa, vung tay phóng mạnh đồng thời la lớn :

- Quế Anh nàng mau chạy đi.

Phạm Quế Anh nghe vậy liền quay đầu bỏ chạy.

Cảnh Huệ Khanh hét lớn :

- Con tiện nhân kia, chạy đi đâu!

Rồi phóng mình đuổi theo.

Một người bỏ chạy, một người rượt đuổi chớp nhoáng hai người đã biến mất khỏi sân.

Cùng lúc đó Chu Văn Phong lại phóng ra hai chiếc đồng bạt nữa, ba chiếc đồng bạt như những con chim én bay lượn trong sân, hướng bay kỳ ảo khó mà đoán biết khiến Nhạc Hạc phải rất chú ý đề phòng.

Sau khi tránh được hai đường bay của đồng bạt, đột nhiên hắn phóng nhanh đến dưới mái nhà vung kiếm chặt liền ba cây cột.

Tức thì “đùng” một tiếng cả mái nhà sụp xuống.

Chu Văn Phong đang đắc chí đứng trên mái nhà không ngờ sự cố như vậy, hoảng sợ, vội vàng cất bước nhảy ra, trong lúc vội vàng, khi hai chân chống đất, thân hình đứng không vững nên lão đảo vài bước.

Nhạc Hạc đã đoán sẵn ở dưới, vừa thấy hắn nhảy xuống đang lúc chao đảo, vung kiếm đâm vào đầu gối chân phải của hắn.

Chu Văn Phong la lên mặt tiếng, rồi ngã xuống không dậy được.

Bị thương ở đầu gối dù là người có võ công tuyệt đỉnh cũng không thể nào cử động được, nên Nhạc Hạc không cần công tiếp, chỉ dùng chân đá nhẹ vào tê huyết của hắn, đề phòng hắn tự vẫn.

Bỗng nhiên sân sau vọng lại giọng nói của Cảnh Huệ Khanh :

- Hạc đệ ngươi có sao không?

Nhạc Hạc :

- Không sao, tiểu đệ đã đắc thủ rồi!

Thì ra lúc Phạm Quế Anh chạy đến sân sau đã bị Cảnh Huệ Khanh đuổi kịp, hai người liền giao đấu kịch liệt với nhau.

Võ công của Cảnh Huệ Khanh cao hơn, nên dễ dàng chiếm thượng phong, nàng vừa nghe được Nhạc Hạc đắc thủ, tinh thần càng thêm phấn chấn, công liền mấy chiêu dồn Phạm Quế Anh vào vách tường, lạnh lùng hỏi :

- Tiện nhân, tỷ tỷ của ta có phải bị ngươi giết không?

Phạm Quế Anh vừa ra sức chống đỡ vừa la :

- Không phải ta, mà là Vu Bảo Thoa!

Cảnh Huệ Khanh quát lớn :

- Nói láo!

Phạm Quế Anh :

- Sự thật là vậy, ta không có gạt người, chính Vu Bảo Thoa đã bóp cổ tỷ tỷ của người, ả sợ tỷ tỷ của người sanh con chia bớt tài sản, nên đã ra tay giết chết nàng.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ắ đang ở đâu?

Phạm Quế Anh :

- Ắ... đã chết rồi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Chết rồi?

Phạm Quế Anh :

- Đúng vậy, ả chết rồi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ắ chết thế nào?

Phạm Quế Anh không trả lời đột nhiên dùng sức tung ra một chưởng đẩy lùi Cảnh Huệ Khanh rồi thừa cơ nhảy ra chạy liền một mạch.

Lần này nàng thực sự muốn thoát thân nên chạy rất nhanh giống như một chú chuột đánh tìm đường bỏ chạy chui qua chui lại, vậy mà chớp mắt đã mất dạng.

Cảnh Huệ Khanh đuổi theo tìm kiếm một hồi, vẫn không tìm thấy nàng, đành tức tối dậm chân, đi trở lại trong sân.

Nhạc Hạc thấy nàng tay không trở về liền ngạc nhiên hỏi :

- Bị ả chạy thoát à?

Cảnh Huệ Khanh âm ỨC :

- Đúng vậy, đáng lẽ đã sắp đắc thủ rồi, nào ngờ sơ ý một chút liền bị ả chạy thoát.

Nhạc Hạc an ủi :

- Không sao, rất may tiểu đệ đã tóm được tên này, không uổng công chuyến đi lần này.

Cảnh Huệ Khanh giành lấy thanh kiếm của hắn, chỉ vào ngực của Chu Văn Phong lạnh lùng hỏi :

- Nói mau, ả trốn đi đâu rồi?

Chu Văn Phong mỉm cười :

- Cứ đâm tới đi.

Cảnh Huệ Khanh trừng mắt :

- Người không sợ chết?

Chu Văn Phong :

- Không sai!

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng :

- Có thể người là không thể chết, nhưng có sợ bị đầy đọa không?

Chu Văn Phong :

- Không sợ.

Giọng nói của hắn rất bình tĩnh, hình như hắn đã chuẩn bị nhận lấy mọi sự đầy đoạ, dù chết cũng không đổi thái độ.

Cảnh Huệ Khanh rất nóng giận quay sang nói với Nhạc Hạc :

- Hạc đệ, người định xử trí hắn thế nào?

Nhạc Hạc :

- Giao cho Ngũ Lão hội.

Cảnh Huệ Khanh :

- Trước khi giao cho Ngũ Lão hội người không muốn tra hỏi hắn một phen à!

Nhạc Hạc :

- đương nhiên phải hỏi cho rõ ràng, nhưng không cần vội vàng.

Hắn bước tới cúi xuống bên mình Đặng Phúc áp tai vào ngực của lão, thấy tim vẫn còn đập liên nhẹ nhàng bỗng lão lên :

- Tỷ tỷ, vị lão quân gia này còn chút hơi thở, chúng ta thử cứu chữa xem sao.

Vừa nói, vừa cất bước đi vào một gian đại sảnh.

Cảnh Huệ Khanh cũng kéo Chu Văn Phong đi theo.

Vào đến đại sảnh Nhạc Hạc để Đặng Phúc nằm dưới đất rồi thắp sáng một ngọn đèn, sau đó lấy ra một viên thuốc bọc sáp, bóp bể vỏ sáp, nhét viên thuốc vào miệng của Đặng Phúc.

Cảnh Huệ Khanh :

- Người cho lão uống thuốc gì vậy?

Nhạc Hạc :

- Thần Long Cứu Mạng đơn.

Cảnh Huệ Khanh ngạc nhiên hỏi :

- Ở đâu người có?

Nhạc Hạc :

- Hai năm trước, lúc tiểu đệ mắc bệnh, gia sư có tặng cho tiểu đệ viên thuốc này và bảo rằng viên thuốc có thể cứu chữa người đang hấp hối.

Cảnh Huệ Khanh :

- Chỉ có một viên?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy.

Cảnh Huệ Khanh :

- Lão đã sắp chết rồi, dù cho cứu sống được...

Nhạc Hạc cắt ngang :

- Gia sư cũng đã từng căn dặn tiểu đệ nên dùng viên thuốc này cho đúng chỗ, nhưng tiểu đệ cảm thấy vị lão quân gia này đã trung thành với chủ, thủy chung một lòng thật đáng nể đáng kính, cho nên dù có thể giúp lão sống thêm một ngày cũng không uống phí.

Cảnh Huệ Khanh cười :

- Người nói rất đúng.

Nhạc Hạc đặt Chu Văn Phong ngồi thoải mái trên một chiếc ghế rồi hỏi :

- Chu tổng tiêu đầu, tại hạ muốn hỏi người một số việc, mong người thành thật trả lời.

Chu Văn Phong lạnh nhạt :

- Chắc người sẽ thất vọng.

Nhạc Hạc :

- Người đã biết chắc không thể thoát được sao lại tự dày dọ mình như vậy?

Chu Văn Phong lạnh lùng :

- Hừ! Ta nói thật với người một việc!

Nhạc Hạc :

- Cứ nói.

Chu Văn Phong :

- Người định giao ta cho Ngũ Lão hội, để rửa sạch nỗi oan của người có phải không?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy.

Chu Văn Phong :

- Vậy người có biết từ đây đến Ngũ Lão hội, phải mất bao nhiêu ngày đường?

Nhạc Hạc :

- Nhanh nhất cũng phải hai mươi ngày.

Chu Văn Phong cười :

- Đúng vậy, trong hai mươi ngày đó, chắc chắn có người sẽ đến giải thoát cho ta.

Nhạc Hạc :

- Cũng có thể như vậy.

Chu Văn Phong :

- Nhưng nếu trả lời hết các câu hỏi của người có nghĩa là ta đã thổ lộ bí mật, chẳng những họ sẽ không đến cứu ta mà còn giết ta diệt khẩu, cho nên hôm nay bất luận người dày dọ ta như thế nào, ta cũng không tiết lộ nửa tiếng.

Nhạc Hạc cười :

- Có lý.

Chu Văn Phong cũng cười :

- Người hiểu được thì tốt!

Nhạc Hạc nhún vai :

- Nhưng có một điều e rằng người chưa suy nghĩ tới.

Chu Văn Phong :

- Chờ nghe cao kiến?

Nhạc Hạc mỉm cười :

- Người tự cho rằng có thể chịu đựng mọi sự dày dọ?

Chu Văn Phong :

- Không có sự đầy dọa nào đáng sợ hơn cái chết?

Nhạc Hạc :

- Chưa chắc.

Chu Văn Phong :

- Người cứ thử xem.

Nhạc Hạc :

- Được, nếu người chịu đựng được sự đầy dọa do những hình phạt của ta thì ta không tra hỏi nữa.

Chu Văn Phong :

- Người hứa chắc chứ?

Nhạc Hạc lại gạt đầu lấy lại thanh kiếm từ tay Cảnh Huệ Khanh :

- Tỷ tỷ hãy ra ngoài một lát.

Cảnh Huệ Khanh mỉm cười gạt đầu, rời khỏi đại sảnh đứng ở ngoài chờ đợi.

- Hừ!

Chu Văn Phong phát ra một âm thanh như cố gắng chịu đựng sự đau đớn, sau đó là tiếng nghiến răng, sau nữa là tiếng rên như đang ức chế sự đau đớn, như một con chó miệng bị bít lại, mình thì đang hứng chịu những nhát dao.

Một lát sau, âm thanh từ từ yếu dần rồi cuối cùng ngưng hẳn.

Giọng nói của Nhạc Hạc vang lên :

- Tỷ tỷ có thể vào rồi.

Cảnh Huệ Khanh trở vào đại sảnh liền thấy mười ngón tay của Chu Văn Phong đều bị chặt đi một đốt, máu chảy rất nhiều, sắc mặt của nàng liền trở nên trắng bệch vì nàng không dám tin rằng Nhạc Hạc có thể nhẫn tâm dùng những thủ đoạn tàn bạo như vậy đối với kẻ thù, tuy mười ngón tay bị đứt lìa thì chưa thể chết được nhưng nàng biết Nhạc Hạc đã dùng kiếm chặt đứt từng ngón một mà không phải chặt liền một lúc mười ngón, cho nên nàng lãnh hội được sự đau đớn mà Chu Văn Phong phải chịu đựng, nàng nghĩ rằng nếu là nàng chắc chắn không thể chịu đựng được sự đau đớn như vậy.

Rõ ràng Nhạc Hạc cũng đã dồn hết vũ khí mới dám ra tay, lúc này sắc mặt của hắn cũng trắng bệch, thấy Cảnh Huệ Khanh trở vào gương cười :

- Tỷ tỷ hắn đã thắng rồi, quả nhiên hắn chịu đựng được.

Thật ra, Chu Văn Phong vì quá đau đớn nên đã ngất xỉu.

Cảnh Huệ Khanh cũng gương cười :

- Sự chịu đựng của hắn cũng khá mãnh liệt, nhưng thủ đoạn của người thật không cao minh.

Nhạc Hạc lộ vẻ ngượng ngùng :

- Tiểu đệ chỉ muốn buộc hắn nói ra tất cả sự thật, vì việc quan trọng trước mắt là tranh thủ thời gian.

Cảnh Huệ Khanh :

- Người hãy mau cầm máu cho hắn, nếu không hắn sẽ chết vì mất máu quá nhiều.

Nhạc Hạc gạt đầu, lấy ra một cái khăn từ người của Chu Văn Phong, xé ra làm hai, băng bó hai tay của hắn lại.

Cảnh Huệ Khanh :

- Người còn tiếp tục tra hỏi hắn không.

Nhạc Hạc lắc đầu :

- Không, đại trượng phu nhất ngôn ký xuất tứ mã nan tri, bây giờ đành phải giao hấn cho Ngũ Lão hội.

Cảnh Huệ Khanh vừa định nói tiếp, bỗng thấy Đặng Phúc đang nằm dưới đất cử động liền vui mừng nói :

- Lão đã tỉnh rồi.

Nhạc Hạc liền cúi xuống lớn tiếng :

- Lão quản gia! Lão quản gia! Mau tỉnh dậy!

Đặng Phúc rên lên một tiếng, đôi mắt từ từ mờ ra nhìn Nhạc Hạc một hồi lâu mới lên tiếng :

- Người là... Nhạc Hạc!

Nhạc Hạc gật đầu :

- Đúng vậy!

Đặng Phúc :

- Hấn đâu rồi?

Nhạc Hạc chỉ vào Chu Văn Phong đang ngồi trên ghế :

- Ở đây nè, hấn đã bị tạt hạ không chế.

Đặng Phúc nhìn theo hướng chỉ của Nhạc Hạc, mặt lộ vẻ hân hoan, chậm rãi nói :

- Tốt lắm, còn tiện nhân kia đâu?

Nhạc Hạc :

- Bị ả trốn thoát rồi.

Đặng Phúc than thở :

- Thật đáng tiếc, các người... có biết ả là ai không?

Nhạc Hạc :

- Ả là ái thiếp thứ hai của Đặng Thịnh Long, Phạm Quế Anh.

Đặng Phúc :

- Đúng vậy, chính là ả.

Cảnh Huệ Khanh hỏi :

- Lão có biết ả trốn đi đâu không?

Đặng Phúc :

- Không biết, ả và hấn... hôm qua bỗng nhiên cùng vào trang... các người đã biết hấn là ai rồi chứ?

Nhạc Hạc :

- Hấn chính là Tổng tiêu đầu của Thiên Mã Tiêu Cục Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong.

Đặng Phúc :

- Không, không phải.

Nhạc Hạc ngạc nhiên :

- Không phải?

Đặng Phúc :

- Hấn... hấn là Âu Dương Trường Phong.

Vừa nói xong bốn tiếng “Âu Dương Trường Phong” đột nhiên cả người lão như trái bóng xì hơi, đôi mắt trợn trắng, tắt thở.

Nhạc Hạc hoảng hốt liền dùng tay kéo lão, lớn tiếng :

- Lão quản gia! Lão quản gia!

Nhưng Đặng Phúc như một ngọn đèn đã cạn dầu không có phản ứng gì cả.

Cảnh Huệ Khanh thở dài :

- Lão đã bị nội thương rất nặng, viên Thần Long Cứu Mạng đơn cũng không thể cứu sống lão.

Nhạc Hạc rất ủ rũ, im lặng một hồi mới đứng dậy, quay nhìn Chu Văn Phong, mắt lộ vẻ khó hiểu :

- Hắn là Âu Dương Trường Phong? Sao hắn lại là Âu Dương Trường Phong được?

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu hắn là Âu Dương Trường Phong, vậy tại sao Chu Trung Hòa lại là em họ của hắn?

Nhạc Hạc bước tới rẽ vào khuôn mặt của Chu Văn Phong, rồi vuốt tóc của hắn lên quan sát tỉ mỉ, liền phát hiện điều bí mật, liền gỡ từ chân tóc ra một lớp da kéo thẳng xuống dưới cổ.

Thì ra đó là một chiếc mặt nạ da người!

Khuôn mặt sau chiếc mặt nạ, chính là khuôn mặt của Âu Dương Trường Phong!

Cảnh Huệ Khanh kinh ngạc :

- Quả nhiên là hắn! Nhưng tại sao hắn giả dạng Chu Văn Phong?

Nhạc Hạc cắt chiếc mặt nạ da người vào mình :

- Hắn đã giết Chu Văn Phong rồi lột da mặt của hắn!

Cảnh Huệ Khanh :

- Đó là việc mới đây, hay là đã lâu rồi?

Nhạc Hạc :

- Tiểu đệ nghĩ đã lâu rồi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Vậy thì tại sao hắn dám đến tìm “Nhất Hạc Xung Thiên Chu Trung Hòa”?

Nhạc Hạc :

- Ta cũng không biết.

Cảnh Huệ Khanh :

- Biết đâu cả “Nhất Hạc Xung Thiên Chu Trung Hòa” cũng là đồ giả mạo?

Nhạc Hạc :

- Có thể.

Bỗng nhiên Cảnh Huệ Khanh lắc đầu :

- Không đúng.

Nhạc Hạc ngược mắt nhìn nàng hỏi :

- Tại sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Chắc Chu Trung Hòa không phải là đồ giả mạo, sở dĩ Âu Dương Trường Phong đến Bạch Hạc sơn trang để tìm hắc, vì hắc đã sắp đặt một âm mưu.

Nhạc Hạc :

- Nghĩa là sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Hôm đó người giả dạng Âu Dương Trường Phong đột nhập Thiên Mã tiêu cục ném chiếc hộp cho “Chu Văn Phong”, bảo hắc lập tức giao đến chỗ Thiên Ma mà hắc chính là Âu Dương Trường Phong đương nhiên phải biết đó là mưu kế của chúng ta, đúng không?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy!

Cảnh Huệ Khanh :

- Hắc liền tương kế tựu kế mang theo chiếc hộp khởi hành đến phái Bạch Hạc, vào Bạch Hạc sơn trang gặp gỡ Chu Trung Hòa, cố ý bảo rằng sẽ đến phái Huỳnh Sơn khiến Chu Trung Hòa trở thành một nhân chứng. Sau đó mới đến phái Huỳnh Sơn, đến dưới thành Cổ Phong, hắc lại cố tình để ngựa ở cánh rừng dưới phong, để chúng ta tưởng rằng đã lên phong, thật ra hắc chưa hề lên phong mà đã lén lút bỏ đi.

Nhạc Hạc gật đầu gượng cười :

- Đúng vậy, bây giờ đã có thể xác định đúng là phái Huỳnh Sơn bị vu oan. Gã này thật đáng sợ, không những đã dụ chúng ta đi vào con đường cùng mà còn khiến cho phái Huỳnh Sơn và phái Bạch Hạc đại động can qua.

Cảnh Huệ Khanh :

- May mà gã đã rơi vào tay của chúng ta, chúng ta chỉ cần giao hắc cho Ngũ Lão hội, sự hiểu lầm của phái Huỳnh Sơn và phái Bạch Hạc liền có thể hóa giải.

Nhạc Hạc :

- Đúng, chúng ta nên lập tức khởi hành đến Ngũ Lão hội sớm ngày nào thì cuộc can qua của phái Huỳnh Sơn và phái Bạch Hạc được chấm dứt sớm ngày đó.

Cảnh Huệ Khanh :

- Chúng ta hãy trở về Lạc Dương Cổ thành gặp Tư Mã tiền bối trước, đến khi trời sáng, sẽ mượn xe chở tên tặc tử này đến Ngũ Lão hội... đi thôi!

Nhạc Hạc :

- Chờ một lát, đợi tiểu đệ chôn cất thi hài của lão quân gia rồi hãy đi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Được, ta canh giữ tên tặc tử này người chôn cất mau lên.

Nhạc Hạc liền ôm thi thể của Đặng Phúc lên, đến phía sau Ngộ trang tìm một khoảng đất trống, dùng kiếm đào một cái hố, chôn cất Đặng Phúc xong đã mất hơn nửa giờ.

Trở về trong sân hai người liền áp giải Âu Dương Trường Phong rời khỏi Ngộ trang lập tức khởi hành về Lạc Dương.

Về đến Lạc Dương trời đã sắp sáng.

Lúc này cửa thành vẫn chưa mở, vì có dẫn theo một người, nên họ không tiện đi vào bằng cửa thành. Nhạc Hạc liền cột Âu Dương Trường Phong vào lưng đến một nơi hẻo lánh dưới chân tường thành, thi triển khinh công vượt qua tường thành...

Về đến trước cửa Cổ Thành, gọi rất lâu mới có một tên tiểu nhị ra mở cửa, hắn còn nhận ra Nhạc, Cảnh hai người, nhưng thấy Nhạc Hạc có cùng theo một người mình đầy máu me liền hoảng sợ nói :

- Mẹ ơi! Người này bị sao thế?

Nhạc Hạc :

- Đừng la lớn, người này là bạn của ta, hắn bị kẻ xấu đả thương, mau dẫn bọn ta vào phòng, để ta chữa trị cho hắn.

Tiểu nhị hoảng sợ :

- Vâng vâng hãy đi theo tại hạ!

Dứt lời liền dẫn bọn họ vào trong.

Nhạc Hạc hỏi :

- Ông lão đi chung với bọn ta đêm qua lão có về đây chưa?

Tiểu nhị :

- Về rồi, cũng vừa mới về đến thôi...

Nhạc Hạc :

- Bọn ta đói rồi, chút nữa nhớ đem chút thức ăn đến bọn ta.

Tiểu nhị :

- Được, được.

Dứt lời đã đến dãy phòng ở phía sau khách sạn.

- Ông lão đó ở trong gian phòng này, hai vị muốn gặp lão trước không?

Nhạc Hạc :

- Muốn, dẫn chúng ta vào phòng của lão trước đi.

Tiểu nhị vừa định đến gõ cửa thì cửa phòng đã tự mở ra, Thiết Đản Khách Tư Mã Như Long vừa vui mừng vừa ngạc nhiên từ trong phòng bước ra :

- Nhạc Hạc, các người đã về rồi à... Ồ! Hắn là ai?

Nhạc Hạc nháy mắt với lão :

- Là bạn của tại hạ, hắn bị bọn xấu đả thương.

Tư Mã Như Long :

- Ồ!

Nhạc Hạc quay lại nói với tiểu nhị :

- Tiểu nhị ca, hãy nhanh chóng mang thức ăn đến cho bọn ta, chút nữa ta sẽ thưởng chút tiền cho người.

Tiểu nhị vâng lời liền cất bước bỏ đi.

Nhạc Hạc cùng Cảnh Huệ Khanh bước vào phòng, thả Âu Dương Trường Phong xuống.

Bây giờ, Âu Dương Trường Phong đã tỉnh nhưng vì mười ngón tay đã bị chặt đứt lại bị điểm huyết tê, nên đành để cho Nhạc Hạc điều khiển không một chút phản ứng.

Tư Mã Như Long thấy mười ngón tay của hắn bị chặt đứt, càng kinh ngạc hơn khẽ hỏi :

- Người này là ai?

Nhạc Hạc mỉm cười :

- Âu Dương Trường Phong.

Tư Mã Như Long ồ một tiếng :

- Thì ra hần chính là Âu Dương Trường Phong, làm thế nào các người tóm được hần?

Nhạc Hạc không trả lời, lại cười :

- Hần còn một danh hiệu khác là Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong.

Tư Mã Như Long chưng hửng, thất thần :

- Cái gì?

Nhạc Hạc liền kể lại họ phát hiện người trung niên đi vào Thiên Mã tiêu cục như thế nào và việc theo dõi hần đến Ngộ trang và tình hình xảy ra tại đó.

Tư Mã Như Long rất đỗi ngạc nhiên, nhìn Âu Dương Trường Phong nói :

- Vậy hôm đó người mang chiếc hộp đến phái Huỳnh Sơn chính là gã?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy, tất cả đều là quỷ kế của hần?

Tư Mã Như Long :

- Tại sao hần lại giả danh “Bách Bộ Phi Bạt Chu Văn Phong”?

Nhạc Hạc lấy chiếc mặt nạ da người cho lão xem :

- Hần đã giết Chu Văn Phong lột da mặt của hần để làm thành chiếc mặt nạ da người này.

Tư Mã Như Long lắc đầu :

- Khủng khiếp, khủng khiếp...

Cảnh Huệ Khanh hỏi :

- Lão tiền bối có phát hiện gì không?

Tư Mã Như Long :

- Không có, lão căn giữ ở phía sau tiêu cục một lúc, thì đã thấy đói bụng, rồi bỏ đi ăn cơm. ăn cơm xong rồi trở về chỗ cũ canh giữ, đứng đó không hơn hai giờ, vì không phát hiện được điều gì mới quay lại cửa chánh để tìm các người, ai ngờ các người đã biến mất. Lão tưởng các người đã vào trong tiêu cục, nên vào trong để tìm kiếm, ông lão giữ nhà bảo không hề gặp các người, lão đành tìm kiếm khắp thành, mới vừa về đến khách sạn...

Lão ngưng một lát rồi chăm chú nhìn vào mặt của Âu Dương Trường Phong hỏi :

- Hần ngoan cố không chịu nói một tiếng nào hết, đúng không?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy, cho nên tại hạ quyết định giải giao hần đến Ngũ Lão hội để Ngũ Lão hội tra hỏi hần.

Tư Mã Như Long đến gần Âu Dương Trường Phong, bằng giọng lạnh lùng :

- Âu Dương Trường Phong trước sau gì người cũng phải cung khai, sao không khai hết sự thật bây giờ, để khỏi phải chịu sự đau đớn đọa đầy?

Âu Dương Trường Phong :

- Cho các người biết ta không đến Ngũ Lão hội đâu, trong vòng hai mươi ngày, chắc chắn sẽ có người đến cứu ta!

Tư Mã Như Long :

- Người muốn nói dù lão có đi hộ tống cũng không giữ được người?

Âu Dương Trường Phong :

- Không sai.

Tư Mã Như Long liền cười ha hả :

- Vậy thì phải lãnh giáo xem sao, việc khác thì lão không dám nói, chứ việc giải giao người cho Ngũ Lão hội thì lão tin rằng sẽ không bao giờ sơ suất.

Âu Dương Trường Phong :

- Cứ chờ xem!

Tư Mã Như Long :

- Lão muốn hỏi người một vài vấn đề người trả lời hay không cũng không sao...

Người giết hại Chu Văn Phong vào lúc nào?

Âu Dương Trường Phong :

- Vấn đề này ta có thể trả lời. Chu Văn Phong chết cách đây năm năm...

Tư Mã Như Long :

- Vấn đề thứ hai: Vu Bảo Thoa và Phạm Quế Anh là do người dụ dỗ bỏ đi?

Âu Dương Trường Phong :

- Vấn đề này cũng có thể trả lời... Không sai!

Tư Mã Như Long :

- Tại sao người lại làm việc phản nghịch như vậy?

Âu Dương Trường Phong cười lạnh lùng :

- Đó không phải là chuyện phản nghịch, họ không thích Đặng Thịnh Long mà lại thích ta, nên ta đã dẫn họ đi.

Tư Mã Như Long :

- Còn Vu Bảo Thoa đâu?

Âu Dương Trường Phong :

- Chết rồi.

Tư Mã Như Long :

- Chết như thế nào?

Âu Dương Trường Phong :

- Vấn đề này ta không muốn trả lời.

Tư Mã Như Long :

- Vậy lão phu đành phải trả lời thế người, sau khi Vu Bảo Thoa và Phạm Quế Anh đi theo người, họ thường ghen tuông với nhau, vì người thích Phạm Quế Anh hơn, vậy nên đã cùng Phạm Quế Anh giết chết ả đúng không?

Âu Dương Trường Phong cười :

- Người đã trả lời thế ta thì đâu cần hỏi đúng hay sai!

Tư Mã Như Long :

- Vấn đề thứ ba! Ai trong hai ả đã ra tay sát hại Cảnh Huệ Từ?

Âu Dương Trường Phong :

- Vu Bảo Thoa.

Tư Mã Như Long cười lạnh lùng :

- Không nên đổ tất cả tội lỗi lên đầu của người đã chết.

Âu Dương Trường Phong :

- Đó là sự thật.

Tư Mã Như Long :

- Vấn đề thứ tư: Ai là hung thủ đã sát hại Kiếm Quân Tử Nhạc Nhứt Thực?

Âu Dương Trường Phong :

- Không biết!

Tư Mã Như Long :

- Người mau khai thật, lão có thể chữa trị vết thương trên các ngón tay của người.

Âu Dương Trường Phong :

- Xin đa tạ.

Tư Mã Như Long :

- Tội trạng của người đã đầy đủ chứng cứ, không cung khai cũng không thể giảm nhẹ tội danh, tại sao tự hành hạ mình như vậy?

Âu Dương Trường Phong :

- Nếu như ta sợ thì mười ngón tay của ta đâu đến nỗi đứt lìa.

Tư Mã Như Long :

- Về việc gặp nạn của Ngũ lão người có thể tiết lộ điều gì không?

Âu Dương Trường Phong :

- Không!

Tư Mã Như Long :

- Còn Thiên Ma?

Âu Dương Trường Phong :

- Cũng không.

Tư Mã Như Long lạnh lùng :

- Người quá ngoan cố, sau này còn nhiều cực hình đang chờ người!

Âu Dương Trường Phong cười ha hả :

- Ta sẵn sàng chờ đón!

Tư Mã Như Long quay sang Nhạc Hạc :

- Chúng ta cần có một chiếc xe, người biết có thể mua ở đâu không?

Nhạc Hạc gật đầu :

- Biết khi trời sáng tại hạ sẽ đi mua.

Lúc đó tên tiểu nhị lúc nãy mang một mâm thức ăn đi vào :

- Các vị quan khách, tại hạ đã nấu cho các vị bốn tô mì...

Nhạc Hạc bảo hắn để trên bàn rồi cho hắn một chút tiền, vẫy tay :

- Được rồi, người đi nghỉ đi.

Tiểu nhị liền cảm tạ rồi lui ra.

Nhạc Hạc đến đóng cửa lại rồi cùng Tư Mã Như Long và Cảnh Huệ Khanh ngồi quanh chiếc bàn để ăn mì.

Mỗi người ăn hết một tô, còn thừa lại một tô, Nhạc Hạc hỏi Âu Dương Trường Phong :

- Người ăn không?

Âu Dương Trường Phong cười :

- Nếu người cho ta ăn thì phải giải huyết cho ta, người có dám không?

Nhạc Hạc không trả lời bước tới vỗ vào mình hắn một cái đã giải huyết cho hắn :

- Ăn đi!

Âu Dương Trường Phong không ngờ hắn lại dám giải huyết cho mình, liền cười ha hả :

- Người phải cẩn thận, nếu sơ hở ta sẽ bỏ trốn?

Nhạc Hạc cười lạnh lùng :

- Nếu người nghĩ rằng có thể trốn thoát thì cứ thử xem.

Âu Dương Trường Phong cảm thấy huyết mạch và chân khí trong người đã thông suốt liền chậm rãi đứng dậy bước đến ngồi xuống cạnh bàn cầm đũa lên ăn mì.

Mười ngón tay của hắn đều bị đứt một đốt, vẫn còn đang rỉ máu nhưng hình như hắn cảm thấy không có việc gì xảy ra, không hề lộ vẻ đau đớn.

Bọn Nhạc Hạc ba người đứng bên cạnh nhìn hắn ăn, đều rất khâm phục biểu hiện và dũng khí của hắn.

Bỗng nhiên Nhạc Hạc lên tiếng :

- Ta còn một vấn đề nghĩ mãi không hiểu...

Âu Dương Trường Phong vừa ăn vừa cười :

- Đừng quên thỏa hiệp của chúng ta, người không còn quyền đặt câu hỏi nữa.

Nhạc Hạc :

- Người có thể không trả lời.

Âu Dương Trường Phong :

- Được, người cứ hỏi xem.

Nhạc Hạc :

- Người đã biết bọn ta đột nhập vào trang tại sao không né tránh?

Âu Dương Trường Phong, hơi ngạc nhiên rồi cười :

- Câu hỏi của người quá ngây ngô, nếu ta biết bọn người đã vào trang, lẽ nào lại không né tránh?

Đến lượt Nhạc Hạc ngạc nhiên, liền lên tiếng hỏi :

- Người không biết?

Âu Dương Trường Phong ừ một tiếng rồi tiếp tục cúi xuống ăn.

Nhạc Hạc :

- Người trung niên đó không thông báo với người à?

Âu Dương Trường Phong lại ngạc nhiên ngược đầu lên :

- Người trung niên nào?

Nhạc Hạc :

- Người trung niên đó vào trang trước bọn ta, đáng lẽ hẳn phải thông báo với người chứ.

Khuôn mặt Âu Dương Trường Phong lần đầu tiên lộ vẻ ngạc nhiên :

- Trước các người đã có một người trung niên vào trang à?

Nhạc Hạc :

- Không sai, tối hôm đó bọn ta canh giữ ở bên ngoài Thiên Mã tiêu cục, thấy hắn đi vào tiêu cục rồi trở ra, bọn ta đã theo dõi hắn đi ra khỏi thành và đến tận Ngộ trang.

Âu Dương Trường Phong càng kinh ngạc hơn, liếc nhìn Thiết Tản Khách Tư Mã Như Long :

- Thật là việc lạ, ta đâu có gặp hắn đâu!

Nhạc Hạc :

- Sau khi bọn ta vào trang đến lúc tóm được người vẫn không thấy hắn lộ diện, cho nên ta nghĩ mãi không hiểu.

Âu Dương Trường Phong nhếch môi cười lạnh lùng :

- Hừ! Theo lời người nói hình như gã trung niên đó đã cố tình dẫn dụ các người đến Ngộ trang để tóm cổ ta!

Nhạc Hạc :

- Người nghĩ như thế à?

Âu Dương Trường Phong không trả lời lẳng nhìn hắn hỏi lại :

- Chính mắt người nhìn thấy hắn đi vào tiêu cục?

Nhạc Hạc gật đầu :

- Đúng vậy.

Âu Dương Trường Phong :

- Hình dạng của hắn ra sao?

Nhạc Hạc :

- Hắn khoảng bốn mươi điện mạo và thân hình đều bình thường nhưng hình như võ công của hắn khá lắm.

Âu Dương Trường Phong cố gắng suy nghĩ, nhìn dáng vẻ của hắn thì có thể biết trong lòng hắn đang tràn đầy nghi vấn.

Tư Mã Như Long :

- Đoán được hắn là ai chưa?

Âu Dương Trường Phong :

- Hừ! Đoán không ra, nhưng ta dám quả quyết bảo rằng hắn đã cố ý dẫn dụ các người đến Ngộ trang để tóm cổ ta!

Nhạc Hạc :

- Nhưng bọn ta đâu có quen biết với hắn.

Âu Dương Trường Phong cười lạnh lùng :

- Ta sẽ làm rõ việc này!

Xem tiếp hồi 19 Liễu ám hoa minh hựu nhất ngôn

19. Hồi 19 Liễu Ám Hoa Minh Hựu Nhất Ngôn

Nhạc Hạc :

- Thân phận của hần có thể cũng giống như ngươi, đều là thuộc hạ của Thiên Ma, cho nên bây giờ đã đến lúc ngươi phải suy nghĩ kỹ xem, theo ta thì “Thiên Ma” đã không cần ngươi nữa, cho nên mới dùng thủ đoạn này, khiến ngươi sẽ chết trong tay bọn ta.

Âu Dương Trường Phong liền biến sắc mặt nhưng vẫn cười ha hả :

- Không thể nào, nếu bảo rằng có người nào muốn giở thủ đoạn, thì e rằng không phải là Thiên Ma, mà chính là ngươi.

Nhạc Hạc :

- Ta?

Âu Dương Trường Phong cười lớn :

- Không sai, ngươi đặt điều nói dối, muôn lung lay lòng tin của ta, dụ ta cung khai, ha ha, đừng nằm mơ nữa?

Nhạc Hạc cười :

- Nếu không có gã trung niên đó, làm thế nào bọn ta đến được Ngô trang?

Âu Dương Trường Phong không lên tiếng trả lời, vẫn cúi đầu ăn mì nhưng thái độ đã không được bình tĩnh như trước đây, rõ ràng lòng tin của hần đã bắt đầu lung lay.

Không bao lâu hần đã ăn hết tô mì, Nhạc Hạc lại điểm vào tê huyết của hần, sau đó băng bó mười ngón tay cho hần, khi băng đến ngón tay cuối cùng trời đã hừng sáng.

Tư Mã Như Long :

- Các ngươi đã thức suốt một đêm chắc mệt mỏi lắm rồi, hãy về phòng nghỉ ngơi một lát đi.

Nhạc Hạc quay sang Cảnh Huệ Khanh :

- Tỷ tỷ về phòng nghỉ ngơi trước đi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Không cần, ta không thấy mệt.

Nhạc Hạc :

- Lát nữa còn phải lên đường.

Cảnh Huệ Khanh :

- Không sao đâu.

Tư Mã Như Long :

- Cảnh cô nương cứ đi nghỉ ngơi một lát, ở đây đã có lão canh giữ dù hần có mọc cánh cũng không có thoát thân được.

Cảnh Huệ Khanh mỉm cười :

- Thật sự ta không thấy mệt mỏi chứ đâu phải sợ hần bỏ trốn.

Tư Mã Như Long cười :

- Không mệt, lên giường nằm nghỉ một chút đi cũng tốt hơn, tịnh dưỡng tinh thần để lát nữa lên đường.
Nhạc Hạc thấy lão cứ khuyên bảo mãi, không muốn làm phật lòng lão liền đứng dậy :

- Được, để tại hạ nằm nghỉ một lát... gian phòng ở bên phải có đúng không?

Tư Mã Như Long :

- Đúng vậy, cả hai gian phòng ở bên phải, Cảnh cô nương có thể chọn gian phía ngoài.

Cảnh Huệ Khanh lên tiếng cảm tạ, cất bước rời khỏi.

Tư Mã Như Long đợi khi nàng đi khỏi, rồi quay sang nói với Nhạc Hạc :

- Người cũng nên nghỉ một lát đi.

Nhạc Hạc :

- Không, trời đã sáng rồi, tại hạ ngồi nghỉ một lát rồi sẽ đi mua một chiếc xe.

Tư Mã Như Long :

- Cần phải mua một ít lương khô nữa để ăn dọc đường, chuyến đi lần này chúng ta phải đi nhanh hơn.

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy.

Tư Mã Như Long :

- Tên Tam Cước La Hán không biết giở trò gì đèn giờ vẫn mất dạng, nếu có thêm lão thì dọc đường sẽ bớt lo lắng.

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy, các lão tiền bối không biết có xảy ra việc gì không?

Tư Mã Như Long lắc đầu :

- Không có đâu, nhưng lão hồ đồ lắm, thường bỏ bê công việc mà đi nhậu nhẹt, khi uống xong thì quên hết mọi việc.

Nhạc Hạc cười :

- Một người như vậy cũng khá lý thú đấy.

Tư Mã Như Long :

- Người có gặp lại bọn Đông Hải bang chủ không?

Nhạc Hạc :

- Không, từ khi chia tay ở Cổ lãnh, tại hạ chưa hề gặp lại mấy vị tiền bối đó.

Tư Mã Như Long mỉm cười lạnh lùng :

- Đông Hải bang chủ Trình Lục An, Nam Hoang Du Hiệp Trung Hoàn, Tây Tạng Hiệp Vương Cổ Ảnh và Âm Dương song kiếm đều là loại người như vậy, nhưng lúc thật sự có việc thì không thấy bóng dáng của họ.

Nhạc Hạc :

- Họ không có bổn phận phải giúp tại hạ truy tầm hung thủ, tại hạ không trách họ đâu.

Tư Mã Như Long :

- Nhưng nếu họ chịu giúp sức cho người, thì dù là mười lên hung thủ cũng có thể tóm được.

Nhạc Hạc :

- Ô!...

Tư Mã Như Long :

- Nhứt là Đông Hải bang chủ và Âm Dương song kiếm, họ thường đi lại trong võ lâm Trung Nguyên, chỗ nào có động tĩnh gì họ đều biết cả, ta nghĩ nếu họ giúp người truy tìm hung thủ, không phải là việc khó khăn gì.

Nhạc Hạc :

- Ồ!...

Tư Mã Như Long cười :

- Lão phê bình họ như vậy, người có cảm thấy ngạc nhiên không?

Nhạc Hạc :

- Không.

Thật ra hấn cảm thấy rất ngạc nhiên, nhưng hấn không trông chờ tất cả võ lâm cao nhân đều đến giúp hấn truy tìm hung thủ, nên về việc Đông Hải bang chủ chỉ hứa giúp đỡ hấn bằng miệng, hấn không phật lòng chút nào.

Hấn quay đầu nhìn ra cửa sổ rồi đứng dậy nói :

- Trời đã sáng rồi, tại hạ đi mua xe đây.

Tư Mã Như Long :

- Được, đi sớm về sớm.

Nhạc Hạc liền rời khỏi phòng đến gian phòng thứ ba đưa tay đẩy cửa, khẽ gọi :

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ ngủ chưa?

Cảnh Huệ Khanh liền lên tiếng trả lời :

- Chưa, có việc gì không?

Nhạc Hạc :

- Không có gì, tiểu đệ ra phố để mua một chiếc xe lập tức trở về, tỷ tỷ nghỉ thêm một lát đi.

Dứt lời định cất bước đi.

Cảnh Huệ Khanh bước ra :

- Ta đi cùng người.

Nhạc Hạc :

- Không, tỷ tỷ nên ở lại đây, giúp đỡ Tư Mã tiên bối cảnh giữ tên tặc tử đó.

Cảnh Huệ Khanh cười :

- Bây giờ trời đã sáng rồi, kẻ thù dù có to gan đến đâu cũng không dám liều lĩnh vào Khách sạn cứu người, ta chỉ lo lắng cho người một mình đi ra phố.

Nhạc Hạc :

- Kẻ thù đã không dám liều lĩnh vào Khách sạn để cứu người, chẳng lẽ lại dám công kích tiểu đệ ở ngoài phố?

Cảnh Huệ Khanh :

- Rất có thể.

Nhạc Hạc :

- Tỷ tỷ cứ yên tâm, không có việc gì đâu.

Cảnh Huệ Khanh đóng cửa phòng lại, bằng giọng nói cương quyết :

- Không! Ta phải đi cùng với người.

Nhạc Hạc nói không lại nàng, đành cười nói :

- Thôi được, đi thì đi.

Hắn trở lại nói với Tư Mã Như Long một tiếng, rồi cùng Cảnh Huệ Khanh rời khỏi khách sạn.

Tư Mã Như Long thấy họ đã rời khỏi, liền đóng cửa phòng lại đến trước mặt Âu Dương Trường Phong mỉm cười :

- Họ đã đi rồi.

Âu Dương Trường Phong vội vàng :

- Mau giải huyết cho ta!

Nụ cười của Tư Mã Như Long bỗng trở nên gian xảo, chậm rãi nói :

- Đừng vội...

Âu Dương Trường Phong biến sắc :

- Tại sao?

Tư Mã Như Long :

- Tối hôm qua, quả thật có một người trung niên đã dẫn họ tới Ngộ trang!

Trong lòng của Âu Dương Trường Phong hình như đang rung động rất kịch liệt, kinh ngạc hỏi :

- Hắn là ai?

Tư Mã Như Long :

- Người của bọn ta!

Âu Dương Trường Phong hoảng sợ :

- Vậy nghĩa là sao?

Tư Mã Như Long :

- Thiên Ma bảo rằng thân phận của người đã bại lộ cho nên đành phải hy sinh người.

Âu Dương Trường Phong sắc mặt trắng bệch run rẩy nói :

- Nhưng người đã biết ta không hề tiết lộ điều gì?

Tư Mã Như Long lạnh lùng :

- Bây giờ thì không tiết lộ nhưng đến Ngũ Lão hội thì không bảo đảm.

Âu Dương Trường Phong vội vàng :

- Không, chỉ cần người cứu thoát ta thì họ sẽ không bao giờ tìm ra manh mối nữa.

Tư Mã Như Long lắc đầu :

- Ý của Thiên Ma là sau khi ta giết người cả ta cũng phải tìm nơi để ẩn náu, vậy thì Ngũ Lão hội mới không tin vào lời của Nhạc Hạc vì cho đến bây giờ vẫn chưa có người ngoài nhìn thấy người.

Âu Dương Trường Phong định mở miệng la lên...

Nhưng Tư Mã Như Long liền tung chưởng như sấm sét nhắm vào yết hầu của hắn cười ha hả :

- Đừng buồn nữa, mười ngón tay của người đã bị đứt lìa, tiếp tục sống trên thế gian này đâu còn ý nghĩa gì nữa, trái lại còn có thể thoát kiếp đọa đày.

Nói đến đây, đột nhiên ra tay dùng sức bẻ cổ của hắn rồi hai ngón điểm ra, nhắm vào huyệt tâm của hắn.

Âu Dương Trường Phong liền không lên tiếng được.

Tư Mã Như Long lạnh lùng tiếp :

- Đây là ý của Thiên Ma, nếu ngươi không cam lòng, sau khi chết có thể đến tìm hắn, không liên can đến ta!

Dứt lời, tay trái bóp miệng hắn mở ra, tay phải dút vào miệng hắn kéo lưỡi của hắn ra rồi ra sức đập mạnh vào cằm của hắn, phần lưỡi bị kéo ra tức thì bị răng cắt đứt lìa.

Chớp nhoáng máu chảy như suối.

Âu Dương Trường Phong vì lên tiếng không được, khuôn mặt co rút vì quá đau đớn, toàn thân run rẩy dữ dội.

Tư Mã Như Long sợ bị máu văng trúng nên liền nhảy ra cười nói :

- Xong rồi, lúc bọn họ trở về chắc chắn sẽ nghĩ rằng ngươi chịu đựng không nổi sự dày dạn nên đã cắn lưỡi tự tử, còn lão vì sơ xuất trong việc canh giữ, nên cảm thấy xấu hổ mà bỏ đi... ha ha.

Cất tiếng cười xong liền mở cửa bỏ đi...

Một giờ đồng hồ sau Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh đi trên một chiếc xe ngựa về đến trước cửa Lạc Dương cổ thành, hắn đậu xe xong, nói với Cảnh Huệ Khanh :

- Tỷ tỷ còn vật vụn gì để ở trong phòng không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Không.

Nhạc Hạc :

- Vậy tỷ tỷ không cần xuống xe để tiểu đệ vào trong dẫn hắn ra được rồi.

Hắn đi vào Khách sạn nói với trưởng quầy :

- Trưởng quầy người tính xem tiền phòng bao nhiêu, bọn ta phải rời khỏi đây.

Trưởng quầy dùng bàn toán tính toán một hồi :

- Tổng cộng một lượng hai.

Trả tiền xong, hắn vừa định đi vào, trưởng quầy lại lên giọng :

- Vị lão khách quan có cùng đi không?

Nhạc Hạc :

- Có.

Trưởng quầy :

- Lão vừa đi khỏi.

Nhạc Hạc nghe vậy liền hỏi :

- Lão đi khỏi rồi à?

Trưởng quầy :

- Đúng vậy, khách quan vừa rời khỏi không bao lâu thì lão cũng rời khỏi đây.

Nhạc Hạc ngạc nhiên :

- Chỉ một mình lão thôi à?

Trưởng quầy :

- Đúng vậy.

Nhạc Hạc không tin rằng Tư Mã Như Long lại rời khỏi Khách sạn, lắc đầu cười nói :

- Chắc người đã nhìn lầm người?

Lúc này Cảnh Huệ Khanh ngồi trên xe đã nghe được những lời nói của Trưởng quầy, liền vội vàng xuống xe đi vào Khách sạn :

- Việc gì vậy?

Nhạc Hạc chỉ vào trưởng quầy cười :

- Vì trưởng quầy này bảo rằng Tư Mã tiền bối đã bỏ đi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Mau vào trong xem sao.

Dứt lời liền đi nhanh vào trong.

Hai người vội vàng chạy đến gian phòng của mình, mở cửa phòng ra chỉ thấy Âu Dương Trường Phong gục đầu sang một bên, máu từ trong miệng chảy ra, nhuộm đỏ cả ngực, chảy đầy dưới đất.

Nhạc Hạc chưng hửng.

Cảnh Huệ Khanh hoảng sợ thất sắc :

- Trời đất, xảy ra việc gì vậy?

Nhạc Hạc tuy cũng hoảng sợ, nhưng không lúng túng, sau khi chưng hửng giây lát liền kéo Cảnh Huệ Khanh vào phòng, nhanh chóng đóng cửa lại, nói khẽ :

- Đừng la lớn, tránh kinh động những người xung quanh.

Cảnh Huệ Khanh gật đầu, cố gắng ức chế cảm xúc của mình.

Nhạc Hạc bước tới quan sát, nhanh chóng nhìn ra được lưỡi của Âu Dương Trường Phong đã bị đứt lìa, liền lên tiếng :

- Hắn đã tự tử!

Cảnh Huệ Khanh không dám bước tới nhìn quay lưng lại, nói :

- Cẩn lưỡi tự tử à?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy!

Cảnh Huệ Khanh :

- Hắn chết chưa?

Nhạc Hạc banh đôi mắt của Âu Dương Trường Phong ra quan sát rồi nói :

- Chết rồi!

Cảnh Huệ Khanh cảm thấy ngạc nhiên :

- Là thật, tại sao Tư Mã tiền bối không ngăn cản hắn?

Về mặt của Nhạc Hạc nghiêm túc :

- Khi một người đã quyết định cắn lưỡi tự tử thì không có ai có thể ngăn cản được, việc này cũng không thể trách Tư Mã tiền bối.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nhưng lão đã đi đâu rồi?

Nhạc Hạc :

- Chắc là ra phố là để tìm bọn ta.

Cảnh Huệ Khanh :

- Theo lời trưởng quầy, sau khi chúng ta rời khỏi đây không bao lâu thì lão cũng bỏ đi, nếu như vậy thì chúng ta vừa rời khỏi khách sạn, hắn đã cắn lưỡi tự tử.

Nhạc Hạc :

- Không sai.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nhưng hắn luôn miệng bảo rằng sẽ có người đến cứu hắn, tại sao lại phải tự tử?

Nhạc Hạc hồi hận :

- Đây là lỗi của tiểu đệ, có thập chỉ liên tâm, tiểu đệ không nên chặt đứt mười ngón tay của hắn, chắc hắn chịu đựng không nổi sự đau đớn nên mới tự tử.

Cảnh Huệ Khanh :

- Hắn chết đi, manh mối điều tra hung thủ của chúng ta lại đứt đoạn!

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy, tiểu đệ thật đáng chết.

Cảnh Huệ Khanh :

- Người cũng đừng nên tự trách mình, người của hắn mặt người dạ thú, có chết một vạn lần cũng không thể chuộc lại tội của hắn, chặt đứt mười ngón tay của hắn đâu nhằm nhò gì.

Nhạc Hạc :

- Không nên nói như vậy...

Cảnh Huệ Khanh :

- Thôi! Đừng nói nữa, hãy mau xử lý thi hài của hắn, chúng ta đưa hắn ra ngoài thành để chôn cất.

Nhạc Hạc gật đầu liền cởi chiếc áo dính máu của Âu Dương Trường Phong ra lau sạch vết máu dưới đất, rồi giấu chiếc áo vào gầm giường sau đó dùng một chiếc khăn bịt miệng của Âu Dương Trường Phong lại, rồi bồng hắn lên.

Cảnh Huệ Khanh mở cửa phòng ra xem xét rồi quay lại nói khẽ :

- Thái độ tự nhiên một chút, không được để cho người khác biết hắn đã chết.

Nhạc Hạc gật đầu :

- Đệ biết.

Cảnh Huệ Khanh liền bước ra ngoài.

Nhạc Hạc bồng Âu Dương Trường Phong theo sau, thái độ rất là tự nhiên cho nên tuy có người thấy hắn đang bồng một người, nhưng đều nghĩ rằng là một người bị thương hay bệnh nặng, không ai nhìn ra đó là một xác chết.

Họ đi ngang trước mặt trưởng quầy, một tên tiểu nhị mới phát giác hơi lạ, bước tới hỏi :

- Khách quan, người này bị sao vậy?

Cảnh Huệ Khanh đẩy hắn ra :

- Hắn bị trọng thương, thổ huyết, bọn ta dẫn hắn đi tìm đại phu!

Nhạc Hạc bước nhanh ra khỏi Khách sạn nhanh chóng bỗng Âu Dương Trường Phong lên xe ngựa.

Lúc này một lên tiểu nhị khác dẫn ngựa của họ đến cười nói :

- Khách quan, ngựa của khách quan đây.

Nhạc Hạc liền nhảy xuống xe :

- Chúng ta sẽ dẫn theo hai con, còn một con gởi lại, chờ vị lão tiên sinh trở về Khách sạn, nhờ người nhắn lại bọn ta chờ lão ở Ngộ trang.

Tiểu nhị liền gật đầu vâng lời.

Nhạc Hạc dẫn hai con ngựa cột vào phía sau xe chờ đến khi Cảnh Huệ Khanh bước lên xe, rồi hắn cũng lên xe vung dây cương tiến thẳng về phía trước.

Hắn vừa vung dây cương, vừa chăm chú tìm kiếm Tư Mã Như Long, nhưng đã đến cửa đông thành vẫn không thấy bóng dáng của lão, đành phải chạy thẳng ra khỏi thành.

Xe ngựa đang chạy trên quan đạo ở ngoại thành, trái tim khẩn trương của Cảnh Huệ Khanh mới cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái :

- Người định đến Ngộ trang?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy, sau khi chôn cất hắn xong sẽ ở lại Ngộ trang một hai hôm.

Cảnh Huệ Khanh :

- Để làm gì?

Nhạc Hạc :

- Có lẽ Phạm Quế Anh sẽ trở về Ngộ trang để nghe ngóng tình hình, nếu chúng ta tóm được ả có thể lợi dụng ả để tìm kiếm Thiên Ma.

Cảnh Huệ Khanh :

- À!

Nhạc Hạc :

- Tình cảm giữa ả và Âu Dương Trường Phong hình như rất sâu đậm, rất có thể sẽ trở lại Ngộ trang để xem xét.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu ả biết được Âu Dương Trường Phong đã rơi vào tay của chúng ta, thì sẽ không trở lại Ngộ trang nữa.

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy, cứ chờ xem, bây giờ chỉ còn lại ả là niềm hy vọng duy nhất của chúng ta.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu ả không đến, người có dự định gì?

Nhạc Hạc :

- Trước tiên ta đến phái Huỳnh Sơn, hóa giải sự hiểu lầm của họ với phái Bạch Hạc sau đó tìm cách tiếp tục truy xét hung thủ, tiểu đệ nghĩ rằng rất có thể Thiên Ma chính là hung thủ đã sát hại Ngũ lão tỷ tỷ có nghĩ đúng không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy, chắc chắn là hắn.

Nhạc Hạc quay đầu nhìn về phía sau :

- Lạ thật, sao vẫn không thấy Tư Mã tiền bối đến đây?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy, nơi chúng ta mua xe ngựa cách Lạc Dương Cổ thành không xa lắm, chắc hẳn phải hỏi thăm được, cũng phải đến đây rồi chứ.

Nhạc Hạc :

- Có thể nào Tư Mã tiền bối vì thấy Âu Dương Trường Phong cản lối tự tử, tự cảm thấy mình không còn cách nhiệm, nên cảm thấy xấu hổ rồi bỏ đi?

Cảnh Huệ Khanh :

- Không đâu, như lời của người, khi một người quyết định cản lối tự tử thì không ai có thể ngăn cản được, đó không phải là lỗi của Tư Mã tiền bối.

Chạy thêm khoảng một giờ đã đến phía ngoài Ngộ trang, Nhạc Hạc ngừng xe trước cổng trang rồi xuống xe nói :

- Chúng ta vào trang lục soát trước đã.

Cảnh Huệ Khanh :

- Được.

Hai người liền vào trang lục soát.

Nhưng lục soát khắp trang vẫn không phát hiện được gì, Nhạc Hạc :

- Đi thôi chúng ta cho xe ngựa vào trong trang, sau đó chôn cất Âu Dương Trường Phong.

Trở lại nơi cổng trang, tầm nhìn của hai người vừa chạm vào chiếc xe ngựa, tức thì cả hai đều chưng hửng.

Vì bên cạnh chiếc xe ngựa có một người đàn bà đang đứng.

Người đàn bà này đáng lẽ không nên xuất hiện trước mặt của họ nhưng bây giờ lại ngang nhiên xuất hiện trước mặt họ!

Nàng ôm chặt thi hài của Âu Dương Trường Phong như một người mẹ đang ôm con, thái độ rất là bình tĩnh chỉ có đôi mắt chứa đầy những giọt nước mắt đau thương và tuyệt vọng.

Nàng chính là Phạm Quế Anh!

Nhìn thấy Nhạc, Cảnh hai người từ trong trang bước ra, nàng không hề có ý bỏ chạy vẫn bình tĩnh đứng yên.

Cảnh Huệ Khanh chưng hửng một lát liền định phóng tới, Nhạc Hạc kéo nàng lại, ra dấu với nàng hãy khoan ra tay, rồi lên tiếng :

- Phạm Quế Anh, ngươi đến đây để làm gì?

Phạm Quế Anh chậm rãi trả lời :

- Đến liệm thi hài của chồng ta, ta phải chính tay chôn cất chàng.

Nhạc Hạc :

- Hẳn là chồng của ngươi à?

Phạm Quế Anh :

- Đúng vậy, tuy chúng ta chỉ là vợ chồng tạm bợ, nhưng trong thâm tâm của ta, chàng mới đúng là chồng của ta.

Nhạc Hạc :

- Ta tưởng Thần Quyền Đặng Thịnh Long mới là chồng của ngươi chứ?

Bỗng nhiên Phạm Quế Anh rơi lệ :

- Không! Lão không phải là chồng của ta, lão chỉ là một đại gia giàu có mà thôi.

Nhạc Hạc :

- Vậy tại sao trước đây nàng lại chịu lấy lão?

Phạm Quế Anh :

- Vì lão có tiền, có tiền thì khiến quý đấng cỏi xây cũng được, đương nhiên cũng có thể chinh phục được một người đàn bà.

Nhạc Hạc :

- Người chưa bao giờ yêu lão?

Phạm Quế Anh :

- Đúng vậy!

Nhạc Hạc :

- Ân oán tình thù của hai người ta không rõ lắm, nhưng ta không cho rằng người là đúng.

Phạm Quế Anh :

- Ta cũng không trông mong có người hiểu được ta, tự ta hiểu ta thì đủ rồi.

Nhạc Hạc mỉm cười :

- Đúng vậy, nhưng hôm nay người cả gan dám xuất hiện trước mặt bọn ta, đủ thấy người thật lòng yêu Âu Dương Trường Phong, cũng đủ thấy người là một người đàn bà dám yêu dám hận, điều này ta rất nể phục.

Phạm Quế Anh :

- Đa tạ.

Nhạc Hạc :

- Có một việc ta cần nói rõ: Âu Dương Trường Phong không phải do ta giết, tự hắn cắn lưỡi chết mà thôi.

Phạm Quế Anh :

- Không!

Nhạc Hạc hừ khê, cười nói :

- Ta biết rằng người sẽ không tin.

Phạm Quế Anh :

- Ta tin lời của người, nhưng thật sự hắn không phải tử vận, mà là chết dưới tay của Tư Mã Như Long.

Nhạc Hạc ngạc nhiên thất thanh :

- Người bảo sao?

Phạm Quế Anh rơi lệ như mưa :

- Tư Mã Như Long thừa lúc các người đi mua xe ngựa đã ra tay giết hại hắn.

Nhạc Hạc mở to đôi mắt, kinh ngạc :

- Người nói vậy?

Phạm Quế Anh cười lạnh lùng :

- Không phải, lão già Tam Cước La Hán Cát Vạn Lý đã thừa lệnh Thiên Ma để tiếp cận các người, lần này vì chồng của ta đã bất cẩn để lộ thân phận, nên Thiên Ma đã ra lệnh cho Tư Mã Như Long.

ả nói đến đây sau lưng hình như bị vật gì đập mạnh vào, đột nhiên lão đảo bước tới hai bước rồi ngã xuống với vẻ mặt đau đớn.

Sau khi ngã xuống, hai tay vẫn ôm chặt thi thể của Âu Dương Trường Phong.

Bây giờ thì Nhạc, Cảnh hai người mới phát hiện lưng của ả bị trúng một mũi tên, thì ra đã có người lén lút dùng tên để giết hại ả.

Nhạc Hạc hoảng hết vội quát :

- Tỷ tỷ canh chừng ả, để tiểu đệ đuổi theo.

Vừa dứt lời, người đã như mũi tên phóng đến hướng đã phát ra mũi tên giết hại Phạm Quế Anh.

Cảnh Huệ Khanh vội vàng bước đến bên mình Phạm Quế Anh, đỡ ả dậy rồi la lên :

- Phạm Quế Anh! Phạm Quế Anh.

Phạm Quế Anh vẫn còn hơi thở, miệng đang rỉ máu nghe tiếng gọi của Cảnh Huệ Khanh nở một nụ cười thê lương :

- Ta... ta đã sớm biết... họ sẽ... sẽ không tha cho ta...

Dứt lời đôi mắt đã từ từ sụp xuống, nụ cười thê lương trên khuôn mặt của ả cũng từ từ biến mất.

Cảnh Huệ Khanh biết ả không thể thoát khỏi tay tử thần vội hỏi :

- Mau nói với ta Thiên Ma là ai? ở đâu?

Phạm Quế Anh yếu ớt nói từng tiếng :

- Cửu... Cung... sơn... Thiên Ma cốc ngày... mười... lăm... tháng... ba...

Nói đến đây thì đã tắt thở.

Cảnh Huệ Khanh chưng hửng giấy lát rồi rút mũi tên trên lưng ả ra, kéo người ả sang một bên để ả nằm một bên rồi nhìn ả lẩm bầm :

- Cửu Cung sơn Thiên Ma cốc, ngày mười lăm tháng ba nghĩa là sao?

Đột nhiên nàng gượng cười, ngửa mặt nhìn lên bầu trời :

- Tỷ tỷ, ta định trả thù cho tỷ tỷ, nhưng bây giờ tất cả đã kết thúc, Đặng Thịnh Long, Vu Bảo Thoa và Phạm Quế Anh đang nằm ở đây, họ đều đã chết, kẻ gian ác đều đã nhận được quả báo, ta nghĩ ở tuổi vàng tỷ tỷ có thể nhắm mắt rồi.

Nàng chậm rãi đứng dậy, ánh mắt lại hướng về Phạm Quế Anh, ưu uất thở dài :

- Còn người bắt kẻ người có phải là người đã giết hại tỷ tỷ của ta hay không, ta cũng rất nể phục người, và dù sao người cũng là một người đàn bà dám chết vì yêu!

Vừa nói dứt lời đã thấy Nhạc Hạc từ trong cánh rừng ở triền núi đối diện chạy ra, nhìn vẻ mặt giận dữ của hắn, đã biết hắn không lìm ra tên hung thủ lén lút bắn tên.

Hắn phóng nhanh về cổng trang vừa thấy Phạm Quế Anh nằm bất động liền biến sắc :

- ả chết rồi?

Cảnh Huệ Khanh gật đầu.

Nhạc Hạc vội hỏi :

- ả có nói gì không?

Cảnh Huệ Khanh không trả lời ngay, trầm ngâm giấy lát rồi lắc đầu :

- Không, ả chết không kịp nói một tiếng nào.

Nàng đã lớn tiếng nói như vậy vì bỗng nhiên nàng nghĩ rằng phải trả lời như vậy.

Nhạc Hạc giậm chân :

- Tiếc thật, nếu ả có thể sống thêm giây lát nữa chắc hẳn ả sẽ nói với chúng ta những gì có liên quan đến Thiên Ma.

Cảnh Huệ Khanh giả vờ tiếc nuối :

- Kể ra đối phương vì sợ ả sẽ tiết lộ bí mật của Thiên Ma, cho nên mới ra tay giết hại ả.

Nhạc Hạc tức tối :

- Kể gian cũng nhanh chân thật, không biết đã trốn đi đâu rồi!

Cảnh Huệ Khanh :

- Không hề để lại một chút vết tích?

Nhạc Hạc :

- Không có!

Cảnh Huệ Khanh :

- Như vậy kẻ đó chắc là một tên cao thủ võ lâm, không chừng chính là Thiết Tẫn Khách Tư Mã Như Long.

Nhạc Hạc nhíu mày :

- Tỷ tỷ tin rằng những lời đó là sự thật à?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy, Thiết Tẫn Khách Tư Mã Như Long và Tam Cước La Hán Cát Vạn Lý chắc hẳn đúng là người của Thiên Ma mà không biết họ ở đâu.

Nhạc Hạc lắc đầu :

- Tiểu đệ thật không dám tin, hai người họ cũng rất có danh vọng trong võ lâm tại sao lại là người của Thiên Ma?

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng :

- Trên đời này rất nhiều ngụy quân tử phật khẩu tà tâm có gì là lạ.

Nhạc Hạc thở dài :

- Thật đáng sợ, nhưng họ thừa cơ tiếp cận chúng ta với mục đích gì?

Cảnh Huệ Khanh :

- Hôm đó họ xuất hiện trên núi Huỳnh Sơn, với mục đích là không để chúng ta chết dưới tay của phái Huỳnh Sơn, vì nếu chúng ta chết đi thì phái Huỳnh Sơn và phái Bạch Hạc sẽ không xảy ra cuộc ác chiến, vậy mục đích của họ là gây mâu thuẫn ly gián để hai phái Huỳnh Sơn và Bạch Hạc xung đột với nhau để làm suy yếu thực lực của Ngũ đại phái. Sau đó họ theo chúng ta đến Lạc Dương với hai mục đích : Một là để khử trừ Âu Dương Trường Phong vì đã để lộ thân phận, hai là để hiểu rõ hành động của chúng ta bất cứ lúc nào để kịp thời có cách đối phó.

Nhạc Hạc :

- Bây giờ thân phận của họ đã bại lộ?

Cảnh Huệ Khanh :

- Vì họ không ngờ rằng cái chết của Âu Dương Trường Phong đã khiến Phạm Quế Anh phản nộ và phản bội Thiên Ma.

Ngưng một lát lại nói tiếp :

- Nhưng tuy chúng ta biết họ là người của Thiên Ma nhưng họ chỉ cần không xuất hiện trước mặt chúng ta thì chúng ta cũng chẳng làm gì được họ.

Nhạc Hạc giận dữ :

- Tiểu đệ chắc chắn sẽ tìm được họ, rất có thể họ là hai trong số những tên giả dạng Ngũ lão năm xưa.

Cảnh Huệ Khanh :

- Thôi bây giờ nóng giận cũng vô ích, chúng ta hãy chôn cất hai người chết này đi!

Nhạc Hạc không lên tiếng, quay lại đi vào trong trang lấy ra một cái cuốc, đến chân núi phía sau trang đào một cái hố chôn cất Âu Dương Trường Phong và Phạm Quế Anh...

Sau khi phụ giúp Nhạc Hạc chôn cất hai người xong bỗng nhiên Cảnh Huệ Khanh cười nói :

- Nếu Thần Quyền Đặng Thịnh Long biết chúng ta chôn cất họ cùng một huyệt, chắc sẽ giận nảy lên.

Nhạc Hạc :

- Con người có lúc rất khó để phân biệt thiện ác, theo quan niệm đạo đức, Phạm Quế Anh là một người vợ lăng loàn, nhưng theo quan niệm tình yêu thì ả lại là một người rất đáng thương.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu năm xưa Đặng Thịnh Long đã dựa vào tiền tài để cưỡng ép ả làm thiếp thì càng đáng thương hơn nữa.

Nhạc Hạc :

- Có thể người của Đặng Thịnh Long không xấu chỉ là hơi háo sắc một chút, cuối cùng đã nhận một kết cục đáng buồn.

Hắn bỏ cuốc xuống, ngược đầu lên cười :

- Tỷ tỷ, nếu như lời nói của họ là sự thật, thì tỷ tỷ không trả được thù rồi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy, việc này đã khiến ta ngộ ra một đạo lý thiện hữu thiện báo, đến lúc người, người không đến tìm hấn, hấn cũng khó thoát lưới trời.

Nhạc Hạc :

- Lời nói tuy có lý nhưng chúng ta không thể không truy cứu hung thủ đã sát hại Ngũ lão.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đương nhiên.

Nhạc Hạc :

- Tất cả manh mối đều đã đứt đoạn, chúng ta làm gì bây giờ?

Cảnh Huệ Khanh :

- Trước đến chúng ta hãy đến hai phái Huỳnh Sơn và Bạch Hạc, nói tất cả sự thật với họ, hóa giải sự hiểu lầm của hai bên, sau đó sẽ tính tiếp.

Nhạc Hạc lắc đầu :

- Đành phải như vậy... đi thôi!

Hai người liền trở về cổng chính của Ngô trang, bàn bạc một hồi quyết định bỏ lại xe ngựa, lập tức khởi hành.

Nhạc Hạc lấy lại gói lương khô để ở trong xe, nhét vào một cái túi vải ở sau yên ngựa rồi đồng loạt lên ngựa với Cảnh Huệ Khanh, lại bắt đầu một cuộc hành trình đặng đặng...

Hai người sánh vai đi được vài dặm đến một khu đất bằng phẳng, Cảnh Huệ Khanh nhìn xung quanh không có ai liền kéo dây cương :

- Chúng ta đi chậm một chút đi.

Nhạc Hạc cũng kéo dây cương :

- Tỷ tỷ mệt rồi à?

Cảnh Huệ Khanh lắc đầu :

- Không... ta có một việc muốn nói với người.

Nàng lại quay đầu nhìn xung quanh cười nói :

- Ở đây địa thế bằng phẳng, dù cho một người theo dõi chắc chắn hẳn cũng không nghe được lời nói của chúng ta phải không?

Nhạc Hạc :

- Không sai!

Cảnh Huệ Khanh mỉm cười :

- Vậy ta có thể nói sự thật rồi... hôm nay là ngày mừng hai tháng ba, đúng không?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy.

Cảnh Huệ Khanh :

- Còn mười ba ngày nữa, ta nghĩ chắc chúng ta đến kịp Cửu Cung sơn...

Nhạc Hạc ngạc nhiên :

- Đến Cửu Cung sơn làm gì?

Cảnh Huệ Khanh :

- Lúc này ở cổng Ngộ trang, ta sợ có người núp ở xung quanh nghe lén, nên không dám nói thật, thật ra Phạm Quế Anh trước khi chết có nói...

Nhạc Hạc vui mừng vội vàng hỏi :

- Ắ đã nói gì?

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta hỏi ả Thiên Ma là ai và ở đâu? ả trả lời là “Cửu Cung sơn Tiêu Ma cốc, mười lăm tháng ba”.

Câu nói sau là ngày tháng có nghĩa là ta vẫn chưa đoán ra bây giờ có thể khẳng định Cửu Cung sơn Thiên Ma cốc chắc chắn là chỗ ở của Thiên Ma.

Nhạc Hạc vừa sợ vừa mừng :

- Tốt quá, vậy chúng ta mau đến Cửu Cung sơn để xem sao.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đừng vội, chúng ta hãy đi về hướng đông vài hôm đến khi xác định không ai theo dõi, mới quay lại đi Cửu Cung sơn.

Nhạc Hạc :

- Được, cứ làm như vậy.

Cảnh Huệ Khanh cười :

- Đó gọi là “Sơn cùng thủy tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh lai nhứt thôn”, cứ tưởng rằng manh mối truy tìm Thiên Ma đã bị đứt đoạn, không ngờ Phạm Quế Anh lại phản bội khiến chúng ta biết được chỗ ở của Thiên Ma.

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy.

Cảnh Huệ Khanh :

- Người có biết có một “Thiên Ma cốc” ở Cửu Cung sơn không?

Nhạc Hạc :

- Chưa từng nghe qua ba chữ “Thiên Ma cốc” này, có thể là tên do họ tự đặt ra.

Cảnh Huệ Khanh :

- Không sai, chỉ cần đến Cửu Cung sơn, chắc chắn có thể tìm được, bây giờ ta chưa hiểu câu “mười lăm tháng ba”, Phạm Quế Anh nói ra thời điểm này, không biết có dụng ý gì?

Nhạc Hạc :

- Có phải muốn chúng ta đến Thiên Ma cốc ở Cửu Cung sơn trước ngày mười lăm tháng ba?

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Hình như là như vậy, tại sao lại nhất định đến đó trước ngày mười lăm tháng ba?

Nhạc Hạc :

- Về điều này tiểu đệ vẫn chưa đoán ra được.

Cảnh Huệ Khanh :

- Điều này rất quan trọng, chúng ta cần thiết phải đoán ra...

Nhạc Hạc trầm tư :

- Có thể ý của ả bảo rằng ngày mười lăm tháng ba Thiên Ma sẽ xuất hiện ở Thiên Ma cốc.

Cảnh Huệ Khanh lắc đầu :

- Theo ta thì không phải vậy đâu.

Nhạc Hạc :

- Nếu không thì vào mười lăm tháng ba sẽ có sự việc trọng đại xảy ra ở Thiên Ma cốc.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ủ! Rất có thể như vậy.

Nhạc Hạc :

- Dù gì đi nữa, chúng ta phải đến Cửu Cung sơn trước ngày mười lăm tháng ba thì sẽ rõ sự việc.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu chúng ta đến hai phái Huỳnh Sơn và Bạch Hạc trước thì có kịp đến Cửu Cung sơn trước ngày mười lăm tháng ba hay không?

Nhạc Hạc lắc đầu :

- Không kịp, từ đây đến Cửu Cung sơn nhanh nhất cũng phải mất mười ngày mà hôm nay đã là mười hai tháng ba không đủ thời gian để đến hai phái Huỳnh Sơn và Bạch Hạc nữa đâu.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta chỉ lo lắng với lực lượng của hai ta khó mà đối địch với đám đông địch thủ ở Thiên Ma cốc, nếu có thể mời thêm một số cao thủ giúp sức, mới có thể tiêu diệt trọn ổ bọn họ.

Nhạc Hạc :

- Bây giờ đi đâu mà mời người đến giúp sức?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy.

Nhạc Hạc :

- Thật ra có người giúp sức hay không cũng chẳng sao, bây giờ tiểu đệ chỉ muốn biết được Thiên Mã là ai? Mà hẳn có phải là hung thủ đã giết hại Ngũ lão hay không, biết rõ hai điều này, rồi từ từ tóm bắt hẳn cũng không trễ.

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Vậy thì khi ta đến Cửu Cung sơn, tốt hơn hết nên thay đổi diện mạo...

Hai người vừa đi vừa quan sát tình hình phía sau. Ngày hôm đó, đi hơn trăm dặm đường, vẫn không phát hiện có người theo dõi.

Ngày hôm sau, hai người tiếp tục đi về hướng đông vẫn không phát hiện có người theo dõi, nên vào sáng ngày thứ ba, hai người quay lại hướng nam, đi liền ba ngày, xuyên qua tỉnh Hà Nam, từ núi Kê Công đi vào tỉnh Hà Bắc, tiếp tục tiến về phía Nam.

Ngày mười ba tháng ba, đã đến huyện Hàm Ninh, đi thêm hơn một dặm nữa thì đến Cửu Cung sơn... nơi toa lạc của Thiên Ma cốc.

Hôm đó hai người tìm được một hộ nông gia ở ngoại thành huyện Hàm Ninh.

Được sự đồng ý của gia chủ gởi hai con ngựa lại, rồi đến một nơi hẻo lánh để thay đổi diện mạo, rồi tiếp tục tiến về Cửu Cung sơn.

Trưa ngày mười bốn tháng ba hai người đã đến triền bắc của Cửu Cung sơn, đang tìm đường lên núi.

Hai người không biết Thiên Ma cốc tọa lạc ở đâu nhưng nghĩ rằng chắc sẽ ở sâu trong núi, nên sau khi lên núi, vượt qua nhiều ngọn đồi tiến sâu vào trong núi.

Đi sâu khoảng mười mấy dặm, trời đã từ từ sập tối.

Cảnh Huệ Khanh đi liền mấy ngày, bây giờ đã cảm thấy mệt mỏi liền ngồi xuống một tảng đá ở vách núi :

- Chúng ta nghỉ ngơi tí đã.

Nhạc Hạc ngồi xuống lấy khăn lau mồ hôi :

- Cửu Cung sơn này càng lên càng dốc, đi lên thật khó khăn.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu trèo lên được một cách dễ dàng thì Thiên Ma sẽ không lập “Tổng đàn” tại đây.

Nhạc Hạc :

- Ngay đêm nay chúng ta phải tìm ra Thiên Ma cốc vì ngày mai là ngày mười lăm tháng ba rồi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy.

Nhạc Hạc :

- Đúng như tên gọi Thiên Ma cốc phải là một cái “cốc” chắc chắn đó là một sơn cốc rất bí ẩn, muốn tìm ra nó chỉ có thể lợi dụng thời gian đêm tối này.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nghĩa là sao?

Nhạc Hạc :

- Nếu như Thiên Ma cốc là “Tổng đàn” của kẻ địch, vậy thì trong cốc ắt phải có phòng xá mà phòng xá thì ắt phải có ánh đèn.

Cảnh Huệ Khanh cười :

- Đúng, nếu phát hiện sơn cốc nào có ánh đèn thì chắc chắn đó là Thiên Ma cốc.

Nhạc Hạc lấy lương khô ra :

- Chúng ta ăn chút lương khô rồi tiếp tục tìm kiếm.

Hai người ăn chút lương khô, rồi uống một chút nước suối, Cảnh Huệ Khanh cảm thấy thể lực đã hồi phục lại tiếp tục khởi hành lên đường.

Xem tiếp hồi 20 Nhất cổ sinh tử thám đàm long

20. Hồi 20 Nhất Cổ Sinh Tử Thám Đàm Long

Bây giờ đêm đã khuya, vừa nhằm lúc là đêm trăng tròn, ánh trăng rất tỏ, nên cảnh vật xung quanh trông rất rõ ràng, nên đi lại không khó khăn lắm.

Vượt qua mấy ngọn đồi nữa, nhắm chừng ở giữa Cửu Cung sơn, nhưng nhìn xung quanh vẫn không thấy chút ánh đèn nào.

Cảnh Huệ Khanh thở dài :

- Xem tình hình tối nay chắc tìm không ra.

Nhạc Hạc đưa tay chỉ một ngọn đồi cao ở phía bên kia :

- Ngọn đồi đó khá cao, chúng ta lên đó xem sao?

Cảnh Huệ Khanh không phản đối, hai người liền tiến về ngọn đồi đó, họ đi qua một khúc quanh rồi mất hơn nửa giờ nữa mới lên đến đỉnh đồi, nhưng đưa mắt quan sát xung quanh hai người đều cảm thấy thất vọng. Thì ra xung quanh ngọn đồi này đều là những triền núi bằng phẳng theo địa hình đó, xung quanh chắc chắn sẽ chẳng có sơn cốc nào.

Cảnh Huệ Khanh gượng cười :

- Chắc chúng ta đã đi lầm đường!

Nhạc Hạc :

- Hãy đi về hướng Đông một đoạn xem sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Hướng Đông?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy.

Cảnh Huệ Khanh :

- Người cho rằng Thiên Ma cốc nằm ở phía Đông của ngọn núi này ư? Vậy thì ta...

Nhạc Hạc nói :

- Tiểu đệ đang nghĩ, ngọn Cửu Cung sơn này chỉ cách Ngũ Lão hội khoảng ba trăm dặm. Thiên Ma đặt Tổng đàn ở ngọn núi này, có lẽ vì ở đây có khoảng cách rất gần với Ngũ Lão hội mà Ngũ Lão hội cách đây ba trăm dặm về hướng đông, nên rất có thể Thiên Ma cốc sẽ nằm ở hướng Đông của ngọn núi này.

Cảnh Huệ Khanh suy nghĩ một lát gật đầu :

- Được, vậy chúng ta đi về hướng đông, không chừng sẽ gặp may.

Họ đi xuống ngọn đồi theo hướng đông lại vượt qua mấy ngọn đồi và đi khoảng mười mấy dặm, kết cuộc vẫn không gặp may, vẫn không có phát hiện gì.

Bây giờ Cảnh Huệ Khanh lại cảm thấy rất là mệt mỏi, Nhạc Hạc thấy vậy lấy làm ái ngại :

- Tỷ tỷ, hay là chúng ta tìm một sơn động để nghỉ ngơi, sáng mai sẽ tiếp tục tìm kiếm.

Cảnh Huệ Khanh lắc đầu :

- Không! Chấn chấn phải tìm được Thiên Ma cốc trong đêm nay, ta vẫn còn cầm cự được, đừng lo lắng cho ta.

Nhạc Hạc :

- Vậy chúng ta ngồi nghỉ một lát rồi đi tiếp.

Dứt lời liền ngồi xuống một tảng đá lớn, Cảnh Huệ Khanh cũng ngồi xuống, mắt nhìn về hướng đông :

- Không biết phải đi bao xa nữa mới đến triền đông?

Nhạc Hạc :

- Tiểu đệ cũng không biết.

Cảnh Huệ Khanh :

- Từ khi chúng ta vào núi đến giờ, hình như vẫn chưa hề gặp một con đường mòn nào đúng không?

Nhạc Hạc nói :

- Đúng vậy.

Cảnh Huệ Khanh :

- Trong núi này không một bóng người, nếu tìm được một con đường mòn thì chấn chấn có thể tìm ra Thiên Ma cốc.

Nhạc Hạc nói :

- Ý của tỷ tỷ là: Nếu trong ngọn núi này có đường mòn thì nó phải được dựng lên bởi Thiên Ma cốc?

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Đúng vậy.

Nhạc Hạc :

- Vậy lát nữa chúng ta để ý tìm kiếm.

Cảnh Huệ Khanh không lên tiếng nữa mà nhắm mắt lại dựa vào tảng đá để nghỉ ngơi dưỡng thần.

Khoảng một giờ sau, hai người mới đứng dậy tiếp tục đi về hướng đông.

Địa thế trước mắt vẫn rất quanh co khúc khuỷu. Trước mắt họ đều là những cánh rừng rậm rạp và những tảng đá nham nhở.

Hai người lại cố gắng vượt qua mấy ngọn đồi, vẫn không phát hiện được gì, nhưng họ đều không nản chí, cứ ráng tiếp tục tiến tới.

Không biết đã đi được bao nhiêu dặm đường, ánh trăng tròn trên cao bỗng nhiên biến mất, khung cảnh tức thì tối đen như mực.

Cảnh Huệ Khanh dừng bước :

- Trời sắp sáng rồi.

Nhạc Hạc nhìn một lượt xung quanh thấy trời tối như mực :

- Địa thế ở đây hiểm trở, không có ánh trăng rất khó đi lại. Thôi, đợi sáng mai ta sẽ tiếp tục.

Cảnh Huệ Khanh :

- Không, đi thêm một đoạn xem sao, không chừng Thiên Ma cốc đang ở trước mặt không xa!

Nhạc Hạc nói :

- Tỷ tỷ có thể đi tiếp không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Được!

Nhạc Hạc :

- Vậy chúng ta hãy đi thêm một đoạn xem sao.

Họ lại tiếp tục tiến bước.

Đi vòng qua một sườn núi trước mắt là một vách đứng, không còn đường tiến nữa rồi.

Nhạc Hạc nhìn lên vách đứng thở dài :

- Vách đứng này rất khó trèo lên.

Cảnh Huệ Khanh nói :

- Dừng nản chí, cố lên!

Dứt lời bắt đầu leo lên vách đứng.

Nhạc Hạc kéo nàng lại :

- Không, để tiểu đệ lên trước xem sao, tỷ tỷ đứng chờ ở đây đi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Người tưởng rằng ta leo không nổi à?

Nhạc Hạc cười :

- Không phải, tiểu đệ e rằng trên đó chẳng có gì cả, hai người cùng leo lên thì quá phí sức, chẳng thà...

Cảnh Huệ Khanh cắt ngang lời của hắn :

- Ta lại có một cảm giác, lên đến trên đó rất có thể tìm thấy Thiên Ma cốc, để chúng ta cùng leo lên đi!

Dứt lời liền thi triển khinh công, hai người cùng leo lên một lúc.

Nhạc Hạc thấy nàng bỗng nhiên rất sung sức nên cũng nổi hào khí lên thi triển bích hồ công nhanh chóng leo lên.

Vách đứng này cao khoảng trăm trượng, hơi nghiêng vào trong tựa như một thác nước, khí thế rất là hùng vĩ.

Hai người cố hết sức mình leo một hơi đã đến đỉnh vách.

Lúc này chân trời phía đông đã bắt đầu hừng sáng.

Nhạc Hạc hít thở vài cái, quan sát xung quanh mới nhận thấy mình đang đứng trên một đỉnh phong hình móng ngựa, trên đỉnh cây cối thưa thớt nhưng rất nhiều tảng đá như chưa hề có ai đặt chân đến từ thuở khai thiên lập địa!

Cảnh Huệ Khanh vừa leo lên đỉnh phong liền ngồi xuống thở hổn hển, vừa thở vừa nói :

- Có thấy gì không?

Nhạc Hạc :

- Không có.

Cảnh Huệ Khanh :

- Phía trước là gì vậy?

Nhạc Hạc nói :

- Không biết.

Cảnh Huệ Khanh miễn cưỡng đứng dậy, bằng những bước chân mệt mỏi cố gắng đi tới :

- Qua đó xem xem, chúng ta cực khổ cả một đêm, ông trời cũng không nên phụ lòng ta chứ...

Nhạc Hạc vội vàng bước tới dìu nàng, hai người cùng nhau tiến về phía trước.

Trên mặt đất không phải những tảng đá lởm chởm thì là dây leo cở gai rất là khó đi, hai người chậm rãi đi được vài trăm bước mới đến ven phong phía đông, định thần nhìn kỹ, mừng đến nỗi suýt nữa la lên.

Không sai họ đã nhìn thấy một sơn cốc hình thể kỳ lạ và cũng nhìn thấy ánh đèn.

Sơn cốc đã ở trước mặt họ, một tuyết cốc bốn bề là núi, bây giờ trong cốc được bao trùm bởi bóng đêm nhưng vẫn ánh lên vài đốm sáng, quan sát cường độ của đốm sáng đó hình như đáy cốc sâu hơn bảy tám chục trượng.

Rõ ràng đây chính là Thiên Ma cốc!

Cảnh Huệ Khanh mừng đến quên cả mệt mỏi phấn khởi nói :

- Người xem cảm giác của ta không sai chứ!

Nhạc Hạc cũng rất phấn khởi cười nói :

- Đúng vậy chúng ta mau xuống dưới xem sao.

Dứt lời liền tìm đường đi xuống.

Cảnh Huệ Khanh kéo hần ngồi xuống, cười nói :

- Đừng vội, đợi trời sáng rồi quan sát cho kỹ càng, xong xuống dưới cũng không muộn, bây giờ chúng ta nên nghỉ ngơi một lát để hồi sức.

Nhạc Hạc thấy cũng có lý liền dựa vào một tảng đá lớn duỗi thẳng hai chân, ngồi tựa lưng rất thoải mái mỉm cười :

- Hôm nay là ngày mười lăm tháng ba, đệ nghị cùng lắm là nửa tháng nữa nỗi oan của tiểu đệ sẽ được sáng tỏ, gia sư cũng không cần bị giam giữ thể tiểu đệ!

Cảnh Huệ Khanh :

- Người chuẩn bị hành động thế nào?

Nhạc Hạc :

- Nơi đây cách Ngũ Lão phong chỉ khoảng ba trăm dặm, nên tiểu đệ nghĩ rằng nên thông báo với Ngũ Lão hội trước đã, yêu cầu họ chi viện cho chúng ta.

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Đúng, sau khi xác định sơn cốc này đúng là Thiên Ma cốc, chúng ta không được manh động làm động ổ họ.

Nhạc Hạc :

- Sơn cốc này chắc chắn chính là Thiên Ma cốc, bây giờ điều cần biết là Thiên Ma là ai? Và hắn có phải là hung thủ đã sát hại Ngũ lão hay không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Không đơn giản đâu, phải lên vào trong cốc mới xác minh được, mà lên vào trong đó lỡ bị phát hiện thì sẽ làm động ổ.

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy, nhưng nếu không vào hang cọp thì làm sao bắt được cọp con?

Cảnh Huệ Khanh trầm tư giây lát :

- Hãy quan sát kỹ rồi tính sau, nếu thấy không dễ lên vào sẽ tính cách khác...

Đang bàn bạc trời đã hừng sáng.

Tình thế trong tuyệt cốc cũng từ từ nhìn được rõ hơn chỉ thấy trong cốc là một lòng chảo, tứ bề đều là vách đứng như những tấm bình phong, hình như không có một con đường nào thông với bên ngoài.

Còn một điều lạ hơn nữa. Trong cốc chỉ có ba gian nhà nhỏ.

Ba gian nhà đó được xây ở giữa lòng chảo là ba gian nhà tranh rất bình thường, so với trong trí tưởng tượng của họ lúc này thật khác xa một trời một vực.

Hai người liền chưng hửng.

Nhạc Hạc chưng hửng một hồi lâu mới ngạc nhiên lên tiếng :

- Ủa, đây là Thiên Ma cốc sao?

Cảnh Huệ Khanh chán nản lắc đầu :

- Không, đây chắc chắn không phải là Thiên Ma cốc, chúng ta đã lầm rồi!

Nhạc Hạc gượng cười :

- Hừ! Ánh đèn phát ra từ ba gian nhà tranh đã làm chúng ta mừng hụt!

Cảnh Huệ Khanh :

- Thật không ngờ trong tuyệt cốc này lại có người cư ngụ, thật là chuyện lạ...

Nhạc Hạc :

- Xem có vẻ là những tiểu gia?

Cảnh Huệ Khanh :

- Ủ!

Nhạc Hạc :

- Không biết đường vào ở đâu, nếu không chúng ta có thể vào cốc để hỏi thăm.

Cảnh Huệ Khanh :

- Bỏ đi, nếu họ biết Thiên Ma cốc ở đâu, Thiên Ma đâu có để họ ở đây, chúng ta hãy về thôi!

Dứt lời, liền cất bước quay về.

Nhạc Hạc đuổi theo :

- Đi đâu vậy?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đi qua bên kia xem sao.

Họ đi theo hướng Nam, thấy có một cánh rừng trải dài xuống chân phong, hai người liền đi xuyên qua cánh rừng mà tìm đường đi xuống.

Đi gần một tiếng đồng hồ mới đến chân phong, đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy trước mặt toàn là những cây cổ thụ mọc trọc trời, che khuất cả ánh nắng, thì ra là một cánh rừng nguyên thủy.

Cảnh Huệ Khanh :

- Chúng ta đi một đoạn xem sao, lúc này từ trên đỉnh phong nhìn xuống hình như phía trước có vài ngọn phong rất cao.

Vừa nói xong liền đi vào trong cánh rừng.

Nhạc Hạc sợ trong rừng có thú dữ, liền rút kiếm ra đi trước nàng để mở đường.

Cây cối trong rừng rất rậm, tràn đầy vẻ âm u huyền bí.

Nhạc Hạc vùng kiếm mở đường mà tiến, đi khoảng nửa đoạn đường, tầm nhìn bỗng nhiên mở rộng trước mặt xuất hiện một ngọn phong khác rất cao.

Dưới chân phong có một con đường mòn do sức người tạo ra.

Hai người đến trước con đường mòn, phát hiện con đường mòn ấy dẫn đến phía sau ngọn phong khúc khuỷu dẫn ra tuyệt cốc ở cánh rừng bên kia, Nhạc Hạc lên tiếng :

- Con đường mòn này chắc là do những hộ tiều phu sống trong tuyệt cốc dựng nên.

Cảnh Huệ Khanh :

- Không sai!

Nhạc Hạc :

- Đi theo con đường mòn này chắc là dẫn vào trong tuyệt cốc nhưng...

Bỗng nhiên sắc mặt của hắn lộ vẻ dăm chiêu :

- Tại sao những hộ đó lại phải chọn tuyệt cốc để làm nơi sinh sống?

Cảnh Huệ Khanh :

- Có một số người, thích cảnh sống riêng lẻ.

Nhạc Hạc :

- Nhưng nếu những hộ đó là tiều phu thì không nên ở trong tuyệt cốc đó, vì phải gánh vác củi xuống núi rất là bất tiện!

Cảnh Huệ Khanh :

- Biết đâu không phải là tiều phu mà là hộ săn.

Nhạc Hạc lắc đầu :

- Trong núi này không có thú dữ sao lại có hộ săn?

Cảnh Huệ Khanh mỉm cười :

- Sao người biết không có thú dữ?

Nhạc Hạc :

- Chúng ta ở trong núi đã hơn một đêm đâu hề thấy...

Vừa nói đến đây, đột nhiên thay đổi sắc mặt, nhanh chóng kéo nàng lùi về phía sau, cúi xuống ẩn vào trong bóng râm.

Về mặt Cảnh Huệ Khanh đầy ngạc nhiên, khẽ hỏi :

- Việc gì vậy?

Nhạc Hạc khẽ đáp :

- Có người đến!

Quả nhiên vừa dứt lời, đã thấy có hai bóng người xuất hiện trên con đường mòn.

Hai người này đang sánh vai cùng đi với nhau bước nhanh vào tuyết cốc.

Trang phục hai người rất kiểu cách, một người đầu đội anh hùng mũ, mình mặc trường màu, chân mang giày báo, đeo một thanh kiếm ở lưng. Còn người kia là một đạo sĩ mình mặc đạo bào bát quái mới tinh, chân mang giày đỏ vớ trắng, lưng đeo một cây phát trần.

Chỉ cần nhìn sơ liền nhận ra họ là người trong chốn võ lâm.

Nhân vật võ lâm xuất hiện trong chốn võ lâm không phải là chuyện lạ, nhưng bất cứ người nào khi nhìn thấy bộ mặt của họ đều phải hoảng sợ giật mình.

Khi Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh nhìn thấy bộ mặt của họ đã giật mình nhảy lên, suýt nữa đã la lớn.

Thì ra trên mặt của họ đều có đeo một chiếc mặt nạ quỷ trông rất là rùng rợn.

Đó không phải là dị dung thuật mà là dùng chiếc mặt nạ quỷ để che giấu bộ mặt thật mà thôi.

Phương pháp dùng chiếc mặt nạ vô cùng rùng rợn để che giấu bộ mặt thật này, trên giang hồ ít người sử dụng, thông thường muốn che giấu diện mạo nếu không dùng vải đen để phủ mặt thì sử dụng dị thuật hay đeo chiếc mặt nạ da người, không bao giờ đeo chiếc mặt nạ rùng rợn như thế.

Nhưng nhứt tặc nhứt đạo này lại đeo chiếc mặt nạ như vậy.

Họ sánh vai mà đi không hề lên tiếng nói chuyện, chớp mắt đã đi vào tuyết cốc, đi vào cánh rừng ở chốn phong.

Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh theo dõi họ đến khi họ biến mất vào cánh rừng, liền kinh ngạc nhìn nhau một hồi lâu, Nhạc Hạc mới lên tiếng bằng giọng nói rất là kinh ngạc :

- Quái lạ, họ là ai? Tại sao lại đeo những chiếc mặt nạ quỷ?

Sắc mặt của Cảnh Huệ Khanh trở nên rất nghiêm nghị :

- Họ đeo mặt nạ quỷ là không muốn để người khác nhận ra bộ mặt thật của họ, theo ta rất có thể họ là người của Thiên Ma.

Nhạc Hạc hoài nghi :

- Nhưng họ vào trong tuyết cốc để làm gì?

Cảnh Huệ Khanh :

- ...

- Nếu nơi đến của họ đúng là tuyết cốc, thì tuyết cốc đó lại rất có thể là Thiên Ma cốc hay sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu không họ vào tuyết cốc để làm gì chứ?

Nhạc Hạc :

- Chúng ta theo dõi họ xem sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Được!

Hai người vừa định đứng lên bỗng nhiên lại đồng loạt cúi xuống.

Vì trên đường mòn lại có người xuất hiện.

Lần này chỉ có một người, hắn cũng ăn mặc như người trong chốn vô lâm. Trên mặt cũng có đeo chiếc mặt nạ quý.

Tình hình xảy ra cũng giống như hai người lúc nãy, hắn bước rất nhanh, nhanh chóng biến mất vào cánh rừng ở phía ngoài tuyệt cốc.

Nhạc Hạc nói khẽ :

- Người này cũng có đeo mặt nạ quý, lại không đi chung với hai người lúc nãy, chẳng lẽ họ đến từ nhiều nơi khác nhau?

Cảnh Huệ Khanh :

- Người đoán đúng rồi!

Nhạc Hạc :

- Ồ!...

Cảnh Huệ Khanh :

- Người quên rằng hôm nay là ngày mười lăm tháng ba à?

Nhạc Hạc :

- Đúng rồi, lúc sắp chết Phạm Quế Anh bảo rằng Cửu Cung sơn Thiên Ma cốc ngày mười lăm tháng ba, vậy chắc chắn có nghĩa là vào ngày mười lăm tháng ba Thiên Ma sẽ mở đại hội tại đây!

Cảnh Huệ Khanh mỉm cười :

- Cho nên bây giờ ta đã có thể khẳng định tuyệt cốc đó chính là Thiên Ma cốc.

Nhạc Hạc vui mừng :

- Được! Lần này không lầm nữa! Chúng ta đã kiếm đúng chỗ.

Nói đến đây lại thấy người xuất hiện trên con đường mòn, người này là một lão hòa thượng, trên mặt cũng đeo chiếc mặt nạ quý, cũng nhanh chân bước ngang qua trước mặt Nhạc Hạc hai người, đi vào cánh rừng.

Sau khi Nhạc Hạc nhìn lão hòa thượng đi vào cánh rừng liền hoảng sợ hỏi :

- Lão hòa thượng này trông rất quen mắt, hình như tiểu đệ đã gặp qua ở đâu rồi thì phải.

Cảnh Huệ Khanh :

- Có thể nào là Thiếu Lâm hòa thượng?

Nhạc Hạc biến sắc :

- Nếu như Thiếu Lâm hòa thượng cũng là người của Thiên Ma thì thật là điều ghê gớm.

Cảnh Huệ Khanh :

- Xem kia, lại có hai người nữa!

Hai người xuất hiện lần này, một người là lão ăn mày, người kia là một lão bà, họ cũng đeo chiếc mặt nạ quý.

Nhạc Hạc chờ đến khi họ đi vào cánh rừng mới lên tiếng :

- Xem ra hôm nay có khá đông người đi vào trong Thiên Ma cốc, chúng ta khó mà đi vào trong thám thính được.

Nói đến đây bỗng nhiên mặt hắn sáng lên cười nói :

- Có cách rồi.

Cảnh Huệ Khanh mỉm cười :

- Ta biết người đang nghĩ gì, việc đó rất là nguy hiểm ta không tán thành!

Nhạc Hạc :

- Ý của tỷ tỷ là...

Cảnh Huệ Khanh :

- Chúng ta không cần vào cốc, chút nữa tóm đại một tên rồi áp giải đến Ngũ Lão hội thì được rồi.

Nhạc Hạc :

- Nhưng nếu hấn kín miệng như gã Âu Dương Trường Phong, thà chết không chịu cung khai?

Cảnh Huệ Khanh :

- Dùng cực hình chắc chắn hấn phải cung khai.

Nhạc Hạc nói :

- Tiểu đệ nghĩ rằng phải vào cốc để hiểu rõ sâu sát hơn, nhưng tỷ tỷ không cần vào theo tiểu đệ...

Cảnh Huệ Khanh cất ngang :

- Người muốn ta đến Ngũ Lão hội để cầu viện đúng không?

Nhạc Hạc gật đầu :

- Đúng vậy, nếu làm như vậy thì dù tiểu đệ có thất thủ bị bắt cũng không hề gì.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta dám khẳng định rằng người vào đến Thiên Ma cốc, lập tức sẽ bị phát hiện.

Nhạc Hạc :

- Không đâu, chỉ cần tìm được một người có thân hình giống tiểu đệ thì được rồi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu như vừa vào cốc thì gỡ mặt nạ quỷ ra, người sẽ làm gì?

Nhạc Hạc mỉm cười :

- Khuôn mặt của tiểu đệ đã được dị dung, họ không thể nhận ra tiểu đệ chính là Nhạc Hạc.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nhưng khi họ phát hiện người là người lạ, thì dù người có là Nhạc Hạc hay không cũng thế thôi.

Nhạc Hạc van xin :

- Tỷ tỷ, dù sao đi nữa chúng ta đã tìm ra Thiên Ma cốc thì hãy vào trong để thám thính cho biết, tỷ tỷ nghe lời tiểu đệ một lần đi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta sợ người sẽ gặp nguy hiểm.

Nhạc Hạc :

- Tiểu đệ sẽ tùy cơ ứng biến, nếu như gặp tình huống xấu lập tức tìm kế thoát thân.

Cảnh Huệ Khanh :

- E rằng sẽ rất khó khăn.

Nhạc Hạc :

- Cũng không sao, chưa hẳn họ dám giết tiểu đệ vì lúc đó trong tay của tỷ tỷ cũng đang giữ một con tin.

Cảnh Huệ Khanh trầm ngâm yên lặng.

Nhạc Hạc :

- Lát nữa nếu gặp một người có thân hình giống như tiểu đệ, chúng ta cứ làm như vậy.

Đến đây hắn nói khê vào tai Cảnh Huệ Khanh kế hoạch của mình.

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Thôi được, nhưng ngươi phải rất cẩn thận, phải coi trọng tính mạng của mình.

Nói đến đây lại thấy một người đeo mặt nạ quỷ xuất hiện trên con đường mòn.

Đó là một gã mập nhưng hành động nhanh nhẹn giống như một luồng gió chớp nhoáng đã đi hết con đường mòn, vào sâu trong rừng.

Cảnh Huệ Khanh nói khê :

- Người thứ mấy rồi?

Nhạc Hạc :

- Thứ bảy.

Cảnh Huệ Khanh :

- Những người đến đây hôm nay hình như tuổi tác đều rất lớn, muốn tìm một người có thân hình giống người chắc không dễ dàng đâu.

Nhạc Hạc :

- Tiểu đệ tin rằng người của Thiên Ma đều lớn tuổi, chờ chút nữa xem sao.

Cảnh Huệ Khanh cười :

- Chúng ta thỏa thuận với nhau nếu người đến là một cô nương, thì ta sẽ thay ngươi đi vào trong cốc.

Nhạc Hạc lắc đầu :

- Không được, tỷ tỷ không được mạo hiểm như vậy!

Cảnh Huệ Khanh mỉm cười :

- Theo ta thì... kìa, lại thêm một người nữa!

Nhạc Hạc tưởng rằng người đến quả thật là một cô nương liền hoảng hốt, nhưng khi nhìn rõ người đến là đàn ông, mới thở dài yên tâm.

Đến lúc nhìn rõ thân hình và phục sức của hắn liền vui mừng nói khê :

- Người này thích hợp đấy, chúng ta làm theo kế hoạch.

Dứt lời liền lén lút núp sau một cây cổ thụ.

Nháy mắt người đó đã đến gần. Trên khuôn mặt của hắn, đương nhiên cũng có đeo một chiếc mặt nạ quỷ, thân hình của hắn quả thật hao hao giống Nhạc Hạc, hình như là một thanh niên.

Cảnh Huệ Khanh cảm thấy đã chọn đúng đối tượng, lập tức ngả xuống la lên :

- Cứu mạng! Cứu mạng!

Gã thanh niên đeo mặt nạ vừa nghe được tiếng kêu cứu khê rùng mình, liền dừng bước đưa mắt hướng về chỗ phát ra tiếng kêu, quát lớn :

- Ai đó!

Đôi mắt sau chiếc mặt nạ phát ra nguồn sáng lạnh người.

Cảnh Huệ Khanh phát ra tiếng kêu đau đớn :

- Cứu mạng, ta bị rắn độc cắn!

Gã thanh niên nghe vậy liền theo hướng phát ra tiếng kêu và đến cạnh Cảnh Huệ Khanh thấy nàng nằm dưới đất không ngừng rên rỉ liền kinh ngạc hỏi :

- Cô nương là ai sao lại đến đây?

Cảnh Huệ Khanh làm ra vẻ rất đau đớn :

- Ta... đến đây để tìm phụ thân, lúc nãy khi đi đến đây... sơ ý dẫm lên một con rắn độc...

Gã thanh niên kinh ngạc quan sát nàng lại hỏi :

- Bị cắn ở đâu?

Cảnh Huệ Khanh chỉ vào gót chân trái :

- Đây nè, đây nè...

Gã thanh niên cúi xuống đỡ chân của nàng lên :

- Để ta xem xem...

Hắn định cởi giày cho nàng, “bùng” cảm dưới đã bị đá một chân, tức thì ngã mình ngã ra sau.

Nhạc Hạc liền phóng ra từ phía sau cây cổ thụ dừng kiếm kê vào yết hầu của hắn trầm giọng :

- Không được la nếu không sẽ mất mạng!

Gã thanh niên nằm yên không dám cử động, nhưng lại lạnh lùng lên tiếng :

- Hừ! Thì ra là quỷ kế!

Nhạc Hạc :

- Tỷ tỷ, điểm huyết hắn!

Cảnh Huệ Khanh liền đứng dậy, dùng chỉ điểm vào tê huyết của hắn, mỉm cười :

- Không sai, là quỷ kế đó, xin lỗi, xin lỗi!

Nhạc Hạc thấy hắn đã không thể cử động liền rút gươm lại rồi dùng tay ôm hắn lên :

- Chúng ta hãy vào trong kia để mà hành sự.

Dứt lời cả hai đều liền phóng vào trong rừng.

Chạy được vài trăm bước, nhắm chừng đã cách xa con đường mòn mới thả hắn rồi gỡ chiếc mắt nạ quỷ.

Khuôn mặt thật của hắn là một khuôn mặt khá khôi ngô.

Nhạc Hạc lại rút kiếm kê vào yết hầu của hắn rồi dùng tay giải huyết, chốc lát hắn liền tỉnh lại.

Thần sắc của gã thanh niên rất là bình tĩnh, cười nói :

- Các người muốn gì?

Nhạc Hạc :

- Người hãy nghe ta hỏi!

Gã thanh niên :

- Ta sẽ không khai gì đâu!

Cảnh Huệ Khanh :

- Tuổi người còn trẻ, nếu phải chết đi người không thấy tiếc sao?

Gã thanh niên cười :

- Không, ta trên không phụ mẫu dưới không thê tử, có gì đâu mà tiếc.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đối với những người không sợ chết nhưng ta cũng có một biện pháp riêng để đối phó.

Gã thanh niên :

-Ồ!

Cảnh Huệ Khanh :

- Bọn ta sẽ chặt đứt một tay một chân của ngươi, rồi móc mắt sau đó sẽ tha ngươi đi.

Gã thanh niên :

- Vậy thì cứ ra tay đi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ngươi không đắn đo chút nào à?

Gã thanh niên :

- Không cần.

Khanh Huệ Khanh :

- Thiên Ma có gì hay ho, đáng để cho ngươi trung thành như vậy.

Gã thanh niên im lặng...

Cảnh Huệ Khanh :

- Ngươi cứ nói ra một lý do đi nếu thấy đúng bọn ta sẽ không làm khó ngươi nữa!

Gã thanh niên cười :

- Đại trượng phu không thể lưu phương bách thế, cũng phải đi xú vạn niên, đó chính là lý do khiến ta gia nhập và trung thành với Thiên Ma, ổn không?

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng :

- Ngươi còn trẻ, tiền đồ còn rất sáng lạng, nếu có thể cải tà quy chánh, lo vì không thể lưu phương bách thế.

Gã thanh niên cười ha hả :

- Cô nương, mỗi người có chí hướng khác nhau, không cần dạy đời!

Cảnh Huệ Khanh :

- Xem tướng mạo của ngươi cũng khá lắm chứ, ai ngờ lại là loại người tự chịu sa đọa.

Rồi quay lại nói với Nhạc Hạc :

- Hạc đệ! ngươi ra tay đi!

Nhạc Hạc liền ra tay cởi áo của hắn, vừa cời vừa hỏi :

- Ngươi giữ chức vụ gì trong Thiên Ma cốc?

Gã thanh niên không hiểu tại sao hắn lại cởi áo của mình ngạc nhiên nói :

- Tại sao ngươi lại cởi áo của ta?

Nhạc Hạc :

- Ngươi trả lời câu hỏi của ta trước đã.

Gã thanh niên lắng nhìn hắn giây lát bỗng nhiên tỉnh ngộ cười :

- À! Ta hiểu rồi, người định giả dạng ta để vào Thiên Ma cốc?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy.

Gã thanh niên cười :

- Thật là thú vị.

Nhạc Hạc :

- Đâu chỉ thú vị mà thôi!

Gã thanh niên :

- Nhưng người không biết ta là ai làm thế nào để giả dạng ta?

Nhạc Hạc :

- Ta sẽ có cách.

Hắn cởi áo quần và đôi giày của đối phương ra và moi hết đồ đạc trong túi áo của đối phương ra để xem xét tỉ mỉ.

Phát hiện có một vật rất lạ đó là một chiếc mặt nạ quỷ nhỏ xíu được đúc bằng vàng, cỡ bàn tay của một đứa bé, trên trán của chiếc mặt nạ có đúc một chữ “phó”, phía trên có thắt một sợi dây chuyền vành hình thức rất là tinh xảo, nhưng lại không tạo cho người xem một cảm giác đẹp đẽ, mà là rùng rợn.

Hắn cầm chiếc mặt nạ quỷ đó lật qua lật lại xem kỹ càng rồi cười :

- Có vật này trong tay, có lẽ sẽ không trở ngại gì khi đi vào cốc.

Gã thanh niên cười bí hiểm :

- Người cho rằng đó là vật gì?

Nhạc Hạc :

- Là vật để chứng minh thân phận của người, trên chiếc mặt nạ này có một chữ “phó”, chứng tỏ rằng đại loại người là phó đường chủ hay Phó hương chủ gì đó của “Thiên Ma bang”.

Gã thanh niên :

- Còn gì nữa?

Nhạc Hạc :

- Vì các người đều có đeo một chiếc mặt nạ quỷ nên khi vào đến Thiên Ma cốc, thì chiếc mặt nạ quỷ nhỏ xíu này sẽ được dùng làm tín vật để biện minh thân phận...

Gã thanh niên cười :

- Người thông minh lắm.

Nhạc Hạc không đếm xỉa sự mỉa mai của hắn, cầm áo quần và đôi giày của hắn lên, đi vào trong rừng.

Không bao lâu khi hắn từ trong rừng đi ra đã mặc vào người của gã thanh niên.

Đương nhiên trên mặt cũng đeo một chiếc mặt nạ quỷ.

Hắn ném quần áo của mình cho người thanh niên rồi mỉm cười nói với Cảnh Huệ Khanh :

- Có giống không?

Cảnh Huệ Khanh mỉm cười :

- Giống lắm, nhưng đây chỉ là giải pháp tạm thời mà thôi, nếu vị bằng hữu này không chịu giúp đỡ người không thể ở Thiên Ma cốc quá lâu.

Nhạc Hạc :

- Tiểu đệ không có ý định ở lâu trong đó, khi đạt mục đích lập tức lui ra.

Gã thanh niên cười lạnh lùng :

- Người nghĩ rằng Thiên Ma cốc là một nơi có thể đi lại thoải mái hay sao?

Nhạc Hạc trầm giọng, cười nói :

- Nếu ta chết ở Thiên Ma cốc thì người cũng khó sống.

Gã thanh niên :

- Ta không sợ chết.

Nhạc Hạc :

- Bị chặt một tay một chân người cũng không sợ?

Gã thanh niên :

- Đúng vậy.

Nhạc Hạc cười :

- Ta thật nể phục người.

Hắn giao thanh kiếm của mình cho Cảnh Huệ Khanh.

Sau đó liền đeo thanh kiếm của gã thanh niên vào mình :

- Tỷ tỷ, tiểu đệ đi đây, tỷ tỷ nhớ làm đúng theo kế hoạch nhé.

Cảnh Huệ Khanh căn dặn :

- Cẩn thận nha.

Nhạc Hạc gật đầu rồi cất bước đi ngược về phía ngọn đồi.

Khi về đến ngọn đồi hắn không đi vào con đường mòn ngay mà lại ẩn núp sau một cây cổ thụ.

Hắn ở đó chờ đợi chờ đến khi có người của Thiên Ma xuất hiện, hắn sẽ theo dõi phương đi vào trong cốc. Chờ một lát, quả nhiên lại có một người xuất hiện.

Người đó đầu đội nón lá mặc một chiếc áo bào màu xám, trên mặt cũng đeo một chiếc mặt nạ quỷ, nhìn dáng người đó là một ông lão.

Nhạc Hạc chờ đối phương sắp đi vào cánh rừng ở bên ngoài tuyết cốc, lập tức lách mình ra, khum lưng đi nhanh vào con đường mòn, sau đó mới ngược đầu ưỡn ngực làm ra vẻ rất tự nhiên rồi đi tiếp.

Hắn đi rất nhanh khi vào đến cánh rừng, chỉ con cách ông lão chỉ còn khoảng bốn, năm trượng mà thôi.

Ông lão đội nón phát hiện có người đi sau liền quay lại nhìn vì thấy hắn cùng có đeo mặt nạ quỷ, tưởng rằng là người của mình liền gật đầu chào nhưng không hề lên tiếng tiếp tục bước tới.

Nhạc Hạc bước nhanh đến sau lưng ông ta lên tiếng :

- Hôm nay trời tốt quá chắc không mưa đâu...

Ông lão đội nón ừ nhe một tiếng.

Nhạc Hạc nói tiếp :

- Chắc có nhiều người đã đến rồi?

Ông lão đội nón lại ừ nhẹ một tiếng.

Nhạc Hạc mong rằng lão sẽ lên tiếng liền cười nói :

- Đeo chiếc mặt nạ này thật không thoải mái, chúng ta gặp mặt nhưng không hề biết đối phương là ai...

Cuối cùng ông lão đội nón cũng lên tiếng, lạnh nhạt :

- Nếu như lão không nhìn lầm, lão đệ đây chắc là Trương phó hương chủ “Lăng Tử Trương Thanh”?

Nhạc Hạc cười :

- Đôi mắt của lão huynh thật lợi hại!

Ông lão đội nón :

- Trong mười tám vị Chánh Phó hương chủ của bốn bang thì lão đệ người có tuổi tác trẻ nhất, nghe nói người rất được Bang chủ trọng dụng?

Nhạc Hạc :

- Không dám.

Ông lão đội nón :

- Bên các người thế nào rồi?

Nhạc Hạc không biết lão nói về việc gì nên hàm hồ trả lời :

- Tạm ổn, tạm ổn.

Ông lão đội nón :

- Người có biết lần này Bang chủ triệu chúng ta vào cốc họp để bàn việc gì?

Nhạc Hạc hỏi lại :

- Lão biết không?

Ông lão đội nón lắc đầu :

- Lão phu không biết.

Nhạc Hạc :

- Theo ta, có thể có quyết định quan trọng cần tuyên bố.

Ông lão đội nón gật đầu.

Nhạc Hạc :

- Việc của Âu Dương Trường Phong, chắc lão biết rồi chứ?

Ông lão đội nón :

- Không biết, hấn sao rồi?

Nhạc Hạc :

- Hấn tiêu rồi.

Ông lão đội nón nói :

- Tại sao?

Nhạc Hạc :

- Hấn không cẩn thận bị Nhạc Hạc biết được thân phận nên Bang chủ đã ra lệnh cho Tư Mã Như Long đến trừ khử hấn.

Ông lão đội nón ngạc nhiên :

- Ô! Có việc này à? Vậy Nhạc Hạc đã biết được các tổ chức Thiên Ma bang của chúng ta rồi à?

Nhạc Hạc :

- Có thể.

Ông lão đội nón :

- Lão phu hiểu rồi.

Nhạc Hạc :

- ...

Ông lão đội nón :

- Đây chính là nguyên nhân mà Bang chủ triệu tập Thiên Ma đại hội.

Nhạc Hạc :

- Nghĩa là sao?

Ông lão đội nón :

- Tên đã nằm trên cung phải bắn thôi!

Nhạc Hạc :

- Lão muốn nói...

Ông lão đội nón :

- Bí mật của bốn bang đã bị lộ, cần tiên hạ thủ vi cường, lão đoán rằng Bang chủ đã quyết định khởi sự.

Nhạc Hạc :

- Khởi sự như thế nào?

Ông lão đội nón không nói tiếp.

Vì lúc đó hai người đã đến trước một cái thác nước. Thác nước này rộng khoảng năm trượng từ trên cao mấy chục trượng đổ xuống, trông giống như một bức màn tre, cảnh sắc rất là đáng lệ.

Trước thác nước, đang có một ông lão ăn mặc như tiều phu cúi cúi xuống mài lưỡi búa trên một tảng đá.

Trên mặt của lão cũng có đeo chiếc mặt nạ quỷ.

Lão cúi đầu mài chậm rãi, mặc kệ ông lão đội nón và Nhạc Hạc đang bước gần như không hề trông thấy.

Ông lão đội nón lớn tiếng :

- Lão huynh lưỡi búa của lão bén chưa?

Lão tiều phu vẫn cúi đầu mài lưỡi búa lên tiếng :

- Lão cần gì?

Ông lão đội nón :

- Mua lưỡi búa của lão.

Lão tiều phu :

- Giá tiền?

Ông lão đội nón :

- Ba trăm lượng.

Lão tiều phu ngừng công việc, đưa tay phải ra.

Ông lão đội nón lấy ra một chiếc mặt nạ quỷ bằng vàng nhỏ xíu ném cho lão tiều phu.

Lão tiều phu đón lấy rồi xem xét tỉ mỉ.

Nhạc Hạc nghĩ thầm :

- May là mình đi theo ông lão đội nón này, nếu không vừa đến đây đã bị lộ thân phận.

Hắn cũng lấy chiếc “mặt nạ vàng” ra, chuẩn bị giao cho lão tiều phu kiểm tra, rồi quan sát xung quanh thấy xung quanh thác nước không hề có ngõ đi, lại thầm nghĩ :

- Xung quanh đây không hề có đường đi, sau khi kiểm chứng tin vật sẽ vào Thiên Ma cốc bằng ngõ nào?

Đang nghĩ thầm thì thấy lão tiều phu đã giao trả chiếc “mặt nạ vàng” cho ông lão đội nón :

- Vào đi!

Ông lão đội nón nhận lại chiếc “mặt nạ vàng”, liền nhún chân phóng vào phía dưới thác nước, giống như một con cá bay, chớp nhoáng thác nước trở lại hình dạng cũ.

Nhạc Hạc thấy vậy mới hiểu ra nghĩ thầm :

- Thì ra là một thủy liên động.

Lão tiều phu thấy ông lão đội nón đã vào động, liền quay lại nhìn hắn :

- Tín vật của người đâu?

Nhạc Hạc liền ném chiếc “mặt nạ vàng” cho lão.

Lão tiều phu đón lấy nhưng không kiểm tra, đôi mắt sáng vẫn lảng nhìn “khuôn mặt” của hắn bằng giọng nói nghiêm nghị :

- Ai bảo các người đi chung với nhau?

Nhạc Hạc thầm hoảng hốt nhưng vẫn ra vẻ bình tĩnh :

- Có gì không đúng?

Lão tiều phu :

- Trái với qui định!

Nhạc Hạc cười :

- Trước bọn ta, không có ai đi chung vào cốc sao?

Lão tiều phu :

- Có nhưng họ là một chánh một phó, còn người với lão lại không phải?

Nhạc Hạc :

- Cũng không trách ta được!

Lão tiều phu :

- Tại sao?

Nhạc Hạc :

- Tại hạ đi đến nửa đường vừa thấy lão từ trong rừng bước ra...

Lão tiều phu ngạc nhiên hỏi :

- Lão từ trong rừng bước ra?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy, lão vào rừng để xả hơi nên tại hạ mới đuổi kịp lão... có thể nói đây là lỗi của tại hạ sao?

Lão tiều phu không lên tiếng nữa, kiểm tra chiếc mặt nạ vàng một lượt rồi ném trả cho hắn, phất tay :

- Vào đi!

Nhạc Hạc nhận lại chiếc mặt nạ vàng, liền phóng mình nhảy vào thác nước.

Qua khỏi thác nước định thần nhìn kỹ, thấy mình đang ở trong một con đường hầm u tối, nhìn vào trong thấy đường hầm khúc chiết uyển chuyển, phía trên có nhiều nhũ thạch hình thù quái dị, có lẽ đây là một con đường hầm thiên nhiên.

Hắn do dự giây lát rồi cất bước đi vào.

Đã khoảng hơn hai mươi trượng đường hầm bỗng trở nên bằng phẳng, từ đường hầm thiên nhiên chuyển qua đường hầm nhân tạo, thì ra con đường hầm dẫn vào tuyệt cốc này, là do sức người tạo nên.

Hắn tiếp tục đi vào, trong lòng càng lúc càng khẩn trương vì hắn biết rằng hôm nay đi vào Thiên Ma cốc, nguy hiểm gấp mười lần so với hang cọp, là giây phút quyết định sự thành bại sinh tử.

Nhưng dù khẩn trương đến đâu hắn cũng không hề có ý thoái lui, ngược lại càng đi nhanh hơn nữa.

Đi sau khoảng ba trăm bước, phía trước bỗng nhiên có ánh sáng, thì ra đã đến tuyệt cốc chỉ thấy trong cốc mặt đất bằng phẳng, thảm cỏ mịn màng, các loại hoa dại nở rộ như gấm, cảnh sắc rất ư mỹ miều, tựa như thế ngoại đào nguyên.

Đưa mắt nhìn tới thấy có ba căn nhà lá kia chỉ cách hắn có vài trăm trượng. Lại một điều là lúc đó xung quanh không một bóng người, những người kéo nhau vào cốc lúc này hình như đều đã vào trong những căn nhà lá.

Nhạc Hạc biết rằng bắt đầu từ bây giờ phải hết sức cẩn thận không thể nào đi sai một bước, nếu không tánh mạng sẽ nguy hiểm, liền hít thở một hơi thật dài để ổn định tinh thần đang lúc khẩn trương, rồi bước nhanh đến gần ba căn nhà lá.

Quả thật hắn không dám tin rằng ba căn nhà lá trước mặt lại là Tổng đàn của Thiên Ma bang, nhưng nhìn xung quanh cả cốc không hề có một gian nhà khác.

Chẳng lẽ tuyệt cốc này chỉ vừa mới được Thiên Ma phát hiện nên chưa kịp khởi công xây dựng nhà cửa?

Hắn vừa đi vừa suy nghĩ, chốc lát đã đến trước cửa những căn nhà lá.

Ba căn nhà lá sắp thành hàng ngang, tất cả cửa lớn cửa sổ đều đóng kín, bên trong yên lặng không một tiếng động!

Trong lòng Nhạc Hạc tràn đầy hoài nghi nhưng không dám do dự, liền đến gõ cửa căn nhà lá ở giữa.

- Vào đi!

Một giọng nói trầm lạnh lạnh lùng vang lên!

Nhạc Hạc nghe thấy tiếng trả lời trong lòng nhẹ nhõm một ít, liền đẩy cửa bước vào trong.

Bên trong, có một người ngồi ngay giữa nhà!

Trên mặt hắn cũng đeo một chiếc mặt nạ quỷ, mặc một chiếc bào màu vàng, lưng thắt dây đỏ, quan sát thân hình của hắn thì là một người trung niên, thái độ lạnh lùng trầm tĩnh, sắc mặt uy nghi rợn người.

Nhạc Hạc thấy trong nhà chỉ có một mình hắn, liền cảm thấy lo lắng vì hắn không biết đối phương là ai thì không thể tiếp chuyện với đối phương, nên hắn lo lắng đến toát mồ hôi lạnh.

Người áo vàng kia hình như chưa phát giác về bối rối của hắn, thấy hắn đã đi vào liền mở một chiếc hộp để ở trên bàn bên cạnh, lấy một chiếc khăn vàng ra ném cho hắn :

- Cột vào cánh tay trái, lập tức đến trình diện tại Thiên Ma động!

Nhạc Hạc đón lấy chiếc khăn vàng rồi cột vào cánh tay trái, cúi mình tạ lễ rồi quay lưng đi ra khỏi nhà mới thấm thở một hơi dài :

- Lại qua được một ải nữa, nhưng “Thiên Ma” động vẫn ở đâu vậy?

Hắn đưa mắt nhìn xung quanh chỉ thấy ngoài ba căn nhà lá ra, cả tuyệt cốc đều trống trải, không một bóng người trong lòng lại bắt đầu lo sợ.

- Người không mau đến trình diện còn đứng đó làm gì?

Bỗng nhiên người áo vàng từ trong nhà bước ra lên tiếng hỏi.

Nhạc Hạc giật mình mỉm cười nói :

- Lập tức đến ngay! Lập tức đến ngay!

Dứt lời liền đi nhanh về phía bên phải.

Người áo vàng lạnh lùng :

- Ủ! Chẳng lẽ ngươi uống say rồi ư?

Nhạc Hạc lại giật mình liền dừng bước quay đầu lại hỏi :

- Gì vậy?

Người áo vàng đưa tay chỉ về phía bên trái :

- Ở phía bên kia!

Nhạc Hạc vội vàng :

-Ồ! ồ! Không sai, không sai, tai hạ thật là hồ đồ, ha ha...

Hắn vừa cười vừa quay lại phía bên trái.

Đi được vài chục bước vẫn không thấy bóng dáng của Thiên Ma động trong lòng rất là lo lắng thầm nghĩ :

- Nếu biết như vậy ta nên nghe theo lời khuyên của tỷ tỷ, không nên vào đây để mạo hiểm.

Hắn men theo vách cốc để tìm kiếm, đang lúc bàng hoàng bỗng nghe phía sau có tiếng động liền quay đầu lại, thì phát hiện một mảng vách cốc hình chữ nhật như cánh cửa được đẩy ra từ bên trong.

Đúng là một cánh cửa, chẳng qua bên ngoài được ngụy trang y hệt như vách cốc mà thôi.

Rõ ràng đây chính là Thiên Ma động, các người ở bên trong đã phát hiện “Lăng Tử Trương Thanh” đang đến gần nên mở cửa để hắn bước vào.

Nhạc Hạc mừng thầm vội vàng bước vào trong động.

Nhìn vào trong động thấy cảnh sắc ở trong và ngoài đồng như là hai thế giới khác nhau.

Ngoài động cần cối hoang vu.

Trong động, phú lệ trang hoàng.

Qua khỏi cửa động liền thấy một đại sảnh sang trọng, trên đỉnh là một cái nóc hình tròn, có cần một đại bát quái bằng đồng, ở giữa treo tám ngọn đèn sáng chói rực rỡ, bức tường xung quanh đại sảnh treo đầy màn gấm, dưới ánh sáng của những ngọn đèn, trông thật là kiêu hãnh hoàng.

Trong đại sảnh có hai mươi chiếc ghế được sắp ngay ngắn, đều hướng về một chiếc bàn dài ở chính giữa.

Trên chiếc bàn có bày một chiếc lư đồng khói bay nghi ngút, nhìn vào mang một không khí thần bí!

Phía sau chiếc bàn có treo hai tấm màn gấm Long Phụng, rõ ràng bên trong có ẩn chứa điều bí mật!

Bây giờ hai mươi chiếc ghế trong sảnh đã có mười hai người đang ngồi, những người đó có thân hình khác nhau, duy có một điểm giống như : Trên mặt mọi người đều có đeo chiếc mặt nạ quỷ!

Còn nữa, tất cả mọi người đều im lặng!

Nhạc Hạc nhìn qua một lượt phát hiện ông lão đội nón lúc nãy đang ngồi trên chiếc ghế thứ mười ba, mà chiếc ghế thứ mười hai thì đang bỏ trống, khiến hắn liền nghĩ rằng mình phải ngồi vào chiếc ghế đó liền ung dung bước tới và ngồi xuống.

Vì tất cả đều im lặng, nên hắn cũng không dám trò chuyện với ông lão đội nón ở bên cạnh, đành lặng lẽ ngồi chờ, hai mắt chú ý nhìn vào hai tấm màn gấm long phụng ở phía sau chiếc bàn chờ đợi tình huống thay đổi.

Hắn biết rằng khi đến giờ Thiên Ma sẽ bước ra từ sau hai tấm màn gấm.

Lại có tiếng động, cửa động ở phía ngoài lại được mở, lại có một người đeo mặt nạ quý bước vào, người này sau khi vào sảnh cũng không hề lên tiếng chào mọi người, lặng lẽ ngồi vào chiếc ghế thứ mười bốn.

Nhạc Hạc nghĩ thầm :

- Đây là tên thứ mười bốn... lúc này ở bên ngoài cốc, ông lão đội nón bảo rằng Thiên Ma bang tổng cộng có mười tám vị Chánh Phó hương chủ, bây giờ trong sảnh này đã có mười bốn người, chắc chờ thêm một chút nữa bốn người còn lại đều đến đủ, thì Thiên Ma sẽ xuất hiện.

Vừa nghĩ đến đây, bỗng nhiên hắn phát hiện mình có một điểm khác với mọi người đang ngồi trong sảnh liền giật mình suy nghĩ :

- Lạ thật, tại sao chỉ có mình ta đeo chiếc khăn vàng ở cánh tay?

Thì ra bây giờ hắn mới phát hiện mười ba người trong sảnh không một ai có đeo khăn vàng ở tay cả!

Điều này khiến hắn cảm thấy không ổn, hắn cứ tưởng rằng người áo vàng giao chiếc khăn vàng cho hắn là một phù hiệu để phân biệt thân phận, nhưng bây giờ thấy những người khác đều không có tức thì hoảng sợ lo lắng.

Đã xảy ra việc gì?

Tại sao chỉ một mình ta có đeo chiếc khăn vàng trong tay.

Chiếc khăn vàng, thật ra tượng trưng cho điều gì?

Giả sử ta là người của Thiên Ma bang, giả sử khi ta vừa vào cốc thì đến thẳng Thiên Ma động này thì người áo vàng sẽ không đưa chiếc khăn vàng này cho ta.

Nếu vậy, lúc này ta đi vào căn nhà lá là một hành động đúng hay sai?

Chẳng lẽ trong mười tám vị Chánh Phó hương chủ đến tham gia Thiên Ma đại hội hôm nay có một người sẽ phải nhận một nhiệm vụ đặc biệt mà người áo vàng tưởng lầm ta chính là người đó.

Nếu đúng như vậy thì nguy rồi, ta đâu có biết người đó sẽ đảm nhận chức vụ gì?

Mà khi người đó vào cốc đến căn nhà đó để nhận chiếc khăn vàng, thì người áo vàng sẽ phát hiện sự sai lầm lúc đó thân phận ta sẽ bị bại lộ?

Hắn càng nghĩ càng thấy sự thể nghiêm trọng bèn định tháo chiếc khăn vàng trên cánh tay ra, nào ngờ khi tay phải vừa chạm vào cánh tay trái, ông lão đội nón ngồi bên cạnh liền khều nhẹ, lắc đầu nhìn hắn ra hiệu cho hắn đừng cởi chiếc khăn vàng ra. Hắn càng lo sợ liền hỏi khẽ :

- Việc gì vậy?

Ông lão đội nón nghiêng mình nói khẽ vào tai hắn :

- Người không được cởi chiếc khăn vàng đó ra.

Nhạc Hạc cố giữ bình tĩnh :

- Ai bảo ta định cởi chiếc khăn vàng này?

Ông lão đội nón :

- Thế thì tốt.

Dứt lời ngồi thẳng người lại.

Nhạc Hạc đưa tay khều nhẹ lão, hỏi chậm :

- Lão cũng biết được ý nghĩa của chiếc khăn vàng này à?

Ông lão đội nón gật đầu.

Nhạc Hạc mỉm cười :

- Nói thử xem?

Ông lão đội nón lắc đầu.

Nhạc Hạc lại hỏi dò :

- Nếu tại hạ tình nguyện nhường lại chiếc khăn vàng này cho, lão có nhân không?

Ông lão đội nón lại lắc đầu, khẽ đáp :

- Ngoài Lãng Tử Trương Thanh người ra, không ai có tư cách để đeo nó!

Nhạc Hạc nghĩ vậy hơi yên tâm một chút.

Vì ít ra hắn đã biết rằng chiếc khăn vàng này chỉ giành riêng cho Lãng Tử Trương Thanh, không ngờ mình đã sai lầm mà được việc, không “quên” vào căn nhà lá nhận chiếc khăn vàng của người áo vàng thật là rủi mà gặp may.

Vấn đề bây giờ là mình sẽ đảm nhận vai trò gì trong Thiên Ma đại hội ngày hôm nay? Và mình đủ khả năng đảm nhiệm hay không?

Kết quả sau khi suy xét là: Không thể nào. Nếu không may tìm cách thoát thân, lát nữa khi Thiên Ma xuất hiện, hắn lộ nguyên hình!

Nhưng hắn vẫn ngồi yên bất động vì hắn đã quyết định dù phải bỏ mạng ở đây, cũng phải xem ra Thiên Ma là ai?

Lại có tiếng động, cửa động lại mở, lại có hai người đeo mặt nạ quý bước vào...

* * * * *

Bây giờ Cảnh Huệ Khanh đã dẫn “Lãng Tử Trương Thanh” đến một hang động kín đáo ở triền bắc Cửu Cung sơn.

Hang động này là do nàng và Nhạc Hạc vô tình phát hiện lúc đang tìm kiếm Thiên Ma cốc vào tối qua, sơn động tuy không sâu lắm, nhưng nằm dưới một mảnh vách núi bị gãy, bên ngoài lại được rừng cây rậm rạp bao quanh, nên khi ẩn náu vào đó kẻ khác khó mà phát hiện, nàng dẫn Lãng tử Trương Thanh vào trong động vì sơ hắn vận công tự giải huyết đạo nên lại dùng chỉ điểm vào tê huyết của hắn một lần nữa.

Lãng Tử Trương Thanh vẫn tỏ ra rất bình tĩnh cười nói :

- Cô nương, không có tác dụng đâu?

Cảnh Huệ Khanh lạnh lùng nhìn hắn :

- Người nói gì?

Lãng Tử Trương Thanh cười :

- Dù nàng có xử trí ta bằng cách nào đi nữa ta cũng không hé nửa lời đâu?

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng :

- Người nói hay không, bây giờ đã không quan trọng nữa rồi.

Lãng Tử Trương Thanh :

- Ý của nàng là sau khi bạn trai của nàng vào được trong cốc thì hiểu rõ tất cả?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy.

Lãng Tử Trương Thanh với giọng nói ngoan cường :

- Cho biết hắn từng hòng vào được Thiên Ma cốc!

Cảnh Huệ Khanh :

- Vậy sao?

Lăng Tử Trương Thanh :

- Ở bên ngoài Thiên Ma cốc, có người của Thiên Ma canh giữ, bất cứ ai muốn vào trong cốc đều phải giao tín vật ra và phải nói đúng ám hiệu, bạn trai của nàng tuy đã lấy được tín vật của ta nhưng không biết ám hiệu thì vào bằng cách nào?

Cảnh Huệ Khanh mỉm cười :

- Điều này không khó lắm, hắn sẽ núp ở bên ngoài để quan sát, hay là theo sau một người nào đó, khi người đó ám hiệu gì, thì hắn cũng sẽ nói theo.

Lăng Tử Trương Thanh cười lạnh lùng :

- Dù hắn có thể vượt qua trạm gác, nhưng sau khi vào Thiên Ma cốc, cũng không thoát khỏi cái bẫy mà Thiên Ma đã sắp xếp!

Cảnh Huệ Khanh nói :

- Cái bẫy?

Lăng Tử Trương Thanh nói :

- Không thể nói được.

Cảnh Huệ Khanh trừng trừng nhìn hắn :

- Nếu người không nói thì im cái mồm chó lại đi, đừng sửa nữa.

Lăng Tử Trương Thanh cười ha hả :

- Ta chỉ muốn cho nàng biết, bạn trai của nàng đã rơi vào tay của Thiên Ma!

Cảnh Huệ Khanh không đếm xỉa đến hắn nữa.

Lăng Tử Trương Thanh nói tiếp :

- Chẳng lẽ nàng không quan tâm đến sự sống chết của hắn sao?

Cảnh Huệ Khanh không lên tiếng, rồi lấy lương khô ra ăn.

Lăng Tử Trương Thanh nói :

- Cho ta biết các ngươi và bốn bang có hận thù gì, lại phải mạo hiểm vào cốc để dò xét?

Cảnh Huệ Khanh đáp :

- Cho người biết cũng không sao, bọn ta đang truy tìm hung thủ đã giết hại Ngũ lão.

Lăng Tử Trương Thanh hơi biến sắc, ngạc nhiên nhìn nàng hồi lâu, mới thất thanh :

- Chẳng lẽ... nàng là Cảnh Huệ Khanh?

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Người đoán đúng đấy!

Lăng Tử Trương Thanh lại nhìn nàng một hồi lâu, nét ngạc nhiên trên khuôn mặt đã biến mất, nhìn nàng cười :

- Dung mạo của nàng đã được dị dung?

Cảnh Huệ Khanh gật đầu tiếp tục ăn lương khô và cố tình làm ra vẻ đang ăn rất ngon.

Lăng Tử Trương Thanh “ồ” một tiếng rất dài :

- Hèn chi không giống như truyền thuyết.

Cảnh Huệ Khanh hỏi :

- Truyền thuyết gì?

Lăng Tử Trương Thanh :

- Theo truyền thuyết, nàng có một khuôn mặt rất xinh đẹp.

Cảnh Huệ Khanh mỉm cười :

- Người có muốn xem bộ mặt thật của ta không?

Lăng Tử Trương Thanh nói :

- Muốn chứ.

Cảnh Huệ Khanh :

- Vậy thì người hãy báo lên danh tánh trước đã.

Lăng Tử Trương Thanh đáp :

- Được ta họ Trương tên Thanh, lúc nhỏ không được ăn học đàng hoàng nên mọi người gọi ta là Lăng Tử.
Xem tiếp hồi 21 Tảo khai mê sương kiến Thiên Ma

21. Hồi 21 Tảo Khai Mê Sương Kiến Thiên Ma

Cảnh Huệ Khanh :

- Người giữ chức vụ gì trong Thiên Ma bang?

Lăng Tử Trương Thanh cười :

- Xin lỗi, ta phải xem dung nhan của nàng trước, rồi mới có thể trả lời.

Cảnh Huệ Khanh đứng dậy ra khỏi động.

Lúc quay lại trong động đã khôi phục bộ mặt thật, nàng cố ý làm ra vẻ rất khiêu gợi, mỉm cười :

- Có giống như truyền thuyết không?

Lăng Tử Trương Thanh lộ vẻ rất ngạc nhiên :

- Không giống.

Cảnh Huệ Khanh chưng hửng :

- Ồ!

Lăng Tử Trương Thanh :

- Nàng đẹp hơn rất nhiều so với trong truyền thuyết.

Cảnh Huệ Khanh cười :

- Người quá khen, ta tự quyết rằng ta không phải là người đẹp...

Lăng Tử Trương Thanh :

- Không, trong tất cả người đẹp mà ta từng nhìn thấy, nàng là người đẹp nhất không ai sánh bằng.

Cảnh Huệ Khanh đỏ mặt, rồi nói một cách nghiêm túc :

- Người nói năng phải cẩn thận, nếu chọc giận ta, sẽ không mang đến cho người điều tốt lành đâu.

Lăng Tử Trương Thanh :

- Ta chỉ nói sự thật thôi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Bây giờ có thể trả lời câu hỏi của ta rồi chứ?

Lăng Tử Trương Thanh :

- Được, nàng nghe đây, chức vụ của ta là Phó hương chủ của Thiên Ma bang, nhưng sắp được thăng làm Chánh hương chủ rồi.

Cảnh Huệ Khanh :

- Thiên Ma là ai?

Lăng Tử Trương Thanh cười :

- Vấn đề này dù ta muốn trả lời cũng không trả lời được.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nghĩa là sao?

Lăng Tử Trương Thanh :

- Vì chính ta cũng không biết Thiên Ma là ai!

Cảnh Huệ Khanh cười :

- Người là Phó hương chủ của Thiên Ma bang, lại không biết Bang chủ là ai, ai mà tin được?

Lăng Tử Trương Thanh :

- Sự thật đúng là như vậy, đừng nói là ta, ngay cả Chánh hương chủ cũng không được biết.

Cảnh Huệ Khanh :

- Các người chưa hề được thấy mặt Thiên Ma?

Lăng Tử Trương Thanh :

- Gặp rồi, nhưng chỉ thấy được đó là một người đeo một chiếc mặt nạ quỷ, người của bốn bang từ Phó hương chủ trở lên, đều phải đeo mặt nạ quỷ, nên không hề biết mặt lẫn nhau.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nguyên nhân gì khiến các người chịu trung thành với Thiên Ma không hề biết mặt?

Lăng Tử Trương Thanh :

- Tiền.

Cảnh Huệ Khanh :

- Bao nhiêu tiền?

Lăng Tử Trương Thanh :

- Mỗi tháng một ngàn lượng.

Cảnh Huệ Khanh cười :

- Một người như ngươi nếu đơn thân độc mã đi làm phỉ làm quấy, thu nhập mỗi tháng đâu dưới một ngàn lượng.

Lăng Tử Trương Thanh :

- Đúng nếu mỗi tháng chỉ có một ngàn lượng ta cũng không làm.

Cảnh Huệ Khanh :

- Vậy còn gì nữa?

Lăng Tử Trương Thanh :

- Còn có quyền lực, quyền lực còn quý hơn đồng tiền, nó có thể khiến ta đoạt được tất cả những gì mà đồng tiền không thể mua được?

Cảnh Huệ Khanh :

- Người có bao nhiêu quyền lực?

Lăng Tử Trương Thanh :

- Toàn bộ đất Thục, ta có thể làm tất cả những gì ta muốn, ngoài Chánh hươg chủ ra không ai có thể cản trở ta.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đó là về mặt đối ngoại còn đối nội? Người có thể làm tất cả người muốn trong Thiên Ma bang không?

Lăng Tử Trương Thanh :

- Đối nội, đương nhiên ta phải phục tùng lệnh của Thiên Ma, Thiên Ma muốn ta làm gì, thì ta cứ làm theo là được rồi.

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng rồi nói :

- Thiên Ma bảo người đứng thì người phải đứng, bảo người ngồi thì người phải ngồi đúng không?

Lăng Tử Trương Thanh :

- Đúng vậy.

Cảnh Huệ Khanh :

- Vậy thì biệt hiệu của người phải sửa đổi một chút, sửa thành “nô tài” thì thích hợp hơn!

Lăng Tử Trương Thanh :

- Không nên chửi mắng.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu ta là một người đàn ông, dù chánh hay tà ta càng không dám nhờ vào người khác, càng không dựa vào việc nhờ vả kẻ khác, thật là xấu hổ!

Lăng Tử Trương Thanh cười :

- Cảnh cô nương, chúng ta hãy bàn luận kỹ xem... Cảnh cô nương, chúng ta bàn về việc khác đi... tên giả dạng ta để đi vào cốc có phải là Nhạc Hạc không?

Cảnh Huệ Khanh :

- Không sai.

Lăng Tử Trương Thanh :

- Nghe nói nàng vẫn đi chung với hắn?

Cảnh Huệ Khanh :

- Hắn là nghĩa đệ của ta.

Lăng Tử Trương Thanh :

- Thật vậy à?

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta lớn hơn hắn bảy tám tuổi.

Lăng Tử Trương Thanh :

- Trong lòng của hắn nàng cũng chỉ là một nghĩa tỷ?

Cảnh Huệ Khanh :

- Đúng vậy.

Bỗng nhiên Lăng Tử Trương Thanh cười vui vẻ :

- Nếu đúng như vậy ta rất muốn giúp nàng vào cốc để cứu hân.

Cảnh Huệ Khanh :

- Đa tạ, võ công của hân hiện nay không hề kém hơn hai vị Chưởng môn đương kim nào cả, lỡ gặp nguy hiểm, chắc có thể an toàn thoái lui.

Lăng Tử Trương Thanh :

- Chắc chắn không thể!

Cảnh Huệ Khanh thấy hân khẳng định như vậy, nên rất lo lắng cho Nhạc Hạc, liền hỏi tiếp :

- Người cho rằng hân đã thất thủ bị bắt?

Lăng Tử Trương Thanh :

- Đúng vậy, trừ phi Thiên Ma chịu tha cho hân, nếu không chắc chắn thì không thể sống sót.

Cảnh Huệ Khanh cười :

- Đừng hù dọa ta!

Lăng Tử Trương Thanh :

- Ta không gạt nàng đâu, dù cho hân có bản lĩnh đến đâu, khi sa vào Thiên Ma cốc, chỉ còn một con đường chết!

Cảnh Huệ Khanh :

- Trong đó có nhiều cơ quan?

Lăng Tử Trương Thanh :

- Không phải.

Cảnh Huệ Khanh :

- Nếu không là gì?

Lăng Tử Trương Thanh :

- Con người!

Cảnh Huệ Khanh :

- Đông lắm à?

Lăng Tử Trương Thanh :

- Cũng không đông lắm, nhưng chỉ riêng “Thập thường vệ” của Thiên Ma thì hân đã không đủ sức đối phó.

Cảnh Huệ Khanh :

- “Thập thường vệ” là gì?

Lăng Tử Trương Thanh :

- Mười vị cao thủ kề cận Thiên Ma.

Cảnh Huệ Khanh :

- Họ rất lợi hại?

Lăng Tử Trương Thanh :

- Đúng vậy.

Cảnh Huệ Khanh nhìn hẩn hồi lâu bỗng nhiên hé môi cười :

- Lúc nãy người bảo rằng dù ta có xử trí người bằng cách nào người quyết không khai nửa lời, sao bây giờ lại nói nhiều như vậy?

Lăng Tử Trương Thanh :

- Tại vì ta thấy thích nàng.

Cảnh Huệ Khanh tức thì đỏ ửng cả đôi má, giận hét :

- Ngông cuồng! Chắc người đã chán sống rồi?

Lăng tử Trương Thanh cười :

- Nếu nàng chịu ưng ta, ta nguyện từ đây rời bỏ Thiên Ma bang và giúp nàng giải cứu Nhạc Hạc.

Cảnh Huệ Khanh quát :

- Câm miệng!

Lăng Tử Trương Thanh :

- Đây là lời thực lòng của ta, Trương Thanh ta phiêu bạt giang hồ đã gần mười năm, suốt ngày vật lộn với gươm đao, gần đây đã cảm thấy mệt mỏi chán nản, rất muốn dừng bước lại mà nàng lại đúng là một cô nương mà ta hằng mơ ước. Hãy cho ta một cơ hội!

Cảnh Huệ Khanh giận dữ rút thanh kiếm ra quát :

- Người còn dám nói nữa!

Lăng Tử Trương Thanh chẳng hề hoảng sợ cười ha hả :

- Đồng ý hay không còn tùy nàng hà tất phải nóng giận!

Cảnh Huệ Khanh :

- Người sắp chết đến nơi còn dám xuất ngôn ngông cuồng, chẳng lẽ người cho rằng ta không dám giết người?

Lăng Tử Trương Thanh :

- Ta không hề có ý khinh bạc.

Cảnh Huệ Khanh lạnh lùng :

- Hừ! Người câm miệng ngay cho ta.

Lăng Tử Trương Thanh thở dài :

- Xem ra Trương Thanh ta muốn cải tà quy chánh, muốn làm một người tốt cũng thật khó...

Cảnh Huệ Khanh chăm chú nhìn hẩn giây lát bỗng nhiên tươi cười :

- Ta hỏi người, người bảo rằng Thiên Ma đã gài sẵn một cái bẫy trong Thiên Ma cốc, thật ra tình hình như thế nào?

Lăng tử Trương Thanh chậm rãi :

- Trong Thiên Ma cốc, có ba căn nhà lá cũ kỹ đó chính là cái bẫy.

Cảnh Huệ Khanh đã từng nhìn thấy ba căn nhà lá đó, nên biết hẩn không phải nói dối liền hỏi tiếp :

- Nói tiếp đi!

Lăng Tử Trương Thanh :

- Nếu là người ngoài lén vào trong cốc chắc chắn hẩn sẽ đi vào ba căn nhà lá đó, ở trong nhà chẳng có gì cả chỉ có một người áo vàng lúc nào cũng túc trực ở đó...

Cảnh Huệ Khanh :

- Người áo vàng?

Lăng Tử Trương Thanh :

- Hắn là một trong “Thập thường vệ”.

Cảnh Huệ Khanh :

- Hắn thế nào?

Lăng Tử Trương Thanh :

- Khi hắn thấy có người vào nhà sẽ lặng lẽ vào cho người đó một chiếc khăn vàng bảo hắn cột vào cánh tay trái.

Cảnh Huệ Khanh :

- Rồi sau đó?

- Sau đó bảo hắn đến Thiên Ma động để trình diện.

- Rồi thế nào?

- Khi vào Thiên Ma động hắn sẽ phát hiện chỉ có mình hắn đeo chiếc khăn vàng đó trên cánh tay, nhưng lúc đó đã quá muộn rồi.

- Ta vẫn chưa hiểu.

- Những người nhận được lệnh đến tham gia Thiên Ma đại hội hôm nay đều đã được báo trước sau khi vào cốc, phải đến thẳng Thiên Ma động, mà người ngoài thì không thể biết được Thiên Ma động ở đâu nên những người lên vào Thiên Ma cốc chắc chắn tưởng rằng ba căn nhà lá đó chính là nơi diễn ra Thiên Ma đại hội...

- Ta hiểu rồi.

- Cho nên ta bảo rằng Nhạc Hạc đã bị bắt, không phải là lời hù dọa.

- Còn tình hình trong Thiên Ma động thì sao?

- Ta chưa từng vào đó, nên ta biết, nhưng ta nhận được thông báo: Sau khi vào cốc đi về phía bên trái đến một nơi nào đó sẽ có người trực sẵn để mở cửa động cho ta vào, khi vào động liền thấy một đại sảnh, rồi bước vào đại sảnh và ngồi theo thứ tự.

- Khi Thiên Ma phát hiện trên cánh tay Nhạc Hạc có đeo chiếc khăn vàng thì sẽ có hành động gì?

- Hắn sẽ không gặp được Thiên Ma.

- Tại sao?

- Khi Thiên Ma biết được có người ngoài giả dạng người của bốn bang lên vào cốc, hắn sẽ không xuất hiện.

- Vậy ai sẽ đối phó với Nhạc Hạc?

- Thập thường vệ.

- Họ sẽ xử trí Nhạc Hạc ra sao?

- Còn phải xem ý của Thiên Ma như thế nào, nhưng theo ta thì mười phần hết chín thì sẽ ra lệnh lập tức xử tử hắn.

Cảnh Huệ Khanh không lên tiếng nữa chỉ bước tới bước lui trong động.

Trên khuôn mặt nàng không lộ tình cảm gì, nhưng ai cũng biết được lòng nàng đang thiêu đốt vì lo lắng!

Lăng Tử Trương Thanh cười :

- Ta cảm thấy nàng và hắn đều đại dị...

Cảnh Huệ Khanh dừng bước :

- Tại sao?

Lăng Tử Trương Thanh :

- Nếu ta là Nhạc Hạc, khi biết được Thiên Ma sẽ triệu tập Thiên Ma đại hội ở Thiên Ma cốc ta sẽ không vào cốc để mạo hiểm mà nhanh chóng đến báo với Ngũ Lão hội để Ngũ Lão hội đến xử lý.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta cũng có dự định như thế, nhưng hấn cương quyết muốn vào cốc để dò xét, ta cũng đành chiều theo hấn.

Lăng Tử Trương Thanh :

- Bây giờ mạng sống của hấn đang rất nguy kịch, nàng có dự định gì?

Cảnh Huệ Khanh lắng nhìn hấn, như muốn nhìn thấu trái tim của hấn một hồi lâu :

- Quả thật ngươi nguyện rời khỏi Thiên Ma bang giúp ta cứu người?

Lăng Tử Trương Thanh :

- Nếu nàng chịu ứng ta, ta nguyện sẽ bán mạng vì nàng!

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng :

- Ta đâu thể tin ngươi.

Lăng Tử Trương Thanh :

- Điều này tùy thuộc vào lòng gan dạ của nàng.

Cảnh Huệ Khanh :

- Chẳng qua ngươi chỉ muốn gạt ta thả ngươi ra mà thôi, đừng tưởng rằng ta không biết.

Lăng Tử Trương Thanh :

- Vậy thì không còn gì để bàn nữa.

Dứt lời, nhắm mắt lại, hình như muốn ngủ.

Cảnh Huệ Khanh tra kiếm kiếm vỏ, ngồi xuống đối diện với hấn lẩm bẩm :

- Hạc đệ bảo rằng sẽ trở về trước khi trời tối.

Lăng Tử Trương Thanh hình như chẳng nghe gì cả vẫn im lặng nhắm mắt.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ngươi xuất thân từ môn phái nào?

Lăng Tử Trương Thanh lạnh lùng nói :

- Phái Đường Lang, sau đó bị trục xuất khỏi sư môn.

Cảnh Huệ Khanh :

- Tại sao?

Lăng Tử Trương Thanh :

- Vì ta không giữ quy tắc, lúc nào cũng gây chuyện.

Cảnh Huệ Khanh :

- Ngươi đã làm ít việc xấu trong chốn giang hồ đúng không?

Lăng Tử Trương Thanh :

- Đúng vậy.

Cảnh Huệ Khanh :

- Việc xấu gì cũng dám làm?

Lăng Tử Trương Thanh mỉm cười :

- Nàng định ám chỉ gì?

Cảnh Huệ Khanh lạnh lùng :

- Giết người phóng hỏa, cướp tài cướp sắc.

Lăng Tử Trương Thanh :

- Giết người phóng hỏa ta đều làm qua, đôi khi cũng có cướp tài, còn cướp sắc thì chưa.

Cảnh Huệ Khanh :

- Hừ! Nói láo!

Lăng Tử Trương Thanh cười :

- Thật mà, ta không bao giờ cướp sắc, việc đó thật là dễ tiện, người ta thường bảo rằng “đạo” cũng có “đạo”, điểm này chứng tỏ ta cũng có “đạo”.

Cảnh Huệ Khanh :

- Người còn có thể nói thêm gì nữa?

Lăng Tử Trương Thanh :

- Ta cũng biết được khá nhiều, nhưng thành thật xin lỗi ta không thể cho nàng biết thêm được nữa.

Cảnh Huệ Khanh :

- Khi Nhạc Hạc trở về đây bọn ta sẽ giải giao người đến Ngũ Lão hội.

Lăng Tử Trương Thanh cười :

- Ta dám đánh cược với nàng chắc chắn Nhạc Hạc không thể trở về, không tin thì cứ chờ xem.

Cảnh Huệ Khanh trầm tư giây lát bỗng nhiên hai má ửng đỏ ra vẻ e thẹn :

- Người cô đói không?

Lăng Tử Trương Thanh cảm thấy câu hỏi của nàng hơi lạ liền mở to đôi mắt :

- Đói thì sao?

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta có đem theo khá nhiều lương khô, có thể chia cho người một ít.

Lăng Tử Trương Thanh cảm thấy hứng thú tươi cười :

- Ta không đói lắm, nhưng muốn ăn một chút.

Cảnh Huệ Khanh liền lấy ra một chút lương khô ném xuống trước mặt hắn :

- Ăn đi!

Lăng Tử Trương Thanh không cử động, gượng cười :

- Cảnh cô nương, nàng cố tình ghẹo ta chắc?

Cảnh Huệ Khanh ngạc nhiên :

- Ghẹo người?

Lăng Tử Trương Thanh :

- Nàng đã điểm huyết của ta, ta không thể cử động được thì ăn như thế nào?

Cảnh Huệ Khanh hiểu ra, cười nói :

- Đúng rồi, ta quên mất.

Lăng Tử Trương Thanh :

- Theo ta nàng sẽ không dám giải huyết cho ta, đúng không?

Cảnh Huệ Khanh suy nghĩ rồi nói :

- Nếu như người dám thề độc có thể ta sẽ giải huyết cho người...

Im lặng một lát Cảnh Huệ Khanh liền nói tiếp :

- Ta sẽ giải huyết cho người nhưng nếu người thừa cơ bỏ chạy thì người là... là con heo nọc, thế nào?

Lăng Tử Trương Thanh cười :

- Đồng ý!

Cảnh Huệ Khanh liền đứng dậy bước tới đá vào lưng hắn một cái, sau đó lui ra vài bước :

- Xong rồi người hãy ăn đi!

Lăng Tử Trương Thanh chờ cho huyết khí toàn thân lưu thông bình thường trở lại đột nhiên nhảy lên cười ha hả :

- Cảnh Huệ Khanh, mọi người đều bảo rằng nàng là một cô nương thông minh sáng dạ, theo ta thì họ đã lầm.

Bấy giờ Nhạc Hạc trong Thiên Ma động, cũng gặp một tình huống bất ngờ khi mười tám vị Chánh Phó hương chủ có mặt đầy đủ, đột nhiên trong động vang lên tiếng trống.

Tiếp đó, đôi màn gấm long phụng từ từ mở ra, từ bên trong có mười người nối đuôi nhau bước ra.

Mười người này đều mặc áo màu vàng, trên mặt mỗi người đều đeo chiếc mặt nạ quỷ!

Họ bước vào đại sảnh liền sắp hàng ngang sau chiếc bàn, trông thật giống một bọn yêu ma quỷ quái!

Mười bảy vị Chánh Phó hương chủ đang ngồi trong đại sảnh liền đồng loạt đứng dậy.

Nhạc Hạc liền đứng dậy theo họ, hắn không biết rằng mười người áo vàng này chính là “Thập thường vệ” của Thiên Ma, hắn tưởng rằng họ chính là Thiên Ma trong lòng lấy làm lạ thầm nghĩ :

- Trời đất, thì ra Thiên Ma đông như vậy à?

Hắn nhanh chóng quan sát mười người áo vàng một lượt phát hiện có hai người trong bọn có thân hình giống như Thiết Tẫn Khách Tư Mã Như Long và Tam Cước La Hán Cát Vạn Lý, trong lòng lại nghĩ thầm :

- Hừ! Thì ra họ là nhân vật “Thiên Ma” trong Thiên Ma bang!

Bây giờ người áo vàng đứng giữa có thân hình rất giống như Thiết Tẫn Khách Tư Mã Như Long bắt đầu lên tiếng bằng giọng nói thấp trầm mà chậm rãi :

- Mời chư vị ngồi.

Mười tám vị Chánh Phó hương chủ đồng loạt ngồi xuống. Người áo vàng đó nói tiếp :

- Xương ngôn đâu rồi?

Không ai lên tiếng trả lời.

Người áo vàng đó nhìn xuống mọi người một lượt, lại hỏi :

- Xương ngôn vẫn chưa tới à?

Nhạc Hạc nghĩ rằng mình là người duy nhất có đeo chiếc khăn vàng trong mười tám vị Chánh Phó hương chủ, rất có thể chính là xương ngôn của “Thiên Ma đại hội” này, nên rất muốn đứng lên trả lời nhưng lại sợ đoán lầm sẽ gây thêm nhiều phiền phức, nhất thời lúng túng, không biết làm gì.

ánh mắt của người áo vàng đó đã ngừng lại ở “khuôn mặt” của hắn, trầm giọng :

- Vị Phó hương chủ kia, chẳng lẽ ngươi ngủ gục à?

Nhạc Hạc thấy hắn đang nhìn mình, thì nghĩ rằng chắc mình chính là xương ngôn của đại hội hôm nay, liền đứng dậy.

Người áo vàng đó liền hỏi :

- Ngươi làm gì đó?

Nhạc Hạc mô phỏng giọng nói của Lãng Tử Trương Thanh :

- Xin lỗi, tại hạ không được khoẻ lắm, chưa kịp nghe rõ.

Dứt lời chấp tay thi lễ người áo vàng đó lẳng nhìn giấy lát, bỗng lên tiếng cười :

- Không sao, bây giờ bắt đầu chấp hành nhiệm vụ của ngươi đi!

Nhạc Hạc rời khỏi chỗ ngồi đến đứng ở phía trái chiếc bàn, nhưng không biết chấp hành nhiệm vụ như thế nào, đang lúc lúng túng.

Người áo vàng đó liếc nhìn hắn :

- Ngươi còn chờ gì nữa?

Nhạc Hạc liều lĩnh lớn tiếng :

- Đại hội bắt đầu, mời Thiên Ma an vị.

Vừa nói dứt lời mười bảy vị Chánh Phó hương chủ bỗng nhiên đồng loạt cười ha hả.

Nhạc Hạc biết rằng mình đã sai lầm, nhưng tình huống đã phát triển đến nỗi như vậy, hắn cố bình tĩnh lại liền bỏ chiếc mặt nạ xuống trầm giọng cười :

- Chủ vị đừng cười, tại hạ thật tình muốn gặp Thiên Ma!

Có lẽ mọi người đều đã biết hắn là Nhạc Hạc nên khi hắn bỏ mặt nạ xuống chẳng ai ngạc nhiên vẫn không ngừng tiếng cười.

Người áo vàng đó cười :

- Nhạc Hạc, chắc ngươi đã ăn tim gấu, mật hổ, cho nên mới dám đến đây!

Nhạc Hạc vươn mày cười lớn :

- Đây đâu phải long đàm hổ huyệt, hà tất phải ăn tim gấu mật hổ.

Người áo vàng đó cười nham nhớt :

- Thế ngươi nghĩ rằng nơi này là gì?

Nhạc Hạc :

- Hổ quả!

Người áo vàng đó :

-Ồ!

Nhạc Hạc ngửa mặt ngang nhiên :

- Qua đen lúc tan lúc hợp, hợp rồi bỗng chốc lại tan, có gì đáng sợ chứ?

Người áo vàng đó buông tiếng cười lớn :

- Tiểu tử này khẩu khí khá đấy!

Nhạc Hạc nhìn hấn không chớp mắt lạnh lùng :

- Người... có phải là Thiết Tẫn Khách Tư Mã Như Long không?

Người áo vàng đó gật đầu cười :

- Không sai!

Nhạc Hạc quay nhìn chín người áo vàng còn lại cười nói :

- Còn có một vị Tam Cước La Hán Vạn Lý cũng có mặt ở đây chứ?

Một người áo vàng thân hình cao lớn liền bước tới cười nói :

- Chính lão phu đây!

Nhạc Hạc :

- Mười người các ngươi là Thiên Ma của Thiên Ma bang?

Tam Cước La Hán Cát Vạn Lý cười ha hả :

- Không phải, bọn ta là “Thập thường vệ” của Thiên Ma!

Nhạc Hạc :

- Vậy thì hãy gọi Thiên Ma ra đây!

Thiết Tẫn Khách Tư Mã Như Long bỏ chiếc mặt nạ quỷ xuống mỉm cười :

- Muốn gặp Bang chủ của bọn ta rất là dễ dàng, chỉ cần tiểu tử ngươi có thể đánh bại mười người bọn ta, lúc đó Bang chủ của bọn ta sẽ hiện thân gặp mặt với ngươi.

Nhạc Hạc cười lạnh lùng :

- Được ra tay đi!

Thiết Tẫn Khách Tư Mã Như Long :

- Hãy ra bên ngoài động!

Nhạc Hạc liền cùng bọn họ... tất cả hai mươi bảy người ra khỏi Thiên Ma động, đến một khoảnh đất trống ở giữa Thiên Ma cốc.

Thiết Tẫn Khách Tư Mã Như Long thấy mọi người đã vây quanh Nhạc Hạc thành một vòng tròn liền bước tới đối diện với Nhạc Hạc, cười đắc ý :

- Bang chủ của bọn ta đáng lẽ chưa vội lấy mạng của tiểu tử ngươi, không may hôm nay tiểu tử ngươi lại tìm đến đây, đó gọi là thiên đường có ngỏ người không đến, địa ngục không cửa lại tự vào!

Nhạc Hạc tay cầm kiếm hiên ngang :

- Đừng nói nhảm nữa, ra tay đi!

Thiết Tẫn Khách Tư Mã Như Long :

- Lão phu ngang dọc giang hồ mấy chục năm, đến nay chưa hề động thủ với bọn vãn bối, hôm nay vì phụng mạng của Bang chủ, đành phải ra tay. Thôi vậy đi, lão phu tay không công người hai mươi chiêu, nếu không hạ được người, thì coi như ngươi đã thắng một trận.

Nhạc Hạc :

- Ngươi không cần khách sáo, kiếm của ta chuyên chém những loại người đã già mà còn nói khoác.

Thiết Tẫn Khách Tư Mã Như Long nghe nói như vậy lửa giận xung thiên liền xuống tấn, quát lớn :

- Được ra tay đi!

Nhạc Hạc vừa định rút kiếm thì thấy một người áo xanh phóng ra, chấp tay thi lễ với Tư Mã Như Long :

- Tư Mã thường vệ giết gà đầu cần dùng đến dao mổ trâu, tên tiểu tử này để tại hạ thu xếp được rồi!

Thiết Tẫn Khách Tư Mã Như Long :

- Được nhưng không được khinh địch.

Dứt lời liền bước sang một bên, người áo xanh liền quay lại đối mặt với Nhạc Hạc trầm giọng :

- Tiểu tử, người giầu Trương phó hương chủ của ta đi đâu rồi!

Nhạc Hạc cười :

- Sao không dùng kiếm để hỏi?

Người áo xanh giận dữ :

- Được, phải cho tiểu tử biết chút lợi hại mới được!

Dứt lời kiếm đã ra khỏi vỏ, bước tới đột nhiên xuất kiếm quét ngang đôi chân của Nhạc Hạc.

Xuất kiếm như điện thật không phải tay vừa.

Nhạc Hạc hừ nhẹ một tiếng không hề nhảy lên để né tránh, chỉ hạ trường kiếm xuống, dùng chiêu “Yến Tử Điểm Thủy” đón lấy chiêu kiếm của đối phương.

Một tiếng “keng”, song kiếm một ngang một dọc chạm nhau, hai người đều thoái lui một bước!

Người áo xanh phát hiện công lực của Nhạc Hạc không mạnh như hắn tưởng, càng không ngại ngần gì nữa, liền cười một tiếng đột nhiên thân hình nghiêng về phía trước, thanh kiếm trong tay lại quét ngang một vòng nữa.

Nhạc Hạc không hề vội vàng, hai chân xê dịch một chút đã tránh được chiêu kiếm của đối phương, tiếp đó thanh kiếm đâm ngược lên, quát lớn :

- Đỡ lấy!

Kiếm quang chớp như ánh điện, liền nghe người áo xanh thảm kêu một tiếng bỏ kiếm ôm mặt thoát lui!

Thì ra chiêu kiếm vừa rồi của Nhạc Hạc không những chém làm đôi chiếc mặt nạ quỷ trên mặt hắn mà còn để lại một vết thương sâu hơn một tấc trên khuôn mặt của hắn... từ môi dưới đến nhân trung, mũi đến giữa hai mày.

Tất cả mọi người có mặt đều không ngờ Nhạc Hạc đã đánh bại người áo xanh với chiêu kiếm đầu tiên ai nấy đều ngạc nhiên nhìn nhau.

Nhạc Hạc không thừa thắng xông lên hắn thu kiếm lại bình tĩnh cười :

- Còn vị nào muốn ra tay chỉ giáo?

- Có ta!

Có người hét lên một tiếng, phi thân nhảy vào đấu trường.

Người này cũng là một trong mười bảy vị Chánh Phó hương chủ, tuổi khoảng ngũ tuần, mình mặc một chiếc áo bào màu xám, tay cầm một thanh kiếm đen bóng.

Nhạc Hạc thấy vậy liền biết thanh kiếm của hắn đã được tẩm độc, nhưng không hề lộ vẻ sợ hãi mỉm cười :

- Cho biết danh tánh!

Người áo xám trả lời thô lỗ :

- Muốn biết ta là ai hỏi bằng thanh kiếm của ngươi đi!

Nhạc Hạc cười :

- Tốt!

Rồi bước tới một bước, khi mũi chân vừa chạm mặt đất bỗng nhiên hất quỳ xuống, thanh kiếm đâm ngược lên lên.

Chiêu này gọi là “Bàn Long Thích Hổ”, một trong những gia truyền tuyệt học của hân.

Người áo xám thấy vậy miệng phát ra một tiếng hừ, nhanh chóng xoay mình né tránh liền thấy một vết đen được phóng ra nhanh như chớp đỡ lấy kiếm của Nhạc Hạc.

“Keng”

Một tiếng động chói tai vang lên tựa như sấm sét chạm nhau, phát ra những tia lửa lòe mắt.

Liền lúc đó hai người đã triển khai một trận đấu vô cùng kịch liệt chỉ thấy Hắc bạch song kiếm quện chặt lấy nhau, ánh kiếm bao trùm cả thân hình của họ.

Chớp mắt, hai người đã giao đấu hơn ba chục chiêu, người áo xám nóng lòng muốn thắng đột nhiên hú lên một tiếng dài phóng mình lên cao ba trượng, thanh kiếm đen trong tay nhắm thẳng vào Nhạc Hạc, cả người lẫn kiếm từ trên công xuống.

Chiêu thức này như con rồng trong mây đột nhiên từ trên phóng xuống vô cùng lợi hại.

Nhạc Hạc chỉ mỉm cười, thân hình xoay ba vòng về phía trái rồi ngồi bệt xuống mặt đất, thanh kiếm trong tay phóng ngược lên trên.

- Ấy da!

Người áo xám như vừa bị rần cần thân hình đang phóng xuống như chớp, bỗng nhiên co lại rồi té xuống đất như điều đứt dây, văng ra xa hơn hai trượng mới dừng lại.

Hân cố gắng gượng dậy nhưng đã thất bại vì eo của hân đã bị trúng một kiếm của Nhạc Hạc, vết thương đang rỉ máu.

Nhạc Hạc vẫn không thừa thắng xông lên, thu kiếm đứng yên quay sang Tư Mã Như Long :

- Chắc phải phiên đến Tư Mã “Thập thường vệ”!

Tư Mã Như Long nhún mào vẫy tay ra lệnh mang người áo xám đã bị trọng thương, rời khỏi đấu trường rồi cất bước định vào.

Tam Cước La Hán Cát Vạn Lý lên tiếng cười :

- Tư Mã huynh khoan đã, để lão phu ra tay được rồi!

Dứt lời, người đã phóng tới trước mặt Nhạc Hạc!

Nhạc Hạc biết rằng võ công của lão không hề thua kém Tư Mã Như Long, nên không hề có ý khinh địch liền gác kiếm ngang ngực chuẩn bị nghinh chiến.

Tam Cước La Hán cười ha hả :

- Tiểu tử! Lão phu sẽ đấu với ngươi hai mươi chiêu bằng tay không, chỉ cần sau hai mươi chiêu mà ngươi không thua thì coi như ngươi thắng.

Nhạc Hạc nghiêm nghị :

- Xin mời!

Tam Cước La Hán cười :

- Ngươi xuất chiêu trước đi.

Nhạc Hạc im lặng hai chân từ từ đi động, chuẩn bị vùng kiếm xuất kích.

Tam Cước La Hán biết rằng kiếm pháp của hân rất lợi hại nên cũng không dám khinh địch, ánh mắt của hai người chạm nhau, tựa như hai con gà chọi, chậm rãi di động thành một vòng tròn.

Chung quanh yên lặng như tờ.

Một già một trẻ vừa di động vừa thay đổi tư thế, không khí của cuộc chiến ác liệt bao trùm cả tuyệt cốc khiến mọi người có cảm giác ngột thở.

Một hồi lâu, vẫn chưa ai xuất chiêu trước, hình như đôi bên đều đang mong tìm được sơ hở của đối phương, rồi phóng ra một đòn chí mạng.

Mỗi một tích tắc đều tràn đầy sát khí!

Lại lặng lẽ một hồi lâu bỗng nhiên Tam Cước La Hán bước tới một bước, giả vờ lộ sơ hở.

Nhạc Hạc không mắc lừa, vẫn không xuất chiêu tấn công.

Tam Cước La Hán mỉm cười, thân hình từ từ uốn cong, hai ngón tay phải chỉ vào ngực của Nhạc Hạc, hình như định xuất chiêu trước.

Nhạc Hạc thấy vậy liền nghiêng mình sang một bên, hai chân tréo nhau, nửa người trên hơi nghiêng về phía trước, thanh kiếm kê sát trước ngực, mỉm cười chờ đợi.

Thì ra chiêu thức của Tam Cước La Hán vừa rồi gọi là “Kim Thiềm Thố Hồng” ý muốn thăm dò xem Nhạc Hạc có biết hay không, nhưng Nhạc Hạc lại dùng chiêu “Na Tra Hiến Khuyên” chính là tuyệt chiêu để phá giải “Kim Thiềm Thố Hồng”.

Tam Cước La Hán lại mỉm cười, chân phải bước tới một bước, đồng loạt tung ra hai chưởng, chính là tư thế của chiêu “Tiềm Long Đãi Tung”.

Nhạc Hạc cầm thanh trường kiếm đâm nghiêng từ trên xuống, là chiêu “Thuận Thủy Thôi Châu”.

Tam Cước La Hán thấy không tìm được sơ hở nào, không nhịn được cơn nóng nảy, đột nhiên bùng nổ quát lớn một tiếng, tung mình phóng tới, song chưởng cong như móc thép, nhắm vào Nhạc Hạc.

Nhạc Hạc vẫn không chút vội vã vùng kiếm điểm thẳng về phía trước.

Chiêu kiếm này bề ngoài trông rất tầm thường, thật ra chứa đựng thiên biến vạn hóa, Tam Cước La Hán là một lão giang hồ kinh nghiệm phong phú lẽ nào lại nhìn không ra nên vừa khi thân hình đến gần người của Nhạc Hạc đột nhiên lão ngừng lại, lộn nhào trên không một vòng, hai chân đã nhắm vào đầu của Nhạc Hạc đá tới.

Lão có biệt hiệu là “Tam Cước”, công phu lợi hại nhất đương nhiên ở đôi chân, cước pháp biến hóa kỳ ảo vừa nhanh vừa chính xác.

Nhạc Hạc liền lui lại một bước, trường kiếm phóng tới, dùng chiêu “Chuyển Thân Xạ Nhận” nhắm vào hông của đối phương.

Nào ngờ mũi kiếm vừa phóng ra, Tam Cước La Hán đột nhiên mất dạng, sau đó lại có một luồng kinh phong tạt vào sau ót.

Nhạc Hạc hoảng hốt liền quát lớn một tiếng, thân trên nghiêng về phía trước vùng chán phải đã loạn xạ về phía sau. Không ngờ cú đá tùy cơ ứng biến này lại rất đúng lúc Tam Cước La Hán không muốn cả hai đều bị thương nên đành phải dừng tay thoái lui.

Nhạc Hạc lại không chịu buông tha, sau khi buộc lão thoái lui bằng cú đá loạn xạ, liền quay lại công bằng trường kiếm, một hơi liền tung ra năm kiếm.

Tam Cước La Hán né qua né lại, đến kiếm thứ năm thừa cơ xuất chiêu, sử dụng bản lãnh tuyệt kỹ của lão... Thiên biến vạn hóa liên hoàn cước.

(Thiếu 1 đoạn, trang 125, 126)

hình như máu huyết đều dồn hết lên đầu, đột nhiên la lên một tiếng, thân hình ngã xuống mê man bất tỉnh.

Thiệt Đản Khách Tư Mã Như Long kinh hoảng thất sắc vội vàng bước tới dùng chỉ điểm vào huyết mạch trên cổ tay của lão, sau đó đỡ lão ngồi dậy miệng la hoảng :

- Cát huynh! Cát huynh! Cát huynh thế nào rồi?

Lão biết rằng bị chặt đứt một bàn tay chắc chắn không thể khiến Tam Cước La Hán mê man bất tỉnh, nhất định có một nguyên do khác.

Tam Cước La Hán không hề cử động, hình như đã chết rồi.

Tám người áo vàng còn lại đang đứng xung quanh thấy tình hình khác lạ, đều bước tới quan sát, một người trong họ mở mi mắt của Tam Cước La Hán ra xem xét liền nói :

- Chết rồi!

Tư Mã Như Long kinh hãi :

- Chết rồi?

Người áo vàng đó gật đầu :

- Cát huyneh vì nóng nảy tức tối, khiến cho tâm mạch tắc nghẽn nên đột nhiên tắc thở.

Tư Mã Như Long buông Tam Cước La Hán xuống, rồi đứng dậy bước về phía Nhạc Hạc, vẻ mặt tràn đầy sát khí trông thấy rợn người.

Nhạc Hạc bình tĩnh tựa như núi Thái sơn, nắm chặt thanh kiếm chờ đợi.

Tư Mã Như Long bước tới cách hắn vài trượng rồi dừng lại, đôi mắt phát ra tia sáng vô cùng sắc bén, lẳng nhìn hắn rất lâu mới lạnh lùng lên tiếng :

- Tiểu tử, ngươi khá lắm!

Nhạc Hạc nhún vai :

- Không dám.

Sát khí trên khuôn mặt của Tư Mã Như Long càng nồng hơn, nói từng tiếng một :

- Ngươi hãy xuất chiêu, nếu hôm nay lão phu không giết được ngươi thì không làm người!

Nhạc Hạc cười nói :

- Vậy ta không khách sáo nữa!

Chân trái liền bước đi nửa bước, thanh kiếm đặt dọc trước ngực nhưng vẫn chưa xuất chiêu.

Thần sắc của hắn hoàn toàn trái với Tư Mã Như Long, ung dung bình tĩnh, không một chút nóng nảy!

Trong người của Tư Mã Như Long hình như có mặt ngọn lửa đang bùng cháy, đôi mắt rực sáng, mười ngón tay không ngừng co vào đang ra, phát ra tiếng kêu “rắc rắc”.

Nhạc Hạc đứng yên một hồi lâu đột nhiên thanh trường kiếm vung ra, hắn đã bắt đầu ra tay bằng một chiêu rất tầm thường, “Tiên Nhân Chỉ Lộ”.

Tư Mã Như Long buông tiếng cười lớn, vẫn đứng yên bất động.

Nhạc Hạc thấy lão bất động biết rằng lão đã đoán ra chiêu thức mình vừa sử dụng chỉ là hư chiêu nên xuất chiêu nửa chừng lập tức biến hóa, thay vì đâm tới đột nhiên quét ngang nhắm vào eo của đối phương.

Hắn biến chiêu cực nhanh chỉ thấy ánh kiếm sáng lên, thanh kiếm đã đi sát người của Tư Mã Như Long nhưng Tư Mã Như Long vẫn bất động như Thái sơn, chờ đến khi kiếm của hắn sắp chạm vào người mới sang một bước, chưởng phải tung ra nhắm thẳng vào cổ của hắn.

Chưởng phong như đao, vừa nhanh vừa mạnh.

Nhạc Hạc cười to, thân hình hơi nghiêng, trường kiếm gạt nhanh đón lấy chưởng phải của lão, đồng thời chân phải tung lên một cú đá nhắm vào huyệt thái dương của lão.

Tư Mã Như Long giữa mình lướt nhanh, bỗng chốc lại quay sang bên trái của hắn, chưởng phải tung ra một luồng chưởng phong rất mạnh.

Nhạc Hạc biết rằng lão đã dùng hết công lực, nên không dám chống chọi, vội vàng phóng mình né tránh, rồi từ trên không xuất chiêu thanh kiếm vừa đâm vừa chặt vừa gạt công liền một hơi ba chiêu.

Ba chiêu này nối tiếp mạch lạc với nhau, phát ra âm thanh: “Súu! Súu! Súu” rất là chói tai.

Tư Mã Như Long không nhảy ra để né tránh, lão chỉ đứng tại chỗ, vừa ngửa vừa nghiêng vừa cúi, nhưng lại né được cả ba chiêu kiếm và lập tức lão cũng “Vù! Vù! Vù!” tung ra ba quyền, mỗi một quyền đều như một cú sấm sét nhắm thẳng vào yếu điểm của Nhạc Hạc.

Nhạc Hạc cũng không thoái lui, hắn chỉ né tránh bằng cách lượn qua lượn lại như con lươn, vừa lạng lách vừa xuất kiếm tấn công.

Hai người giao đấu với nhau bằng cách đánh có tiến thoái lùi, khiến mọi người có mặt đều cảm thấy khiếp đảm rung rợn, tròng mắt há mồm.

Chỉ thấy chiêu thức của hai người, càng lúc càng nhanh, đến lúc chỉ thấy một vầng ánh kiếm và bóng chưởng lẫn lộn mà chẳng hề thấy bóng người.

Kịch chiến gần một trăm chiêu, bắt đầu mới thấy hơn thua, kiếm pháp của Nhạc Hạc tuy rất thần diệu nhưng ỨC CHẾ KHÔNG NỔI PHÁCH KHÔNG CHƯỞNG DỪNG MÃNH CỦA TƯ MÃ NHƯ LONG, từ từ bị ép lui về phía sau.

Tư Mã Như Long vừa chiếm thượng phong khí thế càng sung mãn, song chưởng liên tục xuất chiêu không để Nhạc Hạc trở tay kịp.

Nhạc Hạc vừa thoái lui vừa bình tĩnh nghênh chiến, nhưng lui được một bước bỗng gót chân vấp phải một viên sỏi trên mặt đất, cú vấp này liền khiến cho hắn mất thăng bằng té ngã ra sau.

Tư Mã Như Long quát lên một tiếng thừa cơ tấn tới, năm ngón tay phải như vuốt chim ưng nhắm ngay vào tim của Nhạc Hạc, ghim mạnh xuống.

Nhạc Hạc la lên mặt tiếng, thanh kiếm đâm thẳng về phía trước, thân hình nhanh chóng lăn sang một bên.

Nhưng hắn đã không thành công, chỉ thấy Tư Mã Như Long vươn cánh tay trái lên, “bụp” một tiếng, đánh rơi thanh kiếm của hắn rồi bước tới một bước, tay phải vẫn với chiêu thức cũ vẫn nhắm vào tim của hắn.

Nhạc Hạc không kịp đứng dậy để chống đỡ, đành phải lăn mình để né tránh một lần nữa.

Tư Mã Như Long không để cho hắn có cơ hội hoàn hồn, đuổi sát bên hắn, lại tung ra một chưởng.

Nhưng đột nhiên toàn thân của hắn rung lên rồi ngưng lại, tay phải đang xuất chiêu bỗng rụt xuống, trên mặt hiện lên một vẻ vô cùng kinh ngạc!

Nhạc Hạc tung mình nhảy ra, bước tới nhặt thanh trường kiếm rồi nhìn quanh mọi người cười nói :

- Còn có vị nào chịu ra tay chỉ giáo?

Tám người áo vàng và mười lăm vị Chánh Phó hương chủ đều chưng hững không ai đoán được đã xảy ra việc gì.

Nhạc Hạc mỉm cười bước gần đến người của Tư Mã Như Long, chân phải đá nhẹ một cái khiến lão té ngã xuống đất :

- Tại hạ không hề có ý giết người nhưng...

Nói đến đây hiện trường đã tràn ngập tiếng la hét kinh ngạc.

Thì ra sau khi Tư Mã Như Long ngã xuống mọi người mới phát hiện bụng của lão đã bị một thanh trủy thủ đâm vào.

Vì bị đâm vào yếu huyệt nên khi ngã xuống không bao lâu thì đã tắt thở, nhưng khuôn mặt vẫn còn mang vẻ kinh ngạc hình như không tin vào mình sẽ phải chết.

Cả tuyệt cộc bỗng nhiên im lặng như tờ.

Một hồi lâu mới có một người áo vàng cất bước đi ra, trong miệng phát ra tiếng cười quái dị khó nghe :

- Nhạc Hạc, chiêu thức của ngươi vừa rồi có phải là “cứu mạng bí thủ” mà lệnh sư Thiên Ngoại Quái Tẩu đã truyền dạy cho ngươi... “đồng cùng truy hiện”?

Nhạc Hạc :

- Không sai!

Người áo vàng đó cười lạnh lùng :

- Tư Mã Như Long bỏ mạng là đúng, lão phải nghĩ đến ngươi còn một tuyệt chiêu cuối cùng này chứ.

Nhạc Hạc :

- Ngươi là ai?

Người áo vàng đó gỡ chiếc mặt nạ quý ra mỉm cười :

- Cách đây vài tháng chúng ta từng có duyên gặp một lần, ngươi còn nhớ không?

Nhạc Hạc vừa thấy diện mạo của hắn liền ngạc nhiên :

- Là lão!

Thì ra ông lão này là người đã thả câu ở Kim Cốc Đàm cách đây vài tháng, lúc đó Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh biết được “Kim Cốc lão nhân” Từ Công Mỹ là một trong những bàng gia của Đặng Thịnh Long liền đến Kim Cốc định tìm “Kim Cốc lão nhân” Từ Công Mỹ để hỏi thăm tin tức của Đặng Thịnh Long.

Đến Kim Cốc Đàm thấy ông lão này đang ngồi thả câu liền đến hỏi thăm chỗ ở của Từ Công Mỹ, lão trả lời rằng Từ Công Mỹ đã chết. Nhạc, Cảnh hai người nghe vậy liền quay lại bỏ đi, việc này đã phai mờ trong trí óc của Nhạc Hạc, bây giờ thấy ông lão này lại là một trong “Thập thường vệ” của Thiên Ma, trong lòng đã đoán biết được lão là ai.

Bây giờ người áo vàng lại buông tiếng cười quái dị :

- Có lẽ tiểu tử ngươi vẫn chưa biết ta là ai, hãy để ta tự giới thiệu...

Nhạc Hạc cắt lời :

- Không cần, lão chính là Kim Cốc lão nhân Từ Công Mỹ!

Kim Cốc lão nhân Từ Công Mỹ cười :

- Không sai, tiểu tử ngươi quả nhiên có chút thông minh nên đã đoán đúng.

Nhạc Hạc lướt nhìn bảy người áo vàng còn lại lạnh lùng hỏi :

- Còn một vị Tuý La Hán, có phải cũng ở đây không?

Một người áo vàng chấp tay thi lễ lên tiếng :

- Chính ta đây!

Nhạc Hạc cười lạnh lùng :

- Hai vị cùng với Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn, Thần Quyền Đặng Thịnh Long nghe nói là những người bạn thân thâm giao đúng không?

Kim Cốc lão nhân :

- Đúng vậy!

Nhạc Hạc :

- Vậy thì tại sao các vị lại giá họa cho Mâu Thiết Sơn?

Kim Cốc lão nhân không trả lời, lại ngửa mặt cười ha hả.

Nhạc Hạc :

- Hừ! Lão cười gì vậy?

Kim Cốc lão nhân vừa cười vừa nói :

- Ta cười người đứng là một thằng khờ.

Nhạc Hạc :

- Các người là trưởng giả trong chốn võ lâm nhưng không biết tự trọng giữ mình, cam đành sa đoạ làm nanh vuốt cho kẻ khác chẳng lẽ như vậy mới là người thông minh?

Bỗng nhiên Kim Cốc lão nhân nghiêm nét mặt lạnh lùng :

- Tiểu tử, ta không định tranh cãi với người, người hãy mau nộp mạng đi?

Tiếng “đi” vừa dứt người đã phóng tới, chưởng trái vung mạnh nhắm vào mặt của Nhạc Hạc nhanh nhẹn lạ thường hiếm thấy trong võ lâm!

Nhạc Hạc đã cảnh giác từ trước nên không hề nao núng, vừa thấy chưởng tới kiếm liền đưa ra đón lấy chưởng của đối phương mà đâm thẳng.

Kim Cốc lão nhân cười lên một tiếng, không hề rút chiêu tránh né mà dùng bàn tay định nắm lấy mũi kiếm của hắn.

Nhạc Hạc thấy vậy liền biết phương pháp của lão là một sát thủ rất lợi hại, liền rút kiếm lại, xê dịch vị trí rồi tung ra một kiếm nhắm vào huyệt Phân Thủy trên bụng của lão.

Kim Cốc lão nhân vẫn không né tránh chưởng phải. “Vù!” một tiếng vỗ ngược vào ngực của Nhạc Hạc.

Nhạc Hạc thấy lão đối với chiêu kiếm của mình như không hiện hữu, trong lòng lấy làm lạ không tin lão có thể hóa giải vào phút chót, liền nghiêng mình né tránh thế công của lão, thanh kiếm trong tay vẫn không thay đổi, vẫn nhắm thẳng vào huyệt Phân thủy trên bụng của lão.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, đúng hạc hắn nghiêng mình né tránh, thanh trường kiếm của hắn đã đâm vào bụng của Kim Cốc lão nhân?

Nhưng bỗng nhiên hắn cảm thấy thanh trường kiếm như đang đâm vào một vũng bùn, trong lòng hoảng sợ vội vàng vận lực nắm chặt thanh kiếm định rút kiếm thoái lui.

Đúng lúc đó hắn chỉ cảm thấy đau nhói ở huyệt tê, tức thì toàn thân mất sức, bủn rủn ngã xuống.

Kim Cốc lão nhân rút thanh kiếm đang được lão kẹp ở trong bụng quay ngược mũi kiếm kê vào yết hầu của Nhạc Hạc cười ha hả :

- Tiểu tử, hôm nay người đã giết Tam Cước La Hán và Thiết Tảo Khách, bây giờ chết thì cũng không oán trách gì chứ?

Dứt lời, liền định vận lực đâm thẳng :

- Từ thường vệ ngừng tay!

Đột nhiên một giọng nói từ Thiên Ma động vọng đến tiếp theo một giọng nói, liền thấy một bóng người từ Thiên Ma động phóng ra :

Chớp mắt, đã phóng đến giữa tuyết cốc, rồi nhẹ nhàng đáp xuống như một con dơi khổng lồ.

Người đó mặc chiếc bào đỏ, trên mặt cũng đeo một chiếc mặt nạ quỷ, khắp người phát ra luồng ma khí rợn người.

Nhạc Hạc bị điểm huyệt tê nên nằm yên không cử động được nhưng vì người đến đáp xuống trước mặt hắn, nên hắn cũng nhìn thấy, trong lòng thấy ngạc nhiên thâm nghĩ :

- Hừ! Chẳng lẽ người này chính là Thiên Ma?

Hai chân vừa chấm đất, liền nói với Kim Cốc lão nhân :

- Giết tên tiểu tử này cũng chẳng có lợi gì, để hắn sống còn có ích!

Kim Cốc lão nhân :

- Vậy thì làm sao an ủi linh hồn của Cát Vạn Lý và Tư Mã Như Long?

Người đến :

- Chờ khi bắt được Cảnh Huệ Khanh rồi giết một lượt cũng không muộn!

Kim Cốc lão nhân gật đầu.

Người đến quay lại nhìn Nhạc Hạc cười lạnh lùng :

- Nhạc Hạc, tài trí thông minh và dũng khí của hắn thật vượt xa sự tưởng tượng của bốn Bang chủ, thật không hổ danh là hậu nhân của Kiếm Quân Tử Nhạc Nhứt Thực.

Nhạc Hạc cảm thấy giọng nói rất quen thuộc, hình như là người mà hắn rất quen, nhưng nhứt thời không nghĩ ra là ai, liền lên tiếng hỏi :

- Người chính là Thiên Ma?

Người đến gật đầu :

- Đúng vậy.

Nhạc Hạc :

- Người có dám giở mặt nạ ra không?

Thiên Ma :

- Được, chỉ cần người thành thật trả lời vài câu hỏi của ta.

Nhạc Hạc :

- Người cứ hỏi, nếu thấy trả lời được ta không để người thất vọng.

Thiên Ma :

- Tại sao người biết được địa điểm của Thiên Ma cốc?

Nhạc Hạc :

- Do Phạm quế Anh tiết lộ trước lúc chết.

Thiên Ma :

- Ồ tiện nhân đáng chết, ta đã biết trước ả không thể tin tưởng được!

Nhạc Hạc cười lạnh lùng :

- Nếu như người không phải là người đến giết Âu Dương Trường Phong thì ả vẫn là bộ hạ trung thành của người.

Thiên Ma hừ một tiếng lạnh lùng hỏi tiếp :

- Người và Cảnh Huệ Khanh từ Ngộ trang thẳng đến đây?

Nhạc Hạc :

- Không sai.

Thiên Ma cười :

- Tốt lắm, nghĩa là ngoài hai người ra không có người thứ ba biết được nơi này.

Nhạc Hạc :

- Lập tức sẽ có người biết.

Thiên Ma cười ha hả :

- Không, bí mật của bốn cốc tuyệt đối không thể để lộ, vì sau khi tiểu tử ngươi vào cốc ta đã phái người ra cốc lùng bắt, dù sao ả cũng chỉ là một ả hoàn lại phải mang theo Lăng Tử Trương Thanh không thể nào đi xa được, người của ta chắc chắn bắt được ả về đây.

Nhạc Hạc :

- Ngươi hỏi xong chưa?

Thiên Ma :

- Xong rồi.

Nhạc Hạc :

- Vậy thì hãy gỡ mặt nạ của ngươi ra đi.

Thiên Ma :

- Ngươi không định suy nghĩ kỹ à?

Nhạc Hạc :

- Suy nghĩ điều gì?

Thiên Ma :

- Sau khi nhìn thấy diện mạo của ta thì ngươi sẽ phải chết.

Nhạc Hạc :

- Ta đã rơi vào tay của ngươi như cá nằm trên thớt, cái chết chỉ còn là việc sớm hay muộn mà thôi, bây giờ ta chỉ hy vọng được biết rõ mọi việc.

Thiên Ma gật đầu cười :

- Được, ngươi sẽ toại nguyện.

Dứt lời liền gỡ chiếc mặt nạ quỳ ra, ném sang một bên.

Tướng mạo của hắn chẳng có gì đặc biệt chỉ là một khuôn mặt gầy xanh xao bình thường, nhưng khi Nhạc Hạc vừa nhìn thấy lại kinh ngạc đến tròng mắt há mồm, một hồi lâu vẫn chưa lên tiếng được.

Thì ra nhân vật Thiên Ma đang gây sóng nổi gió, làm đảo lộn cả võ lâm, quả thật là một nhân vật rất quen thuộc với hắn.

Thiên Ma chính là Chuồng môn của phái Bạch Hạc Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn mà ngày Trùng cửu năm ngoái tại Quỷ bảo!

Nhạc Hạc thật sự không dám tin vào đôi mắt của mình, sau khi nhìn chăm chăm vào đối phương một hồi lâu, mới thất thanh :

- Ngươi... ngươi chưa chết à?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn ngửa mặt cười ha hả :

- Ngạc nhiên lắm phải không?

Nhạc Hạc kích động :

- Ta không hiểu.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn cười :

- Còn nhiều việc nữa ngươi cũng không hiểu, lão phu có thể giải thích với ngươi từng việc một!

Ngừng một lát nở một nụ cười gian xảo, nói tiếp :

- Trước hết điều mà người không hiểu là lão phu là Chương môn của phái Bạch Hạc lại là một trong năm vị Minh chủ của Ngũ Lão hội, tại sao lại ruồng bỏ danh dự và địa vị sẵn có để lập ra Thiên Ma làm đảo lộn võ lâm đúng không?

Nhạc Hạc :

- Vì lý do gì?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Có hai lý do, thứ nhất Ngũ Lão hội do năm vị Chương môn cùng nắm giữ, đâu được thoải mái và uy quyền khi chỉ do một mình ta nắm giữ, thứ hai có một vị đại thần đương triều mưu phản căn dặn lão phu chiêu mộ võ lâm cao thủ để giúp sức, sau khi thành công sẽ để cho lão phu thống lĩnh ba quân, lão phu nghĩ rằng chức vụ này cao hơn gấp ngàn lần so với Chương môn nên đã đồng ý.

Nhạc Hạc hoảng sợ :

- Vị đại thần đó là ai?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Không thể tiết lộ được, nhưng dù người có biết cũng chẳng có quan hệ gì, vì người đó đã chết khi ý nguyện chưa thành, đã lia đời cách đây ba tháng vì bệnh nặng, đây quả là một đả kích vô tình đối với lão phu, khiến lão phu chới với trên lưng cọp.

Nhạc Hạc :

- Chới với trên lưng cọp?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn khẽ cười :

- Đáng lẽ lão phu dự định tiêu diệt Ngũ Lão hội nên sách hoạch mưu hại tứ lão và ngầm lập ra Thiên Ma bang, đồng thời biến bản thân thành một người “đã chết”, không ngờ trước lúc khởi sự, vị đại thần đó bỗng nhiên bệnh chết cho nên tất cả kế hoạch của lão phu đã không còn mục đích càng khiến lão phu chới với thêm là không thể xuất hiện trong chốn võ lâm với cái tên Mâu Thiết Sơn được nữa, đành phải tiếp tục đóng vai Thiên Ma, nên mới gọi là chới với trên lưng cọp!

Nhạc Hạc :

- Năm xưa phụ thân của tại hạ bị hại, việc đó xảy ra như thế nào?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Lão phu giết hại linh tôn đó là việc làm theo mệnh lệnh chứ không phải do tư thù!

Nhạc Hạc vừa nghe được lão chính là hung thủ đã giết hại phụ thân, máu huyết toàn thân lập tức sôi lên, cắn răng :

- Sao gọi là làm theo mệnh lệnh?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Vị đại thần đó cách đây mười năm đã có kế hoạch tạo phản. Lúc đó hần phái người đến gặp linh tôn mong được giúp sức, vì linh tôn là một cao thủ cái thế vô song, nếu được hần ra sức giúp đỡ, việc tạo phản sẽ chắc chắn thành công, không ngờ linh tôn chẳng những không đồng ý, mà còn nhục mạ tên sứ giả một phen, vị đại thần đó liền tìm đến lão phu và yêu cầu lão phu trừ khử linh tôn tiết lộ bí mật của hần, lão phu tự biết rằng bằng sức lực của riêng mình không thể nào triệt hạ linh tôn nên đã mời thêm bốn người.

Nhạc Hạc cắt ngang hỏi :

- Bốn người đó là ai?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Một là Tuý La Hán giả dạng Chưởng môn Thiếu Lâm, hai là Tư Mã Như Long giả dạng Chưởng môn Võ Đang, ba là Kim Cốc lão nhân giả dạng Chưởng môn Huỳnh Sơn, bốn là Vạn Diệu ni cô... đã chết cách đây hai năm giả dạng Chưởng môn Thanh Liên.

Lão ngừng một lát mỉm cười tiếp :

- Vì lão phu là một trong Ngũ lão, nên dễ dàng lấy cấp một vuông “Ngũ Lão lệnh tiễn”, giả danh Ngũ lão để mời linh tôn đến gặp mặt tại Ngũ lão, rồi ra tay giết hại.

Nhạc Hạc giận đến nổi điên, định lập tức bước tới móc tim của lão ra nhưng vì đã bị điểm huyết không thể cử động, đành nén cơn giận trầm giọng :

- Sau đó, suốt thời gian mười năm tại sao vị đại thần đó không khởi sự tạo phản?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Vì hần gặp một vài khó khăn chưa thể giải quyết được, nên án binh bất động cho đến khi cách đây hơn một năm, hần nghĩ rằng thời cơ đã sắp chín mùi liền thông báo cho lão phu lập ra Thiên Ma bang để sẵn sàng. Vừa đúng lúc đó lão phu biết người đang ra tay truy tìm hung thủ đã sát hại linh tôn, sau đó lại thấy người cải danh là Châu Chính Hiền đến Bạch Hạc sơn trang để bái sư, lão phu biết ý định của người liền tương kế tựu kế nhận người làm đồ đệ sau đó việc người cùng Cảnh Huệ Khanh đặt kế hoạch lừa gạt Ngũ lão đến Quỷ bảo, lão phu cũng sớm biết được, lão phu liền quyết định thừa cơ trừ khử tứ lão trong đại sảnh của Quỷ bảo, lão phu đã hạ độc giết chết tứ lão rồi chính lão phu cũng giả chết.

Nhạc Hạc nhớ lại việc xảy ra ở Quỷ bảo hôm nọ lại cắt ngang :

- Nhưng đến khi bọn ta xuống núi, thi thể của lão vẫn còn nằm trong đại sảnh, vậy hôm đó ai đã lợi dụng sợi dây của bọn ta để rời khỏi tuyệt phong?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn dùng tay chỉ Kim Cốc lão nhân :

- Kim Cốc lão nhân! Lão đã đến Quỷ bảo trước các người, mai phục trong bảo để tiếp ứng, sau đó thấy mọi việc đều tiến hành thuận lợi lão liền rời khỏi tuyệt phong trước. Trước khi rời khỏi cổ tình đề chữ trên vách đứng, khiến các người lầm tưởng rằng hung thủ là Thần Quyền Đặng Thịnh Long!

Nhạc Hạc :

- Sau đó lão rời khỏi tuyệt phong bằng cách nào?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn cười :

- Rất đơn giản, lão phu đã chuẩn bị sẵn một sợi dây, sau khi các người xuống núi không bao lâu lão phu cũng xuống theo.

Dứt lời ngửa mặt cười to không ngừng.

Nhạc Hạc quát :

- Lão thất phu! Người đừng đắc ý, tuy ta không giết được người, nhưng thiên lý tuần hoàn, quả báo nhân tiền, ta tin rằng lão cũng sắp chết đến nơi rồi!

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn vẫn cười to :

- Lão phu quả là tội ác tày trời nhưng Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn đã chết lão phu đâu còn sợ gì nữa!

Lão cười to một hồi đột nhiên quay lại nói với các Chánh Phó hương chủ bằng giọng nói nghiêm nghị :

- Chủ vị, trước đây chủ vị cũng không biết Thiên Ma là ai, giờ đây chủ vị đã biết, sau này có chịu tiếp tục đi theo lão phu hay không?

Các Chánh Phó hương chủ đồng loạt nghiêng mình :

- Tại hạ nguyện trung thành đi theo Bang chủ!

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Tốt lắm! Lão phu đã quyết định tấn công Ngũ Lão hội, nếu khởi sự thành công sẽ luận công tướng thưởng, tuyệt nhiên không bạc đãi các người, bây giờ hãy áp giải tên tiểu tử này vào thủy lao!

Liền có hai vị Hương chủ bước tới đỡ Nhạc Hạc dậy, vừa định bước đi, bỗng có một người từ miệng cốc chạy nhanh tới, báo cáo với Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Khởi bẩm Bang chủ, Lãng Tử Trương Thanh đã trốn thoát trở về!

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn liền phẩn chấn hỏi :

-Ồ! Hắn đang ở đâu?

Người đó trả lời :

- Hiện ở bên ngoài vì hắn đã mất tín vật, thủ môn thần không cho hắn vào!

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Truyền lệnh cho hắn vào đây.

Người đó nhận lệnh liền phóng nhanh ra ngoài.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn tiếp tục ra hiệu cho hai vị Hương chủ khoan giải Nhạc Hạc vào thủy lao rồi nhìn Nhạc Hạc cười :

- Nhạc Hạc, người đã bại trận hoàn toàn, Lãng Tử Trương Thanh đã trốn thoát trở về, Cảnh Huệ Khanh chắc không dám một mình đến Ngũ lão hội mà sẽ lên vào cốc để cứu người, phen này sớm muộn ả cũng sẽ bị bốn bang tóm cổ!

Nhạc Hạc lặng lẽ không lên tiếng.

Hắn không hiểu tại sao Cảnh Huệ Khanh lại sơ ý như vậy, để cho Lãng Tử Trương Thanh trốn thoát, đây quả là một sai lầm nghiêm trọng nhất, nếu không để Trương Thanh trốn thoát, hắn vẫn còn một tia hy vọng, bây giờ thì không còn cơ hội gì nữa.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn thấy hắn lặng thinh, liền quay sang nói với Kim Cốc lão nhân :

- Những người được phái đi truy bắt Cảnh Huệ Khanh tại sao cũng chưa có tin tức?

Kim Cốc lão nhân :

- Bề mặt chỉ phái đi có mười người, e rằng không đủ vì Cửu Cung sơn rộng hơn mấy trăm dặm.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- A đầu đó chắc chưa đi xa đâu, để chút nữa hỏi lại Trương phó hương chủ, sau đó sẽ định đoạt.

Xem tiếp hồi 22 Huyết tẩy Ma cốc báo huyết thù

22. Hồi 22 Huyết Tẩy Ma Cốc Báo Huyết Thù

Dứt lời, chỉ thấy phía miệng cốc đã xuất hiện một người, đang chạy nhanh vào trong cốc.

Khi hắn đến gần, đúng là Lãng Tử Trương Thanh.

Hắn chạy đến giữa cốc, thấy vết máu rải rác, biết Nhạc Hạc đã từng giao đấu, hắn không nhận ra Tam Xích Phán, càng không biết Tam Xích Phán là Thiên Ma, tưởng rằng lão là người ngoài, liền quay sang thi lễ với Kim Cốc lão nhân, sau đó chỉ vào Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn hỏi :

- Người này là ai?

Kim Cốc lão nhân cười :

- Người mà bấy lâu nay vẫn trọng dụng người!

Trương Thanh ồ một tiếng vội vàng cúi xuống cung kính :

- Hạ chức Trương Thanh, tham kiến Bang chủ.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn cười :

- Xưa nay người vẫn khôn lanh hơn người, lần này sao lại sơ ý như vậy?

Trương Thanh với vẻ mặt xấu hổ :

- Hạ chức nhất thời bất cẩn bị họ gài bẫy, hạ chức chịu nhận mọi hình phạt của Bang chủ.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Tội bất cẩn đó ta tạm bỏ qua, người hãy kể lại người đã trốn thoát như thế nào?

Trương Thanh :

- Vâng! Khi hạ chức đến gần miệng cốc, bỗng nhiên nghe thấy tiếng kêu cứu của một cô gái ở ngọn đồi gần đó, hạ chức liền đến đó xem xét.

Hắn kể lại quá trình bị bắt sau đó nói tiếp :

- Họ thấy hạ chức thà chết không khai một lời, tên tiểu tử họ Nhạc này liền cởi bỏ trang phục của hạ chức để vào cốc, còn Cảnh Huệ Khanh thì giải hạ chức đến một sơn động kín đáo, ả không ngờ hạ chức có thể vận công để giải huyết nên không hề cột hạ chức lại, hạ chức liền lén vận công và giải được huyết đạo, hạ chức liền ra tay định bắt sống ả về đây không ngờ võ công của ả cũng khá cao, hạ chức giao đấu hơn nửa ngày vẫn chưa thắng được ả, đành phải thoát thân trở về đây trước.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Hiện giờ ả còn ở đó không?

Trương Thanh :

- Việc này không thể xác định, ả bảo rằng vào ẩn mình trong hang động đó để chờ đợi tên tiểu tử họ Nhạc này, bây giờ để cho hạ chức trốn thoát rồi rất có thể ả sẽ đến đây để cứu người.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn gật đầu rồi quay sang nói với Kim Cốc lão nhân :

- Không thể để ả đầu này trốn thoát được, hay là Từ thường vệ dẫn thêm người ra ngoài cốc để giúp sức.

Kim Cốc lão nhân gật đầu tuân lệnh, liền điếm ra mười vị Chánh Phó hương chủ, đi theo lão ra phía ngoài cốc.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn ra lệnh cho hai vị Hương chủ giải Nhạc Hạc vào thủy lao rồi căn dặn mọi người canh gác cẩn thận, sắp xếp mọi việc xong liền cùng với sáu thường vệ còn lại đi vào Thiên Ma động để bàn bạc sách lược tấn công Ngũ Lão hội.

Thì ra trong Thiên Ma cốc ngoài Thiên Ma động ra còn một vài động khác, bề ngoài của chúng chẳng khác gì vách cốc, chỉ cần khởi động cơ quan thì cửa động sẽ mở ra, trước khi Nhạc Hạc bị giải vào một hang động thì thấy cửa động của hai động khác đang từ từ được mở ra...

Hang động hắn được dẫn vào, bên trong bày trí rất đơn sơ, hình như chuyên dùng để giam cầm kẻ địch, đi qua một đường hầm dài thì đã đến thủy lao.

Thủy lao rộng khoảng năm trượng vuông, dưới nước có cấm năm thanh trụ sắt, hai Hương chủ liền cột Nhạc Hạc vào một thanh trụ sắt, căn dặn thuộc hạ canh giữ cẩn thận rồi lui ra.

* * * * *

Trời bắt đầu tối, những người được phái đi lùng bắt Cảnh Huệ Khanh đều đã trở về, đều không tìm ra tung tích của Cảnh Huệ Khanh, Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn liền triệu tập các thường vệ và các Chánh Phó hương chủ vào họp tại Thiên Ma động tuyên bố :

- Các vị huynh đệ, đáng lẽ lão phu dự định hai ngày sau sẽ tấn công Ngũ Lão hội, nhưng vì hiện giờ chưa bắt được Cảnh Huệ Khanh, e rằng ả sẽ đến Ngũ Lão hội để thông báo nên đành phải khởi sự trước thời gian dự định, quyết định xuất phát vào nửa đêm nay, sẽ đến Ngũ Lão hội vào giữa đêm mai, tiêu diệt năm

vị Phó hội chủ và những người của Ngũ phái ở đó rồi tiếp tục tấn công Ngũ phái. Bây giờ lão phu sẽ trình bày tình hình bố phòng của Ngũ Lão hội và kế hoạch tấn công của bốn bang, các vị chú ý nghe rõ...

Lão lấy ra một tấm sơ đồ treo trên tấm màn gấm, bắt đầu giảng giải tình hình bố phòng của Ngũ Lão hội, tiếp đó công bố kế hoạch tấn công và bố trí nhiệm vụ của từng người, cuối cùng hỏi :

- Các vị huynh đệ đều hiểu rõ chứ?

Mọi người đồng thanh trả lời :

- Rõ!

- Còn ai có ý kiến hay câu hỏi gì?

- Không có.

- Tốt, bây giờ tất cả chuẩn bị đi, sẽ tập hợp trong cốc trước nửa đêm?

Mọi người đứng dậy lui ra.

Chỉ có Lăng Tử Trương Thanh vẫn đứng yên bất động.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Trương phó hương chủ có điều gì muốn hỏi?

Trương Thanh :

- Đúng vậy.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Cứ hỏi!

Trương Thanh :

- Bang chủ định xử trí Nhạc Hạc như thế nào?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn không trả lời mà hỏi ngược lại :

- Ý của người thế nào?

Trương Thanh :

- Nếu Bang chủ quyết định giết hắn, hãy ra cho hạ chức ra tay.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn mỉm cười :

- Người muốn trả hận bị nhục?

Trương Thanh :

- Và trả thù cho Đoạn hương chủ.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn trầm ngâm giây lát, gật đầu :

- Được, giao cho người kết liễu hắn, nhưng không được sử dụng thủ đoạn tàn bạo, hắn vì trả thù cho cha nên mới ra nông nỗi này.

Trương Thanh cúi mình :

- Vâng!

Dứt lời, quay lại rời khỏi động.

Bây giờ, trời đã tối hẳn, toàn cốc phủ đầy một cảnh tượng u tối tịch mịch khiến con người có cảm giác ngột thở.

Trương Thanh rời khỏi Thiên Ma động dừng chân quan sát xung quanh một lượt, sau đó chậm rãi xuyên qua giữa cốc, đến trước hang động đang giam cầm Nhạc Hạc.

Tên ma tốt trong hang động đã nhận thấy Trương Thanh đến gần qua một lỗ nhỏ, liền lên tiếng hỏi :

- Trương phó hương chủ đến đây có việc gì?

Trương Thanh :

- Phụng lệnh Bang chủ, đến đây lấy mạng Nhạc Hạc, mau mở cửa.

Tên ma tốt vừa nghe lệnh của Bang chủ, không dám chậm trễ vội vàng khởi động cơ quan mở cửa cho Trương Thanh vào động.

Sau khi vào động, Trương Thanh dặn ma tốt đóng cửa động lại, rồi hỏi :

- Trong động này có bao nhiêu người canh giữ?

Ma tốt :

- Tất cả ba người.

Trương Thanh lại hỏi :

- Hai người kia đâu rồi.

Ma tốt :

- Họ canh giữ trước thủy lao.

Trương Thanh gật đầu cất bước đi vào đến trước thủy lao, quả nhiên thấy hai tên ma tốt đang canh giữ bên ngoài, họ cũng nhận ra hắc đầu đồng loạt thi lễ, Trương Thanh nói rõ ý định, bảo họ đưa chìa khóa thủy lao, sau đó vẫy tay :

- Các người ra phía ngoài chờ đợi, đến lúc nào ta gọi thì các người hãy vào.

Hai tên ma tốt đồng thanh vâng dạ bước ra phía ngoài.

Trương Thanh dùng chìa khóa mở cửa thủy lao, bước vào cười ha hả :

- Tiểu tử! Bây giờ đến lượt ta kết liễu người rồi!

Nhạc Hạc biết tình thế nguy kịch liền hỏi :

- Các người đã bắt được nghĩa tử của ta?

Trương Thanh lắc đầu cười :

- Chưa!

Nhạc Hạc cảm thấy yên lòng :

- Chỉ cần nghĩa tử không rơi vào tay của các người ta chẳng còn gì để lo lắng nữa!

Trương Thanh :

- Người rất quan tâm đến nàng?

Nhạc Hạc :

- Đương nhiên.

Trương Thanh :

- Nếu người thoát chết, người có ý định cưới nàng làm vợ?

Nhạc Hạc giận dữ :

- Đừng nói vậy, nàng là nghĩa tử của ta, tình cảm của bọn ta chỉ là tình cảm tỷ đệ mà thôi.

Trương Thanh :

- Thật vậy sao?

Nhạc Hạc nhắm mắt không lên tiếng nữa.

Trương Thanh lấy ra một con dao ngắn, mỉm cười :

- Cho người biết, vì bọn ta chưa bắt được Cảnh Huệ Khanh nên Thiên Ma đã quyết định tấn công Ngũ Lão hội sớm hơn dự định, giữa đêm nay sẽ xuất phát!

Nhạc Hạc giựt mình nhưng vẫn nhắm mắt im lặng.

Trương Thanh :

- Bây giờ người đã hiểu rõ mục đích của ta đến đây rồi chứ?

Nhạc Hạc lạnh lùng :

- Hừ! Muốn giết cứ giết, không cần nhiều lời.

Trương Thanh :

- Người có trần trối gì không?

Nhạc Hạc :

- Không có!

Trương Thanh :

- Vậy ta ra tay đây.

Hắn quay đầu nhìn lại phía sau rồi đi xuống dưới nước, đến phía sau Nhạc Hạc, dùng dao cắt sợi dây đang cột chặt Nhạc Hạc.

Vì huyết đạo của Nhạc Hạc bị điểm nên khi cắt đứt sợi dây, thân hình của hắn liền ngã xuống.

Trương Thanh đỡ lấy hắn, sau đó kéo hắn ra ngoài, nói khẽ :

- Nghe đây, ta đến đây để cứu người, người phải nghe theo chỉ thị của ta mới có thể thoát khỏi nơi này.

Dứt lời, liền giải huyết đạo cho Nhạc Hạc.

Nhạc Hạc chưng hửng giấy lát, mới ngạc nhiên hỏi :

- Người đến cứu ta?

Trương Thanh gạt đầu cười :

- Không sai.

Nhạc Hạc không hiểu, lại nói :

- Tại sao?

Trương Thanh :

- Tại vì Cảnh Huệ Khanh.

Nhạc Hạc càng ngạc nhiên :

- Nghĩa là sao?

Trương Thanh cười :

- Vì nàng đã đồng ý làm vợ ta!

Nhạc Hạc mở to đôi mắt, không tin lại hỏi :

- Người chỉ nói bấy thôi, phải không?

Trương Thanh :

- Không, hai ta nhất kiếm chung tình, đã quyết định kết làm phu thê, điều kiện duy nhất là phải cứu thoát người.

Nhạc Hạc không tin rằng nghĩa tử lại chọn một Phó hương chủ của Thiên Ma bang làm vợ, lắc đầu :

- Không thể nào... không thể nào!

Trương Thanh :

- Ta biết người sẽ không tin nhưng đó là sự thật, tình cảm nam nữ là kỳ diệu như vậy đó, Trương Thanh ta đã phiêu bạt giang hồ nhiều năm, cũng đã thấy qua rất nhiều cô gái nhưng lần này nhìn thấy nàng, cũng giống như tìm được nhà cửa của mình vậy, và nàng cũng có cảm giác tương đồng với ta, đây chắc là cái mà người ta gọi là duyên phận nên nàng đã thả ta ra, bảo ta vào cốc để cứu người.

Nhạc Hạc lại lắc đầu :

- Ta vẫn chưa tin?

Trương Thanh cười :

- Tin hay không cũng được, điều quan trọng lúc này là người phải hành động theo chỉ thị của ta, nếu không hai ta đều phải bỏ mạng tại nơi đây, người chịu tin ta một lần chứ?

Bỗng nhiên Nhạc Hạc nghĩ đến việc này rất có thể là “mỹ nhân kế” của Cảnh Huệ Khanh, liền gật đầu :

- Được, người cứu ta bằng cách nào?

Trương Thanh :

- Người tạm thời núp sang một bên để ta thanh toán ba tên ma tốt trước đã.

Nhạc Hạc y lời núp sang một bên.

Trương Thanh đóng cửa lao lại, sau đó quay ra phía trước la lớn :

- Các người có thể vào rồi.

Hai tên ma tốt nghe gọi liền bước vào đồng thanh hỏi :

- Trương phó hương chủ đã kết liễu hãn rồi à?

Trương Thanh gật đầu :

- Đúng vậy.

Phía trên cửa lao có một cửa sổ nhỏ, hai tên ma tốt nghe vậy liền cùng nhau thò đầu vào để xem xét.

Trương Thanh thừa cơ liền tung ra hai chưởng, hai tên ma tốt liền ngã xuống, Trương Thanh lập tức mở cửa lao ra kéo họ vào trong, rồi lui ra đóng cửa lao lại rồi lớn tiếng gọi :

- Còn tên kia, người mau vào đây giúp một tay.

Tên ma tốt canh giữ cửa động, nghe gọi liền bước vào hỏi :

- Trương phó hương chủ có điều chi sai khiến?

Trương Thanh chỉ vào trong lao :

- Vào trong phụ giúp mang thi thể của tên tiểu tử đó ra đây.

Ma tốt vâng lệnh, liền đẩy cửa bước vào nhưng vừa bước ngang cửa lao phía sau đã chịu một chưởng rất nặng, tức thì ngã xuống.

Trương Thanh lại kéo hãn vào trong lao, rồi nói với Nhạc Hạc :

- Xong rồi, mau thay trang phục của họ vào.

Nhạc Hạc hiểu ý liền cởi bỏ trang phục của mình và của một ma tốt, sau đó thay trang phục của tên ma tốt vào, cuối cùng gỡ mặt nạ của hắn ra đeo vào mặt mình.

Trương Thanh :

- Còn thanh đao kia nữa.

Nhạc Hạc lại nhặt thanh đao của tên ma tốt kia lên đeo vào trong mình.

Trương Thanh cười :

- Rất tốt, ra khỏi cửa động, người đi theo phía sau của ta, nếu có ai hỏi gì, cứ để cho ta trả lời.

Nhạc Hạc đã tin hắn, gật đầu cười :

- Đương nhiên.

Hai người rời khỏi thủy lao sau khi khóa cửa lao lại, rồi bước ra phía trước, bỗng nhiên Trương Thanh dừng bước, nhíu mày :

- Nguy rồi.

Nhạc Hạc :

- Sao rồi?

Trương Thanh :

- Lúc này khi vào động, ta quên chú ý cửa động này mở như thế nào...

Nhạc Hạc :

- Lần đầu tiên người vào đây à?

Trương Thanh :

- Đúng vậy, trong Thiên Ma cốc này nghe nói tổng cộng có năm cửa động, mỗi cửa động đều có cách mở khác nhau, nếu khởi động không đúng, e rằng sẽ kinh động Thiên Ma.

Nhạc Hạc :

- Cơ quan lắp đặt ở đâu?

Trương Thanh :

- Ta cũng không biết, chúng ta thử tìm xem.

Hai người bắt đầu tìm kiếm xung quanh cửa động cuối cùng tìm ra ba cần gạt ở một góc tường, Trương Thanh nghiêng cứ một hồi lâu, vẫn không dám xác định cần gạt nào sẽ mở được cửa. Nhạc Hạc hỏi :

- Nếu kéo nhầm, sẽ xảy ra tình huống gì?

Trương Thanh lắc đầu :

- Ta cũng không biết nữa.

Nhạc Hạc :

- Nếu may thì sẽ không rủi, nếu rủi thì tránh cũng không khỏi, cứ kéo đại một cần nào đó đi!

Trương Thanh cười :

- Ở đây có ba cần gạt, theo người thì nên kéo cần nào?

Nhạc Hạc :

- Theo đạo Trung dung, theo ta thì nên kéo cần giữa.

Trương Thanh liền dùng tay kéo mạnh cần giữa.

Cửa động vẫn nằm yên.

Nhạc Hạc thấy vậy, vội nói :

- Kéo tiếp cần bên phải thử coi!

Trương Thanh theo ý hấn, lại kéo mạnh cần bên phải, nhưng cửa động vẫn nằm yên, và nghe tiếng nước chảy từ trong động phát ra, chắc là đã khởi động thủy đạo, nước đang trào vào thủy lao.

Nhạc Hạc hoảng sợ vội la lên :

- Lầm rồi! Lầm rồi, mau đẩy ngược lại!

Trương Thanh vội vàng đẩy hai cần gạt trở về vị trí cũ :

- Thì ra cần bên trái mới đúng là để mở cửa động...

Vừa nói, vừa kéo mạnh cần bên trái.

Nhưng cửa động vẫn nằm yên!

Hấn cảm thấy bối rối :

- Mẹ kiếp! Sao vẫn không có phản ứng?

Nhạc Hạc khẩn trương :

- E rằng ba cần gạt này đều không phải là để mở cửa, chúng ta đã sai lầm rồi.

Trương Thanh :

- Để ta bắt một tên ra đây tra hỏi xem sao?

Vừa định đi vào trong động, bỗng thấy cửa động từ từ mở ra, hai người vui mừng vừa định xông ra, tầm mắt vừa phóng đến cửa động, hai người tức thì chưng hửng.

Thì ra có chín người đang đứng trước cửa động.

Một người là Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn, những người còn lại là tám thường vệ.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn vui vẻ hỏi :

- Trương phó hương chủ người làm gì vậy?

Đầu óc của Trương Thanh rất linh hoạt, sau phút chưng hửng liền lên tiếng trả lời :

- Bang chủ đến thật đúng lúc, cơ quan mở cửa động này bị hỏng rồi!

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn cười :

- Ô! Sao lại hỏng?

Trương Thanh :

- Hạ chức xoay sở hơn nửa ngày vẫn không mở được, đành phải kinh động Bang chủ...

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Thì ra là vậy, lão phu còn tưởng rằng đã xảy ra việc gì, nhưng lão phu ở ngoài này mở cửa rất dễ dàng, hình như chẳng có hỏng gì.

Trương Thanh :

- Chắc chắn là hỏng việc, cần phải tu sửa lại mới được.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Hôm khác ta sẽ phái người đến tu sửa, tên tiểu tử đó giải quyết xong chưa?

Trương Thanh :

- Xong rồi!

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn :

- Người giải quyết bằng cách nào?

Trương Thanh :

Hạ chúc đã để hắc chết ngộp dưới nước.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn cười :

- Khá lắm, người ra đây đi!

Trương Thanh liền cất bước đi ra.

Nhạc Hạc theo sau, tìm đập bình bịch vì hắc đã nhìn thấy trong mắt của Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn có điều gì kỳ lạ, hình như đã phát hiện việc làm của họ.

Quả nhiên lúc hai người vừa ra khỏi cửa động, đột nhiên Tam Xích Phán quát lớn :

- Tóm lấy!

Tám thường vệ đồng loạt ra tay, bốn tên bắt Trương Thanh, bốn tên bắt hắc.

Trương Thanh đã chuẩn bị sẵn, vừa nghe hai tiếng “tóm lấy” lập tức nhảy cao hơn ba trượng, chân phải nhún vào vách cốc thân hình như mũi tên phóng ra ngoài.

Nhưng bốn tên thường vệ vây bắt hắc đều là cao thủ hàng đầu của đương kim võ lâm, đâu dễ dàng để hắc chạy thoát, đồng loạt hét lên đuổi theo hắc như hình với bóng, lập tức bao vây lấy hắc...

Cùng lúc đó Nhạc Hạc tay cầm thanh đao cũng đang giao đấu với bốn tên thường vệ còn lại. Hắc biết rằng đây là trận chiến sinh tử nên vừa bắt đầu đã liều mạng quyết tâm dành phần thắng, thanh đao trong tay múa may tứ phía dững mãnh như cọp vừa xỏ chuồng.

Bốn thường vệ đang vây đánh hắc, trong đó có Kim Cốc lão nhân.

Về thực lực, chỉ mình lão cũng có thể đánh bại Nhạc Hạc, nhưng hiện giờ Nhạc Hạc đã liều mạng, không kể sống chết, ra tay như điên như cuồng, khiến cho bọn họ như đối mặt với một con thú dữ nhất thời ngang ngửa với nhau.

Lúc đó, tất cả thuộc hạ của Thiên Ma bang đều đã tụ tập, vì chưa được lệnh của Thiên Ma nên không dám nhảy vào vòng chiến, chỉ đứng xung quanh canh giữ.

Đôi bên ác đấu một hồi lâu, Trương Thanh đã cảm thấy yếu thế, mấy lần định phá vòng vây nhưng thất bại, biết rằng khó thoát cái chết bỗng nhiên hắc lại la lớn :

- Bang chủ, quân tử hữu thành nhân chi mỹ, sao Bang chủ không tha cho hạ chúc một phen?

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn cười :

- Sao gọi là thành nhân chi mỹ?

Trương Thanh vừa tránh né đối phương vừa lên tiếng trả lời :

- Hạ chúc và Cảnh cô nương nhất kiếm chung tình, nàng hứa rằng nếu cứu được Nhạc Hạc nàng sẽ ưng làm vợ ta, cho nên... a...

Đang lúc phân tâm, sau lưng đã bị trúng một cước, tức thì té ngửa xuống đất.

Một thường vệ thừa cơ tấn tới, định đâm vào huyệt đơn điền của hắc, trong lúc liều mạng hắc hét lên một tiếng, hai chân đã liên hồi nhắm vào hạ bộ của đối phương.

Tên thường vệ đó không ngờ hắc liều mạng như vậy liền vội vàng thoái lui.

Trương Thanh tiện tay bóc hai nắm cát ném vào bọn họ rồi thừa lúc bốn người họ dùng tay che mắt liền nhún chân một cái, thân hình như cánh én bay cao vài trượng rồi phóng nhanh ra ngoài.

- Chạy đi đâu?

Một thường vệ phóng mình đuổi theo nhanh như chớp nắm được mũi chân của hắn quát lớn :

- Về đây!

Tên thường vệ ra sức kéo mạnh, kéo cả thân hình của hắn giựt ngược lại, rồi như ném bao cát, ném hắn cho một thường vệ khác.

Tên thường vệ đó vung tay trái lên, khéo léo đỡ lấy bụng của Trương Thanh rồi vỗ vào vai phải của hắn quát lớn :

- Quay!

Tức thì Trương Thanh tựa như một cây thương xoay trên tay của hắn!

- Hay quá!

Bọn thuộc hạ của Thiên Ma đang đứng xung quanh đều vỗ tay hoan hô.

Tên thường vệ đó cố ý khoe khoan bản lĩnh lại liên tục vỗ vào đôi chân của Trương Thanh để Trương Thanh không ngừng quay trên bàn tay của hắn.

Lúc đó Nhạc Hạc đã chiến đấu với bốn tên thường vệ gần cả trăm chiêu, hắn sử dụng tất cả sở học vẫn chưa thể đánh trúng một ai, lại thấy Trương Thanh bị kẻ khác đánh bại làm trò trong lòng rất là lo âu thầm nghĩ :

- Thôi rồi thế là hết!

Túy La Hán là một trong bốn thường vệ đang vây đánh hắn, thấy Trương thanh đang bị đồng bọn làm trò trên tay, cũng định làm nhục Nhạc Hạc để khoe khoan bản lĩnh, lập tức tung ra song chưởng công liền mấy chiêu.

Nhạc Hạc bỗng nhiên bị tấn công dồn dập, liền cảm thấy tay chân lúng túng.

- Buông tay!

Túy La Hán hét lên một tiếng, tung ra một chưởng trúng ngay cổ tay phải của Nhạc Hạc và đánh rơi thanh đao trong tay của hắn, tiếp đó tay trái xuất chiêu bằng hai ngón, giả vờ nhắm vào đôi mắt của hắn rồi thừa lúc hắn thoái lui, Túy La Hán liền nghiêng mình về phía trước, tay phải đưa tới nắm lấy chân trái của hắn.

Túy La Hán đã sử dụng mười thành công lực, Nhạc Hạc chỉ cảm thấy dưới chân như bị móc sắt móc vào, đau thấu tim gan, khả năng phản kháng bỗng nhiên biến mất.

Túy La Hán “Hừ!” một tiếng, đã đưa cả thân hình của hắn lên cao.

- Hay quá!

Thuộc hạ của Thiên Ma bang đứng xung quanh lại vỗ tay hoan hô :

- Hay quá!

Bỗng nhiên mọi người náo loạn rồi lần lượt ngã xuống.

Bởi vì tiếng hay quá tiếp theo tuy cũng là hoan hô, nhưng âm thanh khác lạ, nhưng một tiếng sét từ trên trời đánh xuống, lập tức khiến cho bọn thuộc hạ của Thiên Ma bang chấn động tâm can, thủng rách màng nhĩ, đồng loạt quần quai ngã xuống.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn và tám thường vệ vì có công lực thâm hậu, không hề bị thương nhưng cũng bị tiếng “thần hồng” đột nhiên này làm kinh ngạc chừng hững một hồi lâu.

Trương Thanh đang bị quay vòng trên tay của một thường vệ, vì tên thường vệ này bị kinh ngạc vì tiếng hồng nên hắn đã rơi xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Tất cả những người có mặt chỉ có một mình Nhạc Hạc không hề kinh ngạc bởi “thần hồng”, vì hắn đã rất quen thuộc với tiếng hồng này, hắn vừa nghe được tiếng hồng liền cảm thấy vui mừng, thừa lúc Túy La Hán đang kinh ngạc vội cúi xuống tung ra một chưởng vỗ ngay vào trán của Túy La Hán!

Trán của Túy La Hán bị lõm xuống, la lên một tiếng rồi ngã xuống.

Nhạc Hạc liền nhảy xuống đất, bước nhanh đến bên cạnh Trương Thanh, đưa tay ôm hắn lên phóng tới vài trượng, vui mừng la lên :

- Sư phụ! Sư phụ!

Không sai, chính là Thiên Ngoại Quái Tẩu Lão Ba Công đã đến!

Ngoài lão ra, còn có sư đồ Thổ Địa Công và Độc Nhân thần tăng, Thiên Hạc đạo nhân, Cửu Long lão nhân, Tam Bạch tiên sinh, Lãnh Diện Quan Âm, năm vị Phó hội chủ, cùng với Thiếu Lâm Chí Thiện thiền sư, Võ Đang Nhứt Trần đạo trưởng, Huỳnh Sơn Cửu Tỷ Tẩu, Thanh Liêm Lục Vô Lão Ni, bốn vị Chưởng môn!

Ngoài ra còn có Cảnh Huệ Khanh, tổng cộng mười ba người.

Họ đã mai phục ở xung quanh không biết tự bao giờ, lúc bọn thuộc hạ của Thiên Ma bang ngã xuống họ mới lộ diện.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn kinh hãi tới cùng, khuôn mặt tức thì trắng bệch như giấy, hoảng sợ nhìn bọn người mới đến một hồi lâu, đột nhiên lặng lẽ quay lại, phóng mình về phía Thiên Ma động.

Mười mấy vị Chánh Phó hương chủ đã bị chấn thương bởi “Man Ngưu thần công” của Thiên Ngoại Quái Tẩu, thập thường vệ cũng chỉ còn lại bảy người, lão biết rằng chống đỡ không nổi với bọn Thiên Ngoại Quái Tẩu, nên hắn liền quyết định tam thập lục sách, tẩu vi thượng sách.

Bảy thường vệ còn lại thấy lão đã bỏ chạy nên cũng tìm đường thoát thân, lần lượt phóng về Thiên Ma động.

Thiên Ngoại Quái Tẩu cười ha hả :

- Mâu Chưởng môn người chạy không thoát đâu!

Dứt lời thân như mũi tên, phóng một cái hơn năm trượng nhanh chóng đuổi theo.

Chưởng môn của phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Huỳnh Sơn, Thanh Liêm và năm vị Phó hội chủ cũng đồng loạt phóng mình đuổi theo.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn đến Thiên Ma động sớm nhất, vừa định trốn vào trong động, Thiên Ngoại Quái Tẩu đã giáng xuống một chưởng từ trên không, cách ngay đường thoát thân của lão, lão đành phải quay lại nghênh chiến, bảy thường vệ cũng bị chặn lại tại cửa động Thiên Ma, thế là cuộc chiến của họ với Chưởng môn tứ phái và năm vị Phó hội chủ bắt đầu.

Đây là một trận ác chiến khốc liệt nhất của võ lâm từ trước đến nay, bên chánh phái vừa bắt đầu đã chiếm được ưu thế và có thể dự kiến nắm chắc phần thắng...

Nhưng bây giờ Nhạc Hạc lại không quan tâm đến cuộc chiến của đôi bên chánh tà, hắn chỉ quan tâm đến sự an nguy của Trương Thanh, hắn đặt Trương Thanh nằm ngửa dưới đất quan sát tỉ mỉ toàn thân của hắn, thấy không có một vết thương nào, biết hắn bị thương bởi “Man Ngưu thần công” của sư phụ, liền xoa nhẹ vào ngực của hắn khẽ gọi :

- Trương huynh mau tỉnh dậy.

Thổ Địa Công chống gậy bước tới, mở mí mắt của Trương Thanh ra để quan sát rồi mỉm cười nói :

- Không sao đâu, lát nữa hắn sẽ tỉnh dậy.

Nhạc Hạc ngược đầu nhìn lão, trong lòng tràn đầy niềm vui :

- Phòng lão tiên bối, sao sư phụ và lão tiên bối lại biết nơi đây mà lại đến đây thật đúng lúc?

Thổ Địa Công mỉm cười :

- Việc này dài dòng lắng nhưng cũng có thể nói gọn trong một câu... mấy tháng trước các người được Ngũ Lão hội phóng thích lúc đó lão phu đi cùng người đến Cổ Lãnh, người đã yêu cầu lão phu trở lại Ngũ Lão hội để bảo vệ lệnh sư đúng không?

Nhạc Hạc :

- Đúng vậy!

Thổ Địa Công cười :

- Xin lỗi, lão phu đã không làm theo ý của người!

Nhạc Hạc ngạc nhiên :

-Ồ!

Thổ Địa Công :

- Vì lão phu biết rõ năm vị Phó hội chủ, chắc chắn không có vấn đề gì, mà lệnh sư lại nhanh trí hơn người, già dặn kinh nghiệm, cũng chắc chắn không dễ dàng bị ám hại.

Nhạc Hạc liền hỏi :

- Vậy thì lão liên bối đã đi đâu?

Thổ Địa Công cười :

- Theo dõi người!

Nhạc Hạc ngạc nhiên :

- Theo dõi tại hạ?

Thổ Địa Công :

- Không sai, lão phu nghĩ rằng muốn tìm ra hung thủ giết hại Ngũ lão cứ theo dõi người là tốt nhất, vì lão phu đoán rằng hung thủ sẽ không tha cho người, sớm muộn gì cũng giết người để trừ hậu hoạn, sự suy nghĩ này tuy không chính xác lắm, nhưng dù sao cũng có thu hoạch, hôm đó khi người biết được Thiên Ma cốc tọa lạc tại Cửu Cung sơn từ miệng của Phạm Quế Anh thì lão phu nghĩ rằng giây phút bắt được tên hung thủ đã đến gần liền vội vàng trở về Ngũ Lão hội, sau khi bàn bạc với bốn vị Chương môn và năm vị Phó hội chủ đã quyết định phóng thích lệnh sư và nhanh chóng cùng nhau lên đường tới đây để chi viện cho người.

Bây giờ Nhạc Hạc mới hiểu rõ tại sao họ lại đến đây kịp lúc như vậy, hẳn cảm khái thở dài :

- Trước khi lão tiền bối đến đây chắc cũng không thể nào ngờ được Thiên Ma lại là Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn?

Thổ Địa Công :

- Đúng vậy, ai cũng không ngờ rằng lão đến từng tuổi này lại biến tiết, làm ra những việc như vậy.

Nhạc Hạc quay lại nhìn cảnh ác chiến của đôi bên chánh tà trước Thiên Ma động, thấy bên ta nắm chắc phần thắng, trong lòng rất hân hoan rồi quay lại hỏi Cảnh Huệ Khanh :

- Tỷ tỷ gặp được Phòng lão liên bối như thế nào?

Cảnh Huệ Khanh :

- Ta ẩn náu trong cánh rừng trước miệng cốc thấy Phòng lão tiền bối và những người cùng đi đang hướng về miệng cốc liền lộ diện gặp mặt với họ...

Nàng vừa nói đôi mắt vừa nhìn về Trương Thanh, hình như rất lo lắng cho vết thương của hắn.

Nhạc Hạc chỉ vào Trương Thanh :

- Hắn nói rằng tỷ tỷ bảo hắn vào cốc để giải cứu tiểu đệ thật không?

Cảnh Huệ Khanh gật đầu :

- Thật vậy!

Nhạc Hạc :

- Hẳn lại bảo rằng tỷ tỷ đã hứa với hần một việc cũng là thật à?

Cảnh Huệ Khanh gật đầu, hai má ửng hồng.

Nhạc Hạc biết rằng Trương Thanh đã nói thật vui mừng nói :

- Nếu đúng như vậy, hiện giờ hần đang bị thương sao tỷ tỷ không đến chăm sóc cho hần.

Cảnh Huệ Khanh ngượng ngùng :

- Người cứ lo việc trả thù của người đi, mặc kệ ta!

Nhạc Hạc cười :

- Được, tiểu đệ giao hần cho tỷ tỷ đó.

Rồi quay lại nói với Thổ Địa Công :

- Còn lão tiên bối chúng ta qua đó xem sao.

Khi một già một trẻ đến trước Thiên Ma động, đã thấy có hai thường vệ bị thương nằm lăn lóc dưới đất, năm thường vệ còn lại đang bị bốn vị Chưởng môn và năm vị Phó hội chủ vây đánh, lực lượng chênh lệch, xem chừng không kéo dài được bao lâu nữa.

Nhưng khốn đốn nhất lại là Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn, lão đã mất hần ý chí chiến đấu nên với sự tấn công dồn dập chỉ còn cách cố gắng chống đỡ, mấy lần định tìm đường trốn vào động đều bị Thiên Ngoại Quái Tẩu chặn lại như một con chuột dưới móng vuốt của con mèo!

Hình như Thiên Ngoại Quái Tẩu chưa có ý định lấy mạng của lão chỉ vờn qua vờn lại giữ chân hần, bây giờ thấy Nhạc Hạc đã đến liền cười ha hả :

- Đồ đệ ngoan của ta, sư phụ mệt mỏi lắm rồi, còn không mau ra tay tiếp ứng.

Nhạc Hạc vâng một tiếng, nhặt một thanh trường kiếm dưới đất lên.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn biết rằng Nhạc Hạc sẽ không tha mạng cho lão, đột nhiên thân hình phóng lên nhanh như chớp bay lên trên vách cốc.

- Chạy đi đâu!

Thiên Ngoại Quái Tẩu liền phóng theo chặn lại.

“Bằng” một tiếng, hai người chạm chưởng trên không, công lực của Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn kém hơn một bậc liền bị rơi xuống mặt đất.

“Tiếp chiêu!”

Thanh trường kiếm của Nhạc Hạc kịp thời điểm vào lưng của lão.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn quát lớn tiếng, thân hình nhanh chóng lộn nhào tức thì tung ra hai chưởng.

Một luồng chưởng phong hùng hậu được phóng ra!

Nhạc Hạc nghiêng mình né tránh, thanh kiếm vung liền mấy vòng kiếm hoa nhắm vào eo của lão.

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn song chưởng đánh hụt, lập tức lui nhanh hai bước, cánh tay trái co vào ba mũi độc châm từ trong tay áo phóng ra.

Thiên Ngoại Quái Tẩu đứng bên ngoài nên thấy rõ, vội vàng la lên :

- Coi chừng độc châm?

Nhạc Hạc quát lớn một tiếng, múa may trường kiếm hộ thân.

Trong ánh kiếm lấp lánh, chỉ nghe ba tiếng “tưng! tung! tung!” ba mũi độc châm đang hướng về hắn, đều đã bị đánh bật!

Hắn liền đâm ra một kiếm quát lớn :

- Lão tặc! Hãy đỡ!

Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn thấy chiêu “Tự Lý Tàng Châm” lại thất bại, càng không dám ứng chiến liền nhảy xa vài trượng, nhún chân một cái tung mình cao hơn bốn trượng, bám vào vách cốc sau đó thì triển đỉnh khinh công “Phi Thiềm Tẩu Bích” nhanh chóng trèo lên trên.

Thân pháp của lão rất nhanh nhẹn, chớp mắt đã lên cao hơn mười trượng.

Nhạc Hạc quát lớn :

- Xuống đây!

Thanh trường kiếm liền được phóng ra, như một ánh sao bay thẳng lên trên.

Nếu lúc bình thường, chiêu kiếm này khó mà phóng trúng lão được nhưng Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn hiện giờ đã như một con thú hoảng sợ và đang treo mình trên vách cốc hiểm trở đâu dễ dàng né tránh, nên thanh trường kiếm đã ghim sâu vào lưng của lão.

- A!...

Một tiếng kêu thảm khốc lão rơi thẳng xuống mặt đất.

* * * * *

Màn đêm tan dần, bình minh ló dạng.

Cả Thiên Ma cốc đã bình lặng trở lại, thi thể của bọn thuộc hạ Thiên Ma bang được sắp đặt gọn gàng ở cốc, tổng cộng có ba mươi tám xác.

Độc Nhân thần tăng điểm lại quân số của phe mình thấy không ai tử thương cả nhưng thiếu mất hai người: Cảnh Huệ Khanh và Trương Thanh.

Nhạc Hạc lo lắng :

- Lạ thật, họ đi đâu vậy?

Lỗ Tiểu Phúc :

- Đi rồi!

Nhạc Hạc vội hỏi :

- Rời khỏi tuyệt cốc?

Lỗ Tiểu Phúc gật đầu :

- Đúng vậy, lúc trời sắp sáng, ta thấy Cảnh cô nương đỡ người đó dậy, đi ra khỏi cốc.

Nhạc Hạc thấy yên tâm, cười nói :

- Vậy cũng tốt...

Thổ Địa Công cười :

- Nàng là một cô gái tốt, tên tiểu tử Trương Thanh lấy được nàng thật là có phước.

Nhạc Hạc :

- Nhưng.. nhưng họ sao lại bỏ đi như vậy, Thiên Ma bang còn nhiều phân đàn ở khắp nơi, muốn tảo thanh chúng cần phải có sự hướng dẫn của Trương Thanh.

Thiên Ngoại Quái Tẩu :

- Đừng vội, thế nào họ cũng quay lại.

Mọi người đều ngồi nghỉ ngơi, Nhạc Hạc liền kể lại tình hình trải qua mấy tháng qua, mọi người biết được nguyên nhân sát hại Kiếm Quân Tử Nhạc Nhứt Thực và tứ lão của Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn đều chắc lưỡi lắc đầu. Thổ Địa Công cảm khái nói :

- Người tính không bằng trời tính, kẻ định thiên hành sự cuối cùng không thể có kết quả tốt!

Bổng nhiên Thiên Ngoại Quái Tẩu nhảy lên :

- Phòng lão, nước cờ của ngươi thế nào?

Thổ Địa Công mỉm cười :

- Sẵn sàng chấp ngươi một tiên!

Thiên Ngoại Quái Tẩu :

- Thú vị quá! Ta sẽ giết ngươi không còn manh giáp.

Thổ Địa Công cười ha hả :

- Nếu thua thì sao?

Thiên Ngoại Quái Tẩu vỗ ngực :

- Nếu thua... ngươi muốn gì cũng được!

Thổ Địa Công :

- Thật không?

Thiên Ngoại Quái Tẩu :

- Nhứt ngôn vi định!

Thổ Địa Công quay lại nháy mắt với Lỗ Tiểu Phúc đang đứng phía sau cười nói :

- Tiểu mao đầu ngươi gặp may rồi đấy, chúng ta đi thôi!

Dứt lời đã kéo theo Lỗ Tiểu Phúc phóng mình rời khỏi tuyệt cốc, Thiên Ngoại Quái Tẩu cũng theo sau phóng đi.

Nhạc Hạc vội kêu :

- Sư phụ khoan đi!

Nhưng Thiên Ngoại Quái Tẩu đã ở xa mấy chục dặm, tiếng trả lời vọng lại :

- Đừng gọi nữa, tất cả đã có Ngũ Lão hội xử lý, đừng phiền ta nữa!

Dứt lời, đã biến mất trong làn sương khói.

Nhạc Hạc không đuổi theo cũng không cảm thấy bịn rịn, ngược lại hân tràn đầy niềm tin vào tương lai, hẳn cảm thấy đã đến lúc hẳn phải đơn độc hành hiệp trên chốn giang hồ rồi.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-the-anh-hung>